

Giới thiệu Dã Thú Pháp Tắc

Dưới ngòi bút tinh tế của Thủy Ân, truyện Dã Thú Pháp Tắc dường như càng ấn tượng trong lòng bạn đọc. Người lớn sẽ chín chắn hơn người nhỏ, vì thế đại thúc có rất nhiều ưu điểm tốt: chín chắn, nhẫn nại, dễ bị lừa.

Lăng Thịnh Duệ hẳn chỉ muốn yên lặng sống qua cuộc sống đô thị hay này, nào biết đâu một ngày xuất hiện những chàng trai mạnh mẽ xen vào cuộc đời của hắn, bắt đầu con ác mộng đời mình. Lăng Thịnh Duệ: 31 tuổi, cao 180 cm, một người tính cách khá yếu đuối, bởi vì rèn luyện nhiều năm, thân thể tương đối khỏe mạnh, bị đau dạ dày.

Phương Nhược Thần: 21 tuổi, là một người đàn ông ngôn tình hiện đại bụng dạ khó dò, vì anh là một người lẩn lộn trong xã hội đen, có bản lĩnh, hơi nóng tính, và kỳ cục. (Vị quá khứ)

Phương Vân Dật: 17 tuổi, là học sinh năm 3 cao trung, học giỏi, là nam hài có ngoại hình giống thiên sứ, nhưng tính cách lại đáng sợ như ác ma vậy, hỉ nộ bất thường, cá tính cực kì phức tạp thậm chí có thể gọi là quỷ súc

Cùng theo dõi truyện hot và cảm nhận những "trắc trở" của mối tình tay ba này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1

Lung Lăng Thịnh Duệ dựa trên vách tường lạnh băng, thở gấp từng hơi từng hơi, chạy trốn thời gian dài gần như đã tiêu hao hết số thể lực y còn sót lại, đau đớn nơi phổi như dao cắt nói cho y biết, y đã không còn đủ sức để có thể tiếp tục chạy.

“Mày còn dám chạy? Để xem giờ mày còn chạy đi đâu được, tên trộm chết tiệt này!” Giọng nam hơi khàn khàn vang lên trước mặt y, giọng điệu hung ác mà độc địa, như từng nhát dao bén nhọn, đâm vào màng tai của y.

Một đám nam nhân từ từ đi về phía y quây thành một vòng tròn, vây y ở giữa.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, sợ hãi nhìn gương mặt dữ tợn của đám nam nhân này, run rẩy cất tiếng giải thích cho chính mình: “Các... Các anh hiểu lầm rồi, tôi không phải kẻ trộm.”

Nhưng lời giải thích của Lăng Thịnh Duệ lại vô lực yếu ớt như thế, trong mắt mọi người, y chỉ là chết cũng không chịu nhận mà thôi, hơn nữa, cái ví tiền bị trộm kia vẫn bị y nắm chặt ở trong tay, đây là “bằng chứng” tốt nhất.

Trong xã hội này, ăn trộm chắc chắn là nghề bị khinh thường nhất, cũng là nghề bị người ta căm ghét nhất.

“Còn nguy hiểm, nhân chứng vật chứng đều có rồi, mày thế mà còn liều chết không chịu nhận?” Người cách y gần nhất nổi giận, kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay với bắp thịt cuộn cuộn, nắm một cái thật mạnh lên bụng Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ kêu lên một tiếng, đau đớn đến gấp người lại, hai tay ôm chặt bụng, đau đến mức không ngừng hút khí.

Y bây giờ có khổ mà nói không nên lời, rõ ràng là y ở trên xe buýt bắt được tên móc túi, không nghĩ tới đối phương lại trả đũa, đem mọi việc đều đổ lên người y.

Mặc dù y liều mạng giải thích, thế nhưng dù nói thế nào đám người kia cũng không chịu tin y, hơn nữa tên trộm còn nói dối như thần, lời giải thích của Lăng Thịnh Duệ càng nói lại càng đáng ngờ.

Roi vào đường cùng, Lăng Thịnh Duệ không thể làm gì khác hơn là lựa chọn bỏ chạy.

Nhưng, y vừa trốn, chẳng khác nào thừa nhận tội danh của y rồi.

“A... Các anh... các anh hãy nghe tôi nói..... Khụ khụ!” Đau đớn ho hai tiếng, Lăng Thịnh Duệ run rẩy đứng thẳng người, đôi môi run run nói: “Các, các anh thực sự hiểu lầm tôi rồi, tôi thực sự không phải kẻ trộm đâu!”

Lăng Thịnh Duệ cực kì hiểu hậu quả kinh khủng của một tên trộm bị bại lộ trước mắt mọi người, kẻ trộm bị bắt được bị đánh chết trên đường từ lâu đã không còn là tin tức mới mẻ gì nữa rồi, nếu không giải thích rõ ràng, vậy thì y không bị đánh đến chết thì cũng tàn phế, mức độ kinh khủng của bạo lực quần chúng người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, mọi người bị phần nộ che mờ lí trí nên cũng lười không muốn nghe lời giải thích của y nữa rồi.

“Mẹ nó, mọi người đều lên đi, đánh chết tên khốn kiếp này!”

Không biết là ai đột nhiên lên tiếng, mọi người đang phần nộ lập tức như được cổ vũ, đều đem sự phần nộ với tên trộm đổ lên người Lăng Thịnh Duệ.

“A..... Chờ một chút! Mọi người không thể... A.....!” Một đám bắt ngờ mạnh mẽ rơi xuống mũi Lăng Thịnh Duệ, cắt ngang lời y định nói kế tiếp.

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ tối lại, ngã trên mặt đất.

Nắm đấm của mọi người ùn ùn hướng về phía Lăng Thịnh Duệ, Lăng Thịnh Duệ che đầu trong vô thức, cơ thể cuộn tròn lại, chịu đựng công kích của những người đang phần nộ này.

Giống như bao người khác, Lăng Thịnh Duệ cũng cực kì căm ghét kẻ trộm, nhưng, y chưa bao giờ có thể nghĩ được rằng, chính mình có một ngày bị xem như kẻ trộm thậm chí còn bị đánh ở trên đường, lại còn là vì y bắt được một tên trộm.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên cảm thấy có chút nực cười, nhưng dù thế nào cũng cười không nổi.

Không biết bị đánh bao lâu, những người đang phần nộ mới bắt đầu dần dần ngừng lại.

Nhìn nam nhân ngã trên đất cả người đều là vết thương, có mấy người khinh thường nhỏ mấy ngụm nước bọt vào y, sau đó tất cả đều tản đi.

Ánh tà dương màu cam len lỏi vào góc tối tăm, chiếu lên người nam nhân đang nằm trên mặt đất không động đậy, cảm giác đặc biệt thê lương.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ ý thức có chút rời rạc, thần trí mới bắt đầu khôi phục lại.

Buông xuống đôi tay đang ôm đầu, Lăng Thịnh Duệ đau đớn vịn tường đứng dậy, đau đớn ho ra một ngụm máu, con đau dữ dội từ xương sườn truyền đến.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ xót xa, tay phải cần cần thận thận xoa ngực trái không biết bị ai đá mạnh một cái.

May mắn, xương sườn không gãy.

Lăng Thịnh Duệ thoáng cái thở phào nhẹ nhõm.

Mấy nữ sinh mặc đồng phục, rất rõ ràng là vừa tan học đi ngang qua, lúc nhìn thấy bộ dạng thảm thương của Lăng Thịnh Duệ, bỗng nhiên bị dọa sợ hét âm lên, vội vàng bước đi nhanh hơn, giống như đang chạy trốn kẻ xấu vậy, nhanh chóng từ bên cạnh y chạy đi.

Nhìn vẻ mặt chán ghét không thêm che giấu của họ, Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên cười khổ. Dáng vẻ của y hiện giờ, nhất định rất giống đại thúc hèn hạ lang thang đầu đường xó chợ, thích đâm loạn thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Cho dù là ai nhìn thấy dáng vẻ y, có lẽ cũng rất khó có thể thoải mái được, không trực tiếp xông lên đánh cho y một trận no đòn đã coi như là may mắn lắm rồi.

Hiện thực bất đắc dĩ và lòng người lạnh lùng như một lưỡi dao sắc nhọn, từng nhát từng nhát đâm vào trái tim đã sớm lở loét vỡ nát của Lăng Thịnh Duệ, sự đau đớn sâu sắc đó như kích phát ra nỗi tuyệt vọng khắc cốt铭心 khiến Lăng Thịnh Duệ suy sụp nửa nghey thở.

Một môi dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo phía sau, ngón tay tái nhợt của Lăng Thịnh Duệ đâm thật sâu vào mái tóc đen, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, giống như một con chó nhỏ bị thương cuộn người lại, co người ở trong góc, một mình liếm láp miệng vết thương của bản thân.

Ánh nắng đầu hạ nóng nực, nhưng lại không thể làm ấm áp trái tim đã sớm bị tầng tầng lớp lớp băng cứng rắn bao phủ của Lăng Thịnh Duệ...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2

Phương Nhượng Thần đứng trước gương, lẳng lặng nhìn chính mình trong đó.

Gương mặt tuấn tú, dáng người cao gầy, bộ tây trang trắng đẹp để lại càng tôn thêm nét sang trọng cao quý như hoàng tử của anh, so với những người được gọi là mỹ nam đẹp như hoa trong các phim thần tượng không biết đẹp hơn gấp bao nhiêu lần.

Ngón tay chậm chậm trượt theo đường cúc áo tây trang, cảm giác lạnh lẽo và hơi thô ráp đó ma sát với đầu ngón tay anh, cảm giác có hơi khắc sâu, khi đầu ngón tay trượt xuống đến cúc áo cuối cùng, khoe miệng Phương Nhượng Thần cong lên tạo thành một nụ cười hoàn mỹ.

Tất cả gần như hoàn hảo.

Lấy chùm chìa khóa trên cái tủ ở đầu giường, Phương Nhượng Thần tự nhiên đi ra khỏi phòng của mình.

Anh lúc này đang chuẩn bị đến một buổi hẹn hò ngọt ngào, đối phương là hoa hậu giảng đường của một trường đại học nào đó bản thị, gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ.

Nhưng, những cái này với anh mà nói không có gì quan trọng, cái khiến anh vừa ý là khí chất độc nhất vô nhị ở cô ta, thanh thuần mà quyến rũ, quý phái mà xinh đẹp, mấy loại cảm giác đối lập nhau ở trên người cô ta phối hợp thật hoàn hảo, không có bất luận cảm giác làm bộ làm tịch nào cả, loại phụ nữ này, có thể khiến cho bất cứ người đàn ông nào rơi vào điên cuồng.

Nhưng, ngoại trừ Phương Nhượng Thần.

Bởi vì, anh không tin tình yêu.

Từ năm anh 12 tuổi, sau khi mẹ anh vì 10 vạn đô la Mỹ của kẻ thù mà bán đứng cả gia tộc, anh đã không còn tin tưởng bất luận kẻ nào nữa rồi.

Trong mắt anh, cái gọi là tình yêu chính là một trò chơi nhạt nhẽo đến cực điểm, đại bộ phận những người kết hôn đều là vì nhu cầu, chính là giống như cha mẹ anh, rõ ràng căn bản tuyệt không thích đối phương, họ kết hôn chỉ là để củng cố lợi ích gia tộc hai bên, vô vị đến mức cười.

Vì thế, Phương Nhượng Thần gặp gỡ với phụ nữ, đầu tiên là vì tính, thứ hai cũng là vì tính, ngoài việc tiết dục, anh thật sự nghĩ không ra bất kì lí do nào khác để gặp gỡ với những người vì ngoại hình và tiền tài của anh mà tiến đến.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả anh, vậy thì chính là một loại hoa hoa công tử, từ năm anh 15 tuổi khai bao trở đi, bạn gái bên người anh không ngừng thay đổi từng người từng người một, tốc độ có thể so với thay quần áo, điển hình tác phong của những kẻ vô lương “loạn hoa từng trung quá, phiến điệp bất triêm ý”. (đại để là chui vào bụi hoa mà không có cái lá nào dính trên quần áo)

“Anh, anh muốn ra ngoài à?” Thiếu niên khôi ngô như thiên sứ, trên mặt mang theo nụ cười thân nhiên, nhẹ giọng lên tiếng hỏi.

Bước chân Phương Nhượng Thần dừng lại một lúc, xoay người lại, vẻ mặt cung chiều nhìn lên mỹ thiếu niên lớn lên có vài phần giống anh: “Ừ, Vân Dật, anh có việc phải ra ngoài chút, tối nay có thể sẽ không về, đến bữa không cần chờ anh.”

“Dạ, hiểu rồi, anh cứ thoải mái đi... chơi đi.” Trên mặt thiếu niên là biểu hiện đã hiểu, vươn người đến, dùng khuỷu tay chọc chọc bờ vai dày rộng của Phương Nhượng Thần, cười xấu xa nói: “Chơi vui về chút nha... Ha ha.”

Đầu mày Phương Nhượng Thần hơi nhăn lại: “Em nha, đã là học sinh cuối cấp rồi, suy nghĩ vẫn còn đặt trên mấy chuyện linh tinh này, nếu thi không đỗ đại học hàng đầu, anh đây liền trực tiếp đuổi em ra khỏi nhà đó.”

Với lời uy hiếp của anh, thiếu niên không thêm để ý, lè lưỡi đáng yêu với anh một cái, giả vờ tội nghiệp nói: “Anh họ ơi anh họ, đừng đuổi em đi mà, thế thì em đây thực tội nghiệp đó, huhuhu...” Vừa giả bộ khóc lóc, thiếu niên thậm chí còn giả vờ giả vệt làm động tác lau lau khóe mắt mình.

“Em thật là, anh cũng chả biết phải nói em thế nào nữa.” Lắc đầu một cách bất đắc dĩ, Phương Nhượng Thần cung chiều xoa xoa tóc thiếu niên, cũng không nói gì nữa, đối với người thân duy nhất tiếp nhận anh sau khi anh rời khỏi gia tộc, anh luôn luôn cực kì chiều chuộng. Vì thế, ngoại trừ những lúc nhin không nổi nữa anh mới thỉnh thoảng nói cậu hai câu, về cơ bản thì sẽ là không bắt buộc cậu ấy phải làm cái gì.

“Cứ thế đi, anh đi trước đây, ngoan ngoãn ở nhà, đừng có tùy tiện đến mấy nơi lộn xộn đó.”

Phương Nhượng Thần dặn dò xong xuôi, xoay người liền đi ra khỏi cửa, phía sau truyền đến tiếng la mang theo tiểu ý của thiếu niên: “Nhớ phải mang áo mưa nhé...!”

Cơ thể Phương Nhượng Thần lao đảo một chút, suýt chút nữa thì trực tiếp ngã xuống đất.

“Thật là, thằng nhóc này.” Bất đắc dĩ đỡ cái trán đầy hắc tuyến, Phương Nhượng Thần lập tức thấy đỡ khóe đỡ cười.

Rõ ràng là một thằng nhóc nhìn qua thì còn thuần khiết hơn cả thiên sứ, thế nhưng nội tâm lại tuyệt đối là bản tính của ác ma.

Ngoại hình thừa đủ lừa người, nhưng sự thực là cậu đã chinh đón không ít người cả trai lẫn gái mơ ước ngoại hình của mình, làm cho hiện tại hầu như không có ai dám tiếp cận nữa rồi.

Đương nhiên, ngoại trừ Phương Nhượng Thần trước sau như một vẫn là ác ma.

Mở cửa chiếc xe thể thao Lotus số lượng có hạn ánh lên sắc bạc trong ga ra, Phương Nhượng Thần cực kì tao nhã ngồi vào xe, động tác đẹp đẽ phong độ không gì sánh được, nếu như tại đây có phụ nữ, vậy thì chỉ sợ rằng cả ga ra sẽ tràn ngập tiếng thét chói tai của họ.

Chiếc xe giống như thanh kiếm sắc bén lao ra khỏi ga ra, không chút do dự nhập vào dòng xe cộ chạy ngược chạy xuôi trên đường, nhanh như tên bắn phóng về nơi cần đến.

Mười phút sau, xe đến nơi.

Sau khi đỗ xe ở bãi đỗ gần nhất, Phương Nhược Thần tao nhã bước ra khỏi bãi đỗ, đi đến nơi đã hẹn trước với bạn gái anh.

“Khụ khụ...”

Bên cạnh, tiếng ho khan đau đớn của nam nhân vang lên, Phương Nhược Thần cảm giác không đúng vô thức cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên bộ tây trang trắng đất đỏ của anh dính đầy nước bọt và máu nữa, trên một khoảng màu trắng lóa mắt, những chấm máu nhỏ đỏ tươi kia nhìn có vẻ cực kì chướng mắt.

Nụ cười mê người vốn vẫn đọng trên gương mặt Phương Nhược Thần thoáng cái biến mất, biến thành hung ác mà lạnh lùng.

Chậm rãi thay đổi tầm mắt, Phương Nhược Thần lạnh lùng nhìn về phía nam nhân mặt mũi bầm dập, rõ ràng là đã bị người đánh hội đồng, hai hàng lông mày xinh đẹp dần dần nhăn lại, tâm trạng vốn vui vẻ dương quang rực rỡ giống như cái gương lúc trước anh đã soi, bị tai nạn bất ngờ này phá thành từng mảnh nhỏ..

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

A! xin lỗi!”

Lúc để ý thấy mình vừa mới không cẩn thận phun huyết bọt lên người Phương Nhược Thần, Lăng Thịnh Duệ vội vàng nói tiếng xin lỗi.

Nhìn nam nhân đáng vẻ gương mặt co quắp, biểu tình trên mặt Phương Nhược Thần lập tức lại càng trở nên lạnh lùng.

“Anh cho rằng xin lỗi có tác dụng sao?”

Thoảng thả lỏng hai nắm tay, cố ý để các đốt ngón tay tạo ra âm thanh ma sát “rắc rắc”, Phương Nhược Thần lạnh lùng cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, đôi mắt nham hiểm làm nam nhân không nhận được mà rung mình lùi lại phía sau.

Nhìn chàng trai trẻ trước mắt này còn cao hơn mình nửa cái đầu, Lăng Thịnh Duệ cười khổ, y thực sự là vận rủi tìm đến nhà mà, vừa bị người ta coi là kẻ trộm mà đánh đập, bây giờ lại trêu phải một người không dễ chọc thế này.

“Việc đó, thật ngại quá, tôi mới bị thương, nhất thời nhận không được cho nên...”

Vừa nói, Lăng Thịnh Duệ vừa vươn ra đôi tay có chút run rẩy, cố sức xoa xoa bộ tây trang dính đầy huyết bọt của chàng trai.

Nhưng khi y vừa mới chạm vào, trên bộ tây trang của Phương Nhược Thần lập tức liền xuất hiện hai dấu tay đen xỉn.

Phương Nhược Thần: “.....”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Hơi vụng về đưa hai tay lên trước mặt, Lăng Thịnh Duệ nhìn vào vật thể sền sệt không biết là cái gì đen xỉn xỉn dính trên tay mình, nụ cười khổ trên mặt lại càng sâu thêm.

Mình hình như lại gặp rắc rối rồi..

“Cái đó, ngại quá đi mất, tôi không chú ý tay tôi thì ra lại bẩn như vậy...Oa!”

Không đợi y nói xong lời xin lỗi, Phương Nhược Thần vờ mặt hắc tuyến thần tốc vung ra một đấm, không chút lưu tình đánh lên mặt y.

Hết thắm một tiếng, cơ thể Lăng Thịnh Duệ trực tiếp bay ra ngoài, đập mạnh vào cái lan can ở sau y.

Một mùi tê liệt ngả trên đất, Lăng Thịnh Duệ ho khù khụ đau đớn, thân thể kịch liệt run rẩy theo động tác ho khan, dáng điệu trông có vẻ cực kì thảm thương.

Hơi chút chán ghét lau lau nắm tay bị “lầm bẩn”, Phương Nhược Thần khinh thường liếc nhìn một cái nam nhân đang nằm trên mặt đất “thoi thóp”, xoay người liền bước đi.

Nam nhân thô tục đáng ghét này, nếu để anh liếc mắt thêm một cái, anh chỉ sợ mình sẽ trực tiếp nôn mửa mất.

“Khoan đã, cậu... cậu sao có thể tùy tiện đánh người, khụ khụ!”

Giọng nói có chút khàn khàn của nam nhân từ phía sau truyền đến, hơi yếu ớt, nhưng lại cực kì kiên định.

Phuong Nhựt Thần dừng bước, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo... Nam nhân đáng ghét này có vẻ như còn chưa biết sống chết là gì.

“Tôi đánh anh, thế thì sao?” Phuong Nhựt Thần xoay người, nhét hai tay vào túi quần, ngoài cười nhưng bên trong không cười nhìn nam nhân đang vịn vào lan can gian nan đứng lên, trong mắt không thêm che giấu sự khinh thường.

“Cậu... cậu sao có thể dã man như thế chứ!” Lăng Thịnh Duệ lập tức bị kiểu ăn nói vô lý của anh làm cho tức giận đỏ bừng mặt, phần nộ quá anh, tức giận đến mức cả người run rẩy, thở dốc từng hơi.

Mặt mũi vốn đã bầm dập của Lăng Thịnh Duệ dưới một đám mạnh mẽ của Phuong Nhựt Thần lúc này, có vẻ như càng thêm thê thảm, thoạt trông có chút hèn nhát.

Tuy rằng gương mặt xanh tím nhìn không rõ mặt y, nhưng Phuong Nhựt Thần trực giác lại cảm thấy nam nhân này lớn lên cực kì xấu xí. Anh chắc chắn cho là như thế, một tên nam nhân thoạt nhìn thật hèn hạ, khuôn mặt kia tuyệt đối không thể có chỗ nào đẹp được. (Sự thực chứng minh, suy đoán của Anh chàng Phuong đẹp trai thực thái quá.)

Sự chán ghét trong mắt Phuong Nhựt Thần ngày càng tăng, anh ghét nhất loại nam nhân hèn mọn thế này, nhìn thấy là đã muốn giết bọn chúng rồi.

Ấn tượng đầu tiên cực kém khiến anh nhận định đây là một kẻ biến thái, chưa biết chừng một tên đồng tính luyến ái buồn nôn.

Vừa nghĩ đến mình đang bị một tên nam nhân có thể là đồng tính luyến ái biến thái quấy rầy, cả người Phuong Nhựt Thần lập tức nổi đầy da gà, vốn tính tình đã không tốt, anh thực sự xúc động đến muốn giết người.

Biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên cực kì tàn độc, Phuong Nhựt Thần đen mặt đi về phía Lăng Thịnh Duệ, gân xanh trên bàn tay nắm chặt như ản ản như hiện, chứng tỏ một điều rất rõ ràng là anh hiện tại cực kì phần nộ.

Không thể nào.....

Nhìn cơ thể cao lớn của chàng trai trẻ ngày càng tiến lại gần, Lăng Thịnh Duệ lập tức thấy khó không chịu nổi, lúc này y chỉ là vì đột nhiên bị đánh mà bật thốt ra câu kia, chỉ có điều không nghĩ tới lại lần nữa chọc giận nam nhân nóng nảy tàn bạo này, thật sự là không đoán được.

Nắm chặt áo Lăng Thịnh Duệ, Phuong Nhựt Thần dùng sức lời thân thể có chút thối chí nản lòng dậy, tàn bạo mở miệng nói: “Hừ, xem ra anh bị đánh còn chưa đủ nhí, không dạy dỗ anh một trận thật tốt, anh thật đúng là không biết trời cao đất rộng, anh này tên biến... thái... già!”

Sự chán ghét cùng cực trong mắt chàng trai trẻ tuổi như vô số lưỡi lê sắc bén, từ nhiều hướng khác nhau đâm vào trái tim đã chai sạn mệt mỏi của nam nhân.

Cố ý kéo dài giọng ở hai chữ “Biến • thái” khiến Lăng Thịnh Duệ nhớ lại quá khứ xa xôi trước kia, đánh thức một đoạn kí ức không chịu nổi bị y niêm phong đã lâu, giống như axit sunfuric đậm đặc đang ăn mòn dần những vết thương đã sớm chảy máu đầm đìa nơi trái tim kia.

Không lâu trước kia, người kia cũng là kéo áo y như vậy, tàn nhẫn mắng y ” biến • thái ghê tởm”.

Ký ức một khi nhớ lại, thì đối lấy là nỗi đau khắc cốt ghi tâm, từng trận đau đớn tê tâm liệt phết đó, khiến y gần như là sắp ngạt thở.

Nhìn gương mặt đột nhiên trở nên bi thương của y, Phuong Nhựt Thần bỗng nhiên cảm thấy kinh ngạc, nắm tay vốn đã gờ lên, chuẩn bị đâm về phía y, bất giác lại buông xuống.

Từ nỗi bi thương và sầu muộn nồng đậm trên người Lăng Thịnh Duệ tỏa ra, khiến sự tức giận trong nội tâm Phuong Nhựt Thần dần dần tiêu tan, trở thành nỗi tò mò sâu sắc.

Anh muốn biết, là chuyện gì đã khiến cho nam nhân có chút hèn mọn này lộ ra biểu cảm “văn nghệ” như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4

“Buông tôi ra!”

Sự giãy dụa kịch liệt của Lăng Thịnh Duệ kéo Phuong Nhựt Thần trở lại hiện thực, lúc này mới phát hiện mới này mình nhìn nam nhân này đến gần người.

Một cảm giác khác thường tràn vào trong tim, nội tâm Phuong Nhựt Thần bỗng chốc kinh ngạc, vội vàng buông lỏng tay ra.

Chuyện gì vậy chứ, vừa nảy tim sao lại đập nhanh hơn?

Nhẹ nhàng ôm lấy ngực mình, biểu cảm trên mặt Phuong Nhựt Thần có chút mê man.

Mà Lăng Thịnh Duệ lại chẳng còn chút tâm tư nào muốn dây dưa cùng anh nữa, vừa lấy lại tự do liền nhanh chóng lùi lại phía sau, như chạy trốn ma quỷ, vội vội vàng vàng bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng có chút hoảng loạn của nam nhân, Phuong Nhựt Thần thoáng cái mảy mai cau lại, anh chẳng lẽ lại đáng sợ như vậy sao? Thực là một lão nam nhân nhất gán mả.

Tuy cực kì chán ghét ông chú hèn mọn này, nhưng Phuong Nhựt Thần cũng không muốn cho y chạy trốn, vừa nghĩ đến việc sau này có lẽ sẽ không còn gặp được y nữa, nội tâm Phuong Nhựt Thần nhất thời cảm thấy khó chịu.

Mà một Phuong Nhựt Thần luôn tự phụ lại đem lí do của cảm giác này toàn bộ đổ lên việc anh vẫn chưa trả thù đủ ông chú biến thái này...

Vì vậy, đưa ra quyết định phải “báo thù” một chút ông chú này xong Phuong Nhựt Thần lập tức sử dụng thân thủ nhanh nhẹn của mình, ba bước biến thành hai bước, vượt qua lan can, nhanh chóng chạy đến phía sau người nam nhân đã chạy được một đoạn, túm y lại.

Lăng Thịnh Duệ đáng thương vất vả lắm mới thoát khỏi ma trảo của chàng trai, vừa mới cảm thấy vui mừng vì đã nhặt về được một cái mạng của mình, thì lại một lần nữa rơi vào bàn tay của chàng trai trẻ tuổi tựa như ác ma này, thoáng cái lại bắt đầu sợ hãi giãy dụa.

“Ô a, cậu buông tôi ra!”

Nhưng, ở trước mặt Phuong Nhựt Thần mạnh hơn y rất nhiều, sự giãy dụa của y có vẻ như chẳng đáng kể gì.

Không để y sự phản kháng và giãy dụa của nam nhân, Phuong Nhựt Thần vẻ mặt lạnh nhạt kéo anh về phía trước, chẳng thèm để ý một chút nào vết thương trên người nam nhân, bước chân cực nhanh.

Bởi vì bị kéo áo từ phía sau, Lăng Thịnh Duệ căn bản không có cách nào quay người, hoàn toàn là bị anh kéo ngược lùi về sau, hầu như không thể đứng vững vàng, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cổ bị cổ áo siết lại, có chút không thở nổi, trước mắt Lăng Thịnh Duệ hơi biến thành màu đen, thể lực vốn đã bị tiêu hao nghiêm trọng, hơn nữa lại tức giận công tâm, lúc này cũng đã không thể chịu đựng nổi nữa rồi, hôn mê bất tỉnh.

Cảm giác cơ thể y đột nhiên trầm xuống, Phuong Nhựt Thần quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lăng Thịnh Duệ đã bất tỉnh nhân sự, đôi mảy mai cau lại.

Thật vô dụng.....

Sự khinh bỉ Lăng Thịnh Duệ trong lòng Phuong Nhựt Thần lại sâu thêm một tầng.

Dùng sức ôm Lăng Thịnh Duệ lên, Phuong Nhựt Thần sử dụng sức mạnh chẳng chút nào phù hợp với ngoại hình của anh, cực dễ dàng vác một nam nhân cao một mét tám trên vai.

Một người nam nhân trên đường lớn vác một người nam nhân trên vai, hình ảnh này dù nhìn thế nào cũng thấy có chút kì quái, huống chi người này lớn lên lại cực kì tuấn tú, ánh mắt của đám đông nhất thời đều đông loạt dừng lại trên hai người họ, trên mặt mang theo nụ cười đen tối. Ánh mắt lạnh lùng của Phuong Nhựt Thần quét qua, mọi người vội vàng thay đổi đường nhìn, ngoại trừ mấy cô học trò nhỏ không sợ chết hưng phấn nhìn chằm chằm nhỏ giọng thảo luận cái gì đó, những người còn lại nhất thời tản ra như kiến vỡ tổ.

Phuong Nhựt Thần đương nhiên sẽ không cùng mấy cô học trò nhỏ so đo cái gì, Vì vậy thẳng thắn không thèm nhìn họ, tiếp tục đi về phía chiếc xe thể thao lotus của mình.

Mở cửa xe, Phuong Nhựt Thần quăng Lăng Thịnh Duệ lên ghế sau của xe như quăng một đồng rác, động tác cực kì thô bạo.

“A.....” Chân động mạnh kéo Lăng Thịnh Duệ từ trong hôn mê tỉnh lại, cơ thể mệt mỏi rã rời, ôm trán, phát ra một tiếng rên đau đớn

Phuong Nhựt Thần đương nhiên là sẽ không có bất kì sự đồng cảm nào với y, khinh thường nhìn y một cái liền đóng cửa xe, sau đó ngồi vào ghế lại, khởi động xe.

Thất thần một lúc, Lăng Thịnh Duệ dần dần khôi phục thần trí, sau khi phát hiện mình đang trong hoàn cảnh nào, thoáng cái bắt đầu hoảng loạn.

“Cậu, cậu muốn đưa tôi đi đâu? Mau cho tôi xuống, nếu không... Tôi... Tôi báo cảnh sát đó.” Lui vào trong góc xe, Lăng Thịnh Duệ hơi hơi run rẩy nói lời “Uy hiếp”, chỉ có điều bộ dáng lại chẳng có tí sức lực nào.

Một người nam nhân trưởng thành, thế mà lại lui vào một góc run lẩy bẩy, cả mặt Phuong Nhựt Thần thoáng chốc đầy hắc tuyến.

“Này này này, anh chú ý chút cho tôi, cái xe này đắt lắm đó, đừng có dùng đôi tay bẩn thỉu của anh sờ mó lung tung, nếu không có bán anh đi cũng không bồi thường nổi đâu.” Khóe mắt liếc nhìn bàn tay bẩn thỉu đang đặt trên sô pha của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần tức giận nhắc nhở, anh cũng không muốn chỉ vì tên nam nhân này mà phải đặc biệt chạy đến chỗ rửa xe.

Cảm giác được cái nhìn hăm dọa từ gương chiếu hậu truyền đến của Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ bỗng như bị điện giật, vội vàng rút tay lại, nắm chặt với nhau.

Động tác có chút trẻ con, khiến cho Phương Nhượng Thần hơi hơi muốn cười.

Ông chú này, hình như cũng không hèn mọn như trong tưởng tượng, kỳ thực... còn thật đáng yêu... khóe miệng Phương Nhượng Thần dần dần nhếch lên tạo thành một nụ cười thần nhiên.

Xe cấp tốc chạy đi, đôi mắt không có tập trung nhìn cảnh vật lùi lại như bay ngoài cửa sổ, nỗi sợ trong Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng tăng.

Người này rốt cuộc muốn làm gì chứ, sẽ không phải là muốn mang y đến vùng thôn quê hoang vắng chôn sống chứ...

Vừa nghĩ đến ánh mắt hung dữ của chàng trai trẻ tuổi kia, Lăng Thịnh Duệ không nhịn được rung mình một cái, nhưng dù thế nào cũng không dám mở miệng nữa, tính cách hiên ngang vô thường của người này y ném đủ rồi, không muốn lại bị bạo đánh một trận, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành lựa chọn im lặng.

“Này, anh không phải là cho rằng tôi sẽ mang anh đến một nơi vắng vẻ nào đó, lén lút giết anh đó chứ.”

Biểu tình thấp thỏm bất an trên mặt nam nhân khiến Phương Nhượng Thần thấy thật buồn cười, anh trông có vẻ giống với những kẻ độc ác máu lạnh thế nào? (-_-|||, giống...)

Lăng Thịnh Duệ do dự một chút, vẫn là nhẹ nhàng gạt gạt đầu.

Trán Phương Nhượng Thần thoáng cái nổi gân xanh, có loại xung động muốn lao đi thật nhanh...

PS: xe thể thao Lotus, là một nhãn hiệu xe thể thao đắt đỏ cực kì nổi tiếng trên thế giới

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự sang trọng, Lăng Thịnh Duệ lập tức bị kiến trúc lộng lẫy trước mặt làm hoa mắt.

Nhìn điệu bộ kinh ngạc như nhà quê lên tỉnh kia của nam nhân, Phương Nhượng Thần vẻ mặt khinh thường nói: “Xuống xe đi, đến nhà tôi rồi.”

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ lấy lại tinh thần, mặt hơi đỏ lên, cảm thấy mặt mặt vì phản ứng lúc nãy của mình.

Cẩn cẩn thận thận theo nam nhân trẻ tuổi đi vào, Lăng Thịnh Duệ không dám thở mạnh, y sợ một khi đối phương tức giận liền đuổi y ra ngoài.

Sau khi biết đối phương sẽ không mang mình “vứt xác nơi hoang dã”, Lăng Thịnh Duệ liền yên tâm.

Y bây giờ, căn bản là không có nhà mà về, cảm thấy nếu như có thể ở chỗ này, thực ra cũng không tệ, chí ít không phải ngủ nơi đầu phố nữa.

Tuy biết như thế thực không có khí phách, nhưng Lăng Thịnh Duệ thật sự là không nghĩ ra được cách nào khả quan hơn.

Khi Phương Vân Dật vừa ra khỏi phòng nhìn thấy Phương Nhượng Thần đang đi ở trước mặt, lập tức cảm thấy hơi kỳ quái: “Anh, sao sớm thế này đã về rồi?”

Phương Nhượng Thần nói rộng cả vạt trên cổ, vẻ mặt bức mình liếc mắt nam nhân đứng sau lưng, quay đầu lại nói với Phương Vân Dật mặt mày kinh ngạc: “Đừng nói nữa, hôm nay thực là quá đen đủi mà, bị một tên đại ** quấy rối cả nửa ngày.”

Lăng Thịnh Duệ thoáng cái yếu ớt cãi lại ở trong lòng, tôi mới không phải **, hơn nữa người cứ dây dưa suốt không phải là cậu sao. Tuy nghĩ như thế, nhưng y căn bản không có gan nói ra, y sợ dưới con thịnh nộ, nam nhân trẻ tuổi bạo lực này sẽ ngủ mả phanh thây y mất.

Theo đường nhìn của Phương Nhượng Thần, Phương Vân Dật lúc này mới để ý đến Lăng Thịnh Duệ đứng phía sau anh, sau khi nhìn từ trên xuống dưới một lượt, mày liễu lập tức cau lại.

“Anh, sao anh lại dẫn một tên ăn mày về nhà chứ. A...! Bần thế kia, buồn nôn chết mất!”

Theo bản năng lùi lại phía sau một bước, Phương Vân Dật bật mũi lại, cứ như ngửi thấy được một mùi cực kì khó ngửi, biểu cảm trên mặt là chán ghét.

Lăng Thịnh Duệ bắt chợt cười khỏ, đưa cánh tay lên ngửi mùi trên người.

Thực sự...Hơi có mùi...

Lăng Thịnh Duệ lập tức nhớ lại, từ ba ngày trước sau khi bị vợ – Hứa Nguyệt Như đuổi ra ngoài, y vẫn chưa từng tắm một lần nào.

Động tác của Lăng Thịnh khiến sự chán ghét trong mắt Phương Vân Dật lại càng sâu hơn: “Anh, mau đuổi nó đi đi, tùy tiện cho nó ít tiền rồi đuổi đi, anh có đột nhiên tốt bụng thì cũng đừng mang tên ăn mỳ về chứ!” Lời nói của thiếu niên như một thứ sắc nhọn, đem chút tôn nghiêm từ lâu đã chỉ còn một chút ít ỏi của Lăng Thịnh Duệ phá nát thành từng mảnh, nụ cười khỏ trên mặt nam nhân càng rõ nét hơn, Lăng Thịnh Duệ thở dài, xoay người rời đi.

Bây giờ rời đi cũng tốt, nếu không chờ lát nữa bị người ta trực tiếp đuổi ra khỏi nhà, vậy thì quá mất mặt rồi.

Tuy là mặt mũi danh dự y đã mất hết từ lâu rồi...

“Đứng lại! anh muốn đi đâu? Quay lại cho tôi!”

Giọng nói lạnh băng của Phương Nhượng Thần từ sau truyền đến, giọng điệu mang theo một chút uy nghiêm không cho phép chống cự, loáng thoáng còn mang theo chút uy hiếp. Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dừng bước, xoay người lại: “Xin hỏi, cậu còn việc gì sao?”

Sự nghe lời của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Nhượng Thần càng thêm khinh thường, thế nhưng cũng không muốn cứ thế để y rời đi.

Anh còn chưa chơi chán mà...

“Đi vào! Bên trong có phòng tắm, tự vào tắm rửa đi!” Chỉ vào một gian phòng, Phương Nhượng Thần lạnh lùng lên tiếng mệnh lệnh, không cho nam một chút cơ hội cự tuyệt nào.

Lăng Thịnh Duệ lập tức có chút kinh ngạc, người này sao lại không đuổi y đi?

Nhưng dưới cái nhìn lạnh lùng của nam nhân, chịu đủ khổ cực rồi Lăng Thịnh Duệ cũng không dám có ý kiến gì nữa, đành phải cẩn cẩn thận thận đi vào phòng tắm.

“Anh, anh làm sao vậy? Sao có thể để cho một tên ăn mỳ đi vào khách phòng nhà chúng ta chứ?”

Giọng nói kinh ngạc của thiếu niên vang lên từ phía sau, Lăng Thịnh Duệ không nhìn được cười khỏ, xem ra thằng bé lớn lên xinh đẹp như thiên sứ này cực kì chán ghét y.

Bước vào phòng tắm, Lăng Thịnh Duệ cởi quần áo trên người mình, mở vòi hoa sen, tùy ý để cho dòng nước lạnh lẽo chảy trên cơ thể chồng chất vết thương mà lại thon dài cân đối.

Cùng lúc đó ở phòng ngoài, đối mặt với Phương Vân Dật đang tức điên người, Phương Nhượng Thần lại có vẻ cực kì hồ hững.

“Yên tâm đi, anh ta không ở đây lâu đâu.” Nhét tay vào túi quần, động tác tao nhã dựa vào khung cửa, lạnh lùng mỉm cười nói: “Chờ đến khi anh chơi đủ rồi, tự nhiên sẽ đuổi hắn đi...”

Chỉ có điều, anh không thể nào ngờ được rằng, một lần “chơi” này của anh, chính là chơi đến mức đánh mất toàn bộ trái tim mình...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6

Lăng Thịnh Duệ vào phòng tắm đến nửa tiếng vẫn chưa thấy đi ra, hai người ở ngoài cửa thoáng cái không còn kiên nhẫn nổi nữa rồi.

“Có làm không vậy, tắm rửa mà cũng lâu thế!”

Dưới con thịnh nộ, Phương Vân Dật lao đến cửa phòng tắm, dùng sức đập đập cánh cửa thủy tinh bán trong suốt: “Này, ông rốt cuộc còn muốn tắm bao lâu nữa hả? Không phải là bị chết đuối ở trong đó rồi đấy chứ?”

So với thiếu niên nóng này, Phương Nhượng Thần lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là đi lại chậm rãi ở trong phòng, ngồi ở trên giường ngoài cười trong không cười nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, chờ nam nhân đi ra.

Tuy giả vờ chẳng quan tâm, thế nhưng trong anh dường như âm ỷ chờ mong cái gì đó.

Ngay cả chính anh cũng không hiểu nổi.....

“Cái kia, có thể cho tôi một bộ quần áo không? Tôi không có đồ để thay.” Một lúc sau, giọng nói Lăng Thịnh Duệ mới từ trong phòng truyền ra, ngữ khí kèm theo một chút xấu hổ.

Phương Vân Dật tròn trắng mắt nhìn cửa phòng tắm kinh thường, tức giận mở miệng nói: “Không phải là có khăn tắm sao? Còn mặc quần áo gì nữa?”

“Nhưng..... Tôi không quen trần truồng trước mặt người khác.” Ngữ điệu Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng nhỏ lại, giọng nói trầm thấp mang theo chút cam chịu.

Phương Vân Dật lập tức nổi giận, hét lớn: “Tôi bảo ông lặn ra đây thì lặn ra đây! Chỉ là một tên ăn mày thôi, lại dám đòi hỏi nhiều như vậy! Cẩn thận tôi đuổi ông ra ngoài đó!”

Phương Vân Dật vừa hét xong, cả căn phòng lập tức chìm trong không khí yên lặng.

Một lát sau, cửa phòng tắm mở ra.

Nhìn nam nhân từ phòng tắm đi ra, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm, Phương Vân Dật vốn định chế nhạo y một trận lập tức ngẩn ngơ.

Sau khi bỏ đi lớp vải mỏng manh trên người, nam nhân vốn bản thiêu giờ như biến thành một người hoàn toàn khác.

Cơ thể thon dài với tỉ lệ hoàn mỹ như người mẫu – vai rộng, mỏng hẹp, eo nhỏ, đôi chân dài thẳng được bao bọc dưới lớp khăn tắm quần lông lẻo, mỗi bước lại làm lộ ra cái đùi màu lúa mạch giữa khe hở của khăn tắm, làm cho người ta bất giác tưởng tượng đến cảnh xuân mê người sau khi lột khăn tắm mềm mại được cởi ra.

Không giống với tính cách nhát gát của y, dáng người Lăng Thịnh Duệ cực kì đẹp, vừa nhìn đã biết là kiểu người rèn luyện nhiều năm, cơ bắp trên người rắn chắc mà đều đặn, nhưng không khiến người ta có một chút cảm giác cơ bắp cuộn cuộn, so với đồng cơ bắp của những kẻ nhiều năm cố gắng ở phòng tập thể hình nặn ra đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, lồng ngực rắn chắc cùng với cơ bụng như ẩn như hiện kia có thể khiến bất kì người phụ nữ nào cũng như bất kì “đồng chí” nào rơi vào điên cuồng.

Làn da, cơ bắp của y là màu lúa mạch khỏe mạnh, trơn bóng mà rắn chắc, tuy là phía trên có vô số vết thương xanh tím đáng ngờ nhưng vẫn như cũ cực kì đẹp, lúc này lại có một tầng bọt nước trong suốt, lóe lên ánh sáng lấp lánh, như được bôi lên một lớp dầu ô liu mỏng, khiến đường cong hòa hợp như điêu khắc của y càng thêm nổi bật.

Gọi cảm đến mức khiến người ta phải lóa mắt.

Đường nhìn di chuyển chậm chậm lên trên, nhìn về phía mặt nam nhân, sự kinh ngạc trên mặt Phương Vân Dật ngày càng tăng.

Sau khi rửa sạch những cặn bẩn trên người, gương mặt thật sự của Lăng Thịnh Duệ lộ ra. Đây là gương mặt mười phần nam tính, ngũ quan hoàn mỹ, dịu dàng nhưng khiến người khó quên. Khóe mắt và chân mày hơi sụp xuống, khiến khí chất ôn hòa tựa cừu non trên người nam nhân càng thêm động lòng người... Khiến người ta vừa nhìn đã có loại cảm giác muốn chà đạp y.

Tuy rằng có mấy vết thương, nhưng khuôn mặt kia vẫn đẹp đẽ như cũ khiến người khác phải nghẹt thở.

Bị thiếu niên nhìn chằm chằm không chuyển mắt như vậy, Lăng Thịnh Duệ mặt lập tức hơi đỏ lên, theo bản năng cúi đầu xuống, xoa xoa mái tóc ẩm ướt của mình, khiến mái tóc vốn được chải ngược lên trên xoa xuống, che khuất trán của y.

Như thế, thoáng chốc y như trẻ lại mấy tuổi, mơ hồ còn có đôi nét xinh đẹp.

Với rất nhiều nam nhân mà nói, kiểu tóc như vậy giống như là một con ác mộng, lại được khí chất độc nhất vô nhị của y phụ trợ tạo nên một cảm giác hoàn toàn khác.

Bọt nước trong suốt từng giọt lăn xuống, theo đường cong cơ thể rắn chắc của y mà rơi xuống nền nhà, không vào trong khăn tắm, hình ảnh kia giống như cảnh quay chậm của phim X, cực kì có cảm xúc, cực độ khiến người mê mẩn.

Tim Phương Vân Dật lập tức đập kịch liệt, cậu không thể nghĩ được cái người chẳng chút thu hút trước mắt này, thậm chí là một ông chú có chút hèn mọn, diện mạo thật sự lại đẹp trai kinh người như vậy!

Nếu dùng lời của bác sĩ mà nói, đó chính là... Nam nhân này thật sự là đẹp hết thuốc chữa.

Mà ở phía sau cậu, Phương Nhược Thần luôn luôn lạnh lùng cũng không nhìn được mà nhìn chằm chằm.

Ánh mắt chuyển qua, Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ tránh né ánh mắt nóng rực của hai người, cẩn cẩn thận thận lên tiếng: “VẬY... Có thể cho tôi một bộ quần áo không?”

Sau khi trải qua trận kinh ngạc vừa rồi, hai người dần dần lấy lại ý thức, lập tức cảm thấy mất mặt với biểu hiện gần như ngu ngốc lúc nãy của mình.

Khoanh hai tay, Phương Vân Dật cố sức khiến trái tim đập bình bịch của mình phải bình tĩnh lại, tự tiểu phi tiểu đánh giá gương mặt cùng thân thể hoàn mỹ của nam nhân, trên gương mặt tựa thiên sứ xuất hiện vẻ tham lam hoàn toàn không hợp với khí chất của cậu.

“Ừm, anh còn muốn mặc quần áo sao?”

Tuy rằng là châm chọc, nhưng giọng của Phương Vân Dật so với lúc trước ôn hòa hơn rất nhiều, trong ngữ khí còn mang theo chút vui sướng người khác khó mà nhận ra được.

Sự trêu chọc của thiếu niên làm nam nhân mặt mũi đỏ bừng, ngẩng đầu, gương mặt mang theo nét khản cằn: “Thế nhưng, tôi chung quy không thể chỉ quần khăn tắm đi khắp nơi nha.”

Sau khi bắt gặp ánh mắt Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật lúc này mới phát hiện y có một đôi mắt cực kì đẹp.

Đường cong hoàn mỹ, lông mi dài mảnh, ánh mắt nam nhân có sự sâu sắc sáng ngời của người phương Đông, song đồng tựa hai giọt mực ngưng đọng trong hai cái hồ sâu nghìn thước, tương như chỉ cần vừa nhìn vào đó sẽ bị hút vào.

Vì vậy, lại một lần nữa khiến nội tâm Phương Vân Dật kêu lên kinh sợ, lần này, đúng là nhật được của quý rồi.

Mà ở phía sau hai người, Phương Nhượng Thần lười biếng ngồi trên giường, đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm, biểu cảm trên mặt ngày càng lạnh đi..

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7

Khi Lăng Thịnh Duệ bị ánh mắt hai người nhìn đến vô cùng xấu hổ, Phương Nhượng Thần tự mình đi đến cái tủ quần áo trước giường, tùy tiện lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra, nhìn cũng không thèm nhìn mà ném cho Lăng Thịnh Duệ.

“Mặc quần áo vào cho tôi.” Mặt đen xì, Phương Nhượng Thần lạnh lùng nói.

Lăng Thịnh Duệ còn chưa phản ứng kịp, đã bị bộ quần áo anh ném đến trùm lên đầu rồi, trong lúc hoảng hốt vội vàng lấy bộ quần áo xuống.

“Đây là cho tôi sao?” Ôm bộ quần áo vào trong ngực, Lăng Thịnh Duệ có chút khó thể tin nhìn nam nhân trẻ tuổi, cẩn cẩn thận thận mở miệng hỏi.

Tĩnh tĩnh người này luôn hi nộ vô thường, Lăng Thịnh Duệ không muốn sau khi mặc quần áo vào lại bị anh bắt cời ra.

“Bảo anh mặc thì mặc đi, còn nói nhiều nữa tôi đánh anh đó.” Phương Nhượng Thần giơ nắm tay ra, khua khua ở trước người, lạnh lùng nói lời uy hiếp.

Nhìn vẻ mặt cau kinh của anh, người Lăng Thịnh Duệ bất giác run lên một chút, yếu ớt nói: “Tôi đi thay ngay đây.”

Dứt lời, xoay người định đi vào phòng tắm.

Chỉ là, trong nháy mắt lúc y nhắc chân đi, cái khăn tắm lông lông lẻo lẻo quấn trên người y đột nhiên bị động tác quá nhanh của y làm tuột ra, sau đó... Trực tiếp rớt xuống đất.

Hạ thân tiếp xúc với không khí lạnh băng, Lăng Thịnh Duệ trong đầu lập tức trống rỗng.

Mà Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật đứng ở trước người y lập tức hóa đá, ánh mắt như tia laser bắn trực tiếp lên nửa người dưới hoàn toàn bại lộ trước họ của nam nhân.

Sau khi thừa người một lúc, hiểu ra việc gì cả khuôn mặt Lăng Thịnh Duệ lập tức đỏ bừng, chạy như bay lao vào phòng tắm, đóng cửa thật mạnh.

Mà ánh mắt hai thanh niên trẻ tuổi tĩnh lặng tràn trề lại vẫn nhìn theo bóng dáng của nam nhân dừng ở trước cửa phòng tắm, trong đầu vẫn như cũ quanh quẩn hình ảnh có thể được coi là một màn ướt át của hí kịch vừa rồi.

Theo bản năng che miệng lại, Phương Vân Dật nhất thời cảm thấy trong cơ thể mình đột nhiên có một ngọn lửa không tên bùng cháy, bộ phận nào đó nơi hạ thân bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Nam nhân này, thẳng nhỏ...cũng quá lớn đi..

Bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi, Phương Vân Dật đã biết mình là đồng tính luyến, lại là loại trời sinh, sẽ không có bất kì phản ứng gì với phụ nữ.

Phuong Vân Dật luôn luôn coi mở chẳng chút đấu tranh nào, thực thẳng thắn tiếp nhận chuyện này, bắt đầu lưu luyến ở các quán bar đồng tính, bắt đầu cuộc sống tựa hoa hoa công tử của cậu.

Tuy ngoại hình khi trưởng thành không phải là kiểu dương cương đại đa số các “đồng chí” thích, nhưng cậu dựa vào ngoại hình tựa thiên sứ đã khiến cho vô số người thích kiểu người như cậu, lẫn lộn trong giới đồng tính quả như cá gặp nước.

Tuy gương mặt lớn lên là của 0, nhưng Phuong Vân Dật lại trăm phần trăm là 1, bắt đầu từ ngày khai trai, cậu chưa từng nằm dưới lần nào, đã đè vô số nam nhân mạnh hơn cậu mà có mưu đồ đặt cậu ở dưới.

Hơn nữa, bất kì nam nhân xui xẻo nào bị cậu vừa mắt đều khó mà thoát khỏi lòng bàn tay cậu, cho dù không tình nguyện, cũng sẽ bị Phuong Vân Dật dùng đủ loại thủ đoạn ném lên giường, sau đó là bị thâm bị cướp đi “trinh tiết hậu đình”, nhưng giận mà không dám nói gì.

Ai chẳng biết thẳng thóc về mặt nhìn như vô hại này có một ông anh họ cực nổi tiếng trong giới xã hội đen, hơn nữa chính hắn cũng là loại người lợi hại hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình, thủ đoạn hung ác độc địa khiến cho không ít người chứng kiến phải sơn tóc gáy.

Mà lúc này, Lăng Thịnh Duệ đáng thương vẫn chẳng mấy may biết mình đã trở thành “con mồi” mới nhất của cậu.

Hơi híp mắt, trên gương mặt xinh đẹp tuấn tú của Phuong Vân Dật hiện lên một nụ cười hứng thú, trong lòng đã bắt đầu tính kế làm sao lừa đè được ông chú “cừu” trên giường, sau đó thỏa thích chà đạp một trận.

Còn ở đằng sau cậu, sắc mặt Phuong Nhượng Thần như đêm trước giông tố, càng ngày càng âm trầm.

Thật lâu trước đây, anh đã biết em họ mình là đồng tính luyến ái, hơn nữa anh cũng đã cực kì bình tĩnh tiếp nhận chuyện này, đối với những thứ về phương diện này, anh vẫn có một sự hiểu biết nhất định.

Nhưng, tuy là như vậy. Anh vẫn luôn tự nhận mình là một nam nhân rất bình thường, thích loại mỹ nữ gọi cảm nóng bỏng, không thể nào là đồng tính luyến được.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8

Chỉ là, sau khi nhìn thấy cơ thể trần truồng của Lăng Thịnh Duệ, Phuong Nhượng Thần cực kì nhạy cảm phát hiện bản thân đã có phản ứng, nhất là trong thoáng chốc chiếc khăn tắm trên người nam nhân rơi xuống. Dù anh có cố gắng thế nào cũng không hồi phục lại, điều này khiến anh vô cùng khiếp sợ.

Nội tâm Phuong Nhượng Thần đột nhiên cảm thấy mê man, mình vừa rồi rốt cuộc là bị sao vậy? Sao có thể có phản ứng với thân thể một lão nam nhân? (-_-, già chỗ nào? Mới có ba mốt tuổi thôi mà...)

Phuong Nhượng Thần dù thế nào cũng không thể tin được mình lại là đồng tính luyến, tuy sự thật gần như là đã bày ra ngay trước mắt rồi, thế nhưng anh vẫn ảo não trốn tránh, không tiếp tục truy cứu nguyên nhân đến cùng nữa.

Con người cho dù làm gì đều tìm cho chính mình một lí do, một cái cớ thích hợp. Vì vậy, Phuong Nhượng Thần đem tất cả chuyện vừa xảy ra đều đổ cho Lăng Thịnh Duệ có ý dụ dỗ.

“Bất luận một người nam nhân nào đối mặt với hoàn cảnh này đều sẽ có phản ứng phải không?” Phuong Nhượng Thần lừa mình dối người nghĩ, chẳng chút mấy may nghĩ xem cách nghĩ của mình hoang đường như thế nào.

Cửa phòng tắm lần nữa mở ra, nam nhân đã mặc quần áo, che lại cơ thể gọi cảm của mình đi chậm chậm từng bước ra.

Lăng Thịnh Duệ mặc một cái áo phông trắng cực bình thường, thân dưới là một cái quần bò trắng rộng thùng thình, đúng kiểu ăn mặc phổ biến của mấy chàng trai trẻ trên phố bây giờ, khiến y nhảy mắt như trẻ lại mấy tuổi.

“Cái kia..... Có quần áo tương đối đúng tuổi chút không vậy? Bộ quần áo này có vẻ như không hợp lắm với độ tuổi của tôi.” Đầu mày hơi nhăn lại, cả mặt Lăng Thịnh Duệ đầy phiền não nhìn bộ quần áo trên người mình, nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Phuong Vân Dật thì mắt lại tỏa sáng, nhìn cơ thể thon dài của y từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: “Không đâu, đẹp mà, bộ quần áo này rất hợp với anh mà.”

Lăng Thịnh Duệ cười khổ: “Thế nhưng, tôi đã từng này tuổi rồi.....”

“Cho anh mặc thì mặc đi, anh còn lằng nhằng cái gì?” Phuong Nhượng Thần vốn vẫn im lặng không nói đột nhiên lớn tiếng quát, đánh vỡ không khí vốn đã được làm dịu bớt trong phòng.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ đột nhiên giật một cái, có chút sợ hãi nhìn về nam nhân trẻ tuổi cả mặt phẫn nộ, không hiểu chính mình lại làm sai cái gì rồi, chọc nam nhân này lần nữa nổi điên.

“Anh, anh sao thế?” Phuong Vân Dật cũng bị dọa nhảy dựng, có chút khó hiểu nhìn anh: “Anh ấy cũng có nói gì đâu, anh sao lại đột nhiên nổi giận?” Hơi bức bối vò loạn tóc mình, biểu hiện Phuong Nhượng Thần có vẻ như có chút nóng nảy, ngay cả chính anh cũng không biết mình rốt cuộc sao lại tức giận như vậy, vừa nhìn thấy bộ dạng cam chịu dịu dàng kia của nam nhân, nội tâm anh lại xuất hiện một cảm giác khó tả, sau đó liền khó mà nhẫn nại được cảm giác muốn nổi giận.

Đi nhanh đến trước nam nhân cả người run rẩy, Phuong Nhượng Thần nắm cổ áo y, dùng sức nhấc lên, mở miệng hung dữ nói: “Anh nghe kĩ cho tôi, sau này anh chính là người làm của chúng tôi, biết chưa?”

Đối với yêu cầu vô lý như vậy, Lăng Thịnh Duệ đương nhiên là sẽ không bằng lòng, thế nhưng dưới biểu cảm muốn ăn thịt người một bộ “anh không đồng ý tôi đánh anh” kia của nam nhân trẻ tuổi, Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ đành bắt đầu đi gật gật đầu: “Biết rồi”. Y cũng không muốn lại lần nữa ném thứ nắm đấm đầy uy lực kia của nam nhân đâu.

Sau khi biết anh “bằng lòng” làm người ở sẽ không rời đi nơi này, nội tâm Phuong Nhượng Thần thoáng cái thở phào nhẹ nhõm, thả cổ áo y ra, lạnh lùng nói: “Thế còn tạm được rồi.”

“Thế thì, kế tiếp liền kí hợp đồng đi.” Phuong Vân Dật ở một bên lập tức rèn sắt khi còn nóng, không bao giờ để con mồi mới của mình có bất kì cơ hội chạy trốn nào nữa.

“A? Hợp đồng?” Lăng Thịnh Duệ nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Về mặt đáng yêu kia của Lăng Thịnh Duệ suốt chút nữa thì khiến Phuong Vân Dật biến thân thành sói, bỏ nhào đến ăn tươi nuốt sống y, cố kiềm nén ** trong cơ thể, Phuong Vân Dật nhẫn nại, về mặt đương nhiên nói: “Đúng vậy, không kí hợp đồng, nếu anh đột nhiên bỏ đi thì phải làm sao?” Sắc mặt điển hình của gian thương

Vừa nghĩ đến đại thúc sau này đều sẽ ở đây mặc cậu “nhắm nháp”, Phuong Vân Dật bỗng chốc cười lên tựa một con hồ ly.

Nhìn về mặt tươi cười gian trá của thiếu niên, Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên có loại ảo giác mình bị ăn nuốt vào bụng, trước mắt chịu không nổi mà hơi biến đen.

Còn Phuong Nhượng Thần lại cực kì im lặng nhìn thẳng em họ cái gì cũng viết lên mặt này của mình, về mặt hắc tuyến, thế nhưng cũng không có phản đối, tuy cảm thấy có chút hoang đường, nhưng nội tâm anh lại ngầm cực kì tán thành đề nghị này.

Nhìn ánh mắt sáng quắc của hai nam nhân trẻ tuổi, Lăng Thịnh Duệ bỗng có cảm giác khóc không ra nước mắt.....Minh sao lại trêu phải hai tên bại hoại này chứ?

Tiếp đó, Lăng Thịnh Duệ đáng thương bị bắt kí vào bản hợp đồng như giấy bán mình kia, sau đó y đã bắt đầu kiếp người ở thăm thương của mình...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9

“Phù..... Một quá đi.” Sau khi thật vất vả mới đuổi được hai tên bá vương kia, Lăng Thịnh Duệ mệt mỏi nằm vật lên cái sô pha mềm mại, lười biếng giãn cái thắt lưng đau nhức.

Sô pha rất mềm, rất ấm áp, nằm trên đó có cảm giác như nằm trên mây vậy.

Tuy rất ngang ngược với y, nhưng hai anh em không để y ở phòng của người ở, mà là sắp xếp cho y ở một khách phòng tương đối xa hoa, việc này khiến Lăng Thịnh Duệ hơi hơi cảm động

Thân thích trong nhà đã sớm vì chuyện kia mà vạch rõ giới hạn với y, thậm chí ngay cả bạn bè sau khi biết chuyện xấu của y cũng lần lượt cắt đứt quan hệ không qua lại với y nữa.

Ngoại trừ đứa con trai đáng yêu Lăng Hạo của y, y hiện tại, căn bản có thể nói là không người thân thích.

Nhưng bây giờ, sau khi bị bà xã y cưỡng ép đuổi ra khỏi nhà, thậm chí ngay cả con trai đều không chịu để y gặp lại một lần.

Vì vậy, sau khi bị đuổi ra, Lăng Thịnh Duệ trên người chẳng có một xu căn bản không có chỗ nào có thể đi, lưu lạc trên đường đã hai ba ngày, hoàn toàn không có cách nào có thể nghỉ ngơi tốt một lúc.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời có chút cảm thán.

Nội tâm vốn căng thẳng dần dần bình tĩnh lại, Lăng Thịnh Duệ càng cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu nổi, mí mắt ngày càng nặng, nhắm mắt lại liền trầm trầm rơi vào giấc ngủ.

Căn phòng cực kì ngăn nắp được ánh tà dương từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trải trên cơ thể thon dài của Lăng Thịnh Duệ, nhuộm lên cơ thể y một màu cam nhạt, tựa như trong giấc mơ.

“Cạch.....” Tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, đánh vỡ sự yên lặng trong căn phòng này, nương theo tiếng bước chân rất nhỏ, một bóng người duyên dáng đi vào.

Bước chân dừng lại trước người nam nhân, Phương Vân Dật gương mặt tựa thiên sứ yên lặng đứng trước nam nhân đang ngủ say, khóe miệng mang theo một nụ cười thân thiện, nhìn gương mặt say ngủ yên bình của nam nhân.

Đắm chìm dưới ánh tà dương, gương mặt với đường nét cực kì khôi ngô kia của nam nhân trở nên đặc biệt dịu dàng, giống một bức tượng điêu khắc tinh vi của người thợ thủ công, hoàn mỹ khiến người ta có loại cảm giác không chân thực.

Thời gian dường như dừng lại, hình ảnh lúc này tựa một bức tranh sơn dầu thời trung cổ, dù là ý cảnh hay kết cấu đều cực kì đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến người ta không nỡ phá vỡ.

Tìm Phương Vân Dật đột nhiên đập bình bịch, cảm giác trước nay chưa từng có bỗng từ trong lòng tràn ra, khiến cậu bất giác nghĩ muốn cung chiêu đại thúc dịu dàng này thật nhiều.

Phương Vân Dật khom người xuống, đưa tay ôm nam nhân vào trong lòng, động tác cực kì nhẹ nhàng, chỉ lo sẽ đánh thức nam nhân đang chìm trong giấc ngủ. So với Phương Vân Dật hơi mảnh khảnh, Lăng Thịnh Duệ cho dù là chiều cao hay cân nặng đều so với Phương Vân Dật lớn hơn không chỉ một số, thế nhưng Phương Vân Dật lúc này ôm y lại có vẻ thành thạo, chẳng chút nào có vẻ khó khăn, sức lực hơn người của Phương Vân Dật, có thể thấy được đốm [chỗ này khó nói quá. Từ gốc là 可见一斑: có nghĩa là nhìn một bộ phận có thể đoán được toàn bộ. Đốm thì chắc là đốm trên mình còn báo]

“Thật là, cả cơm tối cũng chưa ăn đã ngủ rồi.” Nhẹ nhàng đặt nam nhân sang một bên giường, Phương Vân Dật chọc chọc mũi y, tức giận nói, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười dịu dàng.

Lông mi thật dài của nam nhân hơi rung rung, vô ý thức gạt tay Phương Vân Dật ra, sau đó xoay người, ôm chặt cái gối ôm ở bên cạnh, nhẹ nhàng cọ cọ mặt mấy cái, lại bình thân ngủ tiếp.

Xoa xoa ngón tay bị gạt ra có chút đau, đầu mày Phương Vân Dật hơi nhăn lại, động tác thô bạo lật người nam nhân lại, hai tay giữ cánh tay nam nhân, cả người đề lên.

Nam nhân ngủ mất mấy bình thân, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Phương Vân Dật bỗng có chút dở khóc dở cười, đại thúc này sao lại ngủ y như là con lợn chết thế chứ, mình đã sắp cường bạo y rồi, mà y còn chưa tỉnh lại. Thế này nếu một ngày thật sự gặp phải tên vô lại nào đó mơ tưởng nhan sắc của y, vậy y không phải là trực tiếp bị ăn sạch sành sanh sao? (-_-!, cậu là một trong những tên vô lại đó.....)

Hình như cánh tay bị đè hơi đau, Lăng Thịnh Duệ trong lúc mơ ngủ nhíu chặt hai hàng lông mày, biểu cảm hơi co rút đau đớn.

Mặc dù trong lúc mơ ngủ, dáng vẻ nam nhân vẫn là cam chịu như vậy, cho dù là bị đối đãi thô bạo như thế này cũng không có phản ứng gì quá mạnh, giống một con chó không hề ngoan ngoãn, làm cho người ta nhìn thấy liền muốn chà đạp một trận thỏa thích.

Phương Vân Dật nao nao, một ngọn lửa vô danh đột nhiên bùng lên trong cơ thể, nháy mắt tập kích toàn thân

Ma xui quỷ khiến, Phương Vân Dật vươn tay, bắt đầu động thủ cởi áo quần trên người nam nhân.

Ở phương diện này, Phương Vân Dật có thể gọi là một cao thủ “thiện giải nhân y” [giỏi cởi quần áo người khác], cơ bản cởi quần áo mấy người đẹp trai với cậu mà nói là việc còn con mà thôi, nhưng lúc này, tay Phương Vân Dật cứ như là người bị trúng gió, run đến không thể tưởng tượng nổi.

Không thể khống chế động tác của mình, Phương Vân Dật thoáng cái có chút thẹn quá hóa giận, nhưng lại cũng cực kì hoang mang: mình rốt cuộc là bị sao vậy? không phải chỉ là một nam nhân đẹp một chút thôi sao? Minh sao lại hồi hộp đến thế nào?

Thật vất vả mới cởi sạch đồ trên cơ thể hai người, tay Phương Vân Dật run rẩy sờ lên bờ ngực rắn chắc màu lúa mạch của nam nhân.

Nơi bàn tay chạm vào hơi lạnh lẽo, trơn bóng mà dẻo dai, tạo thành sự đối lập rõ ràng với cơ thể nóng bỏng của Phương Vân Dật.

Cố kiềm nén xúc động muốn lao lên luôn, ban đầu Phương Vân Dật tùy ý di chuyển trên người Lăng Thịnh Duệ, tham lam mà vuốt ve cơ thể mê người của anh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10

Đúng lúc Phương Vân Dật định làm động tác tiếp theo, nam nhân vốn yên lặng say ngủ bất đầu động đậy không yên.

Mây hơi cau lại, nam nhân nhẹ nhàng lắc đầu, dường như đang gặp phải một cơn ác mộng không yên ổn, cơ thể bị Phương Vân Dật đè chặt bất đầu giãy dụa đôi chút

Thân thể Phương Vân Dật trong nháy mắt cứng ngắc.

Không biết vì sao, cậu vốn định bắt nạt thỏa thích nam nhân một chút, bây giờ lại sợ hãi đối phương phát hiện tình cảnh của y lúc này.

Cậu sợ phải nhìn thấy biểu cảm chán ghét trong mắt nam nhân.

“A..... Đừng đè ta.....” Giọng nói nhỏ nhẹ tràn ra từ cổ họng nam nhân, mang theo giọng mũi rõ rệt, giống như làm nũng, đáng yêu không chịu nổi

Mê người như vậy.

Dường như là phối hợp với giọng điệu đáng yêu đó, nam nhân thậm chí còn nhẹ nhàng vịn vào cơ thể một chút, đầu gối co lên, muốn đẩy ra Phương Vân Dật đang đè trên người y.

Chỉ có điều thật vừa vặn, đùi y vừa khéo lướt qua nơi mẫn cảm dưới bụng Phương Vân Dật.

Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng cảm giác ma sát trong chớp mắt đó lại rõ ràng như thế, như một sợi lông vũ nhẹ nhàng gãi gãi, tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng lại giống như bàn là, để lại trên tim Phương Vân Giật dụa ẩn sâu sắc.

Bầu không khí trở nên nguy hiểm, dục vọng mạnh mẽ trong lòng Phương Vân Dật như tên đã trên dây, cậu đã có chút chờ không nổi rồi.

Chẳng chút ý thức được tình cảnh nguy hiểm của bản thân lúc này, nam nhân vẫn còn đang không ngừng giãy dụa, từ miệng phát ra câu nói mơ hồ không rõ tựa nói mơ, thế nhưng trước sau vẫn không có tỉnh lại, như một con cừu khổng lồ đợi người làm thịt.

Mắt Phương Vân Dật hơi nheo lại, ngọn lửa trong người đã cháy đến cực hạn rồi.

Dục vọng bùng cháy hừng hực khó có thể khống chế, Phương Vân Dật lập tức hóa thân thành dã thú hung mãnh.

Tại một khắc này, đầu óc đã trống rỗng, bất luận ý nghĩ ngôn ngữ gì đều có vẻ dư thừa, ngoại trừ dục vọng, bất luận cái gì khác đều đã bị cậu ném ra sau đầu.

Cậu phải cắn xé nam nhân mê người này từng chút từng chút, sau đó lại từng chút từng chút nuốt vào bụng, không để thừa lại chút nào.

Cúi đầu, Phương Vân Dật mở miệng cắn điểm nổi lên trước ngực nam nhân, không quan tâm nam nhân có bị động tác thô bạo của cậu làm tỉnh hay không.

Trái lại, nội tâm cậu lại hết sức chờ mong biểu hiện của nam nhân lúc nửa sau khi tỉnh lại.

Vừa nghĩ đến Lăng Thịnh Duệ sau khi mở mắt có thể có bộ dáng lo sợ hoảng hốt, nội tâm Phương Vân Dật liền nhin không được thấy đắc chí, không biết nam nhân luôn nhẫn nhục chịu đựng này lát nữa có thể khóc xin cậu tha cho mình không? Hay là sẽ lại thẳng thắn yên lặng chịu đựng cảm giác đau đớn để mình giày vò?

Nam nhân cam chịu mà nhát gan cắn chặt môi dưới, bởi vì không chịu nổi đau đớn kịch liệt mà lặng lẽ rơi lệ..... Trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh như vậy, Phương Vân Dật khó mà kiềm chế kích động

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phạt Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11

Chết tiệt!” Lắc đầu thật mạnh, Phương Vân Dật tức giận chửi nhỏ một câu, thu lại tâm trạng.

Phương Vân Dật luôn luôn đối với sức chịu đựng và kỹ thuật của mình rất tự tin, nhưng cậu của hiện tại lại giống như một thằng nhóc ngây thơ lần đầu tiên thử **, suýt chút nữa thì chìm vào “khoái mộc thương thú” rồi [nghĩa là DIY: bạn nào chưa biết thì gg nhé], thật sự là mất hết cả mặt mũi.

Tuy chỉ có chưa đến mười tám tuổi, nhưng Phương Vân Dật đã sớm là người thân kinh bách chiến, trên phương diện này có thể coi là một người lão luyện rồi, kinh nghiệm cực kì phong phú.

Chỉ có điều cậu không tài nào hiểu nổi, vì sao một khi đối mặt với Lăng Thịnh Duệ, sự nhẫn nại mà cậu có trong nháy mắt đều biến thành con số không.

Phương Vân Dật đột nhiên cảm thấy buồn bực tới cực điểm.

Chẳng qua chỉ là một nam nhân hơi đẹp mà thôi? Sao mình đã biến thành bộ dạng thế này rồi? Phương Vân Dật thật sự không thể hiểu nổi.

Vì vậy, sự tự tin của Phương Vân Dật tự kiêu bị đả kích nghiêm trọng nhất thời đem toàn bộ đổ cho việc nam nhân cố ý dụ dỗ, nếu không phải nam nhân cố tình làm ra bộ dáng ** khiến người phạm tội như thế này, thì cậu sẽ không biến thành bộ dạng này.

“Khốn kiếp, lại dám hại tôi thành bộ dạng như này, xem tôi có làm anh chết đi sống lại không!”

Như là xả giận mà tách hai chân nam nhân ra, gác ở trên vai, Phương Vân Dật hung dữ trừng mắt nam nhân vẫn còn đang ngủ say, lời trong miệng cùng với hình tượng hạ lưu cậu nói kếm khá xa.

“A..... Tiểu Hạo, con lại nghịch rồi.....” Dường như bị Phương Vân Dật lấn qua lấn lại có chút bực bội rồi, Lăng Thịnh Duệ nhất thời có chút không kiên nhẫn mở miệng nói, ôm lấy cô Phương Vân Dật đang ở trên người, đề cậu ở trước ngực mình: “Ngủ ngoan đi!”

“Tiểu Hạo?”

Cái tên từ trong miệng nam nhân thốt ra khiến Phương Vân Dật nheo lại mắt một cách nguy hiểm, nội tâm trong nháy mắt bùng lên ngọn lửa tức giận hùng hục, tên “Tiểu Hạo” này rốt cuộc là ai, vì sao nam nhân lại gọi cực kì thân thiết như vậy?

“Tiểu Hạo là ai?” Chồng ngực nam nhân nâng người dậy, Phương Vân Dật về mặt âm trầm nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú say ngủ của nam nhân, mở miệng nói giọng điệu lạnh băng. Trả lời cậu chính là tiếng hít thở đều đều của nam nhân.

Phương Vân Dật thoáng cái có loại cảm giác muốn bùng nổ, không ai có thể coi thường cậu như vậy, cho dù có là đang ngủ thì cũng vậy! (-_-!)

Ngồi một cái vào trước ngực nam nhân, nắm bả vai của y, bắt đầu ra sức lắc lắc, trong miệng hung dữ nói: “Anh tỉnh lại nói rõ ràng cho tôi, ‘Tiểu Hạo’ là ai? Anh cái tên này! Nếu không tỉnh lại, tôi làm cho anh ba ngày ba đêm không xuống giường được!”

Bị lắc qua lắc lại như vậy, nam nhân vẫn như cũ không tỉnh lại, y ba ngày gần như là không ngủ, đã mệt đến mức cái gì gọi cũng không dậy rồi, lúc này cứ cho là động đất xảy ra, y đều có thể an bình yên lặng tiếp tục ngủ.

Phương Vân Dật lắc đến mức tay cũng đau rồi, nam nhân vẫn như cũ chưa tỉnh dậy, thoáng tức đến mặt cũng đỏ bừng rồi.

Lăng Thịnh Duệ bất ngờ hơi hơi nhếch mày, một lần nữa nắm được đầu Phương Vân Dật ở trên người, dùng sức ấn lại trên ngực mình: “Ngaoan, Tiểu Hạo đừng nghịch nữa, ba ôm con ngủ được không?”

Phương Vân Dật đáng thường thoáng cái cả người hóa đá.

Như là sợ “Tiểu hạo” còn có thể tiếp tục ồn ào, Lăng Thịnh Duệ dứt khoát dùng sức ôm chặt Phương Vân Dật cả người đang cứng đờ, như một con bạch tuộc dùng cả tay cả chân cuốn lấy người cậu.

Phương Vân Dật (-_-!): “.....”

Cảm giác được Phương Vân Dật ở trong ngực đã ngừng giãy dụa, Lăng Thịnh Duệ thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại một lần nữa say ngủ, toàn bộ quá trình hoàn toàn không mở mắt lần nào.

Ngẩng đầu, nhìn cảnh mình vẫn “Nhất trụ kinh thiên” [nói chung là cái ấy ấy nó đang cương], Phương Vân Dật cả mặt hắc tuyến.

Người này, quả thực chính là tự tìm chết...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12

Sáng sớm.

“A.....!” Tiếng hô kinh ngạc không lớn không nhỏ vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh hài hòa trong phòng.

Nhìn Phuong Vân Dật bị mình ôm chặt trong ngực, Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc không nói nên lời, nửa ngày cũng không nói được lời nào.

“Ôm đủ rồi chứ hả, có thể buông ra chưa?” Phuong Vân Dật bị ôm chặt trong ngực về mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn chăm chăm y, ngữ khí cực kì bất mãn.

Lăng Thịnh Duệ không phản ứng, y đã bị cảnh hiện tại làm cho ngây người rồi.

“Cái kia..... Cậu, cậu sao lại ở trên giường của tôi?” Nội tâm Lăng Thịnh Duệ cực kì hoảng sợ, hơi hơi lấp ba lấp bắp mở miệng hỏi.

Tay phải bị Phuong Vân Dật gối lên đã tê dại, Lăng Thịnh Duệ thử mấy lần cũng không thể rút ra, đành phải thôi.

Nhìn vẻ mặt bị dọa sợ của nam nhân, Phuong Vân Dật khoe miệng dần dần nhếch lên tạo thành một nụ cười xấu xa, duỗi tay ôm lấy thắt lưng nhỏ nhắn rắn chắc của nam nhân, một lần nữa kéo lại nam nhân đang muốn dịch sang bên cạnh ấn vào ngực mình: “Anh không nhớ sao?”

Thân thể hai người dán sát lại với nhau, cảm giác vô cùng mập mờ khiến cả người Lăng Thịnh Duệ thoáng cái bắt đầu cứng đờ.

Loại chuyện này đối với Phuong Vân Dật mà nói, đã sớm là thấy nhưng không lạ rồi, về mặt đã bị hoảng sợ của nam nhân, khiến cậu thấy thú vị cực kỳ.

“Buông, buông tôi ra!”

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu giãy dụa, nhưng là phí công vô ích, Phuong Vân Dật có một sức mạnh khiến người kinh ngạc hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình xinh đẹp của cậu.

Dáng vẻ sợ hãi kia của Lăng Thịnh Duệ khiến Phuong Vân Dật cảm giác cực kỳ thú vị, nghĩ nam nhân này thật là quá dễ bắt nạt mà, nhất thời nổi lên suy nghĩ trò đùa dai.

“Anh lẽ nào đã quên anh tối hôm qua làm gì tôi rồi sao?”

“Cái gì?” Nam nhân vốn vẻ mặt đang hoảng sợ lập tức an tĩnh lại, gương mặt kinh ngạc nhìn về phía Phuong Vân Dật, biểu cảm trên mặt Phuong Vân Dật thân nhiên, nhưng trong mắt lại có chút gì đó đau thương lơ mơ.

Lăng Thịnh Duệ thoáng cái mặt cắt không còn giọt máu, còn một màu trắng bệch.

Chẳng lẽ.....

Một đoạn trí nhớ tối qua dần dần hiện về, như dòng nước chảy qua não y, tuy cực kì mơ hồ, nhưng y lại có thể nhớ lại mạng máng, y tối hôm qua hình như ôm chặt lấy người nào đó mà ngủ, hình như người nọ còn ngo ngoáy một chút....

“Không, không thể nào, tôi.....” Nam nhân lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, về mặt bán tín bán nghi nhìn Phuong Vân Dật ở trong lòng, ấp úng mãi, cũng không nói được một câu.

“Anh nói xem?” Ánh mắt Phuong Vân Dật thoáng cái lại càng trở nên ai oán.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy bản thân giống như một đại thúc biến thái làm nhục Phuong Vân Dật trong sáng, cảm giác xấu hổ, đau khổ cùng tự trách đều dồn dập nảy lên trong lòng, khiến y cảm giác xấu hổ vô cùng.

Nhìn dáng vẻ hối hận muốn chết kia của nam nhân, Phuong Vân Dật thoáng cái cười thâm đến mức thất ruột.

Nam nhân này, thật đúng là..... Thú vị cực kỳ.

“Ha hả, đại thúc, anh thật là đáng yêu mà.” Về mặt chẳng còn chút ai oán, Phuong Vân Dật diễn xuất siêu phẩm lại một lần nữa khôi phục lại Phuong Vân Dật đáng vẻ đẹp đẽ tỏa sáng, gương mặt cười xán lạn đó khiến Lăng Thịnh Duệ hoa mắt chóng mặt.

Đợi đến lúc phản ứng lại được, Lăng Thịnh Duệ phát hiện mình đã bị Phuong Vân Dật đặt ở dưới rồi, hai tay bị đặt ở hai bên đầu, không thể động đậy.

“Anh sẽ không phải cho là những lời tôi nói vừa nãy là thật chứ?” Khoe mắt Phuong Vân Dật hơi nheo lại, trong nét cười xán lạn lại có chút tà khí công tương xứng với ngoại hình trong sáng tựa thiên sứ của cậu.

“Chẳng lẽ không phải?” Lăng Thịnh Duệ mở to hai mắt.

“Đương nhiên là không phải rồi.” Phuong Vân Dật về mặt hèn mọn liếc mắt nhìn anh, ngữ khí khinh miệt: “Với dáng vẻ hèn nhát này của anh, cùng muốn

làm gì với tôi? Anh cũng quá tự tin rồi đó!”

Lời nói có chút ác độc, khiến sắc mặt Lăng Thịnh Duệ biến thành màu xanh.

“Được rồi, không còn sớm nữa rồi, tôi phải đi học.” Nhìn đồng hồ báo thức ở một bên, Phương Vân Dật hơi ảo não mở miệng nói, tối hôm qua bởi vì nhất thời nhẹ dạ mà tha chon nam nhân đã dâng tới tận miệng này, cậu hiện tại hối hận muốn chết.

Cúi đầu, Phương Vân Dật như hã giận mà cắn mạnh môi Lăng Thịnh Duệ.

“Buông tôi ra!” Lăng Thịnh Duệ giãy dụa, hai chân cố sức đạp lên trên, muốn đá văng Phương Vân Dật ở trên người ra.

“Chết tiệt!” Suýt chút nữa bị đá trúng chỗ hiểm, Phương Vân Dật thoáng cái có chút tức giận, lúc này nếu không phải cậu trốn nhanh, không khéo là bị đá hỏng luôn rồi, cả người trong thoáng chốc cháy đầy mồ hôi lạnh.

“Tên khốn kiếp này! Lại dám đá ta!”

Tiếng một cái tát trong trẻo vang lên, cả phòng nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ còn lại cảnh sau khi đánh, hai người thờ gáp.

Lăng Thịnh Duệ bị đánh đến chẳng hiểu ra sao ngơ ngác nhìn Phương Vân Dật ở trên người, vẻ mặt khó có thể tin, bên mặt trái xuất hiện năm dấu đỏ rõ ràng không gì sánh được, dần dần bắt đầu sưng lên.

Vừa ồn ào như thế, Phương Vân Dật thoáng cái đánh mất đi sự hứng thú vốn có, bò từ trên người nam nhân xuống, động tác ưu nhã mặc lại quần áo của mình.

“Hừ, thực sự là không biết điều!” Cứ như còn thấy một cái tát vừa rồi chưa đủ, trong lúc thịnh nộ Phương Vân Dật nắm tóc nam nhân, kéo mạnh lên, hung dữ mở miệng nói: “Tôi nói cho anh biết, anh đã là người của nhà tôi, tôi muốn làm gì với anh đương nhiên là điều không thể chối cãi, anh không có chút quyền phản kháng nào.”

Dứt lời, Phương Vân Dật vẻ mặt chán ghét buông Lăng Thịnh Duệ ra, xoay người rời đi, không quay đầu liếc nhìn y một cái nào nữa.

Cửa bị đóng mạnh một cái, kéo Lăng Thịnh Duệ đang chìm vào cõi thần tiên lại hiện thực.

Sự việc thay đổi quá nhanh, rõ ràng là Phương Vân Dật đang cười dịu dàng với y đột nhiên lại biến thành Phương Vân Dật xấu xa hung ác, giờ mặt so với lật sách còn nhanh hơn, sự thay đổi bất ngờ khiến Lăng Thịnh Duệ có chút phản ứng không kịp.

Xoa xoa mặt trái bị đánh có chút nóng rát đau đớn, Lăng Thịnh Duệ ngoài cười khổ ra, cũng vẫn là cười khổ...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Dùng khăn mặt lạnh đắp lên mặt mình một lúc, sau khi xác nhận đầu tay đã không còn rõ ràng nữa, Lăng Thịnh Duệ lúc này mới yên tâm đi ra khỏi phòng.

Lấy dụng cụ quét dọn từ phòng vệ sinh, Lăng Thịnh Duệ trực tiếp đi tới trước cửa phòng Phương Nhượng Thần, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Từ lúc y mới đến, hai anh em Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật đã đuổi việc vài người hầu, sau đó để Lăng Thịnh Duệ một mình làm phần công việc của mấy người.

Bao gồm cả việc quét dọn phòng họ, các loại việc như giặt quần áo chăn chiếu, hai anh em họ đều là người thích sạch sẽ, phòng yêu cầu mỗi ngày phải quét dọn không dính một hạt bụi, quần áo cái gì đồ mỗi ngày cũng thế, giường đệm các thứ không phải mỗi ngày đều phải thay, nhưng cũng là một tuần phải thay ít nhất một lần.

Tuy trước đây đã quen làm mấy công việc nhà này, nhưng lúc nghe mấy người hầu nói, Lăng Thịnh Duệ vẫn là bị cường độ công việc đó dọa sợ rồi.

“Ài.....” Thở dài nhẹ một cái, Lăng Thịnh Duệ ừ rừ đi vào trong phòng.

“Ài?”

Đột nhiên có giọng nam truyền đến dọa Lăng Thịnh Duệ nhảy dựng, ngẩng đầu vừa nhìn, Phương Nhượng Thần thể mà còn chưa rời đi.

Theo những điều người hầu nói, Phương Nhượng Thần lúc này hẳn là phải đi làm rồi chứ, thế nhưng hiện tại.....

Khóe miệng hiện lên nụ cười khổ, Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên hiểu ra, đây là những người hầu này cố ý chỉnh y.

“Cái kia, ngại quá, tôi nghĩ là cậu đã đi rồi.” Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ cười cười, xoay người định đi.

“Đứng lại.” Về mặt âm u nhìn chằm chằm bóng lưng nam nhân, Phương Nhược Thần lạnh lùng mở miệng nói, ngữ khí thản nhiên, nhưng lại có loại cường thế không cho phản kháng.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ, không thể làm gì khác hơn là xoay người lại: “Xin hỏi, Phương tiên sinh còn chuyện gì sao?”

“Anh là đến quét dọn đi.” Đường nhìn di chuyển xuống, nam nhân liếc mắt nhìn thùng nước và cây lau nhà trong tay y, thản nhiên mở miệng nói: “Vậy đi vào quét dọn đi.”

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc, y thật sự không muốn cùng một người âm tình bất định như này ở trong cùng một căn phòng.

Chỉ có điều, người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Ở trong lòng đấu tranh một lúc, Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ hảo về mặt phiến muộn đi vào trong phòng.

Ngồi xổm người xuống, Lăng Thịnh Duệ vắn vắn cái khăn ướt trong tay, bắt đầu lau sàn.

Hai người yên lặng không nói, cả phòng yên lặng đến đáng sợ, Lăng Thịnh Duệ cẩn cẩn thận thận di chuyển cơ thể, tận lực không để cho mình phát ra chút âm thanh nào.

Y không muốn khiến Phương Nhược Thần chú ý.

Mà Phương Nhược Thần thì lại là vẻ mặt suy nghĩ nhìn chăm chú theo động tác của y, khóe miệng kéo lên một nụ cười chế nhạo.

Cho dù là lúc nào, nam nhân này đều là một bộ dáng co đầu rút cổ, một đồng tuổi rồi, vẫn còn không có khí phách như vậy, thật đúng là một kẻ thừa thãi vô dụng.

Cảm giác được đường nhìn của nam nhân như tia laser, sáng rực bắn lên người mình, Lăng Thịnh Duệ lại càng không dám thở mạnh lấy một cái, đầu càng cúi thấp hơn.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ xương sống thắt lưng lưng đầu đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng đập đập cái vai nhừ mỗi không ngót của mình.

Gần đây, y cảm thấy thể lực của mình không còn tốt như xưa nữa rồi, làm việc có một chút mà đã cảm thấy lực bất tòng tâm rồi, nhưng y bây giờ cũng chỉ mới ba mốt tuổi mà thôi, đang ở độ tuổi hoàng kim của nam nhân, Lăng Thịnh Duệ bỗng có chút phiến muộn. Ai..... Có lẽ là bởi vì... thời gian này quá nhiều áp lực đi, qua một thời gian nữa hẳn sẽ tốt hơn thôi. Xoay xoay cái cổ tứ phía, Lăng Thịnh Duệ tự cho mình chút an ủi.

Tầm mắt lơ đãng đảo qua chỗ Phương Nhược Thần đứng, Lăng Thịnh Duệ lập tức hoảng sợ mở to hai mắt.

Phương Nhược Thần đứng ở trước tủ áo khoác ngoài, hình như là đang chọn quần áo, mà trên người anh lại là chẳng có cái gì! Thậm chí ngay cả quần lót cũng không mặc!

Như bị đánh vào đầu một cái, Lăng Thịnh Duệ bỗng ngây người.

Phương Nhược Thần có một dáng người mà bất kì nam nhân nào cũng sẽ ghen tị.

Chiều cao hơn người, cơ thể rắn chắc, cái eo nhỏ chắc mỏng nhỏ, nửa người trên tạo thành một chữ V cực đẹp, toàn thân không có một chút cơ bắp dư thừa nào, hơn nữa cặp ** thon dài thẳng tắp, tuy là chỉ yên lặng đứng ở chỗ đó, nhưng khiến Lăng Thịnh Duệ có cảm giác như đang chạy trốn Lang vương trên thảo nguyên, cả người tràn ngập sự co giãn.

Thân thể hoàn mỹ này, quả thật có thể khiến bất kì người phụ nữ nào hoặc gay rơi vào điên cuồng.

Lăng Thịnh Duệ..... Cũng không ngoại lệ.

Mới bước vào thời kỳ trưởng thành, Lăng Thịnh Duệ đã biết bản thân là song tính luyến, tuy đã bị ép kết hôn, nhưng y vẫn là rất có cảm giác với nam nhân.

Mà dáng người Phương Nhược Thần như vậy, lại còn là loại hình mà y thích nhất.....

Ngơ ngác nhìn bóng lưng gợi cảm của Phương Nhược Thần, Lăng Thịnh Duệ cảm giác cơ thể mình càng ngày càng nóng, miệng cũng càng ngày càng khô, trong thân thể y, dường như có cái gì đó bị giam cầm đã lâu đang từ trong lồng giam giãy dụa thoát ra.....

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ hoảng sợ, cảm giác khác thường trong thân thể khiến y có chút khó nhịn, nhưng lại cũng không biết phải làm gì, ** thời gian dài bị kìm nén, trong một khắc này liên tục bộc phát.

Tuy biết như vậy rất nguy hiểm, còn tiếp tục nhìn như vậy, nếu như bị Phương Nhược Thần phát hiện, thì hậu quả.....

Lăng Thịnh Duệ muốn dời tầm mắt, nhưng cơ thể lại tuyệt không nghe sai bảo, cứng ngắc như một bức tượng điêu khắc không tự nhiên.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực phía sau truyền đến, Phương Nhựt Thần xoay người lại.

Nam nhân vẫn như cũ cúi đầu lau sàn, cơ thể gần như là toàn bộ dán trên mặt sàn.

Nếu như anh nhìn kỹ một chút, anh có thể phát hiện, thân thể nam nhân đang run run.

Chỉ có điều, anh không làm thế. Đối với một lão nam nhân vô vị như vậy, anh căn bản là chẳng có hứng thú liếc nhìn một cái.

Quay đầu, Phương Nhựt Thần nhún nhún vai, vừa nãy là anh bị ảo giác đi.

Sau khi chọn xong quần áo, Phương Nhựt Thần đứng trước gương mặc xong, đi ra khỏi phòng.

Nghe tiếng bước chân càng đi càng xa của Phương Nhựt Thần, Lăng Thịnh Duệ vẫn cố gắng chịu đựng lúc này không thể chịu được nữa ngã ngửa xuống đất, cả người toát mồ hôi lạnh.

May mà lúc này y phản ứng nhanh, trước lúc Phương Nhựt Thần quay đầu mà cúi xuống, nếu không..... •

Vừa nghĩ đến cảnh nam nhân trẻ tuổi nổi giận, Lăng Thịnh Duệ rung mình một cái

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14

Lau mồ hôi lạnh trên trán mình, Lăng Thịnh Duệ từ mặt đất đứng lên, tiếp tục công việc chưa làm xong.

Kéo dài như thế, y ngay cả thời gian ăn sáng cũng không có rồi, lượng công việc quá nhiều, nếu không hoàn thành đúng thời gian, đợi chờ y chính là hình phạt càng thêm nghiêm khắc.

“Ai.....” Thở dài một hơi, Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ có thể cam chịu thôi.

“Buổi tối tôi muốn ăn lẩu.”

“Oa!” Giọng nam đột nhiên vang lên khiến Lăng Thịnh Duệ giật nảy mình, không nhận được kêu một tiếng sợ hãi, không cẩn thận đá đổ thùng nước bên cạnh, nước bắn đổ đầy sàn.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa hồn vía lên mây, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phương Nhựt Thần đang đứng ở cửa, gương mặt u ám.

“Anh gặp quỷ chắc?” Hai tay khoanh trước ngực, Phương Nhựt Thần cau mày nói, giọng điệu bình tĩnh, không nghe ra tức giận hay không.

Không thấy cảnh tượng tức giận như trong tưởng tượng, Lăng Thịnh Duệ thoáng cái thở phào nhẹ nhõm.

“Không, chỉ là nãy cậu đột nhiên nói, khiến tôi bị giật mình”. Vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, Lăng Thịnh Duệ ba chân bốn cẳng dọn dẹp tàn cục trên mặt đất.

“Ngu ngốc.” Phương Nhựt Thần lạnh như băng phun ra hai chữ, xoay người rời đi: “Không lau sạch sẽ phòng, lúc về tôi sẽ cho anh biết tay.”

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ, nhìn vũng nước trên sàn nhà, khóc không ra nước mắt.

Ngoài cửa sổ, một đám mây đen bay qua, che khuất đi mặt trời, toàn bộ gian phòng lập tức trở nên âm u, giống như tâm trạng y lúc này.

.....

Sau khi tốn hàng giờ để làm xong toàn bộ công việc phải làm xong một ngày, Lăng Thịnh Duệ đã sắp mệt đến không thở nổi rồi.

Tuy rằng rất muốn nghỉ ngơi, nhưng Lăng Thịnh Duệ còn phải chuẩn bị cơm cho hai “lão phật gia” kia.

Từ khi vô tình biết được Lăng Thịnh Duệ có thể nấu ăn, hai người kia ngay cả đầu bếp riêng cũng cho nghỉ việc, để Lăng Thịnh Duệ chuẩn bị bữa sáng và bữa tối cho họ.

“Chỉ cần để ta ngủ một lúc là được rồi, ta mệt mỏi quá rồi.....” Ngả mình xuống giường, Lăng Thịnh Duệ ôm lấy cái gối đầu mềm mại, cọ cọ mấy cái trên mặt gối, rồi liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Chỉ có điều, một giấc này của y, là ngủ thẳng một mạch đến tận lúc hoàng hôn.

Vừa tỉnh lại, Lăng Thịnh Duệ theo bản năng nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, thoáng cái sợ đến hồn xiêu phách lạc.

“Thế mà đã gần sáu giờ rồi?”

Mặc vội quần áo, Lăng Thịnh Duệ nhanh chóng ra khỏi nhà chạy vọt đến siêu thị.

Nhà họ Phương vốn có người chuyên đưa đồ ăn đến, nhưng lại bị Phương Nhược Thần cố tình cho nghỉ, làm thế rõ ràng là muốn hành hạ Lăng Thịnh Duệ. Đi bộ cả quãng đường đến siêu thị gần nhất, Lăng Thịnh Duệ chạy đến kiệt sức thở hổn hển, cả gương mặt bởi vì vận động quá độ mà đỏ bừng, lộ ra nét hơi...đáng yêu.

Bởi vì là khu dân cư cao cấp, nên lượng xe đi lại xung quanh rất ít, con đường bằng phẳng rộng rãi thẳng tắp kéo dài về nơi xa, dưới ánh chiều tà, tràn ngập sắc thái ấm áp, tựa như là hình ảnh vụt qua trước ống kính máy ảnh.

Dòng người trong siêu thị đi qua đi lại, số lượng khách lúc này là nhiều nhất, nhưng cực kì yên tĩnh.

Vội vội vàng vàng chọn xong nguyên liệu cần để làm lẩu, Lăng Thịnh Duệ đi thẳng đến quầy thu ngân, y muốn về nhà trước khi hai tên ngang ngược kia về, nếu không y không bị họ nãng chết mới là lạ.

Thế nhưng.....

Nhìn hàng người rồng rắn đứng trước máy thu ngân, đầu Lăng Thịnh Duệ hơi hơi choáng váng.

Xách hai túi nguyên liệu lớn, Lăng Thịnh Duệ lại ba chân bốn cẳng chạy về nhà, mặt trời đã xuống đến dưới đường chân trời, căn bản là không kịp giờ rồi.

Lúc đi qua một ngõ nhỏ hơi vắng vẻ, một bóng đen đột nhiên chạy từ trong ra, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, kéo y vào trong lòng.

Lăng Thịnh Duệ đầu váng mắt hoa, đến lúc phục hồi cảm giác, một cái gì đó cứng cứng đã đặt ngay huyết thái dương y.

“Đừng nhúc nhích, nếu như anh không muốn chết.” Giọng nam trầm thấp vang lên bên tai, giọng nói không lớn, nhưng lại tràn ngập sức uy hiếp.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ, nguyên liệu nấu ăn trong tay rơi ào ào xuống đất, khoai tây và cà chua lăn lông lốc, màu vàng màu đỏ trộn lẫn với nhau, rơi vãi đầy đất, khiến cho mặt đường vốn đơn điệu trở nên sắc sỡ sắc màu.

“Cậu, cậu muốn làm gì?” Không có thời gian để mà thương tiếc mấy thứ thực vật kia, giọng Lăng Thịnh Duệ run run.

Đối diện bên đường là một cửa hàng đồ chơi lớn, trên mặt kính rõ ràng phản chiếu lại dáng dấp của Lăng Thịnh Duệ và “kẻ bắt cóc” ở phía sau.

Không giống như vẻ mặt dữ tợn của những kẻ bắt cóc thường thấy trên ti vi, người đàn ông bắt cóc Lăng Thịnh Duệ đẹp đến mức khiến người kinh ngạc, đặc biệt đôi con ngươi màu tím kia, như là hai quả nho tím rực rỡ rung động lòng người, hiện ra một cảm giác tà khí chán chường, làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Lăng Thịnh Duệ bỗng ngẩn ngơ, có chút hoài nghi liệu mình có phải đang nằm mơ không.

“Anh tốt nhất là ngoan ngoãn chút đừng có động đây, tôi sẽ không làm hại anh.” Hơi cúi đầu ghé vào bên tai Lăng Thịnh Duệ, người đàn ông nói: “Lát nữa anh phải ngoan ngoãn phối hợp với tôi, đợi tôi thoát khỏi mấy tên cớm chết tiệt này, thì tôi sẽ thả anh ra ngay”.

Bên mép chàng trai mang theo một nụ cười dịu dàng, thế nhưng giọng điệu lại sắc bén như dao nhọn, ẩn giấu sự uy hiếp lạnh thấu xương.

Lăng Thịnh Duệ hơi do dự, chưa trả lời ngay.

Khẩu súng để ở huyết thái dương ấn mạnh thêm, trong lòng Lăng Thịnh Duệ thấy sợ hãi, ngay lập tức nói: “Được, tôi hứa với cậu”.

Ngay lúc này đây, y đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành thỏa hiệp.

Chỉ có điều, hi vọng lúc nữa trở về, hai tên kia không nổi điên quá là tốt rồi. Lăng Thịnh Duệ nhẹ thở dài, y còn sợ hai người đàn ông trẻ tuổi kia tức giận hơn cả khẩu súng ở trên huyết thái dương

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15

Tiếng người ồn ào vọng ra từ con ngõ bên cạnh, cùng với tiếng bước chân gấp gáp. Vẻ mặt nam nhân tràn ngập sợ hãi. Những người đó đuổi đến đây rồi... Quàng tay trái qua ngực Lăng Thịnh Duệ, chàng trai ôm y quay ngược y lại, đối diện với con ngõ tối om om.

“Hắn ở kia kia!”

“Á! Trong tay hắn hình như có con tin!”

Trong bóng tối, mấy bóng người dần trở nên rõ ràng, trên tay cầm theo súng, trên người mặc bộ đồng phục màu xanh.

Cảnh sát...

Lăng Thịnh Duệ bỗng chốc mặt đen thui, dù thế nào cũng không ngờ, mình vậy mà lại trở thành con tin thế này. Chẳng lẽ, người phía sau này muốn đầu súng sinh tử với những cảnh sát này? Mặc dù phim điện ảnh xã hội đen Hồng Kông rất đặc sắc, nhưng Lăng Thịnh Duệ cũng không muốn thật sự bị cuốn vào hoàn cảnh này, y cũng không muốn trở thành bia đạn di động của những người này.

Người cảnh sát đi đầu vừa nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng giơ tay ngăn những người phía sau, đôi mắt hơi nheo lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thẳng chàng trai nói: “Mì đã hết đường để chạy rồi! Mau thả con tin trong tay ra!”. Khẩu súng trong tay chàng trai ấn mạnh vào huyết thái dương Lăng Thịnh Duệ, cả gương mặt là nụ cười khinh thường: “Nếu như, tao không thả?”

Lực ấn của chàng trai rất mạnh, huyết thái dương Lăng Thịnh Duệ bị ấn đến nhói đau, không kìm nổi mà kêu kêu khê một tiếng. Người cảnh sát đi đầu chau mày, lạnh lùng nói: “Không được làm hại con tin!”

Chàng trai cười mỉm, trong đôi mắt màu tím xuất hiện sự tà ác: “Tao sao có thể làm hại một đại thúc đẹp trai mê người thế này chứ?” Nói xong, chàng trai cúi đầu, trong khi Lăng Thịnh Duệ còn vì ngần ngại nghĩ lại câu nói vừa rồi, há miệng, cắn nhẹ liếm láp lên cái cổ Lăng Thịnh Duệ. Đầu lưỡi chàng trai thô ráp mà trơn trượt, mang theo nhiệt độ ẩm áp, lướt qua phần gáy mảnh khảnh của Lăng Thịnh Duệ, vẽ một đường ướt dính trên làn da màu lúa mạch mịn màng của y.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ, da đầu chớp mắt tê dại.

Mấy vị cảnh sát cũng ngây người, ngờ ngẩn đứng ở chỗ cũ, trừng trừng nhìn cảnh này, cả gương mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Chàng trai tập trung “trêu ghẹo” Lăng Thịnh Duệ trong lồng ngực, ánh mắt lại nhìn chằm chằm mấy cảnh sát ở trước mặt, ánh mắt mạnh mẽ, cây súng trong tay cũng luôn ấn trên thái dương của Lăng Thịnh Duệ, không thả lỏng chút nào.

Bị ấn đầu hũ ngay trước mặt một đám cảnh sát, hơn nữa người đó còn là đàn ông! Lăng Thịnh Duệ dù thế nào cũng không dám tin việc thế này sẽ xảy ra với mình, sắc mặt nhất thời đỏ như cà chua chín, đến cả cái cổ cũng đỏ bừng, hòa với ánh chiều tà rực rỡ phía chân trời.

“Thả... thả tôi ra”. Lăng Thịnh Duệ rụt rè cất tiếng, giọng nói hơi hơi run rẩy.

“Không được cử động!” Cảm giác được sự gầy dựa của y, chàng trai mập mờ nói một câu.

Ngậm chặt răng, cắn một miếng lên cổ y, lực không nhẹ không mạnh nhưng lại bất ngờ khiến Lăng Thịnh Duệ có một loại ảo giác bị thu hoạch cắn xé.

Lăng Thịnh Duệ không dám động dậy nữa.

Đôi môi mòng đẹp đẽ của chàng trai di chuyển trên phần gáy xinh xắn của Lăng Thịnh Duệ, để lại từng vết hôn màu hồng, như cây mai đang nở rộ. Tình cảnh ngày càng đậm nực, dù cho là những cảnh sát kinh nghiệm phong phú cũng phải xấu hổ, hơi chuyển đường nhìn qua chỗ khác.

Sự nhẫn nại của chàng trai tốt là thường, cắn cổ Lăng Thịnh Duệ liên tục nửa tiếng đồng hồ, lại chẳng chút chán ngán nào, mà các vị cảnh sát lại hơi mất kiên nhẫn rồi.

“Thả con tin ra!” Cảnh sát giơ súng lên lần nữa.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ đột nhiên trở nên trắng bệch, chân cũng mềm nhũn, mà nguyên nhân nỗi sợ của y lại không bởi vì miệng súng đen sì trên đầu.

Mà là đến tự chàng trai phía sau.

Y cảm nhận rõ ràng cái gì đó phía sau đang dần dần cứng lên, chọc vào phía sau y, ma sát mờ ám, mặc dù cách mấy lớp quần áo nhưng cảm giác nóng bỏng vẫn rất rõ ràng.

“Bỏ súng xuống, nếu không tôi sẽ bắn đấy”. Chàng trai lạnh băng nhìn vào mấy vị cảnh sát có xu hướng dơ dơ, kéo khóa nòng súng.

Tiếng cạch lạnh lạnh vang lên bên tai, Lăng Thịnh Duệ sợ hãi, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Rất nhiều hình ảnh vụt qua trong đầu, vợ con, con trai đáng yêu, vợ cũ, thậm chí là hai anh em nhà họ Phuong. Con người trước khi chết đều sẽ nhớ lại cuộc đời của mình một lần, Lăng Thịnh Duệ cũng không ngoại lệ, giờ khắc này, y nghĩ mình sẽ cứ thế chết nơi đầu đường.

Bóp cò, nhưng tiếng súng lại mãi không vang lên. Lăng Thịnh Duệ mở mắt, hơi hơi kinh ngạc nghĩ mình sao còn chưa chết, lại đối diện với ánh mắt kinh ngạc hơn nữa của đám cảnh sát. Trong súng của chàng trai không có đạn.

Những cảnh sát này nhất thời thoáng thấy nhẹ nhõm, kẻ địch đã mất đi vũ khí có thể nguy hại người khác, vậy thì hẳn chỉ còn đường buông tay chịu trói thôi.

“Có phải lúc này anh nghĩ mình sẽ chết luôn không?” Cảm giác được cơ thể Lăng Thịnh Duệ đột nhiên thả lỏng, chàng trai khẽ môi bên tai y nói nhỏ. Lăng Thịnh Duệ không trả lời, y bây giờ cảm giác cực kì mất mát, mình lại bị một cái súng không đạn dọa chết khiếp.

“Chú à, chú đáng yêu thật đó, tôi yêu chú mất rồi”.

Giọng chàng trai rất trầm thấp, mang theo một chút khàn khàn từ tính, vô cùng mê hoặc lòng người. Lăng Thịnh Duệ ngẩn ngơ, thoáng cái cảm giác hơi xấu hổ: “Cậu, cậu nói linh tinh gì đó, chúng ta mới gặp nhau có một lần đây”. .... Hơn nữa, cậu còn là tên tội phạm bắt tôi làm con tin. Cậu sau Lăng Thịnh Duệ không dám nói ra.

“Ha Ha, chú phải nhớ rõ tôi đó, tên tôi là Trình Trí Viễn. Nếu nhớ chú quên tôi, thì sẽ bị trừng phạt đó.” Chàng trai hạ thấp âm điệu, dùng giọng nói nhỏ đến mức chỉ hai người họ mới nghe được nói: “Từ hôm nay trở đi, tôi chính là nam nhân của chú, tôi sẽ về tìm chú”.

Nói xong, chàng trai ngậm hồ vành tai y. Cảm giác kì cục dâng lên ở nơi đang bị chàng trai găm cán, buồn buồn ngửa ngửa, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nổi da gà. Mà mấy vị cảnh sát ở bên kia lại lần nữa tròn mắt. Trong mắt chàng trai bỗng vụt qua một tia sáng sắc lạnh. Chính là lúc này!

Đây Lăng Thịnh Duệ đang ngờ ngẩn trong ngực ra, cấp tốc rút khẩu súng bên hông ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắn liên tục mấy phát.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16

Tiếng súng bén nhọn vang lên trong con hẻm nhỏ hẹp, đánh vỡ bầu không khí yên ắng nơi đây.

Lăng Thịnh Duệ đứng yên tại chỗ trơ mắt nhìn mặt mũi của của nhóm cảnh sát bị bóp méo biến dạng rồi ngã hết xuống đất, máu tươi phun trào mãnh liệt, nhuộm một vùng lớn đỏ thẫm trên nền đất, rất giống màu đỏ rực của hoàng hôn.

Môi bất ngờ bị cắn, gương mặt anh tuấn của con người tên Trình Trí Viễn đang dần phóng lớn trước mặt Lăng Thịnh Duệ, đôi mắt tím biếc xinh đẹp khiến người khác chao đảo kia đang chăm chú nhìn vào mắt hắn, tản ra một loại ánh sáng bức ép khiếp người.

Hai người đứng tương đối loạng choạng, đầu lưỡi Trình Trí Viễn rong ruổi trên đôi môi của hắn, ấm nóng mà ẩm ướt.

“Tôi đi rồi, anh phải nhớ tới tôi đấy nhé.” Trình Trí Viễn buông hắn ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, sau đó mất hút trong bóng tối của con hẻm nhỏ.

Lăng Thịnh Duệ ngây ngốc nhìn bóng lưng ẩn vào góc đường tối tăm trong hẻm, tay phải nhẹ nhàng chạm vào đôi môi vẫn còn cảm giác nóng nóng kia.

Tuy rằng sắc mặt hắn chỉ thay đổi trong chốc lát, thế nhưng loại cảm giác đặc biệt này hắn cực kì rõ ràng.

Lăng Thịnh Duệ trong phút chốc đỏ hết cả mặt.

Hắn không dám tin rằng mình đã là một ông chú 31 tuổi, thật không ngờ còn bị một tên sát thủ đẹp trai xem như đồ chơi mà cưỡng hôn, việc này... thật sự cũng quá ư kích thích ha.

Tiếng tim đập trong lồng ngực thỉnh thoảng kịch liệt, một cảm giác bất thường dần dần dâng trào, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm thấy hai chân mềm nhũn.

Ống quần bị kéo mạnh, kéo luôn hắn quay về tình hình thực tại.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, chỉ thấy một người cảnh sát vươn cánh tay đầy máu kéo ống quần hắn, vẻ mặt cầu xin: “Mau... mau gọi 120!”

Lăng Thịnh Duệ mới bắt đầu phản ứng lại, vội vàng chạy đi kiếm một buồng điện thoại, sau khi gọi 120, tiếp tục gọi thêm 110.

Xe cứu thương và xe cảnh sát tới nơi dường như cùng một lúc, vài cảnh sát bị thương được hỏa tốc được đặt lên cáng đẩy vào xe, mà Lăng Thịnh Duệ cũng bị đưa về đồn cảnh sát để lấy lời khai. Lăng Thịnh Duệ là người duy nhất chứng kiến, cho nên cảnh sát mới đề ra nghi vấn với hắn về chi tiết sự việc,

Lăng Thịnh Duệ cũng không hề giấu diếm, khai ra không sót thứ gì.

Ngoại trừ diện mạo và tên của hung thủ.

Không biết vì sao, Lăng Thịnh Duệ không hy vọng tên hung thủ bị bắt, dù hắn vô cùng rõ ràng người nọ là một tên bại hoại giết người không chớp mắt, nhưng hắn cũng quyết định giấu nhem việc này.

Trong ánh mắt bán tín bán nghi của đám cảnh sát, Lăng Thịnh Duệ sau khi lấy khẩu cung liền đi ra khỏi cảnh sát cục.

Đứng ở cửa cục, Lăng Thịnh Duệ thở một hơi thật dài.

Cảm giác làm “tòng phạm” thật sự không được tốt lắm, nội tâm Lăng Thịnh Duệ sâu sắc cảm nhận được cảm giác tội lỗi của mình, nhưng trái lại... cũng không hối hận chút nào.

Cột đèn đường bên cạnh rải xuống một quang sáng, nhuộm lên một tầng màu cam nhạt lên thân thể thon dài của Lăng Thịnh Duệ, trên chiếc quần màu trắng in một dấu tay máu đỏ lằn đen hiện ra vô cùng rõ ràng, người đi đường đi ngang qua đều ghé mắt nhìn, thần sắc và vẻ mặt hơi quái dị, cước bộ cũng nhanh hơn, vội vã rời đi.

Lăng Thịnh Duệ khoe miệng trời lên một tia cười khở, giơ lên tay phải, nhìn đồng hồ đeo tay.

Đã sắp mười giờ rồi.

Sau việc này, hắn khẳng định sẽ bị hai người kia mắng chửi xối xả, không cẩn thận còn có thể bị đập một trận...

Ngẩng đầu, Lăng Thịnh Duệ nhìn thoáng qua bầu trời đầy sao, sau đó hít sâu một hơi, vội vàng ngăn lại một chiếc tắc xi, hướng về phía nhà Phương gia mà quay về.

Cục cảnh sát cách Phương gia rất xa, Lăng Thịnh Duệ bị kéo vào việc rồi hơi như thế, đợi đến khi về nhà, đã là mười giờ rưỡi hơn.

“Anh vừa đi đâu về vậy?” Lăng Thịnh Duệ vừa mở cửa ra thì một giọng nam mang theo tức giận vang lên, dọa hắn một phen hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ lạnh run, vừa ngẩng đầu nhìn, hai anh em Phương gia đang ngồi trên sofa ở phòng khách, ánh mắt băng lãnh dính chặt lấy hắn.

Lăng Thịnh Duệ cười khở, gương mặt mang vẻ mệt mỏi mở miệng: “Cái này... Nửa đường xảy ra vài chuyện, cho nên...”

Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật không có kiên nhẫn đi lắng nghe giải thích của Lăng Thịnh Duệ, tầm mắt vô tình lướt qua cổ hắn, sau đó bỗng trợn to con mắt lên.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm thấy hơi kỳ quái, lấy tay sờ lấy cái cổ của mình, sau đó lập tức phản ứng lại.

Nơi đó, là nơi bị tên nam nhân kia cắn liếm hết nửa canh giờ!

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt nhất thời trắng bệch một mảnh, nhanh chóng lấy tay che cổ, vội vội vàng vàng muốn chạy lên lầu trốn.

“Đứng yên đó! Đi qua đây cho tôi!” Giọng nói lạnh băng của Phương Nhượng Thần vang lên, mang theo cảm giác áp bách dày đặc.

Lăng Thịnh Duệ thân thể cứng đờ, chậm rãi xoay người, từng bước một đi tới trước mặt hai người.

Ánh mắt nóng rực của hai người như tia laser quét qua một màu ửng đỏ, biểu tình trên mặt đang trở nên cực kì khó coi.

Lúc này bọn họ không dám khẳng định, bây giờ chính mắt nhìn thấy, đó rõ ràng là dấu hôn!

Hai người nhất thời nguy hiểm nheo mắt lại.

Lăng Thịnh Duệ lạnh cả sống lưng, nhất thời có xung động muốn chạy trốn, nhãn thần sắc bén của hai huynh đệ bọn họ khiến hắn có loại dự cảm không tốt lắm...

“Cái đó, tôi...” Lãng Thịnh Duệ vừa định mở miệng giải thích, thân ảnh Phương Nhượng Thần nhanh như chớp bay qua, Lãng Thịnh Duệ chưa kịp phản ứng, bụng đã trúng một đấm không hề nhẹ tay.

Bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, Lãng Thịnh Duệ trước mắt tối sầm, thân thể trực tiếp ngã xuống trên mặt đất.

“Ừ...” Hai tay ôm lấy bụng, thân thể Lãng Thịnh Duệ co gập lại, lạnh run, cắn chặt khớp hàm tràn ngập thống khổ mà kêu rên.

“Anh tên khốn kiếp này, cư nhiên dám đi ra ngoài cùng người khác câu tam đáp tứ, đi “chơi” đến bây giờ mới về! Đáng chết!” Phương Nhượng Thần gắt gao nhìn chằm chằm Lãng Thịnh Duệ, phần nộ nói, cặp mắt gần như sắp phun ra lửa.

*câu tam đáp tứ: kiểu như kết bè kết đảng, ý ở đây tạm hiểu ra ngoài câu dẫn người khác.

Lãng Thịnh Duệ ra ngoài đến tận bây giờ mới về, hắn vốn lo lắng nhiều hơn là tức giận, thẳng đến khi y về, hắn cũng không tức giận gì nhiều đâu, nhưng khi vừa nhìn thấy vết hôn trên cổ y, cơn giận của hắn ngay lập tức bùng phát.

Lãng Thịnh Duệ đau đớn thở hổn hển, vốn đã không còn cách nào nói một lời giải thích cho mình, chỉ đứng đó chịu đựng bụng đau, nghe tiếng gào lên đầy phần nộ của Phương Nhượng Thần.

Mà Phương Vân Dật ngồi ở trên sofa cười nhạt, lạnh lùng chứng kiến một màn như vậy.

Không biết trôi qua bao lâu, Phương Nhượng Thần sau khi trút giận đầu cũng không ngoài lại mà đi thẳng lên lầu, Phương Vân Dật còn không thèm liếc mắt nhìn Lãng Thịnh Duệ, cười lạnh lùng đi về phòng mình.

Chỉ còn lại Lãng Thịnh Duệ một mình cô độc nằm trên sàn phòng khách.

Ngẫu nhiên sẽ có vài người làm đi ngang qua, nhưng đều đối với hắn coi như không thấy, ánh mắt rất ư băng lãnh, thậm chí còn tươi cười đầy châm chọc.

Thân người nằm im lặng trên mặt sàn, Lãng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy được tình trạng của mình hiện giờ quả thực rất thê lương...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18

Không biết qua bao lâu, cảm giác được bụng không còn đau nhiều nữa, Lãng Thịnh Duệ gắng sức từ mặt đất ngồi dậy.

Không động dậy thì không sao, mỗi khi cử động một cái thì dạ dày hắn liền đau đến lợi hại, Lãng Thịnh Duệ chỉ cử động nhẹ liền đau đến thở gấp từng hơi.

Lãng Thịnh Duệ bị loét dạ dày nhẹ, cho nên dạ dày rất yếu, một quyền lúc này của Phương Nhượng Thần vừa vịn đánh ngay phần dạ dày, hại hắn lúc ấy suýt nữa chóng mặt mà trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

Không biết dạ dày có bị thương hay không, cố sức nhấn lại cái dạ dày vẫn còn ần ần đau của mình, Lãng Thịnh Duệ lo lắng nghĩ.

Lau lau mồ hôi trên trán, Lãng Thịnh Duệ thật cẩn thận ngả người lên sofa.

Đã khuya rồi, đèn điện toàn phòng khách cũng đã tắt hết từ lâu, xung quanh đều là màn đêm tối tăm như mực.

Con người Lãng Thịnh Duệ bây giờ vừa mệt vừa đói, bận cả một ngày trời ngay cả cơm còn chưa ăn, Lãng Thịnh Duệ bất chợt cảm thấy mình thật quá đáng thương.

Đầu tiên là bị em ruột của vợ mình cường bạo, sau đó bị “bất gian tại giường”, bị người vợ tràn đầy lửa hận của mình đánh một trận, rồi đuổi ra khỏi nhà...

Tuy rằng mới vài ngày trôi qua, nhưng Lãng Thịnh Duệ trái lại cảm thấy mọi chuyện đã xảy ra trong một thế kỉ dài đằng đẵng vậy, thậm chí những hình ảnh trong kí ức đều bắt đầu mờ hồ, hắn hiện tại ngay cả mặt của vợ nhìn ra sao còn không nhớ được rõ ràng.

Ngoài con trai mình là Lãng Hạo ra, những người khác được gọi là “người nhà” kia, hắn thậm chí không muốn nhắc đến nữa.

Rất một đám người máu lạnh...

“Tiểu Hạo, ba rất nhớ con.” Nhắm mắt lại, gương mặt đáng yêu đang tươi cười của con trai liền hiện lên trước mắt, sống mũi Lãng Thịnh Duệ cay cay,

không ngăn được mà la lên, ngữ khí không khỏi nghẹn ngào: “Con có quên người cha này không?”

Không một ai trả lời hắn, cả phòng khách im ắng chỉ nghe được tiếng hô hấp của bản thân.

Lăng Thịnh Duệ thống khổ cắn môi, hắn nhớ con mình đến sắp phát điên rồi, thật hận không thể lập tức quay về nhà gặp nó.

Từ nhỏ, hắn và con trai hắn Lăng Hạo đã có cảm tình cực kì tốt, hầu như thân thiết đến mức không lời nào tả được, thậm chí khi ngủ cũng ôm nhau say giấc.

Lăng Hạo có xu hướng luyến phụ tình kết vô cùng nghiêm trọng, mà hắn cũng không kém, hai người dường như rảnh rỗi đều ở cùng một chỗ, cảm tình tốt đến nỗi khiến nhiều người xung quanh còn tưởng bọn họ loạn luân. Mà đối mặt với những lời bàn ra tán vào bên ngoài, Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ có cười khò. Bọn họ đương nhiên không có loạn luân, chỉ đơn thuần là tình cha con thân thiết. Bọn người kia có loại suy nghĩ này, đại khái là vì thân phận song tính luyến của hắn, dù sao thì cái xã hội này đối với đồng tính luyến vẫn còn tương đối kì thị.

Cứ thế nhắm mắt mà cuộn mình trên sofa, Lăng Thịnh Duệ vừa nhớ nhưng con trai, vừa xoa xoa cái dạ dày vẫn đang co rút trong đau đớn của bản thân.

Ban đầu, hắn còn tưởng mình đang thấy ảo giác, nhưng cảm giác đau đớn ngày càng mãnh liệt nói cho hắn biết, dạ dày non mềm của hắn đã xảy ra vấn đề rồi.

Thôi chết! Không phải xuất huyết rồi chứ!

Cấn chặt môi, Lăng Thịnh Duệ co rúm người lại, dùng sức xoa bụng, cố gắng muốn làm dịu lại cơn đau kịch liệt kia, nhưng rốt cuộc vẫn mất công vô ích.

Cơn đau ngày càng phát tác dữ dội, mà cơn từng đợt từng đợt kéo tới, mỗi một lần đều như vô số gai nhọn sắc bén đâm thủng dạ dày hắn.

Trước mắt bắt đầu hoa lên, coi như nhắm cả hai mắt lại, loại cảm giác thiên toàn địa chuyển vẫn cảm giác được rất rõ ràng, Lăng Thịnh Duệ thấy mình giống như bị người ta kéo vào một cái hang động tối tăm, cảm giác dần dần chìm vào khoảng không trống rỗng khiến nội tâm đang kinh hoàng của hắn lại càng hoảng sợ hơn.

Lăng Thịnh Duệ mở to mắt ra, vươn tay muốn chụp lấy điện thoại trên ngăn tủ kê bên sofa.

Hắn biết rõ, nếu như không gọi cấp cứu, không cẩn thận có thể ngay tại đây xuất huyết dạ dày mà chết.

Tầm nhìn càng ngày càng mơ hồ, ngón tay Lăng Thịnh Duệ cách điện thoại còn vài centimet, bỗng chốc yếu ớt rơi xuống, run run tiếp xuống bề mặt sofa.

Hắn cũng cử động không nổi nữa...

Thân thể từ trên sofa lăn xuống dưới sàn, đầu Lăng Thịnh Duệ nện mạnh xuống sàn nhà, cái roi đập đầu này, khiến hắn thanh tỉnh không ít.

Hắn biết, giờ này khắc này, chỉ có hai huynh đệ Phương gia có thể cứu hắn, bằng không hắn chắc chắn phải bỏ mạng tại đây.

Cố nén lại sự đau nhức đến xé rách da thịt, Lăng Thịnh Duệ dùng hết sức lực còn sót lại, to tiếng la lên: “Cứu mạng!”

Lời nói vừa vang lên, trước mắt Lăng Thịnh Duệ lập tức tối sầm, nằm yên bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19

Không biết đã hôn mê bao lâu, Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bốn phía là một màn sương trắng xóa, lúc chạm vào thân thể của Lăng Thịnh Duệ liền lạng lẽ tản ra, tầng tầng lớp lớp, như những sợi tóc quán quýt không rời.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên ngồi dậy, khó có thể tin được nhìn nhìn bốn phía.

Đây là đâu?

Dường như đang đặt mình tại một không gian khác biệt, Lăng Thịnh Duệ nội tâm dâng lên một tia khủng hoảng.

Cố sức lắc lắc đầu, Lăng Thịnh Duệ phát hiện cảnh tượng trước mắt mình đang dần dần biến đổi, màn sương trắng xóa từ từ lui đi, lộ ra một cảnh tượng vừa mờ ảo vừa rõ ràng.

Cảm giác rất quen thuộc...

Lăng Thịnh Duệ ngẩn người, nơi đây có thể nào là nhà hắn?

Cái gì chứ, bản thân mình không phải đã bị hai anh em Phurong gia bắt đi rồi sao? Như thế nào lại về đến nhà rồi? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

“Anh rề...”

Giữa lúc Lăng Thịnh Duệ đang loay hoay không biết làm sao, một âm thanh từ phía trước truyền đến khiến Lăng Thịnh Duệ giống như bị sét đánh ngang tai.

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía nam nhân trước mắt, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch: “Hứa... Hứa Gia Lôn.”

Nam nhân trước mắt, thân hình cao lớn, tóc vàng mắt xanh, nhưng lại có một gương mặt khá Đông phương, trên người toát ra khí chất quý tộc.

Một đứa con lai hoàn mỹ.

Những kí ức đau khổ bắt đầu ủa về, Lăng Thịnh Duệ dường như đã quay về đêm tối kinh hoàng đó.

Những động tác thô bạo, tùy ý xâm chiếm, cùng với đau đớn khổ sở như kịch liệt xé rách linh hồn hắn...

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt môi dưới, thân thể bắt đầu run rẩy không ngừng.

“Anh hình như đang run.” Thân thể cao lớn của nam nhân từ từ áp lại, khoe miệng mỉm cười rất dịu dàng, nhưng lại khiến Lăng Thịnh Duệ cảm giác mình bị giam vào hầm băng lạnh giá.

Nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc sâu thẳm như đại dương mênh mông, sự hoảng sợ của Lăng Thịnh Duệ càng lúc càng tăng, hắn hiểu rất rõ, dưới bộ dáng bình thân ôn hòa này, ẩn chứa một linh hồn vô cùng tàn nhẫn và bạo lực.

“Anh đang sợ em sao?” Tay phải nam nhân nhẹ nhàng nắm lấy cổ hắn, ép hắn phải đối mặt y.

Âm thanh Lăng Thịnh Duệ có chút run rẩy: “Cậu, cậu muốn làm gì...” Cố gắng đẩy ra nam nhân đang đến ép sát thân thể hắn.

Nam nhân nở nụ cười tà ác: “Anh nói xem...” Ngực nam nhân thấp phần ám muội, nhưng động tác vô cùng trực tiếp, kiềm lại hai tay Lăng Thịnh Duệ, không chút lưu tình xé quần áo của hắn.

“Cậu, cậu muốn làm gì vậy! Buông! Buông tôi ra! Tôi là anh rể của cậu mà!” Lăng Thịnh Duệ thất kinh hô lên, thân thể xuất ra toàn lực giãy dụa, đôi tay bị nắm trụ không cách nào nhúc nhích, hai chân Lăng Thịnh Duệ dùng sức đá vào trong không trung, thế nhưng áp đảo không được nam nhân trên thân người.

“Anh thật không ngoan chút nào.”

Ánh mắt nam nhân xuất hiện một tia bạo lực, phiếm đầy mãnh sương mờ, dang rộng hai chân Lăng Thịnh Duệ, thúc mạnh hông về phía trước...

“A!” Giống như có một thanh sắt nóng đỏ xen vào cơ thể, phảng phất đem thân xẻ thành hai mảnh, đồng tử Lăng Thịnh Duệ mạnh mẽ co rút lại, phát ra một tiếng kêu thống khổ vô cùng thảm thiết.

“Này! Này! Anh làm sao vậy?”

Thân người bị lay động, Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên mở mắt.

Trước mắt một mảnh không rõ, có hai bóng người đang ở phía trên nhích tới nhích lui, sau lại tựa hồ có hơn hai người, sau đó, một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy cổ tay hắn.

Tầm nhìn dần trở nên rõ ràng, Lăng Thịnh Duệ mới phát hiện bóng người qua lại trước mắt chính là hai anh em Phurong gia, bên cạnh là bác sĩ và y tá mặc áo choàng trắng.

Chuyện gì thế này? Lúc này không phải là bị tên cầm thú Hứa Gia Lôn kia...

Là mơ sao...

Nhắm mắt lại, Lăng Thịnh Duệ không muốn nghĩ đến con ác mộng kia, lấy tay phải che trán, nhiệt độ lạnh băng từ lòng bàn tay truyền đến thấm nhập vào trong lồng ngực, khiến trái tim đang nhảy lên bất an dần dần an tĩnh trở lại.

“Anh sao rồi?” Âm thanh của Phương Vân Dật vang lên bên tai, ngữ khí mang theo một chút lo lắng.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng một trận phiền muộn, nhưng không thể không mở mắt ra, nhẹ nói: “Không có việc gì, gặp ác mộng thôi.”

Phương Vân Dật lúc này thoát nhìn có chút ửng đỏ, dưới hai mắt nhuộm một tầng màu xám nhàn nhạt (aka quầng thâm), rõ ràng là do thời gian dài không ngủ được, thần sắc ánh mắt kia nhìn hẳn đã không còn sự khinh thường cùng lãnh đạm như trước, bắt đầu nhiệt tình trở lại.

“Không sao là tốt rồi, tôi hôm đó anh quả thực dọa chết chúng tôi, không hiểu sao lại la cứu mạng, nếu không phải có một người làm tình cò đi ngang qua nghe được, bây giờ anh có lẽ đã nằm trong nhà xác của bệnh viện rồi.” Phương Vân Dật cầm lấy tay hắn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mỉm cười nói rằng.

Lăng Thịnh Duệ ngắt ra: “Tôi hôn mê mấy ngày rồi?”

“Bốn ngày.” Giọng nói Phương Nhược Thần đột nhiên truyền đến, băng lãnh mà cứng nhắc.

Lăng Thịnh Duệ nội tâm cả kinh, đường nhìn lập tức quét về phía Phương Nhược Thần, hắn thoát nhìn cũng không khác Vân Dật cho lắm, thoát nhìn cũng là dáng dấp ửng đỏ mặt mũi.

Rất không tự nhiên né tránh ánh mắt hoảng hốt bất định của Lăng Thịnh Duệ, đôi môi mỏng tuyệt mỹ của Phương Nhược Thần mím chặt, biểu tình vẫn lạnh lùng như thường.

“Anh chỉ hôn mê bốn ngày, đã xem như là may mắn lắm, nếu không cấp cứu kịp thời, anh đã sớm... không tỉnh lại được rồi.” Phương Vân Dật nắm chặt tay hắn, vẻ mặt tươi cười dịu dàng, như một thiên sứ thuần khiết, cứ như biểu hiện ác liệt lúc kia chỉ là mơ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc không nói, cúi đầu, nhìn về phía đôi tay đang nắm chặt tay mình của Phương Vân Dật.

Giống như mười ngón tay non mềm không dính chút xuân thủy(1) của trẻ nhỏ, ngón tay của Phương Vân Dật thon dài mà trắng nõn, trơn bóng như ngọc, thế nhưng cách đây chưa lâu, đôi tay xinh đẹp này vừa đề hấn xuống giường, còn hung hăng cho hắn ăn một cái tát mạnh.

1. Mười ngón tay không dính chút xuân thủy: là chỉ khí trời mùa xuân rất lạnh, có thể không cần phải tự mình giặt quần áo, ví một người có gia cảnh khá giả, không cần làm việc nhà, sống an nhàn sung sướng, chủ yếu dùng để tả nữ giới.

“Anh sao thế? Sao lại ngăn người ra vậy?”

Giọng nói thanh khiết êm tai của Phương Vân Dật lại lần nữa vang lên bên tai, mang theo sức sống đặc biệt của thiếu niên đương thời kỳ trưởng thành, kéo Lăng Thịnh Duệ từ trong suy nghĩ hỗn loạn quay về với hiện thực.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm giác có chút phiền não.

“Không có gì.” Lăng Thịnh Duệ áp chế sự phiền toái trong nội tâm, nhàn nhạt nói, âm thầm rút tay ra khỏi tay thiếu niên.

Hai tay Phương Vân Dật vẫn bảo trì một bộ dáng cứng nhắc ở xa, nụ cười trên gương mặt dần dần nhạt đi, rất rõ ràng, biểu tình của cậu vì thái độ xa lánh của Lăng Thịnh Duệ mà như trời chuyển nhiều mây.

Hơi nhủ lại hàng chân mày thanh tú, Phương Vân Dật một lần nữa bắt lấy tay hắn, gắt gao ôm vào lòng, Lăng Thịnh Duệ muốn rút thế nào cũng không buông ra, dáng dấp cậu ta như một đứa trẻ nhỏ không biết xấu hổ là gì.

Lăng Thịnh Duệ không biết làm gì hơn, chỉ đành ngẩng đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

Bác sĩ và y tá vẫn còn ở đây, không biết chứng kiến xong một màn này sẽ có cảm tưởng gì, Lăng Thịnh Duệ không muốn mình bị hiểu lầm đâu.

Phương Vân Dật thấy hắn không gãy dựa nữa, hơi vênh vênh cảm lên, vẻ mặt cười đến kiêu ngạo.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời cười khổ, chỉ đành mặc cho cái tên tính cách trẻ con này cầm lấy tay mình, thiếu niên này nhiều nhất cũng chỉ hơn con trai hắn vài tuổi, hẳn cũng không cứng rắn dụng tâm chấp nhất cự tuyệt gì cậu ta.

Hai người từ chi tiếp xúc với nhau có hơi đen tối, Phương Nhược Thần này giờ luôn đứng một bên trầm mặc không nói sắc mặt chuyển biến âm trầm, trên môi thì thâm vài câu, nhưng thủy chung vẫn không hề nói một tiếng nào.

“Bệnh nhân vừa tỉnh lại, cần nghỉ ngơi nhiều một chút, bây giờ mời các anh đi ra ngoài trước.” Vị bác sĩ sau khi kiểm tra hoàn tất thân thể Lăng Thịnh Duệ đột nhiên mở miệng, đánh vỡ bầu không khí quý dị lúc này.

Phương Nhược Thần diện vô biểu tình gật đầu, ngữ khí bình thản: “Vâng, tiểu Dật, chúng ta đi thôi.”

Phương Vân Dật mỉm cười, lúc này mới buông lỏng tay Lăng Thịnh Duệ ra: “Thế thôi, chúng tôi đi trước nhé, anh ở lại nghỉ ngơi cho tốt.”

Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng xoa xoa cái tay bị niết đến phát đau của mình, không thèm ngẩng đầu nói: “Ừ.”

Phương Vân Dật vô cùng thân thiết nheo nheo má hấn: “Đại thúc à, anh đáng yêu quá đi, ngày mai tôi sẽ lại thăm anh đó nha.”

Lăng Thịnh Duệ nhất thời sùng sốt, một người với xấp tuổi dày dặn như hấn còn bị nheo má khen là đáng yêu, việc này quả thực có hơi... khó hiểu.

Những nơi bị niết có chút hơi đau nhức, nhiệt độ đầu ngón tay của thiếu niên dường như còn sót lại trên da mặt, Lăng Thịnh Duệ vờn tay, nhẹ nhàng xoa xoa bên má, có hơi thất thần một chút. Hấn còn nhớ rõ, sáng hôm ấy bị Phương Vân Dật trong con thịnh nộ cho hấn một tát cũng là bên mặt này.

Chàng trai giống như ác ma này, vừa nảy cực giống một thiên sứ dịu dàng, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm thấy khó hiểu, hai loại cá tính hoàn toàn bất đồng, rốt cuộc cái nào mới là con người thật của Phương Vân Dật? Còn có cả Phương Nhược Thần, nếu cậu ta chán ghét hấn, có sao lại có vẻ mặt này tụy thế kia? Chẳng lẽ là do lương tâm cắn rứt? Hay là...

Lăng Thịnh Duệ không dám nghĩ tiếp nữa, hấn cảm thấy hai anh em nhà này càng ngày càng khó nắm bắt.

“Cạch!”

Tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, Lăng Thịnh Duệ nhất thời phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện trong phòng bệnh chỉ còn lại hấn và vị bác sĩ đeo kính kia, Phương gia hai huynh đệ đã sớm cùng cô y tá kia ra ngoài rồi.

“À, thưa bác sĩ, xin hỏi còn có chuyện gì không?” Lăng Thịnh Duệ lễ phép mở miệng nói, từ đầu, hấn đã cảm thấy vị bác sĩ này có hơi kì lạ, nhưng rốt cuộc không biết là lạ ở chỗ nào.

Bác sĩ xoay người, một đôi mắt đen thâm trầm xuyên qua cặp kính phản quang nhìn vào hấn, giống như mặt biển ngoài khơi về đêm, sâu không thấy đáy.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm giác có gì đó không đúng lắm, lập tức ngồi dậy, về mặt cảnh giác nhìn hấn: “Anh rốt cuộc là ai?”

Khóe miệng nam nhân câu lên một nụ cười tàn nhẫn, vóc dáng cao gầy thon dài từ từ tiến đến gần hấn, động tác ung dung thông thả, toàn thân toát ra một mùi vị nguy hiểm, vừa đánh vừa lui(2), giống như một con dã thú đang ngấm ngấm tiếp cận con mồi.

(2) có 1 cụm từ ở đây mình không hiểu lắm, nguyên văn là 收而不斂 Shōu ér bù liǎn (thu mà bắt liễm). Ai biết thì chỉ mình với

“Không nhận ra tôi rồi sao?” Nam nhân đứng trước giường bệnh, lạnh lùng hỏi.

Ngữ khí của nam nhân rất bình thản, Lăng Thịnh Duệ nghe không ra ý tứ của hấn, nhưng lại cảm thấy được con tức giận vô cùng rõ ràng, mà còn là thịnh nộ đến cực điểm.

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt vốn tái nhợt nay trong phút chốc mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch như tờ giấy, giống hệt màu trắng của áo choàng của vị bác sĩ đang mặc.

Tuy rằng diện mạo rất khác biệt, nhưng khí thế sắc bén như sói của nam nhân hấn thế nào cũng không quên, chỉ là vì sao lại xuất hiện ở đây? Mà thân phận hấn lại là một... bác sĩ?

“Xem ra, anh quả nhiên là quên tôi luôn rồi.” Nam nhân hơi thất vọng lắc lắc đầu, tháo xuống cặp kính gọng viền đen đeo trên mặt, lộ ra gương mặt tuấn mỹ vô cùng, tiếp theo sau liền lấy hai miếng kính sát trùng màu đen trên mắt ra, lộ ra đôi con ngươi tím sắc.

“Như vậy, chắc anh phải nhớ ra tôi rồi chứ.” Nam nhân cúi người, nắm lấy hai vai Lăng Thịnh Duệ, tiến sát đến mặt hấn.

Lúc đôi tay kia chạm vào vai của Lăng Thịnh Duệ, thân thể Lăng Thịnh Duệ có hơi chấn động, có chút thấy kinh, vô ý thức muốn nhích qua một bên tránh né, lại bị nam nhân dụng lực thật mạnh đè xuống tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Bất đắc dĩ, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, lúng túng nhấp máy môi muốn mở miệng nói, nhưng lại bị đôi mắt tím kia của nam nhân làm cho ngây ngẩn cả người ra.

Không nghĩ ngờ gì nữa, đó là một đôi mắt đẹp đến tuyệt mỹ, đường cong tròn mịn, lông mi kéo dài nồng đậm, gương mặt trước mắt cực kì đẹp trai, quả thực có thể nói là hoàn mỹ, đặc biệt là đôi mắt tím sắc kia, giống như hai quả nho chín mọng, phát ra ánh sáng lấp lánh của pha lê, thần bí mà ưu nhã, khi nhìn vào phảng phất như bị hút vào bên trong, xinh đẹp đến mức đoạt hồn nhiếp phách.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời rơi vào đáy vực màu tím mê hoặc kia.

“Có còn nhớ tôi tên là gì không?” Nam nhân khẽ vuốt ve một bên má của Lăng Thịnh Duệ, mỉm cười chiêm ngưỡng hân, dịu dàng hỏi, âm thanh trầm thấp đầy từ tính.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21

Nam nhân mạnh mẽ tiến lại gần hân, mặt hai người càng lúc càng gần.

Nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia của nam nhân, Lăng Thịnh Duệ không biết làm sao, tim đập kịch liệt nhanh.

Nguy hiểm sắp đến gần, Lăng Thịnh Duệ đẩy mạnh con người tuần mỵ đang đè ép hân kia: “Trình, Trình Trí Viễn, tôi nhớ được tên của cậu.”

Đôi môi mỏng màu nhạt của Trình Trí Viễn lộ ra một nụ cười tà ác đầy dụ hoặc, câu trả lời Lăng Thịnh Duệ khiến hân rất mãn nguyện.

“Thế thì, còn nhớ tôi nói với anh chuyện gì không?” Nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác của Lăng Thịnh Duệ, cơ thể của Trình Trí Viễn lại càng áp sát hơn.

Lăng Thịnh Duệ kinh hãi, có chút không biết phản ứng lại thế nào.

Dáng dấp ngây ngẩn của Lăng Thịnh Duệ rất đáng yêu, có một loại ngây thơ thuần chất không hợp lắm với độ tuổi của hân, trái lại còn ẩn chứa nhiều bất ngờ nho nhỏ, khiến người ta có cảm giác tim đập thình thịch không thôi.

Trình Trí Viễn nhún nhún đôi mày anh tuấn, Trình Trí Viễn giữ lại hai cổ tay của hân.

“Hôm ấy tôi đã nói, sau này tôi sẽ là người đàn ông của anh.” Trình Trí Viễn cười mà không cười ngắm nhìn hân, đem hay tay Lăng Thịnh Duệ kéo ra sau lưng hân.

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra một hồi, nhớ kỹ lại dường như có xảy ra chuyện như vậy thật, thế là không do dự mà gật gật đầu, sau đó khi đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói kia, lại tiếp tục lắc lắc đầu.

“Đó... đó là do cậu nói, tôi còn chưa... chưa có đáp ứng cậu.” Lăng Thịnh Duệ gật gật mi mắt.

Trình Trí Viễn nhún nhún vai, tựa tiểu phi tiểu nhìn hân: “Hà? Nhưng mà, lúc đó anh đâu có từ chối đâu, nên tôi cho rằng anh đã ngầm đồng ý rồi. Hiện tại muốn đổi ý cũng muộn rồi nha.”

Lăng Thịnh Duệ chau mày, thập phần bất đắc dĩ nói: “Sao lại có thể như vậy được? Cậu nói như vậy thực sự quá vô lý đi.”

Gương mặt điển trai kia của Trình Trí Viễn đột nhiên xuất hiện một nụ cười tà ác rất khác với hình tượng của hân, bất ngờ tiến đến sát mặt Lăng Thịnh Duệ: “Ha ha, còn có chuyện phi lý hơn nữa kia.”

Dứt lời, Trình Trí Viễn trực tiếp đem Lăng Thịnh Duệ kéo lên giường, lấy thân mình đè lên hân.

“Cậu, cậu muốn làm cái gì!” Lăng Thịnh Duệ thất kinh la lớn, giãy dụa cố thoát, chỉ là, loại giãy dụa này đối với Trình Trí Viễn mà nói thật sự là bé nhỏ không đáng kể chút nào.

Trình Trí Viễn một tay lấy ống truyền dịch ở bên cạnh đang nhỏ từng giọt kéo xuống, cột hai tay Lăng Thịnh Duệ vào đầu giường một cách nhanh gọn, sau đó không hề do dự mà xé áo sơ mi rộng rãi của bệnh nhân hân đang mặc ra. Thân thể trong chốc lát bị bại lộ trong không khí, cảm giác lạnh lẽo khiến Lăng Thịnh Duệ nổi một con ớn lạnh, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Dừng tay! Mau buông tôi ra!”

Không thèm để mất sự giãy dụa và tiếng la của hân, Trình Trí Viễn vẫn tiếp tục xé chiếc quần bệnh nhân của hân ra.

“Wow, vóc người thật không tệ nha.” Nhìn thấy cơ thể rắn chắc mà cân xứng của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn không ngăn được mình mà huyết sáo.

Lăng Thịnh Duệ vừa bực vừa giận, không ngừng vẩy đập, chỉ là hai tay bị ống truyền dịch cột chặt, căn bản không cách nào giãy thoát: “Mau, mau thả tôi ra! Nếu không, tôi, tôi báo cảnh sát đó!”

Trình Trí Viễn kinh ngạc, sau đó lại cười đến nghiêng ngả: “Ha ha ha, anh cứ nhiên muốn báo cảnh sát sao! Ha ha ha!”

Lăng Thịnh Duệ hơi sùng sốt, vừa nẩy bản thân hân hình như đâu có nói cái gì đáng cười đâu, sao cậu ta lại tự nhiên cười lớn thế kia?

Dáng dấp đồ người của Lăng Thịnh Duệ một lần nữa gây chú ý đến Trình Trí Viễn, thu hồi vẻ mặt tươi cười, Trình Trí Viễn xoa xoa cái bụng mình đau do cười quá nhiều, thân thể đè ép xuống dưới.

“Trong mắt tôi, những tên cảnh sát đó cũng giống như mấy tên ngốc mà thôi.”

Lăng Thịnh Duệ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, cặp mày hơi hơi nhíu lại vạch ra một đường cong xinh đẹp, ần ần mà ôn nhuận, khiến người xem liền muốn tàn phá hắn, càng mạnh bạo càng tốt.

Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt quần bách nhìn vào hắn, trên mặt nổi một màu ửng đỏ, cắn răng nói: “Buông tôi ra!”

Trình Trí Viễn nheo nheo mắt: “Chẳng lẽ anh cấm dục?”

Loại sự tình đáng xấu hổ trong tình huống này bị nói ra ngay trước mặt, Lăng Thịnh Duệ nhất thời có loại tâm tư muốn chết đi cho rồi.

Phản ứng ngưng ngừng ngoài dự đoán của nam nhân, tuy rằng thoát nhìn rất thành thực, nhưng dáng vẻ hiện tại của hắn lại giống như một thiếu niên mới chân ướt chân ráo bước vào đời vậy, ngây ngô mà đáng yêu.

Trình Trí Viễn nội tâm ngậy ngất, đây quả thực quá ư hợp khẩu vị hắn rồi.

Thành thực anh tuấn, ần ần, lại có một chút ngưng ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22

Động tác từ tốn chậm rãi cởi bỏ chiếc áo đang mặc trên người, cơ thể Trình Trí Viễn dần dần hiện lộ trước mắt Lăng Thịnh Duệ.

Dường như rất ít tiếp xúc với ánh mặt trời, Trình Trí Viễn có làn da tái nhợt, nhưng trải qua rèn luyện thỏa đáng, thân người không có dư một miếng mỡ nào, gầy gò nhưng rắn chắc.

Vai rộng eo thon hông hẹp, có thể nói là hoàn mỹ.

Mặt Lăng Thịnh Duệ có hơi nóng, không được tự nhiên ngoảnh mặt sang chỗ khác.

“Anh đỏ mặt rồi.” Trình Trí Viễn cười khế, đè ép lên người Lăng Thịnh Duệ.

Làn da của Trình Trí Viễn có hơi mát lạnh, khoảnh khắc da thịt hai người tiếp xúc với nhau, Lăng Thịnh Duệ vô thức rùng mình.

Cảm nhận được người dưới thân đang khấn trương, Trình Trí Viễn nhíu mày, một tay giữ lấy cằm Lăng Thịnh Duệ, ép buộc hắn đối mặt: “Anh đang sợ hãi sao?”

Lăng Thịnh Duệ cup mắt xuống: “Làm ơn thả tôi ra đi, có được không?” Ngữ khí có một tia cầu xin.

Trình Trí Viễn mỉm cười, kiên quyết phủ định: “Thế thì không được.”

Trong ánh mắt của Lăng Thịnh Duệ hàm chứa sự sợ hãi, thân thể run lên ngày càng lợi hại, những kí ức kinh hoàng kia từ bốn phương tám hướng tấn công hắn, giống như thủy triều đang cố sức nhấn chìm hắn.

Trình Trí Viễn rất biết nắm bắt tâm lý người khác, trong nháy mắt liền hiểu rõ nam nhân dưới thân hắn sợ hãi là vì cái gì, chỉ là, hắn sẽ không vì thương tiếc người khác mà dừng lại.

Đưa bốn một nam nhân mạng bóng ma ám ảnh trong nội tâm, nhìn thân người đối phương vì kinh sợ mà khóc lóc, run rẩy, việc này đối với hắn mà nói, là một trò chơi nghe không tồi chút nào.

Nghĩ đến đây thôi, máu chảy trong thân Trình Trí Viễn đã bắt đầu sôi lên vì hưng phấn.

Nhân thân của hắn quá mức bá đạo, Lăng Thịnh Duệ trong lòng sợ hãi càng thêm sâu sắc, bất an mà vịn vịn thân thể.

“Đừng, đừng như vậy, thả tôi ra đi.”

Đáp lại hắn, là một con dao phẫu thuật sắc bén.

“Không nên lộn xộn nha, con dao phẫu thuật này cực kì cực kì bén đó.” Trình Trí Viễn chậm rãi leo lên người Lăng Thịnh Duệ, mỉm cười nói. Ngờ khi ôn nhu, nhưng ánh mắt lại mang theo trên tức của một kẻ khát máu, khiến người khác nhìn vào không lạnh mà run rẩy.

Lăng Thịnh Duệ giật mình, không dám nhúc nhích nữa.

Lúc này, hắn cảm thấy bản thân như một chú chuột đáng thương đang bị một con mèo vờn đến khổ sở, tùy thời tùy lúc có thể bị nuốt hết vào bụng...

Con dao giải phẫu bén nhọn kề sát Lăng Thịnh Duệ đang dạo chơi trên ngực của hắn, cảm giác mát lạnh lạnh lẽo khiến Lăng Thịnh Duệ nội tâm trào dâng sợ hãi, sắc mặt nhất thời tái nhợt hẳn đi.

Trình Trí Viễn rất mãn nguyện với phản ứng của hắn.

“Cậu, cậu không được làm vậy... Thứ đồ vật này không thể đem ra giỡn được.” Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt kinh hoàng nhìn chằm chằm con dao, phát ra âm thanh run rẩy nói.

Đôi mắt tím của Trình Trí Viễn ánh lên một trò đùa tà ác, mạnh mẽ tăng thêm lực đạo trên tay.

Lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng thâm nhập vào bên trong một nơi dẻo dai kia của Lăng Thịnh Duệ, nhưng vừa vận khống chế lực tay không làm rách nơi nào đó của hắn.

“Đừng, đừng như vậy!” Trò đùa dai của Trình Trí Viễn đã thành công đổi được một tiếng thét chói tai của Lăng Thịnh Duệ, không khỏi giống như một đứa con nít, cười đến vô cùng tinh nghịch.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì đây?” Lăng Thịnh Duệ bị một trận sợ bóng sợ gió, rồi phát giận vì nụ cười đầy ác ý của Trình Trí Viễn, hắn không tài nào lý giải được, một thanh niên trưởng thành cư nhiên lấy dao giải phẫu ra đùa giỡn, mà nghề nghiệp của cậu ta còn là bác sĩ.

“Anh lẽ nào còn không biết?” Trình Trí Viễn nhướn nhướn mày, vẻ mặt thất vọng: “Tôi còn cho rằng, anh sẽ mong chờ những việc tiếp theo nữa cơ.”

Lăng Thịnh Duệ mặt hắc tuyến (kiểu như này == |||): “Nói năng vớ vẩn.”

Tuy rằng đang nổi giận dỗi dỗi, nhưng Lăng Thịnh Duệ bây giờ vẫn không thay đổi được bản sắc của một chú cừu, ánh mắt thẳng thắn trừng người khác vẫn nhu hòa như cũ không tài nào khiến người ta sợ hãi được, trái lại... còn tăng thêm mức độ ham muốn chà đạp hắn của Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn nguy hiểm híp đôi mắt lại, giống như một con thú dữ đang chuẩn bị vồ lấy con mồi của mình, trong đôi đồng tử màu tím ấy, là dục vọng nồng đậm không hề che giấu.

Lăng Thịnh Duệ nội tâm sợ sệt, thân thể trở nên cứng ngắc.

Dao giải phẫu bén nhọn đột nhiên trượt lên, dừng ngay phần rốn của Lăng Thịnh Duệ, mũi dao bắt đầu vẽ một vòng tròn trên đó.

“Phản ứng của anh hôm nay quả thực làm tôi rất không hài lòng, cho nên, tôi phải bức cung thôi.” Trình Trí Viễn nhàn nhã chơi đùa với con dao giải phẫu, trên mặt là biểu tình vô cùng bình thản.

Lăng Thịnh Duệ ngây ngốc: “Bức cung? Bức cái gì cung?”

Trình Trí Viễn nhướn mi, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn đăm đăm, đôi môi mỏng hơi hé mở: “Anh cùng hai người đưa anh vào bệnh viện là loại quan hệ gì?”

Lăng Thịnh Duệ nhăn nhó có điểm né tránh: “Không có quan hệ gì cả, chỉ là...”

Trình Trí Viễn ngừng khi bắt ngờ lạnh lùng: “Hãy nói thật, tôi ghét nhất người khác ăn nói hàm hồ trước mặt tôi!”

Lưỡi dao sắc bén đột ngột nhấn lên da thịt, cái đau nhói nhói đó khiến Lăng Thịnh Duệ run lên vì sợ hãi, sợ rằng Trình Trí Viễn sẽ quá tay.

“Tôi, tôi là người làm của bọn họ! Thực sự không có loại quan hệ gì cả, tôi vào viện cũng là do bị họ đánh, bọn họ rất ghét tôi!” Rơi vào đường cùng, Lăng Thịnh Duệ không thể làm gì khác hơn là thành thật nói ra tất cả, tốc độ nói nhanh nghe ra có chút hài hước.

Nam nhân bắn một tràng pháo liên hồi như vậy khiến Trình Trí Viễn nhịn không được cười, lực đạo trên tay cũng nhẹ hơn nhiều, dao giải phẫu cũng nằm yên không nhấn mạnh nữa.

Lăng Thịnh Duệ trong một lúc thở một hơi dài, lúc này mới phát hiện bản thân ra đầy mồ hôi lạnh.

Trình Trí Viễn vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi đọng trên trán hắn, ngón tay cái miết dọc theo hàng lông mày rậm, đột ngột nói: “Vậy thì, lúc trước anh bị cưỡng bạo qua rồi ha.”

Giống như có một đợt sấm sét đánh xuống ngay giữa bầu trời quang đãng, Lăng Thịnh Duệ cả người ngây dại.

Chuyện xưa đau khổ lại một lần được nhắc tới, thâm tâm Lăng Thịnh Duệ giống như bị vô số lưỡi kiếm sắc bén xuyên thủng, từ trong vết thương kia chảy ra, là kí ức hắn đã luôn nỗ lực niệm phong lại trong lòng.

Một kí ức tựa như cơn ác mộng kinh hoàng.

Quả nhiên là như thế...

Nhìn thấy nam nhân vẻ mặt sợ hãi, sau lại trở nên đau thương, cuối cùng còn lộ ra ánh mắt đầy tuyệt vọng, khoe miệng Trình Trí Viễn cau lên một nụ cười xinh đẹp mê người, nhưng không hề có một tia nhiệt độ, lạnh lùng mà tàn nhẫn, giống như một đóa băng liên (*hoa sen băng băng*) đang nở rộ, khiến người cảm thấy tuyệt diệu, trái lại vô pháp đến gần.

Chậm rãi bao phủ lấy vành tay của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn mỉm cười hỏi: “Vậy, người đó là ai? Nói cho tôi biết đi.” Ngừ khí mềm mại trầm thấp, nhưng lại không ngăn ngại mà một lần nữa xé mở vết thương lòng của Lăng Thịnh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23

Trình Trí Viễn cứ ép hỏi khiến sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trở nên càng ngày càng tái nhợt, hạ xuống mi mắt, né tránh nhãn thần sắc bén của Trình Trí Viễn, có chút chột dạ quay đầu đi: “Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì.” Ngừ khí rất rõ ràng có chút lo lắng bất tức.

Trình Trí Viễn nhướn mày: “Hà?”

Chỉ một chữ đơn giản, nhưng trực tiếp biểu đạt sáng tỏ ý nghĩ trong lòng hắn: hắn không tin.

Hắn chỉ nhìn một cái liền nhìn thấu cả lớp nguy trang nghèo nàn của Lăng Thịnh Duệ, chỉ là không vạch trần ra trước mắt hắn thôi.

Lăng Thịnh Duệ rơi vào trầm mặc, ánh mắt nhấp nháy bất định.

Dao phẫu thuật của Trình Trí Viễn từ từ trượt đi, một đường hướng xuống, hướng xuống, sau cùng ngưng ngay tại gương mặt đang biến sắc của Lăng Thịnh Duệ.

“Nói thật lòng.” Trình Trí Viễn cười thật dịu dàng, nhưng trong nụ cười không hề có độ ấm, ngừ khí không hề che giấu hàm ý đe dọa.

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt tái nhợt, nhưng thủy chung cũng chỉ cắn chặt môi, không hề mở miệng.

Thấy rằng đe dọa không có hiệu quả, Trình Trí Viễn rút dao về, bắt đầu dĩ nhún nhún vai: “Xem ra, chỉ còn một cách cuối cùng ép anh nói ra thôi.”

Lăng Thịnh Duệ trong lòng sợ hãi: “Là cách gì?”

Trình Trí Viễn cười tà đến mê hoặc, ngừ khí ngả ngón: “Anh nói xem?” Ngón tay lướt dọc theo vòng eo linh hoạt, chậm rãi mò mẫm xuống phía dưới...

Lăng Thịnh Duệ hoảng hốt: “Không nên như vậy!”

Mắt thấy nhãn thần mang vẻ van nài của nam nhân, Trình Trí Viễn mỉm cười.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì hả?” Lăng Thịnh Duệ cắn răng, tay của Trình Trí Viễn càng ngày càng quá đáng, đã trượt xuống nơi cửa sau nào đó khó mở miệng của hắn rồi.

Trình Trí Viễn mắt lóe ra tinh quang, môi mỏng khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Cường anh.” (*đồ viễn trình bt =)))*)

Lăng Thịnh Duệ nhất thời hóa đá, tuyệt không dám tin vào lỗ tai mình, một con người tuấn mỹ ưu nhã như vậy, sao lại có thể mở miệng nói những lời thô tục như thế chứ?

Trong lúc thất thần, Trình Trí Viễn đã ép sát thân lên trên, đột ngột thúc mạnh vào cơ thể của Lăng Thịnh Duệ.

“A!” Lăng Thịnh Duệ thét lên chói tai, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Sự đau đớn từ bốn phía đánh tới, Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy thân mình bị chia làm hai nửa.

Trình Trí Viễn ngửa cổ, thở một hơi dài khoan khoái... quả thực là quá thoải mái đi, bên trong cơ thể nam nhân so với tưởng tượng còn nóng bỏng và mềm mại hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24

Đau.....

Cả người đều đau quá.....

Lúc này Lăng Thịnh Duệ cảm giác ngoài đau cũng chỉ có đau, giống như linh hồn mình bị xé làm đôi vậy, bên trong bốn phía chảy dọc, đem lại từng làn sóng đau đớn kịch liệt, thân người từ trên xuống dưới mỗi một bộ phận đều như vỡ nát ra, không ngừng kháng nghị với hắn.

Hắn... sắp không chịu được nữa rồi.

Dường như thấy được đáng về thê thảm của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn buông chậm động tác, trở nên dịu dàng nhiều hơn.

“Xin lỗi, tôi nhất thời nhịn không được.”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai, Lăng Thịnh Duệ nháy mắt từ trên bờ vực hôn mê tỉnh lại.

Nội tâm dâng trào lòng kinh sợ tột độ, thân thể hắn không khống chế được bắt đầu run lên.

Hắn vẫn còn nhớ mãi, vào đêm tối hôm ấy, người kia cũng như vậy mà đối xử với hắn, nhắm trên cổ hắn mà găm cần, giống như một con quỷ hút máu tham lam vậy...

Nhìn thấy biểu tình kinh hoàng của hắn, đáy mắt Trình Trí Viễn đột ngột xuất hiện một tia hàn băng.

“Người kia là ai?” Từ phản ứng của hắn, Trình Trí Viễn biết được, người xâm phạm hắn cũng từng làm loại chuyện như vậy với hắn.

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt môi, không có trả lời.

“Nếu anh không chịu khai, vậy tôi sẽ trừng phạt anh đến khi mở miệng mới thôi.” Thấy Lăng Thịnh Duệ vẫn không chịu trả lời, Trình Trí Viễn thiếu kiên nhẫn nói.

Cứ nghĩ đến người đàn ông đang nằm dưới thân từng bị người khác xâm phạm qua, hắn liền cảm thấy không tài nào nhẫn nhịn được, thậm chí sản sinh loại xung động muốn phá hủy hắn.

Ngay cả bản thân hắn cũng không rõ, một con người hoa tâm như mình tại sao chỉ trong chớp lát lại trở nên có tính chiếm hữu mạnh đến như vậy? Hơn nữa ham muốn độc chiếm này còn mạnh đến mức độ hắn chưa bao giờ tưởng tượng được. Là một sát thủ, Trình Trí Viễn luôn luôn máu lạnh, sẽ không sản sinh dục vọng với bất kỳ một ai, vậy mà bây giờ, ngay cả hắn cũng cảm thấy máu lạnh như hắn quả thật có hơi thất bại.

Ban đầu, hắn chỉ dự định chơi đùa với nam nhân thú vị này một chút thôi, nhưng hiện tại, hắn phát hiện trong lòng bản thân mình nảy sinh một loại tình cảm khó hiểu.

Loại cảm giác này quá mức đáng sợ, Trình Trí Viễn không muốn chìm đắm quá sâu.

Lăng Thịnh Duệ của hiện tại đã sớm thừa sống thiếu chết. vô lực nằm liệt trên giường, tùy ý để Trình Trí Viễn rong ruổi trên cơ thể hắn, thậm chí cả sức lực để cầu xin cũng không còn, cổ họng chỉ có thể phát ra vài tiếng nức nở rất nhỏ.

Giống như một con khuyển lớn bị chủ nhân mình khi dễ rất thê thảm.

Đáng thương, bất lực, nhưng lại càng khơi xướng dục vọng muốn chà đạp hắn của người khác.

Ngay lúc này, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, đánh vỡ một cảnh xuân tình trong phòng.

Hai mắt nhắm sưng của Lăng Thịnh Duệ mở to, thân thể bất giác co chặt lại.

Là ai?

Sẽ không phải là hai huynh đệ Phương gia kia chứ?

Nếu như cảnh tượng này bị bọn họ nhìn thấy... Lăng Thịnh Duệ lạnh cả sống lưng, không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Như vậy thật quá kinh khủng...

Nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng và đáng sợ hãi của nam nhân dưới thân như chìm sợ cảnh cong, Trình Trí Viễn một lần nữa neho lại đôi mắt, khoe miệng câu lên một đường cong xinh đẹp, nguy hiểm mà tà ác.

Dường như, trò chơi này càng chơi lại càng thêm thú vị. . .

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25

“Bác sĩ Trình? Xin hỏi anh có ở đó không?” Một giọng nữ nhu hòa vang lên ngoài cửa, không phải là hai anh em Phương gia, mà là cô y tá lúc nãy cùng Trình Trí Viễn giúp Lăng Thịnh Duệ kiểm tra sức khỏe.

Cơ thể vốn co chặt lại của Lăng Thịnh Duệ nhất thời thả lỏng, may mắn thay, không phải là hai tiểu diêm vương kia.

Nhìn vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm của nam nhân, Trình Trí Viễn khoe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa.

Tưởng rằng như vậy là xong sao? Thật sự là quá ngây thơ rồi. . .

Dùng sức đẩy hông, Trình Trí Viễn nhấp mạnh về phía trước, thành công khiến Lăng Thịnh Duệ thét lên một tiếng kinh hãi.

“Hả? Bên trong như thế nào rồi? Bác sĩ Trình, anh có ở trong phòng không?”

Y tá bên ngoài hình như có hơi vội, âm thanh kì quái lúc nãy truyền ra từ phòng bệnh khiến cô bắt đầu khẩn trương, nhưng người bên trong trước sau vẫn không có trả lời.

Tăng thêm lực độ khi gõ cửa, cô y tá rõ ràng đã rất khẩn trương: “Lăng tiên sinh? Bên trong xảy ra chuyện gì sao? Sao cửa lại bị khóa trái thế này?”

Tay nắm cửa ở bên ngoài không ngừng phát ra tiếng ma sát ‘kịch, kịch’, hiển nhiên là y tá kia đang không ngừng xoay tay nắm cửa ở ngoài.

Lăng Thịnh Duệ trong tâm nhất thời nảy vọt muốn phát ra khỏi cổ họng, cắn chặt răng, không để mình phát ra bất kì âm thanh nào.

“Anh thật sự vẫn còn chịu được ha.” Mím cười nhìn Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt lộ ra biểu tình thống khổ, Trình Trí Viễn tăng thêm lực đẩy thúc về phía trước.

“Ừm. . . ừ. . .” Nhấn nhẹn không được loại va chạm mạnh mẽ này, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy trước mắt có chút tối tăm, hần vừa khỏi bệnh không bao lâu, lại bị rung lay thân thể mãnh liệt như vậy, dạ dày cũng bắt đầu ần ần đau trở lại rồi.

“Y tá Trương, tôi ở đây, tôi đang giúp Lăng tiên sinh làm kiểm tra tương đối tư mặt một chút, bởi vậy mới khóa cửa, cô trước tiên đừng nên vào đây nhé.”

Đúng lúc cô hộ sĩ vừa dùng gõ cửa, chuẩn bị gọi người tới giúp, Trình Trí Viễn cuối cùng mở miệng.

“Hóa ra Trình bác sĩ đang ở trong, hù chết tôi, tôi còn tưởng ở bên trong phát sinh chuyện gì rồi.” Người ngoài cửa hiểu rõ liền thờ phào một hơi.

“Ừ, hiện tại tôi không tiện ra ngoài, có chuyện gì lát nữa hãy gọi.”

“Đã hiểu, vậy tôi đi trước nhé?”

“Ừ, nhớ chú ý bệnh nhân số 32 phòng 209 một chút, bệnh tình người kia không được ổn định lắm.” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng nói với y tá ngoài cửa, nhưng ánh mắt thủy chung không hề rời khỏi Lăng Thịnh Duệ một giây, nhìn chăm chăm nhằm nắm phản ứng của hắn.

“Tôi biết rồi, bác sĩ Trình.”

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên những tiết tấu nhịp nhàng dần dần khuất xa, Lăng Thịnh Duệ ôm phổi nín thở suốt cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, lúc nãy hần vì không để bản thân phát ra âm thanh, thiếu chút nữa có loại tâm tư muốn cắn lưỡi tự tử luôn cho rồi.

Bất quá vẫn ổn, sau cùng cũng qua mặt được rồi. . .

“Vừa nãy phản ứng của anh quả thật rất thú vị, sợ bị phát hiện lắm à?” Trình Trí Viễn bật cười, đối với biểu hiện hoảng sợ của nam nhân thì hắn có hơi coi thường.

Lăng Thịnh Duệ trừng hấn dữ tợn, nhưng đối với Trình Trí Viễn mà nói, hấn căn bản không mang tí sức uy hiếp nào.

Nhục nhũ, xấu hổ, ghê tởm, kinh hoàng, đủ loại cảm xúc đồng loạt dâng trào trong tâm trí, ngũ vị tạp trần, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy hấn bây giờ giống như một con thỏ bị đặt trên thớt gỗ, vô lực phản kháng, chỉ có thể mặc người xâm phạm.

Loại cảm giác này khiến Lăng Thịnh Duệ rất suy sụp.

“Anh có biết rằng bộ dáng của anh bây giờ có bao nhiêu mê người không?” Nhìn nam nhân dưới thân mang vẻ mặt khuất nhục, Trình Trí Viễn cười đến tà mị, chinh phục một người đàn ông đặc biệt thế này, thật mang lại cảm giác nhiệt huyết sôi trào cho hấn.

Lăng Thịnh Duệ phẫn nộ trừng hấn, chỉ là đôi ánh mắt ngập tràn thủy quang mê man khiến hấn thoát nhìn như đang liếc mắt đưa tình với người nhìn vậy.

“Đại thúc, anh thật dễ thương.” Trình Trí Viễn mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26

Ngón tay chậm rãi trượt động, những ngón tay thon dài linh hoạt khéo léo của một bác sĩ, mềm nhẹ mà dễ dàng di chuyển mò mẫm một cách kích thích mãnh liệt nhất, giống như một con dao giải phẫu, không gặp trở ngại nào mà trực tiếp xuyên vào sâu thẳm linh hồn Lăng Thịnh Duệ, dễ dàng khiêu khích sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất của hấn.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng bi thương mà phát hiện rằng, hấn bây giờ không khống chế được những phản ứng của thân thể hấn.

Con đau đớn kịch liệt dần dần lui đi, thay vào đó là khoái cảm cuộn trào mãnh liệt, càng đến càng mạnh mẽ, một Lăng Thịnh Duệ không đòi nào thừa nhận việc ấy lại đang bị cuốn vào vực sâu không đáy kia...

Trình Trí Viễn ngừng lại động tác, yên lặng ngắm nhìn người dưới thân.

Về mặt mang biểu tình thống khổ của người đàn ông này phản chiếu trong cặp mắt tím sắc sâu thẳm nổi bật trong suốt như thủy tinh của hấn, có vẻ có chút... đẹp đẽ.

Tuy rằng từ này đối với một người đàn ông nam tính như Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không hợp chút nào...

“Đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương đến anh đâu.” Trình Trí Viễn trong lòng đột ngột trào dâng loại cảm xúc y hệt như lời nói. Ánh sáng trong căn phòng đã được kéo rèm rất âm u, nhưng hai khối cơ thể hai con người kề sát với nhau lại vì mồ hôi chảy dọc mà ánh lên những tia sáng bóng nhạt. Làn da màu tiêu mạch mê hoặc của Lăng Thịnh Duệ cùng cơ thể màu trắng nhợt nhạt chói mắt của Trình Trí Viễn dính chặt vào nhau mà hợp thành một, không ngừng triển miên quấn quýt, hình ảnh này e rằng chỉ có thể dùng từ ‘xuân sắc vô biên’ để hình dung, nếu như tảng lờ đi biểu tình thống khổ kia của Lăng Thịnh Duệ...

Trình Trí Viễn cảm thấy bản thân hấn gần như sắp điên rồi, tại sao lại hấn không cách nào được thỏa mãn đủ, thực hận không thể cứ một mạch làm mà không ngừng nghỉ.

Mà kết quả của sự phóng túng của hấn, chính là Lăng Thịnh Duệ bị hành hạ đến thừa sống thiếu chết.

Thế nhưng, việc này không hề dă động được lòng thương xót của Trình Trí Viễn.

Nam nhân đáng thương cứ thế để Trình Trí Viễn tùy ý xâm phạm, chuyện này đối với người vừa mới khỏi bệnh như Lăng Thịnh Duệ mà nói, thực sự là loại cực hình vô cùng tàn bạo.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ không còn cách nào tiếp tục chịu đựng được mà lần nữa ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27

Lúc Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại, sắc trời đã chuyển về hoàng hôn.

Trình Trí Viễn đã rời đi từ sớm, toàn bộ căn phòng chỉ lưu lại duy nhất một mình Lăng Thịnh Duệ.

Ánh tà dương xuyên thấu qua cửa sổ kính, sắc nắng vàng cam rải trên chiếc giường bệnh trong phòng, trên thân thể của Lăng Thịnh Duệ mạ lên một tầng vàng sáng nhàn nhạt.

Có một loại cảm giác mê ly không chân thật, giống như mộng ảo.

Ngơ ngác nhìn quả cầu lửa ở ngoài cửa sổ kia đang dần xuống núi, Lăng Thịnh Duệ khẽ nheo lại hai mắt.

Trong một lúc nhất thời, hắn vẫn không rõ được tình trạng hiện thời của mình.

Lăng Thịnh Duệ nhẹ cử động thân mình, xung quanh lập tức truyền lại một trận đau nhức kịch liệt.

“Ư... đau thật.” Lăng Thịnh Duệ nhin không được thở ra một hơi.

Con đau đột ngột truyền tới kéo Lăng Thịnh Duệ thần trí còn đang mơ hồ quay về thực tại, hắn mới bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra lúc trước.

Những hồi ức bất kham đó lần lượt dâng trào trong trí óc, Lăng Thịnh Duệ đau khổ nhắm mắt lại.

Lại bị cường bạo rồi...

Những bức họa sinh động mà rõ ràng — hiện lên trong đầu, đôi mắt tím của Trình Trí Viễn giống như một dấu ấn, in khắc thật sâu vào đầu hắn, hể Lăng Thịnh Duệ nhắm lại hai mắt, những hình ảnh kia sẽ giống như một cuốn phim quay chậm, rõ ràng không gì so sánh được mà hiện diện trước mặt hắn.

Chỉ là, cảm giác quả thực cực kì nhục nhã, nhưng hắn cũng không cách nào tránh được.

Hắn vô lực phản kháng.

Lăng Thịnh Duệ không ngăn được cười khổ, bây giờ, hắn cảm thấy chính mình thật sự rất vô dụng.

Sau khi thức tỉnh trở lại, cơ thể bị giày vò quá độ bắt đầu ăn không tiêu, một loạt đau đớn liên giống như từng cơn thủy triều cuộn trào mà đánh tới tấp.

Con đau buốt phía sau lưng đang nhói lên như lửa đốt, con đau từ miệng vết thương do giải phẫu, cùng với việc sau khi trải qua “vận động”, toàn thân trên dưới đều đau nhức...

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy, nếu chính hắn vẫn đang bất tỉnh có khi còn tốt hơn.

Vô lực nằm ngả ra trên giường, Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt, cắn chặt răng, không để một tiếng rên đau nào tràn ra khỏi họng.

Điều khiến hắn cảm thấy may mắn là Trình Trí Viễn sau khi làm xong có giúp hắn rửa sạch thân thể, hình như khăn trải giường bị dính bẩn cũng được đổi cái mới rồi, coi như có chút lương tâm.

Người được mùi vị thuốc tẩy đặc thù của ga giường trong bệnh viện, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm giác rất uể oải.

Không chỉ là về mặt thể xác, mà về mặt tinh thần nhiều hơn.

Mu bàn tay tay phải áp lên trên trán, Lăng Thịnh Duệ ngơ ngác nhìn lên trần nhà một mảnh trắng xóa, tự lẩm bẩm với chính mình: “Sống thật sự không có ý nghĩa... Nếu như chết rồi... có khi nào sẽ khá hơn một chút không?”

Đương nhiên, không có ai trả lời hắn.

Cửa phòng đột nhiên bị mở, Trình Trí Viễn một thân áo choàng trắng thuần chậm rãi bước vào.

Tiếng bước chân ‘cộp, cộp’ vang lên trên nền đất, mỗi một bước đều mạnh mẽ dẫm nát trái tim vốn đã trăm ngàn lỗ thủng của Lăng Thịnh Duệ, nhắc nhở hắn rằng, vừa nãy đã xảy ra loại chuyện gì.

“Tĩnh?” Giọng nam trầm thấp vang lên bên tai, mang theo nhiệt khí ấm áp phả lên vành tai.

Lăng Thịnh Duệ thân thể chấn động, vô ý thức run bắn lên, nhưng vì động tác quá đột ngột mà tác động đến vết thương trên thân, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Ha ha.” Trò đùa dai thành công, Trình Trí Viễn vẽ mặt cười xấu xa đứng thẳng người lại.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, phần nộ nhìn về phía Trình Trí Viễn, hai mắt bởi vì đau đớn trên thân thể mà có vẻ nước mắt lưng tròng, hình dạng thoát nhìn..... cực kì kích thích người khác lại âu yếm, vuốt ve.

Trình Trí Viễn đẩy đẩy gọng kính đen trên sống mũi, nhẹ răng cười nói: “Tức giận sẽ tổn thương đến thân thể đó nha.” Cong người xuống, Trình Trí Viễn chậm chậm quan sát trên dưới hắn một phen, ánh mắt trở nên vô cùng khó hiểu: “Nếu như có thể, tôi rất hy vọng anh sẽ ở luôn tại nơi này.”

Lăng Thịnh Duệ nghiêng răng: “Cậu tránh xa tôi ra một chút.”

Trình Trí Viễn câu lên khóe môi: “Anh đã là người của tôi rồi.”

Lăng Thịnh Duệ bỗng dựng đờ cả mặt, thẹn quá hóa giận nói: “Cậu rốt cuộc muốn làm cái trò gì đây? Cậu đã cường... cường bạo tôi rồi, lẽ nào còn chưa đủ? Vì sao phải tới đây sỉ nhục tôi nữa chứ?”

Trình Trí Viễn giơ một ngón trỏ, lắc lắc ngón tay trước mặt hắn: “No No No... tôi không phải đang sỉ nhục anh.”

Nhẹ nhàng ôm lấy hắn vào lòng, Trình Trí Viễn ngữ khí rất dịu dàng: “Có lẽ anh bây giờ sẽ hận tôi lắm, nhưng sau này, anh sẽ từ từ hiểu rõ, tôi yêu anh nhiều biết bao nhiêu.”

Nghe được một chữ “yêu” từ miệng một người đã cường bạo hắn, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy cực kì chói tai.

Cho dù âm thanh người kia có bao nhiêu êm tai đi chăng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28

Trình Trí Viễn cũng không phải rất cường tráng, nhưng cái ôm của y trái lại rất vững chắc, độc đoán mà mạnh mẽ.

Lăng Thịnh Duệ muốn giãy khỏi, nhưng lực bất tòng tâm.

“Buông tôi ra có được không? Tôi mệt lắm rồi.” Nhắm mắt lại, Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn dựa cả người vào lòng hắn, hữu khí vô lực (= yếu ớt) khàn cầu nói.

Trình Trí Viễn mỉm cười, đem đầu chôn sâu vào cổ Lăng Thịnh Duệ.

Mặc dù hắn đã mấy ngày không tắm gội, thân thể toàn là hỗn hợp mùi mồ hôi nhàn nhạt và mùi thuốc khử trùng đặc biệt của bệnh viện, mùi cũng không dễ ngửi lắm.

Nhưng điều này đối với Trình Trí Viễn mà nói, là một loại độc dược chí mạng, hắn... cảm thấy mình đã không tài nào kiềm chế được bản thân rồi.

Trình Trí Viễn tham lam hít vào mùi vị nam tính thành thực đặc biệt trên người hắn, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tôi sẽ không buông anh ra đâu.”

Lăng Thịnh Duệ hơi sững sốt, lập tức gượng cười: “Tôi không hiểu cậu rốt cuộc muốn cái gì, chẳng lẽ cậu chơi thân thể tôi xong còn chưa thấy đủ, muốn chơi đùa cả tình cảm của tôi sao?”

Xét theo một phương diện nào đó, trực giác của Lăng Thịnh Duệ vô cùng mạnh, cho nên, dù có lúc hắn cũng cảm thấy mơ hồ, nhưng so với người khác thì lại khá miễn cảm với những nguy hiểm cận kề.

Có vài lúc hắn nhu nhược, nhưng cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài của hắn.

Trình Trí Viễn mỉm cười: “Không, tôi không chơi đùa với anh, tình cảm của anh, thân thể của anh vĩnh viễn đều là của tôi hết.”

Lăng Thịnh Duệ chấn động, trong một lúc không nói nên lời.

Thói độc đoán của Trình Trí Viễn, khiến hắn cảm thấy vô lực.

Sự trầm mặc của Lăng Thịnh Duệ khiến Trình Trí Viễn cảm thấy rất hài lòng, xem ra, con “đại cừu” này coi như biểu hiện có mang vẻ cường ngạnh, nhưng nội tâm vẫn là vô cùng mềm yếu, chỉ cần dùng lực siết một tí, hắn sẽ lộ nguyên hình của mình thôi.

Dùng sức mà ôm chặt “con cừu lớn” thập phần nhu thuận này, Trình Trí Viễn bá đạo nói: “Anh có thể không quên rồi, anh đã là người của tôi, không nên phản bội tôi, bằng không, tôi sẽ khiến anh phải hối hận.”

Đối với lời nói trẻ con như thế, Lăng Thịnh Duệ không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ cười khổ.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Trí Viễn cuối cùng cũng buông hấn ra.

“Hiện tại tôi đang gặp phiền phức rất lớn, nên tạm thời không để ở gần anh quá nhiều, sắp tới tôi sẽ biến mất một đoạn thời gian, đợi tôi xử lý xong mọi chuyện, nhất định quay về đưa anh đi.”

Đôi mắt tím của Trình Trí Viễn lóe lên tinh quang long lanh chói mắt, những tia sáng trong đáy lưu chuyển, xinh đẹp đến gần như say đắm lòng người.

Lăng Thịnh Duệ không tự giác mà ly khai đường nhìn, những ý tứ trong ánh mắt kia của Trình Trí Viễn quá mức phức tạp, hấn không dám đi đào sâu nghiên cứu.

Hấn sợ chính mình sẽ bị hủy diệt.

Trình Trí Viễn hiện tại đối với hấn giống như một ngọn lửa đang cháy hùng hực vô cùng mãnh liệt, mà hấn chính là con thiêu thân đang cực lực chạy trốn nó, một khi không đề ý sẽ bị thiêu rụi đến xương cốt không còn.

Phản ứng muốn trốn chạy của Lăng Thịnh Duệ khiến Trình Trí Viễn rất bất mãn, một tay đem hấn đẩy xuống giường, Trình Trí Viễn dụng lực ép hai tay hấn ra phía hai bên đầu.

“Nhìn tôi.” Trình Trí Viễn lạnh lùng nói.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng không nói nên lời nhìn y, không còn chống trả, vì hấn hiểu rõ, chống trả đối với hấn mà nói, sẽ chỉ là lý do vô cùng vững chắc để đối phương hành hạ mình thôi.

Trình Trí Viễn áp lên thân hấn, hơi thở bắt đầu nặng nề trở lại, Lăng Thịnh Duệ nhìn thấy hỏa dục trong mắt hấn lại bùng bùng phát lên.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có luôn rồi.

Ngay lúc này đây, di động trong túi áo Trình Trí Viễn vô cùng không đúng lúc mà reo lên.

“Tít tít tít tít.” Âm tiết đơn điệu, đột ngột bất thường, Trình Trí Viễn thần sắc lạnh đi, ngưng ngừng đứng lên từ trên người Lăng Thịnh Duệ, vẻ mặt không nở: “Tôi phải đi rồi, anh phải nhớ lấy những lời tôi nói.”

Lăng Thịnh Duệ cup mắt xuống, nhập nhằng mơ hồ đáp một tiếng: “A.”

Lúc này, hấn chỉ muốn tiến đi cái tên nam nhân biến thái kia.

Trình Trí Viễn tuy rằng không vừa lòng cho lắm, nhưng ít ra cũng có được câu trả lời, thế là rất mãn nguyện hôn lấy hôn để trấn Lăng Thịnh Duệ, vội vội vàng vàng rời khỏi phòng.

Chỉ sót lại Lăng Thịnh Duệ một người xoa lấy trán mình, ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

Sau đó, khóe miệng hấn hiện lên một tia cười khổ bất lực, hấn dường như càng ngày càng có xu hướng biến thành người ngơ ngẩn bẩm sinh...

Thẳng đến khi Trình Trí Viễn đi rồi, hấn mới hồi phục tinh thần lại, hấn lúc này lại bị hôn rồi.

Chỉ là lần này, hấn không có loại cảm giác bị khuất nhục...

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã hoàn toàn khuất sau núi, những đám mây trái lại vẫn lộng lẫy như lửa, giống như những đốm lửa đang cháy phừng phực một cách kịch liệt...

.....

Từ lúc Trình Trí Viễn rời đi, Lăng Thịnh Duệ cũng không còn gặp lại y, cho đến khi hấn xuất viện trước một ngày, Trình Trí Viễn vẫn không hề xuất hiện.

“Cái đó, Trình bác sĩ gần đây sao lại không tới nữa rồi?” Liếc nhìn tiểu y tá trẻ tuổi đang giúp hấn đo nhiệt độ cơ thể, Lăng Thịnh Duệ giả vờ vô ý mở miệng hỏi.

Y tá nhỏ vốn rất có hảo cảm đối với hấn, bị hấn hỏi một câu, hai má liền nhanh chóng hiện lên một tia đỏ ửng, thẹn thùng đáp: “Bác sĩ Trình xin phép nghỉ dài hạn, hình như là vì trong nhà phát sinh chuyện gì đó.”

“Nghỉ phép à...” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu trầm ngâm.

Nhân lúc hấn không chú ý, y tá trẻ tuổi len lén nhìn hấn vài cái.

Tuy rằng đã là một đại thúc qua tuổi trung niên tự lập, nhưng trái lại không hề mang đến cảm giác hèn mọn của đại đa số đàn ông trung niên sẽ có, toàn thân toát ra khí chất thành thực mê người.

Sao lại có một người đàn ông hoàn mỹ như vậy? Ngây ngốc nhìn lấy hấn, cô y tá mê giai không khỏi trong lòng cảm thán nói...

Vừa đẹp trai vừa dịu dàng, khí chất lại tốt, mà vóc người còn rất tuyệt hảo nữa...

Nghĩ đến lúc trước giúp hắn kiểm tra thân thể, cơ thể rắn chắc cân đối của đàn ông, trái tim cô y tá nhỏ ngây thơ cứ nhảy đập thình thịch, hai tay ôm lấy xấp giấy kiểm tra, chạy như bay ra khỏi phòng bệnh.

Cô không dám ở trong đó ngơ ngác thêm nữa, cô sợ bản thân sẽ nhìn không được mà trực tiếp bỏ nhào tới trước... (- - |||, đại thúc thật đáng thương... quả nhiên là mệnh tổng thụ vận năm mà.)

“Này, cô y tá ơi! Nhiệt kế cô còn để ở đây nè!”

Trong tay nắm lấy nhiệt kế, Lăng Thịnh Duệ một mặt hắc tuyến, hắn đột nhiên cảm giác thấy người trong bệnh viện này tại sao đều kì quái quá đi?

Đúng lúc hắn đang chờ người ra nhìn nhiệt kế trong tay, cánh cửa khép hờ lại lần nữa mở ra.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, một chàng trai anh tuấn xa lạ đứng ở cửa phòng.

“Xin hỏi... cậu tìm ai?”

“À, cái đó, thật ngại quá, hình như tôi đi nhầm phòng.” Chàng trai vẻ mặt lúng túng xin lỗi.

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười: “Không sao.”

Chàng trai ngại ngùng cười lên: “Thật xin lỗi anh, quấy rầy anh rồi.” Tuy rằng vẻ mặt đang lo lắng bồn chồn, anh lại chậm chạp không hề có ý muốn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29

“Xin hỏi, cậu còn có việc gì nữa không?” Nhìn thấy chàng trai kia đứng ngốc ở cửa, Lăng Thịnh Duệ mở miệng hỏi.

Chàng trai nhìn hắn, giống như vừa mất hồn một chút, bị hỏi như thế, mới bắt đầu phản ứng lại.

“A, không có gì.” Chàng trai bỗng dưng đỏ mặt.

Lăng Thịnh Duệ nhướn mày: “Vây, nếu như không có chuyện gì...”

Chàng trai sững sốt, dường như không nghĩ tới Lăng Thịnh Duệ sẽ nhanh như vậy đuổi hắn đi, trên mặt nhất thời lộ vẻ thất vọng.

Lăng Thịnh Duệ rất nhạy cảm nhìn ra sự thay đổi của anh, có chút xin lỗi nhìn anh: “Thật ngại quá, tôi có hơi mệt, muốn nghỉ ngơi rồi.”

Chàng trai hiểu ra.

“À, thế thì không phiền anh nữa.” Chàng trai mỉm cười, lúc đang đi tới cửa thì xoay người lại nói: “Tôi tên Chu Dục, xin hỏi có thể cho tôi biết tên anh không?”

Lăng Thịnh Duệ có hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn vô cùng thành thật trả lời câu hỏi: “Lăng Thịnh Duệ.”

“Lăng Thịnh Duệ...” Chàng trai cúi đầu, thấp giọng lầm bầm tên hắn vài lần, sau đó ngẩng đầu, giống như là muốn lấy tên hắn ghi tạc trong lòng một phen.

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười, chàng trai này nhìn thành thực ôn trọng, thế nhưng những... động tác này thoát nhìn có chút khả ái.

Một lát sau, chàng trai kia ngẩng đầu, cười một tiếng với hắn, lộ ra hai hàng răng chính tề trắng bóng: “Ha ha, rất vui được gặp anh.”

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười đáp lại: “Tôi cũng vậy.”

“Vây tôi không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.”

“Vâng, tạm biệt.”

Chàng trai xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng khép lại cửa, toàn bộ quá trình rất ra dáng một quý ông.

Lăng Thịnh Duệ không khỏi mỉm cười, chàng trai này rất có lễ phép, so với anh em Phương gia, còn có cái tên... Trình Trí Viễn kia nữa thì tốt hơn rất nhiều.

Chàng trai lưu lại cho hắn một ấn tượng rất tốt, chỉ là không hiểu tại sao, vừa nãy người tên Chu Dực kia đóng cửa, hắn luôn cảm thấy ánh mắt kia thập phần quái dị, có loại cảm giác ngờ ngợ như đã từng quen biết. Thật giống như lúc vừa gặp mặt Trình Trí Viễn và Phương Vân Dật, phi thường bá đạo.

“Chắc là nhìn nhầm thôi.” Lăng Thịnh Duệ cười khỏ, khe khẽ lắc đầu, đuổi đi những kí ức kia ra khỏi đầu, chui vào bên trong chăn, nhắm hai mắt lại.

Hắn mệt lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi một chút.

Ngay trong một buổi tối bình thường, Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng đây chỉ là một cuộc hội thoại cũng rất bình thường mà thôi, cho nên không hề để trong lòng, nhưng hắn lại không bao giờ ngờ được, chàng trai đi nhầm phòng bệnh kia sẽ ngay tại con đường đời khúc khuỷu quanh co của hắn, vẽ thêm một nét bút vô cùng sắc màu cho hắn.

Ngay lúc này, ở bên ngoài phòng bệnh của Lăng Thịnh Duệ.

“Lăng Thịnh Duệ sao? Thật là một cái tên không tề chút nào.”

Chàng trai dựa lưng vào vách tường lạnh lẽo, khóe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp.

Một nụ cười hoàn hảo.

Lãnh khốc, tự tin, tràn ngập khí phách, cùng đáng đáp ngây thơ đơn thuần lúc đối mặt với Lăng Thịnh Duệ khác xa một trời một vực.

“A, mình thích.” Chu Dực hơi nheo lại hai mắt, hồi tưởng về bộ dáng dịu dàng lúc nãy của nam nhân, tươi cười càng thêm tà mị, hai mắt tối tăm thâm trầm, rất giống bầu trời sao ngoài cửa sổ vào lúc này.

Dừng lại một vài động tác nhỏ, Chu Dực tao nhã búng tay một cái, thanh thoát bước vào phòng bệnh kế bên.

Lúc này, hắn quả thực “đi nhầm” phòng bệnh, nhưng mà, đều là cố ý cả thôi.

Ban đầu hắn đến thăm một người bạn đang nằm viện, vừa khéo tạt ngang phòng bệnh của Lăng Thịnh Duệ, cô y tá kia mặt đỏ rần rần chạy ra khỏi phòng, hắn cũng vô ý mà nhìn vào Lăng Thịnh Duệ tay đang cầm chiếc nhiệt kế, vẻ mặt biểu hiện sự kinh ngạc.

Chỉ là liếc mắt nhìn, hắn cũng không rời đi tầm mắt được nữa.

Một người đàn ông dịu dàng, anh tuấn, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười, nhưng trong đáy mắt lại tràn ngập sự âm trầm nặng nề...

Khoảnh khắc ấy, trái tim của Chu Dực mạnh mẽ chấn động.

Trái tim băng giá trong 24 năm của Chu Dực, cuối cùng cũng tan chảy trong một khoảnh khắc ấy...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30

Ngày thứ hai, hai anh em Phương gia sáng sớm đã tới nơi, đến đón Lăng Thịnh Duệ xuất viện.

Không có đồ đạc gì để dọn, Lăng Thịnh Duệ cái gì cũng không đem theo, những vật dùng hàng ngày đều là cái bệnh viện tư nhân cao cấp chi phí vô cùng tốn kém này cung cấp cho, cho nên Lăng Thịnh Duệ chỉ đơn giản thay quần áo xong liền có thể xuất viện.

“Anh rốt cuộc cũng khỏe rồi, tôi mỗi ngày đều gửi phải mùi thuốc khử trùng nhiều đến nỗi sắp buồn nôn rồi đây.” Bước song song với Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật mỉm cười nói với hắn.

“Ha ha, phải vậy không?” Lăng Thịnh Duệ nhẹ cười, bất động thanh sắc kéo ra một khoảng cách nhất định với cậu ta.

Từ lúc Lăng Thịnh Duệ vào viện, thái độ của Phương Vân Dật đối với hắn thay đổi 180 độ, ôn nhu muốn chết luôn, đã vậy còn thường xuyên làm nũng với hắn.

Tuy rằng mỹ thiếu niên lúc làm nũng rất đáng yêu, nhưng lần nào cũng đều khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Đối với hắn mà nói, Phương Vân Dật hiện giờ giống như một con tiểu ác lang đang thu liễm móng vuốt của mình, tuy rằng bây giờ cậu ta ôn thuận như một chú cún, nhưng Lăng Thịnh Duệ lo lắng con tiểu ác lang này không biết khi nào sẽ vurun ra các móng vuốt sắc bén của nó lần nữa, nhân lúc Lăng Thịnh Duệ không chú ý mà cào cào, tạo ra vô số vết sẹo cho hắn.

Lăng Thịnh Duệ bị cậu ta dọa sợ chết khiếp.

“Hết bệnh rồi thì quay về làm cơm, dạo gần đây tôi bỗng nhiên rất muốn ăn món cá lược anh làm.” Phương Nhượng Thần đứng bên cạnh Phương Vân Dật cũng rất hiếm khi nở nụ cười nhân nhật như thế này.

Hóa ra cái tên nam nhân như cái núi băng này cũng biết cười a, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm thấy thập phần hứng thú, tâm tình đang buồn bực cũng thư giãn đi không ít.

“Ha ha, được được, tôi về nhà nấu cho hai cậu ăn.”

“Tốt quá rồi.” Phương Vân Dật nhảy lên vui sướng.

“Ừ.” Ý cười trên môi Phương Nhượng Thần càng thêm sâu sắc, ánh mắt nhìn lấy Lăng Thịnh Duệ cũng trở nên phức tạp hơn.

Phòng bệnh của Lăng Thịnh Duệ là ở lầu chín, cũng là tầng lầu cao nhất của bệnh viện, ba người đi đến trước cửa thang máy, mà lúc này ký hiệu màu đỏ ở phía trên thang máy đang dừng lại ở lầu một. Nhìn con số đang dần tăng lên, Lăng Thịnh Duệ có đôi chút thất thần.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời ttv đã nói.

Người nọ có thực sự trở về không? Có thực sự sẽ đưa mình đi hay không? Nhưng, vì sao mình lại muốn đi cùng cậu ta chứ?

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, con người này thật sự quá mức độc đoán tự cao, đều không hỏi ý kiến của người khác liền tự cho phép mình quyết định thay người khác...

Giữa lúc Lăng Thịnh Duệ đang kinh ngạc mà phát ngốc, sau lưng bất chợt bị vỗ một cái.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn về phía Phương Vân Dật: “Làm sao vậy?”

“Ngây ngốc cái gì? Thang máy tới rồi.” Phương Vân Dật có chút buồn cười nhìn hắn.

“Oh, lúc này đang suy nghĩ vài chuyện.” Lăng Thịnh Duệ đáp.

Phương Vân Dật cực kì không biết nói gì hơn mà chỉ hướng lên trời đảo mắt một cái.

Cửa thang máy mở ra trong phút chốc, Lăng Thịnh Duệ theo quán tính bước về phía trước, thế nhưng đầu ngón chân không cẩn thận vấp phải cái bậc cửa nho nhỏ.

Trạng thái tinh thần Lăng Thịnh Duệ lúc bấy giờ không được tốt lắm, lại đang suy nghĩ nhiều chuyện khác trong đầu, cho nên lúc chúi người ngã xuống mới có phản ứng trở lại, nhưng đã không kịp rồi, thân thể hắn không được ổn định, mất đi thăng bằng mà trực tiếp ngã về phía trước.

“A!”

Lăng Thịnh Duệ vô ý thức hét lên một tiếng, nhưng trái lại không hề mặt chạm đất, mà là rơi vào một vòng tay vô cùng rắn chắc của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31

Mũi đụng phải lồng ngực rắn chắc của người phía trước, Lăng Thịnh Duệ đau thấu đến đầu vầng mắt hoa.

Đau...

Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa rơi cả nước mắt.

Xem ra, sống mũi quá cao cũng là một cái hại. Che lấy mũi, Lăng Thịnh Duệ cười khổ nghĩ ngợi.

“Không sao chứ.” Âm thanh trầm thấp từ phía trên đỉnh đầu truyền lại, thêm sự cộng hưởng trong lồng ngực khiến Lăng Thịnh Duệ trên trán có chút tê

dại.

Tim Lăng Thịnh Duệ đập rộn rã một hồi, cái giọng này nghe sao mà quen...

“Ách... không có việc gì, cảm ơn anh.” Thoáng chốc sợ sệt, hai bàn tay Lăng Thịnh Duệ khoát lên hai cánh tay nam nhân, muốn rời khỏi lòng hắn.

Đúng lúc này, hai tay nam nhân vươn ra, mạnh mẽ ôm chặt hắn.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa đến nhảy dựng, đột ngột ngừng đầu: “Anh làm gì vậy?”

“Ha ha, chúng ta lại gặp nhau.” Đứng trước mặt hắn chính là chàng trai kì quái hôm qua đi nhầm phòng bệnh.

Lăng Thịnh Duệ sững sờ: “Cậu sao lại ở đây?”

Chu Dực mỉm cười: “Tôi đến thăm bệnh.” Vừa nói, Chu Dực vừa lặng lẽ ôm hắn chặt hơn.

Hai đại nam nhân ôm nhau ở thang máy, một màn nồng ấm này muốn có bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu ái muội, người bên cạnh vẻ mặt xấu hổ nghiêng đầu đi.

Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật nháy mắt đen mặt.

“Vị tiền sinh này, anh làm ơn buông... bạn tôi ra được không?” Phương Vân Dật hết kiên nhẫn mở miệng trước tiên, ngữ khí không thân thiện lắm.

Lăng Thịnh Duệ đỏ mặt, lúc này mới phát hiện mình bị Chu Dực ôm vào lòng, vội vàng đứng thẳng người, giãy ra khỏi vòng tay của cậu.

Chu Dực không ngăn cản, vẻ mặt ôn nhu cười với hắn, hoàn toàn bỏ quên Phương Vân Dật và Phương Nhược Thần ở một bên.

Trên trán Phương Vân Dật gân xanh thỉnh thoảng co giật, sứt sao trùng lấy hắn, đôi mắt đều như sắp phun ra lửa vậy.

“Anh xuất viện rồi?” Chu Dực cười cười hỏi Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ lúng túng nói: “Ồ... ơ!”

Lời còn chưa dứt, liền bị Phương Vân Dật dùng sức kéo lại, một tay ôm hắn vào lòng.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ bỗng chốc cứng ngắc.

Hai tay dùng lực vòng qua trước lồng ngực Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật vẻ mặt khiêu khích nhìn lấy Chu Dực.

Chu Dực vẫn duy trì nụ cười, nhưng ánh mắt nhất thời lạnh hẳn.

Mà Phương Nhược Thần vẫn là mang biểu tình lạnh lùng và vẻ mặt không liên can gì đến mình, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt lạnh băng nhìn bọn họ.

Nhiệt độ trong thang máy giống như bị hạ xuống mười mấy độ, các vị khách khác vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng nép vào trong góc, không phát ra động tĩnh gì kéo ra khoảng cách với hắn.

Tấm lưng dựa vào lồng ngực không cường tráng của Phương Vân Dật, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy hơi thở nóng rực của Phương Vân Dật từng trận từng trận hà hơi vào gáy hắn, thậm chí còn xâm nhập vào trong áo hắn, cảm giác có hơi ngứa, nhưng nhiều hơn cả là khiến hắn cảm giác cực kì không được tự nhiên.

Bị một thiếu niên thân thể mảnh khảnh hơn mình ôm lấy, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất lúng túng.

“Ách... Phương...” Lời nói của Lăng Thịnh Duệ đột ngột nghẹn lại cổ họng, lúc này mới phát hiện, bản thân còn không biết xưng hô như thế nào với Phương Vân Dật.

“Gọi tôi Vân Dật, thân ái à.” Phương Vân Dật mỉm cười, khẩu khí vô cùng mờ ám.

Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa ngất xỉu.

Thân ái? Trời ạ, hắn không phải đang mơ đó chứ? “Bỏ tôi ra được không? Nơi này đông người.” Lăng Thịnh Duệ cười với vẻ mặt ngượng ngùng, hạ thấp giọng mở miệng nói.

Phương Vân Dật cười mỉm: “Chúng ta không phải đều làm qua rồi sao? Anh còn xấu hổ cái gì?” Dứt lời, còn vươn ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm lấy cổ hắn.

Lời vừa nói ra, Phương Nhược Thần và Chu Dực toàn thân đều chấn động.

Lăng Thịnh Duệ lúc bắt đầu còn chưa phản ứng kịp trở lại, sau mới hiểu ra hàm ý trong câu nói của Phương Vân Dật, sắc mặt theo đó cũng trắng bệch một mảnh.

“Cậu, cậu đừng nói lung tung, giữa chúng ta làm gì có chuyện đó?” Lăng Thịnh Duệ thanh âm có hơi run.

Lời nói ái muội của Phương Vân Dật, khiến hắn đột nhiên nhớ đến Trình Trí Viễn.

Tuy rằng nội dung ngôn từ không giống, nhưng bản chất đều như nhau. Cùng một loại bá đạo và không hề nói lí lẽ...

Hai thân người cao to như nhau, Phương Vân Dật đặt cằm tì lên vai của Lăng Thịnh Duệ, ở bên tai hắn hạ giọng hỏi: “Cái gì cũng chưa làm?” Lời là nói với Lăng Thịnh Duệ, nhưng ánh mắt lại gắt gao trừng lấy Chu Dực, nụ cười mang tính khiêu khích: “Chúng ta đã từng ngủ chung với nhau rồi, anh còn muốn phản bác cái gì?”

Trên mặt Lăng Thịnh Duệ lại càng thêm đỏ bừng, vội vàng giải thích: “Cậu nói vớ vẩn, rõ ràng chỉ là ngủ chung với nhau, sao cậu lại... như thế...”

“Cái gì như thế?” Phương Vân Dật tươi cười tà mị, đột nhiên ngậm lấy vành tai hắn.

Lăng Thịnh Duệ thân thể run lên, làn nữa hóa đá, âm thanh lập tức rít lên rồi dừng lại.

Cổ sức mà mút mát lấy vành tai của Lăng Thịnh Duệ, đầu lưỡi của Phương Vân Dật không ngừng khuấy đảo, thỉnh thoảng còn dùng răng nhẹ cắn lấy, thủ pháp... thật phần tình sắc.

(tình sắc là khiêu dâm đó...)

Lăng Thịnh Duệ sao có thể chịu được trêu chọc như vậy, thân thể nháy mắt mềm nhũn, vô lực ngã dựa vào lòng của Phương Vân Dật.

Cả khoang thang máy im lặng đến đáng sợ, chỉ sót lại tiếng mút mát đậm mỹ hòa cùng tiếng thở dốc của Lăng Thịnh Duệ.

“Ừm... Phương, Phương Vân Dật, cậu buông... buông tôi ra...” Lăng Thịnh Duệ bị cậu quậy đến nói không thành lời, giây dựa nghỉ phải thoát khỏi tay của Phương Vân Dật, nhưng ham muốn tình dục bị khiêu khích, cả người không có lấy một điểm sức lực, chỉ đành tùy ý Phương Vân Dật đùa giỡn.

Về mặt cd đã không còn tươi cười, sắc mặt từ từ u ám đi, trong đôi con ngươi tối tăm thâm trầm đang lưu chuyển một tia sát ý lạnh đến thấu xương, nắm tay siết chặt vì quá mức dùng sức mà phát ra tiếng răng rắc, thậm chí gân xanh trên tay cũng đã nổi lên rõ ràng.

Nhìn thấy biểu tình phần nộ đến cực điểm của cd, Phương Vân Dật hơi híp mắt lại, cười càng thêm tà ác, một tay khác rê xuống hạ thân Lăng Thịnh Duệ, kéo lấy khóa quần hắn, luồn vào...

“Tiểu Dật, dừng tay, đừng đùa nữa.” Một bên Phương Nhượng Thần này giờ đều bàng quang nhìn rốt cuộc cũng mở miệng, đánh vỡ không khí tràn ngập mùi thuốc súng. Thanh âm thản nhiên, nhưng lại mang uy hiếp lực không thể phản kháng.

Phương Vân Dật động tác cứng đờ, bắt đầu đi ngược lên trời trợn mắt trắng một vòng, thấp giọng lầm bầm: “Thật buồn chán, em còn chưa giỡn đủ mà.” Vẫn chưa hết hứng thú mà buông ra Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, cổ nén xấu hổ, vội vàng đi tới một góc thang máy, kéo lại dây kéo quần.

Nguy hiểm thật, còn tưởng sẽ ở trong thang máy bị...

Phía sau lưng một trận ớn lạnh, Lăng Thịnh Duệ không khỏi rung mình một cái, hắn vô pháp tưởng tượng được chuyện tiếp theo xảy ra.

Dư quang nơi khác mắt chú ý tới biểu tình bối rối của những người khác, về mặt Lăng Thịnh Duệ nhất thời biến thành màu gan heo.

Thật mất mặt...

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, lại không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ cảm thấy cảnh tượng này là một trò khôi hài rất là cầu huyết.

“Ding.” Tiếng chuông êm tai vang lên, tới lúc một rồi.

Trong giây phút thang máy vừa mở cửa, những người đứng trong thang máy đều như nối đuôi nhau đi ra, thời điểm sau đó, chỉ còn sót lại đương sự bốn người.

Chu Dực thu lại vẻ giận dữ trên mặt, đôi mắt lạnh băng của hắn, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi thẳng ra khỏi thang máy.

Lăng Thịnh Duệ lúc này mới phát hiện, Chu Dực cư nhiên vẫn cũng không có đi ra ngoài, tới được tầng lầu cao nhất của bọn họ, rồi mới cùng họ xuống tầng một.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, người này thật đúng là e sợ thiên hạ bất loạn* a.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 32

Sau cùng, ba người cũng đã ra khỏi thang máy.

Thế nhưng, đôi ngó của Lăng Thịnh Duệ của hiện tại so với lúc này thật giống như một bước từ trên trời rớt thẳng xuống đất, Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật đi ở phía trước, hầu như để hẳn hoàn toàn rơi lại phía sau.

Nhìn theo bóng lưng của hai người phía trước, Lăng Thịnh Duệ cười khổ, chỉ đành trầm mặc theo sau họ.

“Tiểu Dật, đã nhắc em nên thu liễm một chút trước nơi công chúng mà không nghe, em còn chê ảnh chụp lén của đám chó săn kia ít quá phải không?” Nhìn sang thiếu niên đang sóng bước ở bên cạnh trên mặt lộ một vẻ không thành vấn đề, Phương Nhượng Thần lạnh mặt mà răn dạy.

Phương Vân Dật le lưỡi, đến bây giờ mới biểu lộ nét tinh nghịch hợp với tuổi cậu: “Cái này tính là gì chứ, em cũng đã thành quen rồi.”

Phương Nhượng Thần không hề ngại gì mà vỗ một cái lên đầu cậu: “Đừng quên, em là người của Phương gia, phải chú ý đến hình tượng của Phương gia.”

Phương Vân Dật xoa xoa đầu, cười đến vẻ mặt xán lạn: “Biết rồi ạ, thưa anh.”

Một tiếng gọi “anh” ngọt vô cùng ở cuối câu được đột ngột kéo cao, thanh âm ngọt lịm, vô cùng xinh đẹp khả ái, giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Phương Nhượng Thần bị cậu nói đến nghẹn họng.

“Em có thấy buồn nôn không đấy!” ngón tay dùng sức chọc chọc vào trán thiếu niên, Phương Nhượng Thần ngữ khí quở trách, thế nhưng vẻ mặt lại tràn ngập ý cười.

Có thể nhìn ra được, cậu ta rất thương đứa em họ của mình.

Nhìn chăm chăm bộ dáng vô cùng thân mật giữa hai người bọn họ, khóe miệng Lăng Thịnh Duệ nở ra một nụ cười.

Dáng vẻ của Phương Vân Dật bây giờ, quả thật giống với Lăng Hạo lắm.

Đồng dạng đơn thuần, đồng dạng xinh đẹp, vẻ mặt tràn đầy sức sống...

Bất quá, vẻ đơn thuần của Phương Vân Dật đương nhiên chỉ là giả vờ, nhưng Lăng Hạo là hoàn toàn trời sinh hồn nhiên chân thực.

Nghĩ đến đây, nụ cười của Lăng Thịnh Duệ nhất thời trở nên âm ảm.

Không biết, Lăng Hạo bây giờ sống có tốt không?

“Anh đứng ở giữa lộ cười ngốc cái gì?”

Âm thanh đột ngột vang đến, dọa đến Lăng Thịnh Duệ nhảy dựng, hẳn lúc này mới ý thức được, bọn họ đang đứng chính giữa công lộ, mà nơi này, đúng lúc lại là ngã tư duy nhất không có đèn giao thông của thành phố, bốn phía đều là dòng xe cộ đang băng băng lui tới.

Ngẩng đầu lên, Phương Vân Dật xuất hiện ngay trước mắt, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nhìn hắn.

Hai người xấp xỉ cao bằng nhau, Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ nhìn lại cậu.

Sau lưng Phương Vân Dật chính là ánh bình minh vừa đang dần dần lên cao, đứng ngược sáng, nên đôi con ngươi trông khá u ám thâm trầm.

Lăng Thịnh Duệ nội tâm hơi chấn động, vô thức lùi một bước về phía sau.

Động tác tránh né rõ ràng, gây nên một trận không vui trong lòng Phương Vân Dật.

Nhẹ nhẹ nhú lại đôi chân mày tú lự, Phương Vân Dật nắm lấy cánh tay Lăng Thịnh Duệ, dùng sức kéo hắn trở lại, dẫn bước về phía trước.

“Thật là, có tuổi thế này rồi, băng qua đường lớn còn phân tâm, thật phục anh sát đất luôn.” Phương Vân Dật đưa mắt sang nhìn hắn, vẻ mặt khinh thường liếc hắn, ngữ khí đầy tính châm chọc: “Tôi thật sự nghi ngờ không biết làm sao anh sống được đến từng tuổi này, chưa bị xe tông là may lắm rồi đấy.”

Thiếu niên một phen giáo huấn nói, khiến Lăng Thịnh Duệ có chút ngượng ngùng. Tuy rằng lời nói có hơi khó nghe, nhưng Lăng Thịnh Duệ biết Phương

Vân Dật đang lo lắng cho hắn, cái gọi là miệng dao găm tâm đầu hũ đại khái là như thế này đây.

“Cái đó, tôi vừa nãy đang suy nghĩ vài chuyện, cho nên... “Lăng Thịnh Duệ cười gượng, giải thích một cách yếu ớt.

Phuong Vân Dật tròn trắng mắt nhìn hắn: “Đồ ngốc, đứng giữa đường mà suy nghĩ à, anh cho rằng mình là mèo sao, bị xe tông phải là chết ngay, lúc đó lên trời mà nghĩ ấy...”

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ đến mức muốn chui xuống cái lỗ nào đó cho rồi.

Phuong Vân Dật cứng họng, một người như anh ta... thật sự là cực phẩm chỉ có một...

Mơ hồ đến cực điểm rồi...

Cho đến khi băng qua hết đường cái, Phuong Vân Dật trái lại vẫn không hề buông tay Lăng Thịnh Duệ ra.

Hai người đàn ông cao lớn đi giữa đại lộ lớn công khai mà nắm tay, đây hiển nhiên là cử chỉ vô cùng không hợp lẽ thường, huống hồ về ngoài của hai người lại còn phi thường xuất chúng. Cho nên, xác suất người đi đường ngoái đầu lại nhìn ba người bọn họ là ba trăm phần trăm, hầu như người nào đi ngang qua đều nhìn không được mà nhìn họ, hoặc là kinh ngạc, hoặc nghiến齿, hoặc ghê tởm, hoặc khinh thường, thậm chí còn có vài nữ sinh mặc đồng phục hai mắt phát sáng lên lên nhìn trộm sau lưng bọn họ, về mặt lộ vẻ tươi cười quý dị thật khiến người ta lông tóc dựng đứng.

“Ôi, hai anh ấy thật là tình tứ quá đi, đẹp trai vô cùng, nhất là cậu mỹ thiếu niên đi phía trước đó, thật là nghiêng nước nghiêng thành nha, tướng tá hoàn mỹ đến như vậy!”

“Nhưng mà tớ thích đại thúc đẹp trai đi phía sau hơn, hảo có ôn nhu cảm giác nha, ôn nhu đại thúc thụ đó nha.”

“Nhưng tớ thì thích niên thượng sủng nịch hơn...”

“Nhưng mà cậu xem đáng về mỹ thiếu niên kia đi, trông rất bá đạo đó, đại thúc chắc chắn là bị ép, oa oa oa, đại thúc đỏ mặt rồi kìa! Hảo khả ái a!”

“Đúng đúng, cực phẩm đại thúc như vậy mà không bị ép thì quả thực mất hết thiên lý rồi!!!”

“...”

Ở phía sau, mấy cô nữ sinh đáng về thiếu nữ khả ái đang hưng phấn bàn tán cái gì đó, cảm giác có chút tổ chất bệnh thần kinh, tuy rằng đã tận lực đè thấp giọng nói, nhưng vẫn vô cùng thanh thúy truyền đến tai ba người bọn họ.

Ba người một mặt hắc tuyến, giới trẻ ngày nay, rốt cuộc trong đầu chứa ba cái thứ loạn thất bát tao gì đấy hả...

Lăng Thịnh Duệ không rõ lắm ý tứ của nhóm nữ sinh đang nói, nhưng cái từ “bị ép” hai chữ này khiến hắn rất buồn bực.

Chẳng lẽ, hắn trông yếu đuối đến thế sao?

Không muốn lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Lăng Thịnh Duệ dùng sức lắc tay Phuong Vân Dật đang khóa lấy cổ tay mình, hạ thấp giọng nói: “Buông tôi ra, mọi người đều đang nhìn qua bên này kìa.”

Phuong Vân Dật đảo mắt trắng, tức giận nói: “Tôi cũng không có để ý rồi, anh còn lo lắng cái gì chứ? Da mặt lão nam nhân như anh sao lại mỏng thế kia hả?”

Lăng Thịnh Duệ bị cậu ta làm cho ghen hờn.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng hiểu rõ, đồng tính luyến trong mắt đại chúng cũng tương đương bị tẩy chay, bài xích, năm đó khuynh hướng đồng tính của hắn bị người phơi bày, mọi loại sỉ nhục và giày vò mà hắn chịu đựng vẫn đang rành rành trước mắt, cho nên, hắn cũng không muốn gặp loại sự tình giống như vậy nữa.

Bây giờ, ánh mắt khác thường của người đi đường ở bốn phía khiến hắn thấy vô cùng khó chịu.

Cẩn cẩn rằng, Lăng Thịnh Duệ dùng sức rút tay ra khỏi tay của Phuong Vân Dật.

Gương mặt của Phuong Vân Dật nhất thời tối sầm.

Mà Phuong Nhược Thần còn lại là lạnh lùng đứng một bên nhìn lấy hai người giằng co với nhau, một vẻ tươi cười nghiêng ngả thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Phương Vân Dật lạnh lùng nhìn hắn, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp đã nhuộm một tầng nộ ý, chỉ là đang bị cậu mạnh mẽ áp chế xuống thôi.

Lăng Thịnh Duệ niết niết cổ tay bị nắm đến phát đau của mình, không có trả lời, cau mày nhìn cậu, trên mặt không có một tia sợ hãi nào, tuy rằng, hắn biết Phương Vân Dật lần này khẳng định lại sắp nổi trận lôi đình nữa rồi.

Thấy hắn không nói gì, Phương Vân Dật triệt để nổi giận, từ trước đến giờ chưa có ai dám nhìn cậu ta như thế cả.

“Anh đang phát điên cái gì đây?” Phương Vân Dật tiến tới, lần nữa dùng sức nắm tay hắn, bị Lăng Thịnh Duệ lần thứ hai đẩy ra.

Phương Vân Dật đã giận đến sôi trào, không hề nghĩ ngợi vung lên nắm đấm, hướng phía mặt hắn đánh tới.

“Tiểu Dật, đừng có quậy loạn nữa, về nhà rồi nói.” Thấy sự tình đang có xu hướng càng náo càng lớn chuyện, Phương Nhượng Thần đứng một bên vuron lấy tay, chặn lại cú đấm của Phương Vân Dật, thần nhiên nói.

Phương Vân Dật kinh ngạc một lúc, cuối cùng vẫn buông lỏng nắm tay.

Cậu rất tôn kính người anh trai Phương Nhượng Thần của mình, nhất nhất nghe lời của anh.

Xoay đầu lại nhìn đám đông đang xem náo nhiệt ở bốn phía, con giận không nơi trút của Phương Vân Dật khiến cậu đỏ mắt hết lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Cút hết cho tôi! Còn nhìn nữa đánh chết các người!”

Đám người ở xung quanh lập tức bỏ chạy tán loạn.

Lăng Thịnh Duệ thở ra một hơi dài, hắn thực sự không nghĩ tới hắn có ngày lại cùng một đứa nhóc chỉ lớn hơn con trai mình vài tuổi đứng tranh chấp giữa đường phố đông người, việc này khiến hắn rất hổ thẹn, giống như một ông chú nhỏ mọn đang khi dễ trẻ con vậy, tuy rằng, hắn mới là người bị tên trẻ con kia khi dễ.

Phương Vân Dật tàn bạo trừng mắt nhìn hắn, một ẩn ý hàm chứa trong ánh mắt ấy chính là “Để xem về nhà tôi thu thập anh thế nào.”

Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ có chút co rút, tên khốn này, thật sự là một thằng nhóc thói bị nuông chiều đến hư rồi.

“Bỏ đi, chúng ta mau về nhà thôi.” Phương Nhượng Thần nhân nhật nói, nhãn thần như có như không đưa mắt nhìn sang người Lăng Thịnh Duệ.

Phương Vân Dật hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu bỏ đi.

“Đi thôi.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn sang hai bên một lúc, sau khi xác định Phương Nhượng Thần đúng là đang nói chuyện với hắn, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Động tác cẩn trọng này có điểm khả ái, Phương Nhượng Thần khóe miệng câu lên nụ cười mỉm nhân nhật.

Lăng Thịnh Duệ ngậy ngậy cả người, hoài nghi chính mình vừa nãy có nhìn lầm hay không, Phương Nhượng Thần thế mà... mỉm cười sao? Thế giới tận thế rồi chăng? Hay là thần kinh hắn bị loạn rồi?

Lăng Thịnh Duệ trong phút chốc nổi da gà toàn thân.

Về được đến nhà, Phương Vân Dật cũng không giống như trước đây, chạy tới tìm hắn làm phiền, mà là trực tiếp về phòng, khóa trái cửa lại.

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, tiểu bá vương này đã yên tĩnh trở lại.

Vừa lúc muốn quay về phòng, Phương Nhượng Thần đứng sau lưng hắn đột ngột mở miệng: “Một lát nữa anh vào trong phòng tôi đợi tôi, tôi có chuyện muốn tìm anh.” Ngữ khí có chút lạnh.

Lăng Thịnh Duệ thân thể cứng đờ, chậm rãi xoay người.

Phương Nhượng Thần diện vô biểu tình nhìn hắn, vẫn là gương mặt không biểu cảm như mọi khi, nhưng con ngươi tối tăm lại thêm nhiều phần sâu thẳm, ánh mắt có chút phức tạp.

Lăng Thịnh Duệ nháy mắt đổ một thân mồ hôi lạnh.

Giống như không có xác định lắm, Lăng Thịnh Duệ mở miệng hỏi: “Cái đó, cậu muốn tôi lát nữa tới phòng cậu?”

“Ừ, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Trong thanh âm nghe không được là loại tâm tư gì.

Lăng Thịnh Duệ vẫn cứng đầu tiếp tục hỏi: “Cái đó, không thể nói ở đây sao?” Tuy biết hỏi một câu như thế có thể bị mắng một trận, nhưng Lăng Thịnh Duệ thực sự không muốn vào phòng cậu ta, lần “nhìn lên” trước thiếu chút nữa bị bắt gặp khiến hắn cứ nghĩ đến là thấy sợ.

Sắc mặt Phương Nhược Thần trong chốc lát lạnh đi.

Cậu từ trước đến nay là loại người quả đoán quyết tuyệt, không thích bất kì chuyện gì quá mức dài dòng uớt át.

Bị áp suất đột kích, Lăng Thịnh Duệ nhìn gương mặt tuần mĩ đầy hàn ý của cậu, tìm đập sợ hãi một hồi, vội vàng mở miệng: “Biết rồi biết rồi, tôi đi thay quần áo xong sẽ tới tìm cậu.”

Dứt lời, hắn giống như đang chạy trốn mà vọt thẳng lên lầu, chạy vào phòng của mình.

Đường nhìn truy đuổi theo thân ảnh thon dài đang lúng túng chạy đi, ánh mắt của Phương Nhược Thần càng trở nên phức tạp hơn.

Về được trong phòng, Lăng Thịnh Duệ dùng sức đóng sập cửa lại, sau đó trực tiếp ngã người lên giường.

Thân thể đặt trên chăn bông mềm mịn, từ phía trong dâng trào một loại hương vị của ánh nắng, hiển nhiên, vào lúc hắn không có ở đây, có người đem chăn bông của hắn đi phơi nắng.

Lăng Thịnh Duệ ôm lấy tấm chăn, lấy mặt cọ cọ vài cái, nhắm hai mắt lại.

“Thật tốt, có người giúp mình phơi chăn rồi.” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Có lẽ hai anh em kia đã phân phó như vậy, Lăng Thịnh Duệ âm thầm nghĩ ngợi.

Từ lúc hắn vào nhà này ở, những người làm ở đây đều tẩy chay hắn, không đặt đinh ghim trên giường hắn đã là may lắm rồi, loại chuyện giúp hắn phơi chăn này nếu không phải có người dấn dõ, bọn họ chịu làm mới là lạ.

Diễn hình của chuyện lợi ích phân tranh.

Nghĩ đến đây, Lăng Thịnh Duệ đối với hai anh em Phương gia hảo cảm tăng lên nhiều lắm.

Nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi được một lát, Lăng Thịnh Duệ không cam tâm mà leo khỏi, đi đến phía tủ quần áo, chuẩn bị thay y phục.

Chỉ là, vừa mới mở tủ, Lăng Thịnh Duệ bị dọa sợ đến nháy dưng.

Vài bộ quần áo bình thường của hắn đã không cánh mà bay, đổi thành một nhóm các tây trang cao cấp và thường phục (casual clothes), thậm chí bộ quần áo người hầu của hắn cũng biến mất luôn.

“Đây... rốt cuộc là chuyện gì thế này?”

Lăng Thịnh Duệ có một lúc thất thần, hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm rồi không.

Đóng lại cửa tủ, rồi mở lại.

Vẫn là cảnh tượng sang trọng xa hoa kia.

Không thay đổi.

Lăng Thịnh Duệ một mặt hắc tuyến, đây... cái này rốt cuộc là gì vậy? Sẽ không phải bị nhóm người hầu vì muốn vu oan giá họa, đem quần áo của huynh đệ Phương gia bỏ vào tủ hắn chứ?

Da đầu Lăng Thịnh Duệ có chút tê dại.

Nghĩ lại nghĩ, Lăng Thịnh Duệ cũng không dám trì hoãn, chọn một bộ thường phục trông giản dị nhất có thể, mau chóng thay vào, sau đó ra khỏi phòng, không tình nguyện mà đi tới phòng riêng của Phương Nhược Thần.

Đứng trước cửa phòng Phương Nhược Thần, Lăng Thịnh Duệ do dự cả ngày trời không dám gõ cửa.

“Đứng ở đây mà không vào thì làm gì?”

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói, thiếu chút nữa dọa cho hồn phách Lăng Thịnh Duệ bị bay biến hết ra ngoài.

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc quay đầu.

Phương Nhược Thần đứng bên cạnh hắn, vóc dáng cao hơn hắn, rất có tính áp bức.

Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt hắc tuyến, tên gia hỏa này, người thì cao to cường tráng, sao lại đi không có tiếng động vậy chứ...

Nỗ lực khôi phục lại trái tim đang gấp gáp đập loạn, Lăng Thịnh Duệ có hơi ngượng ngừng mở miệng: “Ách, cậu không ở trong phòng à, tôi còn cho rằng...”

Phuong Nhựt Thần ngoài cười nhưng trong không cười: “Không phải vừa nãy tôi để anh vào phòng đợi tôi sao?”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục lúng túng: “Ách, lúc nãy không có nghe rõ lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34

Trong phòng.

Lăng Thịnh Duệ có chút lo lắng đứng tại cửa vào, tuy rằng mỗi ngày lúc phải quét tước đều phải tiến vào, nhưng hắn thực không nghĩ tới cùng Phuong Nhựt Thần đứng chung một phòng như vậy.

Tổng cảm thấy, sẽ có chuyện gì đây không biết được xảy ra.

“Đứng ngay cửa làm cái gì? Sao lại không vào?” Phuong Nhựt Thần cởi ra áo khoác, lộ ra áo sơ mi trắng tinh.

Vải vóc mềm mại, góì trơn lầy nửa người trên rắn chắc thon dài của Phuong Nhựt Thần, phác thảo một đường cong của da thịt trơn bóng, vô cùng xinh đẹp.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy đầu có chút choáng.

Không phải bởi vì nổi lên sắc tâm, mà bởi vì hắn có loại dự cảm rất khó hiểu.

Giống như có một sự tình nào đó đang được tiến hành trong âm thầm, mà hắn, căn bản không rõ được rốt cuộc là chuyện gì.

“Qua đây.” Phuong Nhựt Thần chỉ chỉ sofa ở bên kia.

Lăng Thịnh Duệ hít một hơi sâu, lặng lẽ bước qua.

Kết cục xấu nhất, phỏng chừng là bị đánh một trận thối, tổng sẽ không giống Trình Trí Viễn hoặc tên khốn Hứa Gia Lôn kia, đi cường bạo hắn.

Phuong Nhựt Thần ghét hắn, mà còn là loại chán ghét vô cùng, một điểm này Lăng Thịnh Duệ rất rõ, cho nên, là tuyệt đối sẽ không làm ra loại cử chỉ nào quấy rối hắn.

Lăng Thịnh Duệ trầm nghĩ, tâm tình vốn đang xáo trộn đã trấn tĩnh lại rất nhiều.

Sau đó, hắn nội tâm cười nhạo một trận, một người đàn ông trưởng thành như hắn, cư nhiên bắt đầu lo lắng cho “trình tiết” của mình, nghe ra vẫn thật có chút... khôi hài.

Nghĩ đến đây, Lăng Thịnh Duệ trong lòng lại khinh thường bản thân một cách trầm trọng.

“Ách, xin hỏi cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Lăng Thịnh Duệ bước đến trước mặt Phuong Nhựt Thần, vô cùng lịch sự mở miệng hỏi.

Phuong Nhựt Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, khóe miệng khẽ hiện ra một tia châm chọc: “Có cần thiết không? Lúc này còn tự cho mình giống một dây tó, chẳng lẽ anh là người trời sinh dè tiện, thích ăn nói khép nép đấy à?”

Một câu phát biểu, không hề lưu tình.

Lăng Thịnh Duệ có chút ngốc ra, sự ghê tởm chán ghét trong mắt đối phương dường như không tăng thêm sự che giấu, khiến hắn có cảm giác khó chịu.

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt tay, xoay người rời đi.

Hắn đúng là có hơi mềm yếu, nhưng vẫn chưa tùy tiện đến mức để người khác xúc phạm mình.

“Đứng lại đó, nếu anh bước thêm một bước, tôi sẽ làm cho anh phải hối hận suốt đời.” thanh âm Phuong Nhựt Thần vang lên sau lưng, ngữ khí hiếp bức vô cùng rõ ràng.

Cước bộ Lăng Thịnh Duệ dừng lại, nội tâm đang đấu tranh không ngừng, cuối cùng vẫn chậm rãi xoay người lại, có hơi bất đắc dĩ nhìn lại Phương Nhượng Thần.

Phương Nhượng Thần ngồi trên ghế, ngẩng mặt lên, trên khóe miệng là nụ cười khinh thường, bất chèo hai chân, một động tác thô tục nhưng lại không che giấu được khí chất quý tộc trời sinh của cậu ta.

Lăng Thịnh Duệ không thể không thừa nhận, cậu ta lớn lên vô cùng đẹp, thậm chí có thể nói là siêu cấp mỹ nam ngàn dặm khó tìm, nhưng hẳn hiện tại lại không hề có bất cứ ý muốn nhìn lại ánh mắt tràn đầy dục vọng của cậu ta, trong con mắt nhìn người của hắn, quan trọng nhất không phải ngoại hình, mà là phẩm cách.

Sự giằng co trong nội tâm Lăng Thịnh Duệ bị Phương Nhượng Thần để hết vào trong mắt, tuy rằng từ sâu trong nội tâm rất xem thường tên đàn ông yếu đuối này, nhưng cũng có lúc, cảm giác nắm bắt một người không có cách phản kháng lại mình, đặc biệt là một người đàn ông mà chơi đùa trong lòng bàn tay khiến cậu ta rất có cảm giác thành tựu.

“Tôi nói anh ngồi xuống.” Phương Nhượng Thần ra lệnh, cầm hơi nghiêng qua, chỉ vào ghế sofa ở bên cạnh.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ thở dài, ngồi xuống.

“Xin hỏi, cậu rốt cuộc có chuyện gì tìm tôi?” Lăng Thịnh Duệ không biết đã hỏi câu này bao nhiêu lần.

Phương Nhượng Thần mỉm cười nhìn hắn, nụ cười kia thật khiến Lăng Thịnh Duệ lông tóc đều dựng thẳng.

“Lăng Thịnh Duệ, giới tính: nam, 31 tuổi, nghề nghiệp: giảng viên, chẳng qua vì bị gièm pha chuyện dâm loạn học sinh vị thành niên mà bị khai trừ giảng phép làm giảng viên, bất đắc dĩ rời khỏi F thị chuyển đến bản thị. Vợ là Hứa Nguyệt Như, 32 tuổi, con trai Lăng Hạo 12 tuổi, lớp sáu bậc tiểu học, là một bé trai có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp.”

Phương Nhượng Thần ánh mắt không dời nhìn chăm chú Lăng Thịnh Duệ, miệng chậm rãi nói ra từng từ liệu có liên quan đến Lăng Thịnh Duệ.

Thân thể không ức chế được mà run bắn lên, sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trong phút chốc đã tái nhợt một mảnh.

Đoạn thời gian bị người khác vu oan hãm hại không tính là gì, hắn đã sớm không để tâm tới chuyện này nữa, điều khiến hắn khẩn trương chính là Phương Nhượng Thần cư nhiên đem toàn bộ tư liệu về hắn điều tra vô cùng tường tận và rõ ràng.

Bất ngờ đứng dậy từ sofa, Lăng Thịnh Duệ kinh hoàng thất thố nhìn Phương Nhượng Thần: “Cậu điều tra tôi, cậu... rốt cuộc muốn làm gì?”

Bởi vì trong lòng hoảng hốt, giọng nói phát ra cũng có chút run rẩy.

Phương Nhượng Thần cười đến cao thâm khó lường: “Đừng khẩn trương, tôi chỉ là muốn tìm hiểu một chút tư liệu về anh thôi, không có ác ý gì đâu.”

Lăng Thịnh Duệ đương nhiên không tin cậu ta, hung ác trừng lấy cậu: “Cậu mà dám đụng chạm tới bọn họ, tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Càng nói về sau, âm thanh càng nhỏ đi như muỗi kêu, loại “uy hiếp” này tự nhiên sẽ chẳng có bất kì lực răn đe nào.

Ý cười trên môi Phương Nhượng Thần lại càng thêm sâu, nhẹ híp hai mắt, nhãn thần có chút thú vị: “Nếu như tôi không nghe sai, anh vừa nãy đang uy hiếp tôi đúng không?”

Còn chưa đợi Lăng Thịnh Duệ đáp trả, Phương Nhượng Thần tiếp tục nói: “Nếu như tôi không nhớ lầm, con trai anh lớn lên rất xinh xắn.” Khẽ nheo mắt, Phương Nhượng Thần đánh giá Lăng Thịnh Duệ từ trên xuống dưới một phen, mỉa mai nói: “So với lão già như anh thì xinh đẹp hơn vạn phần.”

Ngẩng đầu lên, Phương Nhượng Thần giống như đang vẽ ra một cảnh tượng, lẩm bẩm thì thầm một mình: “12 tuổi à, thật là một độ tuổi đẹp đẽ...”

Lời thì thầm của Phương Nhượng Thần, khiến Lăng Thịnh Duệ nghe xong kinh hãi trong lòng.

Tuy lời nói kia như là chỉ vô tình thoáng qua, nhưng trái lại Lăng Thịnh Duệ vô cùng hiểu rõ ý tứ trong từng câu chữ.

Phương Nhượng Thần đang uy hiếp hắn.

Nhưng, hắn lại không hiểu nguyên do gì mình bị uy hiếp.

Đứa con trai thương yêu nhất của mình bị người ta thêm muốn khao khát, thì một người được xem như trấn tĩnh trầm ổn như Lăng Thịnh Duệ cũng không cách nào nhẫn nhịn.

Bước lên phía trước, Lăng Thịnh Duệ dùng sức nắm lấy cổ áo Phương Nhượng Thần, hung ác trừng cậu, phần nộ rống lên: “Cậu rốt cuộc muốn gì? Đừng có đem tâm tư dâm tiện xấu xa của cậu đi làm bẩn con trai tôi! Cậu mà dám làm gì với nó, tôi, tôi sẽ khiến cậu phải hối hận đó!”

Tuy rằng vẻ mặt hung tợn, nhưng trong lòng Lăng Thịnh Duệ lúc này lại sợ đến muốn chết, nhưng lại không thể không tự khích mình, không được để lộ một thần sắc sợ hãi nào ra ngoài mặt.

Chỉ là, ánh mắt hắn đã bại lộ tâm tình lúc đó của hắn.

Phuong Nhuroc Thần lạnh lùng nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, đôi con ngươi đen láy như vết mực, thập phần sâu thẳm, trong cách nhìn của Lăng Thịnh Duệ, thì giống như hai cái động đen tối, sâu không thấy đáy.

“Anh định dùng cái gì khiến tôi hối hận?” Phuong Nhuroc Thần nghiêng ngả nhìn hắn, ngữ khí lãnh đạm.

Vì Lăng Thịnh Duệ dùng sức khá mạnh, đã vô tình bứt tung một cái nút áo trước ngực cậu ta, lộ ra lồng ngực trắng nõn mà rắn chắc, thể mà, cậu trái lại không thấy tức giận.

Phuong Nhuroc Thần vào lúc này, đối với thái độ cường ngạnh lên của Lăng Thịnh Duệ càng thêm cảm thấy hứng thú.

Thực sự là một người thú vị.

Phuong Nhuroc Thần mỉm cười ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35

Đôi tay Lăng Thịnh Duệ có chút run nhẹ, các ngón tay thon dài cũng bởi vì dùng lực quá mức mà lộ ra chút sắc tái nhợt, bên trên bao phủ một tầng mồ hôi hạt nhàn nhạt.

Lúc này, nội tâm hắn đang thực sự lo lắng.

Phuong Nhuroc Thần trẻ tuổi hơn hắn, có quyền lực hơn hắn, thậm chí khí lực cũng so với hắn lớn hơn, bị một người nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy uy hiếp, hắn cảm thấy tự tôn của bản thân đang rất là tổn thương.

“Cậu vừa nãy uy hiếp tôi, rốt cuộc là vì cái gì?” Lăng Thịnh Duệ buông lỏng tay, có chút thất bại hỏi.

Phuong Nhuroc Thần chỉnh lại áo, trên vẻ mặt vẫn như cũ là nụ cười vô cùng trấn tĩnh khiến người ta không tài nào nhìn thấu hay nắm bắt.

“Tôi có từng uy hiếp anh sao?” Phuong Nhuroc Thần đáp lại hắn bằng một câu hỏi.

Lăng Thịnh Duệ quả thực sắp phát điên rồi.

“Thôi được rồi, coi như tôi sợ cậu.” Lăng Thịnh Duệ đang đấu tranh nội tâm, vô lực khoát khoát tay, xoay người hướng về phía cửa mà đi.

Hắn rất sợ tiếp xúc với một người khôn ngoan khó lường như Phuong Nhuroc Thần.

Quá mệt mỏi, quá phiền phức.

“Tôi có nói anh được phép rời đi chưa?” Thanh âm lạnh lùng của Phuong Nhuroc Thần vang lên sau lưng hắn.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, không có để tâm tới cậu ta, cước bộ chỉ chậm lại một chút rồi tiếp tục hướng phía cửa mà đi.

Tay phải đột nhiên bị nắm chặt, giống như sắt thép mà vững chắc khóa chặt cổ tay hắn, Lăng Thịnh Duệ nội tâm nhất lạnh, vừa nghĩ muốn giật tay khỏi Phuong Nhuroc Thần, nhưng lại bị đối phương kéo ngược lại, sau đó trên bụng lại phải chịu đựng một cú đâm tàn độc.

Lăng Thịnh Duệ rên lên một tiếng, vô ý thức gấp lại thất lưng, trước mắt lóe ra hoa sao, một cổ dịch vị chua chất dâng trào từ trong dạ dày.

“Trong nhà của tôi, không một ai dám phản kháng mệnh lệnh tôi.”

Cầm bị nắm lấy, lực đạo to lớn, giống như muốn bóp nát cả xương cốt của Lăng Thịnh Duệ vậy.

Lăng Thịnh Duệ bị ép phải ngừng đầu.

Đường nhìn có chút mờ lung, Lăng Thịnh Duệ khẽ mở cặp mắt ra nhìn lấy Phuong Nhuroc Thần, tầm nhìn không có tiêu điểm, trong đôi con ngươi đen láy như mực kia, đang có một tầng hơi nước gợn sóng, gương mặt anh tuấn tràn ngập thần sắc đau khổ, lông mày rậm chặt nhú, thoạt nhìn vô cùng yếu đuối, nhưng lại đặc biệt câu nhân.

Phuong Nhuroc Thần nguy hiểm nheo mắt lại.

Thần trí chậm rãi khôi phục lại bình thường, đường nhìn của Lăng Thịnh Duệ dần dần rõ ràng, chỉ là, cảm giác đau đớn đáng chết này lại trở nên ngày càng cường liệt.

Một cú đâm nặng nề vô cùng của Phương Nhượng Thần cố ý tránh khỏi vị trí dạ dày của hắn, hơn nữa lực đạo khổng lồ rất tốt, không có tổn thương phần dạ dày yếu ớt của hắn, chỉ là không thể tránh khỏi liên lụy phần da thịt gần xung quanh dạ dày.

Mà vết sẹo ở nơi nào đó sau khi phẫu thuật, chỉ vừa mới cắt chỉ thôi...

Lăng Thịnh Duệ đau đến nổi ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi nhìn rõ ý tứ châm chọc trong ánh mắt của Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ đột ngột nghiêng đầu, muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm trụ cằm hắn, hữu khí vô lực mở miệng: “Cậu, buông tôi ra.”

Phương Nhượng Thần cười lạnh không nói, con ngươi tối đen lại càng thêm sâu thẳm.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời có loại dự cảm cực kì không lành. Một giọt mồ hôi chảy dọc xuống từ trán, rỉ qua hàng lông mi dày đậm, chảy vào trong mắt.

Trong mắt một trận đau đớn, Lăng Thịnh Duệ trong vô thức nhắm lại mắt.

Một khắc sau, đôi tay hắn đột ngột bị khóa chặt, sau đó thân thể bị nhấc lên không trung, bị Phương Nhượng Thần ôm ngang người (=bế công chúa đấy).

Thân người Lăng Thịnh Duệ nhất thời cứng đờ.

Phương Nhượng Thần vô cùng dễ dàng ôm được một người đàn ông thân thể cao lớn, mà hướng cậu ta đang đi tới, chính là cái... giường ở giữa phòng.

Chuông báo động trong đầu đang vang lên không ngừng, Lăng Thịnh Duệ bắt đầu bất an mà giãy dụa: “Buông, buông tôi ra, Phương Nhượng Thần, cậu...”

Lời còn chưa dứt, cả người Lăng Thịnh Duệ đã vẽ ra một độ cong tuyệt mỹ trên không trung, trực tiếp đất trên giường, lời nói dang dở của Lăng Thịnh Duệ nhất thời được một tiếng rên la thay thế.

Xung lực cực đại của cú rơi mang lại khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy thập phần thống khổ, lực phù ngũ tạng giống như bị di dời đi vậy, cái đau ở nơi vừa bị Phương Nhượng Thần đâm một đâm lại càng đau đến khiến hắn chết đi sống lại.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ cuộn lại một chỗ, đau đến thở hơi gấp gáp.

Trông Lăng Thịnh Duệ bộ dáng có điểm đáng thương, khóe miệng Phương Nhượng Thần câu lên một nụ cười tàn nhẫn.

Phải như thế này chơi mới vui.

Cậu ta phải từng chút từng chút một phá hủy lý trí của người đàn ông này, để anh ta phải quỳ gối đầu hàng dưới chân mình mà khóc lóc, cầu xin tha thứ.

Từ lúc nhìn thấy người đàn ông này vào lần đầu tiên, trong đầu cậu chính là không thể áp chế mà hiện ra loại suy nghĩ này, tuy rằng bị cậu mạnh mẽ kiềm nén, nhưng lúc này, dự vọng muốn được tàn phá con người thành thực này của cậu lại càng ngày càng tăng vọt.

Đây, quá mức kích thích rồi.

Xoay lại thân người Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần dùng sức nắm lấy cằm hắn, ép hắn phải ngẩng đầu.

Lăng Thịnh Duệ không hề phản kháng, hoặc là hắn đã không còn sức để phản kháng rồi, thần trí của hắn đã bắt đầu mơ hồ từ lâu, đôi con ngươi đen láy đã âm thầm tắt tối, không có một tia thần sắc.

Một người đàn ông tuấn mỹ không có sức chống trả, chỉ đành để tùy ý người khác điều khiển... trong đầu Phương Nhượng Thần đột nhiên hiện lên một câu như vậy.

Thân thể đột ngột có chút khô nóng, một cỗ xung động không tên dâng trào trong người, không ngừng lưu chuyển khắp bốn phía trong cơ thể.

Nhìn vào Lăng Thịnh Duệ đầy sức dụ hoặc ở dưới thân, Phương Nhượng Thần trong phút chốc cảm giác miệng có hơi khô, vươn ra đầu lưỡi liếm lấy đôi môi có chút khô ráo kia, cậu đột ngột cảm thấy bản thân có hơi mê man.

Cậu ta luôn tự nhận mình là một người đàn ông tính hướng bình thường, loại cảm giác này chỉ có đối với phái nữ xinh đẹp mới sản sinh, mà bây giờ, người đang khiến cậu dục hỏa đốt người, lại là một người đàn ông thành thực toàn thân tràn ngập mùi vị nam tính.

Phương Nhượng Thần đột nhiên có chút sợ, lẽ nào cậu đã bắt đầu trở nên không bình thường rồi?

Thần trí Lăng Thịnh Duệ dần dần khôi phục trở lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đang hừng hực lửa dục thiêu đốt của Phương Nhượng Thần, nhất thời bị dọa đến hồn bay phách tán, vô thức mà tìm cách chạy trốn.

Ý sợ kinh hoàng trong mắt của anh, khiến Phương Nhượng Thần nháy mắt thất thủ.

Thú huyết sôi trào.

Lý trí vốn có đều bị quăng sau đầu, Phương Nhượng Thần vươn tay bắt lấy gáy của Lăng Thịnh Duệ, kéo lại hắn đang muốn nhảy xuống giường, nắm lấy tóc của y, dùng sức ấn đầu Lăng Thịnh Duệ vào khó hạ của chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Chương 36

Lăng Thịnh Duệ ngậm chặt miệng mình, không để Phương Nhượng Thần thực hiện ý đồ.

Phương Nhượng Thần có chút thiếu kiên nhẫn, ra sức nắm lấy cằm hắn, hung ác mở miệng hét: “Anh cái tên biến thái chết tiệt này, không phải thích đàn ông sao? Sao bây giờ lại giả vờ thanh cao rồi? Anh không phải mỗi ngày sáng tối đều đi cầu dẫn Tiểu Dật sao?”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ nháy mắt trở nên trắng bệch, hắn tuy rằng là đồng tính luyến, nhưng vẫn chưa đến mức nhìn thấy đàn ông là phát tình, càng đừng nói gì tới chuyện đi cầu dẫn Phương Văn Dật.

Bị Phương Nhượng Thần vu khống như thế, hắn rất tức giận.

Vô pháp biện minh cho chính mình, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành tái mặt mà dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi xiềng xích của Phương Nhượng Thần, nhưng lại bất lực chống trả.

Thường niên luyện tập các loại đấu vật phương pháp, lực đạo của Phương Nhượng Thần lớn đến kinh người, phản kháng của Lăng Thịnh Duệ đối với cậu ta mà nói, căn bản là nhỏ bé không đáng kể.

Lạnh lùng nhìn lấy người đàn ông nằm dưới thân mình đang thống khổ chống trả, khóe miệng Phương Nhượng Thần câu lên một tia cười băng lãnh.

Bàn tay đang nắm lấy cằm của Lăng Thịnh Duệ đột ngột dùng sức.

Lăng Thịnh Duệ hét thảm một tiếng, khớp hàm vốn đang cắn chặt lên tiếng đập mà mở ra...

Đồng tử hắn mạnh mẽ co rút lại, thân thể nhất thời mềm nhũn.

Tất cả giãy dụa đều rít gào lên mà dừng lại.

Phương Nhượng Thần rất có cảm giác thành tựu, phẳng phất như một đế vương tối cao vô thượng, tiếp nhận sự sùng bái thấp bé của người dưới thân.

Phương Nhượng Thần đột nhiên có loại cảm giác vui sướng khó tả, cậu nguyên bản chỉ định giầy vò tên đàn ông “không biết xấu hổ” này, nhưng hiện tại, suy nghĩ của cậu ta lại bị pha nhiễm vài ý niệm mà không thể nào nói được không rõ ràng.

Nhân tâm phức tạp, tình cảm phức tạp, dục vọng... phức tạp.

Phương Nhượng Thần giống như một thiếu niên ngây ngô mới nếm trải mùi vị tình dục, thô bạo mà xé mở áo sơ mi trên thân Lăng Thịnh Duệ, tay phải dạo chơi trên cơ thể hắn vì đau đớn mà căng cứng cả người, thủ pháp thập phần hạ lưu.

Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ đành lặng im chịu đựng.

Biểu tình ần nhẫn kia, quả là loại cảm giác kích thích tuyệt vời.

Dục vọng trong ánh mắt Phương Nhượng Thần dần dần sâu sắc, mà tia lửa sáng trong mắt của Lăng Thịnh Duệ cũng đang dần dần tắt đi...

Vào một khắc Phương Nhượng Thần bạo phát kia, Lăng Thịnh Duệ thống khổ nhắm hai mắt lại.

Vào lúc này, toàn bộ thế giới của hắn dường như đều sụp đổ trong nháy mắt, lòng tự tôn và kiên trì vốn có của hắn, cũng ngay trong thời khắc này mà tan thành mây khói.

Những hình ảnh trong quá khứ khó coi của hắn lại một lần nữa xuất hiện, giống như cười ngửa xem hoa mà nhanh chóng lướt qua, nhưng lại hiện lên dị thường rõ ràng, tỉ mỉ đến từng chi tiết mà hắn đều vô cùng nhớ rõ, lần lượt hồi tưởng trở lại.

Dù rằng hấn cực lực muốn lãng quên đi chúng.

Hấn đột nhiên cảm thấy chính mình quả thật cực kì dơ bẩn.

Nhưng, nếu đã thế thì sao, hấn là đàn ông, tổng sẽ không vì bị người ta khinh rẻ mà giống đàn bà một khóc hai nháo ba thất cổ đi?

Loại chuyện này hấn làm không được, cũng sẽ tuyệt đối không làm.

Cho nên, hấn vô lực phản kháng, cũng chỉ có bất đắc dĩ thừa nhận và chịu đựng.

Đây chính là tôn nghiêm còn sót lại không nhiều của một tên đàn ông như hấn, mặc dù nó cũng đã sớm bị dẫm nát thành trăm ngàn mảnh vỡ.

Khóe miệng phù lên một nụ cười cay đắng, Lăng Thịnh Duệ mở ra hai mắt, nhãn thần không chút tiêu điểm nhìn lấy lan can ở đầu giường, chờ đợi những chuyện kể tiếp xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37

Phương Nhượng Thần kinh ngạc nhìn người dưới thân nhãn thần âm u, biểu cảm trên mặt chết lặng, dần dần không còn một động tác nào khác.

Đôi môi Lăng Thịnh Duệ bởi vì ma sát trong thời gian dài mà có chút sưng đỏ, hơi hé mở, thờ phỉ phò, dịch thể màu trắng theo khóe miệng chậm rãi chảy ra, không có chảy vào phần da cổ mạch sắc, áo trên thân đã bị Phương Nhượng Thần xé tan thành mảnh nhỏ, lộ ra cơ thịt mềm dẻo, bên trên trải rộng các vết thương xanh tím, thoát nhìn vô cùng thâm thẳm.

Dáng dấp rất thâm thẳm, thế nhưng lại có loại lực hấp dẫn chí mạng.

Bất lực, chua xót, nhưng lại vô cùng dụ người mê hoặc, giống như mạn châu sa hoa mọc bên vong xuyên hà, tràn ngập mỹ cảm sa ngã, câu dẫn người phạm tội.

Phương Nhượng Thần đột nhiên thấy cổ họng có hơi khô khốc, bất giác lấy lưỡi khẽ liếm môi.

Giống như một con sư tử đang chuẩn bị xé xác, một phát giết chết con mồi.

Hai tay có chút run rẩy mà xoa lên thân thể vết thương vô số của người đàn ông trước mắt, Phương Nhượng Thần vô ý thức nuốt nước bọt, ánh mắt gắt gao lưu luyến tại thân thể hấn.

Cảm giác được đường nhìn đầy tính xâm lược của cậu ta, thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía cậu.

Trong giây phút hai đường nhìn chạm nhau, động tác trên tay của Phương Nhượng Thần đột ngột dừng lại.

Lăng Thịnh Duệ ngờ ngác nhìn cậu, biểu hiện trên gương mặt, chính xác mà nói là không hề có một tia cảm xúc, nhãn thần trống rỗng âm trầm, con ngươi đen như mực không chứa đựng một tia thần thái, giống như một bờ hồ vô hồn chết lặng.

Một ánh nhìn vô vọng...

Dường như trên đầu bị dội một gáo nước lạnh, Phương Nhượng Thần lập tức thanh tỉnh trở lại, dục vọng ban đầu trong phút chốc đã tan thành mây khói.

Chết! Mình vừa rồi đang làm cái gì?

Cư nhiên, có ý đồ đi cường bạo một... tên đàn ông?

Phương Nhượng Thần kinh ngạc ngồi phịch xuống bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, ra một thân mồ hôi lạnh.

Cậu làm người quả đoán quyết tuyệt, rất ít chuyện có thể khiến cậu lay chuyển tâm tư, thế nhưng hiện tại, cậu hoảng hốt không biết làm gì. Không phải bởi vì cậu lấy làm thẹn với Lăng Thịnh Duệ, mà bởi vì cậu cư nhiên lại sản sinh dục vọng đối với một người đàn ông!

Thân thể Phương Nhượng Thần bắt đầu mất khống chế mà run rẩy.

Kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nửa sống nửa chết nằm bên cạnh, Phương Nhượng Thần đột nhiên nghĩ cái kết cấu tỷ lệ hoàn mỹ đầy nam tính kia vô cùng khủng khiếp.

Tuy rằng lúc này cậu vẫn đang hưng trí bùng bùng mà tàn phá người đàn ông này, nhưng cậu bây giờ lại cực độ hy vọng hấn ta mau chóng biến khuất tầm mắt cậu.

“Cút!” Phương Nhựt Thần đỏ mặt hướng về phía Lăng Thịnh Duệ quát.

Lăng Thịnh Duệ thân thể hơi chấn động, có chút khó có thể tin nhìn chàng trai trẻ tuổi phía trên vẻ mặt đang vô cùng giận dữ.

“Anh điếc à? Tôi bảo anh cút!” Thấy hấn không có bất luận động tác gì, Phương Nhựt Thần một tay nắm lấy cánh tay hấn, không chút nào lưu tình đem hấn ném xuống dưới sàn.

Tiếng đập mạnh nặng nề vang lên, Lăng Thịnh Duệ phát ra một tiếng kêu rên thống khổ.

Phương Nhựt Thần nội tâm căng thẳng, trong ngực có một nơi nào đó đột nhiên phát sinh đau đớn.

Lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác này.

Thật là khó chịu.

Phương Nhựt Thần vẻ mặt mê man, giống như một đứa trẻ đang mất đi phương hướng. Sau một lúc nằm trên mặt đất, Lăng Thịnh Duệ đang vật lộn để chậm rãi ngồi dậy, bước đi tập tễnh hướng về phía cửa ra vào, thân thể lão đảo lung lay, giống như tùy lúc đều có thể ngã xuống.

Phương Nhựt Thần ngơ ngác nhìn thân ảnh hấn bước đi, cảm giác khó chịu trong nội tâm càng ngày càng mãnh liệt, cậu muốn mở miệng gọi Lăng Thịnh Duệ, nhưng lời nói bên môi lại không cách nào thoát ra khỏi miệng được.

Lăng Thịnh Duệ mở cửa ra, bước ra ngoài, còn rất lịch sự đóng cửa phòng lại.

Tiếng đóng cửa vang lên, nhẹ nhàng mà ngăn ngừi, nhưng rất giống một tảng đá lớn nặng nề đè xuống trái tim Phương Nhựt Thần, cậu cơ hồ sắp nghẹt thở.

Cậu đột nhiên có loại ý nghĩ muốn đuổi theo, gắt gao ôm lấy người đàn ông đáng thương kia vào lòng, thế nhưng người cậu lại đang như hóa đá, không thể nào động dậy.

Vì sao lại có ý nghĩ kì quái này?

Phương Nhựt Thần đầu đau muốn nứt ra.

Như vậy thì thật kì quái, bản thân lúc trước tuyệt đối sẽ không chứa đựng loại tâm tư dao động lớn này...

Dùng sức cắn chặt răng, Phương Nhựt Thần hung hăng vung một quyền, nện vào lan can đầu giường ở phía trước.

Một tiếng rắc giòn tan, lan can giường cứng hơn so với nắm tay của cậu ứng thanh mà gãy nát.

Thu về nắm tay ần ần đau của mình, Phương Nhựt Thần sắc mặt tái nhợt, khoe miệng xả ra một tia cười miễn cưỡng, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Có lẽ là bản thân vừa nảy nghĩ nhiều rồi. Phương Nhựt Thần tự lừa mình dối người nghĩ.

.....

Lăng Thịnh Duệ tay phải vịn vào tường, gian nan đi trên hành lang nhà.

Căn phòng của Phương Nhựt Thần cách phòng hấn chỉ ngăn ngừi mười mấy mét, nhưng bây giờ hấn lại thấy như cách xa vạn dặm.

Toàn thân trên dưới đều ần đau, hấn chỉ đành cắn răng chịu đựng, không để chính mình ngã xuống.

Lúc này hấn không phòng bị đụng trúng mặt sàn, không cần thận đập vào đầu gối chân trái, bây giờ con đau phát tác, mỗi một bước di chuyển đều giống như có một cái dùi đục gỗ thật mạnh vào nó vậy.

Vừa chỉ bước được vài bước, Lăng Thịnh Duệ đã đau đến toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sẽ không phải gãy xương chứ? Lăng Thịnh Duệ cười khổ nghĩ.

Hấn thực sự không muốn phải tới bệnh viện lần nữa, nhờ phước của Trình Trí Viễn, hấn hiện tại đã nảy sinh hội chứng sợ hãi phi thường cường liệt đối với các bác sĩ mặc áo blouse trắng, bất luận như thế nào cũng không muốn phải nhìn thấy loại người như vậy.

Lúc này, cánh cửa của căn phòng trước mặt hấn đột ngột mở ra, âm thanh truyền ra từ phía trong đánh gãy suy nghĩ đang có chút phân loạn của hấn.

Hai nữ người hầu lớn tuổi vừa nói cười vừa bước ra, nhưng lúc gặp Lăng Thịnh Duệ, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Lăng Thịnh Duệ cup xuống mi mắt.

Hai vị nữ người hầu rất nhanh quét mắt trên thân hắn, biểu tình vốn đang ngạc nhiên nháy mắt biến thành kinh tởm, khi nhìn thấy khoe miệng hắn xuất hiện một dấu vết màu trắng khả nghi, càng lấy tay che miệng, làm ra bộ dáng muốn nôn mửa, vội vàng rời đi, vừa lúc đi ngang qua bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, thậm chí còn cố tình kéo ra khoảng cách, giống như đang trốn tránh loại rác rưởi buồn nôn vậy, cảm giác ghê tởm của họ đối với Lăng Thịnh Duệ lại càng không hề che giấu.

Những động tác khoa trương, khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng thương tổn.

Bất quá, hắn đã sớm trở nên chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38

Những chuyện càng đáng nhục nhã hơn đều đã trải qua, một cái ánh mắt khinh bỉ như thế thì có tính là gì chứ?

Khoe miệng câu ra một tia cười chua chát, Lăng Thịnh Duệ cắn răng, tiếp tục nhấc bước một cách gian nan tiến đến căn phòng gần trong gang tấc, nhưng lại “xa ngoài tầm với” phía trước.

“Oa, thật muốn ói!”

“Đứng vậy đứng vậy! Biến thái quá mà, cứ nhiên ăn mặc như vậy mà đi ra từ phòng của Phương tiên sinh!”

“Cậu xem, thương tích đến như vậy, phòng chừng là bị thiếu gia đánh rồi.”

“Đúng đó, thật vô sỉ, cứ nhiên dám câu dẫn cậu chủ.”

Những tiếng dị nghị khó chịu xô xao sau lưng, tuy rằng đã tận lực đè thấp thanh âm, nhưng vẫn truyền đến tai Lăng Thịnh Duệ một cách vô cùng rõ ràng.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu cười khổ, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hắn không nghĩ sẽ đi giải thích với bọn họ làm gì.

Tuy đã biết bản thân đang bị xa lánh ghét bỏ, nhưng khi chính tai hắn nghe được những lời chân thật như vậy thì nội tâm vẫn thấy vô cùng đắng cay.

Thân người run lấy bầy quay về phòng của mình, Lăng Thịnh Duệ vừa vào cửa thì đã dùng sức đóng lại ngay tức khắc.

Tiếng đóng cửa nặng nề vang lên quanh quần phòng, Lăng Thịnh Duệ lưng dựa vào cánh cửa lạnh băng, đã không còn sức lực mà di chuyển thêm một bước nào nữa.

Có lẽ, hắn vốn không muốn bước đi nữa.

Lưng người thuận theo bề mặt cửa mà trượt dọc xuống, Lăng Thịnh Duệ vô lực ngã ngồi trên mặt sàn, hai tay dùng sức che lấy đầu, ngón tay đâm sâu vào mái tóc đen dày rậm phía trên.

Hắn từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy mệt mỏi như thế này.

Từ thê xác cho đến tinh thần, phảng phất đều bị khoét trống rỗng, tựa như vùng sa mạc mênh mông không biên giới, một mảnh hoang vu.

Mùi vị x dịch của Phương Nhượng Thần vẫn còn lưu lại trong kẽ răng, một hương vị tràn ngập nam tính, mang theo chút mặn, vừa này hắn vẫn chưa để ý, nhưng một khi đã bình tĩnh trở lại như hiện tại, mùi vị kia lại càng ngày càng dày đặc trong khoang miệng, mạnh mẽ kích thích dạ dày hắn.

Trong dạ dày một trận sóng trào, Lăng Thịnh Duệ có cảm giác muốn ói.

Ra sức chống đỡ lấy mình, Lăng Thịnh Duệ gian nan đi về phía toa-lét.

Đi được vài bước, hắn đột ngột dừng lại, xoay người đi, quay về phía cánh cửa cẩn thận khóa trái vài tiếng.

Đứng trước bồn rửa tay, hai tay Lăng Thịnh Duệ chống đỡ lấy thân mình, cơ hồ đã đem toàn bộ phần đầu chôn vào phía dưới, nôn đến thiên hôn địa ám,

cho đến khi cơ hồ đã không còn thứ gì tổng ra được từ bụng nữa mà hắn vẫn cảm thấy buồn nôn không ngừng.

Quá trình nôn mửa thống khổ đã qua đi, Lăng Thịnh Duệ ghé đầu vào bồn rửa thờ phỉ phò từng ngụm, mở vòi nước, dòng nước cuốn trôi các vật ô uế vào cống thoát nước, chưa đầy mấy giây sau, bồn rửa dơ loạn bẩn thỉu đã lập tức khôi phục lại sự trắng sạch ban đầu, ví như cái dạ dày trống không của Lăng Thịnh Duệ lúc này.

Nghỉ ngơi được một lúc, Lăng Thịnh Duệ vô lực cầm lấy bàn chải, bắt đầu súc miệng.

Động tác rất chậm rãi, nhưng lại vô cùng cẩn thận.

Sau một khoảng thời gian rất dài, tiếng chà răng có tiết tấu đã vang khắp toàn bộ nhà vệ sinh, mà Lăng Thịnh Duệ vẫn đứng ngơ ngác nhìn cái gương trước mặt, rơi vào một cõi xa xăm, cho đến khi phía đầu gối đột nhiên truyền đến đau đớn mới kéo hắn từ trong cơn thất thần tỉnh lại.

Rút ra bàn chải đánh răng, bao trùm trên bề mặt lông chải, vốn là những tạo bọt màu trắng mà nay đã nhuộm lên một màu hồng nhàn nhạt.

Mà Lăng Thịnh Duệ phảng phất lại làm như không thấy, ngậm một miệng đầy nước, hai bên má dùng sức khuấy động vài cái, mặc cho nguồn nước lạnh lẽo rửa sạch đi những bọt trắng tinh tế trong khoang miệng.

Cổ sức phun ra một ngụm nước súc miệng cuối cùng, Lăng Thịnh Duệ cảm giác được hương vị bạc hà nhàn nhạt trong miệng mình, trên gương mặt tái nhợt của hắn cũng lộ ra một nụ cười dịu nhẹ.

Rốt cuộc thì cái “vật dơ bẩn” này cũng được sạch sẽ rồi...

Sau đó, Lăng Thịnh Duệ kiệt sức mà leo lên giường nằm, kéo tấm chăn bông găt gao quấn lấy quanh thân, cuộn cả người lại, nhắm cả hai mắt, tự ép buộc chính mình chìm vào giấc ngủ say.

Bởi vì, chỉ có trong giấc mơ, hắn mới có thể thoát khỏi những sự tình thống khổ này.

Đối với hắn mà nói, giấc ngủ là phương thức chữa thương tốt nhất. Mặt trời dần dần xuống núi.

Con gió nhẹ mang theo chút hơi lạnh lướt vào phòng từ phía ngoài cửa sổ, rèm cửa màu trắng tuyết cũng cuốn theo chiều gió mà bay lên, khiêu vũ mềm nhẹ trong không trung. Ánh mặt trời hoàng hôn lóa mắt như lửa chiếu thẳng vào căn phòng, được cắt ra một cách chính tề bởi những ô cửa sổ bốn ô vuông vức, rải trên chiếc giường của Lăng Thịnh Duệ, nhuộm lên trên thân người đang cuộn mình của hắn một tầng đỏ thắm nồng đậm.

Mà Lăng Thịnh Duệ đang nằm, cả người chui vào trong chăn ngủ đến vô cùng ngon giấc.

Hết thấy đều thanh bình như thế.

Vào lúc này, trước cửa phòng của hắn, Phương Nhượng Thần đang ngơ ngác chôn chân ở bên ngoài, thân thể không cử động, đứng trời trông như một bức tượng.

Dáng vẻ lúc này của Lăng Thịnh Duệ có chút không đúng lắm, cậu có hơi lo, cho nên dự định đi xem sao, thế nhưng, do dự nửa ngày trời, cậu cũng không dám gõ cửa.

Không phải bởi vì cậu sợ hãi, mà là cậu không muốn phải nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng kia của hắn, hề hề tưởng đến ánh mắt trống rỗng âm thầm lúc trước của người đàn ông kia, Phương Nhượng Thần lại cảm thấy trong lòng kích lên từng trận đau đớn khó hiểu.

Cậu thủy chung cũng không hiểu vì sao mình lại có loại cảm giác này.

Vừa lúc cậu ta hạ quyết tâm, chuẩn bị gõ tay gõ cửa, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên bên cạnh cậu.

“Anh... sao rồi? Đứng ngây ngốc ở đây làm gì, có phải có chuyện muốn tìm đại thúc nói hay không?”

Bàn tay của Phương Nhượng Thần, bỗng nhiên dừng lại khi chỉ đang cách cánh cửa kia chưa đầy 1cm.

Bất động thanh sắc (=lặng lẽ) thu hồi cánh tay, Phương Nhượng Thần xoay người, thần sắc đạm nhiên: “Không có gì, không phải chuyện gì quan trọng lắm, lần sau nói cũng được.”

Phương Vân Dật khẽ nhủ lại đôi mày thanh tú. Cho dù đối phương đã che giấu tốt đến cỡ nào, nhưng cậu vẫn rất nhạy cảm mà phát hiện Phương Nhượng Thần có chút gì đó không đúng, nhưng cụ thể là cái gì, cậu lại nói không được.

Cảm giác rất kỳ quái.

“Ha ha, anh trai à, có phải anh nhìn thấy hắn không vừa mắt, muốn tìm hắn trút giận hay không?” Phương Vân Dật mỉm cười, vô cùng thân thiết ôm lấy cổ hắn, trêu đùa nói.

Phương Nhượng Thần bị sặc, có hơi không được tự nhiên xoay chuyển đường nhìn: “Àch... không có, chỉ muốn hỏi thăm anh ta vài câu, bệnh của anh ta như thế nào rồi thôi.”

Tương đương một lời nói dối đầy khập khiễng.

Phuong Vân Dật không nói gì hướng lên trời đảo mắt trắng dã.

“Ha ha, thôi bỏ đi, tối nay chúng ta ra ngoài ăn món Tây.” Phuong Nhựt Thần dùng sức xoa xoa đầu tóc của Phuong Vân Dật, cứng chiều nói rằng.

“Đạ được.” Phuong Vân Dật mỉm cười, đối với Phuong Nhựt Thần đột nhiên đánh trống lảng, cậu ta lại càng hoài nghi hơn.

Giữa Phuong Nhựt Thần và Lăng Thịnh Duệ nhất định xảy ra chuyện gì đó, khe khẽ híp mắt lại, Phuong Vân Dật cười lạnh nghĩ, liên tưởng đến dáng vẻ nôn nóng cùng chân chữ của Phuong Nhựt Thần lúc đứng trước cửa phòng Lăng Thịnh Duệ, đáp án đã rõ ràng ngay trước mắt.

“À, anh ơi, chúng ta có cần gọi đại thúc đi chung không?” Phuong Vân Dật giả vờ vô ý nói, dư quang nơi khóe mắt lại một mực quan sát phản ứng của Phuong Nhựt Thần.

“Ừ... mà thôi bỏ đi, anh ta vừa mới khỏi bệnh, nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều hơn.” Phuong Nhựt Thần có chút ngượng ngùng mở miệng trả lời.

Quả nhiên là vậy.

Phuong Vân Dật thần sắc không thay đổi, vẫn là vẻ mặt mỉm cười tươi tắn, nhưng trong lòng lại dâng trào một luồng nộ ý khó hiểu.

Thế mà bị giành mất rồi...

Vốn là con mồi cậu ta nhìn trúng, nhưng hiện tại lại bị một người anh họ luôn miệng công bố ghét bỏ đồng tính luyến ái giành trước ăn mất, hơn nữa lại là trong một tình huống mà cậu hoàn toàn không hay biết, điều này làm cho Phuong Vân Dật luôn tự cho mình là nhất cảm thấy mất mặt, bởi vì những người đàn ông cậu từng nhắm vào từ trước đến nay, cơ hồ vẫn chưa có một lần thoát khỏi tay cậu, ngoại trừ Lăng Thịnh Duệ ra...

Ha, xem như anh mị lực không nhỏ nha, ngay cả núi băng ngàn năm của anh tôi anh cũng tan chảy rồi, thật là một tên đàn ông dám đương không biết liêm sỉ...

Phuong Vân Dật cắn chặt răng, đột nhiên có loại xung động muốn giết người.

Trước mắt hiện ra một gương mặt của một nam nhân anh tuấn luôn luôn ôn hòa, Phuong Vân Dật khẽ nheo lại hai mắt, trong đôi đồng tử màu nâu đột ngột nhuộm lên một tia đỏ nhạt, khiến vẻ mặt hoàn mỹ như thiên sứ của cậu nhiễm một màu yêu dị, và năm đảm không thô to cũng đang ở dưới thân gấu gao bầu chặt, bởi vì dùng sức quá mức mà run rẩy, phình ra động mạch nhìn có chút kinh hãi.

Biểu hiện tức giận đến cùng cực.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39

Giấc ngủ này của Lăng Thịnh Duệ kéo dài đến tận mười mấy giờ đồng hồ, đợi đến lúc hần tỉnh lại thì đã là bốn giờ sáng ngày hôm sau rồi.

Bên ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen như mực, bầu trời đầy sao phát ra những ánh sáng lấp lánh.

Lăng Thịnh Duệ cuộn người lại trên giường, lấy chăn bông che kín lại toàn thân, chỉ lộ một cặp mắt nhìn ra ngoài, như hai viên ngọc đen phát sáng trong bóng tối.

Xung quanh là màn đêm tĩnh lặng như tờ.

Mà tâm tình vốn đang suy sụp của Lăng Thịnh Duệ cũng đã dần dần lắng xuống, những suy nghĩ không hay ho và tiêu cực vào ban ngày cũng tiêu tan thành mây khói, trái tim của Lăng Thịnh Duệ lúc này đều đã cảm thấy vô cùng thanh bình.

Ngơ ngác nhìn những ánh sao xinh đẹp bên ngoài cửa sổ, Lăng Thịnh Duệ lặng lẽ suy nghĩ lại những chuyện có liên quan đến bản thân.

Quá khứ của hần, hiện tại của hần, còn có tương lai của hần...

Từ lúc bị anh em Phuong gia cưỡng chế để mình lưu lại nơi đây làm người giúp việc, hần đã không chỉ một lần có ý nghĩ muốn trốn thoát, nhưng đều bị hần suy đoán áp chế xuống. Vào lúc này người thân của hần đều đã sớm không còn tiếp nhận mình, dẫn đến việc hần không nơi nương tựa; về phương diện khác hần sợ hai anh em Phuong gia kia sau khi tìm thấy hần thì sẽ báo thù không thương tiếc.

Cho nên, tuy rằng đoạn thời gian ở nơi đây mỗi ngày đều phải thận trọng vô cùng, nhưng cũng có thể miễn cưỡng mà chịu đựng.

Mà ngày hôm nay, lời uy hiếp của Phương Nhược Thần khiến hần kinh hồn táng đảm, những hành vi sau đó của cậu ta càng làm tâm hần lạnh đi một nửa.

Bị người khác cường bạo thì ngược lại không để tâm, dù sao thì hần cũng không phải phụ nữ, cũng không phải quan tâm vấn đề trinh tiết gì đó, chỉ xem như bị chó cắn là được rồi, thế nhưng hần không nhẫn nhịn được khi đối phương dám lấy người nhà của hần ra uy hiếp mình.

Một khi nghĩ đến những chuyện có thể phát sinh sau này, thì Lăng Thịnh Duệ một khắc cũng không muốn ngồi ngốc ra ở chỗ này.

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ táo bạo, Lăng Thịnh Duệ bất ngờ nhảy mạnh xuống giường.

So với việc phải ngồi ở đây lo lắng sợ hãi, còn không bằng về nhà đưa vợ và con trai rồi khỏi thành phố này...

Phương Nhược Thần dù có thần thông quảng đại đến đâu cũng không có khả năng tình cờ ngẫu nhiên mà tìm được bọn hần, đến lúc đó, chỉ cần tìm một địa phương xa xôi hẻo lánh trốn vài năm, sau đó chờ cho đến lúc hai anh em Phương gia kia dần dần lãng quên hần đi mới dọn sang nơi khác, thế không phải đã ổn rồi sao?

Hai tay của Lăng Thịnh Duệ chôn trong tấm chăn bông chốc nấp chặt lại, đôi mắt vốn âm trầm nhất thời trở nên rạng rỡ phát sáng, lóe lên quang mang sáng như ngọc.

Hần phải đi khỏi nơi này!

Suy nghĩ không bằng hành động, sau khi hạ quyết tâm, Lăng Thịnh Duệ mở đèn đầu giường, bỗng nhiên từ trên giường nhảy xuống, ngay cả đầu gối bên trái vừa chạm trúng mặt sàn vẫn ần ần đau cũng không màng không quan tâm, vội vàng mở cửa tủ quần áo ra thu dọn đồ đạc.

Trong phòng hần không có va ly, bất quá hần may mắn vì đồ đạc của hần rất ít, chỉ có vài bộ quần áo mặc, cùng với số tiền chợ tương đương khả quan do hai anh em Phương gia đưa cho hần, cho nên chỉ cần tùy ý cầm một túi nhựa bỏ vào, thế là Lăng Thịnh Duệ liền bắt đầu hành trình “chạy trốn” của hần, lén lút lút lút chuồn ra khỏi phòng. Lăng Thịnh Duệ tay mèo chân mèo đi trên hành lang của lầu hai.

Bên trong biệt thự của Phương gia sẽ luôn vài ngọn đèn để sáng, một mặt là để phòng trộm cướp, mặt khác là để người làm đi lại dễ dàng vào đêm khuya.

Mà lúc này, những ngọn đèn sắc sáng âm trầm đó lại trở thành “đồng lõa” của Lăng Thịnh Duệ đang lén lút bỏ trốn.

Nurong theo ánh sáng nhu hòa, Lăng Thịnh Duệ cẩn trọng quan sát bốn phía, sau khi xác định không có người mới nhẹ nhàng xuống lầu.

Trong một mảnh yên tĩnh, tiếng tim đập gấp gáp của Lăng Thịnh Duệ trở nên thanh thúy vô cùng, tuy rằng sợ muốn chết, nhưng trong lòng hần bây giờ tràn ngập sự vui mừng nồng đậm đã xua đi nỗi sợ hãi ấy.

Hần đột ngột có loại cảm tưởng mình đang đi ăn trộm.

Quá trình chạy trốn thuận lợi một cách khác thường, băng qua cái vườn hoa to đến kỳ quặc của Phương gia, không hề gặp chướng ngại nào mà rời khỏi được Phương gia biệt thự. Đứng trước cánh cổng lớn nhà Phương gia, Lăng Thịnh Duệ có lỗi giác phảng phất đây chỉ là hần đang mơ thôi.

Hần cứ nhiên chạy trốn được dễ dàng như vậy!

Nhìn nhìn đường cái đang trống trơn không bóng người, Lăng Thịnh Duệ cười đến thập phần xán lạn, dưới ánh sáng hôn ám đang bao phủ của ngọn đèn đường, gương mặt anh tuấn của hần bị ẩn tàng trong cái bóng đỏ xúông, có vẻ có chút ghê rợn.

Ven đường đi ngang qua vài nữ sinh về nhà khuya đúng lúc nhìn thấy một cảnh này, nhất thời đều bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, vội vội vàng vàng chạy biến mất.

Lăng Thịnh Duệ cười khò.

Phòng chừng đáng vẻ của hần lúc này xem ra có hơi giống một tên trung niên biến thái sắc lang dục vọng bất mãn, nửa đêm đi quấy rối nữ sinh đi đường về khuya.

Đổi theo bóng dáng của vài nữ sinh đang tháo chạy hoảng loạn, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy hơi có lỗi.

Thu liễm lại nụ cười có hơi bệnh thần kinh trên gương mặt mình, Lăng Thịnh Duệ bắt đầu chạy với tốc độ nhanh nhất tới trạm xe gần nhất.

Lúc này vẫn còn là bốn giờ sáng hơn, xe taxi cũng vẫn chưa xuất hiện, cho nên, hần chỉ đành cuộc bộ, may mắn trạm xe cách nơi này không xa, mười mấy phút sau liền tới nơi.

.....

Cô độc một mình đứng trong phòng đợi xe, Lăng Thịnh Duệ nhìn ánh bình minh đang dần lên cao ngoài cửa sổ, ngơ ngác xuất thần.

Nhà của hắn cũng nằm trong thành phố này, cũng cách không xa, chẳng qua Phương gia nằm trong khu nhà giàu tiếng tăm lừng lẫy của thành phố, mà nhà hắn là ở khu bình dân thôi.

Chỉ cách nhau ngần ngừ mười mấy cây số, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ thở một hơi dài, người so với người, thật đúng là tức chết người mà.

Hắn đột nhiên nghĩ tới Phương gia hai người kia tuyệt nhiên bất đồng, nhưng đồng dạng lại là hai anh em vô cùng xuất sắc.

Hai người bọn họ không đơn giản, đặc biệt là Phương Nhượng Thần.

Cậu trai này tuy rằng bình thường đều là đáng dấp lãnh đạm mà cao ngạo, nhưng Lăng Thịnh Duệ vĩnh viễn cũng không thể quên được ánh mắt của cậu ta, tràn đầy tính xâm lược, sẽ luôn mang đến cho người khác cảm giác là ánh nhìn của một con báo sắc bén nhìn thẳng con mồi của mình.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nhớ lại ánh mắt của Phương Nhượng Thần lúc cậu ta bắt hắn khâu x cho mình, dục vọng rất trần trụi lại giống như một con dã thú đang động dục, tàn bạo mà đơn độc khắc nghiệt, vậy mà vào thường ngày, nhân thân của cậu ta vẫn là loại lãnh đạm hoàn toàn đó, mang theo một loại thâm dò không dễ phát hiện, khiến người khác nhìn vào cũng không nhìn thấu bên trong.

Một tên lòng dạ thâm sâu khó lường.

Mà cái cậu Phương Văn Dật thoát nhìn rất ra dáng một mỹ thiếu niên hiền lành xinh đẹp, trên thực tế cũng là một cậu trai không dễ chọc vào, tuy rằng không có uy hiếp lực như của Phương Nhượng Thần, nhưng cũng không thể đánh giá thấp cậu ta, dù sao loại anh trai, em trai như vậy cũng không có cái gì tốt như nhau.

Ở cùng một chỗ với hai anh em họ, mang lại cho Lăng Thịnh Duệ cảm giác mình đang đồng hành cùng hai con dã thú.

Hắn chạy trốn như vậy, khẳng định đã chọc đến hai người họ nổi trận lôi đình, cho nên hắn muốn lấy tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, thuyết phục vợ mình Hứa Nguyệt Như, sau đó dẫn theo Lăng Hạo cùng nhau rời khỏi.

Mà người phụ nữ tên Hứa Nguyệt Như này, cũng là một người rất khó ứng phó.

Vừa nghĩ đến đây, Lăng Thịnh Duệ liền cảm thấy phiền não lại chồng thêm phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 40

Xe chậm rãi lăn bánh, thân xe hơi hơi chấn động, tim Lăng Thịnh Duệ cũng theo đó mà nhảy nhót theo vì hồi hộp.

Cuối cùng cũng có thể về nhà rồi...

Lăng Thịnh Duệ lặng yên không nhúc nhích ngồi tại hàng ghế sát chót trong khoang xe, nhìn lại nhìn cảnh vật bên ngoài đang lướt nhanh về phía sau, về mặt hiện lên một tia cười nhàn nhạt.

Không biết lúc Tiểu Hạo thấy mình về nhà, sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Sẽ trực tiếp bỏ người tới, hay là khóc lóc hỏi mình đã chạy đi đâu mất một thời gian rồi?

Còn Hứa Nguyệt Như thì...

Nụ cười của Lăng Thịnh Duệ dần dần ảm đạm trở lại...

Quan hệ giữa hai người sau khi kết hôn đều không tốt đẹp mấy, thường xuyên cãi cọ không ngừng, đương nhiên người chịu thiệt sau mỗi lần ấy đều là hắn.

Mặc dù quan hệ giữa hai người không hòa hợp, nhưng bất luận thế nào, cô ta cũng là vợ của hắn.

Lần này trở về, hắn nên nghĩ cách giảng hòa cùng cô ấy thôi, sau này sẽ trải qua những ngày tháng bình yên. Người ta cũng có nói ‘nhất dạ phu thê bách dạ ân’, hơn nữa một gia đình tan vỡ không tốt cho con cái, sẽ để lại vết sẹo tinh thần trong tương lai đứa trẻ. Lăng Thịnh Duệ trầm nghĩ.

Thời điểm hắn mới cưới chính Hứa Nguyệt Như đã theo đuổi hắn không ngừng, hắn mới không thể không đáp ứng, mà hắn thậm chí chưa bao giờ yêu thương cô ta. Mặc dù như vậy, nhưng trách nhiệm hắn mang trên lưng vẫn là vô cùng nặng nề.

Nếu là như vậy, thì sau này nên sống yên vui một chút...

Khỏe miệng Lăng Thịnh Duệ lộ ra một tia cười dịu dàng nhưng lại rất bất đắc dĩ.

Tia nắng mặt trời vừa nhô cao được cắt gọt thành từng mảnh bởi các tòa nhà mọc lên bên đường, lướt qua gương mặt của Lăng Thịnh Duệ một cách nhanh vội, mơ hồ phác ra biểu tình của hắn, nhưng người đàn ông ôn nhu kia toàn thân đều tỏa ra một cỗ khí chất đặc biệt, tuy rằng nó rất nhạt, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn là hành khách duy nhất gây chú ý nhất trên xe.

Có không ít các hành khách nữ ngẫu nhiên sẽ lên xoay đầu nhìn hắn một cái.

Vừa lúc Lăng Thịnh Duệ nhìn xa xăm ngoài cửa sổ đang do dự suy nghĩ, tiếng xe bỗng nhiên khác thường chấn động.

Đầu Lăng Thịnh Duệ đập mạnh vào cửa thủy tinh ở kế bên.

Ôm cái đầu đang đau đến nhe răng nhếch miệng, Lăng Thịnh Duệ vừa khôi phục tinh thần lúc này mới phát hiện chiếc xe đã dừng lại, mà khung cảnh bên ngoài lại là đường phố sầm uất hối hả, hai bên đường tràn ngập các quán bar cùng ktv hay các loại hình giải trí ăn chơi sôi nổi khác.

Sao lại dừng xe rồi...

Lăng Thịnh Duệ vừa định mở miệng hỏi, thì tiếng quát to của tài xế đã vang lên.

“Chết tiệt, cứ nhiên lại dở chứng.” Ngữ khí trong lời nói mang theo một tia thiếu kiên nhẫn. Sau khi hung hăng đập vai cái trên vô lăng, người tài xế trung niên mập mạp mở ra cửa xuống bên cạnh, nhảy xuống xe kiểm tra.

Tay phải Lăng Thịnh Duệ đỡ lấy trán, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, cảm thấy cái đầu bị đụng trúng lại càng thêm đau nhức.

Sao lại dở chứng vào lúc này...

Đúng lúc đó, người tài xế vừa xuống xe không bao lâu liền mang một thân đầy dầu nhờn trở về trong xe, ái ngại thông báo với hành khách: “Mọi người thứ lỗi, động cơ xe hình như bị hỏng rồi, tôi vừa điện thoại cho một chiếc xe khác đến đón, cảm phiền mọi người đợi một lúc.”

Bầu không khí trong xe nhất thời nổi lên tiếng phản nản oán trách.

“Có làm không vậy trời! Thời điểm này mà lại dở chứng, tôi còn việc đang gấp nữa này.”

“Ôi, phải đợi đến bao giờ đây, ngồi trong xe cũng mệt chết rồi.”

“..v..v...”

Tiếng ồn ào than oán liên tục vang, mà Lăng Thịnh Duệ sắc mặt tái mét, cũng sắp phát điên tới nơi rồi.

Chiếc xe vừa mới rời đi chưa đầy mười phút đấy! Mới đi được vài km thôi mà...

Khoảng thời gian của hắn hiện tại cũng rất khẩn trương, muốn được về nhà trước khi hai anh em Phương gia đuổi tới, hoặc là sau khi bọn họ đã tìm được vợ con của hắn thì hắn sẽ đưa họ đi, thế nhưng hiện tại... Hễ nghĩ đến bọn họ có khả năng đã vội vàng theo được vào nhà của hắn, Lăng Thịnh Duệ lại trong lòng nóng như lửa đốt, dù là một người luôn điềm tĩnh như hắn, cũng ngăn không được có hơi phát giận rồi.

Đúng lúc này, vị tài xế bị các hành khách tặng cho những cái trừng mắt giết người đến đỏ mặt hộc toát toàn thân hướng mắt ngoài phía cửa sổ, vẻ mặt đột ngột vui mừng: “Tới rồi! Xe tới rồi!”

Cửa xe vừa mở, các hành khách trên xe trong phút chốc đều như cá nước nổi đuôi nhau đi xuống.

Mà Lăng Thịnh Duệ mang trong lòng niềm hăm hở muốn được về nhà nhanh chóng, cũng ném luôn tác phong ôn hòa thường ngày, cũng bắt đầu chen chúc xuống xe như bao người.

Bất quá, nhờ vào tính cách một con người thường ngày đã luôn trốn tránh tranh chấp xung đột như hắn, nên sẽ là người lên xe cuối cùng.

Ngay lúc hắn vừa bước lên xe, cửa xe sắp sửa đóng lại, một đôi tay đột ngột bắt lấy vai hắn từ phía sau lưng, dùng sức lôi hắn ra khỏi cửa.

Lăng Thịnh Duệ bất ngờ mất cảnh giác, một thân không đứng vững, nhất thời bị ngã ngửa về phía sau rơi vào vòng tay ấm áp của một người.

Cửa xe “bang” một tiếng đóng lại.

Tài xế vươn đầu ra ngoài cửa sổ, về mặt ngờ hoặc nhìn hắn: “Anh không lên xe?”

“Vâng, tài xế tiên sinh, anh ta dự định xuống ngay chỗ này.” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai.

Con người Lăng Thịnh Duệ co rụt mạnh, toàn thân nhất thời cứng ngắc.

Giọng nói này, hẳn dù chết cũng không quên được.

“Được rồi, tùy cậu.” Chủ tài xế không nói gì được chỉ trợn mắt trắng, đóng cửa sổ xe, đặt chân lên chân ga, xe tăng tốc vọt đi nhanh chóng.

Mất đi mái che là chiếc xe kia, cả người Lăng Thịnh Duệ đành hứng trọn ánh nắng mặt trời của buổi sớm mai.

Tia nắng nhu hòa rõ rệt, lúc này đột nhiên trở nên hơi chói mắt.

Cái ôm từ đằng sau rất ấm, nhưng lại khiến hắn cứ như rơi vào băng lạnh.

“Chú à, chú đang muốn đi đâu vậy?” Âm thanh trầm thấp bên tai vang lên, giọng điệu từ tốn chậm rãi, như tình nhân thì thầm vào tai nhau nói nhỏ, thế mà ngữ khí ấy nghe ra lại hết sức lạnh lùng.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ bắt đầu mất khống chế mà run rẩy.

“Nếu tôi không đoán nhầm, chú cầm lấy những món đồ này, là muốn chạy trốn.” Vành tai bất ngờ bị hàm lấy, khiến Lăng Thịnh Duệ cả người chấn động.

Đầu lưỡi ấm áp của thiếu niên dùng sức đặt lên trên, nhẹ nhàng trượt xuống.

“Đúng không nào?” Thấy hắn không trả lời, giọng nói mập mờ không rõ của thiếu niên lại tiếp tục thì thầm bên tai hắn.

Lăng Thịnh Duệ cứng nhắc gật gật đầu.

Một khắc tiếp theo, bắp chân hắn đã nhận lại một cú húc mạnh đến tàn nhẫn.

Trước mắt hắn tối sầm, thân người ngã vào trong lòng thiếu niên.

Đôi tay đang ôm vòng lấy hắn bỗng dừng thả lỏng, Lăng Thịnh Duệ mất đi chỗ dựa lập tức vô lực mà trượt người xuống đất, hai đầu gối quỳ xuống, phát ra tiếng rên đau nặng nề.

Đầu gối bị thương từ tối qua lại phải nhận từ mặt đất cứng rắn một cơn đau va chạm, tựa như một cây búa nện mạnh vào chúng, đau đớn khủng khiếp.

Lăng Thịnh Duệ rên đau, vô thức nâng lên đầu gối bị thương, thân thể vì thế mà mất thăng bằng đổ người về phía trước.

Hai tay mạnh mẽ chống trên mặt đất, Lăng Thịnh Duệ cố gắng không để mình ngã sấp trên mặt đường.

P S: Báo trước một chút, đại thúc sắp bị ăn lần thứ hai. Kha kha kha...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41

Thiếu niên bước đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ, từ tốn ngồi xổm xuống.

Trong phạm vi tầm nhìn của Lăng Thịnh Duệ, chỉ gói gọn được hình ảnh đôi chân dài thẳng tắp, cùng chiếc quần tây dài trắng tinh khiết đến chói mắt.

“Ha ha ha.”

Bỗng nhiên tiếng cười băng lãnh dày đặc vang lên, một bàn tay thon dài trắng muốt nắm chặt lấy cổ hắn.

Lăng Thịnh Duệ bị ép phải ngẩng đầu.

Người ngồi trước mặt hắn, chính là cậu ta – Phương Văn Dật.

“Xem ra anh cũng lớn gan lắm, còn dám chạy trốn cơ đấy.” Ngữ khí của Phương Văn Dật mang theo tiểu ý, nhưng ánh mắt lại vô cùng giá lạnh.

Sau lưng Lăng Thịnh Duệ truyền đến một cơn sờn tóc gáy.

Thật là một tia nhìn đáng sợ...

Bàn tay kim giữ cầm hần ngày càng siết chặt, điều này cho thấy lực ngón tay của Phương Vân Dật quả thật lớn đến kinh người.

Dưới cảm bị nắm đến đau đớn, Lăng Thịnh Duệ vô thức nghiêng đầu sang một bên, ý muốn thoát khỏi Phương Vân Dật.

Phương Vân Dật nâng mạnh cánh tay, bức ép hần phải ngẩng đầu cao hơn nữa, ngăn cản động tác muốn trốn chạy của hần.

“Hừm, xem ra đây là lúc phải hảo hảo giáo huấn anh một phen rồi.” Phương Vân Dật giương lên một tia cười mềm nhẹ, giọng nói vô cùng nhu hòa.

Hần bỗng dưng cảm thấy rợn người.

Phương Vân Dật nâng lên mi mắt, nhìn về phía sau lưng hần.

Lăng Thịnh Duệ đại cả người ra trong khoảnh khắc ấy.

Từ góc độ này mà quan sát, hần phát hiện chiếc cầm của Phương Vân Dật được vẽ nên bởi một đường cong xinh đẹp không cách nào chê được, vừa nhu hòa mà lại trơn mịn, thật giống như một tác phẩm điêu khắc được tỉ mỉ khắc ra dưới bàn tay của một nhà nghệ thuật bậc thầy, không có một tia tỳ vết nào.

Lăng Thịnh Duệ biết rõ Phương Vân Dật luôn rất xinh đẹp như vậy, nhưng đến tận lúc này hần mới phát hiện, hóa ra cậu trai này thực sự đẹp đến mức hoàn hảo không một khuyết điểm.

Phương Vân Dật nhếch nhếch cái cằm, hướng về phía sau lưng hần mở miệng kêu lớn: “Các cậu qua đây.”

Lăng Thịnh Duệ hồi phục tinh thần, có hơi chút kinh ngạc.

Còn có những người khác?

Vài tên con trai trẻ tuổi từ phía sau Lăng Thịnh Duệ bước đến bên cạnh Phương Vân Dật, tuổi tác xấp xỉ cậu ta, ngoại hình không tệ, nhưng so với Phương Vân Dật quả thật kém xa lắm, đứng bên cạnh cậu ta thì lại càng tôn lên thêm vẻ xinh đẹp nổi bật ấy của cậu, nơi duy nhất nhìn được có lẽ là những bộ quần áo đi trước trào lưu của họ, cách ăn mặc theo thời đại của họ, còn có hai người thậm chí nhuộm cả một đầu màu bạc chói mắt.

Lăng Thịnh Duệ hơi hơi nhíu lại mày, mấy tên thiếu niên này nhìn thế nào cũng là đám bất lương, Phương Vân Dật sao lại đứng một chỗ cùng phe với bọn họ?

Một người nhuộm cả mái tóc trắng bóc nhìn lấy Lăng Thịnh Duệ một lúc, ánh mắt nhất thời sáng lên, mỉm cười với Phương Vân Dật: “Ha ha, đây là con mới mới của cậu sao, Tiểu Dật?”

“Không, hần ta chỉ là món đồ chơi thấp hèn thôi, còn chưa đến được mức con mới đâu.” Phương Vân Dật lạnh lùng nhìn Lăng Thịnh Duệ, đôi môi hơi hé mở, chậm rãi phun ra một câu, ý tứ khinh bỉ trong lời nói kia quả thực đã đâm một kích đau đớn vào sâu trong lòng Lăng Thịnh Duệ.

“Oh? Nếu là như vậy, hần ta hần có thể cho chúng tôi vui đùa một chút nhỉ? Đối với món đồ chơi này của cậu thì tôi ngược lại cảm thấy rất hứng thú đó.” Thiếu niên tóc trắng nhún mày trêu ghẹo nói. Nội dung đối thoại giữa hai người quả thực khiến Lăng Thịnh Duệ phát giận, hần tự biết mình có chút nhu nhược, nhưng vẫn chưa đến mức có thể nhẫn nhịn loại lời nói xúc phạm nhục nhã mình như vậy.

“Đương nhiên có thể.” Phương Vân Dật không hề do dự trả lời, cắt ngang tiếng nói Lăng Thịnh Duệ vừa muốn thoát khỏi cổ họng.

Lăng Thịnh Duệ tròn to con mắt, khó có thể tin nhìn cậu.

Sao có thể như thế? Phương Vân Dật sao lại đồng ý loại yêu cầu phi lý như vậy...

“Yeah! Được như vậy, vài đứa anh em đây không có khách khí đâu nhé.” Thiếu niên tóc trắng vươn tay muốn vỗ vỗ vai Phương Vân Dật, lại bị cậu ta bất động thanh sắc tránh né.

Có chút ngượng ngùng rút tay lại, thiếu niên tóc trắng chuyển hướng đường nhìn về lại phía thân Lăng Thịnh Duệ, ngồi xổm xuống đất, tỉ mỉ đánh giá gương mặt hần.

Tuy rằng gương mặt hần bị Phương Vân Dật nắm lấy cảm nhìn có hơi khác thường một chút, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn rất điển trai anh tuấn khiến người khác nhìn vào không thể nào rời mắt.

“Đẹp trai quá.” Thiếu niên tóc trắng cảm thán một cậu, vừa mở miệng, một mùi rượu nồng nặc liền phả ra phía trước.

Lăng Thịnh Duệ trong lúc nhất thời tự biết rõ vì sao lại gặp mặt Phương Vân Dật ở đây, cậu ta và đám hồ bằng cầu hữu của cậu ta vốn đã luôn ăn chơi đàn đúm ở các quán bar hay KTV phụ cận suốt cả đêm! Mà chính hần vừa mới xuống xe liền bị Phương Vân Dật đang chuẩn bị về nhà vừa vận bắt giữ...

Lăng Thịnh Duệ không khỏi cười khổ, vận may của hần trước sau như một bị hư đến thối nát rồi...

Những kẻ khác trong đám kia cũng hướng người qua bên này, ánh mắt nhìn vào Lăng Thịnh Duệ có một tia cảm thấy kinh dị không hề che dấu.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên có hơi sợ hãi, đám người này nhìn là biết cái loại con nhà giàu có được chiều đến hư hỏng, thường ngày an nhàn sung sướng đã quen, tùy hứng quậy phá, mà nếu như thật sự đã hứng khởi thì chuyện xấu gì cũng dám làm.

Lăng Thịnh Duệ tin rằng lời lúc nãy của Phương Vân Dật là dọa唬 thôi, Phương Vân Dật tuy rằng tệ bạc, nhưng vẫn không nòng nổi đến mức đem hấn cho người khác chơi đùa như thế.

Chỉ là, tự mình hấn vẫn thấy có chút khủng hoảng...

“Thật sự rất đẹp trai đó, tao từ trước đến giờ chưa từng thấy loại hàng nào đẹp như vậy.” Một tên nhuộm tóc trắng khác vươn tay sờ lấy mặt của Lăng Thịnh Duệ, thốt lên một câu: “Đa dề cũng rất mịn màng, tuổi thì có lớn một chút.”

“Thực sự để tụi này chơi?” Một thiếu niên tóc đen trông có vẻ vẫn nhả trong đám mở miệng hỏi Phương Vân Dật, một trận gió nhẹ thổi qua, nâng lên vài sợi tóc mềm mại của cậu ta, ngay lập tức lộ ra một hàng khuyên tai bấm ngay ngắn bên vành tai phải, đứng dưới ánh nắng mặt trời trông vô cùng lấp lánh chói mắt.

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập mong đợi của cậu thiếu niên, Phương Vân Dật không chút chần chừ gật gật đầu.

“Đương nhiên là có thể, các cậu muốn chơi thế nào cũng được.” Phương Vân Dật nói.

Lời nói kia như sấm sét đánh giữa trời quang, Lăng Thịnh Duệ trong phút chốc ngơ ngời, hấn không dám tin Phương Vân Dật thật sự đáp ứng yêu cầu của bọn thiếu niên ấy...

“Ha ha, vậy thì tụi này không khách khí nữa.” Thiếu niên tóc đen tươi cười với Phương Vân Dật, vẻ mặt trông hết sức rạng rỡ.

“Ha, ai bảo chúng ta là bạn bè kia chứ.” Phương Vân Dật mỉm cười, lời nói là để thiếu niên tóc đen nghe, nhưng ánh mắt lại thùy chung không hề rời khỏi người Lăng Thịnh Duệ, trong đôi con ngươi là sự lạnh lùng đến tột bậc.

Không được, bọn chúng là chơi thật, nếu sự việc kéo dài, hấn sẽ bị cường bạo tập thể mất...

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt trắng bệch, thừa lúc Phương Vân Dật không chú ý, dùng sức vẩy tay khỏi cậu ta, đỡ lấy hai chân đứng lên, nhanh chóng chạy về phía sau mình.

Chỉ là, ngay lúc chân hấn chưa kịp bước, sau gáy lại chịu phải một cú bốp mạnh.

Lăng Thịnh Duệ hai mắt tối sầm, thân thể bị tê liệt từ từ ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42

Rút lại tay, Phương Vân Dật nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Thịnh Duệ đã hôn mê, nụ cười băng giá của cậu dần dần nhuộm lên sắc ấm.

“Như thế này, anh sẽ chẳng còn nơi nào chạy thoát nữa.” Phương Vân Dật dịu dàng hôn một cái lên trán Lăng Thịnh Duệ, môi kề sát bên tai hấn nói.

Giọng của cậu rất nhẹ, cậu biết Lăng Thịnh Duệ lúc này không thể nào nghe được lời cậu nói, nhưng cánh cửa trái tim cậu vẫn là lần đầu tiên vì người mà rộng mở, nhưng đối phương lại tuyệt không hề lý giải được tâm cậu, đối với cậu, ngoại trừ sự chán ghét thì e rằng cũng là sợ hãi, về điểm này, rất khiến Phương Vân Dật có loại cảm giác thất bại.

Đối với vật gì mình mong muốn, Phương Vân Dật luôn luôn bất chấp tất cả, nghĩ bằng mọi cách để đoạt được, cho nên cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua Lăng Thịnh Duệ, cứ cho rằng anh ta hận cậu đến thấu xương, nhưng cũng tốt hơn so với việc không có cảm giác gì với mình, đây chính là ham muốn cướp đoạt cùng dục vọng muốn chiếm hữu sản sinh, tuy rằng cực đoan, nhưng lại vô cùng chân thực.

Phương Vân Dật thích chính mình như vậy.

“Cái đó, Tiểu Dật, chúng ta đi đâu chơi đây? Về bar tiếp hay là... tới SM hội?” Thiếu niên tóc đen nhìn thấy Phương Vân Dật ôm Lăng Thịnh Duệ không buông, nội tâm bắt đầu có chút thấp thỏm.

Phương Vân Dật xoay đầu: “Các cậu đi trước đi.”

Thiếu niên tóc đen có hơi chưa hoàn hồn: “A? Vậy anh ta...” Ngón tay của thiếu niên chỉ vào người đàn ông đang hôn mê trong tay cậu, nuốt nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi lại: “Không phải cậu nói sẽ để tụi này chơi sao?”

“Tôi hối hận rồi.” Phương Vân Dật diện vô biểu tình.

“Hà? Sao cậu...”

Thiếu niên tóc đen không bỏ cuộc, lần đầu tiên gặp được món hàng ngon như vậy, cậu ta thực sự không muốn phải bỏ lỡ ngang xơ như vậy, người đàn ông nằm trong lòng Phương Vân Dật kia kích phát dự vọng muốn hành hạ người khác trong toàn thân thiếu niên, lúc này đây, cậu ta chỉ nghĩ muốn được đùa bỡn cùng ngược đãi anh ta một phen.

“Cái đó, Tiểu Dật à, cậu đã đáp ứng tụi này rồi, hơn nữa không phải cậu nói hần ta chỉ là một món đồ chơi xuống cấp thôi sao?” Tiến đến gần Phương Vân Dật, một thiếu niên tóc trắng thất vọng nói.

Cậu ta là người đầu tiên nhất chọn thấy Lăng Thịnh Duệ, thực sự không cam lòng không cam nguyện để một miếng thịt béo bở dâng ngay tận miệng rồi lại bị bay mất như thế.

Ánh mắt Phương Vân Dật nhất thời lạnh đi: “Tôi đã nói tôi đổi ý rồi.”

Ngữ khí thân nhiên, nhưng lại lạnh lùng đến cực điểm.

Một ánh nhìn sắc bén, phảng phất đều khiến nhiệt độ xung quanh trong nhất thời đóng một lớp băng lạnh giá.

Vài tên khác bị ánh mắt của cậu dọa sợ, tự biết cậu lúc này đang phát giận, không dám nhiều lời nữa, vội vàng khoát khoát tay, về mặt đầy mồ hôi lạnh cười xin lỗi: “Hahaha, cứ thế này nha, tụi này đi trước đây.”

Nhìn bóng lưng rời đi gấp gáp của bọn chúng, Phương Vân Dật cười lạnh: “Chỉ bằng bọn bây mà cũng muốn chơi người của anh đây? Một đám khốn kiếp không biết sống chết.”

Từ lúc bắt đầu, cậu chưa bao giờ có ý định giao Lăng Thịnh Duệ cho cái đám này, sở dĩ nói đáp ứng cũng chỉ nhằm dọa anh ta sợ mà thôi, cậu vốn đã cho rằng người đàn ông này sẽ tin tưởng cậu, chỉ là, kết quả cuối cùng lại khiến cậu cảm thấy vô cùng thất vọng. “Ha, nếu anh đã không tin tưởng tôi, thậm chí còn có ý muốn rời khỏi bên cạnh tôi, vậy tôi đây cho anh một sự trừng phạt nho nhỏ là được rồi nhỉ.” Cười tươi nhìn người đàn ông nằm trong lòng còn cao lớn hơn cả bản thân, Phương Vân Dật khẽ sát vào tai hắn, ôn nhu nói rằng.

Từ xa nhìn lại, hai người lúc này trông như một đôi tình nhân đồng tính đang ôm nhau, thì thầm những lời tình tứ vào tai nhau, dưới ánh mặt trời nhuộm đậm sắc màu, bức tranh nhu hòa kia quả thật không gì sánh được...

.....

Lúc Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại, phát hiện chính hắn cư nhiên không mảnh vải che thân nằm trên chiếc giường, cái này không nói, điều khiến hắn kinh sợ hơn, chính là hai tay hai chân hắn dang ra tứ phía bị khóa lại bởi dây xích, mà mỗi đầu cuối của các sợi xích lại khóa vào bốn cây cột đầu giường ở bốn góc, đem thân hắn kéo ra hình thành một chữ “đại” (大).

Một cảnh tượng quỷ dị như vậy, thật khiến Lăng Thịnh Duệ choáng váng sững sờ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Lúc này không phải...

Đúng lúc Lăng Thịnh Duệ đang hoài nghi bản thân có phải đang nằm mơ hay không, âm thanh trong trẻo của Phương Vân Dật đã vang lên bên người hắn.

“Anh rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi, ha ha.”

Lăng Thịnh Duệ nội tâm cả kinh, vội vàng nhìn sang phương hướng đang phát ra âm thanh.

Quả nhiên, Phương Vân Dật đang rất ưu nhã ngồi trên một chiếc ghế, lòng bàn tay phải chống lấy cằm, khuỷu tay tựa lên tay vịn của ghế, trao cho Lăng Thịnh Duệ một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Lăng Thịnh Duệ ngây người.

Không phải bởi vì nụ cười như thiên sứ của Phương Vân Dật khiến hắn mê hoặc, mà là... hắn phát hiện Phương Vân Dật cư nhiên cũng không có mặc quần áo! Thân thể cao lớn giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, da thịt trắng nõn đứng dưới ánh sáng đèn điện quang như ánh lên màu sắc trắng đục của sữa, vô cùng xinh đẹp.

“Tôi đã sắp kiểm chế không được rồi đấy, vừa nãy còn đang suy nghĩ nếu như anh không tỉnh lại trong vòng một phút nữa thôi, tôi đã trực tiếp nhảy bổ vào làm việc cần làm rồi.” Phương Vân Dật đứng dậy, thân thể thon dài được kéo giãn, không chút che giấu hiện thị ngay trước mắt Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ chớp chớp mắt, đối với một màn trước mắt này không biết nên phản ứng kiểu gì, hắn nghĩ mình nên bất tỉnh vào lúc này thì hay hơn.

“Đừng có làm cái biểu tình quyến rũ người ta như thế này, tôi sẽ nhìn không được đâu đấy.” Phương Vân Dật nhìn chằm chằm thân thể của Lăng Thịnh Duệ, ngữ khí nhập nhằng không rõ.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời mặt đầy hắc tuyến, đầu năm nay, trẻ con đều chơi trò tán tỉnh thế này sao? Nói loại lời này mà không biết xấu hổ gì cả.

Phuong Vân Dật đuổi người một cái, sau đó bước chân cứ nhắm về phía Lăng Thịnh Duệ mà tiến tới, điệu bộ cực kì ưu nhã, bàn chân trắng nõn dẫm lên tấm thảm sàn mềm mại, không phát ra một âm thanh nào, động tác rất nhẹ, rất mềm mại, trông thật giống một con mèo xinh đẹp.

Một con mèo tà ác đến từ địa ngục, đã được ném trái tà pháp của ác quỷ

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 43

Mắt nhìn Phuong Vân Dật đang dần dần tiến gần bên giường, sắc mặt Lăng Thịnh Duệ càng trở nên trắng bệch, tình huống hiện tại này, ngay cả một tên gốc cũng biết tiếp theo sẽ phát sinh loại chuyện gì.

Phuong Vân Dật nhẹ nhàng leo lên giường, bắt chéo chân ngồi kế bên Lăng Thịnh Duệ, mỉm cười tươi nhìn hắn: “Xem ra anh đang rất sợ hãi ha.”

Dáng dấp thất kinh của Lăng Thịnh Duệ, khiến cậu cảm thấy máu lưu thông toàn thân đều sôi trào cả lên, cậu rất thích biểu tình này của người đàn ông đó, sợ hãi, kinh hoàng, nhưng lại vô pháp chống cự, chỉ có thể nằm đó ngoan ngoãn chịu đựng. . .

Bàn tay của Phuong Vân Dật sờ lấy bên mặt của Lăng Thịnh Duệ.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ nhất thời căng cứng.

“Anh rất ghét tôi?” Phuong Vân Dật nắm lấy cằm hắn.

Lăng Thịnh Duệ mỉm môi không nói, nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên đáp án trong lòng hắn nghĩ.

Phuong Vân Dật cười, cậu biết người đàn ông này ghét cậu, nhưng cậu lại chẳng hề có chút cảm giác tổn thương gì. Rất kỳ quái, nếu là bình thường, thì nắm cằm của cậu đã sớm giáng xuống người kia, vậy mà hiện tại, cậu lại yêu thương người đàn ông này vô cùng.

Nơi nào đó trong lòng cậu đột nhiên mềm hẳn xuống, trở nên âm ẩm, tràn ngập cảm giác ngọt ngào nhẹ nhàng, cả con tim phảng phất như được bao bọc bởi mật đường, rất ngọt, nhưng lại không hề ngấy.

Đây, có phải là yêu?

Một cảm giác khác thường, khiến nội tâm Phuong Vân Dật có chút mê man.

Phuong Vân Dật từ trước đến nay chưa từng nghĩ qua chính bản thân mình lại có một ngày nảy sinh cảm giác như thế, theo góc nhìn của cậu, cái thứ gọi là tình yêu chỉ luôn do vài thiếu nữ loli hoang tưởng trong lúc buồn chán mà ra thôi. Ấy vậy mà vào lúc này, cậu phát hiện bản thân cũng sẽ nảy sinh loại cảm giác ấy, rất ngọt ngào, rất dịu nhẹ, rất say đắm người khác, thậm chí trong tim cậu còn đang đập dồn vô số bong bóng của màu hồng, cậu cảm thấy chính mình phảng phất như đã bị tan chảy mất rồi.

Phuong Vân Dật cười khỏ, xem ra lần này cậu thực sự đã sa lầy vào nó.

“Buông, buông tôi ra.” Dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng đầy từ tốn của Phuong Vân Dật, Lăng Thịnh Duệ một mạch không phản kháng gì rồi cuộc cũng mở miệng, căn bản hắn cho rằng Phuong Vân Dật sẽ đối đãi rất thô lỗ với hắn, vậy mà. . .

Sự ôn nhu của đối phương khiến nội tâm hắn dâng trào một nỗi hoảng loạn khó hiểu, cái cảm giác ấy tựa như sự bình yên trước sóng gió bão táp, tựa như dưới một bầu trời đang trong lành nắng ấm sắp sửa nổi lên sự bùng nổ lớn lao nào đó.

Sự phản kháng yếu ớt của Lăng Thịnh Duệ, hoàn toàn bị Phuong Vân Dật tảng lờ một cách tự nhiên.

Phuong Vân Dật cúi đầu, gương mặt cậu từ từ tiến sát đến mặt của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ hoảng hốt muốn nghiêng đầu sang, nhưng lại bị Phuong Vân Dật nắm chặt cằm dưới, không thể động đậy hơn. “Đừng có sợ như thế, tôi sẽ không làm anh bị thương, tôi sẽ thật dịu dàng với anh.” Phuong Vân Dật mỉm cười: “Bất quá, trước lúc đấy thì tôi phải trừng phạt anh một chút mới được, ai bảo anh dám tự ý rời nhà tôi thế chứ.”

Trong lúc nói, đôi mắt của Phuong Vân Dật nhất thời lạnh đi.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng cả kinh, lời của Phuong Vân Dật, khiến hắn có loại dự cảm không lành.

“Tôi muốn dạy anh một bài học mà suốt đời này anh sẽ không bao giờ quên được, để anh sau này cũng không dám lén lút rời khỏi bên người tôi nữa.” Tay của Phương Vân Dật đang nắm lấy cổ của Lăng Thịnh Duệ đột nhiên siết chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Rõ ràng vừa nãy còn đang ôn hòa vui vẻ, vậy mà biểu tình của Phương Vân Dật vào thời khắc này nhất thời trở nên giá lạnh, ản ản tản mát hơi thở đầy mùi ngược đãi cùng hành hạ.

Trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay.

Sự sợ hãi của Lăng Thịnh Duệ đối với Phương Vân Dật lại càng tăng thêm một bậc, hẳn hoài nghi cậu ta có phải tâm thần phân liệt hay không, tại sao cái con người này vừa nói trở mặt liền trở mặt, hơn nữa còn xoay ngoắt một cách triệt để như vậy.

“Cậu, cậu đang muốn làm gì? Không, không được làm vậy!” Quai hàm đã bị nắm đến tựa hồ sắp vỡ vụn, Lăng Thịnh Duệ ngữ khí hàm hồ nói, đau đến toàn thân ra mồ hôi lạnh.

“Anh nói xem?” Phương Vân Dật cười lạnh, biểu tình âm ngoan đến cực điểm.

Lăng Thịnh Duệ chỉ còn vài tia máu trên gương mặt trắng bệch, cũng vào thời khắc này lặng lẽ rút mắt.

“Đừng vọng tưởng tôi sẽ buông tha anh.” Phương Vân Dật nhẹ híp lại mi, nhìn lấy người đàn ông dưới thân mình đang không ngừng giãy dụa, trong ánh mắt của đối phương là sự sợ hãi dày đặc khiến cậu cảm thấy rất hài lòng.

Hay là như vậy, nếu như làm cho anh ta sợ, sau này cũng sẽ không bỏ trốn nữa đâu nhỉ...

Khóe miệng Phương Vân Dật lộ ra một tia cười hưng phấn.

Cậu vươn tay, nhắm tới cái nút bấm màu đỏ ở phía đầu giường bên trái, không hề do dự từ tốn ấn xuống.

Chỉ trong giây lát, một luồng điện lưu cực mạnh chạy từ xiềng xích đang trói lấy tứ chi của Lăng Thịnh Duệ truyền tới, nhất thời quét xuyên toàn thân hắn.

Mọi vật xung quanh trước mắt hắn đã trở nên trống rỗng trong tức khắc, cơn đau đớn kịch liệt đồng thời dâng cao trên khắp người hắn, giống như đang muốn xé rách linh hồn hắn vậy.

Lăng Thịnh Duệ hét lên thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44

Cú sốc điện chỉ kéo dài khoảng vài giây ngắn ngủi, trước lúc Lăng Thịnh Duệ có thể lâm vào hôn mê, Phương Vân Dật hết sức đúng lúc thả lỏng nút ấn, dừng lại sự trừng phạt tàn khốc.

Nếu gặp chuyện thế này, Lăng Thịnh Duệ cũng bị giật đến dờ chết dờ sống.

Phương Vân Dật nhìn thấy người đàn ông kia sắc mặt trắng bệch, hai mắt đại ra, cậu khẽ mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ má của hắn, nhẹ giọng nói: “Anh không sao đâu nhỉ?”

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ đầy sao, bên tai cũng đang bị ầm ầm vang dội, bóng người của Phương Vân Dật cũng chỉ nhìn được mơ mơ hồ hồ, lời của cậu ta nói Lăng Thịnh Duệ lại càng không nghe được toàn bộ.

Tuy rằng không có ngay lập tức nhận được câu trả lời, Phương Vân Dật vẫn hết sức nhẫn nại một cách khác thường, trên mặt cậu mang theo một tia cười ôn hòa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt bởi vì đau mà đã nhể nhại mồ hôi.

“Anh nói xem, tôi phải chế ngự anh theo cách nào mới tốt đây?” Ngón tay của Phương Vân Dật dừng trên môi của người đàn ông, nhẹ nhàng sờ sờ môi vì thiếu nước mà hơi khô đi của anh, dịu giọng nói: “Hủy anh đi, thì quá đáng tiếc, giữ lại anh, anh lại không nghe lời, hơn nữa dường như tôi đã yêu anh mất rồi, nếu như thật sự phá hủy đi anh, tôi rất có thể sẽ đau lòng đó.” Vừa nói, Phương Vân Dật nhấn lại chân mày, biểu tình xem ra rất đau khổ.

Lăng Thịnh Duệ thật vất vả mới tỉnh lại, mà vừa nghe câu nói trên của cậu thiếu chút nữa phun máu, hẳn biết Phương Vân Dật tính tình thất thường, nhưng lần này chính tai hắn nghe được lời lẽ mang tính lăng nhục như thế này vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa nội dung của nó còn rất thiếu đánh.

“Cậu... đừng có mà quá đáng!” Lăng Thịnh Duệ trừng mắt nhìn cậu, giận đến sắc mặt tái xanh, âm thanh đều đang khe khẽ run rẩy.

Vài phút trôi qua, sự kiên nhẫn ít ỏi còn tồn đọng của Phương Vân Dật bị nuốt cạn, tuy rằng còn chưa đến mười tám tuổi, nhưng tâm lý cậu ở một vài khía cạnh nào đó đã phát triển không kém một người trưởng thành là bao.

Ví dụ như, về ham muốn chiếm hữu...

“Anh thật sự không đáp ứng?”

“...”

Phương Vân Dật không chút do dự ấn xuống nút bấm ở đầu giường.

“A...!” Một lần nữa Lăng Thịnh Duệ lại thảm thiết kêu lên.

Không ngừng buông thả rồi lại ấn xuống nút bấm, Phương Vân Dật gắt gao nhìn vào Lăng Thịnh Duệ, tuy rằng bị nổi thống khổ giày vò đến hết mức chịu đựng, nhưng người đàn ông luôn nhu nhược vào lúc này lại quật cường hơn ngoài ý muốn, trước sau như một không thốt một câu, ngoài những tiếng la vì đau đớn, thì không chịu nhả ra bất kì một âm thanh nào khác. Sắc mặt Phương Vân Dật ngày càng trở nên âm trầm.

Căn phòng bọn họ đang ở chính là thuộc trụ sở SM rất có tiếng, cho nên các dụng cụ có sẵn trong phòng đều được đảm bảo an toàn, bao gồm cả dòng điện trên dây xích. Vì thế, tuy rằng bị điện sốc đến chết đi sống lại, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại không bị nguy hiểm gì nhiều, hiểu được điều này, Phương Vân Dật vô cùng an tâm, không đặt được câu khẳng định của anh, cậu sẽ cứ tiếp tục giày vò anh mãi.

Đến phút cuối cùng, Lăng Thịnh Duệ quá sức chịu đựng cũng bất tỉnh nhân sự.

Phương Vân Dật bị kích động đến sắp phát điên, ngay cả biểu tình trên mặt mũi đều trở nên méo mó, chảy mồ hôi toàn thân. Lăng Thịnh Duệ bị hôn mê thì thân thể lại tựa như vừa được kéo từ dưới nước lên, sắc mặt trắng bệch, cả người ướt đầm, tám đệm dưới thân cũng bị mồ hôi trên người hần thấm vào đến ướt hết một mảng lớn.

Nhìn thấy người đàn ông kia hai mắt nhắm nghiền, Phương Vân Dật đột nhiên có chút yêu thương, cậu vốn dĩ dự định dùng nước tát cho hấn tỉnh rồi tiếp tục tra tấn, thế nhưng, hiện tại lại không cách nào xuống tay được.

“Thật là khốn nạn, trực tiếp nói thẳng ra chẳng phải đã được rồi sao? Làm gì mà phải chống trả suốt không đáp ứng vậy hả?” Khẽ vuốt mặt của Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật nghiêng răng nói, chỉ là giọng điệu của cậu nghe ra có chút bất đắc dĩ.

Ngón tay thon dài đan sâu vào mái tóc trên trán của người đàn ông, vuốt ngược chúng ra sau, lộ ra cái trán sáng cao xinh đẹp của Lăng Thịnh Duệ.

Phương Vân Dật si mê nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh.

Thôi bỏ đi, chỉ cần sau này giám sát anh ta chặt hơn một chút, anh cũng chạy không thoát đâu. Phương Vân Dật thầm nghĩ, quyết định không dùng lại phương pháp này bức ép Lăng Thịnh Duệ thỏa hiệp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46

Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại trong tình trạng bị ngạt thở nghiêm trọng, phổi hấn vì thiếu oxy mà đau nóng như thiêu đốt, có cảm giác như một quả khí cầu được thổi căng, cứ như có thể nổ tung vào bất cứ lúc nào vậy.

Trước mắt là một cảnh tượng mơ hồ, phía trước tựa như bị phủ kín bởi một màn sương trắng dày đặc, cái gì cũng nhìn không rõ.

Lăng Thịnh Duệ có hơi mê man, đây rốt cuộc là nơi đâu? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Cuối cùng anh cũng tỉnh.” Giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến từ phía trên, ngữ điệu mang theo một tia vui mừng.

Vật nặng từ trên thân di dời khỏi mình, mắt đi chường ngại che chắn, ánh sáng trắng chói mắt khiến mắt hấn đau nhức, trong vô thức nhắm hai mắt lại.

Ký ức ngắn ngủi trong đầu dần dần khôi phục, Lăng Thịnh Duệ lúc này mới nhớ lại lúc này đã phát sinh chuyện gì.

Cảm giác bị điện kích tựa như một vết hằn in sâu sắc trong đầu hấn, khắp thân thể hấn tựa như lại bắt đầu một cơn đau kịch liệt, giống như đã bị hỏa thiêu đao sắc cắt qua vậy.

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt lấy môi dưới, hơi hơi nhả lại chân mày, mở to hai con mắt, trên mặt không cảm xúc nhìn về phía Phương Vân Dật, ánh mắt ảm đạm không tia sáng.

Cậu vốn dĩ cho rằng người đàn ông này sau khi tỉnh lại sẽ bị dọa đến run rẩy cả người, nhưng đối phương lại bình tĩnh ngoài ý muốn, tựa hồ như chuyện lúc này căn bản chưa từng xảy ra, trấn tĩnh nằm trên giường mà ngáy người.

Phương Vân Dật đột nhiên có chút sợ hãi, anh ta sẽ không bị dọa đến phát ngốc chứ hả...

“Anh không sao chứ.” Phương Vân Dật vươn cánh tay, hươ hươ vài cái trước mặt hắn, có hơi lo lắng hỏi.

Dáng vẻ hồi hộp khẩn trương của thiếu niên giống như một đứa trẻ đang làm chuyện gì có lỗi, ánh mắt vô tội lại đáng thương, bộ dáng cẩn thận thoát nhìn khiến người ta vừa thương lại vừa yêu vô cùng.

Trái lại, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy gương mặt xinh đẹp như thiên sứ này khá là chướng mắt.

Vừa một khắc trước thôi, cậu ta còn đang mang vẻ mặt dữ tợn hành hạ hắn, vậy mà lúc này lại trở nên nhu thuận đáng thương, tính cách nắng mưa thất thường của cậu ta rất khiến Lăng Thịnh Duệ chán ghét, nhưng phần nhiều lại sợ hãi nó hơn.

“Cậu có còn ý định dùng công cụ gì đó hành hạ tôi nữa thì cứ dùng, đừng có chơi trò biến mặt trở mặt nữa, tôi sợ cậu rồi đấy.” Nhẹ nhàng than một một hơi, Lăng Thịnh Duệ nhàn nhạt nói, ngữ điệu còn mang theo chút ý bất đắc dĩ.

Phương Vân Dật hơi sững sốt, sau lại cười lên to tiếng.

“Ha ha ha...”

Lăng Thịnh Duệ trong lòng lạnh run, không biết tên khốn này lại phát thần kinh gì nữa rồi, hể nghĩ tới việc Phương Vân Dật có khả năng tìm một cách khác lại tra tấn mình, thì trong lúc nhất thời ngay cả ý muốn được chết Lăng Thịnh Duệ cũng đã lập sẵn trong đầu.

Nhìn thấy mỹ thiếu niên cười đến muốn chảy cả nước mắt, Lăng Thịnh Duệ vừa sợ đến toàn thân phát run, trong lòng vừa âm thầm rơi lệ.

Hắn sao lại xui xẻo đến như vậy? Gặp một tên tiểu diêm vương như thế...

“Ông chủ à, anh thật sự quá là đáng yêu.” Phương Vân Dật cười đến cơ mặt cũng đau, nhưng lại không thể ngừng được, vẻ mặt mờ mịt của người đàn ông càng khiến cậu cảm thấy anh ta khả ái đến cực điểm, tính trẻ con không khỏi nổi lên, hai tay bưng lấy mặt của Lăng Thịnh Duệ, dùng sức ép vào.

Gương mặt của Lăng Thịnh Duệ bị ép biến dạng, miệng bị ép vào biến thành hình chữ O rất buồn cười.

Phương Vân Dật cảm thấy không cách nào nhìn được nữa, lúc này bởi vì Lăng Thịnh Duệ đang hôn mê, nên cậu mới không có chuyện “giấu đồ bìm leo”.

Nhưng bây giờ thì...

Phương Vân Dật đột nhiên cười lên, cười đến vẻ mặt tươi rói rói, lộ ra hai hàng răng trắng nõn chỉnh tề, so với người mẫu quảng cáo kem đánh răng còn trắng sáng hơn.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên có loại dự cảm cực kì không lành...

“Anh cũng đã tỉnh lại rồi, vậy chúng ta bắt đầu vào chủ đề chính đi nha... Ha ha...” Hai tiếng cười gian cuối câu của Phương Vân Dật thật khiến Lăng Thịnh Duệ thấy hoảng.

Còn chưa đợi Lăng Thịnh Duệ buông lời cự tuyệt, Phương Vân Dật đã dùng tốc độ ánh sáng mở khoen hai chân của Lăng Thịnh Duệ, hai tay rất lạnh nghề đang ra hai chân anh, gác chúng lên hai vai, cả một quá trình được thực hiện trơn tru tựa như nước chảy mây trôi, chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi.

Quả nhiên...

Lăng Thịnh Duệ nhất thời vẻ mặt hắc tuyến.

Hắn vốn cho rằng Phương Vân Dật chỉ là một thiếu niên có hơi xung động, bên trong đơn thuần, thế nhưng bây giờ thì...

Hắn nhìn thế nào cũng chỉ thấy tên nhóc con này thật sự là một cao thủ đã qua thân chinh bách chiến.

Lăng Thịnh Duệ bỗng dưng thấy đau dạ dày.

Bởi vì hai tay bị khóa lại, hắn đã không còn cách nào phản kháng được, càng không nói đến việc tháo chạy, cho nên, chuyện gì xảy ra tiếp theo, dùng đầu ngón chân dễ nghĩ cũng có thể đoán được.

Phương Vân Dật cười tà, mạnh mẽ thúc eo về phía trước.

“A...!” Hầu như cùng lúc, tiếng kêu thảm thiết của Lăng Thịnh Duệ vang vọng khắp căn phòng.

Chỉ là sau một tiếng kêu ấy, Lăng Thịnh Duệ sống chết vẫn chỉ cắn lấy môi dưới, có thể thấy hắn đang cực lực khắc chế bản thân, nhưng vẫn không chặn

được vài tiếng kêu rên tràn ra từ trong cổ họng.

Tiếng tim đập kịch liệt càng thêm nhanh, Phương Vân Dật đột nhiên nghĩ, tên đàn ông này quả thật là đại diện từ của hai chữ ‘tội ác’.

Anh tuấn, ấn nhẫn, thành thực, ôn nhuận...

Thật là quá mức dụ hoặc mà...

Dùng sức ấn lấy vai của Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật không dừng lại được bao lâu, chỉ thoáng điều chỉnh tư thế một lát, rồi lại bắt đầu va chạm.

Cơ thể của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Vân Dật sướng đến đỉnh điểm, nhưng sự hung mãnh dồn dập của Phương Vân Dật lại khiến Lăng Thịnh Duệ thống khổ đến không nổi đau nào đau hơn.

Giống như có một cây côn sắt bị nung nóng cứ ra ra vào vào ngay trong cơ thể mình, cơn đau như bị xé tan ra thân thể cứ tăng lên tại nơi nào đấy khó mở miệng của Lăng Thịnh Duệ, tựa như có vô số đóm lửa nhảy nhót bên trong, đau như bị thiêu cháy, đau đến thấu tận tim gan hần.

Với động tác vô cùng kịch liệt, trong lòng Phương Vân Dật cũng đang dâng trào một loại tình cảm phức tạp.

Vào thời khắc này, trong lòng cậu lặng lẽ thề, bất luận là dùng cách thức nào đi chăng nữa, cậu cũng phải đem người đàn ông này buộc bên mình thật chặt, mãi mãi không cho anh ta rời đi mình.

Lăng Thịnh Duệ không biết bản thân có phải bị đau đến chết rồi hay không. Hần không chống trả nữa, bởi vì hần cảm giác được cường thế của Phương Vân Dật một cách sâu sắc, bất kì sự chống trả nào của hần đều trở thành trò cười trong mắt đối phương, thậm chí còn có khả năng bị coi như một ít tình thú nhỏ nhỏ nữa.

Nội tâm hần âm thầm khẩn cầu Phương Vân Dật mau chóng cả thêm chóng chán, sau đó buông tha hần.

Nhưng hần không tài nào ngờ được, điều này đã không còn khả năng nào xảy ra...

Hoàn quyền 1

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1

Lưu ý: Như đã nhắc ở chương trước, bắt đầu từ chương này mình không xưng nhân vật Lăng Thịnh Duệ là ‘hần’ nữa, thay vào đó sẽ là ‘anh’. Mong các bạn thông cảm vì sự thay đổi này ^^

Phương Vân Dật thể lực kinh người, đợi đến lúc cậu ta đã hoàn toàn thỏa mãn thì Lăng Thịnh Duệ hầu như đã muốn rã rời toàn thân.

“Đại thúc à, làm với anh cảm giác rất là sướng nha!” Sau đợt kích tình, Phương Vân Dật đầm đìa mồ hôi nằm úp lên trên thân Lăng Thịnh Duệ, thở phì phò từng ngụm khí, còn không quên đùa giỡn với Lăng Thịnh Duệ vài câu.

Lăng Thịnh Duệ vô lực nhìn trời, thân thể anh đã bị lấn qua ném lại đến uể oải, đặc biệt là phần eo và lưng, xót đến độ sắp tê liệt, thoáng nhúc nhích một ít đã đau đến khó chịu.

“Thể lực của anh không ổn rồi.” Phương Vân Dật vỗ vỗ mặt anh, dùng sức véo một cái, cười xấu xa nói: “Sau này phải rèn luyện nhiều một chút, nếu không sẽ giống như hôm nay, làm hơi hột tùy ý thể mà anh đã ngắt, quả thực là quá yếu đấy, tuy rằng lúc anh bất tỉnh thì... càng thêm mê người vô cùng.”

Bị Phương Vân Dật trêu đùa, hai má Lăng Thịnh Duệ có hơi đỏ, hàng lông mày rậm nhíu chặt.

Anh không thích kẻ miệng lưỡi lắt léo, nói năng ngọt xớt, đặc biệt Phương Vân Dật vẫn là một tên nhóc choai choai chưa lớn, việc cậu ta nói ra những lời hạ lưu như thế khiến anh cảm thấy không thoải mái chút nào.

“Cậu nghiêm túc một chút có được không? Cậu rõ ràng vẫn còn là trẻ vị thành niên, anh cậu lẽ nào không nói gì cậu à?”

Phương Vân Dật híp lại mắt: “Hà? Vậy chẳng lẽ anh cho rằng tôi chưa đủ tiêu chuẩn của một người trưởng thành hay sao?” Cậu nhếch mép nhìn người đàn ông trước mắt: “Hay là, anh cảm thấy tôi ‘làm’ chưa đủ, anh còn muốn ‘kiểm nghiệm’ thêm nữa?”

Ngữ điệu Phương Vân Dật có chút lạnh lùng, cậu rất không thích Lăng Thịnh Duệ ý rằng anh là trưởng bối rồi lại tỏ vẻ cao cao tại thượng với mình.

Phương Vân Dật không trả lời câu hỏi của Lăng Thịnh Duệ, khiến anh có hơi lúng túng: “Ý tôi không phải như thế, tôi...” Lăng Thịnh Duệ áp úng nửa ngày trời, trái lại không biết nên nói gì mới ổn.

Anh quả thật hết cách với thằng nhóc ác ma này.

Ánh mắt sáng lóe của Phương Vân Dật nhìn chăm chăm Lăng Thịnh Duệ, dường như đang chờ câu nói tiếp theo của hắn, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại hơi xoay đầu qua, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Cả hai người trầm mặc, không khí trong căn phòng nhất thời rơi vào sự yên tĩnh rất không phối hợp với nhau, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng hít thở của hai người đều nghe được rõ ràng khác thường.

Bầu không khí có chút kỳ lạ.

Sau đó vài phút, Phương Vân Dật leo khỏi người Lăng Thịnh Duệ, mở ra cái khoen đã còng tay Lăng Thịnh Duệ suốt một tiếng đồng hồ trước.

Đôi tay lần nữa được tự do, Lăng Thịnh Duệ có chút vui mừng, xoa xoa cổ tay đã đau đến tê liệt của mình, đã giãy dụa trong khoảng thời gian khá lâu, phần da cổ tay phía trong bị trầy và chai sần, tuy rằng không chảy máu, nhưng thay vào đó là vô số những sẹo, cộng thêm vài nơi bầm tím không lớn không nhỏ, trông rất chẳng chịt lộn xộn.

“Không sao chứ? Đểu tại tôi...” Nhìn thấy cổ tay của Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật có chút xin lỗi mở miệng nói.

Lăng Thịnh Duệ lặng lẽ bỏ tay xuống, nhàn nhạt nhìn cậu ta một cái, một câu cũng không nói.

“Sớm đã biết thế này thì đổi thành dây thừng là tốt rồi, tôi nhất thời kích động, quên rằng còng tay rất dễ gây bầm tím cho da.” Phương Vân Dật nắm lấy cẳng tay anh, về mặt hồ thẹn: “Xin lỗi.”

Lăng Thịnh Duệ về mặt nhất thời hắc tuyến, Phương Vân Dật đã chiếm được tiện nghi còn ở đó làm bộ làm tịch, khiến anh thật hết nói nổi.

“Hắn là rất đau nhĩ, sau này tôi sẽ không đối xử với anh như thế nữa.” Phương Vân Dật nắm lấy tay anh, về mặt tha thiết nhìn anh, so với sự tàn bạo lúc cường bức anh thì cứ như một trời một vực.

Lăng Thịnh Duệ tổng coi như đã hiểu rõ, tên nhóc khốn này căn bản là điển hình của loại người hai mặt, tính cách âm tình bất định, lúc tốt bụng có thể nguy trang như một chú thỏ trắng nho nhỏ vô hại, lúc trở nên xấu xa, thì sẽ là hình tượng của một con sói ác ôn hung bạo tàn độc.

“Có thể bỏ tôi ra được chưa?” Lăng Thịnh Duệ cụp xuống mi mắt, rầu rĩ nói, Phương Vân Dật nắm tay anh đến là chặt, anh căn bản không có cách nào thoát ra. Phương Vân Dật mỉm cười không nói, cúi đầu xuống, tiến đến phần cổ tay bị thương của Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng liếm liếm lấy.

Lăng Thịnh Duệ kinh hãi, vội vàng muốn rút lại tay, nhưng lại bị Phương Vân Dật dùng sức nắm chặt, tiếp tục không ngừng liếm lấy nó.

“Cậu đang làm cái gì?”

“Nước bọt có thể sát trùng.” Phương Vân Dật ngẩng đầu, mỉm cười nói.

“...”

“Đừng lo lắng, tôi không có ăn luôn anh đâu, tôi chỉ đang giúp anh sát trùng chút xíu mà thôi.” Phương Vân Dật ngữ điệu thập phần ôn nhu.

Lăng Thịnh Duệ chỉ có ngờ ngác nhìn cậu trần trần, toàn thân cứng ngắc.

Cái lưỡi của Phương Vân Dật một lần lại một lần liếm láp cổ tay bị thương của Lăng Thịnh Duệ, từ góc độ nhìn của Lăng Thịnh Duệ, có thể thấy lông mi của cậu rất dài, rất dày, ngập tràn ánh nước, nhẹ nhẹ rung động, đẹp đến độ khiến người ta hầu như quên rằng cậu ta là một tên con trai.

Sự đau đớn nhẹ mang đến từng đợt, cảm giác không khó chịu lắm, ngược lại, còn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nội tâm dâng trào một loại cảm giác bất minh không nói rõ, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên thấy tên nhóc con này giống như một chú chó rất thích dính lấy người khác, luôn luôn dán lấy người mà cậu ta nhận định là “chủ nhân” không buông.

Tuy rằng chuyện này nghe ra rất phi lý, nhưng anh lại cảm thấy trong thâm tâm Phương Vân Dật có lẽ là một người rất cô đơn, chỉ là lúc bình thường cậu ta chôn giấu tầng cảm giác này quá sâu, không một ai có thể phát hiện dưới vẻ ngoài ngạo mạn phóng túng kia, kỳ thực chôn sâu một trái tim lẻ loi đơn độc.

Có lẽ, ngay chính bản thân cậu ta cũng không có phát hiện được điều này...

Từ lúc bước vào nhà Phương gia, Lăng Thịnh Duệ từ trước đến giờ chưa từng gặp qua bố mẹ của Phương Nhược Thần, thậm chí cũng chưa nghe nói qua, chuyện này trong Phương gia là một chuyện cấm kỵ, tuy rằng không có đặc biệt nói rõ, nhưng cũng được coi là quy tắc được ước định sẵn mà thành rồi.

Không có sự chăm sóc yêu thương của cha mẹ, lại cộng thêm sự cưng chiều hầu như hoàn toàn của anh họ ảnh hưởng, cá tính trở nên như thế, thì cũng

chẳng có gì là lạ. Lăng Thịnh Duệ nghĩ ít hần là như vậy.

Có nhiều lúc, tha thứ cho một người chỉ cần một lý do đơn giản thôi, cứ coi như đây một sự thù hận ngập trời nào đó đi, nhưng nếu như tìm được một lý do thích đáng, thì tất cả mọi hận thù này đều sẽ tan thành mây khói, mà vừa khéo Lăng Thịnh Duệ đã tìm ra nó, hơn nữa anh vẫn luôn là một người cực dễ mềm lòng, cho nên, dù là vừa bị cường bạo không bao lâu, nhưng vốn dĩ sự tức giận gay gắt của anh cũng vào lúc này mà giảm dần đi không ít.

Từ góc nhìn của anh, đối phương dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ đáng thương không có được tình yêu thương của cha mẹ mà thôi.

“Được rồi đó, như thế này hần là không thành vấn đề.” Phương Vân Dật ngẩng đầu, nở nụ cười nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ thoát khỏi suy nghĩ riêng, nhìn thấy cổ tay mình vì bị liếm láp mà ướt sũng, trong lòng anh giống như đã đánh đổ một lọ hương ngũ vị, trải nghiệm những cảm giác rất khó chịu, anh không biết nên dùng nét mặt gì đối mặt với cậu thiếu niên trước mắt đây.

“Ồ, vậy... cảm ơn.” Lăng Thịnh Duệ có chút thất thần rút tay về.

“Không có gì.” Phương Vân Dật mỉm cười, Lăng Thịnh Duệ không có hận cậu, điều này khiến trái tim đang thấp thỏm của cậu ổn định lại không ít.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2

“Ách, nếu đã như vậy, thì chúng ta trở về thôi.” Hít một hơi thật sâu, khoe miệng Lăng Thịnh Duệ giương lên một tia cười miễn cưỡng.

Phương Vân Dật nhất thời chưa nắm kịp tình hình, không khỏi có chút sững sờ: “A?”

Cậu vừa định muốn tiến thêm một bước thâm nhập vào sâu trong nội tâm Lăng Thịnh Duệ, thì có thể xem ra, trái tim của người đàn ông này có hơi buông lỏng, vừa lúc là thời cơ tốt để bồi dưỡng tình cảm.

“Ừ thì, chúng ta vẫn nên mau chóng về nhà, cả hai bỏ đi lâu như vậy, anh cậu hần là đang lo lắng đấy.” Lăng Thịnh Duệ thì thào nói.

Xét theo hiện tại thì việc chạy trốn vào bây giờ cơ bản là không có khả năng, hơn nữa về phía Phương Nhược Thần, khẳng định cậu ta đã phát hiện anh chạy trốn, nếu như nhất thời phần nộ thật sự làm ra chuyện gì đó tổn hại đến người nhà anh, anh tuyệt đối sẽ nổi điên mất.

Nỗi lo lắng của Lăng Thịnh Duệ bị Phương Vân Dật nhìn ra hết thảy, nhất thời có chút buồn cười: “Biết sợ mà còn dám chạy trốn? Tính tình anh tôi thế nhưng lại vô cùng táo bạo, nếu như anh ấy thật sự nổi giận, sẽ làm loại chuyện cực đoan gì thì ai cũng không biết được.”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng bệch một mảnh.

“Vậy thì đừng có chậm trễ nữa.” Lăng Thịnh Duệ xoay người xuống giường, vừa lúc ngón chân chạm đất thì phần eo lại truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, hai chân mềm nhũn, tê liệt hết cả.

Phương Vân Dật tay mắt nhanh nhẹn, kịp thời nắm lấy cánh tay anh, thuận thế đem anh ôm vào lòng.

Sau lưng Lăng Thịnh Duệ dán lấy lồng ngực trần của Phương Vân Dật, nhiệt độ nóng như lửa khiến cả thân anh giật nảy.

“Những người mà tôi từng chơi qua, không qua một, hai ngày thì cơ bản không thể đi được.” Giọng nói nhập nhằng mơ hồ của Phương Vân Dật vang lên bên tai, hơi thở nóng hổi thổi ra phả vào phía cổ sau của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ vô thức chống trả một lát, nhưng không có giây người thoát ra, không khỏi có chút ngượng: “Không sao, tôi vẫn được mà.”

Phương Vân Dật nhún mày, vẻ mặt hoài nghi: “Thật không?”

“Ừ.”

Phương Vân Dật nhún nhún vai, buông anh ra.

Mất đi chống đỡ, chân Lăng Thịnh Duệ lại nhuyễn đi không còn chút sức lực, bất quá vẫn miễn cưỡng đứng vững được, anh tiến đến phía cửa một cách gian nan, tốc độ có thể so sánh được với rùa bò.

Anh không ngờ được thể lực của bản thân lại kém như vậy, lúc đầu anh chỉ cảm giác được eo rất xót, nhưng không nghĩ đến bây giờ đi đứng cũng khó khăn như vậy, thể lực của Phương Vân Dật quả thực quá tốt, mấy tiếng đồng hồ tàn phá anh liên tục đã sắp rút cạn hết sức lực vốn có trong người anh.

Phương Vân Dật đứng nguyên tại chỗ, khoanh tay nhìn người đàn ông đang đi đứng có chút kỳ quặc kia, nội tâm dâng trào một loại cảm giác rất quái dị.

Người đàn ông này, so với vẻ ngoài của anh ta thì xem ra kiên cường hơn rất nhiều.

Bất quá, như thế cũng tốt, như vậy thì sau này làm gì thì cũng có thể không cần nghĩ đến hậu quả...

Xoa xoa cằm, nụ cười vốn dịu dàng trên gương mặt Phương Vân Dật dần dần nhuộm lên một tia tà ác.

Lăng Thịnh Duệ đi đến trước cửa, vươn tay cầm lấy tay nắm, âm thanh yếu ớt của Phương Vân Dật đột nhiên vang lên sau lưng anh: “Lẽ nào anh dự định cứ thế này ra khỏi đây sao?”

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra, cúi đầu nhìn, nhất thời mặt đỏ đến tận mang tai. Thân thể anh không một mảnh vải che thân, đầu hôn sau đột kích tình trạng rộ trên da thịt hơi ngấm, trông đặc biệt gợi cảm.

“Có nhiều lúc tôi thật sự nghi ngờ anh có phải là người đã 31 tuổi hay không, đến từng tuổi này rồi mà còn thiếu linh hoạt như vậy.” Phương Vân Dật cầm lên quần áo của Lăng Thịnh Duệ, ngoài cười trong không cười đi đến bên cạnh anh, vươn tay đem chiếc áo sơ mi khoác vào người anh.

Lăng Thịnh Duệ trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, thân thể rụt về phía sau một chút, né khỏi tay cậu, ngượng ngùng nói: “Không cần, tôi tự mình mặc là được.”

Đề một tên vừa mới cường bức anh mặc quần áo giúp, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Anh còn sức để mặc hay sao?” Phương Vân Dật nhàn nhạt nhìn anh một cái, nâng mày nói rằng.

“Hắn là... có thể.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng.

“Vậy anh tự mình mặc đi.” Phương Vân Dật cầm quần áo đưa cho anh.

Lăng Thịnh Duệ nhận lấy quần áo, xoay người sang, dùng động tác chậm rãi mặc vào, mà Phương Vân Dật thì đang đứng ở một bên, mắt không chuyển dời nhìn cảnh tượng nóng bỏng, một người đàn ông hấp dẫn đang mặc quần áo.

Có đôi lúc, một người mặc quần áo còn gợi cảm hơn so với khi không mặc...

Phương Vân Dật hí hóp lấy đôi mắt, đánh giá người đàn ông đã mặc xong áo sơ mi trắng kia từ trên xuống, không ngăn được mình huyết sáo một tiếng, người kia quay lưng với cậu, nửa thân trên cân xứng rắn chắc bị bao bọc lấy bởi lớp vải mềm mại, phác họa trọn lấy đường cong xinh đẹp của lưng, phía dưới của sơ mi lại lộ ra nửa cái mông rắn chắc rất cong lên và cả đôi chân thon dài thẳng tắp, dưới sự đối lập giữa màu lúa mạch nhạt của da và màu thuần trắng dễ thấy của áo sơ mi, anh trông ra lại gợi cảm chết người.

Cảm giác được có ánh nhìn sáng quắc nào đó như sói sau lưng, thân thể Lăng Thịnh Duệ có chút cứng ngắc, trên trán toát ra một tầng mồ hôi hột tinh mịn, đương nhiên là mồ hôi lạnh, anh lúc này mới biết hóa ra đường nhìn từ sau lưng cũng có thể sinh ra lực áp bức đến như vậy.

Việc mặc áo đã tạm ổn, nhưng lúc vớ phải quần dài, đối với tình trạng của Lăng Thịnh Duệ bây giờ thì anh hầu như không cách nào làm được, hai chân anh đã nhuyền đến sắp không chống đỡ được, càng đừng nói tới việc phải đứng một chân, thử được vài lần cũng không có thành công, cuối cùng vẫn là Phương Vân Dật nhìn thấy chướng mắt mà đi tới, ôm lấy anh, giúp anh mặc vào.

“Ài, tôi không biết nên nói thế nào với anh, rõ ràng là chuyện mình làm không được, sao lại cứ miên cưỡng thế hả?” Phương Vân Dật một bên giúp anh mặc quần vào, vừa thờ dãi nói, còn không quên sờ hai lượt trên đùi và phần thân dưới của anh, ăn nhiều đậu hũ.

Lăng Thịnh Duệ lúng túng đến độ về mặt đỏ bừng, thế nhưng cũng không làm gì được, lúc này mà còn cự tuyệt Phương Vân Dật giúp đỡ thì quả thực có chút đạo đức giả quá mức, dù sao thì anh cũng không phải phụ nữ, không cần thiết cứ phải nhấn nhá mặt mày như thế.

Chỉ là, cảm giác vẫn hơi quái lạ...

“Xong rồi.” Bấm khóa xong thắt lưng, Phương Vân Dật giúp anh chỉnh lại cổ áo, hài lòng nói.

“A, vậy cảm, cảm ơn cậu.”

“Không vấn đề gì.” Tay trái Phương Vân Dật cầm lấy khuỷu tay tay phải, tay phải xoa xoa lấy cằm, bộ dáng như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, đánh giá anh từ trên xuống dưới, cười xấu xa nói: “Nếu như thật sự cảm kích tôi, thì anh lấy thân báo đáp đi.”

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, hai má có chút phồng hồng, ba lần bốn lượt bị tên nhóc học sinh nhỏ hơn mình mười tuổi đùa giỡn, anh không biết phải nói gì hơn.

“Đội tôi một lát, tôi mặc xong quần áo thì chúng ta có thể về nhà rồi.” Phương Vân Dật thu lại nụ cười xấu xa, khôi phục lại vẻ mặt bình thường, không có tiếp tục dấn sâu vào loại chủ đề vô nghĩa này.

Lăng Thịnh Duệ gật gật đầu: “Ừ.”

Vội vã mặc xong áo và quần, Phương Vân Dật đỡ lấy Lăng Thịnh Duệ đi ra khỏi trụ sở SM bí mật ẩn mình rất tốt trong khu phố náo nhiệt này, mà ở phía trước cánh cửa ra vào, chiếc xe hơi tư nhân có rèm che của Phương gia đã sớm đậu ở đó chờ đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3

Một chương bù, cuối tuần sẽ thêm một chương (nếu đến cuối tuần không có thêm việc @@)-

Trên đường về nhà, Lăng Thịnh Duệ cứ luôn ngẩng nhìn chăm chăm cảnh tượng ngoài cửa sổ mãi.

Anh lo rằng Phương Nhượng Thần sẽ gây bất lợi với người nhà mình, đối phương đã sớm thị uy đe dọa trước mặt anh, nhưng anh vẫn vì trong một lúc tức giận mà bỏ trốn, tuy rằng mối quan hệ giữa anh và vợ đã triệt để tan vỡ, thế nhưng anh vẫn một mực hy vọng hai người có thể hòa giải với nhau, nếu như Phương Nhượng Thần thật sự làm chuyện gì đó tổn hại đến gia đình anh, anh dù chết cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Tâm trạng lo lắng của Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật đem hết thảy đặt trong tầm mắt một cách tự nhiên, chỉ là cậu cũng không chủ động mở miệng nói gì, theo cậu nghĩ, Lăng Thịnh Duệ cần một lần giáo huấn nhớ đời, để anh ta biết việc bỏ trốn tất yếu phải trả giá đắt.

Trên đường đi Lăng Thịnh Duệ cứ lo lắng thấp thỏm mãi, cho đến khi về đến nhà Phương gia, tìm anh đập càn mạnh đến muốn nhảy ra khỏi cổ họng, anh sợ rằng mình sau khi bước vào cửa, Phương Nhượng Thần sẽ lạnh lùng nói với anh: “Do anh bỏ trốn, nên vợ và con anh đều bị tôi giết chết hết cả rồi.”

Chiếc xe chậm rãi tiến vào ga-ra, vừa lúc xe đỗ, Lăng Thịnh Duệ đã bật mạng mở cửa, xuống xe, vội vội vàng vàng chạy về hướng biệt thự Phương gia.

“Yo! Thể lực khôi phục nhanh thật.” Phương Vân Dật xuống xe một cách từ tốn chậm rãi, cười ** nhìn bóng dáng bước đi không vững của anh.

Đối với lời trêu chọc của Phương Vân Dật, Lăng Thịnh Duệ cứ mắt đét tai ngơ thôi.

Anh dùng sức đẩy cửa ra, thở hắt hển vọt vào trong nhà.

Người làm trong phòng khách đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn sang cửa, còn Phương Nhượng Thần thì ngồi ngay trên sô-pha, lạnh lùng nhìn anh, hai tay ôm trước ngực, trên mu bàn tay là một mảng máu thịt không rõ, màu máu tươi nhuộm trên vải sơ mi trắng toát một vết đỏ lớn đến nhức mắt, thoạt nhìn thấy mà giật cả mình.

Lăng Thịnh Duệ đứng sững tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Ánh mắt Phương Nhượng Thần giá lạnh như băng, từ lúc Lăng Thịnh Duệ bước vào cửa thì vẫn cứ sống chết trừng vào người anh, tuy thái độ không có biến động gì quá lớn, nhưng ẩn chứa bên trong, một dòng cảm giác lạnh thấu xương lưu chuyển bên trong ấy lại cường liệt như vậy đấy.

Sự sợ hãi trong lòng Lăng Thịnh Duệ ngày càng thêm sâu, trong vô thức bước lùi một bước, đụng ngay vào người Phương Vân Dật đang tiến vào cửa từ phía sau.

“Sao vậy?” Tay phải Phương Vân Dật khoát lên vai anh, có chút hiếu kì nhìn vào bên trong phòng, sau đó cả người cứng ngắc, giọng nói líu lo cũng ngừng.

Lần chơi này quá mức rồi...

Phương Vân Dật miễn cưỡng, gắng gượng bước vào, lộ ra một nụ cười nhu thuận, nói với Phương Nhượng Thần: “Anh hai, thật ngại quá, em về trễ rồi.”

Phương Nhượng Thần lạnh lùng nhìn cậu, không nói một câu.

Đường nhìn dần hạ xuống, Phương Vân Dật vờ như vừa mới chú ý đến hai tay bị thương của Phương Nhượng Thần, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc: “Anh, anh bị thương sao? Sao không để người ta băng bó lại?”

Xoay đầu sang, Phương Vân Dật nhìn nhóm người làm đang đứng, có chút tức giận mở miệng nói: “Mấy cô cậu làm việc kiểu gì? Anh tôi bị thương mà không biết gọi bác sĩ đến xử lí hay sao?”

Nhóm người hươ hươ tay, chỉ sang Phương Nhượng Thần, vẻ mặt khó xử.

Phương Vân Dật còn muốn hé miệng nói gì đó, nhưng khi chạm mắt với sắc mặt ngày càng khó coi của Phương Nhượng Thần, thì vô cùng thức thời tự động im bặt.

“Ách..., em mới nhớ ra mình có bài tập còn chưa làm, vậy em về phòng trước để làm bài ha.” Phương Vân Dật có hơi ngượng ngừng xoa xoa gáy, quan sát sắc mặt của Phương Nhượng Thần một cách cẩn trọng.

Phương Nhượng Thần không trả lời, nhưng cũng không phản đối, Phương Vân Dật cứ cho rằng cậu ta đã ngầm đồng ý, liền le lưỡi ra, phi như bay bỏ chạy lên lầu hai.

Nhìn thấy bộ dáng chạy trốn thục mạng của Phương Vân Dật, Lăng Thịnh Duệ khóc không ra nước mắt, rõ ràng là Phương Vân Dật bắt anh về lại đây, nhưng đối phương lại nở để một mình anh đối mặt với tên hung thần ác sát – Phương Nhượng Thần này.

“Chuyện đó... Nếu không có việc gì, tôi cũng về phòng đây...” Lăng Thịnh Duệ nhìn cái tên nào đó đang ngồi trên sô-pha, mở miệng thăm dò hỏi.

Phương Nhượng Thần không để ý đến anh.

Ôm lấy tâm lý may mắn trong lòng, Lăng Thịnh Duệ cẩn trọng bước lên phía trước vài bước.

Phương Nhượng Thần vẫn như cũ không có phản ứng.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng mừng rỡ, tuy rằng không biết Phương Nhượng Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu hiện tại cậu ta đã như thế này, thì dường như cũng chẳng chuẩn bị gì để làm phiền gì anh đâu.

Lăng Thịnh Duệ vận dụng hết sức lực toàn thân, bước đi càng nhanh, hướng đến lầu hai mà bước.

Lúc đi ngang qua người Phương Nhượng Thần, khước mắt Lăng Thịnh Duệ vẫn một mực gắt gao theo dõi cậu ta, rất sợ đột ngột phát sinh biến cố gì đó.

May mắn một điều, Phương Nhượng Thần từ đầu chí cuối vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước, cũng chẳng có động tác nào khác. Lăng Thịnh Duệ nhất thời thở phào một hơi, tuy rằng không biết Phương Nhượng Thần rốt cuộc bị cái gì, nhưng có thể tránh được một kiếp, anh vẫn cảm thấy không gì may mắn hơn thế.

Lúc bước lên lầu, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên quay đầu lại, đứng đối diện với sau lưng Phương Nhượng Thần, nhỏ giọng cất tiếng nói một câu: “Miệng vết thương của cậu rất nghiêm trọng, vẫn nên đi kiểm bác sĩ lại xem đi, không nên để lại di chứng.”

Toàn thân Phương Nhượng Thần hơi run lên, nhưng vẫn không hề xoay đầu lại, cũng không có hồi đáp gì.

Lăng Thịnh Duệ có chút bất đắc dĩ thở ra một hơi, xoay người, lên lầu.

Mà Phương Nhượng Thần đang ngồi trên sô-pha, nghe được tiếng bước chân ngày càng nhỏ dần của Lăng Thịnh Duệ, ánh mắt trở nên càng thêm thâm trầm, đen như một hố sâu không thấy đáy.

Về được phòng, Lăng Thịnh Duệ ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy dựng.

Căn phòng vốn gọn gàng sạch sẽ đã biến thành một mớ hỗn độn, cửa tủ quần áo toàn bộ đều bị đập tan, chiếc gương soi khảm ở trên cũng bị vỡ nát, các mảnh thủy tinh rơi đầy mặt sàn, còn quần áo của anh thì bị vứt lung tung nơi nơi đều có.

Đây rốt cuộc là như thế nào? Xảy ra chuyện gì vậy?

Ngơ ngác nhìn vào cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, Lăng Thịnh Duệ có chút không phản ứng lại được.

Lăng Thịnh Duệ liên tưởng đến hai tay dính đầy máu tươi của Phương Nhượng Thần, bỗng dưng nhớ ra. Chuyện này hẳn không là Phương Nhượng Thần sau khi phát hiện anh bỏ trốn, nhất thời phần nộ làm ra đó chứ...

Thật là đáng sợ...

Lăng Thịnh Duệ kiễng chân lên, cẩn trọng né tránh các mảnh vỡ thủy tinh trên sàn, đi đến phía trước tủ quần áo.

Cho đến khi tiến đến gần, anh mới phát hiện, cửa tủ bị phá hủy so với tưởng tượng của anh còn lợi hại hơn nhiều, cả mặt phẳng cơ hồ đều bao phủ đầy bởi các vết rạn nứt, rất nhiều vết nứt còn liên tiếp với nhau, rõ ràng là hậu quả của việc đã bị đập tan bởi rất nhiều cú đấm, trên mặt phẳng còn trải dài các vết máu chi chít tí mĩ, có thể thấy lúc đó Phương Nhượng Thần đã điên cuồng như thế nào, Lăng Thịnh Duệ cơ hồ đã có thể tưởng tượng được tình cảnh ấy: Chàng trai trẻ tuổi hai mắt đỏ rực đứng trước tủ quần áo, một đấm lại một đấm nện vào cánh cửa tủ cứng cáp, miệng phát ra những tiếng rống đầy phần nộ...

Đây là bằng gỗ thực sự đó! Còn là cái loại đặc chế mà cứng nhất nữa, lẽ nào Phương Nhượng Thần đều không thấy đau sao?

Nhìn thấy các vết nứt đáng sợ kia, Lăng Thịnh Duệ không khỏi rùng mình, nếu như các nắm đấm kia đều nện vào người anh, vậy...

Lăng Thịnh Duệ không dám nghĩ đến cảnh tượng đó nữa.

“Ai... Người trẻ tuổi bây giờ, thật dễ xung động quá.” Thở dài một hơi, Lăng Thịnh Duệ ngồi xồm xuống, nhẩn nhẩn con đau kịch liệt từ phần eo và hông, bắt đầu thu dọn các mảnh thủy tinh vụn trên sàn.

Tuy rằng khung cảnh thoát nhìn rất lộn xộn, nhưng chỉ cần quét đi các mảnh vỡ và nhặt lại quần áo rơi rớt trên sàn là xong ngay, về phần cánh cửa tủ bị đập nát, đợi lát sau xử lý cũng ổn, Phương Nhượng Thần đang nổi nóng, anh không dám hấp tấp yêu cầu tìm người ta tới giải quyết, sợ rằng đến lúc đó cửa tủ chưa được sửa chữa, mà ngược lại là anh đã bị “xử lý” luôn rồi.

Tuy rằng toàn thân vô lực, nhưng ở Phương gia làm quen rồi công việc quét tước, Lăng Thịnh Duệ cũng chỉ tốn nửa giờ là đã dọn dẹp xong.

Nhìn thấy căn phòng đã trở lại tình trạng ngăn nắp sạch sẽ, Lăng Thịnh Duệ thở một hơi thật sâu, lau đi mồ hôi đọng trên trán: “Phù... coi như đã dọn xong.”

Bị lăn qua lăn lại hết nửa ngày, còn phải chịu cơn đau tim khá lớn, vào lúc này, Lăng Thịnh Duệ mới trải được cảm giác uể oải, kiệt sức một cách triệt để.

Cả người Lăng Thịnh Duệ thoát lực ngã lên giường, dự định sẽ nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng khi vừa nhắm lại mắt, trước mắt anh đột nhiên hiện lên hình ảnh Phương Nhượng Thần lạnh lùng và đôi tay dính đầy máu thịt mơ hồ kia.

Lăng Thịnh Duệ đột ngột mở mắt.

Phương Nhượng Thần như vậy, cậu ta hẳn sẽ không đang ngồi đợi chứ...

Chỉ trong nháy mắt, Lăng Thịnh Duệ liền rất nhanh phủ định cái suy nghĩ ngờ ngẩn này, dựa vào tính cách lạnh như băng vạn năm không đổi của Phương Nhượng Thần, khả năng nào lại có cái hành động ấu trĩ này? Lăng Thịnh Duệ vỗ mạnh đầu mình một cái, trong lòng cười nhạo ý tưởng kì lạ của chính mình.

Chỉ là, hề nghĩ đến vết thương trên tay của Phương Nhượng Thần, tim Lăng Thịnh Duệ liền ổn định không nổi.

Bị thương đến như thế, ắt hẳn rất đau, lại không chịu đi trị liệu...

Lăng Thịnh Duệ bật người ngồi dậy trên giường, ít nhất cũng phải giúp sát trùng vết thương chứ...

Lê lét tấm thân kiệt sức của mình, Lăng Thịnh Duệ đi ra khỏi phòng, cầm lấy hộp cứu thương từ tay một người làm trong nhà, xuống lầu, đi đến bên cạnh Phương Nhượng Thần.

“À, vết thương của cậu còn đang chảy máu, để tôi giúp cậu xử lý một chút.” Lăng Thịnh Duệ nâng lên hộp cứu thương, nhỏ giọng hỏi.

Phương Nhượng Thần không để ý đến anh, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm nghiêng sang, vẫn như cũ duy trì tư thế lúc này, hai tay ôm lấy cánh tay, lạnh lùng nhìn thẳng, nếu không nhờ sự phập phồng có quy luật trước ngực cậu, Lăng Thịnh Duệ đều sẽ hoài nghi trên ghế sofa kia phải chăng là một bức tượng điêu khắc đang ngồi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4

Sự thờ ơ, bất động của Phương Nhượng Thần khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất lúng túng, anh thở dài, ngồi xổm người xuống, mở ra hộp cứu thương được đặt trên mặt sàn, lấy ra một chai cồn i-ốt và một miếng bông, mở nắp ra, thấm vài giọt lên miếng bông, đưa đến trước mặt Phương Nhượng Thần: “Tôi sẽ sát trùng cho cậu trước, nếu bị nhiễm trùng nữa thì phiền phức lắm.”

Phương Nhượng Thần vẫn như cũ không hề để tâm.

Bàn tay của Lăng Thịnh Duệ ngưng ngui dừng trên không trung, dung dịch cồn i-ốt từ miếng bông thuận thế trượt xuống từ ngón tay đến trên mu bàn tay, cảm giác lạnh lạnh.

Tuy rằng lòng tốt bị phớt lờ, nhưng tay của Lăng Thịnh Duệ vẫn một mực không rút lui, tuy rằng anh vẫn luôn không ưa Phương Nhượng Thần, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của Phương Nhượng Thần, anh vẫn cảm thấy không nhẫn tâm, tuy rằng đã biết ngọn nguồn sự việc là từ đâu mà ra, nhưng anh vẫn tự thấy rằng bản thân vẫn đang gánh một ít phần trách nhiệm trong đấy.

Giằng co được vài phút, tay của Lăng Thịnh Duệ có hơi đau, dung dịch cồn cũng bốc hơi khá nhiều rồi, khô đi dính lại một chỗ, trông hơi khó coi.

Lăng Thịnh Duệ đem miếng bông y tế kia thấm tiếp dung dịch cồn, rồi nắm lấy cổ tay của Phương Nhượng Thần, anh không muốn cứ phải tiếp tục giằng co nữa, mau chóng giải quyết cho xong, anh sẽ có thể được nghỉ ngơi sớm một chút, anh hiện tại đã buồn ngủ đến độ hai mắt cũng mở không xong rồi.

Chỉ là, bất luận Lăng Thịnh Duệ dùng sức thế nào, cánh tay của Phương Nhượng Thần vẫn không mảy may động đậy.

Lăng Thịnh Duệ có hơi bất đắc dĩ mở miệng: “Đừng có như thế nữa được không? Thân thể là của cậu, có giận hờn gì thì cũng đừng trút lên thân thể mình.”

Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng khuyên bảo, lời lẽ cơ hồ đã mềm đến mức có thể coi là khẩn cầu, chỉ là Phuong Nhựt Thần vẫn không chút xúc động, thậm chí cả một cái liếc mắt cũng không thèm liếc lấy, hoàn toàn xem anh như không khí bên người.

Lăng Thịnh Duệ hai vai suy sụp, không biết làm cách nào mới ổn.

“Cậu thật sự không xát thuốc?” Lăng Thịnh Duệ đã không còn ôm hy vọng gì.

“...”

“Vậy thôi.”

Lăng Thịnh Duệ xoay người bước đi, chỉ là sau khi đi được vài bước thì vẫn nhịn không được mà đứng lại, anh thật sự muốn vút Phuong Nhựt Thần một xó rồi không quản làm gì nữa, thế nhưng bụng dạ vẫn không cách nào cứng rắn được như thế, hết cách, anh lại xoay người bước về.

“Không phải cậu đang sợ đó chứ.” Không quan tâm đến nguy cơ mình sẽ bị đánh, Lăng Thịnh Duệ cố ý lộ ra một tia cười mỉa mai, chỉ là anh rất ít khi dùng biểu tình này trên mặt, cho nên thoát nhìn trông rất cứng nhắc.

Chỉ là, phép khích tướng của anh không nảy sinh bất kì hiệu quả nào, Phuong Nhựt Thần ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm để ý anh.

“Tôi phục sát đất cậu luôn, ầu trĩ hơn so với cả trẻ con.” Lăng Thịnh Duệ cười khổ, lại lấy ra miếng bông y tế. Đôi phuong không chịu đưa tay ra, vậy anh vơn tay qua đó là được thôi.

Phuong Nhựt Thần không đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt, Lăng Thịnh Duệ liền to gan, đem miếng bông kia vơn tới mu bàn tay của cậu.

Tuy rằng đã hết sức giữ cho động tác của mình nhẹ nhàng một chút, nhưng vừa một khắc miếng bông kia chạm vào vết thương trên tay Phuong Nhựt Thần, thì cơ mặt cậu ta vẫn hơi hơi co giật một chút.

Lăng Thịnh Duệ vốn tưởng rằng cậu sẽ hung hăng vung một nắm đấm về phía này, nhưng cậu không có làm, cậu chỉ đang diện vô biểu tình ngồi trên đó, mặc cho Lăng Thịnh Duệ đem còn i-ốt thoa lên vết thương trên mu bàn tay mình.

Lăng Thịnh Duệ thở phào một hơi, trái tim vốn đang thấp thỏm lo lắng trong lòng nhất thời hạ xuống.

Lăng Thịnh Duệ dùng còn i-ốt, xát lên hết vết thương ở hai mu bàn tay của Phuong Nhựt Thần một cách cẩn trọng, lau đi tầng mồ hôi trên trán một cách thỏa mãn, mỉm cười nói với Phuong Nhựt Thần: “Đã ổn rồi, cậu hẳn là có bác sĩ tư chứ? Đợi lát nữa tôi gọi điện cho bác sĩ riêng của cậu lại xử lý.”

Phuong Nhựt Thần vẫn như cũ như bức tượng điêu khắc không hề nhúc nhích, chỉ có sắc mặt là một mảnh trắng bệch, trên trán trải rộng những giọt mồ hôi tỉ mỉ, rõ ràng là vì đau mà ra.

“Cái đó, Lăng tiên sinh...” Vừa lúc Lăng Thịnh Duệ chuẩn bị đứng lên đi gọi điện thoại, một giọng nói sợ sệt vang lên sau lưng anh.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, đứng trước mặt anh, là người mà anh có ấn tượng hơi mơ hồ một chút, chỉ biết cô này là người hầu mới gần đây nhất Phuong gia mới tuyển đến, tuổi không lớn, tính cách cũng rất ôn nhuận, nói chuyện hết sức nhỏ tiếng, cộng thêm ngoại hình cũng không có gì xuất chúng, cho nên rất dễ không cảm giác được cô tồn tại.

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Gương mặt cô hầu nhỏ nhanh chóng hiện lên một tia đỏ ửng, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Cái, cái đó, còn i-ốt không thể dùng trên miệng vết thương, nếu không sẽ ăn mòn, sẽ để lại sẹo mất...”

Lăng Thịnh Duệ: “...”

Có chút ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, Lăng Thịnh Duệ có chút xin lỗi nói với Phuong Nhựt Thần: “À, xin lỗi nha, tôi không biết mấy vụ này.”

Khóe mắt Phuong Nhựt Thần hơi hơi co giật một cái.

Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng cậu ta sẽ nổi giận, sau đó đập cho anh một trận, chỉ là cậu ta vẫn như cũ không làm ra bất cứ động tác gì.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời có chút bồn chồn lo lắng, kéo lấy cánh tay cậu: “Vậy thì mau rửa sạch còn i-ốt trên tay đi.”

Một đôi tay xinh đẹp nhường này, nếu như lưu lại sẹo, thì nhất định rất khó coi...Chỉ là, Lăng Thịnh Duệ tuy rằng sốt ruột, nhưng Phuong Nhựt Thần lại thủy chung không phối hợp, sức lực của cậu vốn dĩ lớn đến kinh người, cộng thêm Lăng Thịnh Duệ đã sớm sức cùng lực kiệt, căn bản không còn bao nhiêu sức, cho nên, vô luận dùng sức túm nắm thế nào, Phuong Nhựt Thần vẫn ngồi ngay ngắn không động đậy như cũ, đến cuối cùng, Lăng Thịnh Duệ vừa trượt, trọng tâm đứng không vững, ngã mạnh xuống đất một cách nặng nề.

“Oa!” Cái mông bị Phương Vân Dật hành hạ hết nửa ngày trời trực tiếp tiếp đất, vết thương ngay nội bích lại lần nữa hé mở, Lăng Thịnh Duệ trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Thân thể Phương Nhượng Thần hơi hơi chấn động.

Sau một lúc, Lăng Thịnh Duệ vịn vào tay vịn của sô-pha, gian nan ngồi dậy từ trên mặt đất, một lần nữa kéo lấy cánh tay của Phương Nhượng Thần, có đôi lúc, anh cũng là một con người quật cường.

(editor: mình tưởng Lăng Thịnh Duệ tất nhiên là luôn luôn quật cường rồi chứ nhỉ...)

Lần này, Phương Nhượng Thần tuy rằng vẫn diện vô biểu tình, nhưng thân thể cũng đã có chút thả lỏng. Lăng Thịnh Duệ không cần dùng bao nhiêu sức, liền có thể kéo cậu ta từ trên sô-pha đứng lên.

Lăng Thịnh Duệ đều sắp tạ ơn trời đất đến mức mau nước mũi rồi.

Nửa kéo Phương Nhượng Thần vào phòng tắm, Lăng Thịnh Duệ thở hồng hộc như trâu, nhưng Phương Nhượng Thần ở phía sau lưng anh tuy rằng vẻ mặt lạnh tanh, ấy vậy mà lại hết sức nghe lời, không còn chống đối với anh nữa.

Lăng Thịnh Duệ vịn mở vòi nước ở bồn rửa tay, điều chỉnh lượng chảy cho thích hợp, sau kéo hai tay của Phương Nhượng Thần qua, rửa sạch một cách tỉ mỉ.

Dòng nước thanh mát cuốn trôi đi vết máu bẩn và dung dịch côn, cũng cuốn đi độ ấm trên tay bọn họ.

Bàn tay của Lăng Thịnh Duệ nắm chặt lấy tay của Phương Nhượng Thần, ánh mắt chăm chú vào vết thương trên tay cậu, Phương Nhượng Thần trái lại vẫn luôn nhìn chăm chăm mặt bên của anh, đôi đồng tử tối đen sâu lạnh như đáy hồ, ánh nhìn lại sâu thẳm thăm.

Rửa ráy xong xuôi, Lăng Thịnh Duệ tắt đi vòi nước.

Phương Nhượng Thần nhanh chóng dòi đi tầm mắt, giả vờ đang nhìn vào chiếc gương nằm phía trên bồn rửa tay.

Lăng Thịnh Duệ không chú ý đến chuyện vừa rồi xảy ra, nở nụ cười với cậu: “Xong rồi.”

Giọng nói ôn hòa, khiến con tim Phương Nhượng Thần đập kịch liệt thêm nhanh.

.....

Bác sĩ tư của Phương Nhượng Thần rất nhanh đã đến, lúc nhìn thấy vết thương trên tay Phương Nhượng Thần, nhất thời bị dọa sợ: “Ôi trời, Tiểu Thần, sao lại bị thương nghiêm trọng vậy?”

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên lớn tuổi, đeo chiếc kính mắt không gọng, mái tóc hoa râm, râu tóc cắt tỉa gọn gàng, vóc người có hơi mập, dáng dấp thoạt nhìn hết sức hiền lành.

“Không sao đâu chú Phong, chỉ là nhất thời không cẩn thận thôi.” Phương Nhượng Thần mỉm cười nói với ông, ngữ khí vô cùng thân thiết.

“Chắc là không phải đánh nhau đó chứ?” Người được cậu xưng chú Phong quan sát trên dưới cậu một phen, vẻ mặt hoài nghi mở miệng hỏi.

“Không đó đâu ạ, cháu đã rất lâu không đánh nhau rồi.” Phương Nhượng Thần đang nói là sự thật.

“Vậy thì tốt.” Chú Phong hài lòng gật gù đầu: “Chú đã nhìn cháu từ nhỏ lớn lên, cha cháu luôn một mực căn dặn chú phải chăm sóc cháu thật tốt, nếu có xảy ra chuyện gì, chú làm sao ăn nói với ông ấy đây.”

Sắc mặt Phương Nhượng Thần nhất thời đen lại: “Chú Phong, chú đừng nhắc nữa.”

Chú Phong đang giúp cậu xử lý vết thương bỗng dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn cậu với ánh mắt phức tạp, thở dài một hơi: “Ai, không nhắc nữa cũng được, hai người chung quy cùng là cha con với nhau, máu mủ ruột thịt, đừng âm ỉ đến quá mức đối nghịch nhau vẫn hơn.”

Phương Nhượng Thần ngoan cố mím môi, trầm mặc không nói.

Lăng Thịnh Duệ quan sát bọn họ, trong chốc lát dấy lên sợ sệt, lai lịch hai người này tựa hồ rất thâm sâu...

Anh đột nhiên cảm giác được một chút phiền muộn, Phương Nhượng Thần lúc này hoàn toàn không để tâm tới anh, vậy mà hiện tại lại thân thiết với vị bác sĩ này như vậy...

Một phen lòng tốt không được người ta để bụng, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất khó chịu.

Mọi chuyện đã được xử lý khá ổn thỏa, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy rất mệt, lực chú ý vừa nãy của anh vẫn luôn đặt trên vết thương của Phương Nhượng Thần, cho nên không để tâm bản thân quá mức, bây giờ rảnh rồi trở lại, nhất thời cảm giác toàn thân dường như bị ai đó nện mạnh vào, đau nhức không ngớt, hơn nữa cú ngã vừa rồi lại mở ra miệng vết thương ở mặt sau của anh, đau đến thấu tim.

Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ nhìn sang Phương Nhược Thần một cái, sau khi xác định cậu ta đã không còn vấn đề gì nữa, thì xoay người lên lầu.

Anh cần được nghỉ ngơi nhiều một chút...

Mà ở phía sau lưng anh, Phương Nhược Thần tuy rằng vẫn đang trò chuyện cùng chú Phong, thế nhưng tầm nhìn lại luôn luôn theo sát bóng lưng anh đang chậm rãi di chuyển, cho đến tận lúc anh về phòng của mình...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5

Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại trong tình trạng bị đè ép.

Anh vốn đang nằm một giấc mộng đẹp, thế nhưng cảnh trời xanh biển biếc trong mộng đột nhiên trở nên xám xịt, có vô số cặp mắt xuất hiện xung quanh anh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh.

Lăng Thịnh Duệ nổi từng con ón lạnh sau lưng, có cảm giác lồng ngực rất ngạt, không cách nào thở được, tựa như đang đuối nước, bất quá, điều khiến anh càng thêm thống khổ lại chính là cái đường nhìn lạnh lẽo giăng từ khắp tứ phía trong hoàn cảnh ấy, tựa như ngay cả linh hồn anh đang bị ai đó tọc mạch toàn bộ, ánh nhìn kia sắc bén không gì sánh nổi.

Lăng Thịnh Duệ mở to hai mắt.

Xung quanh một mảnh tối như mực.

Lăng Thịnh Duệ về mặt hắc tuyến, hóa ra cảm giác ngột thở xuất hiện trong mơ, là bởi vì đầu anh hoàn toàn bị cái mền đắp đến kín mít.

Lăng Thịnh Duệ nâng lên chân, thở một hơi thật dài, thân anh, không biết do bị dọa hay bị nóng bức đến đỏ mồ hôi, sau khi tiếp xúc với không khí trong căn phòng thì trở nên cực lạnh.

“Anh rốt cuộc tỉnh rồi.”

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên người, Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa bị dọa đến hồn bay phách lạc, anh vô thức ngồi dậy từ trên giường, về mặt cảnh giác nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Lúc này thì trời đã sắp vào hoàng hôn, rèm cửa sổ phòng Lăng Thịnh Duệ cũng được kéo lên cả, chung quanh tối mờ tối, Lăng Thịnh Duệ hí hai mắt lại nhìn kỹ lưỡng, mới nhìn rõ được gương mặt của “vị khách không mời” này.

Khuôn mặt thanh tú, nụ cười trang nhã, người đến quả là Phương Vân Dật không sai.

“Cậu có chuyện gì không?” Lăng Thịnh Duệ lùi lại về sau trong vô thức, Phương Vân Dật đột nhập phòng anh vào lúc này, tuyệt đối không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Hơn nữa đánh giá kỹ lại, Phương Vân Dật đã ở đây một khoảng thời gian không ngắn rồi.

Cậu ta sẽ không phải lại muốn cưỡng h*** anh nữa chứ...

Lăng Thịnh Duệ có chút hoảng sợ nhìn cái vẻ mỉm cười của Phương Vân Dật.

Giống như đã đoán được ý nghĩ trong đầu anh, Phương Vân Dật cười nhẹ: “Yên tâm đi, tôi sẽ không đối xử anh thế này thế nọ đâu, ban ngày tôi cũng bị giày vò hết một ngày trời rồi, bây giờ cũng không có sức đến thế đâu.”

Mặt Lăng Thịnh Duệ có hơi hơi phát nóng, vì ý nghĩ của chính mình khi nãy mà xấu hổ, anh – một người đàn ông trưởng thành, bị một thằng con trai khác tiếp cận, vậy mà lại bắt đầu lo lắng cho “trình tiết” của anh, chuyện này quả thật có chút... dọa người. (nguyên văn là “...lỗi nhân”)

Đương lúc Lăng Thịnh Duệ đang thất thần, Phương Vân Dật đột nhiên hướng sang anh cong cơ thể lại.

“Không lẽ, anh cảm thấy thất vọng?” ngữ điệu của Phương Vân Dật có chút dụ hoặc.

Gương mặt hai người tiến đến rất sát, hơi thở nóng rực của nhau đang giao nhau cùng lúc, ẩm ướt, nóng nóng, phả sang nửa dưới gương mặt của cả hai, cảm giác có hơi ẩm muội.

Lăng Thịnh Duệ vô thức lùi về sau, nghiêng mặt sang nơi khác, bất động thanh sắc chuyển đề tài: “Cậu có chuyện gì mà tìm tôi hay không?”

Câu dẫn thất bại, Phương Vân Dật có chút thất vọng nhún nhún vai, ưỡn thẳng người lại: “Tôi đến gọi anh ăn cơm.”

Lăng Thịnh Duệ lắc lắc đầu: “Tôi không thấy ngon miệng.”

Phương Vân Dật chau mày: “Dạ dày anh không tốt, không thể nhịn đói như thế được, vẫn nên xuống ăn một chút gì đi.”

Lăng Thịnh Duệ cười khổ: “Nói thật đấy, tôi thật sự ăn không ngon.”

Phương Vân Dật yêu cầu bất thành, tiếp tục không buông tha anh, bước lên trước kéo lấy cánh tay anh, khẩu khí cường ngạnh: “Bất luận là gì đi nữa thì cũng phải xuống ăn, nếu không thì tôi phải dùng vũ lực đấy.”

Lăng Thịnh Duệ không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý: “Ài, biết rồi, đi xuống thì đi xuống thôi.”

Phương Vân Dật hài lòng gật gù đầu, nhân lúc anh không chú ý, liền nhẹ hôn lên trán anh một cái: “Lúc này mới ngoan chứ.” (N: mờ mờ, đồ con nít, ai nói chuyện với người lớn như vậy >_<)

Bị đánh lén thành công, Lăng Thịnh Duệ mãi cho đến khi bị hôn xong mới phản ứng lại được, anh che lại cái trán mà có chút lúng túng nhìn cậu.

“Chúng ta xuống lầu thôi.” Phương Vân Dật liếm liếm khóe môi, cười cười giống như chú sói xám bắt được cừu trắng vậy.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ.

Trên bàn ăn.

Lăng Thịnh Duệ ngồi trên trên ghế, không phải có cử động, cũng không phải không có cử động gì.

Nguyên nhân là do Phương Nhượng Thần ngồi đối diện với anh.

Bởi vì mu bàn tay bị thương, nên hai tay Phương Nhượng Thần được bác sĩ là chú Phong bọc lại đến kín mít, dải băng trắng quấn từ nắm tay này sang nắm tay còn lại, băng quấn lại chồng chéo nhau, trông giống cái bánh ú to đùng, cộng thêm cả biểu tình lạnh ngắt vạm vạm không đổi của Phương Nhượng Thần, càng tạo được hiệu ứng gây cười hơn.

Lăng Thịnh Duệ giật giật khóe miệng, có chút muốn cười, nhưng vẫn tận lực kiềm chế nhẫn nhịn.

“Cái đó, cậu không ăn?” Lăng Thịnh Duệ hào tâm hỏi.

Tuy rằng anh là một người duy nhất trong số người làm được hai anh em Phương gia cho phép dùng cơm chung, nhưng anh tuyệt đối không có bất cứ cảm giác hưng phấn nào, trái lại còn thấy đây là một loại cực hình, chỉ mỗi việc các quy tắc khó hiểu trên bàn ăn kia thôi thì đã khiến anh chịu không nổi. Phương Nhượng Thần là chủ, còn anh là kẻ làm, chủ nhà không động đũa, người làm như anh đương nhiên là không thể vượt qua quy tắc. Tuy rằng anh ăn không ngon miệng, nhưng mỹ thực trước mặt anh vẫn đủ sức đẩy lên cơn thèm ăn của anh, vấn đề là Phương Nhượng Thần không động đũa, anh cũng không thể ăn thôi, đối mặt với cái bàn đầy thức ăn ngon mà chỉ có thể ngắm, loại cảm giác ấy miễn bàn là có bao nhiêu bức bối rồi.

Bị Lăng Thịnh Duệ hỏi một câu như vậy, ánh mắt Phương Nhượng Thần rõ ràng có chút khó chịu.

Có thể thấy rằng cậu cũng rất đối đầu, chỉ là hai tay cậu bị bao thành một gói lớn, đừng nói là cầm đũa, ngay cả một cái thìa súp thông thường cũng là vấn đề không nhỏ, nhưng vẫn rất muốn để lại mặt mũi, không chịu mở miệng nói để người khác đút ăn. Lăng Thịnh Duệ bỗng dưng cảm thấy Phương Nhượng Thần muốn tạo thế này có lúc cũng rất là đáng yêu.

“Cái đó, à, có cần để người khác... đút cậu không?” Nhìn thấy biểu tình lạnh lẽo trên mặt Phương Nhượng Thần, một từ “đút ăn” của Lăng Thịnh Duệ nói ra thật là gian nan vô cùng.

Quả nhiên không sai, Lăng Thịnh Duệ nói vừa dứt, trên trán Phương Nhượng Thần gân xanh cứ nhảy lên giần giật.

Lạnh lùng nhìn lấy anh, ánh mắt Phương Nhượng Thần cơ hồ đã có thể gọi là sát khí bùng bùng, hai mắt tựa như sắp phun ra lửa vậy.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng thức thời ngậm miệng lại.

“Coi như tôi chưa nói gì.” Lăng Thịnh Duệ chà lau mồ hôi lạnh trên trán mình, nhỏ giọng nói ra, quyết định không lo chuyện bao đồng chi nữa, không chừng bất cẩn lại chọc Phương Nhượng Thần phát khùng lên, lúc đó thì mười người như anh cũng còn chịu không đủ.

Cứ như thế, Phương Nhượng Thần sống chết nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ, sát khí bùng bùng, mà Lăng Thịnh Duệ vẫn luôn cúi đầu, nhìn món ngon trên bàn, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi trên trán.

Cảnh tượng có chút khôi hài.

Kẻ đang ngồi một bên ăn ngon lành Phương Vân Dật nhìn thấy dáng vẻ kì quặc của hai người họ, nhất thời bật cười.

“Anh tôi không có thích người lạ thân cận quá mức với mình đâu.”

Lăng Thịnh Duệ có hơi ngoài ý muốn, nhưng khi nhìn đến gương mặt lạnh tanh của Phương Nhược Thần, lập tức hiểu ra, rầu rĩ mở miệng nói: “Ồ, hóa ra là như vậy.”

“Bất quá...” Phương Vân Dật đánh giá trên dưới anh một phen, trong mắt xẹt qua một tia mang hàm ý khác: “Nếu người đó là anh, có thể anh tôi sẽ... nghe lời đó.”

Lăng Thịnh Duệ nghe không hiểu lời cậu nói, ngẩng đầu, về mặt ngờ ngạc nhìn cậu: “A? Ý cậu là gì?”

Phương Vân Dật dùng cái thìa bằng inox gõ gõ cái mép chén com, cậu hòa cùng tiếng gõ vang thanh thúy như chuông ngân, thâm sâu khó lường cười với anh: “Thì chính là ý này đó.”

“Tiểu Dật, em nói nhiều quá rồi.” Ánh nhìn lạnh lùng của Phương Nhược Thần quét qua cậu.

Không khí cực lạnh ập tới, biểu tình trên mặt Phương Vân Dật cứng đờ, cậu vội vàng xấu hổ cười cười, vội đầu vào ăn com một cách khổ sở.

“Em cái gì cũng chưa nói hết, vừa nãy đều là hoang tưởng thôi nha.” Phương Vân Dật tinh nghịch le lưỡi, gương mặt xinh đẹp lộ lên một tia cười xảo quyệt.

Phương Nhược Thần lạnh lùng hừ một tiếng, xoay đầu, tiếp tục dùng ánh mắt “lăng trì” Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ đáng thương bị cái nhìn như giết người của Phương Nhược Thần nhìn chăm chăm đến toàn thân phát hải, cố nén lại xung động muốn nhấc giò bỏ chạy, quay sang cái tên băng sơn lãnh khốc đối diện mình mà mỉm cười: “Cậu hẳn là đói rồi nhỉ, nếu không thì, tôi dứt cậu ăn?”

“...”

Lăng Thịnh Duệ xin thề, vào khoảnh khắc đó, anh nhìn thấy được sát khí nồng nặc trong mắt Phương Nhược Thần.

Song phương giăng co không dứt, nhưng mà com thì đương nhiên phải ăn, Phương Nhược Thần cơ bản đã hết cách động tay mình, Lăng Thịnh Duệ chẳng biết làm thế nào, cuối cùng vẫn đảm luôn cả vai “bảo mẫu bón com”.

Chỉ là, quá trình này có hơi... =, 囧.

Lúc Lăng Thịnh Duệ cầm lên chiếc muỗng trên tay, múc ra một muỗng com trắng từ trong cái chén tinh xảo, khi đưa đến bên miệng Phương Nhược Thần, anh đột nhiên nhớ lại cảnh tượng anh dứt Lăng Hạo ăn com của vài năm trước đây.

Lúc ấy, Lăng Hạo có hơi chút kén ăn, cứ đến mấy bữa ăn thì Lăng Thịnh Duệ đều không thể không đích thân dứt com nó, cứ mỗi một lần ăn thì Lăng Hạo đều mang về mặt quật cường không chịu há miệng, đến phút cuối cùng đều là được anh trăm ngàn lần dỗ ngọt, nửa cưỡng ép nửa dỗ dành thì mới chịu mở miệng nuốt com.

Mà ngay lúc này, biểu tình chau mày của Phương Nhược Thần và Lăng Hạo quả thực vi diệu giống nhau.

Đương nhiên, một bên là phiên bản lãnh khốc, một bên là phiên bản dễ thương, tuy rằng bản chất không tương đồng, nhưng tính cách cũng không được tự nhiên như vậy đây.

Thế là, vào tình cảnh như này, Lăng Thịnh Duệ đã lâu không gặp con trai cũng trời dậy bản năng làm cha...

Lăng Thịnh Duệ nở một nụ cười tiêu chuẩn của một người cha hiền từ, trong hai mắt anh lấp lánh những tia sáng, nhãn thần ôn hòa tựa như dương quang giữa trời đông, ôn nhu mở miệng nói với Phương Nhược Thần: “Ngaoan, mở miệng, ăn com nào.”

Phương Nhược Thần: “...”

Phương Vân Dật: “...”

Chúng người hầu: “...”

Giống như có một con quạ đen nào đó vừa bay ngang đỉnh đầu, đem theo một chuỗi hắc tuyến và các dấu chấm, người làm có mặt ở hiện trường đều cảm thấy xung quanh có một con ớn lạnh khó hiểu.

Bầu không khí đột ngột lạnh xuống, khiến Lăng Thịnh Duệ vốn đang chìm đắm trong những hồi ức ấm áp bỗng dưng quay về thực tại, nhất thời kinh sợ ra cả thân mồ hôi lạnh.

Lúc này mình như thế nào rồi? Cự nhiên, cho rằng Phương Nhược Thần là con trai mình, đã vậy còn nói ra mấy lời đồ trẻ kiêu đó nữa?

Lăng Thịnh Duệ cứng đờ người, một giọt mồ hôi từ trên thái dương chậm rãi trượt xuống.

Khỏe mắt Phương Nhượng Thần nặng nề co giật vài cái, một khắc sau, nắm tay phần nộ không chút lưỡng lự hướng phía Lăng Thịnh Duệ lao tới. Lăng Thịnh Duệ phản ứng nhanh nhạy, vô thức nghiêng mặt sang một bên, trái lại không có hoàn toàn né tránh, miếng gạc trên tay Phương Nhượng Thần sượt qua má anh, đem lại một cơn đau xót nóng như lửa đốt.

Phương Nhượng Thần không ngờ đến Lăng Thịnh Duệ vậy mà lại có thể tránh khỏi, hơi sững sốt một chút.

Lăng Thịnh Duệ cũng không ngờ đến Phương Nhượng Thần có thể đột ngột ra quyền với anh, nhất thời cũng ngẩn cả người ra

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6

Tuy rằng đang rất tức giận, nhưng Phương Nhượng Thần cuối cùng cũng rút lại tay mình, rốt cuộc cũng thốt ra lời nói đầu tiên, tính từ lúc Lăng Thịnh Duệ quay trở về nói chuyện với cậu.

“Đến phòng của tôi.” Phương Nhượng Thần bước đi vài bước, ngừng lại, xoay đầu, gương mặt lạnh tanh hất hất cái cằm, chỉ vào đồng thức ăn trên bàn, nói với Lăng Thịnh Duệ: “Đem đồng đó lên.”

Lăng Thịnh Duệ ngậy người nhìn chăm chăm cậu: “Đã biết.”

Sau đó, Lăng Thịnh Duệ dưới sự trợ giúp của người giúp việc, vội vàng ăn qua loa vài miếng cơm, bụng thức ăn lên lầu, bắt kịp cước bộ của Phương Nhượng Thần.

Mà trên bàn ăn, Phương Vân Dật nhìn hình bóng hai người một trước một sau, vẻ mặt đầm chiêu cúi đầu.

Theo chân Phương Nhượng Thần vào phòng, trong lòng Lăng Thịnh Duệ hiện vô cùng thấp thỏm, không chỉ vì chuyện xảy ra lúc này, mà ngạc nhiên hơn nữa là anh đang đứng cùng một phòng với Phương Nhượng Thần.

Anh bài trừ loại chuyện này vô cùng.

Cảnh tượng lần trước khi bị Phương Nhượng Thần cưỡng bức khẩu X vẫn rành rành trước mắt, Lăng Thịnh Duệ mím lấy môi, cảm giác trong miệng tràn ngập mùi vị buồn nôn, có hơi chút muốn mửa.

“Đóng cửa lại.” Phương Nhượng Thần ngồi trên ghế sofa, nhàn nhạt nói rằng.

Lăng Thịnh Duệ hai tay bụng lấy khay thức ăn, không rảnh rỗi tay, chỉ dùng chân để đóng.

“À, cậu gọi tôi lên đây, có phải muốn tôi dứt cậu ăn không?” Đặt khay thức ăn lên trên bàn trà phía trước ghế sofa, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi.

“Bằng không thì anh cho rằng tôi gọi anh lên đây làm gì?” Phương Nhượng Thần không hề khách khí hỏi lại.

Lăng Thịnh Duệ ngượng ngùng: “Áy, tôi biết rồi.”

Quá trình dứt cơm ăn thuận lợi dị thường, Lăng Thịnh Duệ dứt một miếng lại một miếng, Phương Nhượng Thần cứ một miếng một miếng mà ăn, bầu không khí tuy rằng khá lúng túng, nhưng vẫn tùy cơ ứng biến thôi, chỉ ít thì Phương Nhượng Thần sẽ không phát giận với Lăng Thịnh Duệ một cách khó hiểu nữa, điều này khiến cho nội tâm lo sợ của Lăng Thịnh Duệ thờ phào đi không ít.

Vừa lúc Phương Nhượng Thần ăn xong một miếng thức ăn cuối cùng, Lăng Thịnh Duệ không chờ đợi được hơn mà thu dọn chén đĩa, bung lên rồi đi.

“Tôi ra ngoài trước.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói.

“Giữ nguyên vị trí.” Giọng nói lạnh lùng của Phương Nhượng Thần vang lên sau lưng anh, Lăng Thịnh Duệ cơ thể cứng ngắc, hai vai vô lực nâng lên.

“Xin hỏi còn chuyện gì nữa hay không?” Lăng Thịnh Duệ kéo kéo khóe miệng, nở ra một tia cười cứng nhắc.

“Lát nữa lại lên phòng giúp tôi tắm.” Phương Nhượng Thần không rời mắt nhìn chăm chăm vào phía trước mặt, không phải nhìn anh, lời nói lại không mang ngữ điệu, nghe không ra suy nghĩ của cậu lúc này.

“Cái gì?” Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc không ngớt, tự nghi ngờ bản thân có phải vừa nghe lầm hay không.

“Tôi nói, anh lát nữa lên phòng giúp tôi tắm.” Một người không bao giờ thích lặp lại lời nói của mình lần thứ hai như Phương Nhượng Thần lần đầu tiên lặp

lại câu nói lúc nãy của chính cậu, chỉ là giọng điệu của cậu giờ đã trở nên lạnh đi nhiều phần.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy có chút váng đầu: “Nhưng mà...”

Giúp một tên suýt nữa từng cường h*** anh tắm rửa, cái chuyện này anh làm sao cũng không thể nào tưởng tượng nổi, có trời mới biết trong lúc tắm Phuong Nhựt Thần có thể hay không đột nhiên thú tính đại phát, trực tiếp ấn anh xuống sàn nhà tắm mà làm luôn cho tiện.

“Anh đang lo lắng chuyện gì?” Phuong Nhựt Thần quay đầu, ý nghĩ châm chọc trong mắt không hề che giấu: “Không lẽ anh cho rằng tôi sẽ làm cái gì với anh sao?”

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc di dời đường nhìn, hướng nhìn sang vách tường bên cạnh.

Sự trầm mặc của Lăng Thịnh Duệ trong mắt Phuong Nhựt Thần lại hoàn toàn là sự cam chịu, hề nghĩ đến bản thân cậu trong mắt nhìn của Lăng Thịnh Duệ lại là một tên bại hoại như vậy, thì Phuong Nhựt Thần nhất thời có đôi chút thẹn quá hóa giận: “Anh cho rằng mình à? Dù là anh có lột sạch quần áo trần truồng nằm trước mặt, thì tôi cũng lười liếc mắt một cái, đừng cho rằng lần trước tôi chơi qua cái miệng của anh, thì sẽ có ý tứ gì khác với anh, lần đó chẳng qua tôi nhất thời xung động thôi, cũng bớt cái thói tự cho mình là đúng đi, phiền phức!”

Phuong Nhựt Thần trong cơn tức tối nói ra một tràng dài, thậm chí cả những ngôn từ thô lỗ, khó nghe cũng phun ra, sau khi nói xong, ngay cả chính cậu cũng ngán ngùng. Cậu luôn luôn ưu nhã, hơn nữa còn kiệm lời như vàng, vậy mà cậu trong một lần không những nói ra nhiều câu như vậy, mà nội dung của nó lại thô tục như thế, có thể nói vẫn là lần đầu tiên.

Lăng Thịnh Duệ bị cậu bắn lời như pháo rít lên nên đứng như trời trồng, có hơi thất thần nhìn cậu, qua một lúc sau, anh đáng về hết nói mà lắc đầu: “Biết rồi, đợi lát nữa tôi lên.” Âm thanh rất mềm nhẹ, theo như Phuong Nhựt Thần nghe thì có thêm chút đáng thương.

Phuong Nhựt Thần vốn định mở miệng nói thêm gì đó, nhưng Lăng Thịnh Duệ đã rời khỏi phòng, đóng lại cánh cửa.

Ánh mắt Phuong Nhựt Thần phức tạp nhìn lấy cánh cửa phòng vừa đóng, trên mặt cậu nở một nụ cười phức tạp, cười xấu xa giống như kẻ có gian kế đã đạt thành, thế nhưng ẩn bên trong nụ cười ấy trái lại bao hàm một sự cay đắng nhàn nhạt.

Dựa lưng vào chiếc ghế sô-pha mềm mại, Phuong Nhựt Thần ngẩng đầu nhìn, cặp mắt không tiêu cự mà nhìn chăm chăm trần nhà, lẩm bẩm rằng: “Nếu như, thời gian có thể quay trở lại, thì thật tốt biết bao...”

Màu tường trắng tinh phản xạ ánh sáng trắng của đèn điện, cả một màu trắng lóa, rất sáng, nhưng lại không mang chút hơi ấm nào.

Mắt nhìn hồi lâu bị đau nhức, Phuong Nhựt Thần thế là nhắm hai mắt mình lại.

Vào thời khắc này, thời gian dường như đã quay ngược, Phuong Nhựt Thần phảng phất như đã quay trở về cảnh tượng quen thuộc lúc ấy, ánh mặt trời ảm áp vào đầu hạ, dòng xe cộ đông đúc trên lộ lớn, một tên đàn ông trông bản thủ, đáng về co rúm, đám người quây quần xung quanh hóng chuyện, cùng với một cú đánh đầy phần nộ kia của mình, tất cả cứ như một thước phim, chậm chậm tái hiện lại trước mắt... Từ trước đến nay Phuong Nhựt Thần không biết trí nhớ của mình lại tốt đến như vậy, mỗi một chi tiết của lần gặp mặt ngày đó đều được phản ánh rõ ràng không gì sánh được trong đầu cậu, tựa như một tấm ảnh chụp được đặt trong ngăn kéo vậy, hề mở ra thì không hề bảo lưu gì mà phơi bày trước mặt cậu.

Phuong Nhựt Thần cười khổ.

Nếu như mọi việc có thể quay trở lại, vào ngày đó, cậu thề với lòng rằng tuyệt đối sẽ không đi đến nơi kia, tuyệt đối cũng sẽ không cùng người đàn ông mà cậu nhận nhầm là ăn mày kia phát sinh bất kì gút mắt nào, tuyệt đối sẽ không...

Lần tiếp theo Lăng Thịnh Duệ vào lại phòng, nhìn thấy được chính là cảnh tượng như thế này.

Chàng trai trẻ tuổi đem thân thể mình vùi sâu vào trên chiếc sô-pha, vẻ mặt chán chường nhìn lên trần nhà, trong mắt tràn ngập vẻ u buồn sâu đậm.

Lăng Thịnh Duệ trong nháy mắt giật cả mình.

Nghe thấy tiếng bước chân, Phuong Nhựt Thần đang chìm đắm trong hồi ức cũng quay về thực tại, rất nhanh rút đi biểu tình quá mức ảm đạm trên gương mặt mình, khôi phục lại cái mặt lạnh tanh đúng tiêu chuẩn của cậu, xoay đầu, chau mày nhìn anh: “Khi anh vào phòng, chẳng lẽ không biết gõ cửa lấy một cái hay sao?”

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra, lúc này mới nhớ đến lúc nãy anh quả thực không có gõ cửa trước.

“Xin lỗi, lúc nãy tôi nhất thời quên bég mắt.” Lăng Thịnh Duệ có chút ngượng ngùng nhìn cậu.

“Thôi bỏ đi, sau này chú ý một chút.” Phuong Nhựt Thần thu hồi đường nhìn một cách lười biếng.

Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng cậu sẽ phát nộ lần nữa, thế nhưng Phuong Nhựt Thần lại ngoài ý muốn không hề tiếp tục truy cứu, khiến anh cảm thấy có đôi chút khó hiểu, cảm giác như Phuong Nhựt Thần của hôm nay thực sự không đúng vô cùng, nhưng rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào thì anh lại nói không ra.

“Tôi muốn tắm rồi.” Từ sô-pha đứng dậy, Phuong Nhựt Thần quăng lại một câu này, nhìn cũng không thèm nhìn lấy Lăng Thịnh Duệ một cái, trực tiếp

đi tới phòng tắm, bỏ lại anh đứng như trời trồng, xuất thần tại chỗ.

Xoa xoa huyết thái dương có chút phát đau, Lăng Thịnh Duệ cắn răng theo cậu vào phòng.

Phòng tắm trong phòng riêng của Phuong Nhựt Thần rất lớn, so với phong cách đơn giản gọn gàng của phòng anh, phòng tắm của cậu được trang trí, lắp đặt hết sức xa hoa, bồn tắm vòi sen gì đó có đủ cả, đối diện bồn tắm là cái gương sáng loáng cực to, Lăng Thịnh Duệ nhìn mà hoa mắt chóng mặt, cảm giác như nơi này không giống nơi để tắm, mà ngược lại giống cái phòng để triển lãm hơn.

Tuy rằng lúc trước Lăng Thịnh Duệ lúc tắm có vào qua mấy lần, nhưng đối mặt với cảnh tượng trước mắt thì anh vẫn sẽ kinh ngạc không thôi.

Phuong Nhựt Thần xoay người về phía anh, đột nhiên tiến sát hơn một bước về trước.

“Giúp tôi cởi quần áo.”

“A?” Lăng Thịnh Duệ có chút không phản ứng lại kịp.

“Tôi không cách nào thoát quần áo được, lẽ nào anh muốn tôi mặc cả bộ đồ đi tắm hay sao?” Phuong Nhựt Thần cả mặt hắc tuyến, ngữ khí có chút vội, từ lúc ăn cơm đến giờ, Lăng Thịnh Duệ luôn để tâm đầu đầu, cậu đã nhìn đến không thể nhẫn nhịn được nữa.

“À, xin lỗi nhé.” Lăng Thịnh Duệ vô cùng không tình nguyện mà bước đến trước mặt cậu, vươn tay ra, động tác chậm rãi cởi nút áo sơ mi của cậu, hai tay có hơi run rẩy, trên mặt anh là vẻ bối rối, lúng túng.

“Tay nhanh lên một chút, chậm muốn chết.” Tốc độ quá mức là chậm của Lăng Thịnh Duệ khiến Phuong Nhựt Thần có đôi chút mất kiên nhẫn, chỉ là, ngay cả bản thân cậu cũng không rõ, nguyên do của cái sự hấp tấp này rốt cuộc là gì.

Lăng Thịnh Duệ hết cách, chỉ đành tăng nhanh tốc độ, trước khi Lăng Thịnh Duệ nỏ đóa, thì anh cũng đã cởi được hàng nút cửa chiếc sơ mi trên người cậu.

Lăng Thịnh Duệ kéo áo sơ mi trên người cậu xuống, sau đó dưới ánh mắt âm lạnh của Phuong Nhựt Thần, lại tiếp tục tháo thắt lưng trên quần cậu.

Chiếc quần tây mềm mại thuận theo cặp chân thẳng tắp thon dài của Phuong Nhựt Thần trượt xuống, tim Lăng Thịnh Duệ cứ nhảy tăng-gô liên hồi, cổ họng có đôi chút khô khát.

Hai người mặt đối mặt đứng chung một chỗ, Phuong Nhựt Thần thân người cao ngất gần như trần trụi hoàn toàn trước mắt anh, tấm thân cao trắng ngần, rắn chắc, thon dài, ưu nhã, thật đáng tự hào, hạ bộ mặc một chiếc quần lót màu đen rất chi gợi cảm, toàn bộ vật và người ở đây khiến anh liên tưởng đến người mẫu trên sân thời trang catwalk, đèn huỳnh quang bốn phía phòng tắm chính là đèn chiếu trên sân diễn, mà anh, là vị khán giả duy nhất có mặt ở đây.

Hai tay anh đặt trên hai bên thắt lưng Phuong Nhựt Thần, ngón tay nắm lấy mép sát của chiếc quần lót, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, có hơi lưỡng lự mở miệng hỏi: “Cái này... cũng muốn cởi?”

Phuong Nhựt Thần ngoài cười trong không cười nhìn anh, biểu tình như đang nhìn một kẻ ngốc: “Anh đoán thử?”

Lăng Thịnh Duệ cười khan hai tiếng, cảm thấy hết sức ngượng ngùng: “Vậy tôi cởi nhé?” Dứt lời, anh liền dùng sức nắm viền mép của chiếc quần lót tuột thẳng xuống.

Nơi chốn tư mật của một người đàn ông trong nháy mắt bại lộ trước mắt anh, tim Lăng Thịnh Duệ nay đập lại càng kịch liệt hơn.

Anh đột nhiên ý thức được, Phuong Nhựt Thần đã bị anh lột sạch quần áo mất rồi.

Một dòng cảm xúc quái dị dâng trào trong anh, anh cảm thấy bản thân mình giống như một ông chủ biến thái nào đó đang quấy rối cậu trai xanh non trẻ đẹp vậy. (-_-|||, có ông chủ biến thái nào đẹp trai như thế không? ...)

Chỉ là, nếu làm không tốt nghĩa vụ thì chốc nữa anh mới là cái kẻ cuối cùng bị “quấy rối”...

Lăng Thịnh Duệ bỗng dưng có ý nghĩ muốn chạy trốn thật nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7

Tuy rằng sắc mặt anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng ngực Lăng Thịnh Duệ hiện giờ đã sớm bị cuốn vào bể xoáy sóng lớn mà cuộn quặn cả lên, Phuong

Nhược Thần đối với anh mà nói không chỉ là mối đe dọa ngầm, mà còn là một loại cảm dỗ vô hình, tuy rằng anh vẫn luôn là người có tính bảo thủ, nhưng nói đi nói lại cũng là một gay, cho nên nhìn thấy một chàng trai quá mức đẹp như Phuong Nhược Thần thể này trần trụi đứng trước mặt anh, là không tài nào không nảy sinh tạp niệm được.

“Trước lúc anh ngần ngại, có thể giúp tôi tắm xong xuôi chưa?”

Âm thanh không lớn, nhưng lại mang loại cảm giác áp bức khó hiểu, đâm thẳng vào màng nhĩ của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ chấn chỉnh tinh thần, ngẩng đầu nhìn Phuong Nhược Thần, Phuong Nhược Thần lại chau mày nhìn anh, không thể hiểu nổi một người làm sao có thể từ sáng tới tối đều cứ để tâm trí bay cao bay xa, đây quả thực là cử chỉ của một tên ngốc mà.

Lăng Thịnh Duệ vừa bắt gặp cái nhìn bất mãn của cậu thì ngay lập tức cúi đầu, trái tim cuồng đập không ngừng, tuy rằng chỉ là trong khoảng thời gian chớp mắt thôi, nhưng anh lại nhìn ra một cái gì đó hết sức khác thường từ trong ánh mắt của Phuong Nhược Thần, về phần đó là cái gì, anh không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cái điều chất chứa trong ánh nhìn ấy là một chuyện quá mức phức tạp, quá mức là nguy hiểm.

Ngồi xồm xuống quá lâu, Lăng Thịnh Duệ có hơi tê chân, thế là anh đứng thẳng người dậy.

Chỉ là anh quên mất, một người ngồi xồm xuống quá lâu khi đứng lên thì trong tức khắc ấy sẽ bị chóng mặt hoa mắt, lại cộng thêm động tác anh quá vội vàng, cho nên khi vừa mới đứng phắt dậy, trước mắt anh liền trở nên tối đen, trời đất bắt đầu chao đảo.

Thân thể đứng không vững, Lăng Thịnh Duệ theo phản xạ vươn tay, hướng đến trước mặt nắm lấy, muốn tìm một điểm tựa nào đó, nhưng vừa khéo bắt được cánh tay của Phuong Nhược Thần, xúc cảm ấm áp rắn chắc khiến anh một trận chấn động, vội vàng buông tay ra khỏi.

Mất đi chống đỡ, Lăng Thịnh Duệ ngã hẳn về một phía.

Vốn tưởng rằng bản thân sẽ đập mạnh người xuống mặt đất, nhưng một cánh tay vừa cường tráng lại hữu lực đã ngay tức khắc vòng qua eo của anh.

Lăng Thịnh Duệ nội tâm lại chấn động, trong lúc ấy, cơ thể anh lại bị ai dùng sức ghì chặt vào cái ôm ấm áp nào đó.

“Đứng một chút mà mắt thẳng bằng như vậy, cẩn thận chảy máu đầu.” Thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai anh, ngữ khí lại bao hàm một tia quan tâm hết sức nhẹ, đường nhìn của Lăng Thịnh Duệ dần dần trở nên rõ hơn, nhưng cùng lúc lại phát hiện bản thân đang bị dính chặt với cái cơ thể trần truồng của Phuong Nhược Thần.

Tuy anh vẫn đang mặc quần áo, nhưng cái thân nhiệt nóng ấm của Phuong Nhược Thần cứ liên tục truyền đến người anh, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cứng đờ cả người, trong lòng anh đã bắt đầu kéo còi báo động, chuyện anh lo ngại nhất cuối cùng cũng xảy ra rồi...

Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng Phuong Nhược Thần sẽ “bá vương ngành thượng cung”, vừa đang muốn chống trả, thì Phuong Nhược Thần lại nhanh chóng bỏ anh ra, xoay người đi, tự đối diện với cái bồn tắm cực lớn.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Phuong Nhược Thần mà hơi chút sững sờ.

Sự việc dường như không có kinh khủng như anh đã nghĩ...

“Còn đứng ngơ ngác làm cái gì?” Người sau lưng đã lâu không thấy phản ứng lại, Phuong Nhược Thần có hơi thiếu kiên nhẫn xoay đầu: “Lẽ nào vừa nãy nào anh bị máu xung lên nên hư mắt, biến thành tên ngốc luôn rồi?”

Nhìn thấy biểu tình mang phần nào mỉa mai trên mặt cậu, Lăng Thịnh Duệ không biết vì sao, lòng anh đột nhiên trở nên bình tĩnh một cách khó hiểu, tựa như hồ nước sau con giồng, giờ đang đối mặt với trời xanh mây trắng, thời tiết đẹp vậy.

“Không có gì, lúc nãy chỉ đang nghĩ làm cách nào tắm giúp cậu thôi.” Lăng Thịnh Duệ phủ lên gương mặt một nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp, thanh bình.

Phuong Nhược Thần hơi sững sốt một chút, xoay đầu sang nơi khác, không nói thêm gì nữa.

Tàng đá nặng nề trong lòng được gỡ bỏ, Lăng Thịnh Duệ bắt đầu chuyên tâm giúp Phuong Nhược Thần tẩy sạch thân thể.

Lăng Thịnh Duệ dùng hai cái túi nhựa trong suốt bọc lấy đôi tay của Phuong Nhược Thần, lại dùng một sợi dây nhỏ buộc chặt miệng túi trên cánh tay, lúc đã xác định được băng vải sẽ không bị thấm nước, anh mới bắt đầu mở nước vòi sen ra.

Dòng nước ấm nóng chảy ào, rưới lên thân người Phuong Nhược Thần, lại còn chậm chậm trượt xuống cơ thể cao ráo của cậu, tuy rằng cậu không làm ra tư thế gì quyến rũ người ta, nhưng lại trông dị thường nóng bỏng.

Gắng gượng hết sức mà kiềm lại sự xao động kì quặc trong người, Lăng Thịnh Duệ cup mi xuống, bóp một ít sữa tắm từ trong chai vào lòng bàn tay, rồi lại lấy bông tắm tạo những bọt xà phòng mịn mượt trên đó.

Phuong Nhược Thần không hề rời mắt, luôn nhìn chăm chăm vào động tác của anh, chỉ là trên mặt thì lại không có cảm xúc gì cả.

Tắt đi vòi nước, Lăng Thịnh Duệ đem bông tắm đã nhào đầy bọt xoa lên thân người Phuong Nhược Thần, chậm rãi chà xát lên cơ thể cậu.

Những bọt nước nhỏ mịn dần dần chiếm đầy trên cơ thể Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ ép buộc bản thân một cách mãnh liệt để không phải nghĩ đến chuyện khác.

Lăng Thịnh Duệ động tác tỉ mỉ, lực đạo vừa phải, khiến Phương Nhượng Thần có loại lỗi giác mình đang được hưởng thụ xoa dầu mát-xa, cực kì dễ chịu, không khỏi nhè nhẹ nhếch lên khóe miệng.

“Thủ pháp của anh không tồi.”

Từ trước đến nay chưa từng nghe đến một lời khen nào từ Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất vui, ngẩng đầu lên, trao cho Phương Nhượng Thần một nụ cười dịu dàng: “Ha ha, lúc trước tôi tắm cho con quen rồi.”

Sắc mặt khó có lúc hòa hoãn được của Phương Nhượng Thần ngay lập tức đen lại. Có đôi lúc, cậu thật sự rất muốn đem lão nam nhân đáng ghét này ra đánh một trận...

Lăng Thịnh Duệ không chú ý đến sự biến hóa trong tâm tư của Phương Nhượng Thần, tiếp tục chà xát một cách tỉ mỉ lên thân người cậu.

Hai tay đi đến cái vị trí nào đó, sắc mặt Lăng Thịnh Duệ cứng đờ, động tác nhất thời ngưng lại.

Toàn thân trên dưới của Phương Nhượng Thần cơ bản đều kì cọ hết rồi, ngoại trừ cái nơi này ra thôi...

Lăng Thịnh Duệ vốn dự định bỏ qua luôn cái chỗ đó, nhưng Phương Nhượng Thần dường như lại vô cùng không thích cử chỉ của anh lúc này, lạnh lùng mà nói: “Cái nơi đó lẽ nào anh lại không rửa?”

Lăng Thịnh Duệ về mặt gương mặt nhìn cậu: “Ách, vậy cũng được.”

“Rửa sạch một chút.”

Không biết có phải là bản thân sinh lỗi giác hay không, nhưng Lăng Thịnh Duệ luôn cảm thấy đằng sau ngữ khí bình tĩnh đó của Phương Nhượng Thần, lại ẩn chứa một tia mong đợi cuồng liệt...

Trên mặt Lăng Thịnh Duệ có đôi chút phát nóng, nhưng vẫn không thể không lao đầu vào nắm lấy bộ phận chủ chốt của cậu.

Cách một tầng bọt xà bông mỏng manh, Lăng Thịnh Duệ không dám dùng lực quá lớn, thân sợ động tác chỉ cần mạnh một chút thôi thì đối phương sẽ phát sinh cái phản ứng không nên phát sinh.

Chỉ là, cứ coi như anh đã rất cẩn trọng rồi đấy, vậy mà sự việc anh lo ngại nhất vẫn cứ xảy ra...

Lăng Thịnh Duệ sững sốt, sau đó giống như bị phỏng vậy, lập tức bỏ tay ra, lùi về sau một bước, về mặt mắt tự nhiên.

Phản ứng quá mức cường điệu, khiến trong lòng Phương Nhượng Thần cực kì không thoải mái.

Cậu luôn luôn tự tin trăm phần trăm vào bản thân, vậy mà Lăng Thịnh Duệ lại giống như trông thấy thứ gì đó buồn nôn lắm, khiến cậu cảm thấy hơi bị dả kích. Cái tên đàn ông này không phải là đồng tính luyến hay sao? Cái loại tình huống này, hẳn là nên hưng phấn mới đúng chứ, sao lại có cái vẻ bài xích thế kia? Lẽ nào, là giả vờ thôi sao?

Phương Nhượng Thần vô cùng không vui mà chau mày. Bởi vì anh không thích phải chạm vào nơi này, vậy hôm nay để tôi cho anh chạm tới đủ luôn...

“Làm gì thế, sao lại dừng tay?” Phương Nhượng Thần nhìn về phía Phương Nhượng Thần đang đứng trân trân, lạnh lùng nói.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, biểu tình trên gương mặt cứng rắn không gì lay chuyển được.

Phương Nhượng Thần không cho là đúng: “Anh cứ đừng qua chạm lại như vậy, tôi đương nhiên là có phản ứng.” Cậu mĩa mai đảo mắt sang bộ hạ anh một cái: “Anh cho rằng tôi là anh sao, tôi còn trẻ tuổi lắm.”

Cùng là đáng mày râu như nhau, Lăng Thịnh Duệ tự nhiên nghe được ý giễu nhại trong câu nói kia, bị cái loại tựa như “coi khinh” này, tự tôn đàn ông của anh rất chịu phải dả kích.

“Tôi cũng đâu có lớn tuổi lắm, mới lớn hơn cậu có vài tuổi thôi, vẫn rất trẻ trung, ai nói tôi không được cơ chứ.” Lăng Thịnh Duệ không chút tự tin mà phản bác.

“Anh so với tôi thì lớn hơn mười tuổi.” Phương Nhượng Thần không chút cảm xúc mà nhấn mạnh.

Giống như bị một tảng đá cực to đập xuống, trái tim yếu ớt của Lăng Thịnh Duệ nhất thời lại lần nữa bị dả kích một cách trầm trọng, anh đã luôn cảm thấy bản thân vẫn còn rất trẻ, thế nhưng đứng trước mặt một Phương Nhượng Thần thanh xuân bức người, anh đã sâu sắc cảm nhận được mình đã già mất rồi...

Khoảng thời gian 31 năm lận đó, nháy mắt một cái liền trôi qua như thế luôn, cái thứ thời gian đáng ghét này...

“Muốn rửa thì nhanh rửa đi, đừng có lãng phí thời gian nữa.”

Vừa lúc Lăng Thịnh Duệ trong lòng đang than vãn tốc độ đường bay của thời gian, thì giọng nói lạnh như băng của Phương Nhượng Thần lại lần nữa vang lên, đánh loạn đi mất cái suy nghĩ hỗn loạn của anh.

Người đàn ông đáng thương như anh chỉ có thể bất đắc dĩ mà làm theo.

“Rửa sạch sẽ một chút.” Phương Nhượng Thần lạnh lùng nhìn anh, bổ sung thêm câu: “Trước khi tôi nói ngưng, anh không được dừng lại.”

Lăng Thịnh Duệ cứng nhắc gật gật đầu, anh biết bản thân mình chạy không khỏi, cho nên chỉ có thể vâng lời.

Khóe miệng Phương Nhượng Thần nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một tia cười hài lòng, chỉ là trông thế nào cũng có chút hương vị độc ác.

Tiếp đó, Lăng Thịnh Duệ chịu đựng tất, thực hiện một động tác mà mỗi một nam giới trên trời dưới đất đều có thể làm được. Đương nhiên, Lăng Thịnh Duệ không giống bọn họ, không phải là làm với chính mình, mà là làm với Phương Nhượng Thần... (...aka sóc lợ?)

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8

Hai người đứng mặt đối mặt với nhau, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu xuống, dán mắt xuống mặt đất, anh không dám nhìn vào cái vật trong tay mình, càng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Phương Nhượng Thần, mặc dù như thế, anh vẫn cảm thấy được đường nhìn tràn ngập tính xâm lược, khiến anh giống như đang ngồi trên đồng lửa, toàn thân không tự tại.

Nếu như một lát Phương Nhượng Thần dám làm chuyện gì đó, vậy cứ nhân trước lúc cậu ta thực hiện được mục đích đánh ngất cậu ta, sau đó chạy trốn...

Lăng Thịnh Duệ vừa giúp Phương Nhượng Thần “tẩy rửa” bộ vị chủ chốt một cách máy móc, vừa âm thầm nghỉ ngơi. Tuy rằng anh biết sức lực của bản thân so với với thể lực của Phương Nhượng Thần thì khoảng cách kém xa, nhưng đối phó với một người bị thương cả hai tay, anh vẫn còn tự tin lắm, dù sao thì nhiều năm kiên trì luyện tập không ngừng nghỉ này cũng không phải là uổng phí.

Tuy nhiên, Phương Nhượng Thần chỉ là không ngừng thờ dốc, nhưng lại thủy chung không có một động tác lẩn tránh.

Hai người từ đầu đến cuối duy trì một khoảng cách nhất định, rất gần, nhưng lại không bị đánh gãy.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng khẩn trương, tựa như đang dần dần nhích sát đến một ngọn lửa đang hùng hực cháy kịch liệt, tuy rằng lòng anh đang nóng như lửa đốt, nhưng trước khi bị ngọn lửa ấy đốt mất, anh lại không thể rút thân.

“Động, động tác nhanh một chút...” Hai tay Phương Nhượng Thần đặt trên vai Lăng Thịnh Duệ, cầm đặt tại gần hõm vai, thờ dốc một cách gấp gáp.

Hơi thở cực nóng từng đợt phả vào một bên gáy của Lăng Thịnh Duệ, khoan sâu vào tai anh, thậm chí cả cổ áo, có hơi ngứa, phảng phất như một bàn tay vô hình đang nhẹ nhàng vuốt ve, liên lụy đến cả tim anh cũng bắt đầu có đôi chút bạo động lên.

Lặp lại một động tác trong thời gian khá lâu, hai tay Lăng Thịnh Duệ đã sớm bị đau nhức vô tận.

Mục đích của Phương Nhượng Thần đã rõ như ban ngày, thế nhưng anh lại không biết giải quyết như thế nào cả... Nếu như dừng lại vào lúc này, Phương Nhượng Thần tuyệt đối sẽ trực tiếp đè anh xuống cưỡng **** ngay tại đây.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy quả thực dài lê thê như cả thế kỉ. Hô hấp của Phương Nhượng Thần càng trở nên nhanh hơn, hơi thở ẩm ướt nóng ẩm đánh vào trên má Lăng Thịnh Duệ, ngứa ngứa, cũng có đôi chút gọi cảm đánh động nhân tâm...

Thời điểm phun trào, Phương Nhượng Thần hồ như đã hoàn toàn áp lên trên thân Lăng Thịnh Duệ, Lăng Thịnh Duệ vốn đã là bị biến cố đột ngột khiến cho sốc đến ngốc ra, đầu óc cứ như máy móc, lại thêm sản nhà tắm bởi vì dính nước mà trở nên trơn trượt, cho nên nhất thời mất thăng bằng, ngã thẳng cả người về phía sau.

Tiếng va đập nặng trĩu vang lên, cả hai song song ngã xuống, sau lưng Lăng Thịnh Duệ đổ ầm trên đất, bị va đập đến trước mắt tối sầm. Mà Phương Nhượng Thần thì trực tiếp ép lên người anh, cơ thể nặng hơn trăm cân ($1\text{ cân} = 600\text{g}$) lại cộng thêm lực đập tiếp đất cường đại, cơ hồ đã bị chấn động mạnh đến mức ngất ngay tại chỗ.

Dòng nước ấm nóng phun ra từ vòi sen, rót chảy trên thân thể hai người.

Túi nhựa trên tay phải của Phương Nhượng Thần đã rách ra, một nửa còn đang rơi lại trên cánh tay cậu, một nửa treo trên công tắc của vòi sen.

Có được tắm tắm người là Lăng Thịnh Duệ đây, Phương Nhượng Thần không hề chịu chút thương tích gì, nhưng đến lúc ý thức được tình trạng xảy ra vừa này, cậu không hề leo khỏi người đứng dậy.

Bất thành linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cậu trong lòng mừng rơn.

Tuy rằng không biết tiếp theo đây phải làm cái gì, nhưng tình huống hiện tại là hoàn toàn bất ngờ, đồng thời cũng là mong ước bao lâu trong đầu cậu.

Khóc miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, Phương Nhượng Thần hoàn toàn dựa lên trên thân thể Lăng Thịnh Duệ.

Một cảm giác thật là ấm áp...

Phương Nhượng Thần thỏa mãn nhắm mắt lại.

Dòng nước chảy tỉ mỉ trôi rửa đi bọt xà phòng trên cơ thể Phương Nhượng Thần, cũng làm ướt mắt quần áo của Lăng Thịnh Duệ, mà bó băng trên tay phải Phương Nhượng Thần lại không thể tránh được bị nhúng nước, bất quá cậu cũng không quan tâm.

Sau một lúc ngắn bị va đập mạnh, thời điểm thần trí không thanh tỉnh qua đi, Lăng Thịnh Duệ đang dần hồi phục trở lại, bị cảnh tượng trước mắt dọa đến thót tim.

Phương Nhượng Thần nằm đè lên người anh!

Sau lưng là một con đau vô cùng lớn, từ phần gáy đến tận đốt sống cuối cùng là phần cuối xương chậu phát nhức, cứ lưu chuyển khắp nơi bên trong thân người. Lăng Thịnh Duệ ngược lại nhăn mặt, nơi nào đó từng bị Phương Vân Dật tàn phá dường như lại nứt ra, toàn thân trên dưới lại còn đau đớn không ngừng, cơ thể cứ như bị vỡ ra từng mảnh, cảm giác có chút... không được rõ ràng.

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ có hơi tối lại.

Cố sức chống đỡ bản thân tránh khỏi hôn mê, Lăng Thịnh Duệ cắn răng đẩy Phương Nhượng Thần đang nằm đè lên người mình, đối phương thì trái lại không hề động dậy.

Phương Nhượng Thần dường như bất tỉnh nhân sự rồi...

Lăng Thịnh Duệ nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, một chuỗi chuyện loạn hết cả lên cứ liên tục phát sinh, anh có chút không ứng phó kịp.

Đầu tiên là Phương Vân Dật cường bạo mình, sau đó là đến Phương Nhượng Thần mang hai cái tay bị thương một cách khó hiểu, còn anh thì bị Phương Nhượng Thần kéo đến làm “bảo mẫu” kè kè bên người, đầu tiên là đút cậu ta ăn cơm, sau lại còn bị cậu ta bắt đến tắm giúp, giúp cậu ta “đánh súng” không nói, lúc cuối cùng không hiểu sao lại bị cậu ta đè ra trên sàn nhà tắm. Suy nghĩ đang trôi dạt, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy bản thân giống như đang ở trong một giấc mơ vậy, nhưng sự đau nhức toàn thân lại nói cho anh biết một cách vô cùng rõ ràng rằng đây chẳng phải mơ.

Chỉ là, có tồn tại một loại hiện thực phi lý thế này sao?

Lăng Thịnh Duệ bây giờ bất luận là thể chất hay tâm lý đều cảm thấy cực kì thống khổ, mà Phương Nhượng Thần trái lại vừa khéo tương phản.

Cậu cảm thấy có chút lằng lằng như trên mây...

Dưới thân, thân thể ấm áp của người đàn ông kia tản mát hơi ấm nóng, tuy rằng đã cách một tầng vải vóc, nhưng chỉ càng cảm thấy ấm muội thêm.

Đèn điện nhà tắm rải trên sàn, sáng trưng đến mức đôi lúc chói mắt, cả hai người im lặng nằm trên mặt đất, toàn bộ căn phòng chỉ còn lại tiếng nước rào rào chảy, từ trên thân hai người chảy xuống mặt sàn, thuận theo sàn nhà tắm láng bóng cuộn lại vào cống thoát nước ở một bên, từ khắp bốn phía nó mà hình thành một vòng xoáy nhỏ.

Bầu không khí ngoài hòa hợp một cách thần kỳ, nhưng ở giữa hai người thì lại bí mật dâng trào.

Vật gì đó vốn dĩ nên mềm rũ xuống dần trở nên cương cứng, tì lại ở giữa hai chân Lăng Thịnh Duệ, cảm giác ngày càng rõ ràng hơn.

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc thân thể.

Phương Nhượng Thần đang giả vờ ngất...

Một con lừa giận chẳng biết từ đâu đến, trong nháy mắt đã bắt đầu chạy loạn cả lên.

Một khắc tiếp theo, Phương Nhượng Thần bị anh một chân đá khỏi trên người xuống, cũng không biết là anh lấy sức lực từ nơi nào đến.

Phương Nhượng Thần kêu đau một tiếng, cuộn cả người lại trên sàn, ngã về một bên, vẫn không nhúc nhích.

Lảo đảo người mà bò dậy, Lăng Thịnh Duệ xoay người bỏ đi, cuối cùng lại vì bộ dáng lúc này của Phương Nhượng Thần mà nảy sinh chút không đành lòng, đi đến cửa phòng tắm xong thì quay người trở lại.

“Này, cậu không sao đấy chứ.” Lăng Thịnh Duệ ngồi xổm trước mặt Phương Nhược Thần, đẩy đẩy vai cậu, nhỏ giọng hỏi.

Phương Nhược Thần không trả lời, đối lưng với anh, cơ thể cao to cuộn cả lại, hơi hơi run rẩy, thế nhưng lại có vài tiếng rên đau rít qua kẽ răng.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời lo lắng, lúc này anh nhất thời bức tức mà đá Phương Nhược Thần một phát, nhưng không biết là đá trúng chỗ nào, nếu thương tổn đến nơi hiểm yếu thì phiền phức rồi đây.

“Này, cậu không sao đấy chứ.” Phương Nhược Thần tăng thêm âm lượng, ngữ điệu có đôi chút lo hơn.

Phương Nhược Thần vẫn như cũ không trả lời anh, được một lúc sau, thì hai tay chống đỡ mặt sàn, chậm rãi đứng trở lên.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng đến đỡ cậu, nhưng lại bị dùng sức đẩy ra, hai tay ngược ngừng mà dùng trên không trung.

Phương Nhược Thần miễn cưỡng đứng vững, ngẩng đầu mình lên, sắc mặt bệch trắng, hung tợn mà nhìn chăm chăm anh, hai mắt rục đỏ, gương mặt anh tuần lúc này đã trở nên đôi chút vụn vỡ, giống như đang phải chịu đựng một loại khổ sở kịch liệt nào đó.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng cả kinh, cái dáng vẻ thổng khổ này, hẳn không phải...

Lăng Thịnh Duệ có hơi khiếp sợ nuốt nuốt nước miếng, đang nghĩ xem tiếp theo đây bản thân anh có phải sẽ bị Phương Nhược Thần hành hạ đến chết hay không, bởi vì cú đá lúc này của anh, mười phần thì hết tám, chín phần đã đá trúng cái nơi trọng yếu nhất của đàn ông của Phương Nhược Thần, hơn nữa lỡ không may là đã phá mất cái cái duy trì nội giống của Phương Nhược Thần mất rồi!

Hai chân Lăng Thịnh Duệ mềm nhũn, xoay người muốn chạy.

“Anh mà dám bước thêm bước nữa, tôi đây đánh gãy chân anh.” Âm thanh ngập tràn tử khí vang lên sau lưng anh, có hơi yếu ớt, nhưng lại mang theo lực uy hiếp không thể làm ngơ.

Lăng Thịnh Duệ cứng người, bàn chân vừa nhấc lên dừng tại không trung, trĩu trĩu không cách nào hạ xuống, động tác xem ra có chút buồn cười.

Một cánh tay thon dài từ sau lưng vươn tới, đặt ngay trên vai anh.

Một cảm giác áp bức khó hiểu dâng lên sau lưng anh, xông thẳng lên đỉnh đầu, Lăng Thịnh Duệ chấn động, thiếu chút nữa trực tiếp ngã sụp xuống.

Lần này thì hết rồi, mình nhất định sẽ bị Phương Nhược Thần phanh thây mất...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9

Toàn thân Lăng Thịnh Duệ ướt sũng, quần áo vừa nhóp nhép vừa lạnh ngắt dính sát lên thân, có hơi lạnh, anh ngăn không được mà đánh run người.

Băng gạc trên bàn tay phải của Phương Nhược Thần không biết đã rơi ra từ khi nào, quấn một cách lỏng lẻo trên cổ tay, bàn tay vững vàng bấu víu lấy vai Lăng Thịnh Duệ, vết thương vốn tróc da bong thịt bị ngâm nước, trở nên có chút trắng.

Phương Nhược Thần siết chặt tay bắm, dùng lực kéo Lăng Thịnh Duệ ngã về phía sau.

Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn giãy khỏi, Phương Nhược Thần dùng tay còn lại vòng qua, từ dưới nách Lăng Thịnh Duệ luồn qua, ra sức thu tay lại, thế là Lăng Thịnh Duệ liền bị cậu khóa vào trong lòng một cách vững chắc.

“Bỏ, bỏ tôi ra...” “Lăng Thịnh Duệ nắm lấy cánh tay cậu, cố gắng kéo ra, tuy rằng hai người đều ướt sũng toàn thân, nhưng thân nhiệt từ lồng ngực vững chãi sau lưng anh truyền đến lại nóng rất như lửa đốt, bị mắc kẹt giữa thái cực lạnh và nóng, trong lòng anh chỉ còn lại hoảng loạn.

“Đừng động đây.” Phương Nhược Thần nhu hòa phả hơi giọng bên tai anh, ngữ khí rất nhẹ, rất dịu dàng.

Hai tay của Lăng Thịnh Duệ trong nhất thời mất đi sức lực, cứng ngắc bám chắc cánh tay của Phương Nhược Thần, phảng phất như chúng đã đông cứng đi.

“Anh đỡ tôi đến giường đi, tôi đi không được.” Ngữ khí Phương Nhược Thần có chút yếu ớt, nghe ra không được khỏe lắm.

Lăng Thịnh Duệ bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn theo lời của cậu ta mà làm.

“Được, vậy cậu buông tôi ra trước đi.”

Ngay lập tức, Phương Nhục Thần buông lỏng tay trái, nhưng bên phải vẫn vững chặt bấu víu lấy vai Lăng Thịnh Duệ, thuận thế choàng qua, ôm lấy cổ của anh.

Lăng Thịnh Duệ có chút vô lực, anh không cho rằng Phương Nhục Thần đến tay còn có sức lớn như thế sẽ suy yếu đến nỗi không đi đứng được bình thường, tuy cú đá lúc này của anh lực đạo rất lớn, nhưng cũng không đến nỗi đá trúng chân của Phương Nhục Thần cơ mà.

Chỉ là, Phương Nhục Thần nếu muốn giả vờ giả vịt thì anh cũng hết cách. Trước mặt Phương Nhục Thần, anh vĩnh viễn đều phải nằm bên thế yếu hơn.

Duy trì tư thế của hiện tại, Lăng Thịnh Duệ đỡ lấy Phương Nhục Thần chậm rãi mà đi đến bên giường, không biết có phải do cố ý hay không, mà toàn thân Phương Nhục Thần đều trơn vẹn áp lên người của anh, bản thân anh cũng đã mất sức toàn thân, chỉ có thể cắn răng chống đỡ, khoảng cách chỉ vài mét ngắn ngủi, hai người lại đi đến hết sức chậm như thế, tựa như dải lê thê cả đời người.

Nhìn thấy một bên gương mặt tuấn mỹ của Lăng Thịnh Duệ đều ướt đầm mồ hôi, khoe miệng Phương Nhục Thần hơi lộ ra một tia cười nhạt, rất ấm áp, mà cũng rất tà ác.

Thật không dễ dàng gì mà lê được đến giường, Lăng Thịnh Duệ thở một hơi thật dài nói: “Đến nơi rồi, cậu ngồi xuống trước đi.”

Lăng Thịnh Duệ nghiêng người qua, vừa định đỡ Phương Nhục Thần ngã lên giường, Phương Nhục Thần lại nhân lúc này đột nhiên trượt chân, cả cơ thể nhào về phía trước, Lăng Thịnh Duệ né tránh không kịp, cũng bị cậu ta kéo theo đè xuống.

Thế là, Lăng Thịnh Duệ đáng thương bị cú ngã bất ngờ của Phương Nhục Thần vô cùng “không cẩn thận” trực tiếp ép ngã lên trên giường. . .

Lăng Thịnh Duệ thần kinh vốn dĩ đã đang siết chặt cảnh giác, một mạch đều luôn đề phòng nhất cử nhất động của Phương Nhục Thần, bị đột ngột ngã đè, mà địa điểm còn là trên giường nữa, tất cả những yếu tố bất lợi đều đồng thời hội đủ, lúc ấy trong đầu anh nhất thời tràn ngập hai chữ mà anh phản cảm nhất, cũng là hai chữ mà anh không muốn nghĩ đến nhất: cưỡng bạo.

“Buông tôi ra!” Lăng Thịnh Duệ tuy rằng suy yếu, nhưng cũng không đến mức độ lâm vào tình huống này mà cũng không phản kháng gì, vung nắm đấm lên, dùng hết sức lực của mình mà vung tới một bên mặt của Phương Nhục Thần. Phương Nhục Thần ngoài dự liệu của anh mà không hề né tránh, cũng không có phản kháng, gồng sức chịu đựng một cú đánh vô cùng nặng của anh, mặt bị đấm lệch sang một bên.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng kinh hoàng, tình huống này anh thực sự đột ngột, nhất thời không biết nên làm gì cho đúng.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ, hai mắt rực đỏ, xương gò má ở bên mặt thừa thêm một vết bầm tím, kiệt tác của Lăng Thịnh Duệ lúc này.

Lăng Thịnh Duệ hoảng hốt thất kinh, lúc này trong phòng tắm anh đá Phương Nhục Thần một phát, suýt nữa biến cậu ta thành Đông Phương Bất Bại, một quyền lúc này lại đánh trúng mặt của cậu ta, đến nỗi gương mặt đẹp đẽ đó đang trở nên phần nộ ngút trời cũng bị đánh đến thương tích, nhìn thấy vẻ mặt nộ khí xung thiên kia của cậu ta, Lăng Thịnh Duệ dù dùng ngón chân để nghĩ thì cũng tưởng tượng được cậu ta đang phát khùng đến thế nào.

Khắp trong đầu óc Lăng Thịnh Duệ đều đang nghĩ mình có thể nào sẽ bị Phương Nhục Thần đang phát cuồng lên này từ sống đánh đến chết hay không.

Bị khát vọng muốn sống của chính mình chiếm hữu tâm trí, Lăng Thịnh Duệ không chút nghĩ ngợi liền tung nắm đấm một lần nữa, nhưng lại bị Phương Nhục Thần dùng tốc độ nhanh như tên bắn nắm lấy cổ tay.

“Anh sợ tôi làm gì anh đến như vậy sao?” Phương Nhục Thần lạnh lùng mở miệng.

Cổ tay Lăng Thịnh Duệ bị siết rất đau, trong vô thức muốn rút tay lại, nhưng đã ở dưới lực tay cực mạnh của Phương Nhục Thần thì không thể động đậy, lực của anh so với sức lực thường có ở nam giới cũng đã được coi là mạnh, nhưng khi đối mặt với tên mạnh bạo Phương Nhục Thần này quả thực thua kém quá xa.

Thuận thế bắt được cổ tay của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhục Thần dùng sức ép nó lên hai bên đầu của Lăng Thịnh Duệ, sau đó chậm rãi khom người xuống: “Nếu anh đã luôn nghĩ như vậy, thì tôi cũng nên xuôi theo ý nguyện của anh thôi.”

Hơi thở của Phương Nhục Thần trở nên gấp gáp, giọng nói cũng bắt đầu có đôi chút khàn đục.

Gương mặt điển trai của Phương Nhục Thần dần dần phóng to ngay trước mắt, trong ánh mắt kia bùng lên tia dục vọng không hề che giấu, cường liệt đến mức Lăng Thịnh Duệ phải kinh hồn táng đảm.

Những lần trải nghiệm cưỡng bạo lúc trước đã lưu lại cho anh bóng ma rất sâu, loại cảm giác thống khổ kia không chỉ lan ra trên thân, mà trong thâm tâm anh cũng hằn lại một vết sẹo sâu khắc, chỉ cần chạm vào thì sẽ máu tuôn ướt đầm, đó là nỗi đau tâm lý suốt đời và vĩnh viễn của anh.

Dù đến chết, anh cũng không muốn phải trải qua loại thống khổ như bị xé nát linh hồn kia nữa. . .

Tầm nhìn của anh hoàn toàn bị gương mặt của Phương Nhục Thần che mất, hô hấp nóng rực của đối phương từng từng đánh lên mặt anh, nhiệt độ cao đến kinh người, cả đôi đồng tử của Lăng Thịnh Duệ cũng mãnh liệt co rút lại.

Vào lúc Phương Nhược Thần đang phấn khởi khi cho rằng mình đã công thành thành công thì...

“Bình!” Âm thanh va chạm nặng nề mà vang lên, Phương Nhược Thần rên đau một tiếng, hai tay buông bỏ Lăng Thịnh Duệ, ôm lấy trán mình, đau đến mặt mũi đều vện vẹo cả.

Cậu là người cực kỳ chú ý hình tượng của bản thân, nhưng khi con đau kịch liệt không đoán trước đánh tới, cậu vẫn không cách nào miễn cưỡng nữa mà... giận quá mất khôn thôi.

Đầu của Lăng Thịnh Duệ cũng đau, cú đập vừa nãy hồ như đã rút hết sức lực của anh, suýt chút nữa thì đập đến chấn thương não, bất quá thì tiềm năng của con người là vô hạn, tuy trước mắt bay đầy sao Kim, nhưng trong vô thức anh vẫn dùng lực mà đẩy ra được Phương Nhược Thần đang áp người lên thân anh.

“Khốn kiếp, anh cả gan đập đầu tôi!” Cú chống trả của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Nhược Thần triệt để phát giận, vung lên tay, hung hăng vung về hướng mặt của anh, nhưng khi chạm đến được má anh, thì sức lực dồn vào tay trái lại đều toàn bộ thu hồi, khiến cú đấm hung tàn kia trở thành sự xoa nắn dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10

Ngón tay của Phương Nhược Thần lành lạnh, bởi vì dính nước, nên xúc cảm lúc vuốt ve có chút trơn mịn, loại cảm giác đó khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy cực kì cảm ghét.

“Bỏ ra.” Lăng Thịnh Duệ trầm giọng gầm gừ.

Phương Nhược Thần không trả lời, nhưng cũng không dừng tay, đôi mày kiếm khẽ nhíu, đôi đồng tử đen thẫm thẫm trông thâm trầm lại đáng sợ.

“Tại sao anh lại sợ người khác chạm vào người?”

Câu hỏi đột nhiên thốt ra khiến Lăng Thịnh Duệ giật cả mình. Phương Nhược Thần là người thứ hai đặt ra cùng một vấn đề này với anh, kẻ đầu tiên hỏi anh là tên Trình Trí Viễn kia đã không có được đáp án, nhưng hẳn ta thông minh mà đoán được, cũng sẵn dùng cả phương thức cường ép mà “trừng phạt” luôn anh.

Chỉ là, Phương Nhược Thần có sẽ dùng phương thức này hay không đây?

Lăng Thịnh Duệ cup xuống mi mắt, giấu kín đi sự hoảng loạn và sợ hãi của chính mình.

Phương Nhược Thần vẫn tinh ý như cũ: “Lúc trước, có phải anh bị...”

“Đừng nói nữa.” Lăng Thịnh Duệ thấp giọng cắt lời cậu, sắc mặt trắng bệch, nhưng từ đầu đến cuối lại không dám đưa mắt lên nhìn thẳng vào cậu.

Phương Nhược Thần mím chặt đôi môi mỏng, chăm chăm nhìn vào người đàn ông vẻ mặt suy nhược kia, trầm mặc không nói một câu, con người tối đen lại thâm trầm thêm vài phần, cậu đã hoàn toàn hiểu rồi.

Một lúc lâu sau đó, hai người tiếp tục duy trì tư thế như vậy, Phương Nhược Thần không thả ra Lăng Thịnh Duệ, Lăng Thịnh Duệ cũng không chống trả lại, một mạch bế tắc.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, lâu như thế Lăng Thịnh Duệ cảm giác như nó đã kéo dài cả một đời người, thì chàng trai đang ép lên người anh rốt cuộc cũng nhúc nhích.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ kêu than một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Sau cùng thì cũng chẳng thoát nổi...

Hai tay bị ép lên đầu giường được thả ra, Phương Nhược Thần cũng đồng thời rời khỏi người anh, thân thể vốn dĩ bị đè ép đột nhiên trở nên nhẹ hẫng, loại cảm giác áp bức khó chịu cũng theo đó mà tan biến.

Lăng Thịnh Duệ mở to mắt, có chút khó hiểu nhìn cái kẻ đang nghiêng người sang, ngồi ở bên cạnh anh Phương Nhược Thần.

Sao cậu ta lại dừng đột ngột thế?

Không biết Phương Nhượng Thần thật sự rộng lòng thương mà tha anh, hay lại ban phát anh một ít hy vọng nhỏ nhoi chỉ để chơi trò mèo vờn chuột, tìm Lăng Thịnh Duệ nhất thời lại càng thất vọng hơn bao giờ hết.

Phương Nhượng Thần yên lặng nhìn người phía trước, ánh mắt không rời, đôi đồng tử sâu thẳm, sống mũi tuyệt đẹp tạo ra một cung độ tương đối hoàn mỹ, đôi môi mỏng hơi hé mở, có chút trắng đi, nhưng không chút nào tổn hại đến độ anh tuấn của cậu.

Từ góc độ này quan sát, đường nét bên sườn mặt của Phương Nhượng Thần so với lúc nhìn chính diện có nhu hòa hơn một ít, loáng thoáng có thể thấy được sự thanh tú xinh đẹp của thời kì trẻ tuổi niên thiếu của cậu.

Lăng Thịnh Duệ có hơi sững sờ, dáng vẻ hiện tại của Phương Nhượng Thần, cùng tính cách lúc này như một trời một vực, không còn cảm giác bá đạo của lúc trước, cảm giác như cả người đã nhu hòa hơn rất nhiều.

“Nhìn đã mắt chưa.” Phương Nhượng Thần đột ngột xoay mặt, lạnh lùng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa sợ, lúc nhìn thấy biểu tình nhếch miệng lạnh tanh của đối phương, mặt không khỏi có chút đỏ, vội vàng quay phắt đi.

“Xin lỗi.” Lăng Thịnh Duệ ra giọng rất thấp.

Phương Nhượng Thần giật giật khóe miệng: “Giường tôi ướt hết cả rồi.”

Lăng Thịnh Duệ bị câu nói vô cùng liên quan của cậu ta mà đầu óc ngơ ngác, đến sau đó mới ý thức được quần áo mình vẫn đang ướt đẫm, ngay lập tức nhảy ra khỏi giường.

Nhìn thấy một vũng nước lớn hình người, Lăng Thịnh Duệ mang vẻ mặt có lỗi nhìn Phương Nhượng Thần: “Xin lỗi, lúc này tôi không để ý.”

Phương Nhượng Thần lẳng lặng nhìn anh: “Lúc này là tôi ép anh xuống giường.”

Lăng Thịnh Duệ không kịp phản ứng: “Hả?”

“Với ai anh cũng thích xin lỗi thế hả? Ngay cả khi lỗi là do người khác gây ra hay sao?” Phương Nhượng Thần ngoài cười trong không cười nhìn anh.

“À, tôi quen rồi.”

“Không có chí khí.”

“...”

Thế là trong cuộc đối thoại vô vị này, bầu không khí căng thẳng giữa cả hai đã dần dần hòa hoãn lại.

“À, cậu cũng đã tắm xong, tôi có thể đi được rồi ha.” Ôm lấy tâm lý may mắn, Lăng Thịnh Duệ tăng hắng một tiếng hỏi han, Phương Nhượng Thần không hề thuận tiện được nước lần tới, nên anh cũng đương nhiên không thể để cơ hội đáng có này vụt mất.

Phương Nhượng Thần đột nhiên có loại cảm giác bị đánh bại, sắc mặt lại trở nên âm trầm: “Anh ghét ở cùng một chỗ với tôi đến thế sao?”

Lăng Thịnh Duệ không dám đối mắt với đường nhìn sắc bén của cậu, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đáp trả mông lung: “Thời gian không còn sớm, tôi nên về phòng ngủ thôi.” Phương Nhượng Thần nhìn chằm chằm vào anh, răng nanh nghiền ken kết, oán hận nói: “Anh đi rồi, tôi đây biết làm sao?”

Lời nói có hơi mơ hồ, khiến Lăng Thịnh Duệ vô cùng lúng túng, vẻ mặt ngần ngại mở miệng: “Nhưng mà...”

“Tay tôi bị thương, có nhiều việc không thuận tiện được.” Phương Nhượng Thần chỉ chỉ mắt cá chân bên chân phải, bắt đầu trở nên vô lại: “Còn nữa, nhờ ơn của anh, chân tôi cũng bị thương rồi, cần bản là đã hết cách đi lại...”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu nhìn, phần cổ chân của Phương Nhượng Thần quả nhiên sưng lên như cái bánh bao, tím đỏ rõ ràng, có hơi dọa người.

Chỉ là, Lăng Thịnh Duệ hết sức hoài nghi, Phương Nhượng Thần luôn luôn một thân cường hãn như thế, sao đột nhiên lại trở nên dễ dàng bị thương thế này, hẳn không phải là cố ý đẩy chứ.

Bất quá, chuyện này sao có khả năng...

Lăng Thịnh Duệ trong lòng cười nhạo suy nghĩ lỗ bịch vừa nảy của mình, Phương Nhượng Thần quả thực dù không có lý do gì cũng tuyệt đối sẽ không rảnh rỗi đi cố ý tổn thương mình, ngay cả một đứa bé con cũng chẳng ai đi làm loại chuyện ấu trĩ rảnh rỗi như thế.

“Vậy để tôi giúp cậu xoa chân đã, xong hẵng nói sau.” Lăng Thịnh Duệ cười nhẹ, xoay người đi đến cửa phòng: “Tôi đi tìm mấy cô giúp việc lấy rượu thuốc, sẵn tiện băng bó cả cái kia nữa.”

Phương Nhượng Thần nhìn nhìn cái tay phải đang trong tình trạng vô cùng thâm thâm của mình, lại tiếp tục nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ một cái, trầm mặc.

Lăng Thịnh Duệ mặc định cậu đã đồng ý: “Vây lát nữa tôi quay lại.”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, biểu tình trên mặt Phương Nhượng Thần nhất thời suy sụp, vươn tay xoa lấy xoa để cái trán đang ần ần đau của chính mình, khóe miệng hiện ra một tia cười khổ sở.

Rốt cuộc lúc này mình bị cái gì vậy? Chỉ cần cứng rắn thêm chút nữa là được rồi...

Cúi đầu nhìn phân thân đang giương cao của bản thân, Phương Nhượng Thần không biết nên đối mặt như thế nào với tình huống tiếp theo đây. Cậu không muốn phải thân cận quá mức với Lăng Thịnh Duệ, nhưng lại vô cùng lưu luyến sự ôn hòa và nhẫn nhịn từ trong máu thịt mà con người đối phương tản mát ra. Cậu lúc trước là một thằng đào hoa phong lưu, chỉ cần mình nảy sinh dục vọng thì lập tức sẽ nghĩ tất cả mọi biện pháp để thỏa mãn nó, vậy mà hiện tại, cậu lại phát hiện chính cậu chỉ vì một tên đàn ông lớn tuổi hơn vốn dĩ nên bị mình căm ghét hết mực, lại bắt đầu đi áp chế bản thân. Điều này khiến cậu cảm thấy khá là buồn cười, thế nhưng cũng hết sức rối rắm.

“Chết tiệt!” Phương Nhượng Thần hai tay bưng kín đầu mình.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen như mực, trăng khuyết như câu, khắp bầu trời ngập tràn những ngôi sao lấp lánh như ngọc, bên trong căn phòng không bật đèn, Phương Nhượng Thần đặt người vào trong bóng tối, một mảnh phòng mờ tối, phẳng phất như đã rơi vào một hang động đen sâu vô tận, có cảm giác như cả thế giới đều là một cảnh sắc âm đạm, tối tăm như thế.

“Ách, tôi về rồi đây.” Cửa phòng bị đẩy ra, đèn trong phòng bật sáng, xua tan đi bóng tối và cảm giác cô độc, giọng nói đầy từ tính dịu dàng của Lăng Thịnh Duệ vang lên, khiến trái tim vừa trầm nặng của Phương Nhượng Thần ấm trở lại một cách khó hiểu.

Phương Nhượng Thần ngẩng đầu, Lăng Thịnh Duệ nâng lên hộp cứu thương lúc này, một tay kia còn đem cả một chai dầu xoa bóp theo.

Lăng Thịnh Duệ đặt hộp cứu thương xuống, ngồi xổm xuống trước mặt Phương Nhượng Thần, nhẹ nhàng nâng lấy chân của cậu.

Phương Nhượng Thần hơi bất ngờ, nhìn Lăng Thịnh Duệ một mặt chăm chú cúi đầu xuống xem xét vết thương trên chân mình, khóe miệng không tự giác mà câu lên một tia cười nhàn nhạt.

Lăng Thịnh Duệ tự nhiên không chú ý đến dáng vẻ đang quẩn quýt như thế nào của mình lúc này, hoàn toàn chuyên chú vào vết thương chân của Phương Nhượng Thần, chau mày lại, thử lấy tay xoa xoa lên bề mặt vết thương.

“Đều sưng đến như thế cả rồi, xem ra không hề nhẹ chút nào đâu.”

Một cơn đau kịch liệt truyền đến từ cổ chân, Phương Nhượng Thần nhất thời há hốc miệng bất ngờ, vô thức muốn rút chân lại, nhưng đã bị Lăng Thịnh Duệ dùng sức nắm lấy.

“Đừng nhúc nhích, để tôi xoa giúp cậu.”

Lăng Thịnh Duệ vừa nói, vừa cầm chai dầu lên, mở nắp ra, đổ một ít lên nơi mắt cá chân đang sưng lên của Phương Nhượng Thần, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

Mùi rượu thuốc nồng nặc lan tỏa, có hơi gay mũi, nhưng Phương Nhượng Thần đột nhiên lại có chút trầm mê vào loại mùi hương này.

Nhìn thấy bộ dạng dịu dàng của người kia, cậu đột nhiên cảm thấy vết thương lúc này gặp phải thực vô cùng đáng giá.

Cậu lúc trước vốn dĩ có thể miễn cưỡng bị thương, một thời gian dài rèn luyện đánh nhau cộng thêm những trải nghiệm khi trà trộn vào hắc đạo, đã giúp phân xạ thần kinh của cậu sớm được phát triển nhiều phần, một tình huống nhỏ nhoi này chỉ cần búng tay một cái liền có thể ứng phó một cách dễ dàng, thế nhưng vào lúc này cậu lại do dự, đến tận cùng là vì nguyên nhân gì, thì ngay cả bản thân mình cậu cũng chẳng thể làm rõ.

Thế nhưng hiện tại đây, cảm giác được sự chăm sóc tận tâm của người đàn ông này, cậu trái lại lẳng lặng nghĩ, tiềm thức của mình vào khoảnh khắc đấy đã ra được phán đoán “chính xác” nhất.

Chỉ khi mình bị thương, Lăng Thịnh Duệ mới nguyện ý đến gần mình, bởi lẽ, Lăng Thịnh Duệ là một người rất thiện lương.

Thế nhưng, chỉ tiếp cận thôi thì chuyện khác sẽ như thế nào đây?

Lý trí của Phương Nhượng Thần dần dần khôi phục, cảm thấy hết sức mê man, cậu vì những việc làm trước đây của bản thân mà căng thẳng, cả hai đều là nam giới, sao mình lại đột ngột làm ra loại chuyện hoang đường như thế này?

Hoặc có lẽ, cậu chỉ nhất thời bị khí chất đặc biệt trên người Lăng Thịnh Duệ thu hút thôi, loại tính cách ẩn nhẫn đó, nhưng lại giống dương quang ấm áp như thế, đáng vẻ có chút yếu nhược nhưng lại kiên cường đó, không biết nguyên do vì sao, lại giống như chiếc nam châm hấp dẫn đường nhìn của cậu, thời gian trước đây, chưa từng có ai như thế xuất hiện bên cạnh cậu cả.

Chỉ là, nếu chỉ đơn giản như vậy thôi thì có gì to tát chứ? Phương Nhượng Thần lắc lắc đầu.

Tạm coi như cảm tình có tốt đi chăng nữa, thì Lăng Thịnh Duệ cũng là đàn ông, bất luận thế nào thì cậu cũng không thể đi yêu đàn ông được, cậu từ trước đến nay không cho rằng mình là một tên đồng tính. Điều cậu tham luyến lấy, chỉ là cảm giác ấm áp trên người Lăng Thịnh Duệ mà thôi.

Đúng, nhất định là như vậy...

Ôm lấy suy nghĩ lừa mình dối người của bản thân, màn sương mờ mịt nặng nề vốn dĩ đang phủ lên trong lòng Phuong Nhuroc Thần dần được tan biến, tâm tình chán nản chỉ quét một cái liền bay biến mất, trở nên xán lạn tươi tỉnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 11

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, giọng nói ôn hòa của Lăng Thịnh Duệ mới vang lên: “Đã xong.”

Phuong Nhuroc Thần chợt tỉnh, nhìn sang người đàn ông bên giường, đối phương cũng vừa khéo ngẩng đầu, dung mạo ôn hòa, tuy chẳng đang biểu lộ cảm xúc gì, nhưng không chút nào tổn hại được cảm giác ôn nhuận như ngọc của anh chung quanh người, loại khí chất ấy chính là từ trong xương tủy mà tản mát ra.

Tìm Phuong Nhuroc Thần nhất thời đập trật mắt nửa nhịp, vô thức chau mày lại, che giấu tình cảm đột ngột dâng trào trong nội tâm.

“Sao rồi, có phải cảm thấy không được thoải mái lắm hay không?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

Phuong Nhuroc Thần không biết nên mở miệng như thế nào, do dự một hồi mới đáp: “Tay có hơi đau.” Lời cậu nói là sự thật, vết thương trên tay cậu vốn thật là đau, hiện tại ngâm luôn nước thì lại càng đau thấu tim hơn.

Lăng Thịnh Duệ gật gù đầu: “Vậy để tôi giúp cậu băng lại một lần nữa.”

Phuong Nhuroc Thần ngu ngơ nhìn vào anh: “Ồ, vậy cũng được.”

Lăng Thịnh Duệ đứng thẳng người, một ít tóc từ trên trán trượt xuống, mái tóc dài trên trán không quá lông mày, vừa vặn chạm được đến phần mí mắt, khiến anh cảm thấy không thoải mái, vô thức lấy tay vuốt ngược tóc ra sau, lộ ra cái trán trơn bóng của anh.

Chỉ một động tác trong lơ đãng, lại đem đến cho người khác một cảm giác về một vẻ đẹp hết sức giản đơn, tự nhiên.

Phuong Nhuroc Thần trong nhất thời nhìn không chớp mắt, cảm thấy cổ họng mình hơi khan.

Đường nhìn hạ xuống, Phuong Nhuroc Thần chậm rãi quan sát thân thể của người đàn ông này.

Quần áo bị nước thấm ướt có hơi nhăn nheo lại, nhem nhẹp dính sát lên thân người thon cao của anh, hiển lộ trạng thái nửa trong suốt, phác họa nên những đường nét dẻo dai của cơ thể, tùy theo động tác của tay chân mà bó sát hay buông thõng, tản mát nồng nồng mùi vị nam tính, gợi cảm đến độ khiến người ta chẳng thể rời mắt.

Nhìn vào làn da màu mạch lúc ẩn lúc hiện dưới một tầng vải mỏng manh, cơ thể Phuong Nhuroc Thần lại sắp phát nhiệt trở lại.

“Đưa tay cậu cho tôi xem.” Lăng Thịnh Duệ lấy băng gạc từ trong hộp y tế, không chú ý đến sự thay đổi của Phuong Nhuroc Thần vào lúc này.

Phuong Nhuroc Thần do dự một hồi, chậm chậm đưa tay ra.

“Có thể sẽ đau một chút, cậu cố nhịn đi.” Lăng Thịnh Duệ nắm lấy tay Phuong Nhuroc Thần, đổ lên phía trên một chất gì đó dạng bột nhuyễn, đó là thuốc kháng viêm.

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của anh truyền sang da thịt khiến Phuong Nhuroc Thần giật cả mình, trong vô thức siết chặt tay lại.

Lăng Thịnh Duệ tưởng rằng cậu bị đau nên mới nắm chặt tay mình, nên không ngăn được bản thân an ủi cậu ta một cách dịu dàng: “Tay cậu càng dùng sức, nên nó sẽ càng đau hơn, thả lỏng chút đi, quần băng xong là được rồi.”

Ánh mắt của Phuong Nhuroc Thần nhấp nháy sáng, nội tâm đấu tranh một phen, cuối cùng vẫn chọn phương án thả tay ra.

Áp lực trên tay nhanh chóng nhẹ hẫng, Lăng Thịnh Duệ mỉm cười, tán dương nhìn cậu: “Vậy mới đúng này, ai mà ngờ cậu sợ đau đến thế.”

Phuong Nhuroc Thần nghe được, nhất thời có hơi tức giận, nhưng vừa nhìn thấy ý cười dịu dàng trong đáy mắt kia thì chẳng cách nào phát hỏa nổi, nên chỉ trong giây lát cậu đã trở nên buồn bực cực độ.

Kỳ thực, tôi càng muốn để cho anh “đau” hơn...

Phuong Nhựt Thần nhìn chăm chăm thân thể gần như bán khỏa thân của anh, có hơi suy nghĩ đen tối, nhưng không dám đem lời trong đầu này nói ra, vì cậu không muốn phá hủy bầu không khí hài hòa trước mắt này.

Lăng Thịnh Duệ thấy sắc mặt Phuong Nhựt Thần từng trợn từng trợn hết xanh rồi lại trắng, trong lòng nhất thời căng thẳng, câu nói đùa vừa nãy không mang lại hiệu quả như mong đợi, anh chỉ đành cúi đầu, lẳng lặng giúp Phuong Nhựt Thần băng bó lại tay.

Tình huống trước mắt nhất thời lạnh lẽo trở lại.

Phuong Nhựt Thần đột nhiên có chút hối hận với phản ứng lúc nãy của bản thân, người ta nguyên ý nói bông đùa với mình có nghĩa là tâm phòng bị của Lăng Thịnh Duệ cũng đã nhẹ bớt phần nào, nhưng biểu hiện của anh lại cứ lãnh ngạnh như vậy.

“Ừm, băng xong rồi.” Đúng lúc Phuong Nhựt Thần đang dây dưa không dứt trong lòng, Lăng Thịnh Duệ đã hoàn thành xong việc, thu hồi lại tay.

“Ồ, cảm ơn.” Đột ngột mất đi độ ấm khiến Phuong Nhựt Thần cảm thấy trong lòng trống vắng thiếu thốn, cậu đột nhiên nảy sinh loại xung động xông lên đem hai tay của Lăng Thịnh Duệ ôm lấy trong tay của mình.

Đúng vào lúc này, Lăng Thịnh Duệ bỗng dưng nhảy mũi một cái.

“Hình như tôi bị cảm rồi, giờ phải về phòng thay quần áo đây.” Lăng Thịnh Duệ ôm lấy mũi, ho nhẹ một tiếng, đứng thẳng người lên.

Phuong Nhựt Thần gọi anh lại, không chút nghĩ ngợi mở miệng nói: “Không cần đâu, trong phòng tôi có quần áo đây.”

Lăng Thịnh Duệ đơ người, do dự ngần ngại một lúc, nhưng vẫn cự tuyệt: “Thôi, tôi về phòng thay cũng được.”

Phuong Nhựt Thần có hơi nổi giận: “Sao lại không thể dùng quần áo của tôi nhỉ? Lẽ nào anh không coi tôi ra gì? Đồ tôi đây mặc còn cao cấp hơn anh gấp bội đấy.” Lời vừa nói xong, cậu liền cảm thấy mình hơi ấu trĩ, thế là dứt khoát im mồm lại, nhưng biểu tình trên mặt lại không có dấu hiệu thoải mái.

Lăng Thịnh Duệ không hề tức giận, nhưng sắc mặt cũng không dễ coi lắm: “Tôi chỉ không quen mặc quần áo của người khác, chứ chẳng phải xem nhẹ đồ cậu mặc, hơn nữa, tôi cũng chẳng có cái tư cách đi xem thường quần áo của cậu đâu.” Một câu cuối cùng, anh nói ra rất nhẹ, ngữ khí bình thản, nhưng lại tràn ngập bất đắc dĩ.

Trong lòng Phuong Nhựt Thần như bị thui mạnh một cái: “Ồ, tôi không có ý đó, ý tôi là anh không cần phiền hà gì mà về phòng để thay thôi.” Dù sao thì lát nữa cũng coi ra thôi mà...

Lăng Thịnh Duệ nhàn nhạt nói: “Không phiền chút nào đâu, chỉ thay cái áo khác vào là xong.”

Phuong Nhựt Thần không nói được lời nào khác.

Lăng Thịnh Duệ trái lại chỉ mặc định cậu đã đồng ý, lịch sự gật gật đầu với cậu ta, trước khi ra khỏi còn quay lại lấy hộp cứu thương đi: “Tôi đem nó trả về chỗ cũ.”

Phuong Nhựt Thần cắn chặt răng, đột nhiên ôm lấy eo của Lăng Thịnh Duệ, thuận thế đem anh ôm hẳn vào lòng mình.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa đến sợ, có chút bất ngờ nhìn cậu: “Cậu sao vậy?”

“Không cần phải về phòng, mặc quần áo của tôi đi.” Phuong Nhựt Thần ra lệnh cho anh, lực đạo trên tay ngày càng gia tăng.

Thân người của Lăng Thịnh Duệ dán thật sát vào lồng ngực của cậu, cảm giác vô cùng không thoải mái, tính cách bá đạo của Phuong Nhựt Thần bắt chột nổi lên khiến anh thật sự hết nói, nhưng anh cũng không muốn cứ thế thỏa hiệp: “Vậy tôi cũng không thay đồ nữa.”

Thân người Lăng Thịnh Duệ có hơi phát run một chút, sắc mặt cũng chẳng tốt là bao, vừa nhìn vào là đã biết anh đang chịu rét lạnh.

Chẳng biết vì thế nào, Phuong Nhựt Thần đột nhiên có hơi đau đầu trong lòng.

“Anh không có cửa từ chối đâu, tôi nói thế nào thì anh phải làm thế ấy.” Phuong Nhựt Thần nhếch khóe môi, giọng điệu mờ ám: “Hay, anh đang mong được tôi tận tay thay giúp?”

Lăng Thịnh Duệ: “...”

“Vậy cậu bỏ tôi ra đi, tôi đi thay ngay đây.” Không còn cách nào khác, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành nhượng bộ.

Phuong Nhựt Thần thỏa mãn cười cười, thả người anh ra: “Vậy thì nhanh đi, để cảm thì phiền lắm.”

Lăng Thịnh Duệ vô lực sụp cả vai xuống.

Cuộc sống sinh hoạt chung đầy ám muội của cả hai cứ thế mà phát triển. Tuy rằng Lăng Thịnh Duệ từ đầu đến cuối đều không tình cũng chẳng nguyện, nhưng dưới áp lực bức bách của Phuong Nhựt Thần, anh dù là trong lòng có câu oán câu hận nhưng cũng chẳng nói gì thêm, bất quá tuy ở cùng một

phòng, nhưng Phuong Nhực Thần trái lại cũng không có những cử chỉ không an phận nữa, điều này khiến con tim vốn luôn thấp thỏm bất an của anh cũng thả lỏng đi rất nhiều.

Chỉ duy một chuyện phiền não nhất, chính là Phuong Nhực Thần rất ưa ngủ khỏa thân, hơn nữa luôn thích ôm lấy vật gì bên cạnh khi ngủ.

Vì thế, Lăng Thịnh Duệ mỗi tối đều mất ngủ. Bởi lẽ Phuong Nhực Thần mỗi tối đều ôm chết lấy anh, thậm chí những lúc vô thức còn nghiêng cả người sang, trực tiếp đem anh ép xuống dưới thân, lấy anh làm đệm thịt. Mỗi lần như thế đều khiến anh thở không ra hơi, nhưng anh lại không dám đánh thức Phuong Nhực Thần, vì đối phương là người rất hay khó chịu khi bị rời giường bất chợt. Lăng Thịnh Duệ đã từng thử đánh thức cậu ta một lần, kết quả là bị hung hăng “chà đập” một phen, ngay cả môi cũng bị cắn muốn nát, cho nên chẳng bao giờ dám làm chuyện này lần hai, chỉ đành lẳng lặng chịu đựng thôi.

Chỉ là, mỗi tối đều bị đè nặng như thế, Lăng Thịnh Duệ vô luận thế nào cũng chẳng thể ngủ ngon giấc. Thế là đoạn thời gian ấy, anh thường xuyên mất ngủ cả đêm dài, giấc ngủ cũng bị thiếu một cách trầm trọng. . .

.....

Ngày hôm nay, Lăng Thịnh Duệ như thường lệ ra ngoài đi chợ.

Cầm trong tay tờ danh sách, Lăng Thịnh Duệ vừa đi vừa thầm ghi nhớ những nguyên liệu nấu ăn cần mua, hai cậu chủ Phuong gia kia khẩu vị rất kén chọn, nhưng đối với cơm canh anh làm thì “tình hữu độc chung”, coi như những món thường ăn tại gia cũng có thể ngon miệng, cho nên chuyện ăn uống của hai người họ đều do một tay anh xử lý hết.

Lúc đi đến một con hẻm nhỏ, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên dừng bước.

Tuy rằng không xác định được chắc chắn, nhưng anh cảm giác được dường như mình bị ai đó theo dõi, từ vừa nãy bắt đầu, anh đã cảm nhận được vài đường nhìn sáng quắc chăm chú vào sau lưng anh, hơn nữa cảm giác này lại ngày càng cường liệt.

Lăng Thịnh Duệ xoay người lại, vài tên trẻ tuổi ăn mặc khá lưu manh cũng dừng bước, về mặt hàm hồ nhìn chằm chằm anh.

“Xin hỏi các cậu có chuyện gì?” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười nhìn bọn họ.

Mấy tên côn đồ đều sừng sốt, lúc nãy bọn họ liếc một cái nhìn trúng con mồi, chuẩn bị dón vào con hẻm nhỏ để cướp, nhưng giờ đây vẻ mặt hòa nhã của đối phương quả thực khiến bọn chúng có chút không biết nên hạ thủ như thế nào, thế là rồi rít nhìn về phía chàng trai bị đám người chung quanh vây ngay chính giữa, hiển nhiên là là lão đại cao lớn của cả bọn.

Cậu trai này rất anh tuấn, mắt sáng mày dài, mũi hồng răng trắng, tướng mạo thanh tú nhưng lại có đôi mắt cực kì hữu thần, nhãn thần lại sắc bén như sói, không chút nào mờ đục. Ăn mặc tuy khá thô tục, nhưng trên dưới toàn thân lại tản mát khí chất không giống với quần chúng, rất có loại cảm giác của một quý công tử sa ngã, hình thành sự so sánh khác biệt rõ ràng cùng những kẻ chẳng nổi bật gì ở chung quanh.

“Đem anh ta vào.” Cậu ta nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ, trầm giọng mở miệng, ra lệnh nói.

Lăng Thịnh Duệ nhìn mặt cậu trai này, có chút sợ sệt. Việc gặp cậu ta cho anh loại cảm giác như đã từng quen biết, dường như đã gặp qua ở đâu đó, hơn nữa thời gian dường như cũng mới đây, nhưng anh không tài nào nhớ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12

Lúc bị mấy tên côn đồ vừa đẩy vừa kéo vào con con hẻm nhỏ, Lăng Thịnh Duệ không chống trả gì, bởi anh biết dù mình có chống lại cách nào cũng vô dụng, anh vốn chẳng phải kẻ giỏi đánh nhau, hơn nữa ánh mắt sắc bén của tên thủ lĩnh trẻ người kia nói cho anh biết, cậu ta tuyệt không phải tên tốt lành gì, Lăng Thịnh Duệ không muốn đương đầu với cậu ta.

Chỉ là, nắm tay siết chặt của anh thủy chung không hề buông lỏng một lần, miết chặt đến gắt gao, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, mồ hôi ướt đầm.

“Giơ hai tay lên, xoay người lại.” Một tên đầu xù tóc vàng ra lệnh cho Lăng Thịnh Duệ, chỉ là ngữ điệu không cách nào hung dữ được, có hơi mềm lòng, nghe càng giống câu hỏi hơn.

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười, nhưng trái lại không động đậy gì.

Vài tên choai choai nhìn thấy nụ cười ung dung của anh, trong nháy mắt có hơi ngơ ngẩn, vốn dĩ bọn chúng nhìn thấy anh mang dáng vẻ một kẻ vừa mềm yếu lại dễ bị bắt nạt, nhưng bây giờ về trấn tĩnh của đối phương khiến chúng nắm bắt không thấu, trong một lúc có nâng mức cảnh giác hơn.

Đúng lúc bọn chúng đang do dự không biết nên làm gì tiếp theo, Lăng Thịnh Duệ mở miệng: “Các cậu hẳn vẫn còn là học sinh.”

“Ông nhiều lời vô ích làm gì hả?” Một tên nhóc cao to luôn trầm mặc này giờ đi đến trước mặt anh, mặt lạnh nhìn anh, nắm lấy cổ áo anh, dùng sức nhấc thẳng lên.

Tên nhóc này vóc người rất cao, đứng trước mặt Lăng Thịnh Duệ hồ như cao hơn anh cả nửa cái đầu, nhãn thần thô bạo vô cùng có sức ép.

Lăng Thịnh Duệ nội tâm cả kinh, vốn dĩ, anh thấy bọn nhóc lưu manh này đáng về cũng không hoàn toàn là kẻ xấu, cho nên muốn đi khuyên bọn nó về với “chính đạo”, nhưng theo tình huống hiện tại, thì tên thủ lĩnh trẻ này quả thực có hơi phiền hà đây...

Không cần thận hấn mình sẽ bị đánh một trận. Lăng Thịnh Duệ cười khỏ, trên trán đã thấm đẫm từng mồ hôi hột.

“Ông chủ đây muốn bị đánh hay đưa tiền?” Giọng nói trầm thấp của tên thủ lĩnh vang lên, không mang chút cảm tình, lời nói lại tràn ngập ý ép bức.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc nhìn cậu ta, đôi môi mỏng hơi mím lại, tên nhóc con này có ngoại hình không đến nỗi tệ, hơn nữa khí chất toát ra từ trên người cũng không xấu xa, nếu làm người một cách chân chính thì nhất định có tiền đồ, thế nhưng cậu ta lại chỉ làm một tên côn đồ choai choai như thế, lang thang khắp đầu đường xó chợ thực hiện hành vi cướp bóc người đi đường thế này, quả thực phải khiến người ta há hốc mồm kinh ngạc.

Lăng Thịnh Duệ thở dài, vừa muốn nói một câu khuyên răn gì đó, nhưng đối phương dường như đã dự đoán được suy nghĩ của anh, nên nâng lên một cú đấm hướng vào anh.

“Đừng có mơ đến việc nói với tôi mấy thứ đạo lý vĩ đại này, có tin tôi đây đập gãy hết răng ông trước khi nói, để xem ông còn có thể mở miệng khoác lác nữa hay không?” Nhãn thần thẳng nhóc âm chất, biểu tình tàn bạo khiến Lăng Thịnh Duệ cực kì tin tưởng lời cậu ta nói là sự thật.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ có chút thất vọng, xem ra lần này mình thật sự phải bị cướp rồi.

Anh đột nhiên cảm thấy mình có chút tự ti, anh cao cũng đến 180cm, vóc dáng cũng tương đối ổn, ít nhất thì trong nhóm người cùng tuổi bụng phệ mập mạp, anh cũng được xem như kẻ nổi bật rồi. Nhưng khi đối mặt với đứa nhóc cao lớn trước mắt này, những ưu thế vốn có của anh nhất thời đã trở nên thua kém, trừ tuổi tác ra, anh dường như chẳng có gì có thể hơn được đối phương, anh uể oải nghĩ, có phải thanh thiếu niên ngày nay phát triển lớn tốt đến thế này không?

Lăng Thịnh Duệ âm thầm nhìn lại hoàn cảnh mình đang mắc phải, con hẻm nhỏ cũ kĩ, hai bên là hai tòa nhà mọc gần sát nhau, những căn nhà dân cư cũ kĩ lổm, một vị trí địa lý đây đặc biệt khiến nơi này quanh năm suốt tháng không nhìn thấy được ánh mặt trời, dương quang xán lạn của hiện tại đang ở ngoài con hẻm nhỏ, nhưng thứ tràn ngập tại nơi này vẫn là sự ẩm mốc tối tăm. Dù cách nhau chỉ vài mét, nhưng lại tựa như hai thế giới khác nhau, vị trí hẻo lánh, cộng thêm nơi này đã sớm bị phong tỏa, nên gần như chẳng có ai sẽ bước vào.

Xem ra, trong chuyện này ngay cả cơ hội tháo chạy cũng không có rồi...

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ sụp vai xuống, vừa lúc anh chuẩn bị buông xuôi kháng cự, cổ tay của cậu trai kia đột nhiên bị người sau lưng nắm lấy, nắm đấm giơ lên cao bị người kia cứng rắn nắm lại lôi xuống dưới.

Cậu trai dường như không ngờ tới tình huống bất ngờ này, thẳng đến khi hai tay đều bị bắt lấy, bị kéo ra khỏi nơi cậu đứng trước mặt Lăng Thịnh Duệ, cậu mới phản ứng kịp, nhưng mọi chống trả đều vô dụng, sức lực của đối phương quả thực quá mức lớn.

Lăng Thịnh Duệ cũng có hơi kinh ngạc, thẳng đến khi vị khách không mời kia mỉm mỉm cười với anh, anh mới bắt đầu tỉnh táo trở lại.

“Là cậu.” Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, mở miệng nói.

“Đã lâu không gặp.” Chu Dực mặc một bộ com-lê đen loáng cười với anh, mà khi xoay đầu sang đối mặt với thiếu niên đang không ngừng giãy thoát, sắc mặt liền trở nên lạnh lùng gay gắt.

“Cậu đây muốn làm gì bạn tôi?” Giọng nói của Chu Dực lạnh đến cùng cực, đôi đồng tử thâm trầm ánh lên hàn ý lạnh đến thăm thấu xương tủy.

Sức lực của tên thủ lĩnh trẻ không bằng Chu Dực, giãy dụa cách nào cũng không thoát khỏi, nhất thời đỏ ghen cả mặt, thấp giọng giận dữ hét: “Buông tôi ra!”

Ngoại trừ phần nộ cùng một tia quần bách, cậu ta không biểu hiện ra những suy nghĩ nào khác, dù là vào thời điểm này rồi, cậu ta vẫn như cũ sững diện hảo, không để chính mình thất thố, cũng không hề thẹn quá hóa giận, xem ra, cậu ta lúc trước đã được dạy dỗ không tệ lắm.

“Bọn mày cả gan làm hại bạn tao, xem ra tao hẳn nên dạy cho chúng mày một bài học nhớ đời.” Chu Dực lạnh lùng nói, đường nhìn sắc bén đảo qua hướng vài tên côn đồ đang đứng. Vài tên côn đồ khác vừa muốn xông lên cứu lão đại của bọn, nhưng dưới đường nhìn mười phần uy hiếp của Chu Dực, toàn thân bọn họ tựa như bị ngưng trọng, chôn chân tại chỗ không cách nào động dậy.

Thấy vài tên côn đồ bộ dáng co đầu rút cổ, sự tự tin của Lăng Thịnh Duệ vốn đã vỡ tan tành thành từng mảnh nhất thời phải nhận thêm một cú đánh, Chu Dực chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến bọn họ khựng lại, nhưng anh lại chỉ có thể làm một con cừu non đợi người ta tới làm thịt, chênh lệch cách nhau quá xa, khiến anh trong một lúc khó mà chịu đựng được hết.

Chu Dực giơ lên nắm đấm, hướng thẳng mặt của tên thủ lĩnh trẻ mà thụi xuống, tên nhóc bị đấm rên một tiếng, mặt bị đánh đến nghiêng sang một bên,

nhưng không hề phát ra tiếng la nào khỏi cổ họng.

“Xin lỗi bạn tao.” Ánh nhìn của Chu Dực dành cho cậu ta tràn ngập kính bĩ, giống như đang phải nhìn thấy đồng rác rưởi dơ bẩn trước mặt.

Cậu nhóc trẻ tuổi xoay đầu, nhìn chằm chằm y một cách lạnh lùng, lưu chuyển trong đáy mắt là sát ý nồng đậm: “Trừ phi anh giết chết tôi.” Ngữ khí rất nhẹ, nhưng lại vô cùng quật cường.

Chu Dực cười lạnh một tiếng, vung lên nắm đấm thứ hai.

Lăng Thịnh Duệ có đôi chút không thích tình huống này, theo anh thấy, đối phương chỉ là một tên nhóc con không hiểu chuyện, hơn nữa anh cũng chưa phải chịu thương tổn thật sự nào, cho nên anh vốn không tức giận nhiều.

“Thôi bỏ đi, Chu Dực, tha cho cậu ta đi.” Lăng Thịnh Duệ bước qua, ngăn cản.

Lúc nghe đến tên họ của Chu Dực, thân thể tên nhóc còn đồ bị chấn động mạnh, hai mắt mở to, siết chặt ánh nhìn vào Chu Dực trước mắt dường như cao lớn giống cậu ta, sắc mặt cậu trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch.

Nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt lẫn trong lòng đều không nhẫn tâm, Chu Dực do dự một lúc, cuối cùng vẫn bỏ nắm đấm xuống, ôn nhu cười với anh: “Ha ha, vậy thì cứ nghe theo anh đi.”

Chu Dực thả tay thẳng nhóc xuống, cậu ta kinh ngạc mà đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc mà nhìn y, phảng phất như toàn thân mất đi sức lực, khí thế lúc này hoàn toàn lui đi mất.

Không có ai quá chú ý đến biến hóa của cậu ta, mối quan tâm của Chu Dực hoàn toàn đều đặt trên người Lăng Thịnh Duệ, căn bản là đã coi những người có mặt khác như không khí, mà Lăng Thịnh Duệ thì đem biểu hiện của thằng nhóc này xem như bị Chu Dực dọa chết khiếp, chỉ có vài tên khác phát hiện được sự bất thường của cậu ta, có chút lo lắng đến gần, thấp giọng hỏi cậu: “Lão đại, anh không sao chứ?”

Cậu thủ lĩnh kia không trả lời, ánh mắt vẫn trừng vào gương mặt Chu Dực, khuôn mặt hai người rất giống nhau, nét mặt đồng dạng, ngũ quan không khác, chỉ là đường nét của cậu ta nhu hòa hơn một chút, thuộc về nét thanh xuân của thiếu niên. Đường nhìn của cậu ta trước sau vẫn không hề rời khỏi người Chu Dực, nhưng đối phương ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn lại.

Trong mắt cậu nhóc dâng lên một tia thất vọng, nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới đã mất đi huyết sắc, trong mắt là hoa lửa rớt cuộc tất, ảm đạm mà cúi đầu.

“Chúng ta đi trước thôi.” Chu Dực ôn nhu cười với Lăng Thịnh Duệ.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ nhẹ gật đầu.

Nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, vài tên choai choai kia cực kì thức thời đứng sang một bên, nhường bọn họ một lối đi.

Hai người mất nhìn không rời phía trước mà đi ra khỏi đám côn đồ, không chú ý đến cậu nhóc vẻ mặt cô độc kia.

Cậu không hề ngừng đầu, khoảnh khắc đó, toàn bộ sắc màu trong thế giới này phảng phất đã biến mất, biến thành khung cảnh trắng đen.

Trước lúc ra khỏi hẻm, Lăng Thịnh Duệ xoay đầu lại nhìn, thân ảnh của cậu thiếu niên được ẩn vào nơi tối tăm ấy, tựa như bị bóng tối nuốt chửng.

Lăng Thịnh Duệ quay mặt lại, lâm vào trầm mặc, không biết là vì sao, anh luôn cảm thấy giữa cậu trai kia và Chu Dực dường như có mối liên hệ gì đó, nhưng hình như Chu Dực lại hoàn toàn không quen biết gì cậu ta, thái độ thì lạnh nhạt, lúc đánh cậu ta còn không chút nào lưu tình.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời cảm thấy kỳ quặc, lẽ nào là chính mình đa nghi rồi?

Lăng Thịnh Duệ nghiêng đầu sang, nhìn về phía Chu Dực, mà đối phương cũng đang vừa khéo nhìn chằm chằm vào anh, đường nhìn hai người tiếp xúc nhau, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy có chút ngượng ngùng, mỉm cười với y, muốn đánh loảng đi bầu không khí kỳ quặc giữa cả hai.

“Sao cậu lại có mặt ở đây?” Lăng Thịnh Duệ nhẹ ho một tiếng, mở miệng hỏi Chu Dực.

Chu Dực nhìn anh: “Cũng tình cờ thôi. Lúc đó là khi anh cùng vài tên lưu manh vào ngõ, cảm thấy chuyện chẳng lành, nên mới theo vào đây, không ngờ lại gặp tình huống như thế này, ha ha, vẫn may là tôi đến kịp lúc, nếu không anh đã bị bọn nó đánh bầm dập rồi.”

Ánh mắt của Chu Dực ôn nhu đến mức có thể tan chảy thành nước, khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng không tự tại, nên liếc đường nhìn sang một bên, bị một người đàn ông khác nhìn chằm chằm thế này, quả thực không phải là một chuyện thoải mái gì cho cam.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 13

Bầu không khí trở nên gượng gạo, Lăng Thịnh Duệ nhìn thấy biển hiệu của cửa hàng bên đường, đột nhiên nhớ đến mục đích của mình khi ra ngoài, sờ sờ túi quần, ví tiền vẫn còn, nhất thời thở phào một hơi.

“Xin lỗi, tôi còn có việc, phải đi trước.” Lăng Thịnh Duệ xoay đầu, nhìn Chu Dực, lịch sự cười với y.

Chu Dực có hơi ngạc nhiên, không ngờ được Lăng Thịnh Duệ lại rời đi sớm như vậy, trong một lúc có chút buồn bực, lúc trước, sau khi Lăng Thịnh Duệ bị hai anh em hung thần ác sát đó đưa đi, y lúc nào cũng nhớ về anh, nhưng không cách nào gặp lại, hiện tại thật vất vả mới có được cơ hội hiếm có, y đương nhiên không thể cứ thế mà bỏ qua, nên cười nói: “Ha ha, bây giờ vẫn còn sớm, anh có muốn qua nhà tôi ngồi một lát không?”

Lăng Thịnh Duệ có hơi do dự, nụ cười của Chu Dực rất hiền hòa, anh quả thực không có cách nào cự tuyệt được, nhưng nếu anh ra ngoài quá lâu, hai cậu ấm Phương gia kia nhất định sẽ gây phiền hà đến anh.

“Tôi thấy vẫn là thôi đi, tôi còn có việc...” “Lời từ chối của Lăng Thịnh Duệ còn chưa nói xong, liền bị Chu Dực kéo lấy cánh tay, lời cự tuyệt đột nhiên ngưng bật.

“Ha ha, chẳng sao cả đâu, chỉ đi một lát là về ngay, chúng ta chẳng phải bạn bè hay sao?” Biểu tình trên mặt Chu Dực là hòa khí nhã nhặn, nhưng lực đạo trên tay lại khá lớn, tuy sẽ không siết đau anh, nhưng cũng sẽ không có cách gỡ khỏi.

Lăng Thịnh Duệ gắng sức cả nửa ngày trời mà cũng chẳng cách nào rút được tay, trong một lúc có chút bất đắc dĩ: “Bỏ tôi ra được không? Tôi thật sự còn việc bận.”

Chu Dực nhướn nhướn mày, tươi cười dịu dàng như cũ, nhưng thùy chung không hề có dấu hiệu sẽ buông tay.

Cả hai lúc này đang đứng tại con đường xe người tấp nập, dòng xe cộ cùng người đi đường xung quanh lui tới không ngừng, bọn họ lại đều là những người mang vóc dáng, ngoại hình lẫn khí chất khá nổi bật, cộng thêm động tác gần sát cùng nhau như thế cũng cực kỳ mờ ám, thế là đã lôi kéo không ít sự chú ý của người khác, có đầy những ánh mắt khác nhau mang tính dò xét, quan sát liếc sang đây, khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng lúng túng, gượng gạo.

Chẳng còn cách nào khác, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành thỏa hiệp, bất đắc dĩ nói: “Thôi được, tôi đồng ý đề nghị của cậu, cậu bỏ tay tôi ra trước đi.”

Chu Dực hài lòng tươi cười, chỉ tay vào một chiếc sedan màu đen nằm cách đó không xa: “Vậy ta lên xe trước thôi.”

Lăng Thịnh Duệ vô lực gật đầu, đi về hướng mà ngón tay y đang chỉ, Chu Dực ý cười dịu dàng bước theo sau. Là một thương nhân thành công trong sự nghiệp, y rất giỏi việc kiểm soát cảm xúc của mình, biểu tình trên gương mặt bí hiểm khó hiểu, khiến người khác khó mà nhìn thấu được cảm tình tồn tại sâu trong nội tâm y, thế mà lúc này, trong ánh mắt của y lại nhấp nháy một tia hưng phấn khó kiềm nén.

Khí trời cuối thu luôn rất sáng sủa quang đãng, dù đang nằm trong khu trung tâm – một nơi đang phải chịu sự ô nhiễm nghiêm trọng của thành phố, tiết trời vẫn như thế xanh trong tựa gột rửa, trong tim Chu Dực cũng bắt đầu trở nên mềm mòng hẳn đi, nhìn thấy người đàn ông trước mặt dù thân hình chẳng phải loại mảnh mai thon thả, y bỗng dưng cũng ôm loại suy nghĩ muốn xông lên ôm anh ta vào lòng.

Chẳng qua, y vẫn hết sức áp chế xuống xung động của mình, Lăng Thịnh Duệ đối với y vẫn ôm lòng cảnh giác, y không muốn khiến anh nảy sinh cảm giác chán ghét đối với mình.

Trong suốt hai mươi ba năm nhân sinh không được tính là dài lâu của y, đây vẫn là lần đầu tiên y quan tâm một người đến mức này.

Chiếc xe băng băng chạy trên con đường bằng phẳng, Lăng Thịnh Duệ ngồi ở ghế phó lái, có chút cản trở quá mức. Thân người anh cứng ngắc, duy trì một thế ngồi chẳng thể câu nệ hơn, còn trên vẻ mặt Chu Dực thì vẫn luôn mang ý cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại quay mặt sang anh, mỉm cười với anh, tuy nhiên, nụ cười kia đối với vô số phụ nữ mà nói xứng đáng được gọi là mỹ hoặc, là giết người không đền mạng, trái lại chỉ khiến anh cảm thấy như ngồi trên đồng lửa.

“Duệ, bệnh của anh khỏi hẳn chưa?” Chu Dực là người cất lời trước, đánh vỡ sự yên ắng trong khoang xe lúc này.

“Đã khỏi rồi.”

“Có phải anh không quá ưa tôi hay không? Từ lúc này đến giờ, mặt anh cứ nghiêm nghị, ngay cả mắt cũng chẳng thèm liếc lấy tôi một cái.” Chu Dực thờ dài, ngữ điệu tràn ngập thất vọng: “Xem ra là một mình tôi đơn phương tình nguyện rồi.”

Lăng Thịnh Duệ dường như cảm thấy vô cùng có lỗi, vội vàng phủ nhận: “Không, không phải thế, tôi không có ghét cậu, chỉ là tôi...”

“Chỉ là anh như thế nào?” Chu Dực thái độ nghiêm chỉnh nhìn anh, vẻ mặt mong đợi.

Lăng Thịnh Duệ có hơi khó xử: “Nói ra chỉ sợ cậu cười chê, kỳ thực tôi không quen việc thân mật quá mức với người không quen biết.”

Chu Dực nhướn mày: “Không quen biết?”

“Ồ... tôi cũng không phải có ý đó.” Lăng Thịnh Duệ càng phân bua càng thấy loạn cả lên, bất đắc dĩ, anh chỉ đành thỉnh lặng.

Chu Dực trong nháy mắt phát giác, rằng người đàn ông có tuổi này kỳ thực có tính cách khá đơn giản, chẳng biết chút ngụy tạo hay che giấu, cũng chẳng biết ăn nói là mấy, mang loại tính cách này sẽ rất khó mà đứng vững trong xã hội nay, cũng rất dễ đắc tội người khác, bất quá y lại vô cùng ưa thích như thế.

Nhà của Chu Dực không xa lắm, xe chạy chỉ mười phút là tới nơi. Bước xuống xe, đập vào ngay mắt là một căn hộ cao cấp chói vót những tầng khiến Lăng Thịnh Duệ nhìn đến váng cả đầu.

Nơi đây chính là một trong những khu nhà có giá cao nhất của thành phố đây, đã vậy, tòa nhà trước mặt này còn được đầu cơ nâng giá, giá phòng thậm chí cao đến mức khiến người ta nghe xong phải nghẹn họng tròn xoe mắt. Lăng Thịnh Duệ nhìn bên người cạnh mình là Chu Dực ăn mặc thật chỉnh tề, đột nhiên cảm thấy con người này thật sự “thâm tàng bất lộ”.

Nơi Chu Dực ở là tầng thứ sáu mười, gần như là vị trí cao nhất của tòa nhà. Sau một khoảng thời gian dài vào thang máy lên tầng, người chẳng thích ứng mấy cảm giác mất đi trọng lực lâu như thế như Lăng Thịnh Duệ chỉ biết lao đảo choáng váng bước ra khỏi thang máy. “Ha ha, lần đầu tiên có người vào thang máy mà cũng bị choáng.” Nhìn Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt có chút trắng bệch, Chu Dực đi đến cạnh bên đỡ một cánh tay của anh, vừa trêu chọc anh nói.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng mất mặt, quay sang cười gượng gạo với y.

“Không sao chứ?” Trông dáng vẻ khó chịu của Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực không khỏi có chút lo lắng.

Lăng Thịnh Duệ khoát khoát tay, cười một cách yếu ớt với y: “Không sao, lần đầu tiên đi thang máy lâu đến thế, không được thích ứng cho lắm.”

“...”

Chu Dực thật chẳng từ tế chút nào khi có suy nghĩ muốn cười, đành vội vàng dùng động tác lau mồ hôi để che giấu đi.

“Tôi thấy dường như anh không được khỏe lắm, trước mắt thì vào nhà tôi nghỉ ngơi một lát đi.”

“Được.”

Tuy ngụ tại một tòa chung cư cao cấp thuộc hàng đứng đầu thành phố, nhưng trong nhà Chu Dực lại có nội thất vô cùng đơn giản, đường nét sắp xếp gọn gàng, gia cụ không nhiều, gần như không có một vật trang trí dư thừa nào, tuy thế nhưng trông không hề tồi tàn trống vắng, trái lại, bầu không khí nơi đây vừa đủ cân bằng, lại vừa hòa hợp không kém không hơn.

Đỡ Lăng Thịnh Duệ ngồi trên sofa, Chu Dực cởi áo khoác ngoài ném lên ghế, đi đến trước cửa sổ, kéo ra tấm màn cửa sổ màu trắng gần như chạm đất.

Ánh sáng chói mắt rọi vào, làm rạng lên phòng khách có đôi chút tối tăm, ánh mặt trời rọi vào, ánh lên trên mặt sàn gỗ gỗ đỏ hoa lệ hai đốm trắng lớn. Lăng Thịnh Duệ nhẹ híp mắt lại trong vô thức, hiện diện trước mắt anh là một khung cửa sổ sát đất rất rộng, hầu như chiếm cả nửa phần diện tích bức tường, trông vô cùng tuyệt đẹp, lộng lẫy.

Cảm giác choáng đầu của Lăng Thịnh Duệ đã dần chậm lại, thế là anh liền đứng dậy rời khỏi ghế, bước đến cạnh khung cửa sổ lớn kia. Đưa mắt xuống nhìn là những tòa kiến trúc san sát nhau, ngược mắt lên chính là bầu trời xanh mênh mông rộng lớn, một tầm nhìn quả thực trải rộng.

Anh nhìn trân trân vào khung cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy trong lòng mình phảng phất như đã rộng mở hơn rất nhiều, từ nhỏ anh đã thích được đứng ở nơi thật cao ngắm cảnh, sở thích này đến bây giờ vẫn được anh duy trì không đổi.

“Dường như anh rất thích khung cửa sổ sát đất này?” Bên cạnh anh, tiếng nói của Chu Dực cất lên, giọng điệu còn mang theo chút cười đùa.

“Đúng đó.” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười gật đầu, hai mắt vẫn dán chặt lấy khung cảnh ngoài cửa sổ.

Nhìn một bên gương mặt anh tuấn của anh, Chu Dực thốt nhiên có chút bồn chồn hồi hộp, ý cười nhàn nhạt tại khóe mắt của người kia vô cùng hiền hòa, nhưng điều làm Chu Dực càng yêu thích hơn chính là đôi môi mỏng đáng hình xinh đẹp của anh, thoáng một màu nhạt, khiến y ôm loại xung động phải nhào qua cắn một phát cho thỏa.

Hầu kết chuyển động lên xuống, Chu Dực cảm thấy yết hầu mình hơi khan, xoay mặt sang, chậm rãi ngả người về phía Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ chỉ chuyên chú vào phong cảnh ngoài kia, không chú ý đến động tác của y, chẳng biết chuyện đã xảy ra như thế nào, mà kẻ điềm tình như Chu Dực khi nhìn đến một người đàn ông vẻ mặt thanh nhã như vậy, đột nhiên lại mang đôi chút khẩn trương, thật giống như lần đầu tiên thân hôn người trong lòng thời niên thiếu, chẳng qua loại cảm giác ấy chỉ như gió thoảng, tâm y rất nhanh liền trấn tĩnh lại như cũ.

Từ lâu, y đã qua rồi cái độ tuổi cuồng nhiệt như thế...

Khoảng cách giữa hai người dần dần được kéo gần, ngay lúc đôi môi của Chu Dực sắp tiếp được “điểm đến”, Lăng Thịnh Duệ phát giác được kỳ quặc cũng đột ngột xoay sang.

Vóc dáng hai người cao không kém nhau là bao, so với Lăng Thịnh Duệ thì Chu Dực cao hơn một ít, y cúi xuống đầu, mà Lăng Thịnh Duệ cũng hơi ngẩng đầu lên, góc độ và độ cao thích hợp khiến mỗi hai người vừa vặn chạm được nhau.

Tuy chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng loại cảm giác ấy lại dị thường khắc sâu, mềm dịu mà nóng bỏng...

Lăng Thịnh Duệ chết lặng, có đôi chút kinh ngạc nhìn Chu Dực, gương mặt hai người cách sát nhau, hơi thở nóng rực của Chu Dực phả từng đợt lên mặt anh, con ngươi đen thẳm đáng sợ lại sâu xa.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vẫn chói sáng như thế, xuyên thấu qua tấm cửa thủy tinh của khung cửa sổ rộng lớn mà rơi lên thân cả hai, không chỉ làm mờ đi hình dáng của hai người, mà dường như cũng đã ngưng đọng cả thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14

Trong phòng im ắng đến ngạc nhiên, ngoại trừ âm thanh vù vù cực nhỏ nhẹ gần như không nghe thấy của máy điều hòa, thì chỉ sót lại tiếng hít thở không đồng đều của hai người. Tiếng thở của Lăng Thịnh Duệ dần trở nên gấp gáp, còn của Chu Dực thì vẫn thông thả như thường.

Một đám mây trôi ngang, vừa vặn che cả mặt trời, trong nháy mắt, căn phòng đã mờ tối dần. Ánh nắng trên thân rời đi, hai người lại lần nữa chìm vào không gian lạnh lẽo của làn gió tỏa ra từ cái máy điều hòa trên tường.

Sự tương phản bất chợt này khiến Lăng Thịnh Duệ nhẹ run người, bước lùi về sau trong vô thức.

Trong mắt Chu Dực nhấp nháy một tia sáng không rõ ý vị, y vươn tay, nắm lấy đôi vai của anh.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ như đông cứng, vô ý nghiêng người sang, muốn thoát khỏi đôi tay y, nhưng tay của Chu Dực lại cứ thế vắt lên vai anh, nhìn vào trông chẳng dùng sức mấy, nhưng lại bám lấy vô cùng vững chắc.

Lăng Thịnh Duệ có chút khó xử, chỉ chỉ vào cái ghế sofa gần bên, chuyển hướng chú ý của y: “Chúng ta tới đó ngồi đi.”

Mãi đến lúc này, Chu Dực mới ý thức được mình thất thố, nên vội vàng thả tay ra, mỉm cười với anh: “Được thôi.”

Lăng Thịnh Duệ cũng cười.

“Anh có muốn uống cà phê không?” Hai người ngồi trên sofa, im lặng khá lâu, sau khi trải qua sự việc vừa nãy, Lăng Thịnh Duệ dường như trở nên cẩn trọng hơn nhiều. Để dụ dỗ bầu không khí căng thẳng giữa cả hai, Chu Dực tươi cười cất lời hỏi.

“Thứ lỗi, tôi không thích uống cà phê.” Lăng Thịnh Duệ từ chối.

“Vậy trà thì sao?” Chu Dực mỉm cười, vẫn vững chí bền gan tiếp tục vấn anh.

Lăng Thịnh Duệ thỉnh thoảng, những hai lần cự tuyệt ý tốt của người khác xem ra không được lịch sự lắm, hơn nữa anh cũng thích uống trà, bèn gật đầu: “Vậy xin làm phiền cậu.”

Chu Dực nhướn mày đắc ý, khoe miệng khê nhếch: “Sao phải khách sáo với tôi như vậy, cũng chẳng phải chuyện phiền hà gì.”

Lăng Thịnh Duệ cười hiền hòa, không nói thêm gì khác.

Chu Dực đứng dậy đi đến nhà bếp, Lăng Thịnh Duệ cũng đứng dậy theo, bắt đầu chán chường đánh giá cách sắp xếp đồ vật trong nhà Chu Dực.

Đường nhìn của anh dần dần lướt ngang dọc căn phòng, bỏ qua cái tivi màn hình tinh thể lỏng cùng dàn loa kê bên nó ra, lực chú ý của Lăng Thịnh Duệ bỗng dừng bị một tấm ảnh chụp treo gần bên tivi thu hút.

Lăng Thịnh Duệ bước sang đó, độ cao của ảnh chụp được treo vừa phải, khéo léo ngang được tầm mắt anh, nếu tỉ mỉ quan sát, có thể thấy được tấm ảnh này dường như cũng có tuổi rồi. Màu sắc trên ảnh đã bắt đầu có chút ố vàng, đứng cùng với khung ảnh hoa lệ đóng lấy nó sẽ hình thành một sự so sánh rõ rệt, có đôi chút bất ngờ, đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Trong tấm ảnh chụp có năm người, Lăng Thịnh Duệ hí hóp mắt lại, cẩn thận đánh giá gương mặt của họ, đứng chính giữa bức ảnh là một người đàn ông trung niên, ngoại hình anh tuấn bất phàm, mày kiếm mắt rạng, chỉ là cái nụ cười trên khoe miệng câu lên nhẹ nhẽo kia thoát nhìn có hơi ngả ngớn, vừa nhìn liền biết là loại công tử đa tình phong lưu; đứng bên cạnh người đàn ông kia là hai người phụ nữ khí chất tuyệt nhiên bất đồng, đứng bên trái, là một vị đáng vẻ cũng chẳng phải là loại xinh đẹp cực độ, nhưng lại đoan trang phóng khoáng, ánh mắt hiền hòa như nước, nhìn vào liền biết là dạng tiểu thư khuê các hiền thực dịu dàng; còn người phụ nữ đứng bên phải lại sở hữu một ngoại hình xinh đẹp khiến cho bất kỳ một đáng mày râu nào nhìn vào cũng sẽ say

đắm mà tìm đập không thôi, chỉ là khí chất quyến rũ hơn rất nhiều so với người phụ nữ lúc này, mặt mày hiển lộ hết sức mê hoặc, ánh mắt trông vẻ lơ phờ nhưng lại ẩn chứa vài tia giao hoạt.

Đứng trước mặt ba người bọn họ là hai bé trai. Đứa bé bên trái dường như là đứa lớn hơn, đại khái khoảng tám, chín tuổi, gương mặt nghiêm nghị, bộ dáng lãnh đạm thờ ơ, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã sớm có phong thái của một cậu trai “lãnh khốc”, ngũ quan gọi như đã quen biết ở đâu đó, khiến Lăng Thịnh Duệ ngay lập tức nhận ra cậu ta chính là Chu Dực; đứa bé trai còn lại đứng cạnh y còn bé là một bé trai khác tuổi nhỏ hơn khá nhiều, đại khái chỉ mới ba, bốn tuổi, tướng mạo đáng yêu, đang bám chặt lấy Chu Dực, tươi cười đến là rạng rỡ.

Lăng Thịnh Duệ thôi quan sát, xem ra, đây lại là một gia đình giàu có tràn ngập cổ sự đằng sau đây.

“Đó là gia đình của tôi.” Giọng nói của Chu Dực truyền đến từ sau lưng, tông giọng mang theo một tia ý cười: “Cậu bé trông lớn tuổi hơn một chút là tôi, anh có nhận ra không?”

Lăng Thịnh Duệ xoay người sang, ngượng ngùng như một kẻ đi liếc trộm bị người ta bắt gặp: “Thứ lỗi, tôi không có cố ý đi xâm phạm riêng tư của cậu đâu.”

Chu Dực cũng chẳng để tâm: “Không sao cả, anh bằng lòng tìm hiểu những chuyện liên quan đến tôi tôi đã vui lắm rồi.” Nhân thần Chu Dực đột nhiên có chút cô đơn, tự giễu cười: “Dù sao cũng là chuyện đã qua.”

Lăng Thịnh Duệ khó tránh khỏi chút xấu hổ, đã khơi gợi chuyện thương tâm của Chu Dực, anh cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Xin lỗi... “Ngoại trừ hai chữ này, Lăng Thịnh Duệ chẳng nói được lời nào hơn.

“Ha ha, không nói chuyện đó nữa.” Thay đi biểu tình tối tăm trên mặt mình, Chu Dực cười hiền, chỉ vào tách trà trên bàn: “Tôi cũng không đặt tâm tư nhiều vào chuyện trà nước, cho nên chỉ tùy tiện pha thôi, mong anh không ngại.”

Lăng Thịnh Duệ tươi cười: “Sao tôi lại ngại được cơ chứ.”

Chu Dực pha trà không chú ý gì nhiều, tách trà cũng là loại thủy tinh thường sử dụng, trong sắc nước vàng nhạt là một vài miếng lá màu xanh trôi nổi, bởi do nước sôi mà nở ra, tựa như một miếng ngọc hồ phách biết chuyển động, trông vào sẽ mang lại cho người ta cảm giác thỏa lòng, thoải mái.

Lăng Thịnh Duệ nâng lên chén trà trên tay, hương thơm nồng của trà tràn vào đầy phổi, thật dễ chịu, thích thú.

“Rất thơm.” Lăng Thịnh Duệ hít một hơi thật sâu.

“Anh thích là được.” Tay nghề được khích lệ, nên Chu Dực vô cùng vui vẻ.

Lúc Lăng Thịnh Duệ đang tỉ mỉ nhắm nháp tách trà, Chu Dực nhặt cái điều khiển từ xa trên bàn trà lên, mở ti vi xem.

Hướng chú ý của Lăng Thịnh Duệ nhất thời bị màn hình chiếc ti vi lớn đến kinh người kia thu hút, chỉ là vừa khi chiếc ti vi kia hiển thị hình ảnh trên màn hình, anh nhất thời bị nghẹn họng.

Trên ti vi đúng lúc đang phát bộ phim điện ảnh đề tài đồng tính kinh điển “Xuân quang xạ tiết”. Hà Bảo Vinh do Trương Quốc Vinh thủ vai và Lê Diệu Huy do Lương Triều Vỹ thủ vai đang làm tình kịch liệt với nhau trên giường, tuy đây là bộ phim đen trắng, nhưng vẫn sắc tình vô cùng, âm thanh từ ti vi khá lớn, tiếng thờ hồn hên và tiếng rên rỉ ngầy ngất nhất thời vang vọng cả căn phòng.

Lăng Thịnh Duệ như cầm nín mà nhìn vào cảnh phim trước mắt, bàn tay phải nắm chặt lấy tách thủy tinh nhẹ nhàng run rẩy, đốt ngón tay có chút trắng đi, toàn thân chết lặng ngồi trên sofa, hình ảnh nhạy cảm xuất hiện một cách bất chợt, khiến anh không khỏi có chút khó xử.

Chu Dực cũng không ngờ đến khi vừa mở ti vi lại sẽ thấy cảnh tình hương diễm ấy một cách trực tiếp, nên cũng ngỡ ngàng ra một lúc, vừa muốn tắt ngay đi, nhưng phản ứng có hơi khoa trương của Lăng Thịnh Duệ gần bên khiến y cảm thấy cực kì thú vị, thế là bỏ đi ý niệm tắt ti vi trong đầu, lẳng lẳng đặt chiếc điều khiển xuống.

Y muốn nhìn xem người đàn ông đơn thuần trong sáng này sẽ có biểu hiện gì tiếp theo...

Cảnh kích tình kéo dài không quá mười giây, nhưng Lăng Thịnh Duệ phảng phất như cảm thấy đã kéo dài cả tiếng, mãi đến khi khung cảnh chuyển sang nội dung phim như thường, thần kinh căng thẳng của anh mới thư giãn trở lại.

Thân thể cứng ngắc đã thả lỏng, Lăng Thịnh Duệ lúc này thì phát hiện bản thân anh đã đổ một thân mồ hôi lạnh, ngay cả lòng bàn tay cũng đã ướt đầm.

Anh xoay đầu sang, có hơi xấu hổ nhìn sang hướng của Chu Dực, y đang như có như không tươi cười nhìn anh.

Gương mặt của Lăng Thịnh Duệ trong nháy mắt đã đỏ rần.

Phản ứng khi này của anh, nhất định đã bị Chu Dực nhìn thấy hết...

Thật là mất mặt...

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên rất muốn xông ra ngoài cửa mà chạy trốn, anh không thích bị người khác nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của chính mình.

“Ha ha, cái mặt của anh lúc này thật là... thú vị lắm.” Chu Dực nghiền ngẫm nhìn vị kia đang bối rối đến đáng thương, trong lòng cẩn trọng cân nhắc cách dùng từ một phen, kiềm nén mình không bật lên hai chữ “đễ thương” kia. Vì dù gì thì cũng chẳng có bao nhiêu nam giới lại sẵn sàng đón nhận cái tính từ quá mức nữ tính hóa này để miêu tả mình hết.

Trung ra một nụ cười cứng nhắc với y, Lăng Thịnh Duệ suýt chút rú cả lưỡi: “A, ơ, lần đầu tiên tôi mới thấy hai người đàn ông... đang...” Kẹt phải trạng thái đầy ngượng ngùng, đầu óc của Lăng Thịnh Duệ đang vô cùng hỗn loạn, trong một lúc lại chẳng cách nào tìm được từ ngữ thích hợp, cứ “đang, đang” mãi nửa ngày trời, cũng không nói ra câu sau, thế là chỉ đành nâng tách lên, nhấp một hớp trà để giấu ngượng.

“Làm tình.” Thấy anh kiềm nén đến mức mồ hôi ngập mặt, Chu Dực xấu xa cất lời bỏ sung.

Chịu phải kích động quá độ, Lăng Thịnh Duệ vừa nghe đến hai chữ này, trà vừa tiến vào miệng chưa kịp nuốt xuống đã nhảy mắt phụt trở ra, bay thẳng về phía mặt Chu Dực.

Chu Dực phản xạ nhanh, rất kịp thời đưa tay phải lên che mặt, một búng nước từ miệng Lăng Thịnh Duệ phun tới toàn bộ hạ cánh lên tay áo sơ mi của y.

Lăng Thịnh Duệ chết lặng.

Hạ cánh tay xuống, Chu Dực nhún nhún vai, cười dịu dàng nhìn Lăng Thịnh Duệ đang hóa đá trên ghế sofa.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, áo của cậu...”

Chu Dực nhìn nhìn cái tay áo bị dính ướt của mình, nửa đùa cất lời: “Áo của tôi mắc lắm nha, anh định lấy cái gì để đền cho tôi đây?”

Lăng Thịnh Duệ chưa bao giờ cảm thấy mất mặt đến nhường này: “Xin lỗi, tôi không có tiền.” Phương gia huynh đệ kiểm soát chi tiêu của anh rất gắt gao, một vài lần mua sắm này nọ thậm chí còn đối chiếu cả hóa đơn, nguyên nhân đơn giản là vì sợ anh lại lần nữa “ôm của” bỏ chạy.

Thấy anh tường thật, Chu Dực vội vàng giải thích: “Tôi không có ý này đâu, chỉ là muốn đùa anh chút thôi.”

“...”

“Ha ha, nếu anh thật sự muốn bồi thường, vậy lấy thân đền bù thì thế nào?” Chu Dực cười xấu xa nhìn Lăng Thịnh Duệ, nửa đùa mở miệng, chỉ là, ngữ điệu của y lại dị thường nghiêm túc.

Nhìn ánh mắt sáng quắc của Chu Dực, tim Lăng Thịnh Duệ đánh “thịch” một cái, mau chóng lảng tránh chủ đề: “Nếu không thì, tôi giúp cậu giặt sạch là được.”

Ý cười trên môi Chu Dực biến mất, im lặng nhìn anh, nhãn thần thâm thúy.

Tình huống diễn tiến có chút không hay, Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng Chu Dực sẽ nổi giận, nhưng chỉ chốc sau y bỗng nhiên cười ha ha trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 15

Lăng Thịnh Duệ bị tiếng cười lớn bất chợt của Chu Dực làm cho khó hiểu, ngơ ngác ngác nhìn y.

“Chú già à.” Sau khi cười đủ, Chu Dực chấn chỉnh lại biểu tình trên mặt mình: “Không để tâm tôi gọi anh thế nhé.”

“Không để tâm” Lăng Thịnh Duệ có thể để tâm chuyện gì cơ chứ, Chu Dực là một người tài hoa trẻ tuổi đầy hứa hẹn, mà anh đã là một lão già hơn ba mươi vô tích sự vẫn chưa có sự nghiệp chi, điều này là sự thật.

Khoảng cách giữa hai người quá lớn quá xa xôi, đến nỗi Lăng Thịnh Duệ cảm thấy có chút tự ti về mình.

“Kì thực, tôi vẫn luôn hy vọng có thể gọi anh như thế.” Thấy anh tinh thần sa sút, Chu Dực chớp chớp mắt vài cái, cười ha ha nói: “Anh thật sự rất thú vị đó, đã lâu rồi tôi chưa có cười vui đến thế này.”

“...”

Lăng Thịnh Duệ không biết nói cái gì mới phải, đối mặt với Chu Dực, anh sẽ luôn vì sự ưu tú của đối phương mà chịu nhiều đả kích, sau đó làm ra một vài hành động cực kì ngớ ngẩn. Tuy anh biết Chu Dực sẽ không vì thế mà cười nhạo mình, nhưng bản thân vẫn cảm thấy rất chán chường, ngã lòng.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc khiến Chu Dực rất mực thương thức, thăm lặng quan sát anh, đột ngột bật lời: “Sao vừa nãy chứng kiến cảnh đó anh lại kích động như vậy?”

“Không, không có gì.” Lăng Thịnh Duệ trả lời, có đôi chút không thật lòng mình.

Chu Dực vừa nhìn đã biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng nhếch môi: “Anh là *gay* chứ gì.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, sững sờ nhìn y. Sắc mặt anh trắng bệch, đôi môi anh run rẩy, nhưng lại nói không ra lời. Anh không ngờ đến Chu Dực sẽ phát hiện ra nhanh như vậy, anh một mực che giấu khuynh hướng của mình, bởi lẽ sợ người khác kỳ thị, những kinh nghiệm đau thương trong quá khứ đã khiến anh đã trông gà hóa cuốc, trở nên hoảng loạn mất rồi.

“Tại sao cậu... lại nói như vậy?” Lộ ra một tia cười âm thầm nhột nhột, Lăng Thịnh Duệ thanh âm run rẩy hỏi.

“Là vì phản ứng của anh, đàn ông dị tính nhìn vào cảnh lúc nãy đều sẽ không có phản ứng gì nhiều, chỉ cảm thấy dị ứng, nhưng nếu là *gay* thì...”

Câu nói dở dang của Chu Dực rất sâu xa, khéo miệng y chứa đựng ý cười nhàn nhạt, đánh giá toàn thân Lăng Thịnh Duệ một phen, ánh mắt đầy khiến Lăng Thịnh Duệ không biết nên làm gì mới phải.

“Thứ lỗi, tôi nghĩ mình còn có việc, tôi về trước đây.” Lăng Thịnh Duệ đứng dậy, vội vàng muốn rời đi, chỉ là vừa bước chân ra liền đập cái ‘rầm’ vào chân bàn trà.

Một cơn đau thấu tim vọt đến, Lăng Thịnh Duệ thở gấp, cả người phút chốc mất cân bằng, ngã thẳng cứng về phía sofa, hướng về người Chu Dực.

Chu Dực dang ra cánh tay, vững vàng tiếp được anh, thuận thế ôm cả anh vào lòng.

“Không sao chứ.” Giọng nói của Chu Dực nhẹ nhàng vang lên bên tai Lăng Thịnh Duệ, ngữ điệu còn mang theo một ít đau lòng.

Hai tay Lăng Thịnh Duệ nắm lấy chân trái bị va phải đến sắp như tê liệt của mình, đau đến mức nước mắt cũng sắp chảy thành vệt, nhưng vẫn nhìn con đau thấu xương đó mở miệng nói: “Không, không sao.”

“Thật chứ?” Chu Dực dịu giọng hỏi lại, hai cánh môi cách lỗ tai Lăng Thịnh Duệ ngày càng gần, từ miệng phả ra hơi nóng đánh vào lỗ tai anh, chui lọt loa tai, thậm chí càng tiến sâu vào phía trong.

Hướng chú ý của Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn tập trung vào chân của mình, không để ý đến cử chỉ khác thường của Chu Dực, mãi đến khi môi của Chu Dực nhẹ nhàng ngậm lấy thùy tai anh.

Cảm giác nóng ấm từ thùy tai đột ngột truyền đến, khiến Lăng Thịnh Duệ run rẩy, sau đó cứ như bị điện giật mà nháy giật lên, nhưng lại bị Chu Dực ôm vào lòng một cách vững chãi, không cách nào giãy ra hay nhảy ra được nữa.

“Cậu làm gì vậy? Bỏ tôi ra!” Lăng Thịnh Duệ dùng sức giẫy khỏi, giọng nói cũng bất tri bất giác kéo cao, trở thành tiếng la đầy giận dữ và sợ hãi.

“Anh là *gay*.” Chu Dực bình thản lặp lại bên tai anh, ngữ khí chẳng phải do dự nữa, mà là khẳng định chắc chắn.

Lăng Thịnh Duệ tức tối: “Tôi là *gay*, là *gay* đấy rồi sao? Vậy mấy cậu có thể chỉ thế mà kì thị tôi, xúc phạm tôi như vậy hay sao?” Nói đến khúc sau, trong giọng điệu của anh đã mang theo tràn ngập niềm đau khổ và bất đắc dĩ.

“Tôi sẽ không kì thị anh.” Ngữ điệu của Chu Dực trước sau như một thản nhiên như thế, ngừng một lúc sau thì tiếp tục nói: “Bởi vì, tôi cũng giống anh.”

Ngẩn ngui một vài chữ, thành công khiến Lăng Thịnh Duệ dừng lại hành động vùng vẫy của mình. “Tôi đã luôn là *gay*, từ nhỏ đã nhận thức được rồi.” Thấy anh không còn giãy dụa nữa, Chu Dực buông lỏng tay mình, lấy cảm nhích về phía trước, ti lên vai của Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng cọ xát anh: “Vì thế, tôi chưa từng có bạn gái, cũng tuyệt không hề quan hệ bừa bãi với ai khác trong giới, vẫn một mực giữ mình trong sạch, chờ đợi nửa kia của đời mình xuất hiện.”

Chu Dực thốt ra lời này, ý đồ đã quá rõ ràng, thế nhưng Lăng Thịnh Duệ cũng chẳng chút nào đi tìm hiểu sâu xa vào tầng ý nghĩa đó trong lời của y.

“Cậu là *gay* hay không, liên quan gì đến tôi.” Lăng Thịnh Duệ áy thế mà vẫn rất thản nhiên như thế, cúi đầu, nhàn nhạt nói.

“Đương nhiên là có liên quan.” Chu Dực cười nhẹ, đem mặt vui vào hõm cổ của anh, tham lam hít lấy mùi vị đàn ông nhột nhột anh tản mát ra: “Bởi vì tôi yêu anh mất rồi.”

Lăng Thịnh Duệ gần như không dám tin vào tai mình, kể từ lúc khuynh hướng tính dục của anh bị vạch trần cho đến nay, không phải bị làm nhục thì sẽ bị khinh bỉ, còn bị... đùa cợt đến triệt để, nghe được từ ‘yêu’ phả ra từ miệng một người đàn ông khác, khiến anh cảm thấy vô cùng mỉa mai.

“Cậu, cậu đùa tôi chắc...” Lăng Thịnh Duệ cười khan hai tiếng, mông lung hỏi.

“Lời tôi nói có giống đang đùa anh hay không?” Chu Dực nhẹ cười, tay phải di chuyển xuống dưới, lướt theo vòng eo săn chắc dẻo dai của anh chậm chậm trượt đến nơi chính giữa hai chân, thổi khí nhẹ nhàng bên tai anh một cách đen tối: “Có muốn tôi dùng hành động để chứng minh không?”

Nơi yếu hại bị Chu Dực nhẹ nhàng chà xát rồi miết, tuy rằng cách vài tầng vải vóc nhưng loại kích thích đặc thù đó vẫn rất mãnh liệt, anh vô thức nắm lấy tay y, không biết nên làm thế nào cho phải, nói: “Đừng, đừng như vậy, cậu buông tôi ra trước được không?”

Ngữ điệu của Lăng Thịnh Duệ gần như là khẩn cầu, cường thế của Chu Dực khiến anh liên tưởng đến Trình Trí Viễn và hai huynh đệ của Phuong gia, tuy so với bọn họ thì Chu Dực dịu dàng hơn nhiều, nhưng vẫn khó tránh việc khơi gợi kí ức đau khổ của anh. Vốn dĩ anh cho rằng Chu Dực sẽ như bọn người kia cường bức mình, anh gần như đã sắp bỏ cuộc, nhưng chỉ chốc lát sau, Chu Dực bỗng dưng cất tiếng: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm gì với anh đâu.”

Hai cánh tay hữu lực luôn một mực ôm vòng trước ngực anh thả lỏng ra, áp lực trên thân Lăng Thịnh Duệ bất ngờ được giảm nhẹ, không khỏi có chút kinh ngạc, Chu Dực cứ thế mà bỏ qua cho anh rồi ư?

Anh không kịp suy nghĩ nhiều thêm, thân thể vừa được tự do, bèn mau chóng thoát khỏi người Chu Dực, chộp lên một chỗ khác trên sofa, về mặt cảnh giác nhìn lại y.

Biểu hiện khoa trương của Lăng Thịnh Duệ khiến Chu Dực cảm thấy có chút bại trận, không khỏi cười khổ nói: “Lẽ nào trông tôi không đáng tin đến thế ư?”

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc, nhưng ánh mắt của anh lại vô cùng thành thực mà nói lên suy nghĩ trong lòng anh lúc này.

Chu Dực bất đắc dĩ xòe tay nhún vai: “Ok ok, tôi xin thề, còn chưa được sự đồng ý của anh, tôi tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì khác với anh, như vậy đã được rồi nhỉ, đừng đề phòng tôi như phòng trộm cướp chứ.”

Thỏa hiệp của Chu Dực khiến Lăng Thịnh Duệ có chút băn khoăn, trên mặt nhất thời đỏ rần lên: “Xin lỗi, tôi không phải có ý này.” Dây thần kinh căng thẳng của anh đã giãn lỏng trở lại, Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc cả người ngồi trên sofa, lưng ngồi thật là thẳng, đáng vẻ vô cùng không tự nhiên, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, chộc Chu Dực có chút buồn cười.

“Lời vừa rồi tôi nói chỉ là bộc bạch của tôi thôi, tôi chỉ là muốn nói ra tâm tình của mình với anh, tôi thật sự yêu anh, mà không phải nói ra để lừa anh lên giường làm tình.”

Lăng Thịnh Duệ ửng đỏ cả mặt: “O, tôi hiểu rồi.” Lời của Chu Dực hơi bị lộ liễu, là một người ôn tư tưởng bảo thủ, anh quả thực có chút tiếp nhận không vào.

Chu Dực nhàn nhạt cười, nhìn vào mặt anh, vô cùng nghiêm túc: “Anh cũng có thể không tin tôi, nhưng tôi thật lòng thích anh, trước giờ chưa có một người nào khiến tôi nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy, muốn yêu anh ấy, bảo vệ anh ấy, cùng anh ấy ở với nhau cả đời.”

Chu Dực dùng một lát, hai mắt cẩn thận nhìn chăm chú vào phản ứng của người kia, nói tiếp: “Anh là người đầu tiên, tôi tin anh cũng sẽ là người cuối cùng.”

Lời tỏ tình quá mức trực tiếp của Chu Dực khiến Lăng Thịnh Duệ không biết nên làm thế nào cho phải, mau chóng đứng dậy: “Xin lỗi, tôi thật sự có việc, phải đi trước đây.”

Dứt lời, anh liền vội vàng vàng rời khỏi. Anh sợ rằng nếu mình còn chết trân ở đó, sẽ thật sự bị cái tên kia bỏ bùa mất. Ánh mắt của người ta quá mức dịu dàng, mấy lần anh không cẩn thận đụng phải đôi mắt đầy thâm thúy đó, trong lòng sẽ luôn nảy sinh một loại rung động, loại cảm giác đó rất phức tạp, quá nguy hiểm, anh vẫn luôn một mực cưỡng chế chính mình không suy nghĩ nhiều gì nữa.

Nhìn Lăng Thịnh Duệ rời khỏi nhà, Chu Dực trái lại vẫn luôn ngồi trên sofa, không hề có hành động gì, dường như nhìn đuổi theo bóng dáng hoảng loạn của người đàn ông đó, mãi đến khi anh mở cửa rời khỏi, khóe miệng lại càng giương lên cao hơn.

“Thật là một người chẳng biết giấu giếm hay nguy tạo gì cả.”

Nhàn nhạt tươi cười, Chu Dực nhướn người, cầm lên tách trà Lăng Thịnh Duệ vừa uống qua trên bàn, nhẹ nhàng lắc lư chiết tách một chút, đôi con ngươi đen thẳm chăm chú vào chất lỏng màu vàng nhạt đang dập dờn trong tách thủy tinh, ánh mắt phai nhạt dần sự ôn nhu lúc này dành cho Lăng Thịnh Duệ, trở nên lạnh lùng mà tà mị.

“Cơ mà, mình thích thế.”

Thế là ngay tại vị trí môi Lăng Thịnh Duệ vừa chạm qua, Chu Dực ngẩng đầu, đem nước trà còn sót lại trong tách uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16

Vội vội vàng vàng mà chạy khỏi nhà của Chu Đức, Lăng Thịnh Duệ cứ như người mất hồn mà lang thang trên đường lớn.

Cảnh tượng trên phim vừa chứng kiến vẫn còn lưu giữ lại trong đầu anh mà đuổi mãi không đi, Lăng Thịnh Duệ bắt ép chính mình không phải đi nhớ đến mấy hình ảnh kích thích đó nữa. Là một người đàn ông trưởng thành thành thật đến mức ngay cả AV cũng chưa xem qua, anh vẫn luôn không thiết đến tình dục, nhưng vừa nảy một chuỗi sự việc “ngoài ý muốn” dường như đã khơi gợi cái ham muốn bị đè nén từ lâu trong xương tủy anh. Lúc này, anh bỗng chốc phát hiện ra, trong tiềm thức của anh, hóa ra vẫn còn lưu luyến lấy cái ôm nồng ấm lúc nảy của Chu Đức, chuyện này đối với anh mà nói quả thực là sét đánh ngang tai, những lúc bị người ta ép buộc, anh thế mà vẫn nảy sinh nỗi ham muốn nữa chứ!

Siết thật chặt nắm tay mình, Lăng Thịnh Duệ cảm nhận được cái đau phảng phất của móng tay cắm vào da thịt, trong lòng phiền muộn không thôi.

Trông ra đường cái xe cộ tấp nập, Lăng Thịnh Duệ tự cảm thấy vô cùng mờ mịt, hồn anh cứ như lạc lối, ngay tại trong lòng thành phố vốn được làm nên từ sắt thép vô tình, đầy hồ hững, lạnh nhạt này.

Sau lưng bỗng dưng bị va phải, thân anh bất giác bị thúc về phía trước một bước.

Tiếng còi xe chói tai vang lên, Lăng Thịnh Duệ bị dọa đến sợ, bỗng nhiên tỉnh táo trở lại. Lúc này anh phát hiện, một chân anh đã bước vào phạm vi đường lớn, đúng lúc có một chiếc xe dừng ngay trước mặt anh.

Cửa kính xe được kéo xuống, một thanh niên trẻ tuổi tóc chải lôm chôm kiểu nhím lộ đầu ra, hướng về Lăng Thịnh Duệ mà chửi ầm lên: “Ông có bệnh không vậy, không biết nhìn đèn xanh đèn đỏ à! Muốn chết sao!”

Còn chưa đợi Lăng Thịnh Duệ kịp phản ứng lại, chủ xe đã đóng sập cửa sổ, đánh một vòng cung, vòng qua anh, phui mông mà phóng mất.

Lăng Thịnh Duệ đứng trân trối tại chỗ, bị khói thải của xe làm cho đầu vầng mắt hoa.

Ở đây rõ ràng là đường dành cho người đi bộ mà...

Nhìn nhìn phân cách tuyến của đường dành cho người đi bộ cách anh một khoảng còn dài hơn chân mình, Lăng Thịnh Duệ thật sự cười khổ không thôi, người trẻ tuổi bây giờ nha, đều tuổi trẻ khí thịnh như thế, thì giống như hai anh em Phương gia và Trình Trí Viễn kia...

Lăng Thịnh Duệ đánh run, hề nghĩ đến những người kia thì anh liền toát mồ hôi cả người, quả thực là không muốn phải nghĩ nhiều, miễn phải đau dạ dày.

Khẽ thở dài một hơi, Lăng Thịnh Duệ chuyển hướng, bước về phía siêu thị. Một sự cố nhỏ nhỏ ngoài ý muốn lúc nảy đã kéo tâm trí anh về với hiện thực, bây giờ không phải là lúc ăn năn hối lỗi, nếu về quá muộn, hai anh em kia nhất định sẽ nổi bão. Gần đây, họ quản lý thời gian của anh rất gắt gao, khiến anh cảm thấy có hơi khó hiểu, nếu bọn họ sợ anh chạy mất, tìm hai vệ sĩ giám sát anh hay dứt khoát nhốt anh tại nhà là xong ngay, sao lại còn để anh có dịp được tự do hoạt động chứ?

Thời điểm này đã là lúc tan sở về nhà, cho nên người lui đến siêu thị rất nhiều, Lăng Thịnh Duệ ghét nhất những nơi đông người, bởi lúc ấy quả thực quá ồn ào, hơn nữa, lúc này đi đến quầy để thanh toán cũng phải chờ đợi vô cùng vất vả. Nhìn thấy một hàng người xếp rồng rắn ở các quầy thu ngân, Lăng Thịnh Duệ thở ra một hơi thật dài và thật dài.

Vội vội vàng vàng chọn lựa một số hóa phẩm cần thiết, Lăng Thịnh Duệ ngay cả nhãn hiệu cũng không nhìn đến, chỉ cầu mong mua được đầy đủ các vật phẩm trên danh sách một cách mau chóng.

Vừa lúc anh đang cầm lấy một hộp thịt bò từ trên giá, đột nhiên có một ánh mắt từ sau lưng anh vọt đến, ánh mắt kia quá mức độc đoán, chiếm hữu, quá mức hiện hữu với anh, sắc bén tựa như muốn xuyên thủng cả lưng anh.

Lăng Thịnh Duệ chấn động, hộp nhựa trên tay anh trượt xuống, lẳng lẳng rơi xuống mặt sàn.

Không ai chú ý đến sự việc đột ngột này, người bên cạnh anh cũng chỉ cho rằng anh nhất thời trượt tay, liếc nhìn anh một cái xong liền thu hồi đường nhìn, bàng quang từ sau lưng anh rời đi.

Thân người anh cứng ngắc như tòa điêu khắc, Lăng Thịnh Duệ nhìn chăm chăm vào hộp thịt bò trên mặt đất.

Một góc của chiếc hộp bị va đập đến móp vào, nhưng may mắn bên trên nó được một lớp plastic mỏng trong suốt bao bọc lấy, nên phần thịt ở bên trong không rơi rớt ra.

Trong đầu chớp mắt lóe lên một tia sáng, đại não vốn dĩ đang cận kề bờ vực bị đóng băng đã bắt đầu vận hành trở lại...

Lăng Thịnh Duệ nhặt lấy hộp nhựa bỏ vào xe hàng, còn dư quang nơi khoe mắt thì nhân lúc cúi người xuống đảo quanh khắp bốn phía. Chỉ là, ngoại trừ một số cô bác đang mua hàng như mình, Lăng Thịnh Duệ không phát hiện ra kẻ nào có hành động khả nghi, loại cảm giác bị người khác theo dõi cũng chỉ trong một khắc liền tan, trước lúc anh khom người xuống liền biến mất không để lại chút dấu vết...

Có lẽ là lỗi giác thôi...

Thân người đang căng cứng của Lăng Thịnh Duệ đã thả lỏng nhiều đi, khóe miệng anh lộ ra tia cười tự giễu, gần đây cuộc sống của anh không được yên ổn lắm, đến nỗi anh cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ mất rồi. Anh thế nhưng chẳng phải mấy vị nhân vật chính trong phim kinh dị Mỹ đâu, không phải lo việc bị một tên sát nhân tâm thần hay biến thái nào đó nhắm trúng.

Hơn nữa, muốn đo độ biến thái, liệu ai có thể bị được với những kẻ tàn nhẫn như đã thủ đang quần lấy anh cơ chứ? Lăng Thịnh Duệ cười khổ mà lắc lắc đầu, sau khi nghĩ thoáng được một chút, anh bèn vứt hết tất cả chuyện này ra sau đầu hết thảy.

Sau khi phải xếp một hàng dài trong một khoảng thời gian cũng dài không kém, Lăng Thịnh Duệ thanh toán xong liền xách một túi thực phẩm thật to, bước ra khỏi siêu thị.

Thái dương đã hoàn toàn khuất dạng sau núi, ánh chiều tà vô tận chói lọi lan tỏa, rạng rỡ lên màu vô quýt tuyệt đẹp của ánh sáng, đèn đường trên phố cũng đã sớm được lên đèn, người người đi đường cũng ít hơn rất nhiều so với lúc nãy.

Lăng Thịnh Duệ vội vã quay về nhà Phương gia, ngay cả thở cũng chẳng kịp, dựa theo tình huống này, sau khi về nhà trời nhất định đã tối mất, hai anh em kia không mắng chết anh mới lạ.

Chỉ là, vừa tiến được vài bước, loại cảm giác bị ai đó theo dõi lại bắt đầu trở lại.

Lăng Thịnh Duệ cứng người, xoay người ra sau để nhìn, ánh nhìn khi đó một lần nữa biến mất trong chớp mắt, lần lần lượt lượt chuyện đều xảy ra như vậy.

Trên trán túa ra một tầng mồ hôi dày đặc, Lăng Thịnh Duệ lấy tay lau lau, là mồ hôi lạnh.

Anh hiện tại đã có thể khẳng định, anh thật đang bị một ai đó bám sát, nhưng lại không thể nào hiểu được rằng ai sẽ đi bám sát anh đây. Vì muốn bắt cóc? Không thể nào, Lăng Thịnh Duệ cười, anh căn bản không một xu dính túi, cứ coi như là muốn tổng tiền hai anh em Phương gia kia đi, thì cũng sẽ chẳng lấy được bao nhiêu tiền chuộc, anh dám đánh cược rằng, nếu anh thật sự bị bắt cóc, bọn họ tuyệt đối sẽ không vì một mình anh mà chịu bỏ ra một đồng một cắc nào.

Trong cơn bất đắc chí, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành liều mình sai bước về phía trước, cố gắng làm mờ hồ đi cái cảm giác ấy.

Sau khi vứt bỏ các loại suy luận phỏng đoán, không biết vì sao và như thế nào, mà Lăng Thịnh Duệ lại đột ngột nhớ tới một kẻ có cái tên Hứa Gia Lôn này.

Anh biết Hứa Gia Lôn vẫn một mực âm thầm cho người tìm kiếm anh, lúc trước khi anh đang lang thang trên đường, đã mấy lần suýt bị người của Hứa Gia Lôn bắt trở về. Bất quá, sau khi bước vào ngôi nhà Phương gia, anh không còn lo lắng chuyện này nữa, bởi thể lực của Phương gia ở bản địa cũng rất lớn, nhưng hiện tại anh chỉ đang một mình đơn thân độc mã đặt chân bước đi trên lộ lớn, nếu thế thì quả thật không dám chắc rồi.

Sẽ không thật là hấn ta đâu nhỉ...

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu trở nên căng thẳng, anh không dám tưởng tượng tình huống mình thật sự bị Hứa Gia Lôn bắt về thì sẽ có loại hậu quả gì, anh nhất định sẽ bị cái tên không những mắc chứng cuồng SM, còn không hề có nhân tính đó ăn tươi nuốt sống...

Hồi chuông báo động trong nội tâm Lăng Thịnh Duệ kêu réo liên hồi, anh vứt bỏ túi đồ trong tay xuống, bắt đầu chạy trốn điên cuồng đến liều mạng.

Chỉ là, chưa chạy được bao xa, cánh tay anh liền bị bắt lấy, sau đó bị kéo thật mạnh vào một vòng tay vừa mạnh mẽ lại hữu lực nào đó.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa sợ đến mức hồn bay phách tán, dồn dập mở miệng hét lớn: “Bỏ tôi ra!”

Lăng Thịnh Duệ kiên quyết vận toàn lực mà giãy khỏi, anh cong cùi chỏ lên, dụng hết sức mà huých về thân người phía sau, chỉ là trong chớp mắt ấy đối phương đã bắt được hai cổ tay của anh, dùng sức mà vận ngoặt cả hai về sau lưng anh.

Lăng Thịnh Duệ đau đến ré lên thảm thiết, người kia lại dường như vẫn không có ý định tha cho anh, duy trì tư thế lúc này xoay cả người anh lại, đôi môi nóng rực bèn trực tiếp ép lên trên, ép hết tất cả mọi âm thanh anh phát ra để nghiền lại trong yết hầu, cả một quá trình này diễn ra nhanh như chớp giật, thậm chí ngay cả mặt đối phương mà Lăng Thịnh Duệ cũng chưa kịp nhìn rõ là ai.

Đột ngột bị người khác hôn mãnh liệt như thế, Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn nghiêng đầu, đối phương đột nhiên dùng sức vận cánh tay của anh một chút, con đầu gối kịch liệt khiến toàn thân anh phát nhũn, tê liệt mà ngã vào lồng ngực của đối phương, mất đi khí lực phản kháng vốn có.

Lăng Thịnh Duệ ngừng ngay sự chống trả, đối phương cũng hồ như rất hài lòng về phản ứng thể này của anh, ôm chặt anh, không kiêng nể gì nữa mà hôn anh như sói đói.

Khớp hàm bị cạy ra, đầu lưỡi linh hoạt của đối phương cứ thế tiến quân thần tốc, Lăng Thịnh Duệ đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, trong không gian nhỏ hẹp kia, đầu lưỡi của anh bắt đầu né tránh tứ phía, bất đắc dĩ đối phương vẫn luôn một mực hung hãn bức người, sau khi diễn ra một cuộc truy đuổi ngắn gọn, người bị bức đến không còn đường thoát là Lăng Thịnh Duệ chỉ đành buông lui đi chống trả, để mặc đầu lưỡi của đối phương cuốn lấy đầu lưỡi anh, quần quýt không thôi.

“Ừm... Ừm...”

Đối phương quá mức bá đạo, Lăng Thịnh Duệ hầu như đã bị hôn đến mức chẳng thở nổi, chỉ có thể tràn ra vài âm thanh yếu ớt trong cổ họng, tựa như đang nức nở, thương cảm mà bất lực, nước bọt thuận theo khe miệng chậm rãi chảy xuống, trượt qua cả cằm, lướt vào dưới cổ, dưới ánh đèn đường phản lên ánh sáng mờ tối.

Lăng Thịnh Duệ Bị ôm lấy đến mức phải lùi bước, tấm lưng và phải cột đèn lạnh lẽo trên đường, lực va chạm không phải nặng, nhưng lại khiến cái phổi thiếu đường khí của anh giống như bị một tảng đá to đập trúng, khó mà chịu đựng nổi.

Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn ho, hoàn toàn bị nộ hân đầy cuồng nhiệt của đối phương chặn lại tại cổ họng, nén đến mức anh suýt nữa lên cơn sốc 1.

Thân thể hai người dính sát với nhau, mờ ám mà ma sát lấy, Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy kinh hoàng không thôi, anh sợ mình sẽ bị vị khách không mời đột ngột cường hôn này thuận thể thượng luôn, nhưng nơi này là đường cái đó! Nếu thật sự bị thượng, vậy anh cũng chẳng cần sống nữa làm gì, thà đụng xe chết luôn cho rồi...

Chú thích:

1. Sốc: sốc xảy ra khi các chức năng thiết yếu của cơ thể bị đe dọa do không nhận được đủ máu hoặc do các mô ở các bộ phận quan trọng không được cung cấp đủ oxy.

Theo các bác sĩ tại bệnh viện Mayo (Mỹ) thì triệu chứng khi bị sốc bao gồm: Da lạnh và ẩm, có màu xám hoặc xanh xám. Mạch nhanh và yếu, đôi khi đi kèm với nhịp thở chậm và nông hoặc thở gấp. Mắt trợn và lơ đãng, thường đi kèm với hiện tượng giãn đồng tử. Nếu bạn nghi ai đó bị sốc, hãy để người đó nằm ngửa, đặt chân lên vị trí cao hơn đầu. Không để cho nạn nhân có cử động nhiều. Sau đó, nói lỏng quần áo và đắp chăn lên mình nạn nhân. Không được cho nạn nhân uống bất cứ thứ gì. Thực hiện tất cả các thao tác đó xong, bạn mới nên gọi bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17

Trước lúc Lăng Thịnh Duệ bị ngất vì phổi thiếu ô-xi, đối phương cực kì kịp lúc mà lui khỏi.

Lăng Thịnh Duệ há miệng, hỗn hển thở từng hơi, luồng không khí trong lành lại lần nữa được tuôn tràn vào phổi, tuy rằng nó nhẹ mang theo mùi khói xe gay mũi, nhưng đối với anh bây giờ mà nói, lại trân quý tựa như cơn mưa mát lành sau đợt hạn hán kéo dài.

Tầm nhìn vốn mờ lung dần được hồi phục lại rõ ràng, Lăng Thịnh Duệ bám vào bắp tay của đối phương, đối mặt với ánh nhìn kinh ngạc của người đi đường ngang qua, trong đầu nhất thời nổ “bùm” một tiếng.

Hai nam giới đứng giữa phố xá nhộn nhịp hôn nhau, chuyện này nghĩa là gì?

Trời ơi, không khéo sẽ bị đưa lên báo luôn đấy...

Lăng Thịnh Duệ hy vọng mình đang nằm mơ, nếu không anh thật sự sẽ vì chuyện này xấu hổ đến chết mất. Thế nhưng cơn đau quặn nhè nhẹ ở phổi tàn nhẫn nói cho anh biết, đây chính là hiện thực.

Cằm dưới bị giữ chặt, nhẹ nhàng ngẩng lên, Lăng Thịnh Duệ bị buộc phải ngẩng đầu, chạm phải đôi con ngươi đen thăm thẳm, phảng phất như sâu không thấy đáy, gương mặt kia cũng hoàn toàn xa lạ, rất bình thường, rất không thu hút, chỉ là ánh mắt với thần thái tuyệt đẹp của hắn ta lại cực kì không hợp với ngoại hình mình, đến mức trông gương mặt tầm thường phổ thông đó cũng trở nên sinh động hơn.

“Anh là... à?” Dừng một chút, Lăng Thịnh Duệ vô thức nuốt nước bọt, có chút do dự hỏi.

Người kia nhướn mày, cười tự tin đến vô lại, độ cong của khóe miệng kia khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng quen thuộc: “Anh nghĩ tôi còn là ai nữa.”

Giọng nói của chàng trai trầm thấp từ tính, mềm mại như tơ lụa mà lại tràn ngập chất cảm, quyến rũ đến mức khiến người phát giận. Lăng Thịnh Duệ dù chết cũng không thể quên được âm thanh này, đây là giọng nói sẽ thường xuất hiện trong giấc ngủ gần đây của anh, bất quá là trong ác mộng.

“Trình, Trình Trí Viễn?” Lăng Thịnh Duệ mặt cắt không còn giọt máu, giọng nói khó nén nổi run rẩy.

“Ừm.” Chàng trai gật gật đầu, hài lòng cười: “Xem ra anh không có quên tôi nha, vừa nãy tôi còn nghĩ tưởng hợp anh mà nói không biết tôi, tôi nên trừng phạt anh như thế nào nữa kìa.”

Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật, vốn muốn hỏi hắn sao lại trở thành bộ dáng này, nhưng lời nói đến cửa miệng vẫn bị cản lại. Anh không muốn đi tọc mạch đời tư của cái tên này, cũng không muốn có liên hệ gì quá nhiều với hắn ta.

Chần chừ một lúc sau, Lăng Thịnh Duệ thấp giọng bảo: “Cậu bỏ tôi ra trước được không? Nơi này dù sao cũng là nơi công cộng, hai chúng ta lại còn là

đàn ông...”

“Thế thì sao chứ.” Trình Trí Viễn ngắt lời anh, thái độ cực khinh thường mà đảo mắt chung quanh: “Tôi muốn làm chuyện gì thì có liên quan gì tới bọn họ chứ?” Trình Trí Viễn giương lên khoe miệng, ám muội thổi khí bên tai anh: “Bất quá... nếu anh chịu cầu xin tôi, thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Lăng Thịnh Duệ hết cách, mỗi lần ở cùng Trình Trí Viễn anh đều bị hấn ta xoay đến chóng mặt, nhưng thế cũng không còn cách nào khác.

Vì không muốn phải trở thành tâm điểm chú ý của công chúng nữa, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành nhượng bộ: “Cầu xin cậu bỏ tôi ra, được không?”

“Thế thôi à?” Nghe xong lời cầu khẩn nhỏ như muỗi kêu của anh, Trình Trí Viễn cười giễu một tiếng: “Quá thiếu thành ý rồi.” Nói xong, hai tay ôm Lăng Thịnh Duệ liên ngày càng chặt hơn.

Lăng Thịnh Duệ gần như bất tỉnh mất, anh không dám tin Trình Trí Viễn cứ nhiên lại lật lọng như thế, nhất thời đỏ bừng cả mặt, thấp giọng rống giận: “Bỏ tôi ra! Cậu rõ ràng đã nói chỉ cần xin cậu thì cậu sẽ buông tôi ra!”

Trình Trí Viễn nhú lại mày, nhìn nhìn lên trời: “Tôi có nói qua hả? Hình như tôi chỉ nói với anh là xin tôi tôi sẽ suy nghĩ lại, không có nói là đồng ý nha.”

Lăng Thịnh Duệ dường như sắp phát điên rồi...

“Cái tên khốn kiếp nhà cậu! Rốt cuộc là muốn thế nào chứ!” Lăng Thịnh Duệ cảm thấy vô cùng khó xử. Người trên đường chú ý đến bọn họ ngày càng nhiều lên, một vài người lớn mật thậm chí đã vây lại, không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ, thâm thỉ to nhỏ.

“Ủm... để tôi cân nhắc cái đã.”

Trình Trí Viễn mặc kệ gương mặt bình thường mà xa lạ kia của mình, về mặt nhân nhĩ, hoàn toàn vứt bỏ muôn hình vạn trạng những cái nhìn đầy vẻ hiếu kỳ tìm vui ra sau đầu, không chút nào bị ảnh hưởng bởi chúng.

Lăng Thịnh Duệ nói gấp: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã, đợi lát nữa cậu muốn tôi làm cái gì tôi cũng đáp ứng cậu!”

“Thật không?” Trong ánh mắt Trình Trí Viễn đột nhiên lóe qua một tia xảo quyết, xoa xoa cái cằm, đánh giá Lăng Thịnh Duệ một lượt từ trên xuống, về mặt cười xấu xa: “Làm chuyện gì anh cũng bằng lòng sao?”

Lăng Thịnh Duệ bị ánh nhìn lộ liễu kia của hấn chằm chú đến mức sợ hãi, nhưng cũng thực là hết cách, chỉ đành liều mình trả lời: “Đúng, tôi cái gì cũng đáp ứng hết.”

Trình Trí Viễn vô cùng đắc ý mà cười thật vui, nghiêng mặt sang, chỉ chỉ vào bên má mình: “Hôn tôi trước cái đã.”

Lăng Thịnh Duệ khó mà tin được nhìn hấn: “Cậu... cậu là tên khốn kiếp! Tôi đều đáp ứng cậu rồi!” Thấy đối phương không chút nào để ý lưu tâm, Lăng Thịnh Duệ đành bất đắc dĩ xuống nước: “Coi như tôi xin cậu được không, đừng đùa nữa, cậu không muốn ngày mai phải lên ti vi chứ.”

Trình Trí Viễn mỉm cười: “Thế thì cũng không tệ, để mọi người thấy bộ dáng tức giận của đại thúc nhà tôi có bao nhiêu mê người, còn để thấy được, đáng về trừng người của anh, anh có biết rằng nó gọi tình biết bao không.” Trình Trí Viễn liếm liếm môi một cách vô cùng khuê gợi: “Khiến tôi nhịn không được mà muốn trực tiếp ăn anh ngay tại đây...”

Lăng Thịnh Duệ đỏ gục.

Tên này không những là biến thái, còn là một tên tâm thần từ đầu đến tận ngón chân...

Biết rõ chuyện nói lý lẽ với cái tên đáng chết này tuyệt đối không thể được, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành cố hết sức nhẫn nhịn cảm giác xấu hổ, nhẹ nhàng hôn vội lên má Trình Trí Viễn một cái.

Những người vây xem chung quanh nhất thời hít sâu với vẻ kinh ngạc.

“Được rồi, bỏ tôi ra đi.”

“Ừ, thế này mới đúng chứ.” Đạt được vui lòng, Trình Trí Viễn thả người anh ra.

Lăng Thịnh Duệ rút chân được liền chạy, anh sẽ không bao giờ có ý muốn đứng ngơ ngác tại nơi này một giây phút nào nữa, ánh nhìn của những người xung quanh khiến anh có loại cảm giác bị sỉ nhục tựa như tôn nghiêm của mình đang bị lăng trì từng chút một.

Đổi theo bóng dáng bỏ chạy cấp tốc của người đàn ông kia, Trình Trí Viễn vội vàng đuổi theo: “Thật là một gã vụng về kì quặc.” (nguyên văn là biệt nữ)

Không cần tốn nhiều thời gian, Trình Trí Viễn đã đuổi kịp Lăng Thịnh Duệ, một tay bắt được anh, kéo anh vào một đoạn đường tương đối hẻo lánh hơn gần đó.

“Đừng chống trả nữa, nơi đây không có ai đâu.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn ra tứ phía, quả thật chỉ còn lại hai người bọn họ, nhất thời thở hắt ra, ít nhất thì không nhất thiết bị người khác nhìn thấy trò hề của bọn họ rồi.

“Tính cách của anh vẫn chẳng thay đổi gì cả hay sao, sao lại phải để ý đến cái nhìn của người ta chứ, anh không biết sống thế này mệt mỏi lắm à?” Trình Trí Viễn nói.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hẩn, khóe miệng có chút co giật, cuối cùng thì cũng không mở miệng nói một câu, bởi anh biết rõ, bất luận anh nói cái gì ra, hồi đáp lại cũng chỉ là những bác bỏ và khinh thường của Trình Trí Viễn.

“Sao lúc này anh không hỏi tôi, tại sao tôi lại xuất hiện ở chỗ này?” Nhìn thấy biểu tình nhẩn nhện và bất đắc dĩ của anh, Trình Trí Viễn không tiếp tục kéo dài chủ đề lúc này nữa.

“Không liên quan đến tôi.” Lăng Thịnh Duệ hạ mi mắt, nhàn nhạt nói rằng.

“Ồ?” Trình Trí Viễn vẫn bảo trì nụ cười tuyệt mỹ của mình, chỉ là ánh mắt đã lạnh đi nhiều lắm.

“Anh đừng quên, vừa nãy đã đáp ứng tôi muốn anh làm gì anh cũng bằng lòng.” Trình Trí Viễn nhích mặt tới, tiến đến sát anh, Lăng Thịnh Duệ vô thức bước lùi một bước, nhưng sau lưng lại chạm phải bờ tường lạnh lẽo.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, trầm mặc không nói.

Hai tay Trình Trí Viễn chống tại hai bên thân người anh, vây anh vào giữa vòng tay, thân người áp sát đến: “Anh muốn nuốt lời?”

“Không phải, tôi... “ Lăng Thịnh Duệ muốn mở miệng giải thích, nhưng lại bị Trình Trí Viễn khóa hẩn mồm, lời biện bạch của anh lại lần nữa bị nghẹn trong cổ họng.

“Ừ... buông, buông tôi ra... ừm...”

Lăng Thịnh Duệ khổ sở chống chọi, Trình Trí Viễn có chút mất kiên nhẫn, dứt khoát một tay bắt lại hai tay của anh, dùng sức ấn nó lên trên đỉnh đầu anh, một tay khác thì thăm dò đến nơi thất lưng anh, ngón tay kéo khóa quần một cách linh hoạt.

Dùng sức kéo ra sợi thất lưng trên quần của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn không chút nề hà mà chộp hai tay anh trói lại sau lưng, không trói chặt quá mức, nhưng lại là nút chết, dù cho Lăng Thịnh Duệ rút thế nào cũng rút không khỏi.

“Buông, buông tôi ra! Cậu điên rồi hả? Nơi này là đường lớn đó!” Nhìn thấy dục vọng nồng nhiệt đang bùng cháy trong hai mắt Trình Trí Viễn, Lăng Thịnh Duệ có loại dự cảm cực kì không lành, kẻ này, hẳn sẽ không ngay trên đường cái thật sự “đánh dã chiến” đó chứ...

Trình Trí Viễn không hề quan tâm đến anh nghĩ gì, hai tay đặt tại vùng eo anh, ngón tay cái chụp vào bên trong mép quần anh, nhẹ nhàng giữ lấy, sau đó dùng sức kéo tuột xuống.

Soạt...

Tiếng vải vóc chà xát vang lên, chỉ tồn chút sức, nửa thân dưới của Lăng Thịnh Duệ liền hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Thân người Lăng Thịnh Duệ đột nhiên căng cứng, huyết sắc không còn nhiều trên mặt cũng cùng lúc lảng lảng rút đi, thế nhưng vẫn không bỏ cuộc mà gầy dựa: “Buông ra...”

Chỉ là, lời chưa kịp dứt đã bị Trình Trí Viễn dùng nụ hôn bít kín.

Trình Trí Viễn vừa hôn anh, vừa kéo ra lớp nguy trang trên mặt, từ cặp kính sát trùng đen thuần cho đến các lớp vật liệu cải trang, đều được hẩn tháo hết vứt trên mặt đất, lộ ra đôi đồng tử tím sắc xinh đẹp và bản mặt tuấn mỹ của hẩn. Hẩn không muốn dùng một gương mặt khác mình mà cùng người đàn ông hẩn yêu thương làm tình, điều đó khiến hẩn khó mà chịu đựng nổi.

Quả là loại chiếm hữu dục đáng sợ...

Trình Trí Viễn cuồng say mà hôn lấy Lăng Thịnh Duệ, gần như dùng hết toàn bộ sức mình kích thích anh, tuy cực lực không tình nguyện, nhưng dưới cơn oanh tạc của kỹ thuật hôn đầy cao siêu của hẩn, Lăng Thịnh Duệ vẫn cứ rơi mình vào tay địch mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18

Trước lúc Lăng Thịnh Duệ bị bất tỉnh vì nghẹt thở, Trình Trí Viễn cực kì kịp lúc buông anh ra.

Giữ chặt lấy cảm của người kia, Trình Trí Viễn còn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi.

Hai mắt của Lăng Thịnh Duệ mất đi tiêu điểm mà nhìn hấn, hàng mày đậm nhẹ chau, gương mặt thành thực vì dục vọng mà nhuộm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, ánh đèn đường vàng nhạt sà xuống, rọi xuống làn da màu lúa mạch trên mặt anh một tầng sáng mỏng manh, vô cùng có chất cảm, khuôn mặt anh tuần lúc này nom như một tác phẩm điêu khắc tinh mỹ, mỗi một tác của đường nét đều tròn mịn khó tả, phẳng phất như món vật được tạc ra từ chính tay Thượng đế, hoàn hảo đến không tưởng.

Hơi thở của Trình Trí Viễn bắt đầu trở nên gấp gáp, lửa dục cũng cùng lúc được châm ngòi triệt để.

Thế nhưng, hấn không dự định vào vấn đề chính nhanh như vậy, đã lâu không gặp Lăng Thịnh Duệ, hấn đã nhưng nhớ đến sắp phát điên, thật vất vả mới gặp một lần, hấn đương nhiên phải chậm chậm nhấm nháp loại mỹ vị thượng đẳng thế giới.

Nghiêng đầu sang, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng ngậm lấy dải tai của người kia.

Tuy rằng kích thích đang ngày càng được tăng cao, nhưng thần trí Lăng Thịnh Duệ lại dần trở nên rõ ràng, sau cơn khoái cảm cường liệt hồ như sắp xâu xé linh hồn người ta kia, cơ thể anh cũng đang dần dần thích ứng với loại kích thích này.

Đầu hai người thay phiên nhau đan xen, hai cảm thay nhau tì trên vai của đối phương, đường nhìn của Lăng Thịnh Duệ vừa khéo dừng lại trên con đường cái vắng teo, nhất thời bị dọa đến kinh hoàng.

Tuy rằng địa thế hẻo lánh, nhưng hiện tại là bảy tám giờ tối đấy, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi ngang qua.

Nếu như dáng vẻ này của mình bị người ta nhìn thấy...

Lăng Thịnh Duệ không dám nghĩ xa nữa, giãy dụa chống cự, cường độ của giọng tăng lên không ít, lu mờ đi ham muốn lúc nãy, trở nên nghiêm trọng: “Thả tôi ra!”

“Năm mơ.”

“Cậu!” Lăng Thịnh Duệ tức đến mức gần như không thể thốt nên lời, trừng mắt nhìn cái tên trẻ tuổi ngạo mạn này, mặt càng nóng bừng.

Đối mắt với ánh nhìn đột ngột trở nên sắc bén của anh, Trình Trí Viễn thế nhưng không tức giận, nhẹ nhàng vỗ vỗ bên má của người kia: “Lúc trước anh đã đáp ứng tôi, đừng có quên nha.”

Lăng Thịnh Duệ lúng túng, trong lòng đấu tranh thật lâu, mới nghèn nghẹn nói rằng: “Nhưng ở đây là đường lớn đấy, có thể đổi nơi khác không?”

Trình Trí Viễn cười cười với anh, cự tuyệt không chút chần chừ: “Không được.”

Sắc mặt của Lăng Thịnh Duệ nhất thời trở nên cực kì cực kì khó coi.

Trình Trí Viễn lấy ra một cây súng lục từ sau lưng, hất cầm anh lên thật nhẹ: “Anh đừng quên anh bây giờ đã là người của tôi, hơn nữa... “ Cây súng lục của Trình Trí Viễn thuận theo cầm anh chậm chậm chạy dọc xuống phía dưới: “Tôi cũng không thích một ai khác phản kháng tôi, tôi đây không có kiên nhẫn đi rèn dạy một con vật cứng không biết nghe lời đâu nhé.”

Ngữ khí của Trình Trí Viễn càng ngày càng dịu nhẹ, nhưng hàm ý uy hiếp ẩn trong lời nói lại càng nồng nặc, tim Lăng Thịnh Duệ đập kịch liệt nhanh hơn, nhìn vào sắc tím sâu thẳm đỏ của đối phương, một sự kinh hoàng khó hiểu dâng trào, anh liên biết, tên khốn kiếp này đang nói thật.

Thế nhưng, vì sao phải rút súng ra? Là bởi vì chơi chán rồi, nên muốn giết phát anh đi?

Lăng Thịnh Duệ rũ xuống mi mắt, nhiệt độ trong lòng trong một khắc tuột xuống mức đóng băng, lúc này đây, anh thật sự cảm thấy thất vọng, một mặt anh cảm thấy bản thân rất hèn nhát, gặp phải loại chuyện này cũng không cách nào phản kháng, chỉ có thể để người ta đùa cợt mình; một mặt khác, anh buồn cười với suy nghĩ lúc nãy của mình, từng một lần, anh cư nhiên thực sự vì lý do Trình Trí Viễn yêu anh thật lòng mà...

Hiện tại, anh đã hoàn toàn trông rõ, anh chỉ là món đồ chơi được Trình Trí Viễn coi trọng mà thôi, lại còn là một món đồ chơi tình dục thấp kém hèn hạ nhất nữa...

Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ lúc này của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn chau lại hàng mày: “Đừng có suy nghĩ lung tung, tôi không có đem anh làm công cụ phát tiết tình dục gì đâu.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn vào biểu tình nghiêm chỉnh của hấn, tự giễu cười cười, nhưng lại bộc lộ một nỗi buồn phiền thâm lương.

Anh không tin.

Trình Trí Viễn có chút tức giận, không giải thích gì nhiều nữa, tổng cây súng lục vào miệng Lăng Thịnh Duệ, động tác quá nhanh, Lăng Thịnh Duệ căn bản không kịp ngậm miệng lại.

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt trắng bệch nhìn Trình Trí Viễn, trong mắt ngập tràn sự khủng hoảng, anh sợ rằng bên trong súng có đạn, càng sợ hãi hơn loại chuyện kể tiếp mà Trình Trí Viễn sẽ làm.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, để hồng an ủi, lại khiến cơ thể anh run rẩy đến càng thêm lợi hại.

“Liếm nó.” Trình Trí Viễn dùng ngữ khí thanh nhẹ tựa như đang dỗ dành một con vật cưng của mình mà nói rằng.

Đôi môi của Lăng Thịnh Duệ cứ run, sau một lúc nhanh do dự, vẫn chấp nhận số phận mà nhắm hai mắt, khuấy động đầu lưỡi, liếm láp cái ống súng lạnh ngắt.

Trình Trí Viễn rất vừa lòng, giọng nói ngày càng hưng phấn hẳn: “Đúng đấy, cứ thế này, hơi vươn lưỡi ra chút nữa, dùng sức mà liếm nó.”

Lăng Thịnh Duệ tê công thuận theo mệnh lệnh của hắn ta, tựa như một con rối biết nghe lời, cảm giác nhục nhã trong thâm tâm đã sớm không còn đó, ngay cả tự tôn cũng bị người ta chà đạp, anh còn có cái gì để lưu tâm nữa chứ?

Trình Trí Viễn nhìn chằm chằm anh đến gất gao, dời lấy cái đầu lưỡi tươi rói ẩm ướt đang không ngừng trượt lên trượt xuống trên thân súng lục màu đen thuần, hai sắc thái tuyệt nhiên bất đồng quấn quýt cùng một chỗ với nhau, cái mang đến chính là sự kích thích mọi giác quan một cách đầy cường liệt. Cái ham muốn đang hùng hực bốc cháy của Trình Trí Viễn phảng phất như đã được rưới lên thêm một thùng xăng, trong nháy mắt đã nổ tung, tựa như cái thứ Lăng Thịnh Duệ đang liếm không phải cây súng lục hắn đang nắm chặt trong tay kia, mà chính là một cây “súng” khác ở trên người hắn.

Con đường rất an tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước nhóp nhách khi Lăng Thịnh Duệ đang liếm lấy cây súng lục phát ra và tiếng hít thở ngày càng nặng nề của Trình Trí Viễn, buổi đêm cuối thu có chút lạnh, nhưng duy độc bọn họ ở bên này xuân ý âm nồng...

Dục vọng cường liệt đến mức gần như xâm nhập vào cốt tủy, nhưng lại bị Trình Trí Viễn kiềm nén lại như cũ, rút cây súng lục ra khỏi miệng Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn nhẹ híp hai mắt lại, nhìn vào thân súng ướt sũng, ý cười càng sâu.

Nhẹ nhẹ nắm lấy phía cầm của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn cầm cây súng lung lay qua lại trước mắt anh, ép buộc anh phải nhìn lấy.

Lăng Thịnh Duệ cắn răng, mặt không chút cảm xúc.

Đối với sự thờ ơ của anh, Trình Trí Viễn không chút nào để tâm, đặt cây súng tì trên người anh, chậm rãi trượt xuống, về qua vùng eo mềm dẻo của anh, đến được vị trí đốt sống cuối, trái lại không hề ngừng tay.

Thần tình chết lặng của Lăng Thịnh Duệ, rốt cuộc vào giây phút đấy lại có hơi xung động, hàm răng trắng sạch nhẹ nhàng cắn lấy cánh môi dưới.

Trình Trí Viễn vẫn một mực chăm chú vào gương mặt của Lăng Thịnh Duệ không buông lơi, không bỏ qua bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nào, hắn muốn xem vẻ mặt của người đàn ông này khi vì xấu hổ lại đau đớn sẽ biểu lộ như thế nào, đấy chính là vẻ mặt hắn yêu thích nhất.

“Cây súng này vừa nãy đã đút sai vào miệng anh, bây giờ tôi muốn dùng nó để tống vào phía sau anh.” Trình Trí Viễn điều chỉnh độ lớn lực của tay, đưa phần đầu thân súng đi ngược vào trong cơ thể của Lăng Thịnh Duệ.

Trình Trí Viễn cố tình thay đổi cách nói cực kỳ hạ lưu, Lăng Thịnh Duệ rốt cuộc không cách nào chịu đựng nổi, mở miệng van nài nói: “Đừng, đừng làm như vậy, không được... A!”

Phía sau truyền đến con đau đớn như bị xé rách, Lăng Thịnh Duệ còn chưa nói hết lời lập tức hét lên thảm thiết trong chớp mắt.

“Đừng hét lớn thế chứ, tuy rằng người khác đều có thể nghe thấy đấy.” Trình Trí Viễn cười vô lại: “Bất quá, tôi thế mà rất thích, anh kêu càng lớn tiếng tôi càng thích.”

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt răng mình, đem tất cả âm thanh vốn có nuốt trở lại.

Trình Trí Viễn có chút không nói nên lời mà nhún nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19

“Thoải mái không?” Trình Trí Viễn phủ lấy bên tai, miệng cười cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ tất nhiên sẽ không thể nào trả lời, trừng lấy Trình Trí Viễn một cách phẫn nộ, lần đầu tiên phủ lên tia sát khí trong đáy mắt.

“Đừng dùng cái loại mắt này trừng tôi.” Trình Trí Viễn chau mày, sắc mặt lạnh xuống, nhặt nhẹo nói rằng: “Tôi sẽ giận.”

Giọng Lăng Thịnh Duệ cứng như đá: “Cậu giết tôi là được, tôi chịu đủ rồi.”

Ngữ khí của anh rất dồn nén rất bất lực, bị người khác nắm lần bảy lượt chơi đùa, anh rã rời cả về thân xác lẫn cảm xúc.

Trình Trí Viễn có hơi ngoài ý muốn, nhìn chằm chằm lấy anh, một lúc lâu không nói gì cả.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt, con giận trên mặt dần dần tiêu tán, quay trở lại đáng vẻ dịu hiền vô hại như trước, anh trước nay là một người biết cam chịu nhẫn nhịn, bị người ta khinh khi, anh sẽ chỉ nhân nhượng trốn tránh không thôi, chỉ vào lúc không còn cách nào nhân nhượng được nữa, anh mới sẽ bộc phát một chút, nhưng việc đó cũng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, rất nhanh sẽ vơi đi thôi.

Tựa như hiện tại...

Niềm hứng thú của Trình Trí Viễn ngày càng dâng cao, soạt một cái rút cây súng ra, sau đó đổi thành chính mình, không thể đợi được hơn mà xông vào trong cơ thể Lăng Thịnh Duệ.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ thốt nhiên trắng bệch như tờ giấy trắng, con đau như xé nát khiến ý thức của anh dần dần mờ đi.

Trùng to hai mắt, mất đi tiêu cự mà nhìn lấy hấn, tầm nhìn của anh là một mảnh mơ hồ, phảng phất như được dày đặc thêm một tầng sương mỏng, nhưng hai chấm điểm âm u sắc tím trong màn sương đó trái lại vẫn sáng ngời như cũ.

Đầu của Lăng Thịnh Duệ dựa lên vai của Trình Trí Viễn, đã cạn hết sức lực để ngẩng lên lần nữa.

Anh mờ to mắt, nhưng nhìn cái gì cũng không rõ ràng, thân thể của anh hồ như đã chẳng còn cảm giác, thần trí phảng phất như đã tách khỏi thể xác, nhưng cảm giác đau đớn lại càng ngày càng thanh bạch, loại cảm giác bị nhét thật đầy thật chặt đó khiến anh cảm thấy vô cùng bài xích.

Tiết trời có chút mát lạnh, nhưng anh lại túa ra một thân mồ hôi, chiếc áo sơ mi trắng tinh ướt đầm dãn sát vào cơ thể anh, dính thật chặt lên da thịt anh, thậm chí cả đầu tóc anh cũng đã ướt nhẹp.

Anh há miệng ra, nhưng lại phát hiện âm thanh bản thân phát ra chính là tiếng thở dốc khiến anh cảm thấy đáng hổ thẹn, anh chống trả, nhưng căn bản lại vô pháp nhúc nhích mấy, thậm chí, ngay cả sức lực cử động các ngón tay anh cũng chẳng có.

Anh bất lực mà phát hiện rằng, bản thân anh của hiện tại ngoài việc để mặc Trình Trí Viễn tùy ý bốn cọt, căn bản đã chẳng thể làm bất cứ chuyện gì khác, hành động của Trình Trí Viễn phảng phất như từng đợt từng đợt sóng biển trào dâng mãnh liệt, nhấn chìm anh xuống bên dưới đại dương mênh mông vô bờ bến, đại não anh là một mảnh trắng không, không còn sức lực để nghĩ đến bất kì thứ gì khác, dần dà, anh bắt đầu đầy ải chính mình mà đắm chìm vào trong con khoái cảm tiêu hồn thực cốt, nhắm lại hai mắt, thở dốc một cách vô lực.

“Tôi yêu anh.”

Trong lúc thần trí mông lung, bên tai Lăng Thịnh Duệ vang lên ba từ kia, tựa như tiếng tí tê nhẹ hẫng từ xa truyền lại trong cơn mơ, kẻo lên rồi tắt, anh thậm chí còn chưa kịp phân rõ nội dung lời nói đó thì nó đã biến mất từ bao giờ.

Lăng Thịnh Duệ không xác định được quá rõ bản thân có phải tai mình đang nảy sinh ảo giác hay không, sao đột nhiên lại có tồn tại loại thanh âm dịu dàng đến mức ấy?

“Thoải mái không?” Thanh âm âu yếm kia lại vang lên lần nữa, trong giọng điệu mang theo chút ý cười.

Lăng Thịnh Duệ vô thức gật gật đầu, anh cảm giác được thân người có hơi thỏa mãn, thật sự là rất thoải mái.

“Thế, anh còn muốn không?”

Lăng Thịnh Duệ lắc lắc đầu, anh cảm thấy chính mình đang trôi nổi trong bể đục, phía dưới là một cái hố tối đen cực lớn, cảm giác ở thân trên ngày càng mãnh liệt, thì anh sẽ cách nơi tối tăm kia càng gần một ít, cứ đà này, anh sợ bản thân anh sẽ bị nuốt chửng mất.

“Anh vẫn thật là...” Âm thanh kia ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tuy nhiên, tôi đây vẫn còn muốn đấy.”

Lăng Thịnh Duệ rất muốn mở miệng bảo không cần, nhưng anh lại phát hiện bản thân căn bản không thể nào phát ra được bất kì âm thanh nào, mi mắt cũng ngày càng nặng trĩu, làm cách nào cũng chẳng nâng nổi.

Mệt thật đấy...

Lăng Thịnh Duệ nhắm lại mắt, trầm mình vào một màn bóng tối vô tận...

Cảm giác được thân thể đột nhiên là đi của người kia, Trình Trí Viễn có chút thất vọng, dục vọng của hấn vừa mới châm ngòi, thế nhưng đối phương đã chịu không được mất rồi.

Tuy rằng có hơi bất mãn, nhưng hấn vẫn rời khỏi bên trong người Lăng Thịnh Duệ, đem thân anh xoay lại, ôm lấy vào lòng.

“Thật vô dụng, có thể này đã không chịu được rồi.” Trình Trí Viễn cực kì không vui nói.

Hai mắt của người đàn ông đó chặt chẽ nhắm lại, lông mi có chút ướt át, nhẹ nhẹ dao động, trên mặt hiện lộ một màu đỏ ửng dày đặc, tựa như chân trời buổi hoàng hôn rực rỡ khi mặt trời đang khuất dạng sau núi vừa vài tiếng trước đây.

Trình Trí Viễn nhẹ nhẹ chau mày, hình như có gì đó không ổn...

Lấy tay thăm dò cái trán của Lăng Thịnh Duệ, độ nóng hừng hực truyền đến lòng bàn tay khiến Trình Trí Viễn cả kinh, thân nhiệt cao đến mức có hơi dọa người rồi.

Không phải chứ, coi thể mà phát sốt rồi sao?

Một cơn gió lạnh thổi qua, thân người Trình Trí Viễn không ngăn được đánh run một cái, lúc này mới nhớ đến trưa chiều hôm nay sẽ có không khí lạnh tràn đến, cho nên nhiệt độ giảm xuống nhiều một cách đột ngột, mà vừa nãy Lăng Thịnh Duệ không chỉ trần trụi nửa thân dưới, mà chiếc áo đang mặc ở trên cũng bị mồ hôi làm ướt, bị gió lạnh thổi như thế này, không sinh bệnh mới là lạ.

Lướt này thì phiền rồi...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20

Trình Trí Viễn có chút đau đầu mà đỡ trán, hần sở dĩ chọn lựa việc làm trên lộ lớn là vì muốn nhìn thấy biểu tình xấu hổ của người đàn ông kia, nhưng bây giờ hần có chút hối hận rồi.

Bởi vì ham theo đuổi kích thích mà hại đến người mình yêu thương sinh cả bệnh, con tim luôn luôn tê cứng lạnh lẽo của hần lần đầu tiên dâng trào cảm giác ảm đạm.

“Tôi đem anh về nhà trước vậy.” Sát gần bên tai người kia, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt anh, dịu dàng nói, cũng không quan tâm đối phương có nghe được hay không.

Lăng Thịnh Duệ trong cơn hôn mê vô thức lật đầu sang một bên khác, né tránh đôi môi của Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn chau mày, sau thì có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Ai, lẽ nào cứ thế mà ghét tôi hay sao?”

Nếu là bình thường, Trình Trí Viễn nhất định sẽ vì phản ứng mới nảy của Lăng Thịnh Duệ mà rống giận, sau đó thừa cơ hội “khi dễ” anh một phen, thế nhưng người kia bây giờ là người bệnh, cho nên hần cũng chỉ đành cực lực nhẫn nhịn cơn kích động.

“Hừ, đợi sau khi anh hết bệnh, xem tôi đối phó anh thế nào.” Gỡ ra đôi tay đang bị trói sau lưng của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn vừa giúp anh mặc lại quần, vừa “ác độc” nói rằng, thế nhưng ánh mắt lại cực kì dịu dàng, động tác tay cũng cẩn trọng vô cùng, dường như sợ làm đau phải Lăng Thịnh Duệ vậy, mặc dù hần biết người kia cũng không hề yếu đuối đến mức độ đó như hần tưởng tượng.

Trình Trí Viễn cởi ra chiếc áo khoác ngoài của mình, đem nó mặc vào người Lăng Thịnh Duệ, cơ thể Lăng Thịnh Duệ mềm là đi, không có một chút phản kháng nào, để mặc Trình Trí Viễn muốn làm gì làm, ngoan ngoãn tựa như con cừu non đang chờ người ta làm thịt.

“Nếu thường ngày cũng nghe lời như thế thì tuyệt rồi.” Trình Trí Viễn luyến tiếc không thôi mà ve vuốt hai cái lên vòng eo mềm dẻo, cười xấu xa nói, trong đầu mơ tưởng đến cảnh tượng Lăng Thịnh Duệ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của hần trên giường, nhất thời dòng máu hoang dã trong thân thể toàn bộ sôi trào lần nữa.

“Đáng chết!” Trình Trí Viễn cấp tốc lắc lắc đầu, mau chóng xua đi hình ảnh đầy mê người trong suy nghĩ, hần thế nhưng không muốn phải đối mặt một cái “lều nhỏ” về nhà đâu.

Tay bế lên Lăng Thịnh Duệ có thân người cao lớn, Trình Trí Viễn ôm anh bước sang một con đường khác mà không phí sức gì nhiều, nơi này quá mức vắng vẻ, dường như chẳng có mấy người sẽ ngang qua nó, càng miễn bàn đến taxi.

Một chàng trai bế lấy một người đàn ông đi trên đường lớn, tình huống đó khá là kì quặc, sau khi bước vào một con đường khác ồn ào náo nhiệt hơn, người đi đường ở hai bên lướt lướt ghé mắt nhìn bọn họ, Trình Trí Viễn thì là biểu tình không chút nào thêm để vào mắt, ngược lại là Lăng Thịnh Duệ thì dường như đã cảm nhận được ánh mắt của những người này, có chút bất an mà bèn chôn không yên.

Trình Trí Viễn có đôi chút không nói được gì mà nhún nhún vai, cái con người này quả thực chẳng thể nào bỏ được ngoài tai ngoài mắt rồi, bất quá như thế cũng tốt, hần chết mê chết mệt cái dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ, khi mà tâm không cam tình không nguyện của Lăng Thịnh Duệ khi bị hần đè ra trên giường đó.

Vươn tay ngoắc một chiếc taxi đến, Trình Trí Viễn đỡ lấy Lăng Thịnh Duệ vào trong xe một cách cẩn thận, sau đó báo ra địa chỉ nhà của hắn: “Đường XX, khu XXX.”

Hắn không định đưa Lăng Thịnh Duệ vào bệnh viện, một mặt là vì hắn vốn là một bác sĩ tài giỏi; một mặt khác... nhìn thấy gã đàn ông đang hôn mê bất tỉnh, Trình Trí Viễn cong khóe miệng theo vẻ tà ác: chăm sóc một bệnh nhân đang trong tình trạng ý thức mơ hồ, hắn là rất vui đây...

Tài xế taxi là một bác lớn tuổi, đối với bộ dáng mờ ám giữa hai người cũng không để ý nhiều, chỉ là lúc bọn họ lên xe thì có kinh ngạc một chút, sau đó thì không có biểu cảm gì khác suốt đường đi, yên lặng nhàn ga, lái đến địa chỉ mà Trình Trí Viễn đã báo.

Chiếc xe lái đi rất nhanh, ngoài cửa sổ xe, đủ loại đèn neon và các loại ánh đèn khác thi nhau chớp sáng, kiến tạo nên cảnh đêm phồn hoa của cái thành phố nổi tiếng không bao giờ ngủ này.

Ngoài cửa là một dãy những chôn xa hoa trụy lạc, thế nhưng hướng chú ý của Trình Trí Viễn chỉ hoàn toàn đặt trên người gã đàn ông kia, theo hắn thấy, người đàn ông này mới là bảo tàng quý giá nhất trên đời, hết thảy những gì ngoài anh ra chỉ là mây khói trước mắt cả, hắn không quan tâm.

Tuy trong khoang xe đã mở điều hòa, nhưng thân nhiệt của Lăng Thịnh Duệ vẫn cứ giữ cao mà không hề giảm xuống, Trình Trí Viễn bắt đầu có chút lo lắng, hết lần này đến lần khác đo thân nhiệt trên trán anh, càng ngày càng hối hận vì xung động lúc nãy của bản thân.

Hắn chỉ thích khi dễ cái tên đàn ông yếu ớt này mà thôi, nào muốn khiến anh phải nhận đủ là một chút tổn thương chứ.

Nhà của Trình Trí Viễn cũng không xa, chỉ cách khoảng mười phút đi ngắn ngủi, sau khi trả tiền taxi xong, Trình Trí Viễn ôm lấy Lăng Thịnh Duệ vẫn đang hôn mê xuống xe, bước vào căn nhà thoạt trông tâm thường không gì nổi bật kia.

Sau khi mở cửa phòng, trong nhà và ngoại gia của Trình Trí Viễn hoàn toàn là một trời một vực, nó có thể không đến mức huy hoàng tráng lệ, nhưng cũng xem như được bố trí một cách khá là sang trọng.

Ôm Lăng Thịnh Duệ vào trong phòng, đặt lên giường, Trình Trí Viễn vào phòng tắm mở nước nóng, Lăng Thịnh Duệ toàn thân toàn là mồ hôi, cho nên tắm một bữa sẽ tốt hơn.Đương nhiên là, hai người tắm chung.

Lúc Trình Trí Viễn cởi ra chiếc áo ướt đầm mồ hôi của Lăng Thịnh Duệ ra, Lăng Thịnh Duệ bị sốt đến mơ mơ màng màng rồi cuộc tình táo trở lại.

Mắt không có tiêu cự mà nhìn vào cái tay di chuyển từ trên xuống dưới của Trình Trí Viễn, đầu óc Lăng Thịnh Duệ hiện đang là một mảnh mờ mờ nhạt nhạt, nhưng vẫn nhìn rõ động tác của đối phương, vươn ra cánh tay có chút phát run, nắm lấy cổ tay hắn, muốn đẩy chúng nó ra khỏi người mình.

Đôi mày kiếm của Trình Trí Viễn khẽ nhướn, cười như không cười mà nhìn lấy người mang vẻ mặt thống khổ kia, cũng không lấy tay ra khỏi anh, tiếp tục công việc trên tay mình, chẳng chút nào để tâm cử chỉ phản kháng đầy yếu ớt của Lăng Thịnh Duệ.

Rất nhanh chóng, Lăng Thịnh Duệ đáng thương bị hắn lột sạch đến không còn manh giáp.

Nhìn thấy cả cơ thể gần như hoàn mỹ của anh, Trình Trí Viễn nhịn không được mà huyết sáo, cũng không làm gì trì trệ thêm, ôm anh đi vào phòng tắm, đặt anh vào bồn.

Thân người hòa vào dòng nước ấm áp, người này giờ luôn chau mày như Lăng Thịnh Duệ dường như đã thả lỏng hơn rất nhiều, biểu tình trên gương mặt thoải mái giãn ra, trở nên thư thái hơn, nhắm lại mắt, lần nữa rơi vào giấc ngủ.

Bồn tắm rất rộng, vừa khéo có thể dung chứa hai người bọn hắn, Trình Trí Viễn ôm người kia vào lòng mình, để đầu của anh dựa trước ngực, sau lưng dán sát sao lên lồng ngực hắn.

Xoa lấy xoa để mái tóc anh một cách cung chiêu, cảm thụ cái thân nhiệt nóng hổi, Trình Trí Viễn thở một hơi thật dài, cái tâm luôn sắt đá lạnh ngắt cũng trở nên mềm mỏng đi trong khoảnh khắc ấy.

Hắn từ nhỏ đã thích ngâm mình trong bồn lúc tắm, khi còn nhỏ hắn vẫn luôn tưởng tượng đến cái cảnh được tắm cùng người mình yêu, tuy cuộc sống sau này của hắn đã trải qua nhiều biến cố lớn, khiến hắn nhìn thấu phần mông đen tối của lòng người, thậm chí có như thế, cái loại suy nghĩ thoạt nghe có phần buồn cười này lại luôn chiếm cứ một nơi nhỏ nhoi nhất định trong lòng hắn.

Hiện tại, cái mục tiêu thoạt trông cách hắn ngày càng xa xôi đi rồi cuộc cũng thành hiện thực rồi.

Chỉ là, trong lòng Trình Trí Viễn lại không có gì vui sướng lắm, trái lại dâng trào một nỗi buồn thương thoang thoang.

Hai tay đặt trên mép bồn tắm, Trình Trí Viễn ngược đầu, nhìn chăm chú lên trần nhà sáng choang, mặt không chút biểu cảm.

Trong mắt hắn phảng phất tồn tại một ngọn lửa lớn đang vô hình bùng cháy, thiếu đến mức mãnh liệt như thế này, ngưng tụ tầng tầng sự hận thù, khiến hắn toàn thân đều tản phát sát ý lạnh đến thấu xương.

Đó là ngọn lửa của báo thù.

Mười năm trước, gia đình hắn bởi vì từ thù mà hầu như bị giết sạch toàn bộ, chỉ còn hắn một mình thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Vì muốn phục thù,

hắn tự cam sa ngã, trở thành một sát thủ tàn bạo nhẫn tâm, không ngừng tôi luyện kỹ năng giết người trong việc ám sát, mục đích chính là vì một ngày kia có thể tự tay đoạt lấy đầu lâu của kẻ thù.

Bí quyết hàng đầu của một sát thủ chính là không thể có quá nhiều cảm xúc, bằng không sẽ bị kẻ địch nắm được điểm yếu một cách dễ dàng. Hắn nhất mực tuân thủ chặt chẽ nguyên tắc này, nhưng sự kiên trì vốn có ấy của hắn lại sụp đổ từ sau khi đụng mặt Lăng Thịnh Duệ, sau đó say mê người đàn ông luôn luôn cam chịu lại dịu dàng này đến vô phương cứu chữa.

Nội tâm hắn đã từng rất đấu tranh, cho đến bây giờ, hắn vẫn còn ôm xung động giết chết Lăng Thịnh Duệ, hắn chưa bao giờ cho phép bất kì bóng hình một người hay vật nào tồn tại trong lý trí hắn. Nhưng bất luận thế nào hắn cũng không buông được tay.

Có lẽ, người đàn ông này có thể là sự hiện hữu đặc biệt và duy nhất...

Vươn tay vuốt ve bên má của Lăng Thịnh Duệ, gương mặt Trình Trí Viễn lộ ra một tia mỉm cười ý vị sâu xa, dịu giọng nói: “Hy vọng anh sẽ không làm tôi thất vọng, bằng không...”

Lời của hắn chưa dứt, dừng tại một câu nói lửng lơ mơ hồ ám muội, ánh nhìn dành cho Lăng Thịnh Duệ dần trở nên sắc bén hơn, tràn ngập ý vị uy hiếp.

Chỉ là, hết thảy mọi chuyện này, Lăng Thịnh Duệ không nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21

Sau khi tắm xong, Trình Trí Viễn dùng khăn tắm bao bọc đến là chặt, đóng gói ôm vào phòng, đặt lên trên giường.

Trình Trí Viễn từ một ngăn bí mật trong tường lấy ra một hộp thuốc, cực kì thuần thục phối được thuốc hạ sốt, dùng kim tiêm đâm vào mạch máu anh ở mu bàn tay trái.

Lăng Thịnh Duệ dường như rất sợ đau, ngay cả trong lúc hôn mê cũng cau mày gắt gao, trong vô thức mà muốn rút tay khỏi.

Trình Trí Viễn giữ yên tay anh, an ủi nói: “Đừng sợ, một chốc sẽ không đau nữa.”

Sau khi chích xong, Trình Trí Viễn lau khô người cho Lăng Thịnh Duệ, sau dùng chăn bông bao bọc anh thật kín kẽ.

Cảm nhận được sự chăm sóc cẩn thận của Trình Trí Viễn, vẻ mặt Lăng Thịnh Duệ dần dần thả lỏng, chỉ là đôi mày vẫn nhíu lại như cũ.

“Nước...”

Trình Trí Viễn vừa muốn chui vào chăn nệm êm ái, tiếng rên trong vô thức của Lăng Thịnh Duệ lại vang tới lần nữa, Trình Trí Viễn xoay đầu, nhìn đôi môi đang hơi hé mở, có chút khô nứt kia của anh, tà ác cười cười.

Muốn uống nước à...

Lấy một chai nước tinh khiết từ trên tủ đầu giường, Trình Trí Viễn vặn nắp chai, ngược đầu lên, uống một ngụm nước, ngậm lấy trong miệng, hạ thân sang, canh ngay chốc đôi môi của anh.

Cảm giác ẩm ướt đang tan mát giữa cánh môi, Lăng Thịnh Duệ mở miệng theo vô thức, nhẹ nhàng liếm lấy một cái.

Trình Trí Viễn cứng người, một loại cảm giác kì dị đập dồn trong lòng, giống như bỗng dưng được ngâm mình trong hồ mật vậy, ngọt đến mức không thể nào ngọt hơn.

Đây là lần đầu tiên Lăng Thịnh Duệ chủ động hôn hắn...

Nhẹ nhẹ nhắm mắt lại, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng hé miệng, mớm một miếng nước vào miệng Lăng Thịnh Duệ.

Cảm giác được phần nước đang “chảy” từ trên xuống, Lăng Thịnh Duệ đã khát đến không chịu nổi mà hăm hở đem một phần nước ít đến đáng thương kia nuốt xuống, nhưng nhiều đây vẫn chưa đủ, cổ họng của anh đã khô khát đến sắp nổi lửa. Tuy thần trí vẫn đang trong trạng thái nửa hôn mê, nhưng cơ thể của anh vẫn vô cùng thành thực xuôi theo nhu cầu về sinh lý, tham lam cướp đoạt dòng chất lỏng thanh khiết từ trong khoang miệng Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn cũng không phản kháng, tự lấy làm vui sướng mà hưởng thụ lúc này, tùy ý Lăng Thịnh Duệ cứ thế “hôn” hắn “mãnh liệt”, mỗi khi ngụm nước trong miệng được Lăng Thịnh Duệ “uống” hết, hắn liền ngậm tiếp một ngụm mới, một lần nữa lại dùng phương thức cũ đút vào miệng Lăng Thịnh Duệ.

Rất nhanh, cả chai nước đã mau chóng thấy đáy.

Con dục vọng của Trình Trí Viễn lại lần nữa bị đẩy lên, vừa đúng lúc hắn chuẩn bị “ăn” Lăng Thịnh Duệ một cách triệt triệt để để lần nữa thì cái người vừa giải quyết xong cơn khát của mình là Lăng Thịnh Duệ đã đẩy cái mặt của hắn ra, ôm lấy cái gối cuộn người, ngủ vo vo đến say sưa.

Bên trán của Trình Trí Viễn nhất thời giật giật vài cái.

Tướng ngủ của Lăng Thịnh Duệ, quả thật không có... khó coi như thế đâu, ít nhất thì, theo hắn thấy, một người trưởng thành khi ngủ còn ôm lấy đồ vật, chuyện này thật “lô” người ta quá.

Đối với một kẻ đang ngủ, Trình Trí Viễn quả thực không tấn công được gì nhiều, thế là dự định sẽ dùng một phương thức đặc biệt nào đó để “dạy dỗ” anh ta thật kĩ vào.

Trình Trí Viễn nắm lấy tay của Lăng Thịnh Duệ nhưng tách chúng ra hai bên, đem thân hắn xoay lại, đè anh xuống dưới thân.

Người nào đó đang ngủ ngon đang rất yên bình, không có chút phản ứng, đáng vẻ hiền hòa ngoan ngoãn, tựa như một con cừu để mặc người ta đụng chạm.

Tâm sồi trong người Trình Trí Viễn khởi dậy, cúi đầu xuống, hung hăng gặm cắn càn cỏ của chú cừu kia.

Lăng Thịnh Duệ bị gặm đến rất không thoải mái, vươn hai tay, mạnh mẽ ôm lấy Trình Trí Viễn vào lòng, tay phải xoa xoa mái tóc hắn một cách thân mật.

Trình Trí Viễn trong lòng vui mừng, lẽ nào anh ta có cảm giác, cho nên chủ động phối hợp hắn?

Vừa lúc hắn đang mừng như bắt được vàng chuẩn bị làm bước tiếp theo, cơ thể Lăng Thịnh Duệ cũng chẳng làm ra động tác gì khác, chỉ là lẳng lặng ôm lấy hắn.

Nét cười trên mặt Trình Trí Viễn nhất thời cứng đờ.

Giấy khỏi lòng Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn nhìn vào người đàn ông đang ngủ say như chết kia, khóe mắt không ngăn được mà giật giật liên hồi.

Trình Trí Viễn giống như bị tạt gáo nước lạnh vào đầu, dục hỏa hừng hực bốc cháy của hắn trong nháy mắt tắt lụi, trong lòng buồn bực đến cực điểm.

Làm sát thủ bao nhiêu năm nay, hắn chưa bao giờ trải qua thời khắc nghẹn khuất đến như vậy.

Trong lòng đấu tranh một phen, Trình Trí Viễn vẫn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gạt đi cái suy nghĩ đánh thức Lăng Thịnh Duệ xong rồi hung hăng chà đạp anh một phen, dịu dàng ôm lấy anh vào lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 22

Vừa tiếp xúc được cơ thể ấm nóng của Trình Trí Viễn, Lăng Thịnh Duệ liền vươn tay, thuận thế ôm lấy hông của hắn, đem trán mình tựa lên vai hắn một cách thân mật, động tác vô cùng tự nhiên, tựa như một thói quen từ bao năm dài dưỡng thành.

Trình Trí Viễn nhất thời có chút cảnh giác, cái tên đàn ông này, chẳng lẽ thường thích ôm người khác khi ngủ sao?

Nếu hắn ta biết được Lăng Thịnh Duệ có thói quen này là vì anh luôn thích ôm con trai mình đi ngủ, có lẽ sẽ phụt máu ngay tại chỗ.

Chán nản vẫn hoàn chán nản, nhưng được người mình tâm ái gắt gao ôm chặt, loại cảm giác đó vẫn rất là hạnh phúc, Trình Trí Viễn là một kẻ mang dục chiếm hữu rất mãnh liệt, hắn mặc kệ lúc trước Lăng Thịnh Duệ đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng một khi hắn đã coi trọng người đàn ông này, thì hắn tuyệt đối sẽ không buông tay một lần nào nữa.

“Thật là muốn đem anh trời lại ở chỗ này, để anh mãi mãi cũng không rời khỏi tôi.” Dùng sức ôm trọn người kia vào lòng, cầm Trình Trí Viễn chạm lên đỉnh đầu anh, nhẹ nhàng cọ xát, dịu giọng nói rằng.

Lăng Thịnh Duệ bị hắn ôm đến mức thở không ra hơi, hơi chút giãy mình, cổ họng tràn ra một tiếng rên nhẹ, sau đó thiếp đi một cách nặng nề.

Đầu của anh chôn vào một nơi rất thấp, giống như một con vật đang đi tìm nơi trú ẩn vậy, anh chôn đầu mình vào lòng ngực Trình Trí Viễn, vị trí đó vừa khéo lại là nơi đặt tim của Trình Trí Viễn, nhịp đập thông thả nhưng lại mạnh mẽ hữu lực kia khiến anh cảm giác được sự an tâm đặc biệt trong giấc nồng.

Trình Trí Viễn cúi đầu, nhìn đỉnh đầu của Lăng Thịnh Duệ, khoe miệng câu lên một nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Hơi thở kéo dài của người kia rải lên trên lồng ngực hắn, mỗi một lúc hít vào thở ra đều khiến hắn cảm thấy ấm áp như thế, an tâm như thế, đôi con ngươi màu tím lúc này đã sớm phai đi sự sắc cạnh thường thấy, mà tràn ngập âu yếm nhu hòa.

Cả hai người đều trần trụi toàn thân, ôm nhau thật chặt trong ổ chăn, nhưng lại không hàm chứa một tí ti dục vọng nào.

Những đêm cuối thu rất yên tĩnh, toàn bộ căn phòng chỉ còn sót lại tiếng hít thở của hai người, Trình Trí Viễn không kéo rèm cửa sổ, từ góc nhìn của hắn vừa khéo có thể nhìn được một khoảng trời nhỏ, tuy lúc này mây đen giăng mù mịt, bầu trời đen kịt nhìn không thấy một tia sáng nào, nhưng đám mây mù vẫn luôn chôn trong lòng Trình Trí Viễn lại đang dần dần tan biến.

.....

Ngày hôm sau lúc trời còn chưa sáng, Trình Trí Viễn đã tỉnh.

Trình Trí Viễn kéo lấy hai tay của Lăng Thịnh Duệ ra khỏi hai bên hông mình một cách thật cẩn trọng, nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Mặc xong quần áo, Trình Trí Viễn đứng trước gương cải trang thành một kẻ có vẻ ngoài không mấy hấp dẫn, ngoại hình lúc trước của hắn quá bắt mắt, đối với một sát thủ mà nói quả là một chuyện bất lợi, cho nên vào phần lớn thời gian, hắn đều đeo gương mặt này xuất hiện trước nơi công cộng và ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Hết thấy đã chuẩn bị xong, Trình Trí Viễn bước đến trước giường, nhẹ nhàng hôn lên trán của người đàn ông đang ngủ say kia: “Bây giờ tôi còn có nhiệm vụ, nên không thể chần chừ nhiều nữa, tôi đi trước.”

Lăng Thịnh Duệ ngủ rất sâu, những cuộc lăn lộn liên tục từ tối qua đã sớm rút cạn toàn bộ sức lực của anh, lúc tỉnh lại, đã là trời chiều rồi.

Tuy đã ngủ mười mấy tiếng đồng hồ, mà Lăng Thịnh Duệ vẫn cảm thấy choáng váng đầu óc.

Mi mắt Lăng Thịnh Duệ chống trả hết nửa giờ, rốt cuộc cũng mở được mắt ra, anh thường rất buồn ngủ, vì thế mà việc rời giường vào mỗi sáng sớm đối với anh quả thực là chuyện khá là đau khổ.

Trong tầm nhìn mơ hồ, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn xa lạ.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng cả kinh, mở thật to mắt ra, ngồi bật dậy từ trên giường.

“Ồi...”

Một trận đau đớn kịch liệt xông tới, toàn thân Lăng Thịnh Duệ tựa như bị vỡ tan thành từng mảnh vụn, đau xót không thôi, nhất là nơi anh khó có thể mở miệng kia ở phía sau, đau đến nóng hừng hực.

Kí ức về đêm hôm qua dần dần khôi phục, những hình ảnh nóng bỏng ngất ngây kia khiến Lăng Thịnh Duệ đột nhiên đỏ cả mặt.

Anh chỉ nhớ được mình gặp phải Trình Trí Viễn trên đường, sau đó bị hắn lôi vào một con đường khác cường bạo, sự tình sau đó thì anh chỉ nhớ được mơ mơ hồ hồ.

Nơi này đại khái là nhà của Trình Trí Viễn.

Hể nghĩ đến cái kẻ tên Trình Trí Viễn này toàn thân Lăng Thịnh Duệ liền phát lạnh, lác lác đầu, quả thực không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Xốc chăn lên, Lăng Thịnh Duệ xoay người xuống giường, lo lắng thấy được lổm đổm những dấu vết mờ ám, sắc mặt nhất thời trở nên cực kì khó coi.

Tuy về phương diện này anh không có kinh nghiệm gì nhiều, nhưng chỉ cần nhìn qua anh liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Da thịt anh thuộc loại không dễ để lại vết tích, cứ coi như không cẩn thận làm ra một dấu vết nào đi, thì không bao lâu sau nó sẽ biến mất. Nhưng bây giờ, nhìn lại những vết tích trông vẫn vô cùng rõ ràng trên thân mình, Lăng Thịnh Duệ có thể tưởng tượng đêm qua Trình Trí Viễn đã cuồng dã đến thể nào.

Cực lực kiềm nén sự khó chịu trên thân người, Lăng Thịnh Duệ mặc quần áo vào, vội vội vàng vàng rời khỏi.

Tuy nơi này được bài trí rất thoải mái, nhưng hề nghĩ tới đây là nhà của Trình Trí Viễn, anh ngay lập tức không muốn chần chừ gì nữa, chỉ muốn rời khỏi thôi.

Hơn nữa...

Lăng Thịnh Duệ có chút đau đầu mà bưng lấy trán, anh biến mất cả một ngày trời, vô pháp tưởng tượng được phản ứng của hai anh em Phương gia kia sau khi anh trở về đó.

Hai chàng trai tính tình cộc cằn hay gắt gỏng kia sẽ đẩy khỏi những kinh khủng chẳng hề giống nhau.

Con thấp thỏm của Lăng Thịnh Duệ vẫn duy trì cho đến khi về tận Phương gia, lúc anh đang cố lấy dũng khí tiến vào cửa lớn của Phương gia, thậm chí đã chuẩn bị xong tinh thần phải chịu đau một trận rồi.

Chỉ là, cảnh tượng ở đại sảnh khiến anh có chút ngoài ý muốn.

Phương Nhượng Thần ngồi trên sô-pha, sắc mặt lạnh ngắt tựa khối băng, ngồi đối diện cậu ta là một người đàn ông mặc tây trang màu trắng, ngón trỏ và ngón áp út bên tay phải kẹp theo một điếu thuốc, hướng nhìn của ông ta đúng lúc nằm nghiêng góc so với cửa lớn, trong làn khói mờ ảo đó, Lăng Thịnh Duệ chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của ông ta, tương đối anh tuấn.

Hai người tựa hồ đang nghiêm túc thảo luận chuyện gì đó, không chú ý đến Lăng Thịnh Duệ bước vào cửa, Lăng Thịnh Duệ âm thầm thở hắt ra, đang định len lén trượt luôn vào phòng của mình, thanh âm lạnh lùng của Phương Nhượng Thần vang lên.

“Anh về rồi?”

Ngữ khí nhàn nhạt, nhưng con giận áp chế trong đấy lại khá rõ ràng.

Lăng Thịnh Duệ có chút chột dạ trả lời: “Đúng vậy.”

“Tôi qua anh chạy đi đâu?”

“Không, không có.” Nghi vấn Phương Nhượng Thần đề ra khiến Lăng Thịnh Duệ cả kinh, ấp a ấp úng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành liều mạng trả lời mơ hồ như thế.

Dur quang nơi khóe mắt len lén nhìn về phía Phương Nhượng Thần, đối phương đang lạnh lùng nhìn lại anh, mặt không chút biểu cảm, nhưng lại khiến anh cảm thấy có một loại lỗi giác như bị một con mãnh thú nhắm tới vậy.

“A Thần, vị này là...”

Âm thanh trầm thấp vang lên, thu hút lực chú ý của Lăng Thịnh Duệ, Lăng Thịnh Duệ lúc này mới phát hiện người đàn ông mặc tây trang trắng kia đang về mặt mỉm cười nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ có chút kinh ngạc nhìn ông ta, bởi vì gương mặt của người đàn ông đó, hầu như giống như đúc Phương Nhượng Thần.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23

Khi sự kinh ngạc lúc đầu đã qua đi, nét mặt của Lăng Thịnh Duệ rất nhanh đã khôi phục trạng thái bình thường, dù gì thì việc nhìn chằm chằm vào một người nào đó cũng là một hành vi vô cùng bất lịch sự.

Từ ánh nhìn đầu tiên, khuôn mặt của người đàn ông này giống Phương Nhượng Thần đến kinh người, chỉ là tuổi của ông ta lớn hơn rất nhiều, tuy được bảo dưỡng rất tốt, nhưng những nếp nhăn nơi khóe mắt vẫn đã tiết lộ độ tuổi của ông ta hiện có.

Theo Lăng Thịnh Duệ suy đoán, vị này tám chín phần là cha của Phương Nhượng Thần.

“Chào anh.” Người đàn ông đánh giá anh từ trên xuống một phen, cười cười mở miệng.

“Chào ông.” Lăng Thịnh Duệ đáp lại bằng một nụ cười.

Người đàn ông đứng dậy từ sô-pha, thân người thậm chí còn cao hơn cả Phương Nhượng Thần một ít, vô cùng có cảm giác áp bức, Lăng Thịnh Duệ vô thức lùi về sau một bước.

“Tôi tên Phương Kiến Hồng, là cha của Phương Nhượng Thần.” Người đàn ông vươn tay phải ra.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời không phản ứng kịp, mãi đến khi nhìn thấy nụ cười hiền hòa trên mặt của Phương Kiến Hồng mới chậm chạp vươn ra tay: “Tôi tên Lăng Thịnh Duệ, là...” hai cái từ “người làm” kia, anh thế nào cũng không nói nên lời.

“Anh ta là người làm của Phương gia.” Phương Nhượng Thần ngồi trên sô-pha về mặt khinh bỉ giúp anh bổ sung.

“Người làm?” Phương Kiến Hồng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn bắt lấy tay của Lăng Thịnh Duệ, tựa hồ không hề để tâm đến của anh, ánh mắt nhìn anh khá là thú vị.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy cực kì mất mặt, nhưng cũng không còn lời nào để nói. Những gì Phương Nhượng Thần nói là sự thật.

“Ha ha, Tiểu Thần, từ khi nào mà nhà con có một người làm có khí chất tới như vậy?” Phương Kiến Hồng cười nhìn về phía Phương Nhượng Thần, nửa đùa nói: “Cha còn tưởng là gia sư Tiểu Dật mời tới nữa ấy chứ.”

Phương Nhượng Thần nhún mày: “Đừng có dùng loại xưng hô buồn nôn này gọi tôi, còn nữa, nếu không có chuyện gì ông có thể về rồi chứ? Lát nữa tôi còn có chuyện phải xử lí.”

Dứt lời, đường nhìn cậu ta nhàn nhạt quét về phía Lăng Thịnh Duệ một chốc, nhìn như lơ đãng, nhưng vẻ dữ tợn trong ấy thì Lăng Thịnh Duệ thấy được rõ ràng, nhất thời có chút nhát cáy.

Phương Nhượng Thần quả nhiên nổi giận rồi...

Lời của Phương Nhượng Thần không thể gọi là lễ phép, sắc mặt của Phương Kiến Hồng trong nháy mắt lạnh xuống: “Đây là lời lẽ mà một thằng con nên nói với cha nó hay sao?”

Phương Nhượng Thần diện vô biểu tình: “Nếu tôi nhớ không lầm, vài năm trước tôi đã tách mình khỏi Phương gia rồi.”

“Máu chảy từ trong xương này, vẫn là máu của Phương gia.”

“Tôi trước giờ chưa một lần đề tâm mấy chuyện đó.”

“...”

Những người có mặt ở sảnh lớn đều ngơ ngác nhìn hai người đối chọi gay gắt với nhau, bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc, không ai dám nói một lời, cũng hầu như chẳng ai dám làm ra động tác gì quá lớn khác.

Nơi to lớn như vậy, lúc này lặng ngắt như tờ.

Lăng Thịnh Duệ vừa đến không lâu, cho nên không hiểu rõ lắm tình hình nhà Phương gia, nhưng lúc trước từ những thái độ của nhóm người giúp việc trong nhà cũng phát giác được một ít manh mối, anh biết quan hệ giữa Phương Nhượng Thần và cha cậu ta không được tốt lắm, không nghĩ tới nó lại tệ đến như vậy, quả thực như kẻ thù không bằng.

“Anh về phòng trước cho tôi, những chuyện khác lát nữa tôi sẽ tính sổ với anh.” Phương Nhượng Thần đột nhiên nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ, chỉ vào phòng anh trên lầu, lạnh lùng báo.

Ngữ khí Phương Nhượng Thần rất bình tĩnh, nhưng ý tứ hàm ẩn lại rất căng thẳng, Lăng Thịnh Duệ bị đường nhìn dữ tợn của cậu ta trừng đến mức cả người rét run, không thể làm gì khác hơn là xoay người lên lầu.

Đường nhìn Phương Kiến Hồng dao động giữa hai người kia một chốc, nhìn bóng dáng của Lăng Thịnh Duệ, có chút đắm chiêu.

“Con dường như rất coi trọng hắn?” Đợi Lăng Thịnh Duệ đi thật xa, Phương Kiến Hồng thu hồi đường nhìn, nhìn vào gương mặt đầy phẫn nộ của Phương Nhượng Thần, ra vẻ thú vị.

“Ông không cần động tay vào anh ta.” Phương Nhượng Thần bắt đầu cảnh giác: “Bằng không, tôi sẽ khiến ông phải hối hận.”

Phương Kiến Hồng nhún nhún vai: “Tuy ngoại hình không tồi, bắt quá không phải loại ta thích.”

Phương Nhượng Thần không phản ứng lại ông.

“Cơ mà, thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng không tồi nhỉ, mấy tên nhóc trẻ người không chịu nổi mấy loại hành hạ, có lẽ, một tên lớn tuổi hơn một chút sẽ có kinh nghiệm hơn.”

Mặt Phương Nhượng Thần không chút cảm xúc, nhưng ngữ điệu lại ngập tràn ý uy hiếp: “Anh ta là người của tôi.”

Phương Kiến Hồng nhăn nhó hứng thú: “Ồ? Từ khi nào mà con cũng chơi cả đàn ông vậy? Mà còn thích chơi một tên lớn tuổi nữa chứ?”

Phương Nhượng Thần lời ít ý nhiều: “Di truyền.”

“...”

Phương Kiến Hồng đột nhiên vươn tay, nắm lấy cổ Phương Nhượng Thần, bắt kẻ biểu tình âm trầm của cậu ta, xoa xoa hai cái lên mái tóc cậu, phủ lên tai, nhẹ giọng cười bảo: “Chỉ có lúc này, con mới thừa nhận quan hệ giữa con và cha với nhau. Thật đúng là một thằng nhóc không nghe lời mà.” Lời lẽ của Phương Kiến Hồng vô cùng mờ ám, khiến Phương Nhượng Thần nổi lên một thân da gà, không chút lưu tình mà hất tay ông ta, đôi môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Vớ vẩn.”

Cậu suýt chút nữa đã quên, lão già này là một tên biến thái cực phẩm, không có một chút quan niệm nào về luân thường đạo lý. Ban đầu cậu chính vì

chịu không nổi tác phong không có tiết tháo của Phương Kiến Hồng mà tách rời khỏi Phương gia, đây chính là sự thật mà những người trong Phương gia đều biết tất nhưng tuyệt đối sẽ không nói rõ ra miệng.

Xoa xoa bàn tay bị đánh ra có chút đỏ lên của mình, Phương Kiến Hồng thu lại biểu tình mờ ám trên mặt mình, đem điều thuốc trên tay phải đưa đến miệng, hút một hơi, sau đó phả một làn khói thuốc trắng từ trong miệng về phía mặt của Phương Nhượng Thần.

Trong làn khói mờ ảo, gương mặt của Phương Nhượng Thần có chút méo mó.

Xua đi đám khói trước mắt, Phương Nhượng Thần cướp lấy điều thuốc trên tay ông ta, ném vào thùng rác.

“Đừng có hút thuốc ở chỗ của tôi.”

Phương Kiến Hồng bắt đầu dĩ nhún nhún vai: “Con vẫn ghét thuốc lá như thế.”

“Chỉ cần là những thứ ông yêu thích, trước giờ tôi đều thấy ghét hết.” Phương Nhượng Thần điềm tĩnh nói.

“...”

Có chút yên lặng nhìn cậu, Phương Kiến Hồng đột nhiên chỉ vào căn phòng Lăng Thịnh Duệ đang có ở, cười bảo: “Thế ta đây thích tên đàn ông đó, có phải con sẽ ghét hẳn ta luôn không?”

Phương Nhượng Thần nhìn chằm chằm ông, không nói gì.

“Ta thật sự rất thích hẳn, cho nên, ta đem vài tên nhóc trẻ đẹp nhất trong tay đổi với con được không nào?” Hồ như có ý định kích giận Phương Nhượng Thần, Phương Kiến Hồng tiếp tục trêu chọc: “Phải biết rằng, mấy thằng trẻ tuổi càng có nhiều sức trai hơn những tên lớn tuổi đấy.”

Phương Nhượng Thần cố nhẫn nhịn để không bộc phát, nhưng mấy đoạn gân xanh đang không ngừng giật nảy trên trán đã hoàn toàn nói rõ con phần nộ của cậu ta lúc này.

Vươn tay ra, Phương Nhượng Thần chỉ vào cửa lớn, lạnh lùng hạ lệnh trực khách: “Ông có thể đi.”

Phương Kiến Hồng không tức giận, biểu tình trên mặt dần trở nên nghiêm khắc: “Anh đã không hoan nghênh tôi như thế, tôi đây liền đi trước, bắt quá những chuyện tôi và anh đã nói với nhau, anh vẫn nên suy nghĩ chút đi.”

Phương Nhượng Thần không chút do dự mà từ chối: “Không cần suy nghĩ, tôi tuyệt đối không cùng ông thông đồng làm bậy.” Dứt lời, xoay người lên lầu.

Phương Kiến Hồng yên lặng nhìn lên trên: “Cứ coi như anh đã tẩy trắng, cũng không có khả năng thoát khỏi hắc đạo một cách chân chính, anh đừng quên, Phương gia chúng ta là lập nghiệp từ đâu.”

Phương Nhượng Thần không để ý đến ông, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại.

Lúc này, Lăng Thịnh Duệ đang ngồi yên trong phòng, mờ mịt không biết phải làm sao.

Phương Nhượng Thần rõ ràng đang rất tức giận, căn cứ những hành vi trước đây của cậu ta, Lăng Thịnh Duệ biết mình chốc lát sau sẽ không có kết cục tốt đẹp, anh không sợ chịu đòn, nhưng anh thật sự rất ghét những lời Phương Nhượng Thần đã nói, quá mức khó nghe, tuy rằng không một từ thô tục nào, nhưng mỗi một lần đều có thể trực tiếp bắn trúng nơi yếu hại của anh.

“Cạch.” Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, thân người Lăng Thịnh Duệ cũng theo đó mà giật mình một chút.

Phương Nhượng Thần đen mặt bước vào, trở tay đóng lại cánh cửa, bước sang phía của Lăng Thịnh Duệ, tiếng bước chân tràn đầy tiết tấu càng ngày càng gần, mỗi một bước đều giống như đang giẫm lên tim anh, nhịp đập của tim anh ngày càng nhanh kịch liệt hơn, cứ như sắp bật ra khỏi lồng ngực vậy.

Phương Nhượng Thần đứng trước mặt Lăng Thịnh Duệ, từ trên cao nhìn xuống anh, mặt không biểu cảm gì.

Lăng Thịnh Duệ cả người cứng ngắc, thiếu chút nữa quên cả việc hít thở.

“Hôm qua anh đã đi đâu?”

Giữa lúc Lăng Thịnh Duệ cho rằng Phương Nhượng Thần sẽ hung hãn đánh mình một trận toi bời, đối phương thế nhưng lại thái độ khác thường, ngữ khí thản nhiên mở miệng hỏi.

“Tôi phát sốt, cho nên...” Lăng Thịnh Duệ ấp a ấp úng trả lời.

“Nên liền trắng đêm không về?”

“Không đâu, tôi được một bác sĩ đưa về nhà...” Lăng Thịnh Duệ đang nói thật, chẳng qua đã giấu nhẹm đi phần quan trọng nhất.

Phương Nhượng Thần lặng lẽ nhìn anh, không nói gì thêm, nhãn thần ngập tràn hoài nghi, rõ ràng là không tin lời anh nói.

Đối diện với đường nhìn như tia laser của cậu, trên trán Lăng Thịnh Duệ không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nếu nhìn kĩ một chút thì sẽ có thể phát hiện ra, thân người của anh cũng đang nhè nhẹ đánh ra run rẩy.

“Vậy bây giờ anh đã khỏe chưa?”

Lần đầu tiên Phương Nhượng Thần không tiếp tục truy vấn thêm, Lăng Thịnh Duệ có chút kinh ngạc, còn tưởng cậu ta đang nói mát, ngẩng đầu lên, nhưng lại phát hiện sắc mặt của cậu cũng đã hòa hoãn đi rất nhiều.

“Đã khỏe rồi.” Lăng Thịnh Duệ do dự một hồi, thấp giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24

Phương Nhượng Thần vừa muốn mở miệng bắt chuyện, nhưng đường nhìn lại sợ ý nhắm tới bên cổ của Lăng Thịnh Duệ. Cách ra chiếc cổ áo có chút nhăn nhoe, vừa khéo lộ ra một vết ử máu màu đỏ đậm, màu sắc tuy đã nhạt đi suýt soát là không nhìn thấy nữa, nhưng Phương Nhượng Thần tinh mắt vẫn chỉ cần liếc ngang liền có thể thấy rõ.

Phương Nhượng Thần về phương diện này cũng coi như “kinh nghiệm phong phú”, tự nhiên sẽ biết dấu vết đó là từ đâu mà ra.

Đó là một dấu hôn...

Một con tức giận khó hiểu lan tràn trong lòng, sắc mặt Phương Nhượng Thần trong nháy mắt đen đến cực điểm.

Tối hôm qua cậu không lúc nào là ngại đi lo lắng cho Lăng Thịnh Duệ được an toàn, âm thầm phái đi không ít người đi lục soát tung tích của anh, sau khi tìm kiếm không có kết quả, Phương Nhượng Thần thậm chí còn tự mình ra ngoài tìm anh, nhưng anh ta ngược lại, cứ nhiên không biết trốn cùng kẻ khác ở một nơi quái quỷ nào đó để... ngoại tình?

Phương Nhượng Thần đột nhiên nghĩ bản thân quả thực ngu xuẩn cực kỳ.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng bệch, gương mặt vừa nháy mắt đen đi của Phương Nhượng Thần khiến anh nảy sinh một loại dự cảm vô cùng không hay, anh biết Phương Nhượng Thần luôn luôn âm thầm bất định, nhưng lại thực sự nghĩ không ra ngoài việc mình đã mất tích một ngày đêm, thì rốt cuộc đã đắc tội gì với cái kẻ luôn chuyên chế độc quyền này.

“Tôi hỏi lại một lần nữa, đêm qua anh đã đi đâu?” Cường chế mình phải kiềm nén lại tức giận, Phương Nhượng Thần nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ một cách lạnh lùng, gần từng chữ một từng câu một mà hỏi.

Cậu ta nói rất chậm, phảng phất như đang tận lực muốn để Lăng Thịnh Duệ nghe được thật rõ ràng vậy, từng chữ một đều có sức mà phát âm thật kỹ, đáng về đó, tựa như đang hận không thể đem Lăng Thịnh Duệ từng miếng từng miếng một, nuốt thẳng vào bụng cậu ta vậy.

Cả người Phương Nhượng Thần tản ra băng giá lạnh thấu xương, khiến Lăng Thịnh Duệ nảy sinh ngay xung động muốn đào tẩu, cơ mà anh đương nhiên sẽ không khờ dại đến mức làm ra loại hành vi gần như là tự tìm đường chết này, áp a áp ứng trả lời: “Tôi...”

Anh nói ra một chữ, liền không nói thêm được nữa, đường nhìn sắc bén của Phương Nhượng Thần phảng phất như đang đem anh xuyên thủng đi vậy, làm anh chẳng dám lặp lại cái lý do mà chính anh cũng cảm thấy khập khiễng đó, thế là đành cúi đầu thật sâu, hoàn toàn không nói thêm lần nữa, chờ đợi sự phán xét của Phương Nhượng Thần.

Phương Nhượng Thần lặng lẽ nhìn anh, nhãn thần càng ngày càng lạnh đi.

Rốt cuộc, cậu cũng nhịn không nổi nữa, cậu vốn còn hy vọng Lăng Thịnh Duệ có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, bất luận là cái gì, cậu đều sẵn lòng tin tưởng. Nhưng hiện tại, cậu rất thất vọng, thái độ rúc mình lại của người kia, đã tương đương rồi với một lời thừa nhận ngầm hiểu.

Phương Nhượng Thần đột nhiên cảm giác được một sự lạnh lẽo đến mức thấu cả xương tủy.

Con người cơ rụt thật mạnh, Phương Nhượng Thần đẩy ngã Lăng Thịnh Duệ lên trên giường, leo lên đấy, xé ra quần áo của anh.

“Cậu làm gì vậy!”

Động tác kịch liệt bất thành linh xảy ra của Phương Nhượng Thần đã dọa Lăng Thịnh Duệ một trận khiếp vía, vô thức mà chống trả, nhưng lại bị Phương Nhượng Thần bắt lại hai tay một cách thô bạo, tay phải ấn chúng nó lên trên đỉnh đầu anh, tay trái tiếp tục đi vạch chiếc quần anh đang mặc.

Phuong Nhuroc Thần nhìn cũng chẳng thèm nhìn mà vứt đi từng mảnh quần áo xuống sàn nhà, gất gao nhìn chăm chăm cơ thể đang trần trụi của Lăng Thịnh Duệ.

Vóc người của Lăng Thịnh Duệ vẫn hoàn mỹ như trước, nhưng cái Phuong Nhuroc Thần chú ý hoàn toàn chẳng phải điều này, mà là những vết tích mờ ám phủ đầy lên da thịt màu mạch của anh.

Bắt đầu từ cổ trở đi, lan tràn một mạch xuống phía dưới...

Phuong Nhuroc Thần xanh cả mặt, đường nhìn chậm rãi dời xuống, lướt qua hai điểm mê người nổi lên trên bờ ngực, theo phản búng nhìn xuống, cuối cùng ngừng tại nơi phân thân vẫn có chút sưng đỏ ở giữa hai đùi anh.

Những nơi này, hầu như đều tràn ngập các vết tụ nhọt màu...

Lăng Thịnh Duệ vốn vẫn còn đang mờ mịt không rõ, nhưng nhìn vào đôi mắt sắc bén tựa như laser kia của Phuong Nhuroc Thần, nhất thời phản ứng lại kịp... Những vết tích trên thân mình đều bị Phuong Nhuroc Thần phát hiện cả rồi.

Lăng Thịnh Duệ đành chỉ sự giãy dụa của mình, nhìn chăm chăm chàng trai trẻ tuổi phía trên mình đang mang vẻ mặt phẫn nộ, bỗng dưng cảm thấy rất mê mải, không rõ.

Anh không hiểu vì sao Phuong Nhuroc Thần lại có hành động như thế, rõ ràng đã biểu hiện sự chán ghét cực kỳ của mình đối với anh, nhưng vì sao lại để tâm những chuyện như thế kia? Lẽ nào một người làm như anh trong mắt cậu ta, ngay cả chút đụng chạm vào anh cũng không thể để người khác chạm vào hay sao?

Phuong Nhuroc Thần tách mở hai đùi của Lăng Thịnh Duệ, đang chứng nó ra thật rộng, ấn lên trên ngực anh, động tác rất thô bạo, đầu gối của Lăng Thịnh Duệ va mạnh vào xương quai xanh, đau đến khoét tim.

Thân thể bị lay hoay thành tư thế khuất nhục như thế này, nửa thân dưới hoàn toàn bại lộ trước mắt Phuong Nhuroc Thần, Lăng Thịnh Duệ không hề chống trả gì, anh biết rằng điều này chỉ vô dụng. Những lần kinh nghiệm đầy thống khổ đã bảo anh rằng, loại thời điểm này tốt nhất là không nên phản kháng lại, trước mặt Phuong Nhuroc Thần một thân cây mạnh như thế, anh dù cho có chống trả như thế nào đi nữa thì cũng sẽ chẳng có kết quả gì sất.

Bởi quanh năm không chạm mặt ánh mặt trời, làn da bên trong đùi Lăng Thịnh Duệ trắng nõn, khiến những vết tích kia càng thêm chói mắt.

Nhìn chăm chăm vào những vết tích ấy, đôi mắt của Phuong Nhuroc Thần gần như đang muốn phun ra lửa vậy.

“Anh đang rất thèm muốn có phải không? Hơn nửa đêm ra ngoài, chính là vì tìm một thằng đàn ông nào đó chơi anh?” Phuong Nhuroc Thần không hề thả ra hai chân của Lăng Thịnh Duệ, chăm chọc, khiêu khích mà nói rằng. Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt, chăm chú mím lại môi, im lặng.

Phuong Nhuroc Thần vốn tưởng rằng anh sẽ phản bác lại với vẻ mặt mình vô tội, nhưng đợi cả nửa ngày, Lăng Thịnh Duệ một tí phản ứng cũng chẳng có, khiến cậu nảy sinh loại cảm giác giống như tay đang phải đánh thật mạnh lên trên bề mặt vài bông vậy, cực kỳ bất lực.

“Anh cứ nhục nhã như thế, cứ thích thú việc mở chân để thằng nào khác chơi mình đến thế sao? Được người ta chơi thì rất sướng đúng không?”

Con phần nộ ngập ngụa không nơi phát tiết, Phuong Nhuroc Thần tiếp tục phun ra những lời mà ngay cả cậu ta cũng cảm thấy cực kỳ khó nghe, nhưng cảm giác khó có thể chịu đựng kia trong lòng cậu lại không có bất kì sự giảm bớt nào, trái lại là ngày càng tuôn trào mãnh liệt.

Lăng Thịnh Duệ vẫn như cũ không có phản ứng, biểu cảm trên mặt rất bình tĩnh, tựa như hết thấy mọi chuyện đều không liên can gì đến anh.

Nội tâm Phuong Nhuroc Thần bỗng nhiên nảy sinh một loại đau đớn rỗng không, trên tim tựa như có một lưỡi dao cùn chậm rãi đè nén, cứa lấy vậy, không có loại cảm giác tê tâm liệt phế, nhưng lại ngọt ngào, áp bức không gì sánh được.

Ôm chặt tay của Lăng Thịnh Duệ, Phuong Nhuroc Thần kéo anh xuống giường, không quan tâm đến bước đi lảo đảo của anh, lôi anh đứng trước tấm gương.

“Anh nhìn thật kỹ cho tôi, tất cả các dấu vết trên người anh này, cái thằng đó rất mãnh liệt đúng không nhỉ, chơi anh rất sáng khoái có đúng không!” Phuong Nhuroc Thần hai mắt đỏ sẫm, hai tay nắm lấy tay của Lăng Thịnh Duệ ấn định gương mặt anh trước gương, ép buộc anh nhìn vào vết tích trên thân của chính mình.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn vào kẻ đứng trong gương kia, ánh mắt trống rỗng, giống như đang nhìn phải một kẻ xa lạ nào đấy.

Vì lẽ nào, bản thân mình lại phải chịu nỗi nhục nhã như thế này? Vì lẽ nào, từng kẻ một trong số bọn họ đều tận hưởng việc làm nhục anh. Là bởi vì gương mặt này phải không? Lăng Thịnh Duệ không khỏi cắn chặt môi dưới. Nếu gương mặt này bị hủy đi, mình sẽ có khả năng thoát khỏi bể khổ này đúng không?

Lăng Thịnh Duệ đau đớn nhắm lại hai mắt, trên mặt không còn một tia huyết sắc.

Anh lần đầu tiên cảm giác được, hóa ra bản thân mình lại nhơ nhuốc đến thế này...

Sự thờ ơ của Lăng Thịnh Duệ khiến Phuong Nhuroc Thần tức đến sắp phát điên, cậu vốn cho rằng Lăng Thịnh Duệ nhìn vào những vết tích trên thân

mình trong gương, sẽ lộ ra vẻ hổ thẹn, nhưng cái tên này lại chẳng có, thậm chí cả biểu cảm trên mặt cũng chẳng có chút nào biến hóa.

Giận không thể nhẫn, đẩy Lăng Thịnh Duệ ngã lên mặt sàn, Phương Nhượng Thần bắt đầu cởi bỏ áo và quần trên thân mình.

“Anh đã thích được mấy thằng đàn ông vui vẻ mình như thế, vậy ngay bây giờ chính tôi đây cũng sẽ thỏa mãn anh.” Phương Nhượng Thần nhìn khinh miệt người đang nằm cuộn mình trên mặt sàn kia, khóe môi lộ ra một tia cười trào phúng.

Cởi sạch chính mình, Phương Nhượng Thần đặt thân lên trên Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ đẩy ngã mạnh đến mức thân trí có chút mơ hồ, trước mắt là sao trời bay lượn, căn bản đã hết cách thấy rõ động tác của Phương Nhượng Thần, mãi đến khi thân thể ảm áp của đối phương bắt đầu đè lên mình một cách bá đạo, khơi gọi lên vài phần mảnh quá khứ nào đó ảm nấp tại nơi sâu thẳm thẳm trong kí ức anh, anh mới bắt đầu giãy dụa lại trong vô thức.

“Thả, thả tôi ra...” Hai cánh tay run lẩy bẩy ấn lên hai vai Phương Nhượng Thần, muốn đẩy cậu ra khỏi trên người anh.

Phương Nhượng Thần cười lạnh, túm lấy tay phải của Lăng Thịnh Duệ, đè lại bên cạnh người anh: “Anh không thích bị người ta cưỡng bức à? Hay là, anh thích chơi trò ‘lạt mềm buộc chặt’ hơn?”

Tiền tay tóm cả cái tay còn lại của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần cũng y theo lúc nãy ấn nó xuống, cười lạnh bảo: “Vậy thì tôi đây cũng phải chơi cùng một thằng đàn ông thấp hèn như ông anh rồi.” Dứt lời, cúi đầu xuống, cố sức ngăn chặn đôi môi anh.

Đầu lưỡi Phương Nhượng Thần không tốn chút sức nào liền đẩy mở được khớp hàm đóng chặt của Lăng Thịnh Duệ, bắt đầu điên cuồng mà tàn sát một cách bừa bãi trong miệng anh.

Đây hoàn toàn là một nụ hôn mang đầy tính nghiêm phạt, đầu lưỡi Phương Nhượng Thần hầu như không chút nào lưu tình mà càn quét từng góc ngách trong khoang miệng Lăng Thịnh Duệ, ngay cả khớp hàm cũng không buông tha, hôn một cách cực kì ngang ngược, thị uy.

“Ư...”

Lăng Thịnh Duệ cơ hồ đã sắp ngộp thở tới nơi.

Phương Nhượng Thần càng hôn càng bức mình, hề nghĩ tới khả năng có một kẻ nào khác dùng phương thức đồng dạng để hôn qua người đàn ông này, cậu liền cảm thấy khó có thể chịu được.

Lăng Thịnh Duệ là kẻ hầu nhà cậu, sao có thể để người khác đụng tới?

Kết thúc rồi một nụ hôn cực sâu khiến Lăng Thịnh Duệ tưởng như đã kéo dài đằng đẳng cả nửa thế kỉ, Phương Nhượng Thần cuối cùng cũng buông anh ra.

Nhặt lên thất lung da mà bản thân lúc nãy vừa xả xuống quăng ở một bên trên mặt sàn phòng, Phương Nhượng Thần kéo lấy hai tay Lăng Thịnh Duệ vẫn còn đang mơ màng, chuẩn bị trói lại.

Chỉ là tất những hành động của cậu, khi vừa nhìn thấy những vết hằn thật sâu trên cả hai cổ tay anh, thì ngay lập tức ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 25

Phương Nhượng Thần nhìn những vết hằn kia trên trên, sắc mặt có chút trắng ra. Tựa hồ là vì bị trói quá chặt, cũng hoặc là vì Lăng Thịnh Duệ đã rất cố sức chống trả giãy khỏi, mà cả hai cổ tay anh đều bị siết đến mức nơi xanh nơi tím, một vài chỗ thậm chí còn toát cả da, lộ ra những dấu máu mờ cảm, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Đây chắc chắn là thương tích để lại sau một trận ngược đãi...

Hiểu lầm được giải bỏ, tiếng hít thở của Phương Nhượng Thần gần như ngưng trệ, sự tương phản giữa những biểu hiện và thực tế quá mức lớn khiến cậu có chút khó có thể chấp nhận.

Lăng Thịnh Duệ mặt không chút cảm xúc, lặng đi mà nhìn chăm chăm trần nhà, như là đã chấp nhận rồi sự việc kế tiếp sẽ phát sinh, Phương Nhượng Thần lúc này mới phát hiện, anh đã sớm không còn phản kháng gì nữa rồi.

Phương Nhượng Thần đột nhiên cảm thấy khó thở, đấu tranh nội tâm cả nửa ngày, cuối cùng vẫn buông tay Lăng Thịnh Duệ ra, rồi khỏi trên người anh.

Sức ép trên thân nhẹ hẳn, Lăng Thịnh Duệ dường như có chút bất ngờ, không hiểu vì sao Phương Nhượng Thần lại đột ngột thả tay, anh còn tưởng cậu ta lại đi nghĩ ra mấy trò hành hạ mình gì đó nữa chứ. Trong lúc nhất thời, anh có chút cảnh giác nhìn cậu.

Sự hoài nghi và nỗi sợ hãi trong ánh mắt của Lăng Thịnh Duệ không chút nào che giấu, khiến Phương Nhượng Thần có chút xuống cả tinh thần, cậu không rõ vì sao bản thân dễ gặp phải những chuyện có can hệ tới Lăng Thịnh Duệ, là y như rằng dễ dàng đánh mất lý trí, thường có những hành động mà ngay cả chính cậu cũng không cách nào kiểm soát được. Lúc trước, cậu một mực cho rằng loại cảm giác này thuộc về sự ham muốn không chế đầy cường liệt đối với kẻ khác, nhưng bây giờ, thì loại suy nghĩ này đã bắt đầu dao động mất rồi.

Thế nhưng, nếu không phải như thế, vậy thì nguyên nhân là do đâu?

Trong lòng Phương Nhượng Thần càng ngày càng mờ mịt, cậu luôn cho rằng mình rất hiểu rõ bản thân, nhưng hiện tại lại càng ngày càng không thể nhìn thấu nổi tâm can của chính mình rồi.

“Tôi qua có phải... có phải anh bị người ta cưỡng bức hay không?” Phương Nhượng Thần có chút khó khăn mở miệng, rất hối hận những xung động lúc nãy của mình, nhưng một thực tế rằng Lăng Thịnh Duệ bị người khác xâm phạm vẫn tựa như một cú đấm nặng nề vào trong lòng cậu, cậu có chút hổ thẹn, nhưng sự phẫn nộ và phiền muộn vẫn lại chiếm cứ địa vị chủ chốt trong lòng. Cậu không thể nào hạ mình xuống, càng không thể bật lời xin lỗi nữa, thế là cứ lạnh lùng hỏi tiếp.

Lăng Thịnh Duệ thờ ơ liếc nhìn cậu, không hề trả lời, chỉ là sắc thái đau khổ trong ánh mắt lại càng thêm hằn sâu.

Phương Nhượng Thần đột nhiên đau lòng vô cùng, người đàn ông này, bất luận gặp phải chuyện gì cũng đều giấu giếm chịu đựng, cho dù là bị đối xử không hợp lẽ thường đi chăng nữa, cũng chỉ mang mỗi dáng dấp căm rãnh nhẫn nhục kia. Tuy có đôi lúc cậu rất yêu tính cách này của người đó, nhưng càng về sau, cậu vẫn hận rên sắt không thành thép mà hy vọng Lăng Thịnh Duệ có thể mạnh mẽ hơn chút đỉnh.

“Thằng đó là ai?” Phương Nhượng Thần buông giọng trầm thấp, nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, hạ mi mắt, không trả lời lại.

Phương Nhượng Thần không tiện phát giận, cực nhẫn nhịn con tức, vô cùng kiên nhẫn tiếp lời: “Nói tôi biết, tôi sẽ giết hắn.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn về mặt cấp thiết của cậu, nhất thời cảm thấy có chút mỉa mai. Anh định bảo rằng một trong số đó thằng em họ của cậu đấy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì anh vẫn cứ cho qua. Phương Nhượng Thần căn bản sẽ không tin, dù cho có tin thì cậu ta cũng sẽ chỉ định ninh anh là người dụ dỗ Phương Văn Dật, thế là anh dứt khoát ngay, chuyện gì cũng không nói ra.

“Nói mau!” Đợi một lúc lâu, sự kiên nhẫn không còn tồn đọng nhiều đã bị hao hết, bắt đầu có chút nóng nảy rồi.

Lăng Thịnh Duệ vẫn trầm mặc như cũ, anh biết Phương Nhượng Thần rất tức giận, nhưng anh cũng không muốn nói ra họ tên Trình Trí Viễn, một mặt là vì anh thông hận Trình Trí Viễn, căn bản không muốn nhắc đến bất cứ một sự việc gì can hệ đến hắn ta; một mặt khác, Trình Trí Viễn là một tên sát thủ, anh không muốn rước họa vào thân.

Phương Nhượng Thần gần như sắp phát điên rồi, một tay bóp chặt cái cằm của Lăng Thịnh Duệ, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên: “Anh nói cho tôi biết mau, đừng có giả câm giả điếc với tôi.”

Cằm dưới của Lăng Thịnh Duệ bị bóp đến phát đau, vì thế là hươ tay lên, cổ thủ gãy khỏi tay nắm của Phương Nhượng Thần.

“Tôi không muốn nói.” Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ bảo.

“Lẽ nào anh cứ bỏ qua như thế?” Thái độ của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Nhượng Thần tức không kèm được: “Anh có còn là đàn ông hay không? Bị thằng khác cưỡng bức mà lẽ nào không nổi khùng dù chỉ một chút? Ngay cả một ý nghĩ báo thù mà cũng không có sao?”

Gương mặt của Lăng Thịnh Duệ trong cơn phẫn nộ dần dần đỏ ửng lên, bất đắc dĩ đáp: “Dù gì thì đây cũng chẳng phải lần đầu, tôi đã quen rồi.”

Tổng cộng anh đã bị xâm phạm qua bốn lần, mỗi một lần đều là dưới những tình huống cực kì không tình nguyện mà phát sinh, anh dường như đã sắp coi như chuyện này là chuyện đương nhiên xảy ra luôn rồi.

Thói quen của con người thật đúng là đáng sợ, Lăng Thịnh Duệ tự giễu cười cười.

Phương Nhượng Thần vừa nghe lời anh nói, cơn giận nháy mắt bùng phát, Lăng Thịnh Duệ bảo rằng đây không phải lần đầu tiên, cũng có nghĩa là, lúc trước anh còn bị người khác xâm phạm, lại còn xui rủi là chẳng phải cùng một người.

Hề nghĩ đến đây, thì toàn thân Phương Nhượng Thần đã phát run.

Một tay bóp chặt vai Lăng Thịnh Duệ, ánh mắt của Phương Nhượng Thần lạnh đến cực điểm, lạnh lùng hỏi: “Những thằng đó là ai?”

Ngữ điệu của cậu vẫn có thể coi là còn chút bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt lại lưu chuyển sát ý lạnh thấu xương khiến Lăng Thịnh Duệ kinh hồn táng đảm.

“Tôi hỏi anh một lần cuối cùng, anh kể xem những thằng đã cưỡng hiếp anh là ai?” Lăng Thịnh Duệ mím môi, khó xử nhìn cậu: “Đừng hỏi nữa được

không? Tôi thật sự không muốn nói ra.”

Phuong Nhực Thần cười lạnh: “Nếu tôi nhất quyết bắt anh phải nói thì sao?”

Nhìn thấy nụ cười không chút độ ấm nào của cậu ta, Lăng Thịnh Duệ không khỏi rùng mình, nhưng vẫn không hề sợ chết mà trả lời: “Vậy thì tôi cũng hết cách...”

“Vậy thì tôi đây sẽ vui vẻ với anh cho đến khi anh chịu nói thì thôi.” Phuong Nhực Thần cười lạnh chen ngang lời của anh.

Lăng Thịnh Duệ sững sờ nhìn cậu ta, nhất thời không kịp phản ứng lại. Một hồi sau, bờ môi của anh liền bị Phuong Nhực Thần dùng sức ngăn chặn, thân thể cũng bị khóa vào cái ôm mạnh mẽ hữu lực của Phuong Nhực Thần.

“Ừm... Đứng...”

Lăng Thịnh Duệ phản kháng, thế nhưng tất cả những hành động chống đối kia đối với Phuong Nhực Thần mà nói, quả thật không đáng kể chút nào.

Phuong Nhực Thần ôm lấy thắt lưng anh, cứ giữ tư thế hôn mãnh liệt như vậy, đem anh ôm về trên giường.

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu sợ hãi rồi, trước đó không lâu vừa bị Trình Trí Viễn xâm phạm, thân anh vẫn đang đau đớn không thôi, nếu Phuong Nhực Thần lại tiếp tục làm thế, anh thực sự đã không thể nào chịu đựng nổi sự hành hạ này rồi.

Giữa lúc Phuong Nhực Thần chuẩn bị tiến vào bước cuối cùng, tiếng gõ cửa bỗng dưng vang lên.

Phuong Nhực Thần vốn không định để ý đến, nhưng tiếng gọi cửa kia càng ngày càng lớn, đến phút cuối còn có hẳn xu thế sẽ phá cửa xông vào, có thể thấy người ngoài cửa đang mất đi biết bao nhiêu kiên nhẫn.

“Ai vậy!” Phuong Nhực Thần dừng tay, không nhìn được mà quát về phía cửa.

Tiếng đập cửa im bất ngờ lập tức, ngoài cửa kia dường như không dự được Phuong Nhực Thần sẽ ở trong đây, một lát sau, mới mở miệng bảo: “Anh, là em đây, Tiểu Dật.”

Phuong Nhực Thần ngăn ra: “Em ở đây làm cái gì?”

“Nghe nói chú già đã về, nên em qua đây thăm hỏi.”

Thời khắc mấu chốt đột nhiên bị cắt ngang, Phuong Nhực Thần rất bức, nhưng cũng cực độ nhẫn nhịn không phát tác ra, cậu lo rằng sẽ bị Phuong Vân Dật nghe ra một ít manh mối.

Cậu ta không muốn bị Phuong Vân Dật biết chuyện chính mình hiện tại đang làm, cậu ta sợ Phuong Vân Dật sẽ cho rằng cậu ta là đồng tính luyến.

Sau khi do dự một lúc, Phuong Nhực Thần mới đáp lại: “Em đợi anh một lát, anh lập tức mở ngay đây.”

Lưu luyến không thôi mà thả Lăng Thịnh Duệ ra, Phuong Nhực Thần nhảy xuống giường, bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất để mặc vào quần áo, phát tiết dục vọng tuy rằng rất quan trọng, nhưng cậu ta càng không muốn phá hủy hình tượng bản thân trong mắt nhìn của Phuong Vân Dật.

Điều cậu không biết là, Phuong Vân Dật đã sớm nhận ra tâm tư của cậu ta, cho nên đã luôn âm thầm quan sát bọn họ, lúc này Lăng Thịnh Duệ vừa về đến cậu đã biết rồi, cậu cũng đoán được nơi này đang diễn ra sự tình gì, bây giờ là lúc cậu đang đặc biệt đi “quấy rầy” bọn họ đấy.

Mất thấy Phuong Nhực Thần đã tha mình, Lăng Thịnh Duệ nhất thời thở phào một hơi, chỉ là quần áo đã sớm bị xé toí tả, anh chỉ đành xuống giường bước đến tủ quần áo lớn tùy tay lấy một bộ quần áo nào đó, im lặng mặc vào.

Lúc Phuong Nhực Thần mở cửa ra, thì đã sớm hồi phục lại dáng vẻ áo mũ chỉnh tề của mình. Phuong Vân Dật tươi cười bước vào phòng, đường nhìn âm thầm quét một vòng căn phòng, cuối cùng dừng lại trên Lăng Thịnh Duệ đang ngồi yên ắng trên giường, nhẹ nhàng nhíu hai mắt lại.

Lăng Thịnh Duệ ăn mặc rất chỉnh tề, nhưng đã không còn là bộ quần áo mặc lúc về nữa, hiển nhiên là đã thay bộ khác rồi.

Hắn là bị xé nát mất rồi...

Cậu biết rõ phong cách làm việc của Phuong Nhực Thần, bất quá lúc cậu tới rất đúng lúc, vì thế mà có thể xác định được giữa hai người bọn họ hẳn là chưa phát sinh ra chuyện gì.

Phuong Vân Dật câu lên khóe môi, Lăng Thịnh Duệ là người cậu chăm trước, nên tuyệt đối không thể bị những ai khác đoạt đi, ngay cả khi kẻ đó có là người anh họ thân thiết nhất của cậu thì cũng không thể được.

“Chú già, anh không sao chứ, tối hôm qua anh đi đâu, tôi và anh họ đều lo lắng gần chết, tìm anh cả đêm rồi.” Phuong Vân Dật bước đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ, ngữ khí ôn nhu hỏi, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, nhưng trong ánh mắt lại không có chút ý cười nào.

Lăng Thịnh Duệ còn chưa hoàn hồn từ sự tình lúc này, tâm tình rất suy sụp, ứng phó một Phuong Nhực Thần đã đủ khiến anh đau đầu rồi, căn bản

chẳng còn sức lực đi tiếp thêm Phương Vân Dật, chỉ trả lời đơn giản: “Xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng tôi đã giải quyết xong rồi.”

Anh rất uể oải, thực sự không muốn phải nhiều lời giải thích làm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26

Thái độ trốn tránh của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Vân Dật cảm thấy cực kì khó chịu, vừa định mở miệng truy vấn, Phương Nhượng Thần liền cắt lời rằng: “Thôi bỏ đi, Tiểu Dật, anh ta hôm qua không có xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là bị bệnh thôi. Có chuyện gì thì đợi đến ngày mai hãy nói. Bây giờ anh ta rất mệt, để anh ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Phương Vân Dật có chút không được cam tâm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Lăng Thịnh Duệ, vẫn là gạt đầu.

“Vậy Tiểu Dật, chúng ta ra ngoài trước nào.” Phương Nhượng Thần bước đến trước cửa, biểu tình đậm nhạt, nhìn không ra suy nghĩ của cậu ta.

Phương Vân Dật nhún nhún vai: “Dạ được.”

Phương Nhượng Thần bước ra khỏi phòng.

Dư quang nơi khuất mắt Phương Vân Dật vẫn một mực nhìn bóng lưng của anh cậu, sau khi đã xác định được cậu ta sẽ không nhìn thấy được, thì nhanh như chớp cúi đầu phủ miệng bên tai Lăng Thịnh Duệ, dùng âm thanh chỉ hai người bọn họ nghe thấy bảo rằng: “Tôi nay tôi sẽ đến tìm anh.”

Lăng Thịnh Duệ chấn động cả người, nhưng vẫn rù rì, nhắm mắt, không nhìn vào cậu, hàng lông mi dài rung động trong bất an.

“Cứ thế nhé.” Phương Vân Dật đứng thẳng người, quay bước khỏi căn phòng.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng vắng lặng như tờ, sắc trời đã bắt đầu trở tối, Lăng Thịnh Duệ nhìn gian phòng tối như mực, cảm nhận được một sự mệt mỏi triệt để.

Vô lực mà ngã lên giường, Lăng Thịnh Duệ ngay cả sức lực để thay quần áo cũng không còn nữa, mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Phương Vân Dật đêm ấy thực hiện đúng lời đã hứa, vừa qua mười hai giờ khuya liền lặng lẽ chạy sang phòng ở của Lăng Thịnh Duệ, nương nhờ ánh trăng yếu ớt ở ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng bước đến trước giường của Lăng Thịnh Duệ.

Cậu không bật đèn, bởi lẽ cậu sợ sẽ bị người khác phát giác, đặc biệt là Phương Nhượng Thần.

Cậu chắc chắn một điều rằng Phương Nhượng Thần vẫn chưa biết sự tình giữa cậu và Lăng Thịnh Duệ, hơn nữa cậu vẫn luôn cực lực bảo mật, cậu sợ rằng Phương Nhượng Thần sau khi biết được chuyện đó sẽ phải nhận đả kích, sau đó phát hiện ra tâm ý của bản thân, giành lấy Lăng Thịnh Duệ với cậu.

Tuy rằng cậu vẫn cảm thấy bản thân cũng không yêu Lăng Thịnh Duệ, nhưng cũng không muốn anh bị người khác nhúng chàm và tranh giành, dù người đó có là Phương Nhượng Thần thân thiết nhất của cậu đi chăng nữa.

Phương Vân Dật cởi bỏ quần áo của mình, leo lên trên giường, động tác rất nhẹ rất chậm.

Lăng Thịnh Duệ không hề tỉnh lại, điều này cũng vừa hợp ý Phương Vân Dật, hề nghĩ đến phản ứng sẽ có khi bị choàng tỉnh của Lăng Thịnh Duệ, cậu liền cảm thấy máu chảy toàn thân bắt đầu sôi sục.

Cậu muốn nhìn thấy dáng vẻ Lăng Thịnh Duệ bởi vì sợ hãi mà nỗ lực phản kháng lại mình...

Không đợi lâu hơn, Phương Vân Dật chộp ngay lên người Lăng Thịnh Duệ, thân người Lăng Thịnh Duệ đồng thời cũng nảy sinh chấn động, như là bị giật mình mà tỉnh lại.

Phương Vân Dật nội tâm mừng rơn, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Lúc nhìn rõ được người nằm trên là ai, Lăng Thịnh Duệ phảng phất đã dự liệu được phản ứng sẽ phát sinh tiếp theo, không hề có bất kì chống trả nào, khiến suy nghĩ vừa nảy của Phương Vân Dật đều tan thành mây khói.

“Tại sao anh không phản kháng lại?”

Phương Vân Dật dự định sẽ chơi một lần “bá vương ngành thượng cung” (rape), nhưng thái độ của Lăng Thịnh Duệ cực kì không “hợp tác”, thế là có chút buồn bực.

“Cậu muốn làm gì thì làm đi.” Lăng Thịnh Duệ trầm mặc một lúc nhanh, có chút mệt mỏi mở miệng rằng.

Ngữ điệu của Lăng Thịnh Duệ rất đậm nhiên, tựa như đã không còn chút để tâm nào tới những chuyện như thế này nữa, Phương Vân Dật nhất thời có hơi tức giận: “Tôi muốn cường bạo anh đấy, lẽ nào anh không sợ.”

“Thế ‘sợ’ có tác dụng gì không?” Lời của Lăng Thịnh Duệ nghe có chút cay đắng, tựa như đang tự giễu mình.

“Tôi qua anh đi đâu, làm gì?” Phương Vân Dật phủ thân lên, ghé vào bên tai Lăng Thịnh Duệ hé miệng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt răng, không hề trả lời.

“Ha ha, không nói à? Vậy thì đừng trách tôi không khách khí.” Phương Vân Dật cười lạnh, một tay ấn đuôi phải của anh áp lên lồng ngực anh, bày ra một tư thế vô cùng gấp khúc, đâm vào thân thể anh.

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ tối sầm lại, thân thể bị uốn cong vượt mức thường thể này, anh thực sự khó mà chịu đựng được.

Tuy nhiên, hễ là chuyện anh đã quyết tâm không nói, thì cho dù là người khác có bức bách anh cỡ nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không hé một lời, tuy kiên trì có chút ngu xuẩn, nhưng đây chính là tôn nghiêm cuối cùng mà anh có.

Phương Vân Dật cũng là một kẻ không đạt được mục đích thì sẽ không dễ dàng bỏ qua. Vì thế, cậu cực kì nhẫn nại hành hạ Lăng Thịnh Duệ, bắt ép anh phải trả lời.

Tối hôm ấy đối với Lăng Thịnh Duệ mà nói, thực sự là một hồi ác mộng. Trong căn phòng tối tăm, Phương Vân Dật ép buộc anh bày ra đủ loại tư thế khó nhằn, tùy ý mà xâm phạm anh, thẳng đến khi anh rơi vào hôn mê...

Không đạt được đáp án thỏa mãn, Phương Vân Dật tuy có chút không hài lòng, nhưng dục vọng chiếm được thỏa mãn triệt để, nên cũng không quá mức để tâm nữa.

Và thế là, sự việc này cuối cùng cũng chỉ để mặc vậy, không giải quyết được chút gì.

Hơn mười mấy ngày tiếp theo, Phương Vân Dật ném được quả ngọt trở nên lớn mật, luôn lên vào trong phòng Lăng Thịnh Duệ tùy ý làm bậy với anh. Lăng Thịnh Duệ cũng chưa từng phản kháng lấy một lần, bất luận Phương Vân Dật có thô bạo như thế nào đi nữa, anh cũng chỉ lặng lẽ nhẫn nhịn.

Cũng bắt đầu từ những ngày này, tâm tình của anh càng ngày càng tan biến, lời cũng ngày càng ít đi. Ngoại trừ hằng ngày vui đầu làm việc ra, thời gian còn lại anh chỉ khóa mình trong phòng hoặc chờ người ra, thoát nhìn tương đương chán chường.

Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật ngay từ đầu không quá để ý, về sau cũng phát hiện ra có điều gì không đúng. Cả người Lăng Thịnh Duệ đã gầy mất một vòng lớn, toàn thân trông thờ ơ ủ rũ, mặt ủ mày chau. Ban đầu bọn họ còn cho rằng anh sinh bệnh, kết cục đến bệnh viện kiểm tra xong lại chẳng tra được bệnh gì, trong lúc bất đắc dĩ, hai người họ chỉ đành đưa anh đến bác sĩ tâm lý, kết quả có được chính là áp lực tâm lý của anh quá lớn, hơn nữa còn xu thế phát triển thành uất (ức) chứng.

Cả hai người bị kết quả khám bệnh này dọa sợ, không thể nào dám tin Lăng Thịnh Duệ có năng lực kháng áp rất mạnh cứ nhiên sẽ có khả năng mắc phải chứng uất ức.

Sau khi dây dưa một đoạn thời gian ngắn, thái độ bọn họ đối với Lăng Thịnh Duệ bắt đầu trở nên hòa hoãn hơn.

Phương Nhược Thần không còn dưng mảy quắc mắt với anh nữa, bắt đầu trở nên ôn nhu hơn; Phương Vân Dật cũng bắt đầu kiềm nén lại ham muốn của bản thân, số lần chiếm lấy Lăng Thịnh Duệ ngày càng ít. Những người làm việc ở Phương gia thấy Lăng Thịnh Duệ thoáng cái được hai huynh đệ Phương gia “coi trọng” hơn nhiều, thái độ đối đãi với anh cũng trở nên cung kính hơn trước.

Đãi ngộ đột nhiên chuyển biến tốt, Lăng Thịnh Duệ nhất thời không kịp thích ứng, song áp lực xung quanh nhỏ đi, anh vẫn cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, tâm tình cũng dần trở nên tốt hơn.

Hết thấy những điều trông thấy này khiến Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật thờ phào nhẹ nhõm. Tuy Lăng Thịnh Duệ vẫn trầm mặc ít lời như cũ, nhưng so với dáng vẻ chán chường ảm đạm lúc trước thì đã ổn hơn không ít, vì vậy mà kiểm lại tâm tình của mình, tiếp tục chờ Lăng Thịnh Duệ chậm rãi hồi phục.

Sinh hoạt dần dần trở về yên ổn.

Thời gian tựa như dòng cát trôi đi qua các kẽ hở trên tay, chỉ trong nháy mắt, một tháng đã qua đi, Lăng Thịnh Duệ cũng bắt đầu quen dần với cuộc sống bây giờ. Hai anh em Phương gia nói lung tung đi sự kiểm soát đối với anh, vào lúc rảnh rỗi, anh thậm chí còn có thể ra ngoài dạo phố, chẳng qua anh không thích nơi đông người lắm, cho nên đại đa số thời gian anh đều nán lại phòng mình đọc sách, nghe một chút nhạc.

Chiều ngày hôm nay, Phương Nhược Thần chuẩn bị tham dự một buổi tiệc rượu của một người bạn làm ăn trong giới kinh doanh. Cậu dự định sẽ đưa Phương Vân Dật đi cùng, nhưng Phương Vân Dật hôm đấy phải lên lớp học bù. Cậu không muốn đi một mình, thế là gọi Lăng Thịnh Duệ đi chung.

Lăng Thịnh Duệ từ trước đến giờ chưa bao giờ tham gia qua tiệc rượu, hơn nữa anh trước nay vốn không thích nơi đông đúc, không dự định sẽ đi.

Nhưng dưới yêu cầu đầy cường ngạnh của Phương Nhượng Thần, anh vẫn cực kì bất đắc dĩ mà đáp ứng cậu ta.

Đứng trước gương, Lăng Thịnh Duệ chau mày, vô cùng không nguyên mặc vào bộ com lê trắng do Phương Nhượng Thần đặc biệt chọn cho mình. Anh không thích phục trang quá mức hình thức, vừa rườm rà lại gò bó, không những thế, lờ như làm bản đi lại cực kì phiền phức... Tây trang một bộ đã rất đắt, mà lại rất khó giặt sạch nữa.

“Chuẩn bị xong chưa?” Phương Nhượng Thần mở cửa bước vào, có chút không kiên nhẫn mở miệng hỏi, cậu đã đứng đợi ngoài cửa gần mười phút rồi.

Lăng Thịnh Duệ ngoảnh đầu lại, có chút khó xử nhìn cậu, gương mặt ửng đỏ lên, nghẹn mắt nửa ngày mới mở lời một cách vô cùng ngượng ngùng: “Tôi không biết thắt cà-vạt.”

Phương Nhượng Thần hơi sững sốt, sau đó vô cùng hết nói nhìn vào chiếc cà-vạt vương vãi đang quăn trên cổ anh, nếu cái vật bị vò đến mức nhăn nhúm kia còn có thể gọi là một cái cà-vạt bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27

Phương Nhượng Thần một mặt hắc tuyến bước đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ, tháo ra chiếc cà-vạt bị thắt đến lung tung trên cổ anh, cúi đầu xuống, giúp anh thắt lại nó.

Cử chỉ của Phương Nhượng Thần rất cẩn thận, ánh mắt chuyên chú vào từng động tác trên tay Lăng Thịnh Duệ.

Hai người thân cao gần nhau, Phương Nhượng Thần hơn Lăng Thịnh Duệ một vài xen-ti-mét, Lăng Thịnh Duệ hơi ngửa ngửa đầu, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt cực kì đẹp trai của Phương Nhượng Thần, cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, thân người hơi lùi ra sau một chút.

“Đừng nhúc nhích.” Động tác của Phương Nhượng Thần bị cắt ngang, nhất thời khó chịu bảo, dùng sức kéo chiếc cà-vạt đang vòng lấy trên cổ áo Lăng Thịnh Duệ, kéo nó hướng về mình. Chỉ là, cậu ta dùng sức quá tay, trên cổ Lăng Thịnh Duệ vừa thắt lại, thân người anh bất ngờ ngã vào lòng Phương Nhượng Thần.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời hóa đá.

Phương Nhượng Thần cũng có chút sững sốt, nhưng vẫn nhanh gọn hồi phục lại trạng thái bình thường, cậu vừa định đẩy Lăng Thịnh Duệ ra, nhưng đối phương lại không có chút động thái nào khác, nên cậu cũng đứng im không nhúc nhích.

Cái đầu của Lăng Thịnh Duệ vừa vặn ngã lên vai Phương Nhượng Thần, đầu hai người đan xen nhau, gần như dán vào cùng nhau. Hơi thở cực nóng ấm của Phương Nhượng Thần từng đợt từng đợt phả vào cổ anh, chui vào trong cổ áo của anh.

Phương Nhượng Thần do dự chốc lát, vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Thịnh Duệ.

Thân người Lăng Thịnh Duệ nhất thời run bắn, lại càng không dám động đậy thêm. Anh sợ bản thân chống trả lại sẽ chọc trúng con thú tính của đối phương, nhưng ngoài dự liệu của anh, chính là sau khi Phương Nhượng Thần ôm lấy anh, nhưng không hề có thêm bất cứ động thái nào khác.

Tựa hồ chỉ là một cái ôm đơn thuần...

Không biết vì sao, nhịp tim của Lăng Thịnh Duệ dần an ổn trở lại. Vòng tay của Phương Nhượng Thần đã không còn là sự cường thế, bá đạo như trước, mà vô cùng ôn nhu. Cái ôm đầy vững vàng ấy khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy ấm lòng.

Anh lần đầu tiên nghĩ rằng, hóa ra được người khác ôm cũng là một chuyện thoải mái như thế.

Cửa sổ rộng mở, một cơn gió mát lành thổi vào, tấm rèm trắng tinh theo gió phất lên, hai người đứng kế bên cửa sổ, bên ngoài là ánh mặt trời rực rỡ, làm mờ đi hai bóng dáng ôm nhau không rời của họ.

Trong phòng hiện rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng phàn phật nhỏ nhẹ của tấm rèm cửa đang bay trong gió. Phương Nhượng Thần nhắm lại mắt, cảm tựa lên vai Lăng Thịnh Duệ, nghiêng đầu sang, đem cả gương mặt mình vùi vào trong cổ Lăng Thịnh Duệ, hít lấy mùi hương thanh nhã của một người đàn ông từ thân anh truyền tới.

Đó là mùi hương đặc biệt mà chỉ riêng một người đàn ông thành thực mới có.

Ánh nắng vào mùa đông cực ấm áp, khiến tâm tư con người cũng theo đó mà trở nên nhu hòa đi rất nhiều...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, di động trong túi Phương Nhượng Thần đột nhiên reo vang, phá vỡ sự tĩnh mịch của căn phòng hiện giờ.

Phuong Nhựt Thần mở choàng mắt, thoáng chốc tỉnh táo trở lại. Nhưng còn chưa đợi cậu nhúc nhích, Lăng Thịnh Duệ đã nhanh hơn cậu một bước mà giãy khỏi người cậu, xấu hổ lùi ra sau một bước, kéo xa khoảng cách giữa hai người lúc đó.

Trong lòng đột nhiên trống trải đi, tâm tình Phuong Nhựt Thần tựa hồ đã lạnh đi chỉ trong một khoảnh khắc đó.

Có chút bất đắc dĩ tiếp điện thoại, Phuong Nhựt Thần ngữ điệu không tốt mở miệng: “Chào, tôi là Phuong Nhựt Thần, xin hỏi anh tìm ai?”

“À, chúng tôi đang chuẩn bị, lập tức tới ngay.” Đôi mày Phuong Nhựt Thần nín chặt, có chút phiền não nói nói chiếc cà-vạt thắt quá chặt.

“Đứng đây, đại khái khoảng một giờ nữa sẽ tới. Cứ thế đi, tôi cúp trước đây.”

Còn không đợi người gọi tới nói xong, Phuong Nhựt Thần rất không bình tĩnh dập máy trước, một lần nữa hướng đường nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ. Vừa nãy Lăng Thịnh Duệ dường như đang nhìn cậu ta, rồi ngay sau khi chạm phải ánh mắt của cậu ta nhìn về mình, thì thực vội vàng rũ mi mắt xuống.

Phuong Nhựt Thần tiến về trước một bước, định sẽ ôm lấy Lăng Thịnh Duệ vào lòng mình lần nữa, nhưng khi bắt gặp phải ánh nhìn đột nhiên trở nên đầy cảnh giác của đối phương, cuối cùng vẫn dừng lại.

Tâm bệnh của Lăng Thịnh Duệ còn chưa khỏi, cậu không dám hành động khinh suất.

“Cà-vạt của anh còn chưa thắt xong.” Phuong Nhựt Thần ổn định lại suy nghĩ đang rối bời của mình, trước sau như một vẫn không biểu lộ cảm xúc, chỉ là trong đáy mắt cậu lại tràn ngập một tia thất vọng.

Lăng Thịnh Duệ hơi sững sốt, lập tức cúi đầu nhìn cổ áo của chính mình, bởi vì hành động lúc nãy của hai người, mà chiếc cà-vạt vốn đã sắp thắt xong lại bị xộc xệch, lỏng lẻo quấn lấy trên cổ áo anh.

“...”

Sau đó, Phuong Nhựt Thần lại giúp Lăng Thịnh Duệ thắt cà-vạt lần nữa. Chỉ là lần này, bầu không khí giữa hai người hoàn toàn bất đồng so với lúc nãy, tĩnh lặng, cứng nhắc, mang lại một loại xa lạ không ăn ý. Phuong Nhựt Thần có chút khó chịu, vì sao đồng dạng một việc làm, mà cảm giác lại khác xa nhau như vậy?

..... phân cách tuyến nồng ấm ngẫu nhiên xuất hiện. ....

Địa điểm tổ chức tiệc rượu là một đại sảnh của tòa khách sạn năm sao hai mươi tầng sang trọng nhất của thành phố. Lúc hai người tới nơi, trời đã bắt đầu tối dần. Đêm đầu đông đặc biệt lạnh, nhưng bên trong khách sạn thì khung cảnh lại rực sáng và ấm cúng.

Lăng Thịnh Duệ từ đó đến nay chưa từng tham dự qua một buổi tiệc rượu hoành tráng nào, chỉ đứng ở cửa thôi mà đã bị cảnh tượng xa hoa ở bên trong làm lóa mắt cả mắt.

Đèn treo bằng thủy tinh đầy hoa lệ, sàn nhà cẩm thạch bóng đến mức có thể phản chiếu cả bóng người, bàn tiệc dài là cả một bữa thịnh soạn với đủ loại món ngon rượu quý, hơn nữa còn có cả những vị nam thanh nữ tú ăn mặc sang trọng và những chàng phục vụ tuấn mỹ cao gầy, nơi đây, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là sự phơi bày toàn diện nhất của cuộc sống xa xỉ thuộc về giới thượng lưu trong xã hội.

“Thế nào, bị dọa rồi sao?” Chú ý tới biểu cảm có chút ngây người ra của Lăng Thịnh Duệ, Phuong Nhựt Thần mỉm cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy có chút ngượng, nhưng vẫn vô cùng thành thực trả lời: “Đây vẫn là lần đầu của tôi ở đây, lần đầu nhìn thấy cảnh tượng... như thế này.” Anh quả thực không tìm được một tính từ nào thích hợp, vì vậy mà thẳng thắn nhảy câu, sau đó xấu hổ cười cười.

Phuong Nhựt Thần ngoài dự liệu của mọi người, không hề giấu cợt anh, khước miệng ngày càng giương cao: “Sau này anh sẽ thường xuyên tới những nơi như thế đây, tập quen đi là được.”

Lăng Thịnh Duệ đang định nói sau này có thể không muốn tới nữa, nhưng lại nhìn thấy biểu tình hiếm khi có được nhu hòa của Phuong Nhựt Thần, thì lấp lửng bâng quơ mà “à” lên một tiếng đáp lại.

Anh không muốn làm mất hứng Phuong Nhựt Thần.

Sau khi xuất trình thư mời cho phục vụ sinh tại cửa, Phuong Nhựt Thần và Lăng Thịnh Duệ tiến vào đại sảnh tiệc rượu.

Hai người vừa bước vào đại sảnh, lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Bọn họ có được địa vị đáng tự hào hơn người, tướng mạo đều thuộc loại tuấn mỹ bất phàm, ngàn người chỉ một, hơn nữa khí chất lại xuất chúng. Tất cả những điều ấy đều là tư chất do thiên bẩm mà có.

Có một số người trời sinh đã mang sẵn khí chất đặc biệt, chỉ cần đặt chân đến một nơi chốn thích hợp, sẽ tỏa phát loại hào quang chói mắt tựa như kim cương lấp lánh.

Thật trùng hợp làm sao, Phuong Nhựt Thần và Lăng Thịnh Duệ đều là những người mang sẵn những khí chất như thế.

Phuong Nhuc Thanh thi da khong can noi nua, troi sinh da la mot quy cong tu, bua tiet ruou nay qua thuc duoc to chuc dua tren so thich va yeu cau cua cau, cau tu lau da la tieu diem chinh cua nhung anh nhìn xung quan; ma khi chat nho nha thanh thuc cua Lang Thinh Dué cũng khiến vô số con người phải ghé mắt liếc nhìn.

Chỉ là, những ánh nhìn chăm chú vào Lăng Thịnh Duệ rõ ràng còn nhiều hơn Phuong Nhuc Thanh một ít. Trong phạm vi quan hệ cực hạn hẹp của giới thượng lưu, những kẻ có thể trụ chân được không nhiều, Phuong Nhuc Thanh chính là một trong số ấy, vì thế mà danh tiếng của cậu ta trong giới này đã sớm là không ai là không rõ, là không ai không hay. So sánh nhau mà nói, lần xuất hiện đầu tiên của Lăng Thịnh Duệ tất sẽ đem lại thêm vài phần cảm giác mới mẻ.

Được nhiều tia nhìn sáng quắc như vậy nhìn chăm chăm, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy cực kì mất tự nhiên, thế là rút người về phía sau, lùi về sau lưng Phuong Nhuc Thanh.

Nhận thấy được phản ứng thu mình lại của người kia, khóe miệng Phuong Nhuc Thanh nhẹ nhàng giương lên trên.

Hai người vừa bước vào không bao lâu, liền đã có hai quý cô xinh đẹp trẻ tuổi bước tới, mỉm cười và chào hỏi Phuong Nhuc Thanh.

“Thanh, đã lâu không gặp.” Người bắt chuyện đầu tiên là một cô gái cao gầy khoác lên chiếc váy dạ hội hở lưng màu tím, dáng người không phải loại xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại rất xinh xắn, khí chất ưu nhã cũng thuộc loại khá.

“Đã lâu không gặp, Thi Tuyền, Vi Tư.” Phuong Nhuc Thanh nghiêng thân, mỉm cười gật đầu với các quý cô.

“Lần gặp anh gần đây cũng đã cách mấy tháng trời rồi, dạo này anh bận lắm sao?” Một cô gái khác cũng tươi cười mở miệng hỏi, cô thuộc dạng nhỏ nhắn khá ái, một đôi mắt vừa to vừa long lanh ánh nước khiến cô trông càng thêm quyến rũ, giọng nói ngọt ngào thánh thót, hết như chú chim sơn ca.

“Đúng vậy, gần đây công ty bè bộn nhiều việc, hơn nữa tại gia cũng có chút chuyện cần xử lý.”

Vừa nói, Phuong Nhuc Thanh vừa hơi nghiêng đầu sang, dư quang nơi khóe mắt quét sang phía sau một chút, sau khi đã xác định Lăng Thịnh Duệ vẫn đang đứng sau lưng, nhất thời yên lòng trở lại.

Động tác cực nhỏ của Phuong Nhuc Thanh đã hấp dẫn sự chú ý của hai cô gái. Bọn họ đã chú ý đến Lăng Thịnh Duệ, cảm thấy rất hứng thú đối với vị khách đây anh tuần thành thục này, quý cô cao gầy tên Thi Tuyền hướng một ánh nhìn tươi cười về phía Lăng Thịnh Duệ, cười hỏi: “Vị này là...”

Cô gái còn lại cũng mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Lăng Thịnh Duệ, ánh mắt mang theo ý dò xét đang đánh giá anh.

Ánh mắt của các cô quá mức lộ liễu, Lăng Thịnh Duệ nghĩ có lẽ các cô đang suy đoán thân phận và địa vị của anh, tuy bọn họ có lẽ không có ác ý gì, nhưng vẫn khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Anh ta tên Lăng Thịnh Duệ, là... một người bạn của tôi.”

Phuong Nhuc Thanh tươi cười đẩy Lăng Thịnh Duệ tới trước mặt mình, sự tiếp xúc cơ thể quá mức thân mật, không chút nào e dè, thậm chí còn thân thiết vô cùng đưa tay khoát lên bờ vai của anh, kề sát lưng anh, từ xa trông lại, tựa như cậu ta đang từ đằng sau ôm lấy anh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 28

Một câu “là bạn” của Phuong Nhuc Thanh khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy thụ sùng nhược kinh, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ tới một Phuong Nhuc Thanh lạnh lùng của anh sẽ đặt anh ở một vị trí cao quý như thế trong lòng, nhất thời có chút ngạc nhiên mà cười cười.

Cử chỉ của hai người có chút mờ ám, Phuong Nhuc Thanh nhìn vào ánh mắt Lăng Thịnh Duệ càng khiến hai cô gái kia suy nghĩ ngày càng chệch hướng. Vì thế mà sắc mặt các cô trở nên cực kì khó coi.

Thi Tuyền nhắc khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười cũng khó coi vô cùng, mở miệng rằng: “Ha ha, Nhuc Thanh, Lăng tiên sinh, hai anh từ từ tán gẫu, tôi và Vi Tư qua bên kia thăm hỏi Đường tiên sinh một chút.”

Dứt lời, vẫn chưa đợi Phuong Nhuc Thanh đáp lại, liền một mạch kéo theo cô gái Vi Tư vẫn đang trong trạng thái mờ mịt, vội vã rời đi rồi.

Nói đùa, hai vị này tuy là loại hàng chất lượng tốt, nhưng nếu là đồng tính thì có thể miễn bàn nữa, các cô cũng không muốn tiến quá mức gần với cái quan hệ mờ ám giữa hai tên đàn ông đâu.

Nhìn thấy dáng dấp thất sắc trên hoa dung của các quý cô, Phuong Nhuc Thanh giương khóe miệng lên, trong ánh mắt nhàn nhạt toát ra tia khinh

thường.

Lăng Thịnh Duệ ngược lại nhạy cảm hơn, phát giác được sự thay đổi trong ánh nhìn của hai quý cô nọ, nhất thời ý thức được anh và Phương Nhượng Thần đứng quá mức sát, nên trong một phút ngưng ngừng anh đã kéo ra khoảng cách với Phương Nhượng Thần.

Chính vào lúc này, một cậu bồi bàn đang bưng khay bước tới bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, giọng nói hạ thấp đến mức chỉ hai người có thể nghe rõ: “Lăng tiên sinh, phiền anh nhìn về phía ban công kia một chút.”

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy kỳ quặc, chàng trai phục vụ này trong lúc nói không hề nhìn thẳng mình, mà cứ chỉ lại ưu nhã đem rượu trên khay đặt ở chiếc bàn tiệc dài phía sau lưng mình, thần sắc bình thản.

Lăng Thịnh Duệ có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời liếc nhìn về phía ban công lộ thiên kia.

Chỉ một cái liếc mắt, thân thể anh liền như bị niệm chú, không cách nào nhúc nhích.

Chỉ thấy, ở tại một ban công nằm dưới bầu trời đêm, có một người đàn ông anh tuấn, thân người cao lớn đang mỉm cười nhìn anh, hai tay ôm hông hai cô gái xinh đẹp, nhưng lực chú ý lại không chút nào đặt ở trên người họ, dường như hoàn toàn ngưng lại trên người Lăng Thịnh Duệ, đôi con ngươi xanh tựa như ngọc bích đang nhẹ nhàng hít lại, phóng thẳng đánh giá trên dưới anh.

Lăng Thịnh Duệ tựa như bị hãm vào hầm băng, ngay cả hô hấp cũng đông cứng lại, hé miệng ra, nhưng lại phát hiện bản thân không bật nổi một tiếng nào.

Hứa Gia Lân...

Đầu óc Lăng Thịnh Duệ trở nên trống rỗng, ngưng trệ cả nửa ngày mới có thể thoát lên ba chữ này.

“Anh nên im lặng, bằng không vị tiên sinh bên cạnh anh này sẽ phải chịu một số phiền phức đấy.” Vị bồi bàn hơi nhướn khóe miệng lên, uy hiếp anh một cách thâm lặng.

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc vặn cổ, nhìn về phía Phương Nhượng Thần đang đứng, dường như cậu ta đang bị hai cô gái quần lầy, vẻ mặt đang ôn hòa ứng phó với các cô, không hơi đâu bận tâm Lăng Thịnh Duệ bên đây.

Lăng Thịnh Duệ xoay mặt lại, gương mặt cứng nhắc nhìn bồi bàn.

“Bây giờ anh uống hết ly rượu này, sau đó đi tới chỗ Hứa tiên sinh trong im lặng, đừng để Phương tiên sinh phát hiện.” Bồi bàn mỉm cười bưng ly rượu cuối cùng trên khay đến trước mặt anh, biểu tình vô cùng tự nhiên, trong mắt nhìn của người chung quanh thì chẳng có gì đáng lạ.

Lăng Thịnh Duệ tiếp lấy ly rượu trong tay hắn một cách máy móc, màu sắc của rượu trong này không có gì khác so với các ly khác, một màu hổ phách tuyệt đẹp, thế nhưng Lăng Thịnh Duệ lại cảm nhận được một mối nguy mơ hồ nào đó từ ly rượu tỏa ra, dường như có một âm mưu đang được tiến hành trong im lặng. Anh vô cùng chắc chắn, ly rượu này đã được thêm vào một thứ gì đó khác.

“Anh đừng do dự nữa, mau chóng uống cho hết đi, bằng không Hứa tiên sinh sẽ nổi giận.” Bồi bàn vừa cười vừa nói.

Cậu trai phục vụ này mang gương mặt cực kì thanh tú, cười lộ lên lại lộ ra hai cái răng khểnh nhỏ xinh, đáng yêu vô cùng. Nhưng trong mắt Lăng Thịnh Duệ lúc đấy, cậu ta lại trông giống một ác ma đến từ địa ngục hơn, nhìn vào chỉ thấy vô cùng chướng mắt.

Roi vào đường cùng, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành đem rượu đặt đến bên môi, ngửa đầu lên, uống một hơi cạn sạch. Anh từ trước đến nay không uống quá nhiều rượu, cũng chưa từng cảm thấy vị của rượu có gì ngon cả. Dòng chất lỏng đắng chát lạnh ngắt chảy ngang cổ họng, anh nghĩ, sau này mình cả đời cũng sẽ không gặp lại cái loại thức uống này nữa.

“Tốt lắm, bây giờ phiền anh đến bên cạnh Hứa tiên sinh.” Mắt chăm chú nhìn Lăng Thịnh Duệ uống cạn ly rượu, cậu bồi bàn ra lệnh lần nữa.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, nhìn sang Phương Nhượng Thần lần cuối – người đang bị hai cô gái xinh đẹp sống chết quần lầy, cắn cắn môi, hướng về phía Hứa Gia Lân đang đứng mà bước tới.

Anh bước đi thật chậm, cơ thể cũng có chút chao đảo nhỏ nhất, tựa như một khối xác đã mất đi hồn phách. Cậu trai bồi bàn đã hoàn thành nhiệm vụ, lại chẳng thèm nhìn lấy anh thêm một giây, mà vẫn tiếp tục loay hoay với các ly rượu trên bàn tiệc, thần sắc bình thường, tựa như hết thấy những chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

“Đã lâu không gặp... anh rề.” Hứa Gia Lân nhìn sang Lăng Thịnh Duệ đang bước tới trước mặt mình, vừa cười vừa nói rằng.

Hứa Gia Lân thả hai cô gái xinh đẹp trong tay mình ra, làm ra một động tác tay chào tạm biệt với các nàng, hai cô nàng chẳng những không có chút biểu tình bất mãn gì, mà còn vô cùng thức thời rời khỏi.

Rèm cửa sổ sau lưng Lăng Thịnh Duệ nhanh chóng bị kéo kín, toàn bộ ban công chỉ còn lại anh và Hứa Gia Lân mà thôi.

“Hứa, Hứa Gia Lân...” Lăng Thịnh Duệ gian nan mở miệng, ấp úng thốt nên lời.

“Gọi tôi Gia Lôn là được.” Hứa Gia Lôn kéo lấy anh ngã vào trong lòng, một tay ôm lưng, một tay kia vòng sang ấn chặt lên hông anh, hai người hoán đổi vị trí, hấn đặt Lăng Thịnh Duệ dựa trên lan can của ban công.

Một cơn gió lạnh tạt ngang, Lăng Thịnh Duệ nhin không được rung mình, lúc này mới phát hiện mình đã toát mồ hôi lạnh từ lâu. Gió vừa thổi, cơn lạnh đó đã thâm nhập vào cốt tủy.

“Xem ra anh rất sợ tôi nhỉ, anh rề.”

Nụ cười của Hứa Gia Lôn ngày càng xán lạn, nhưng lại có một loại tà khí luôn luôn hiện hữu, đây đã là thứ tàn mác từ tận trong xương tủy tỏa ra.

Hắn xoay đầu sang, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai anh.

Lăng Thịnh Duệ tựa như bị điện giật, xương khớp toàn thân nháy mắt yếu đi, cơ thể nhất thời nhuyền xuống. Ý thức được điều gì đó không đúng, anh mở miệng một cách khó khăn: “Cậu bỏ... bỏ cái gì vào rượu? U...”

Sức lực toàn thân anh hầu như đều bị rút đi, suýt chút nữa thì ngay cả sức để nói cũng không còn.

“Anh đoán xem?” Hứa Gia Lôn đánh một vòng thái cực*, đem vấn đề đẩy đi xa.

*Hàm ý: nói vòng vo, tránh để lộ chân tướng, để đối phương phải đoán ý của mình; hoặc trong một cuộc đối thoại, hai người đẩy đi đẩy lại nhằm trốn tránh trách nhiệm

Phảng phất như linh hồn cũng đang run rẩy...

“Phản ứng của anh thật sự rất d*m đáng đó, lâu quá chưa bị đàn ông chơi à?” Cừ chi của Hứa Gia Lôn ngày càng hạ lưu, lời nói thốt ra cũng ngày càng khó nghe.

Những lời chói tai của Hứa Gia Lôn tựa như dao cắt cứa vào trong tâm của Lăng Thịnh Duệ, nhưng anh lại đang bắt lực. Cơ thể anh đang mâu thuẫn với lý trí, đang chậm rãi leo lên đỉnh cao của khoái lạc, nhưng tim anh lại tựa như ứa máu. Hứa Gia Lôn phá hủy gia đình anh, cũng hủy đi hạnh phúc nửa đời sau của anh, hại anh bị bạn bè xa lánh, nhưng hiện tại anh lại còn vì kích thích của tên ác ma này mà thờ đốc rên rĩ.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ đang bị thương không gì sánh được. Trước mặt là Hứa Gia Lôn tàn độc, sau lưng lại là bầu trời đêm mênh mông vô tận, cách mặt đất với cao độ gần một trăm mét, chỉ một cái nhìn thoáng qua mà anh đã thấy vầng cả đầu hoa cả mắt.

Hai bên đều là địa ngục, mà anh lại bị hãm sâu, không còn lối thoát...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29

Loại thuốc Hứa Gia Lôn đưa cho Lăng Thịnh Duệ có được hiệu cực kì dữ dội, dưới sự khiêu khích của hắn, cơ thể anh ngày càng trở nên hưng phấn, nhưng ánh sáng trong mắt ngày càng ảm đạm đi, thần tình gần như chết lặng, điều duy nhất có thể thấy được tâm tình của anh lúc này chính là vẻ thống khổ trong mắt anh, nhưng chính nó cũng đang nhạt dần đi, tựa như một ngọn lửa nhỏ đang bùng lên trong mưa giông bão táp, chỉ một khắc sau sẽ bị dập tắt không thương tiếc.

Hứa Gia Lôn biết rõ, đương lúc ngọn lửa kia biến mất, cũng chính là lúc người đàn ông này bị đánh gục một cách triệt để.

Nhưng hắn vẫn vô cùng tàn nhẫn, quyết định tiếp tục kích anh. Hắn muốn hủy hoại Lăng Thịnh Duệ, sau đó khiến người đàn ông này cam tâm tình nguyện trở thành người của hắn, dù cho đó là một con rối vô hồn cũng ổn, vì dù sao đi nữa, hắn cũng chỉ cần có được thân thể của người này, còn lại hắn không quan tâm đến bất kì kẻ nào khác.

“Liệu anh có biết, lúc chị tôi nhìn thấy chồng mình nằm dưới thân em trai ruột của chị liên tục hầu hạ nó, chị ấy có bao nhiêu đau khổ hay không?” Hứa Gia Lôn cười rộ lên bên tai Lăng Thịnh Duệ, như đang sợ anh sẽ không nghe thấy, từng lời từng từ một đều từ tốn đến đáng sợ: “Sau khi đuổi anh đi, chị cũng rời nhà theo, đứa cháu trai đáng yêu của tôi hiện đang phải sống một thân một mình, chính bởi vì cha thằng bé là một tên đồng tính, cuộc sống vốn dĩ hạnh phúc của thằng nhóc cũng vì thế mà đã bị hủy hoại như thế đấy.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu thật mạnh, trừng lớn hai mắt, sắc mặt là một mảnh trắng bệch.

“Đừng có nhìn tôi như thế, điều tôi nói là sự thật.” Dường như để chứng minh bản thân hắn không nói láo, hắn còn đặc biệt rút một tấm ảnh chụp từ trong túi, trong ảnh chụp, một thiếu niên đang đơn độc bước đi thơ thẩn trên đường, gương mặt trẻ con ngây thơ tràn ngập vẻ mờ mịt, mê man.

Cậu thiếu niên kia có khuôn mặt vô cùng giống Lăng Thịnh Duệ, đích thị là đứa con trai anh vẫn luôn bận lòng lo lắng, Lăng Hạo.

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ phút chốc tràn ngập thống khổ, lại còn có chút phiếm hồng. Hứa Gia Lôn tưởng anh sẽ khóc, nhưng thật ra anh không yếu mềm đến thế.

“Có phải anh đang giằng xé lắm không?” Hứa Gia Lôn nhét tấm ảnh lại vào túi, cười nói: “Anh thật là một người cha vô trách nhiệm, bản thân mình thì hèn hờ với đàn ông một cách vui vẻ, còn con mình thì để nó lẻ loi hiu quạnh tại nhà. Anh nói xem, thằng bé đang lúc cùng đường, nó có chạy ra ngoài “bán” mình hay không? Thằng nhóc xinh đẹp như vậy, rất nhiều gã lớn tuổi lại còn rất chuộng loại hình như thế đấy.”

Lời của hắn tựa như dao sắc đâm thẳng vào tim anh. Lòng anh đã đau đến mức không chịu được thêm, nay lại tựa như bị xé mở một cách ngang ngược và bạo tàn như thế.

Lăng Thịnh Duệ nhắm hai mắt: “Xin cậu đừng nói nữa...”

Hầm lấy ngón tay của Hứa Gia Lôn, giọng nói của anh nghe vào có chút mơ hồ, nhưng Hứa Gia Lôn lại nghe được rõ ràng ý tứ của anh, vẻ phản kích trên mặt nháy mắt càng trở nên mãnh liệt hơn.

Sắp thành công rồi...

“Anh đang trốn tránh đây sao?” Hứa Gia Lôn cười lạnh: “Anh sợ con trai mình thâm thâm như thế, lẽ nào lại không dám thừa nhận sự thật?”

Lăng Thịnh Duệ không nói lời nào, hàm răng trắng cắm sâu vào môi dưới không chút máu, thân thể anh cũng không ngừng được run rẩy.

“Nếu anh bằng lòng trở thành người của tôi, tôi sẽ giúp anh chăm sóc và bảo vệ nó, thế nào?” Hứa Gia Lôn bắt đầu dụ dỗ.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

Nụ cười của Hứa Gia Lôn tỏa đầy cảm dỗ: “Đến lúc đó, tôi sẽ đưa nó sang nước ngoài, chọn một trường đại học tốt nhất cho nó, hơn nữa thằng bé cũng có thể dọn vào ở chung với chúng ta, anh có thể nhìn thấy thằng bé mỗi ngày.”

“Anh đồng ý không?” Hứa Gia Lôn nín thở hỏi, một tên thâm tàn cao ngạo như hắn lúc này đột nhiên nảy sinh một chút hồi hộp, hắn không ngờ mình lại bắt đầu sợ, sợ rằng sẽ chỉ nhận được đáp án “không” từ miệng người đàn ông này. Trong lòng hắn đương ngũ vị tạp trần, trong hai mươi mấy năm nhân sinh của hắn, đây vẫn là lần đầu tiên hắn có được loại cảm giác phức tạp như thế.

Lăng Thịnh Duệ không chút nào do dự, chết lặng mà gật gật đầu.

Trên thế gian này, người Lăng Thịnh Duệ quan tâm nhất chính là đứa con trai bé bỏng của mình, nếu như ngay cả thằng bé mà anh cũng không bảo vệ được, vậy bản thân mình đang sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Vì một người thân duy nhất của mình, anh nguyện ý hy sinh hết thảy. Trong thâm tâm Hứa Gia Lôn hiện đang mừng như điên, hắn không ngờ mình dễ dàng đạt được mục đích như vậy, nhất thời hưng phấn quá mức, hắn hung hăng hôn lấy Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ bị hôn đến mức sắp nghẹt thở, nhưng vẫn không có chút phản kháng gì.

Đúng vào lúc này, một tiếng động cực mạnh vang lên, thân người Hứa Gia Lôn nháy mắt đổ xuống, trượt từ trên người Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn Hứa Gia Lôn ngã phịch xuống sàn, đôi mắt xanh lam tràn ngập vẻ không thể tin, trần trần nhìn vào phía sau lưng Lăng Thịnh Duệ, thực không cam tâm mà nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ dâng lên một nỗi sợ, xoay phắt người ra sau, mắt hướng về phía sau lưng mình.

Chỉ trong một cái liếc mắt, da đầu anh chốc lát đã tê rần.

Một chàng trai khoác lên người bộ áo đen tuyền đang “treo lơ lửng” giữa không trung, một đôi mắt xanh biếc hơn cả Hứa Gia Lôn đang nhìn thẳng vào anh, mái tóc vàng mềm óng đang bay trong gió, ngoại hình cực kì anh tuấn, ngũ quan đẹp đến mức khiến người ta phải nín thở, đẹp tựa thiên thần.

Sau lưng chàng là cảnh đêm tráng lệ của thành phố, nhưng dường như chỉ có thể làm nền cho cái đẹp của chàng mà thôi.

Cảnh tượng trông như một sân khấu hoa lệ, chỉ là trong mắt Lăng Thịnh Duệ lúc này, chàng trai xuất hiện từ giữa không trung tựa như ma quỷ vậy, đáng sợ dọa người, anh vô thức thốt nên tiếng.

“Suyt...” Chàng trai kia vươn lên tay trái, ngón tay đặt lên môi ra dấu im lặng, nhẹ giọng bảo: “Đừng sợ, tôi không phải ma quỷ gì.” Khuôn mặt chàng điển hình cho vẻ đẹp của một chàng trai Tây phương, nhưng lại nói được loại Hán ngữ cực kì lưu loát.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng tuân thủ mà giữ lại tất cả âm thanh mình phát ra, vẻ mặt ngờ ngác nhìn chàng trai.

Chàng trai hiện tại như đang mất đối mắt với Lăng Thịnh Duệ. Chàng một tay nắm lấy tay vịn của ban công, sau đó vất ngang người nhảy vào, một tay khác vẫn đang giơ thẳng lên cao, trên cổ tay là một vật màu xám giống một chiếc đồng hồ đeo tay bình thường, xuất phát từ đó gồm một sợi dây mảnh ánh bạc, căng thật thẳng như dây đàn ghi-ta, đầu dây kia hướng về phía lầu trên của khách sạn.

Lăng Thịnh Duệ lúc này mới phản ứng lại, hóa ra vừa nãy không phải cậu ta đang lơ lửng giữa không trung sao, mà là treo mình ở nơi đó.

Chàng trai buông một tay kia ra, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên bề mặt trang bị, sợi dây mảnh kia ngay lập tức rút về chỗ cũ.

Toàn bộ quá trình hết như kỹ xảo trong phim Hollywood, không thể tưởng nổi.

Lăng Thịnh Duệ mục trừng khẩu ngốc nhìn một màn này, nếu không phải cảm anh bị Hứa Gia Lôn siết quá chặt, hiện vẫn đang đau, thì anh thậm chí sẽ nghi ngờ rằng mình có phải đang nằm mơ hay không.

Màn diễn này cũng thái quá lắm rồi!

Một trận gió thổi qua từ phía sau lưng chàng trai, đem lại một mùi máu tươi nhàn nhạt, ltd cả kinh, trong vô thức bước lùi về sau một bước.

.....

PS: Tung hoa, tiểu công cuối cùng đã lên sàn, tên gia hỏa Hứa Gia Lôn này tuy rằng cường thế, nhưng cũng đã định trước chỉ có thể làm pháo hôi mà thôi.

Màn “treo mình trên dây” này là một sáng ý đến từ phim “Mr & Mrs. Smith” do Brad Pitt và Angelina Jolie thủ vai chính, cảnh Jolie nhảy xuống từ một tòa nhà bằng một sợi dây thép, thật là cool quá...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30

Chân Lăng Thịnh Duệ bị vướng phải cái gì đó, không cách nào bước đi được, thân thể cả người bắt ổn, anh cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện quần của mình đã bị tuột xuống, một cánh xuân đầy gợi tình. Trận gió chung quanh ngày càng lớn, nhiệt độ đang dần dần hạ xuống, nửa thân dưới của anh trở nên lạnh ngắt.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời mặt đỏ tới tận mang tai, vội vàng khom lưng kéo quần lên lại, thắt lại sợi dây lưng.

Tất cả điều này, hoàn toàn chiếm lấy ánh nhìn của chàng trai Tây phương trước mặt anh đó, ánh mắt hắn nhất thời có chút nghiền ngẫm.

Chàng trai vốn dĩ chỉ dự định sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi dùng dây thép nhảy tới lầu một, sau đó rời đi mà không phát ra một tiếng động nào, thế nhưng lúc nãy vừa hạ mình xuống chưa lâu, lại chứng kiến người đàn ông phương Đông này đang bị một người khác đè lên lan can quấy rối, đáng đáp cực kì đáng thương, thế là chàng trai nhất thời xung động, đánh hôn mê cái gã đang thi bạo kia.

Thế nhưng, có vẻ như cảnh này lại không phải cường gian...

Chàng trai nhẹ nhàng hít mắt lại, nhìn chăm chăm vào hạ thân Lăng Thịnh Duệ, nơi đó vẫn còn trong trạng thái bùng bùng phấn chấn, khiến đứng quần độn lên thành một độ cong cao tròn.

Xem ra mình đã nhiều chuyện rồi...

Trong cặp mắt xanh biếc hiện lên một tia khinh bỉ, nhưng cũng chỉ là nhất thời, sự khinh bỉ kia đã nhanh chóng biến mất, tựa như một mảnh lá đáp xuống mặt sông, không hề dậy lên một tia gợn sóng.

Lăng Thịnh Duệ chú ý đến ánh mắt của hắn, biết rằng nhất định đã có hiểu lầm, vội vàng giải thích ngay: “Tôi bị anh ta hạ được, cho nên...” Những lời sau anh quả thực nói không nên lời, anh xưa nay bảo thủ, có những từ hơi chút trực tiếp hay lộ liễu một tí thì không thể nào khiến anh bật được ra miệng.

“Ồ?” Khóe miệng chàng trai giương lên một tia cười nghiền ngẫm, đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với nam nhân phương Đông đang có chút ngượng ngập này.

Hắn bước tới trước một bước, đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ, cười bảo: “Anh thật thú vị.”

Đường nhìn bị một mảng tối lớn che khuất, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, vóc người chàng trai cực kì cao lớn, đứng đối diện một Lăng Thịnh Duệ đáng người cũng cao lớn không kém, thậm chí còn cao hơn nửa cái đầu so với anh, có cảm giác áp bách vô cùng.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, mùi máu tươi nhàn nhạt trên thân chàng trai kia ngày càng nồng hơn, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy buồn nôn, trong vô thức lùi về sau một chút.

Anh cực kì chán ghét loại mùi này.

“Anh sợ tôi?” Nhận thấy động tác của anh, chàng trai thế mà không để tâm lắm, cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ mang về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm chàng trai: “Cậu là người nào?” Theo anh suy đoán thì kẻ này chín mươi phần là sát thủ, loại thân thủ này, còn có mùi máu tươi vô cùng khả nghi trên người hắn ta, những dấu vết máu chót nói rõ, cái tên này tuyệt đối không phải kẻ tốt lành gì.

“Có thể gọi tôi Đức Duy Hoàn.” Đường nhìn của chàng trai dừng lại tại một điểm, ngưng trệ trên mặt anh.

Lăng Thịnh Duệ vừa định mở miệng nói cậu tên gì thì cũng không liên quan đến anh, nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên một tia ý nghĩ, ngay lập tức ngưng miệng lại.

Anh bỗng dưng nhớ lại, Trình Trí Viễn cũng là sát thủ, hơn nữa còn biết dịch dung...

“Cậu là Trình Trí Viễn phải không?” Lăng Thịnh Duệ nhú mày nhìn kẻ tự xưng là Đức Duy Hoàn này, nhàn nhạt nói. Ngực khí của anh không có một tia do dự, cực kì chắc chắn người này là Trình Trí Viễn cải trang thành.

Nghe được cái tên Trình Trí Viễn từ miệng Lăng Thịnh Duệ, Đức Duy Hoàn có chút kinh ngạc, thế nhưng sự bất ngờ chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, đã nhanh chóng bị hắn che giấu đi.

Nụ cười của hắn xán lạn như trước, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại vô cùng nhạy cảm, bắt được một tia nguy hiểm từ bên kia, từ khắp người hắn mang lại cho Lăng Thịnh Duệ loại cảm giác tựa như một con dã thú đang thu lại móng vuốt của mình. Về mặt lúc này tuy vô hại, nhưng khí tức hoang dã toàn thân hắn tản mát ra là không cách nào che giấu đi được.

“Anh quen Trình Trí Viễn à?” Đức Duy Hoàn biếng nhác hỏi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn chăm chăm Đức Duy Hoàn, do dự một chút, sau đó gật gật đầu, bắt quá trong nháy mắt anh đã phản ứng lại, người này căn bản là đang nói lảng sang chủ đề khác, thế là anh cắn răng, oán hận nhìn vào hắn: “Anh biết rõ rồi còn cố hỏi.” Phản ứng của anh có chút trì trệ, song trong mắt Đức Duy Hoàn lại trở nên thú vị, có điểm đáng yêu.

“Ồ? Sao anh nói thế?” Đức Duy Hoàn cười đến thâm sâu khó lường.

Lăng Thịnh Duệ bị nụ cười của hắn kích đến cả người sồn ọc, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: “Không phải cậu chứ còn ai nữa, cậu tưởng mình hóa trang thành thế này thì tôi không nhận ra chắc?”

Tuy lời anh nói trăm phần trăm khẳng định thế, nhưng trong lòng lại ngày càng thấy khó hiểu, anh có cảm giác cái tên tự xưng Đức Duy Hoàn này đích xác rất giống Trình Trí Viễn, song bọn họ lại có một sự khác biệt nhỏ, nhưng cụ thể khác ra sao thì anh không tài nào nói được, chỉ nghĩ, tên sát thủ này dường như còn nguy hiểm hơn cả Trình Trí Viễn.

Đức Duy Hoàn nhất thời bị anh chọc cười, hắn vốn dĩ cũng không định để ý quá nhiều tới Lăng Thịnh Duệ, chỉ thăm muốn trà trộn vào sảnh tiệc, nhưng từ giọng điệu của người đàn ông này nghe ra, dường như anh ta có mối quan hệ gì đó với Trình Trí Viễn.

Điều này đã khơi gợi được hứng thú của Đức Duy Hoàn.

Hơn nữa...

Trông thấy bộ dạng hoảng hốt lúng túng của Lăng Thịnh Duệ, tiểu ý trên gương mặt Đức Duy Hoàn càng thêm sâu xa, mối quan hệ giữa người này và Trình Trí Viễn thật là mờ ám quá đi mà...

Đức Duy Hoàn nghĩ, đột nhiên dang rộng hai tay, dùng tốc độ chớp đánh ôm Lăng Thịnh Duệ vào lòng mình.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời hóa đá.

“Tôi không phải Trình Trí Viễn, so với hắn thì tôi ‘khỏe’ hơn nhiều...” Đức Duy Hoàn ghé vào tai Lăng Thịnh Duệ, mập mờ nói.

Lăng Thịnh Duệ ngay từ đầu đã không rõ ý tứ của hắn, nhưng trông thấy nụ cười có chút xấu xa (*) trên mặt hắn ta, nhất thời phát hiện chữ “khỏe” của hắn mang nghĩa gì, nháy mắt mặt đỏ tới tận mang tai.

“Nếu anh còn nghi ngờ tôi thì có thể kiểm tra, xem tôi rốt cuộc có phải Trình Trí Viễn hay không?”

Đức Duy Hoàn càng cười càng thấy hắn không có gì tốt lành, ngôn từ ngày càng tràn ngập tính khiêu khích. Bàn tay đang ôm lấy hông Lăng Thịnh Duệ tham nhập vào bên trong lớp áo của anh, vén lên tầng sơ mi mỏng manh, phóng thẳng chu du trên da lưng anh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ nhất thời mềm rũ.

Có lẽ là do nhiều năm dùng súng, lòng bàn tay của Đức Duy Hoàn có một lớp chai mỏng, có chút cứng, có chút thô ráp, ma sát làn da mẫn cảm của Lăng Thịnh Duệ, kích thích nó mang lại thật đúng là loại mãnh liệt một cách khác biệt, hơn nữa được hiệu của thuốc trong người còn chưa tiêu tan đi, càng làm cho cảm nhận ấy của cơ thể thêm phần sâu sắc một cách chân thực.

Lăng Thịnh Duệ căn bản đã không còn sức chống trả, chỉ có thể lần theo động tác của Đức Duy Hoàn mà thờ dốc, mặc dù anh đã cực lực áp chế nó.

Anh hiện đã có thể xác minh, tên sát thủ này đích xác không phải Trình Trí Viễn, bởi trên tay Trình Trí Viễn trơn láng, tay cũng thon dài thanh tú, khác xa loại bàn tay rắn chắc hữu lực hiện đang mặc sức tung hoành trên lưng anh.

Lăng Thịnh Duệ bị thủ pháp cao siêu của hấn ta khiến cho ý loạn tình mê, giữa những cơn thờ dốc, miệng anh không tuân theo tâm trí mà kháng nghị bảo: “Buông, buông tôi ra...”

Giọng của anh khàn khàn trầm thấp, tựa như tơ lụa mềm mại lướt qua trong lòng Đức Duy Hoàn.

Thật là gọi cảm đến đáng chết...

Ấn trong đôi mắt xanh biếc trong trẻo mà lạnh lùng của Đức Duy Hoàn, dần dần nhuộm lên một tầng đục vọng mờ mờ, càng ngày càng mãnh liệt.

Mái tóc vàng óng của hấn đang bị gió thổi khiến nó có chút mất trật tự, gia tăng vài phần mỹ cảm hoang dã, ánh xanh biếc của đôi mắt dưới ánh sáng của ngọn đèn hôn ám, lại càng chấn động nhân tâm, chỉ là trong đây lại tràn ngập đục tình: “Anh thật sự là một người tràn ngập mị lực, tôi thích anh mất rồi, tôi thật muốn thương anh.” Hấn nói chuyện trực tiếp, vẻ mặt thần nhiên, giống như chuyện hấn đang làm cũng là thiên kinh địa nghĩa vậy.

Lăng Thịnh Duệ vừa sợ vừa giận, trước mắt tối sầm, suýt chút nữa trực tiếp ngắt xi: “Bỏ ra, cậu dựa vào cái gì mà làm như vậy với tôi?”

Đức Duy Hoàn sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ một chút, rồi mới nói: “Trình Trí Viễn đã thương anh rồi đúng không?”

Lăng Thịnh Duệ nổi giận trùng hấn, không nói câu nào, chỉ là vẻ hổ thẹn trong mắt anh đã sớm đáp lại thay anh, Đức Duy Hoàn nắm lấy cằm anh, cười đến rất bá đạo: “Chỉ dựa vào điều này thôi, nếu hấn ta đã thương qua anh, vậy tôi đây đương nhiên cũng muốn thương, hơn nữa về số lần thì chỉ ít cũng phải gấp đôi...”

Chú thích:

(*) Nguyên văn của từ “xấu xa” này là 痞气 (pǐ qì – bì khí): “Từ tận xương tủy là một người chính nghĩa, lương thiện, có tình cảm, hơn nữa lại tự tin, có năng lực, tràn ngập nội hàm (?), có thể tra từ này trên google), nhưng từ lời nói, hành động và cử chỉ, thỉnh thoảng sẽ toát ra một ít tính cách/tính chất đặc biệt gọi là “ngầu” và khá “lạnh”, không coi ai ra gì, khiến người nhìn và những ai tiếp xúc có loại cảm giác “hư hông, xấu xa”, cái “xấu xa” đó không phải là đang làm chuyện xấu, chuyện ác, mà là một loại cảm giác, một loại thần thái, là biểu hiện của một người đàn ông tự tin và bản lĩnh.” (Dịch bậy theo một trong nhiều nghĩa tra trên trang baike)

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 31

Lời của Đức Duy Hoàn khiến tâm trạng Lăng Thịnh Duệ chấn động không nhỏ, những phút giây tiếp theo anh đều cảm thấy choáng váng. Từ phản ứng của Đức Duy Hoàn lúc này, anh đã loáng thoáng đoán được ngọn nguồn khá là sâu xa giữa hai người, vốn dĩ anh còn cho rằng hai người là bạn bè, nhưng từ thái độ đầy mùi thuốc súng của họ, có lẽ bọn họ lại chẳng phải bạn...

Nói không chừng còn là đối thủ...

Lăng Thịnh Duệ thực không biết nên phản ứng như thế nào, anh đột nhiên nghĩ hết thảy chuyện này đều thật quá khó hiểu, sự xuất hiện đầy đột ngột của gã sát thủ mắt xanh này, vừa cứu vớt anh ra khỏi ma trảo của Hứa Gia Lôn, lại tiếp tục kéo anh hãm sâu vào địa ngục.

Cái gã tên Đức Duy Hoàn này, căn bản cũng là một tên ác quỷ, lại còn là chủng loại ác quỷ khoác lên mình lớp ngoài của thiên sứ.

Trong một khắc này, tất cả những lời cầu xin thương xót gì cũng vô tác dụng, Lăng Thịnh Duệ biết mình bất luận có chống đối như thế nào đi nữa cũng khó có thể trốn chạy khỏi khống chế của tên nam nhân cường thế này, anh biết số phận mình tiếp theo chín phần hơn là bị xâm phạm lần thứ hai, nhưng anh đã không còn như trước, đau khổ cầu xin nữa rồi.

Những lời đó căn bản vô dụng...

Thế là anh cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại, khẩn cầu Đức Duy Hoàn: “Đừng như thế này, được không, anh và tôi chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên.”

Đức Duy Hoàn ngẩng đầu, có chút không hiểu nhìn anh, nghiêng nghiêng đầu, tựa như vừa nghe được một câu chuyện cười, cười đến một lúc sau, lại tiếp tục cúi đầu trên chọc, Lăng Thịnh Duệ đoán hấn căn bản không hiểu được ý nghĩa của lời mình vừa nói.

Lăng Thịnh Duệ hết cách, suy nghĩ của dân phương Đông và dân phương Tây quả nhiên khác biệt.

Giữa lúc anh chuẩn bị đổi loại phương pháp cầu khẩn hấn ta, thì cánh cửa thủy tinh ở phía sau bỗng dựng mở tung, tiếng nhạc và tiếng người trong tiệc rượu cũng theo đó truyền tới, đánh vỡ cục diện an tĩnh ở trên ban công.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ nháy mắt cứng ngắc.

Đức Duy Hoàn nghe được động tĩnh, cũng ngừng lại động tác, từ phía cổ Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, sắc mặt bất thiện nhìn về phía kẻ xông tới.

Là vài tên đàn ông cao lớn mặc cảnh phục.

Bọn họ tựa hồ cũng bị một màn ở trước mắt dọa rồi, ngơ ngác sững sờ tại chỗ, mắt chữ A mồm chữ O, không chút nào chú ý tới bên chân họ còn đang nằm một người.

Đức Duy Hoàn ôm chặt lấy Lăng Thịnh Duệ, đẩy anh ra phía sau mình, dùng thân hình cao to của bản thân che đi phong cảnh ở nửa thân dưới trần truồng của anh.

Hắn biết những tên cảnh sát này là đang lùng sục những kẻ bị tình nghi, song hắn cũng không khẩn trương, làm một tên sát thủ cấp cao, lúc hắn giết người vẫn luôn thực hiện chúng một cách vô cùng hoàn hảo, hiếm khi lưu lại một dấu vết nào. Tuy ở trong những giây phút cuối cùng này có chút thất thủ, mục tiêu trước khi tắt thở đã kịp ấn nút thông báo, nhưng hắn vẫn cực kì yên tâm mình sẽ không bị tình nghi.

Điều hắn càng để ý chính là cái tên Hứa Gia Lôn đang nằm cách chân hắn chưa tới nửa mét, tuy bảo bọn họ vì kinh hoàng mà nhất thời không chú ý tới những sự việc xung quanh, nhưng chỉ cần bọn kia cúi đầu xuống, thì nhất định sẽ phát hiện. Nếu là như thế, thì hậu quả liên phiền phức rồi.

Đức Duy Hoàn biết vậy nên đau đầu, sự tình thật đúng là vướng tay vướng chân mà.

“Xin hỏi...”

Người phản ứng đầu tiên chính là một vị cảnh sát thoai nhìn lớn tuổi nhất nhóm, đỏ mặt, có chút ngượng ngùng mở miệng hỏi, chỉ là ông ta vừa mới thoát được hai chữ, liền bị Đức Duy Hoàn phát gậy cắt lời.

“Lẽ nào các anh không thấy tôi đang cùng vợ tôi thân thiết nhau à? Đám người các anh có biết phép lịch sự không thế? Tôi muốn tìm sếp của các anh để khiếu nại!” Đức Duy Hoàn lạnh cả mặt, bắn ra một tràng Hán ngữ vụn vặt cả sự thật như bắn pháo, vài vị cảnh sát ngoài việc nghe hiểu một số chữ thường dùng, hầu như hoàn toàn đều không hiểu, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Đức Duy Hoàn phát câu đương nhiên là giả, hắn đang cố gắng di dời sự chú ý của đám cảnh sát, thấy bọn họ đã hoàn toàn bị phân tán., hắn chỉ vào phía sau lưng bọn họ, lạnh lùng bảo: “Mời các anh ra ngoài cho.”

“Nhưng chúng tôi...”

Đức Duy Hoàn có chút mất kiên nhẫn rồi, dứt khoát lật con bài ngửa cuối cùng, một tay chụp lấy mặt Lăng Thịnh Duệ, hôn mạnh lên nó.

Lăng Thịnh Duệ dường như sắp điên rồi...

Vài vị cảnh sát lại lần nữa mất chữ A mồm chữ O, bọn họ vẫn là lần đầu tiên đứng ở cự li gần như thế mà ngắm hai người đàn ông hôn nhau nồng nhiệt, hơn nữa lại còn là nụ hôn kiểu Pháp tiêu chuẩn nồng cháy nhất lộ liễu nhất đó.

Vài vị cảnh sát đã từng thấy qua hai nam giới kích tình đến nóng bỏng ướt át như thế, nháy mắt tim đập kịch liệt nhanh, gương mặt cũng đỏ bừng cả lên.

Bọn họ muốn rời đi, thế nhưng cả người cứng ngắc, căn bản bước không nổi một bước chân.

Đức Duy Hoàn thấy bọn họ còn chưa đi, vì vậy nhứ mảy, cứ trực tiếp tiến tới mức kích thích nhất, tay hắn trượt tới đùi quần của chính mình, chậm rãi kéo xuống khoe khéo...

Vẫn là nhóm trưởng cảnh sát thức thời trước tiên, vừa nhìn thấy tình huống không đúng lắm, khoe miệng xả ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng, nói với Đức Duy Hoàn và Lăng Thịnh Duệ: “Xin lỗi, chúng tôi tìm lộn người, quá rầy rồi, các anh cứ tiếp tục.” Sau đó vờn tay đẩy những viên cảnh sát trẻ đã sớm hóa đá ở sau lưng mình đi, bản thân cũng vội vàng bước khỏi cửa, cũng không dám... liếc mắt thêm một lần nào nữa.

Ông không phải chưa từng thấy qua hai người đàn ông ở cùng nhau, nhưng trực tiếp lớn mật như thế, vẫn là lần đầu tiên gặp được, hơn nữa người đàn ông ngoại quốc này mang đến một loại cảm giác áp bách vô cùng cường liệt, tuy rằng đối phương che giấu rất tốt, nhưng trong ánh mắt vẫn mơ hồ tán mào loại ý vị uy hiếp đó.

Hay là, lần này đã chọc tới một kẻ phiền phức rồi... Vị cảnh sát trưởng nhóm lớn tuổi đóng lại cánh cửa thủy tinh ở ban công ở sau lưng, sau đó cười khổ một chút, sau đó lại vỗ vỗ những viên cảnh sát trẻ vẫn còn đang trong trạng thái đại ra: “Ta đi kiểm tra danh sách khách mời của tiệc rượu trước đi, rồi mới nhìn xem hiện trường có nhân vật khả nghi nào không.”

“Ồ, đã biết.” Vài vị cảnh sát lúc này mới như bừng tỉnh khỏi mơ mộng, mất hết hồn vía gật gật đầu, theo ông ta hòa vào trong đám đông.

Từ đầu tới cuối, bọn họ không hề phát hiện Hứa Gia Lôn ngất xỉu trên mặt đất.

Bữa tiệc vẫn náo nhiệt phi thường như trước, những vị khách ứng hẹn mà tới ngày càng nhiều, chỉ là lại hầu như không ai để ý sự biến mất của Lăng Thịnh Duệ và sự việc đang diễn ra ở trên ban công.

Phương Nhược Thần cũng không ngoại lệ.

Nhìn hai cô nàng trước mặt, trên trán Phương Nhược Thần đã mơ hồ toát ra một tầng mờ hôi tinh mịn. Bọn họ một người là một cô nàng tóc vàng mắt xanh, cô còn lại là một cô gái châu Á có mái tóc ánh bạc. Bọn họ đều mang gương mặt xinh xắn đến mức có thể sánh như búp bê, trông ngây thơ khá ái, chỉ là, không biết vì lý do gì, loại cảm giác các cô nàng này mang tới lại ngày càng cao thâm khó lường.

Vốn dĩ Phương Nhược Thần chỉ muốn nói vài ba câu đùn đẩy hai cô nàng này đi chỗ khác, nhưng hai người bọn họ vẫn cứ sòng chết bám cậu không buông, không cho cậu bất kỳ một cơ hội thoát thân nào. Trường hợp này yêu cầu bảo trì sự thân thiện đối với người khác đặc biệt là đối với phái nữ, Phương Nhược Thần đã sắp bị sứt đầu mẻ trán mất rồi.

Roi vào đường cùng, Phương Nhược Thần không thể làm gì khác hơn là giữ lại mánh cũ, lần thứ hai đem Lăng Thịnh Duệ ra làm lá chắn.

“Tôi và bạn tôi còn có việc, trước hết không tiếp được các cô, thất lễ.” Phương Nhược Thần vẫn duy trì phong độ, mỉm cười nói với bọn họ.

“Bạn anh?” Cô nàng tóc ánh bạc nhìn lướt qua hai bên cậu, vẻ mặt nghi hoặc: “Xin hỏi là vị nào?” Phương Nhược Thần có chút kinh ngạc, chỉ chỉ bên phải: “Chính là anh ấy đó, anh ta...”

Cậu ngoảnh đầu lại, vị trí vốn dĩ Lăng Thịnh Duệ nên ở trái lại đã sớm bị người khác thay thế, lời lẽ muốn thốt ra đều im bật, biểu tình trên mặt bắt đầu đông cứng.

Không thấy rồi...

Phương Nhược Thần bắt đầu có chút căng thẳng, trước khi vào tiệc, cậu đã sớm dặn qua Lăng Thịnh Duệ không nên rời khỏi bên người cậu, nhưng hiện tại thì...

Phương Nhược Thần nhìn bốn phía xung quanh một phen, vẫn như cũ không phát hiện hình bóng của người kia, nhất thời nổi lên một loại dự cảm không may.

“Xin lỗi, tôi phải vắng mặt một lúc, bạn tôi không biết đã ở đâu rồi, tôi phải đi tìm anh ấy.”

Phương Nhược Thần xoay người bước đi, chẳng nghĩ tới lại bị một cô gái tóc vàng kéo lấy cánh tay, Phương Nhược Thần có chút phiền giận quay đầu, vừa muốn mở miệng, không ngờ đối phương lại mỉm cười với hắn chỉ chỉ vào cửa ra vào lớn: “Người bạn anh nói là chỉ cái vị cao cao kia, một người châu Á trông rất đẹp trai kia nhì.”

Phương Nhược Thần gật gật đầu.

“Lúc này tôi thấy anh ấy bước ra khỏi cửa lớn đó, hình như là đã rời khỏi nơi tiệc rượu này rồi.”

Phương Nhược Thần chau mày nhìn cô nàng, căn bản không tin lời cô ta nói, với cá tính của Lăng Thịnh Duệ, có cho anh mười lá gan cũng không dám rời khỏi đây mà không báo một tiếng với ai.

Cậu đột nhiên phản ứng lại, hai cô gái này từ lúc đầu đã làm ra đủ mọi loại biện pháp để di dời sự chú ý của cậu, dường như không muốn cậu phải để ý đến Lăng Thịnh Duệ đang đứng ở một bên nữa. Phương Nhược Thần nhất thời hít một hơi lạnh <=kinh ngạc>, nếu là như thế, thì Lăng Thịnh Duệ đột ngột biến mất nhất định đã xảy ra chuyện rồi.

Thô bạo vùng khỏi cô nàng tóc vàng đang kéo lấy cánh tay cậu, Phương Nhược Thần cũng không thềm để ý những ánh mắt khinh thường từ các phía, nghiêm mặt vội vã vòng qua bọn họ mà đi.

“Phương tiên sinh, chờ một chút...”

Hai cô nàng ý muốn tiếp tục dây dưa, Phương Nhược Thần xoay đầu, lạnh mặt trừng họ: “Nếu các cô không muốn chết, thì tránh xa tôi ra một chút.”

Cởi đi chiếc mặt nạ thân thiện kia, Phương Nhược Thần của lúc này giống như một con báo bị chọc giận, bộ dạng gắt gỏng, khiến người ta không lạnh mà run.

Hai cô nàng nhất thời bị ánh mắt của cậu ta dọa đến hơi co rúm người, không dám bước lên trước một bước nào.

Phương Nhược Thần không thềm quan tâm đến bọn họ nữa, bắt đầu lo lắng tìm kiếm Lăng Thịnh Duệ trong đại sảnh. Đại sảnh nhiều khách đến dọa người, loạn thành một đám, Phương Nhược Thần chưa từng gặp qua tiệc rượu nào có nhiều khách tham dự như thế này. Đây hồ như đã không còn là một buổi tiệc nữa, giống siêu thị vào giờ cao điểm hơn. Phương Nhược Thần ngày càng thêm ngờ vực dụng ý của vị nào tổ chức buổi tiệc.

Tìm kiếm trong đại sảnh không có kết quả, Phương Nhược Thần bắt đầu soát đến nhà vệ sinh và các phòng nghỉ, chỉ là, bất luận cậu có tìm kiếm thế

nào, vẫn chưa phát hiện đầu ra bóng dáng của Lăng Thịnh Duệ.

Đúng lúc cậu dự định bỏ cuộc, gọi điện thoại về nhà hỏi, thì trước mắt cậu đột nhiên hiện lên hình ảnh lúc hai người vừa bước vào buổi tiệc rượu.

Tất cả mọi thứ đều không có gì không đúng, ngoại trừ cái ban công lộ thiên kia...

Lúc bọn họ vừa đến, nơi đó vẫn còn đang mở toang, nhưng vừa lúc này, chỗ đó đã đóng cửa, ngay cả rèm cửa sổ cũng được kéo lại. Điều này ở một buổi tiệc rượu quy mô lớn là cực kì khác thường, bởi vì sẽ có những vị khách thường xuyên say rượu đứng đây để hóng gió mát để bớt đi cái say.

Vì vậy, Phương Nhượng Thần hiện đang lòng nóng như lửa đốt thật mau chóng bước tới nơi ban công lộ thiên kia...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32

Trên ban công.

Giữa lúc Lăng Thịnh Duệ bị Đức Duy Hoàn khiến cho chết đi sống lại, rèm cửa sổ ban công bất thành linh bị giật mạnh, ánh sáng chói mắt từ đại sảnh nháy mắt bắn vào, Lăng Thịnh Duệ xót mắt, vô thức nghiêng đầu sang một bên.

Tim anh cùng lúc cũng run mạnh.

Người tới sẽ là ai?

Có thể là Phương Nhượng Thần không, hay là ai khác?

Lăng Thịnh Duệ dù chết cũng không muốn cảnh tượng như thế này bị một ai khác nhìn thấy, đặc biệt là cái cậu Phương Nhượng Thần một bụng đầy lửa nóng kia.

May mắn, chính là rèm cửa sổ đã nhanh bị kéo lại, cửa kiếng bị ai đó mở tung ra, sau lại đóng sập cái “rầm”, tiếng kim loại choảng nhau nặng nề đánh đến đỉnh tai nhức óc.

Toàn bộ ban công nháy mắt lại khôi phục sự hôn ám và yên tĩnh lần nữa.

Người ở phía sau lưng cũng ngưng lại ngay lúc này, thân thể bị xâm phạm đến mức sắp gục ngã rồi cuộc cũng được nghỉ ngơi, chỉ là tim anh lại đang đập nhanh một cách ngày càng kịch liệt, tựa như sắp nhảy ra lồng ngực anh vậy.

Anh quay đầu lại một cách máy móc.

Phương Nhượng Thần đang đứng tại trước cánh cửa thủy tinh, vẻ mặt khó có thể tin.

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt trắng bệch nhìn cậu một cái, sau đó cắn lấy môi dưới. Anh cắn đến vô cùng mạnh, hàm răng cắn thật sâu vào trong cánh môi, hồ như sắp cắn ra máu vậy.

Kinh ngạc nhìn vào dáng dấp khổ sở của anh, Phương Nhượng Thần đột nhiên có chút đau lòng.

Nhưng loại cảm giác đó chỉ chợt lóe rồi vụt mất, rất nhanh bị cơn cáu tiết cuộn trào mãnh liệt nuốt chửng. Khoảnh khắc cậu vừa giật ra chiếc rèm cửa kia đã bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người rồi, Lăng Thịnh Duệ ngày thường thành thực ôn trọng cư nhiên ngã vào vòng tay của một tên đàn ông lạ mặt mà làm bật trên ban công? Tất cả những hình tượng tốt đẹp trước đây của anh chỉ nháy mắt đã vỡ mất, gương mặt tuấn mỹ không lúc nào khiến cậu ghét anh được chỉ nháy mắt đã trở nên thật khó coi và vô cùng đạo đức giả.

Tâm tình Phương Nhượng Thần nháy mắt lạnh lẽo vô cùng.

“Anh là ai đây? Lê nào anh không thấy tôi và darling của tôi đang thân mật à?” Đức Duy Hoàn chau mày nhìn Phương Nhượng Thần, cố ý làm ra vẻ mặt cao ngạo nói.

Từ phản ứng của Phương Nhượng Thần, hình như hắn đã có thể đoán được mối quan hệ giữa hai người này.

Không phải chỉ có Trình Trí Viễn đâu đúng không nào...

Khóe miệng Đức Duy Hoàn nhếch lên nụ cười châm chọc, cảm thấy mình đã đánh giá thấp người đàn ông trông có vẻ yếu đuối trong lòng mình rồi, còn tưởng anh ta là một con cừu hiền lành, không ngờ lại thủ đoạn có đủ vừa cùng lúc quyến rũ được hai chàng trai trẻ tuổi như vậy.

Đức Duy Hoàn không cảm thấy phản cảm gì, mà còn hứng thú gấp bội đối với Lăng Thịnh Duệ. Hắn thực sự hiếu kỳ, người đàn ông này sao lại có đủ khả năng để rung động cái tên Trình Trí Viễn tuyệt tình như băng sơn đó kia.

“Thả anh ta ra.” Phương Nhược Thần nghiêng đường nhìn, gắt gao trừng vào Đức Duy Hoàn, không thèm liếc một con mắt tới Lăng Thịnh Duệ. Ngừ khí của cậu áp lực tới tột bậc, tựa như một khắc sau sẽ lập tức bạo phát ngay vậy.

Đức Duy Hoàn nhún nhún vai, vẻ mặt không cho là đúng: “Tại sao?”

Phương Nhược Thần không có trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lạnh lùng nói rằng: “Nếu trong vòng ba giây nữa mà mày không buông người của tao ra, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết.”

Tay cậu dứt vào bên trong túi quần bộ âu phục, rút ra một khẩu súng lục, chậm rãi hướng mũi súng nhắm ngay vị trí giữa trán của Đức Duy Hoàn.

Đức Duy Hoàn hết nói nhìn trời, thả Lăng Thịnh Duệ ra.

Cổ nín xuống xung động muốn bóp cò, đôi mày đang cau lại của Phương Nhược Thần ngày càng nhíu chặt, độ ẩm trong đôi con ngươi sâu thẳm cũng dần dần tản đi.

Tâm, phảng phất cũng bị người khác cắm vào rồi khoét đi một khối...

Thật khó chịu...

Do tác dụng của thuốc, tầm nhìn của Lăng Thịnh Duệ nháy mắt trắng xóa một mảnh, tư duy vốn có trong đầu cũng tạm thời đình chỉ. Mồ hôi trượt xuống trên gương mặt anh, lướt trên cán cổ thon dài của anh, không tham nhập vào trong chiếc sơ mi ướt đầm, vào lúc Đức Duy Hoàn rút ra khỏi cơ thể anh, anh bỗng chốc ngừng đầu, phát ra một tiếng rên trầm thấp.

Tiếng rên rất nhỏ, nhưng lại khiến hai người còn lại đều đại ra trong nháy mắt.

(Người thứ ba nhìn không thấy, T-T)

Đợi đến khi hoàn hồn lại, trong lòng Phương Nhược Thần đã ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Xem ra lần này mình thật sự đã thua đến mất mặt, mà lại còn bại trong tay một thằng đàn ông khác nữa...

Chỉ là, loại phương thức nhận biết này quả thực quá mức khắc cốt ghi tâm, Phương Nhược Thần thực sự khó có thể tiếp thu được. Nhìn thấy vẻ mặt say sưa vì dục tình mà phát nóng kia của Lăng Thịnh Duệ, trong ngực Phương Nhược Thần dấy lên một sự phẫn nộ không thể áp chế. Cắt đi cây súng lục, cậu vượt qua Hứa Gia Lôn vẫn đang nằm trên mặt đất, dùng loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiếp cận Đức Duy Hoàn, sau đó tung ra một cú đâm phải, hung hăng vung tới mặt hắn.

Cậu muốn một cuộc đấu tay đôi nguyên thủy nhất giữa những người đàn ông để đoạt về người vốn dĩ thuộc về cậu.

Đức Duy Hoàn phản xạ rất nhanh, tuy nắm đầm của Phương Nhược Thần tới nhanh như chớp, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng tránh khỏi.

Phương Nhược Thần không hề dừng lại một giây nào, cú đâm trong khoảnh khắc trượt qua mặt Đức Duy Hoàn đã đổi hướng, ngón tay duỗi thẳng, hóa thành dao tay, trực tiếp bổ về phía gáy của hắn, Đức Duy Hoàn đang ôm lấy Lăng Thịnh Duệ, căn bản tránh không được, bất đắc dĩ, chỉ đành cúi cả người xuống dưới.

Lực tay của Phương Nhược Thần hoàn toàn vượt xa khỏi dự liệu của Đức Duy Hoàn, một cú bay tới kia vừa bổ tới gáy hắn, trước mắt hắn liền tối sầm, suýt chút nữa trực tiếp ngất xuống rồi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới cái tên trông có vẻ văn nhả này, cư nhiên lại mạnh như vậy.

Thân người thường niên được tiếp nhận những khảo nghiệm chết chóc ngay lúc đại não hắn kịp xoay chuyển đã phản xạ lại, hắn thả Lăng Thịnh Duệ ra, đẩy anh ra sau lưng, vị trí đó, vừa vặn có một cái sofa.

Sau đó hắn xoay mạnh người lại, đối mặt với Phương Nhược Thần, nhảy về phía sau một bước, kéo dài thêm khoảng cách giữa hắn với Phương Nhược Thần, tung một cú đâm phản kích lại về phía cậu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Chương 33

Tốc độ tung quyền của Đức Duy Hoàn không chậm hơn chút nào so với Phương Nhượng Thần, lực đạo thậm chí còn thoáng hơn cậu một chút, chỉ là Phương Nhượng Thần cũng không phải cái đèn cạn dầu, lại cộng thêm sự đấu tranh cường liệt đã sớm bị phần nộ kích phát, đánh một cách dũng mãnh, tuy Đức Duy Hoàn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng lại không hề chiếm được một chút tiện nghi nào trên thân cậu.

Hai người hoàn toàn lâm vào trạng thái ngang tài ngang sức.

Phía bên kia, Lăng Thịnh Duệ bị Đức Duy Hoàn đẩy ngã đang phải lao đảo, rồi cả người thật chuẩn xác ngã nằm lên sô-pha.

Bị té ngựa như thế, thần trí đang mông lung của anh dần dần thanh tỉnh trở lại.

Hậu huyệt đang bị lấp đầy đột nhiên trở nên trống hoác, luồng không khí lạnh lẽo nháy mắt đã len vào, sự thay đổi quá mức thần tốc, khiến Lăng Thịnh Duệ có chốc hoảng hốt.

Lăng Thịnh Duệ dùng sức lắc lắc đầu, nỗ lực làm mình tỉnh táo lại, sau thì bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy dựng.

Phương Nhượng Thần và Đức Duy Hoàn đang đánh nhau không thể dứt, phạm vi ban công nhỏ hẹp, bóng dáng bọn họ lướt qua lướt lại như bay, làm Lăng Thịnh Duệ nhìn phải cứ hoa cả mắt.

Đúng lúc này, Phương Nhượng Thần đang bước lùi không cẩn thận để gót chân vấp phải thân người của Hứa Gia Lôn vẫn đang nằm trên mặt đất, thân người mất thăng bằng, ngã ngựa về phía sau. Đức Duy Hoàn chớp lấy thời cơ, nắm tay nện mạnh lên cằm cậu, Phương Nhượng Thần rống lên một tiếng, thân thể nặng nề choáng lên cánh cửa thủy tinh.

Lăng Thịnh Duệ không khỏi hơi co rúm người, còn tưởng cửa kính sẽ bị đập vỡ, nhưng cánh cửa thủy tinh trông như dễ vỡ kia lại đặc biệt bền chắc, Phương Nhượng Thần va lên cửa kính, thậm chí ngay cả một tí loạng choạng mạnh cũng không có.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời thờ ơ hắt ra một hơi, cái khách sạn này hẳn là sử dụng loại kính cường lực, ít nhất cũng không lo hai cái tên này đánh tới cả đại sảnh tiệc, bị khách mời nhìn thấy.

Đánh cái kiểu đó còn khoa trương hơn cả mấy cái phim xã hội đen của Hồng Kông nữa ấy chứ.

Đức Duy Hoàn đang định thừa thắng xông lên, nhưng thân người Phương Nhượng Thần bỗng dưng trượt xuống, tung cú đá mạnh vào bụng Đức Duy Hoàn. Lực chân này của cậu rất lớn, Đức Duy Hoàn bị cậu đá phải phải lui về sau vài bước, cửa kính sau lưng cậu cũng bị dội lực đến mức lõm vào một tí, bề ngoài cửa xuất hiện vô số vết nứt theo một đường tròn, nhưng vẫn chưa bị va vỡ.

Phương Nhượng Thần dễ dàng lấy đà từ trên mặt đất, sau đó bật mạnh người dậy, lấy ra khẩu súng từ trong túi bộ âu phục, nòng súng chỉ thẳng về phía tim của Đức Duy Hoàn.

Tài nghệ của đối thủ lại mạnh ngoài sức tưởng tượng của hắn, cứ tiếp tục đánh thế này chắc chắn sẽ không bao giờ kết thúc, không khéo sẽ còn lưỡng bại câu thương (lưỡng bại: cả hai cùng thất bại, câu thương: đều bị thương → cả hai bên cùng thiệt hại).

Chỉ là phản xạ của Đức Duy Hoàn nhanh đến xuất thần, ngay lúc Phương Nhượng Thần vừa rút tay vào túi, hắn cũng đã rút ra khẩu súng từ bên hông mình, nòng súng nhắm thẳng cái trán của Phương Nhượng Thần.

Hai người nháy mắt đã lâm vào tình trạng đối chọi không khoan nhượng, nhưng cũng không ai chủ động bóp cò, động tác đánh nhau cũng dừng lại, cả ban công nhất thời lại lần nữa trở về sự yên tĩnh vốn có.

Thời gian như bị ngưng trệ, giữa hai người lưu chuyển tia sát ý lạnh buốt, không chút che giấu, quả thực căng thẳng đến tột bậc.

Lăng Thịnh Duệ trông mà thấy tim đập thình thịch, hiện trạng như thế này anh chỉ từng thấy qua trong mấy bộ phim hành động, lúc thấy nó trên màn hình TV, anh không có cảm xúc gì quá đáng, chỉ thấy giả tạo, nhưng đợi đến khi anh tận mắt chứng kiến cảnh thật, loại cảm giác đó quả thực khó mà biết phải được biểu đạt như thế nào ra lời.

Thực sự là khác một trời một vực.

“Hai cậu có gì thì từ từ nói, không nên động tay động chân, dùng súng là đã quá mức nguy hiểm rồi.” Lăng Thịnh Duệ cố gắng trấn định lại hơi thở đang gấp gáp, cảnh trọng bảo: “Hơn nữa chỗ này là nơi công cộng, rất dễ...”

“Anh câm miệng cho tôi!”

“Anh câm miệng cho tôi!”

Lăng Thịnh Duệ còn chưa nói xong, tiếng gầm của Phương Nhượng Thần và Đức Duy Hoàn đã song song vang lên, ngữ điệu cơ hồ còn giống nhau như đúc. Giọng nói của bọn họ khác nhau xa, nhưng lại tràn ngập phần nộ và mất kiên nhẫn y như nhau.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa đến mức hơi co rúm người, không dám mở miệng nói nữa.

Hai kẻ kia đều không hề quay đầu lại, sống chết nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của đối phương, chỉ cần đối phương có một chút cử động gì, thì sẽ không chút ngần ngại mà bóp trigger súng.

Lăng Thịnh Duệ rất là bất đắc chí, cũng không muốn nhìn hai chàng trai này vì mình mà lưỡng bại câu thương, như thế thì anh thành kẻ “họa thủy” mất. Tuy lòng anh đang nóng như lửa đốt, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra một biện pháp nào để áp chế bọn họ, nhất thời gấp đến độ cả mặt và đầu đều toát đầy mồ hôi.

“Lo chuyện người khác, anh đi mà quản lại mình trước đã, cũng không tự nhìn lại mình xem anh có bao nhiêu ti tiện.” Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của Phương Nhượng Thần vang tới, lời nói mang theo châm chọc.

Lăng Thịnh Duệ hoàn hồn lại từ trong tâm tưởng đang hỗn loạn, anh ngẩn ra một chốc, sau lại vội vàng dùng tay che lại nơi hiểm yếu ở nửa người dưới, mặt đỏ cả lên. Anh gấp người, nhặt lên cái quần đã bị tuột tới cổ chân, mau chóng mặc lại đàng hoàng, đầu cũng không dám ngẩng lên nữa, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui vào cho rồi.

Dur quang khỏe mắt của Phương Nhượng Thần bình thần liếc anh một cái, cười lạnh. Đã cơ khát đến mức tức tốc đi tìm một tên đàn ông xa lạ làm chuyện xằng bậy trên ban công, lại còn trưng ra cái bộ dạng ngày thơ ra cho ai xem đây.

“Vị tiền sinh này, tôi nghĩ chúng ta còn chưa ăn tết ấy nhỉ.” Một câu này quả thực chả có nghĩa gì sất, Đức Duy Hoàn bỏ súng xuống trước, hần dám chắc Phương Nhượng Thần là một quân tử quang minh lỗi lạc, sẽ không làm chuyện bẩn lên mặt phẩm cách như thế đâu.

Phương Nhượng Thần coi như không thấy nụ cười của hắn, trầm mặc một lát, nhưng vẫn không buông súng ra, ngữ khí vẫn lạnh lẽo như trước: “Mày đừng tới người của tao.”

“Ồ, tôi không biết anh ta là người của cậu, tôi tưởng anh ta là người của Trình Trí Viễn nữa ấy chứ.”

“Trình Trí Viễn là thằng nào?”

“Ồ, cậu không quen hắn à?” Đức Duy Hoàn đột nhiên có chút đau đầu.

Phương Nhượng Thần không nói chuyện, chỉ ánh mắt cũng đã nói thay cho câu trả lời của cậu.

“Trình Trí Viễn là... một người bạn đồng hành của tôi, vừa nãy vị tiền sinh này đang bị cái người kia quấy rối.” Đức Duy Hoàn chỉ chỉ Hứa Gia Lôn đang nằm: “Tôi đang định đánh ngất anh ta, chẳng ngờ lại nghe anh ta thốt ra cái tên Trình Trí Viễn, cho nên mới tưởng hai người họ là tình nhân với nhau, thế là mới... với anh ta, không nghĩ tới cậu lại đột ngột xuất hiện.”

Sự tình tiếp theo đó, Phương Nhượng Thần đã hoàn toàn chứng kiến tận mắt, không cần phải kể tiếp cũng biết.

Đôi mắt xanh biếc của Đức Duy Hoàn tràn ngập khó hiểu, hết cách nhún nhún vai, có chút cảm thán: “Quan hệ giữa bọn họ thật khiến người ta nắm không thấu.”

“Trình Trí Viễn...” Phương Nhượng Thần đột nhiên cảm thấy cái tên này nghe rất quen, hình như là đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng lại không cách nào nhớ rõ. Cậu liếc mắt nhìn Hứa Gia Lôn đang sóng xoài trên đất, sau đó lại liếc sang Đức Duy Hoàn đang mỉm cười thần nhiên, hơi hơi chau lại mày, ngừng lại một chốc, lại dời đường nhìn như muốn giết người về phía Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, không dám đối mặt với cậu, nhưng vẫn bị ánh mắt như đao kiếm trừng lấy, thân thể vẫn phải run mạnh.

Những chuyện anh cực lực giấu nếm đi bị một kẻ không biết sự tình như Đức Duy Hoàn đoán ra, mà hắn ta lại còn đoán được gần như chính xác, anh đã không còn biết phải lấy biểu tình gì đi đối mặt với Phương Nhượng Thần nữa.

Ba người không nói tiếp nữa, vì thế mà ban công nhất thời chỉ còn lại tiếng gió hiu hiu.

Máy truyền tin ở thất lung Đức Duy Hoàn đột nhiên reo lên, đánh vỡ cục diện an tĩnh đến gần như quý dị giữa bọn họ, Đức Duy Hoàn rút máy ra nhìn vào nội dung hiển thị trên màn hình, nhất thời sắc mặt khê biến.

“Thứ lỗi, hai người cứ từ từ tán gẫu, tôi đi trước đây.” Đức Duy Hoàn cười cười với Phương Nhượng Thần và Lăng Thịnh Duệ, hai người kia tất nhiên sẽ không để ý hắn làm gì, cơ mà hắn cũng không để bụng, bước tới trước người Lăng Thịnh Duệ, ngón tay nâng cằm anh lên: “Anh thật sự là một người rất thú vị, tôi rất thích anh, đừng có quên tôi nha, sau này tôi sẽ còn tới tìm anh đó.”

Dứt lời, tức tốc cúi đầu, chọt một cái lên môi Lăng Thịnh Duệ, sau đó trước nòng súng đầy cuồng nộ của Phương Nhượng Thần mà mở cánh cửa kiếng, vội vã rời đi.

Đức Duy Hoàn vừa bước khỏi cửa liền đóng ngay lại, toàn ban công chỉ còn lại một Phương Nhượng Thần gần như phát điên và một Lăng Thịnh Duệ đã sắp co người lại thành một đoàn, bị dọa tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bầu không khí này thật kỳ quặc.

Không biết đã mấy phút trôi qua, giọng điệu lạnh lùng của Phương Nhượng Thần lại vang lên lần nữa: “Về nhà trước, có chuyện gì thì về nhà giải quyết.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng mạnh đầu lên, có chút kinh ngạc nhìn cậu, sắc mặt Phương Nhượng Thần vẫn như cũ khó coi vô cùng, nhưng lại không có bạo phát, xem ra, cậu là đang cực lực áp chế lại tâm tình của chính mình.

Hắn là không muốn phát khùng lên ở nơi công cộng, ảnh hưởng hình tượng mình nhĩ...

Lăng Thịnh Duệ “Ồ” một tiếng, cúi đầu xuống, đứng dậy từ sô-pha, cúi đầu đi tới trước mặt Phuong Nhựt Thần, bởi anh quá mức thất thần, còn không cẩn thận bị thân người của Hứa Gia Lân vấp phải, may mà Phuong Nhựt Thần nhanh tay nhanh mắt kéo lấy cánh tay anh, bằng không trán của anh đã phải hôn lấy cái cửa thủy tinh kiên cố kia rồi.

Sau khi đã kéo đủ để Lăng Thịnh Duệ đứng vững, Phuong Nhựt Thần nhanh chóng buông tay ra.

Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ khó mà kéo ra một nụ cười mỉm, nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn, Phuong Nhựt Thần không có để ý anh, đường nhìn chăm chăm vào trên đỉnh đầu, về mặt mắt kiên nhẫn.

Lăng Thịnh Duệ không dám nhiều lời thêm, hậm hực mở cửa, cúi đầu bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34

Phuong Nhựt Thần nhìn theo bóng lưng của Lăng Thịnh Duệ, nhưng không hề động đậy, bình thần liếc mắt sang Hứa Gia Lân ở bên chân.

Lúc trước Hứa Gia Lân vẫn luôn là một đối tác làm ăn rất thân của Phuong Nhựt Thần, buổi tiệc rượu này cũng là Hứa Gia Lân tự mình tổ chức, Phuong Nhựt Thần vốn dĩ tưởng buổi tiệc này sẽ rất vui, nhưng sự tình phát triển lại thật ngoài dự đoán của mọi người.

Bắt đầu từ giờ khắc này, bọn họ từ đối tác triết để trở thành đối địch...

Phuong Nhựt Thần lạnh lùng liếc hắn, bỗng dưng vươn chân ra, dùng sức giẫm lên cẳng tay hắn một cái, ngay khi nghe được một tiếng “rắc” vang lên, mới hài lòng cười, sau đó bỏ đi không hề ngoảnh đầu, đóng cả cửa lại.

Cánh tay Hứa Gia Lân bẻ ra một góc độ quái dị, nhưng vẫn là không có tỉnh lại.

.....

Đại sảnh tiệc rượu.

Lăng Thịnh Duệ chưa đi được nhiều bước, Phuong Nhựt Thần đã đuổi kịp từ phía sau, một tay kéo lấy tay anh, lực đạo rất lớn, đến nỗi cổ tay của Lăng Thịnh Duệ bị cậu siết đến đau, nhưng giãy giụa gì cũng không ra. Phuong Nhựt Thần bước rất nhanh, Lăng Thịnh Duệ vừa trải qua một trận hoan ái kịch liệt, đầu văng mắt hoa, ngay cả đứng vững cũng khó, hầu hết là bị Phuong Nhựt Thần nửa kéo nửa lôi tha anh đi.

“Chậm... chậm một chút... tôi theo không kịp...” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng kháng nghị, bị Phuong Nhựt Thần hoàn toàn phớt lờ, cước bộ thất tha thất thểu, mấy lần đều suýt té ngã.

Hành vi của hai người cực kỳ ái muội, gần như đã hấp dẫn toàn thể khách khứa của buổi tiệc, các ánh nhìn đa dạng nhiều ý tứ phóng tới, thậm chí còn không ít vị bắt đầu xì xào bàn tán.

Lăng Thịnh Duệ bị đường nhìn quái dị của mọi người chăm chú đến mức toàn thân mất tự nhiên, cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Mà Phuong Nhựt Thần thì lại không thèm để tâm gì sát, sắc mặt của cậu đã đen đến cực điểm, cả người tỏa ra loại khí hung bạo nồng đậm, phẳng phất tùy thời đều có thể nổ tung, mỗi một người gặp phải ánh mắt đàng đàng sát khí kia của cậu đều phát run toàn thân, những kẻ đứng cách cậu không xa cũng lần lượt tránh né.

Xuống tới tầng trệt của khách sạn, Phuong Nhựt Thần mở cửa xe, tổng cả người Lăng Thịnh Duệ vào ghế ngồi.

“Ừ...” Lăng Thịnh Duệ ngã mạnh vào tòa ghế sau, cái mông vừa mới bị chà đạp qua lại phải chịu lực chấn lớn như thế, nháy mắt đã đau đến mức khiến anh phải hít cả hơi lạnh.

Phuong Nhựt Thần không thèm để ý anh, có sức nên mạnh cửa đóng lại, ngồi vào ghế lái, sau đó hung hãn đạp chân ga.

Sau xe nháy mắt phun ra một lượng khói đen nồng nặc, rồi phút chốc nguyên một chiếc xe đã phóng ra khỏi bãi đỗ, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào màn đêm dày đặc. Lực ly tâm cực đại khiến Lăng Thịnh Duệ đầu văng mắt hoa, vội vã nắm lấy chỗ tựa lưng của ghế, lúc này mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

“Lái, lái chậm chút! Cậu lái kiểu này dễ xảy ra chuyện lắm!”

Tuy biết lúc này đi chộc Phuong Nhực Thần quả thực không phải là chuyện gì sáng suốt, thế nhưng tốc độ và cách thức lái xe của Phuong Nhực Thần thực sự làm cho Lăng Thịnh Duệ hết vía.

“Anh cầm mẹ nó miệng cho tôi! Ổn quá!” Tiếng rống của Phuong Nhực Thần vang dội khoang xe, đình tai nhức óc.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cực kì thức thời mà rút hết lời lại.

Tuy suốt đường Phuong Nhực Thần đều lạng lách qua lại, nhưng xe của cậu quả thực là rất siêu đẳng, không xảy ra sự cố gì, Lăng Thịnh Duệ vốn dĩ mình còn bị dọa đến mức bị bệnh tim, nhưng cuối cùng vẫn là về nhà một cách an toàn.

Sau đó, Lăng Thịnh Duệ cực kì thành thật để Phuong Nhực Thần kéo anh về nhà, không thốt thêm một tiếng nào hết.

Lần thăm phán cuối cùng đã tới, trái tim vốn dĩ đang đập phồng thóp của Lăng Thịnh Duệ lại từ từ ổn định lại, anh không biết kế tiếp đây mình sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng là trừ bỏ cường bạo và bị đánh, anh không nghĩ ra một Phuong Nhực Thần đang sôi máu sẽ làm ra loại chuyện gì khác.

Lúc giận quá sẽ không giết luôn mình đấy chứ? Lăng Thịnh Duệ cười khổ nghĩ.

Phuong Vân Dật tựa hồ còn chưa trở về, Phuong Nhực Thần kéo lấy Lăng Thịnh Duệ, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người hầu trong nhà, lên lầu, đi vào phòng của mình.

Phòng của Phuong Nhực Thần sớm đã được Lăng Thịnh Duệ dọn dẹp sạch đến mức không sót hạt bụi nào, hai người vừa tiến vào, Phuong Nhực Thần đã vút thật mạnh tay, Lăng Thịnh Duệ thất tha thất thểu bước được vài bước, cuối cùng ngã lên nệm giường.

“Anh có gì muốn nói hay không?” Lăng Thịnh Duệ từ trên giường ngồi dậy, Phuong Nhực Thần đứng trước mặt anh, lạnh lùng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, không có nói gì. Nhìn từ góc độ này, anh vừa vặn thấy được bàn tay của Phuong Nhực Thần đang nắm lại rất chặt, bởi siết quá mức cổ sức mà run lên, mu bàn tay vốn dĩ nhẵn nhụi trắng nõn kia đang nổi cả gân xanh, biểu đạt thật đủ sự phẫn nộ của chủ nhân đôi tay kia.

Lăng Thịnh Duệ biết Phuong Nhực Thần đang phải nén giận, không có trực tiếp tung đám với anh đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Việc đã đến nước này, anh không dám hy vọng xa vời rằng Phuong Nhực Thần sẽ tha cho anh, cho nên cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị chịu đòn.

Chỉ là, trong lòng anh vẫn có chuyện không thể an tâm được.

Đó chính là Lăng Hạo.

Lúc này từ chỗ Hứa Gia Lôn, Lăng Thịnh Duệ đã biết được hoàn cảnh hiện nay của Lăng Hạo, lẻ loi một mình, không nơi nương tựa, thậm chí cả một ít phí sinh hoạt cơ bản cũng không có, mà Lăng Thịnh Duệ lúc này lại căn bản không có cách nào bỏ đi, đã sớm gấp đến mức không biết làm sao rồi.

Roi vào đường cùng, anh không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi cầu Phuong Nhực Thần.

“Ừ, Phuong, Phuong tiên sinh này, tôi có một việc muốn thương lượng với anh một chút.” Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, nhìn Phuong Nhực Thần.

Anh quả thực không quen kiểu cách xưng hô như thế này, cho nên dù bất kì tình huống nào cũng sẽ tận lực tránh né, tuy nhiên, lúc đi nhờ cậy người khác, dù sao thêm cả danh xưng vào cũng sẽ trông thành khẩn hơn.

Nghe được cái từ “Phuong tiên sinh” không được tự nhiên kia, lông mày Phuong Nhực Thần hơi hơi nhíu lại, nhìn ra được cậu cũng không quen cách xưng hô như thế. Bất quá Lăng Thịnh Duệ dấn dáp ăn nói khép nép của Lăng Thịnh Duệ khiến cậu có chút hứng thú, nếu là bị đánh hoặc bị làm hại mà còn trung ra bộ mặt này, thì quả thật sẽ mất cốt khí vô cùng. Lại cộng thêm sự việc xảy ra trên ban công, hình tượng tốt đẹp vốn dĩ của Lăng Thịnh Duệ trong mắt cậu nháy mắt đã rớt xuống điểm âm.

Nhưng mà, dù có như thế, trong lòng cậu vẫn tồn tại một loại tình tự nào đấy mà không thể nói rõ đối với Lăng Thịnh Duệ...

“Tôi biết cậu đang rất giận, nhưng những chuyện cậu vừa chứng kiến đều không phải do tôi cố ý, tôi cũng chỉ là bị ép buộc.” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, giọng nói rất nhẹ: “Đội lắt nữa cậu muốn đánh tôi, mắng tôi thế nào cũng được, tôi tuyệt đối sẽ mặc cho cậu tùy ý xử trí, nhưng trước đó, cậu có thể giúp tôi một chuyện được hay không?”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng mạnh đầu, trong mắt tràn ngập vẻ thống khổ và cầu xin.

Phuong Nhực Thần nhất thời sững sốt, lời nói cũng tự động vụt khỏi miệng: “Giúp chuyện gì?” Song vừa nói xong cậu đã hối hận, Lăng Thịnh Duệ chỉ là một tên người ở thấp hèn không biết liêm sỉ, cậu căn bản chả cần phải đi giúp anh ta cái chuyện gì sất.

Lăng Thịnh Duệ không có chú ý tới thần sắc ảo não của cậu, dường như sợ cậu hối hận, vội vàng mở miệng: “Giúp đỡ con trai tôi.”

Phuong Nhực Thần vừa kinh ngạc vừa hồ nghi nhìn anh, có chút không phản ứng kịp, cậu còn tưởng Lăng Thịnh Duệ sẽ quanh co lòng vòng cầu cậu buông tha mình, thế nhưng lại đề ra một yêu cầu như thế này đây.

“Tôi biết cậu đã từng điều tra qua bối cảnh của tôi, nên hẳn là biết con trai tôi được vợ tôi đưa đi cùng, nhưng bây giờ cô ấy lại đột ngột rời nhà, chỉ còn

lại một mình con trai tôi một thân một mình, bây giờ nó mới có mười ba tuổi, căn bản không có biện pháp tự nuôi mình. Vì thế, xin cậu hãy giúp nó, nếu không nó sẽ không có cách nào khác để tiếp tục duy trì phi sinh hoạt nữa!”

Lăng Thịnh Duệ càng nói càng kích động, Phương Nhượng Thần nhìn anh, khóe mắt anh có chút ướt át, nét mặt cũng rất bi thương, giống như sắp khóc, một đại nam nhân lại trưng ra cái bộ mặt đáng thương như vậy, tuy có chút buồn cười, nhưng Phương Nhượng Thần lại chẳng thể nào cười ra nổi.

Cậu nhớ rõ, lúc trước bắt luận là cậu và Phương Vân Dật có hành hạ Lăng Thịnh Duệ thế nào, người đàn ông trông yếu đuối văn nhợc này từ đầu chí cuối vẫn chưa từng khóc lóc hay vứt bỏ tôn nghiêm mà đi van nài một cách khổ sở, luôn luôn âm thầm chịu đựng, dù là có được đãi ngộ không công bằng, anh cũng hiếm có nửa câu oán hận. Thế nhưng hiện tại, anh ta cư nhiên vì đứa con trai ruột của mình mà nhỏ giọng hạ mình đến mức này, Phương Nhượng Thần quả thực không biết nên nói cái gì mới ôn đây.

Cậu đột nhiên trở nên đồ kị với tên nhóc trông có vài phần giống Lăng Thịnh Duệ, nhưng cậu còn chưa bao giờ gặp mặt kia.

“Tại sao tôi lại phải đi giúp thằng oắt đó chứ?” Phương Nhượng Thần câu khóe miệng lên, cười lạnh bảo.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ hồi hộp, sự vui mừng tràn trề nháy mắt đã hóa thành tro bụi, anh vốn nghĩ Phương Nhượng Thần đã đáp ứng mình, nhưng là hiện tại, đôi phương hình như đã đổi ý rồi...

“Bởi vì... Bởi vì...”

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ cả thật lâu cũng nghĩ không ra một lý do nào hợp tình hợp lý, đôi môi ngáp ngừng nửa ngày trời, thủy chung không hề nói được một câu hoàn chỉnh.

“Hừ.” Phương Nhượng Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Ngu ngốc.”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi: “Vậy cứ coi như cậu đang hành thiện tích đức gì đó có được không? Xin cậu đừng thấy chết không cứu, lẽ nào cậu nhẫn tâm để một đứa bé con không nơi nương tựa lang thang ở đầu đường xó chợ hay sao?”

“Chuyện này không liên quan tới tôi.” Câu trả lời của Phương Nhượng Thần vẫn là tuyệt tình như thế.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng chán nản, đứng vậy, Phương Nhượng Thần và anh chẳng thân quen, căn bản không cần phải giúp anh chuyện gì cả, anh biết cái cậu Phương Nhượng Thần này luôn luôn tuyệt tình, thế nhưng lúc loại chuyện ấy phủ xuống đầu anh, anh thật sự rất chịu đả kích. Nói sao đi nữa anh cũng làm người hầu ở Phương gia đã lâu, không có công lao cũng có khổ lao, Phương Nhượng Thần sao lại có thể thật sự vô tình như thế được?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 35

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, hướng mắt về Phương Nhượng Thần: “Xin cậu.”

Ngữ khí của anh rất nhẹ, nhưng không chút do dự. Còn thêm nhiều lời nữa chỉ thêm vô ích, nên tất cả những hy vọng anh có toàn bộ đều hóa thành hai chữ tuy ngắn gọn như thế, nhưng lại hàm chứa sự cậy nhờ và cầu xin của anh.

Trong thâm tâm Phương Nhượng Thần đã phải rối loạn một hồi, trong ánh mắt người đàn ông đó tràn ngập sự bất lực, ánh nhìn lại như vậy yếu đuối, hồ như một khắc sau sẽ vỡ tan tành ra vậy. Phương Nhượng Thần hiểu, nếu như đáp án của chính mình là từ chối, vậy đối với người đàn ông đáng thương này mà nói, không ngờ gì nữa, sẽ trở thành một đả kích cực chí mạng.

Phương Nhượng Thần không có hồi đáp, đầu kết trượt lên xuống, biểu rõ sự khần trương và do dự của cậu lúc này.

Bầu không khí như bị ngưng trệ, một người vốn không thích mắt đối mắt với người khác như Lăng Thịnh Duệ lại lần đầu tiên chăm chú mà không rời mắt khỏi mặt Phương Nhượng Thần, đợi chờ một đáp án thốt ra từ miệng cậu.

“Tôi từ chối.”

Trong lòng đấu tranh một lúc lâu, Phương Nhượng Thần vẫn là khước từ.

“Hơn nữa, anh cũng đừng có hy vọng tôi sẽ để anh rời khỏi.” Phương Nhượng Thần cực kì tàn nhẫn mà tung ra một kích cuối.

Nụ cười được miễn cưỡng nặn ra của Lăng Thịnh Duệ đông cứng lại trên mặt anh, tia sáng cuối cùng trong mắt anh rốt cuộc cũng trở nên âm đạm, sắc mặt một mảnh trắng bệch, không có một tí sinh khí nào.

Giăng co một chốc, đầu anh vô lực gục xuống, vui thật thấp, vẫn không nhúc nhích, yên lặng như một pho tượng.

Phuong Nhực Thần đột nhiên có chút luống cuống, cậu biết người đàn ông này lúc này đây đã mất hết can đảm, thế nhưng cậu lại không biết nên xử lý tình huống trước mặt này như thế nào, cậu vừa mới nói ra câu trả lời của mình, tự tôn cao ngạo của cậu không cho phép cậu rút lại quyết định vừa mới thốt nên.

Một giọt nước rơi bộp xuống, ống quần của bộ âu phục trắng trên người đàn ông đó nháy mắt xuất hiện một vết tròn sạm màu, sau đó chậm rãi lan ra.

Như đòn phải một đá kích vô cùng lớn, Phuong Nhực Thần nhất thời trở nên mụ mị.

Cậu phải nửa ngày hơn mới bắt đầu có phản ứng lại, cái đó là gì vậy. Nhưng thế nào cậu cũng không dám tin, người đàn ông này sẽ khóc.

Lại thêm vài giọt nước rơi xuống, vết nước trên ống quần của Lăng Thịnh Duệ đã hóa thành một mảnh lớn, dưới ánh đèn nhu hòa trong căn phòng, hiện hiện một cách đặc biệt chói mắt.

Phuong Nhực Thần lúc này đã hoàn toàn xác định, người đàn ông vốn dĩ được cậu gán cho cái mác kiên cường bất khuất đánh cũng không chết ấy, lại đang yên lặng mà rơi lệ.

Trái tim Phuong Nhực Thần giống như bị một bàn tay nào đó đột ngột bóp lấy, dùng sức chèn ép, đau, rất đau. Cậu choáng váng cả đầu, toàn thân như bị nhấn chìm trong đại dương sâu thẳm, áp lực cực đại chèn ép khiến cậu không cách nào thở được.

Toàn thân cậu không cách nào nhúc nhích.

Đây là lần đầu tiên Lăng Thịnh Duệ ngồi trước mặt cậu biểu lộ loại cảm xúc chân thật nhất của anh, cậu lại không ngờ rằng chuyện đó sẽ dưới tình huống như thế này mà phát sinh. Lúc trước, người đàn ông ẩn nhẫn mà nội liêm này đều ẩn giấu tất cả nội tâm dưới vỏ bọc ôn hòa vô hại, vĩnh viễn đều là một bộ dáng thần nhiên, vô luận gặp phải chuyện gì cũng đều nhẫn nhục chịu đựng. Thế nhưng hiện tại, một người bị bức ép tới cùng đường bí lối như anh cuối cùng cũng tới nước sục đổ.

Mà hung thủ, không ai khác chính là cậu, Phuong Nhực Thần.

Phuong Nhực Thần đau lòng đến mức khó có thể chịu thêm, cậu sờ sờ lồng ngực của chính mình, vẻ mặt mờ mịt.

Cậu không biết vì sao mình sẽ nảy sinh loại cảm giác này, cho tới nay, cậu đều đã biến việc khi dễ Lăng Thịnh Duệ trở thành một thói quen, nhưng chính lúc người đàn ông ấy thực sự bị tổn thương, cậu lại khó chịu như thế.

Trái tim như bị xé nát từ bên trong.

Phuong Nhực Thần biết rõ Lăng Thịnh Duệ vì sao lại trở nên như thế, hết thấy nguyên nhân đều là vì đứa con trai bảo bối của anh.

Sự thống khổ trong lòng Phuong Nhực Thần phút chốc đã hòa thành lửa giận, cậu bắt đầu ganh ghét thẳng oắt con vô tội kia, thằng bé cướp đi sự quan tâm vốn dĩ nên thuộc về cậu của người kia, dù cậu biết đó chỉ là tình cha con đơn thuần, nhưng cậu vẫn không nén được sự ghen tuông tựa như làn thủy triều ào ào ập đến trong lòng mình.

Phuong Nhực Thần vươn tay ra, siết lấy cằm của người kia, nâng mạnh lên.

Quả nhiên...

Tuy biết rõ Lăng Thịnh Duệ đang khóc, nhưng khi còn chưa tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy, tim của cậu vẫn còn được coi là may mắn, vậy mà, vào khoảnh khắc trông phải gương mặt đầm lệ của Lăng Thịnh Duệ, tim Phuong Nhực Thần vẫn phảng phất thất lại.

Nét mặt Lăng Thịnh Duệ cực kì dờ dẫm, có thể nói là gần như không hề có chút cảm xúc nào, nếu không phải giọt nước kia đang chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt anh, Phuong Nhực Thần sẽ còn cho rằng anh là một tên người gỗ không cảm xúc. Lăng Thịnh Duệ khóc thật đau lòng, nhưng chuyện đây không hề bất ngờ, đây là những giọt nước mắt đầy đau khổ của một người cha cùng đường tuyệt lộ do không đủ khả năng bảo hộ cho con trai mình, bất lực như thế. Vốn dĩ là một người đàn ông còn khá trẻ trung, lại trông như già đi vài tuổi trong chốc lát.

Ngay cả bộ dáng lúc khóc cũng là ẩn nhẫn như thế...

Tim Phuong Nhực Thần đã sớm đau đến chết lặng, lúc cậu nhìn thấy dáng vẻ lệ rơi đầy mặt của người đàn ông kia, một kẻ sống trong mù mịt đã lâu nháy mắt bừng tỉnh, đã hiểu loại cảm giác vẫn hay vương vấn nơi lòng cậu rốt cuộc là gì rồi.

Đó là yêu.

Cậu đã phải lòng người đàn ông này, lại còn là thể loại yêu đến vô phương cứu chữa ấy nữa.

Phuong Nhực Thần thở dài một hơi, thật bất đắc dĩ mà chấp nhận sự thật này, tuy cậu rất muốn phủ quyết cái ý nghĩ đó, nhưng xưa nay cậu không hề thích làm con rùa rút cổ bao giờ, cậu đã từng trốn tránh hết một lần trước đó. Cho nên, lần này không cần thiết phải giằng xé đấu tranh tình cảm một cách phí sức nữa.

Nếu đã là yêu, vậy thì cứ chấp nhận thực tế thôi...

Hai tay Phương Nhượng Thần nhẹ nhàng đặt lên vai Lăng Thịnh Duệ, cúi người xuống, tiến sát mặt anh, ôn nhu hỏi: “Tại sao lại phải khóc?” Cậu dùng ngón cái lau đi giọt lệ nơi khóe mắt người kia: “Đừng buồn nữa, tôi sẽ giúp anh.”

Bức ép một người đàn ông đã hơn ba mươi đến bước đường này, cậu có chút áy náy, nhưng càng nhiều phần là đau lòng.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn cậu, trên đây cũng không hề xuất hiện biểu tình mừng rỡ như Phương Nhượng Thần mong muốn.

Đã quá rõ ràng, anh căn bản không hề tin Phương Nhượng Thần, thậm chí còn tự cho rằng Phương Nhượng Thần cố ý ra vẻ đáp ứng anh, sau đó lại sẽ hung hăng mỉa mai anh một phen. Phương Nhượng Thần vừa mới từ chối anh, hơn nữa cũng chẳng có lý do nào đi giúp anh cả.

Tìm Phương Nhượng Thần nhất thời bốc lên một cảm giác thật chua chát.

“Anh không tin tôi?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, nhưng đôi mắt tràn ngập hoài nghi kia của anh đã không chút che giấu đáp án trong lòng anh.

Phương Nhượng Thần hết cách: “Anh muốn sao mới tin được tôi đây? Tôi thật sự có ý muốn giúp đỡ anh.”

Vốn dĩ là Lăng Thịnh Duệ đang cầu xin cậu giúp đỡ mình, nhưng tình huống bây giờ đã hoàn toàn đảo ngược, cậu cứ nhiên lại phải khổ sở van nài Lăng Thịnh Duệ tin tưởng mình sẽ giúp anh. Phương Nhượng Thần cười khổ nghĩ, đây vẫn là lần đầu tiên cậu hạ mình giúp đỡ người khác đấy, vậy mà người ta lại hoàn toàn không tin tưởng, thật mỉa mai làm sao.

Phương Nhượng Thần vừa muốn nói tiếp, Lăng Thịnh Duệ lại đột ngột ngắt lời: “Điều kiện của cậu là gì?”

Phương Nhượng Thần sững sốt nhìn anh, đối phương vẫn là vẻ mặt đương nhiên, giống như hết thảy mọi chuyện cũng chỉ như một cuộc giao dịch thế thôi, Phương Nhượng Thần giúp anh thực hiện nguyện vọng, còn anh sẽ thuận lý thành chương mà báo đáp lại.

Sắc mặt Phương Nhượng Thần nháy mắt đen lại, lòng tốt của mình bị người ta chà đạp như thế, mặt mũi của quả thực đã không còn nén được nhục nhã.

“Vậy anh nghĩ tôi sẽ ra điều kiện gì?” Phương Nhượng Thần rút tay khỏi vai Lăng Thịnh Duệ, đứng thẳng người lên, từ trên cao nhìn anh, biểu tình hờ hững.

Hai gương mặt vốn dĩ đang kề sát chỉ trong phút chốc đã kéo xa khoảng cách, bầu không khí chung quanh dường như cũng lạnh đi ít nhiều.

Lăng Thịnh Duệ cúi mắt, trên mặt lấp lóe một tia khuất nhục.

Phương Nhượng Thần lại như trụ cả tim xuống, như từ bầu trời xanh trong rơi tõm xuống hồ sâu lạnh ngắt, những dòng nước không chút độ ấm kia ào tới từ bốn phương tám hướng, siết chặt lấy trái tim nóng cháy của cậu, cướp mất độ ấm đang không ngừng bị cuốn trôi đi của nó.

Nét mặt này của Lăng Thịnh Duệ, có mù cũng nhìn ra được anh đang nghĩ cái gì.

Lẽ nào trong cảm nhận của anh, hình tượng của mình lại thấp kém đến thế sao? Phương Nhượng Thần tâm lạnh, mặt không chút cảm xúc chỉ vào hạ thân của mình, cười lạnh bảo: “Vậy, nếu tôi muốn anh ‘thối’ giúp tôi thì sao?”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, sau đó vẻ mặt hiểu rõ, cứ như chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của anh, thế nhưng trong đáy mắt vốn đang tràn ngập tầng tầng âm đạm đột nhiên le lói một tia sáng, thật giống như một đốm lửa sắp tàn gặp được một chất xúc tác nhỏ nhoi, lần nữa bùng cháy. Anh vươn tay ra, cần cẩn dục dục thăm dò phía hạ thân của Phương Nhượng Thần.

Đây chính là hy vọng duy nhất của anh, cho nên phải cố mà trân trọng.

Phương Nhượng Thần nhìn anh ngờ ngác, một loạt hành động đáp lại của Lăng Thịnh Duệ, tựa như một con dao bén nhọn, cắm mạnh vào trái tim của Phương Nhượng Thần.

Đau đến máu chảy đầm đìa.

Lăng Thịnh Duệ niết lấy dây kéo lấp ló trong khe hở trên quần, nhẹ nhàng kéo xuống. Một chốc sau, một bàn tay của Phương Nhượng Thần vung tới, tàn nhẫn nện lên mặt anh, sức lực rất lớn. Khuôn mặt của Lăng Thịnh Duệ bị đánh đến mức lệch đi, thân thể cũng ngã ngửa lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 36

Tiếng bạt tay trong veo vang dội cả phòng, bầu không khí mát mẻ gần như lạnh lẽo cũng bởi vì tiếng động đột ngột này sản sinh vô số vết nứt. Phương Nhược Thần không mở điều hòa, cậu chỉ cảm thấy xung quanh thân thể chính mình đang được băng tuyết bao lấy, rất rét, nhưng cậu gần như không hề cảm giác được nó, bởi trái tim cậu vốn đã còn buốt hơn cả khí trời ngày đầu đông rồi.

Tay của cậu dừng ngay trên không trung, lòng bàn tay vừa mới đánh phải mà đỏ cả lên, đến mức gần như sắp chảy máu vậy. Tê liệt, không hề có cảm giác.

Phương Nhược Thần trừng to hai mắt, không dám tin chính mình dám dùng sức lớn như vậy để tát, cậu nhanh chóng rút tay về, nắm chặt thành quyền, giấu ở phía sau người, tựa như một đứa trẻ vừa làm ra chuyện sai trái, đang đứng trước mặt người lớn giấu kín chứng cứ. Chỉ là mặc kệ thế nào đi nào đi nữa, cậu không thể nào phủ nhận một sự thật là cậu đã tát Lăng Thịnh Duệ một bạt tai.

Phương Nhược Thần đã từng thề, tuyệt đối không đánh người đàn ông yếu ớt này...

Nhưng bây giờ, cậu đã nuốt lời rồi.

Lăng Thịnh Duệ chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, má anh sưng đỏ cả mảng, nhưng gương mặt anh vẫn không có tí xúc cảm gì, cứng người ngồi tại chỗ, làm như mọi chuyện vừa xảy ra chưa hề phát sinh, nhẫn thần chết lặng.

“Nếu đánh tôi có thể làm cậu nguôi giận, thì tùy cậu, nhưng xin cậu hãy đồng ý với yêu cầu của tôi, dù bằng bất kì giá nào đi chăng nữa.” Lăng Thịnh Duệ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm mặt Phương Nhược Thần, bình thản nói. Sắc mặt đầy luống cuống của Phương Nhược Thần anh hoàn toàn không chú ý tới, anh đã xem như chàng trai trẻ trước mặt này hoàn toàn là một kẻ xa lạ đang thực hiện một cuộc giao dịch với anh rồi.

Nét mặt Phương Nhược Thần nhất thời cứng lại, toàn bộ vật thể trong phòng đều dần trở nên mơ hồ và tối đi. Đường nhìn của cậu dần dà tập trung tại một điểm, hình ảnh trước mắt tựa như một bức ảnh mất đi tiêu cự, duy chỉ gương mặt đầy mệt mỏi ủ rũ của Lăng Thịnh Duệ là còn được rõ ràng.

Lăng Thịnh Duệ mở miệng lần nữa: “Xin cậu hãy đồng ý.”

Phương Nhược Thần không có trả lời, cậu không biết mình nên đáp lại như thế nào.

Cậu cố nén cơn đau như xé tim ấy, chỉ hy vọng ánh nhìn của Lăng Thịnh Duệ có thể chứa chút cảm tình, dù chỉ một chút thôi cũng được, cậu thậm chí còn có thể tìm ra được chút bao dung và lý giải cho cơn sự can đảm lúc này của người kia.

Thế nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn như cũ chỉ thờ ơ nhìn cậu, trong mắt là sự bình lặng đến tàn nhẫn.

Tâm trạng Phương Nhược Thần nhất thời rớt xuống đáy vực.

“Thằng đàn ông hạ tiện như anh, chẳng phải rất biết hầu hạ đàn ông hay sao? Sao lại còn muốn tôi cầu xin tôi, anh tùy tiện chống mộng lên quyền rũ mấy tên khác, để người ta đáp ứng anh là xong rồi, còn cầu xin tôi làm cái gì? Cái tên tiện nhân vô sỉ như anh!”

Phương Nhược Thần nghe được câu nói như tát nước lạnh này phun ra từ miệng mình, cậu không biết chính cậu đang nói gì nữa, chỉ biết, như thế mới có thể khiến sự thống khổ trong nội tâm cậu giảm bớt đi chút ít.

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ lóe lên một tia khui nhục, nhưng cũng biến mất nhanh chóng, song lại bị Phương Nhược Thần cực kì nhạy cảm bắt gặp được. Mắt cậu không suy suyển nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ, bất cứ một tâm tư hay chấn động nào của đối phương cậu đều có thể nhìn rõ nhất thanh nhị sở.

Trong tâm cậu tuôn ra khoái cảm như được báo thù, cậu đang chờ người đàn ông này sẽ vì không chịu nổi vũ nhục mà phản nộ phản bác cậu. Loại suy nghĩ đó có chút tự ngược, cũng có chút biến thái, nhưng trong thâm tâm cậu lại cực kì thêm khát như thế.

“Nếu các cậu có thể tha tôi đi, thì chuyện đó không thành vấn đề.” Lăng Thịnh Duệ bình thản nói.

Phương Nhược Thần gần như không dám tin vào tai mình, biểu tình nháy mắt khó coi tới cực điểm, cậu cố nén cơn giận sắp bạo phát, lạnh lùng đáp lại: “Bị coi là đ* được bị đàn ông X cũng được hay sao?”

Lăng Thịnh Duệ diện vô biểu tình gật đầu.

Chát!

Lại là một tiếng tát vang dội. Phương Nhược Thần cũng không còn ngăn được cơn điên tiết của bản thân, hai mắt như phun ra được lửa: “Anh là một thằng điên! Lẽ nào anh vì con trai, mình làm cái gì cũng bất chấp hay sao hả?”

Lăng Thịnh Duệ bị tát đến mức thấy cả sao trời, lần này Phương Nhược Thần đã nhẹ tay hơn rất nhiều so với lúc trước, nhưng vẫn khiến một bên má anh đau tấy. Anh sờ sờ má bên của mình, cười khổ đáp: “Có khác biệt gì chứ? Cũng là bị đàn ông thượng thòi, tôi còn để ý là ai hay sao? Ít ra người khác còn sẽ trả tiền, cũng không hờn chút là đánh người, càng không cấm cản tôi rồi còn nhốt tôi lại, coi tôi như súc vật mà đối đãi.”

Lời anh nói không to tiếng, nhưng lại cực kỳ kiên định, từng chữ từng câu như tảng đá vô hình đè lên đầu, áp lực đến mức Phương Nhược Thần cũng không thể thờ nổi.

Phuong Nhucor Thần trăn trăn đứng đó, á khẩu không nói được gì.

Những gì Lăng Thịnh Duệ nói đều là sự thực, cậu không có cách nào phản bác. Những gì cậu dành cho Lăng Thịnh Duệ, ngoại trừ sự nhục nhã và khắc nghiệt vô chừng mực, thì chính là những lần đánh đập trong lúc lửa giận ngút trời, thậm chí còn khiến anh phải nằm viện. Lợi ích duy nhất Lăng Thịnh Duệ có được từ nơi ở này của cậu, chính là những bữa cơm ngon và phòng ở đẳng hoàng, thế nhưng những thứ này, những người khác cũng có thể cho anh, mà có khi còn có thể tặng anh những thứ tốt hơn nữa, chỉ ít cũng không như cậu, cao cao tại thượng như ông chủ, coi những vật chất ấy như của bỏ thí thể thôi.

Phuong Nhucor Thần áp úng một lúc, cậu muốn nói với Lăng Thịnh Duệ rằng cậu thật sự yêu anh, nhưng sao cũng không thể nói được thành lời, cậu cực lực xích chuyện người đàn ông này biết được tâm ý của mình, một chút cũng không muốn.

“Hãy để tôi đi đi.” Lăng Thịnh Duệ nói.

“Chuyện đó không có khả năng.” Phuong Nhucor Thần vội vàng cự tuyệt. Nói đùa, cậu sao có thể để người đàn ông này rời khỏi mình một cách dễ dàng như thế được?

“Vậy cậu muốn tôi phải làm sao bây giờ?” Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng đề nén không nổi nữa, chỉ vào nơi tim mình, ánh mắt tràn ngập thống khổ: “Bằng không cậu cứ trực tiếp đâm một nhát vào đây đi? Chẳng phải cậu vẫn luôn ghét tôi lắm hay sao? Cậu giết tôi luôn đi là xong mà? Chỉ cần tôi chết rồi, cậu cũng sẽ mất không thấy, lòng không phiền luôn ấy chứ?”

Nước mắt nơi khóe mi còn chưa ráo, gương mặt luôn mang biểu tình nhàn nhạt lúc này đây trông có vài phần kích động.

Phuong Nhucor Thần bất đắc dĩ nghĩ, nếu giết anh có thể khiến tôi dễ chịu hơn một tí, tôi đã sớm giết. Cậu cười lạnh một tiếng: “Tôi đương nhiên sẽ không giết anh, tôi cũng chẳng muốn dính máu cái tên đề tiện nhơ nhuốc như anh.” “Bình thường anh chẳng phải rất biết giá vờ đó sao? Bây giờ vì muốn giúp con trai mình nên không giả tạo nổi nữa? Anh thấp hèn như vậy, lại biết lấy lòng đàn ông, thằng con anh hẳn là được di truyền của anh đấy nhỉ, tôi nhìn qua ảnh chụp của nó rồi, lớn lên rất đẹp, chỉ ít cũng phải đẹp hơn anh gấp trăm lần, theo tư chất của nó, muốn tìm một tên đàn ông tốt một chút để nuôi nó hẳn là không thành vấn đề nhỉ, tôi thấy anh vô dụng như vậy, nó cũng không có nơi nào để đi nữa, không có bản lĩnh gì, nó cũng chỉ còn cách đi làm một thằng trai bao ti tiện mà thôi...”

Trông Lăng Thịnh Duệ không có phản ứng, Phuong Nhucor Thần liền tiếp tục dùng những lời ác độc trút đi cái sự chua xót và phẫn hận trong thâm tâm. Cậu phát hiện những cảm giác bất mãn mà cậu có đều bắt đầu chỉ hướng về đứa con trai vô tội của người kia, cậu đã điều tra qua thằng nhóc, biết được nó kỳ thực rất ngây thơ đơn thuần, thế nhưng cậu vô pháp không chế được sự đố kỵ điên cuồng tựa như cỏ dại đang sinh sôi tràn lấp trong lòng mình.

Lăng Thịnh Duệ nghe được những lời chửi tai ấy, nắm tay đã siết thật chặt, anh vốn dĩ nghĩ bản thân anh có thể nhẫn nhịn tất cả mọi sự sỉ nhục này, nhưng ngay vừa lúc nghe được những lời cực kỳ xúc phạm đến con trai anh từ miệng Phuong Nhucor Thần, anh vẫn không cách nào bình tĩnh được nữa.

Lăng Thịnh Duệ vươn tay, chộp lấy ly thủy tinh nơi đầu giường, tát lượng nước còn dư từ trong ly vào mặt Phuong Nhucor Thần: “Cậu cảm miệng cho tôi! Cái tên khốn kiếp nhà cậu!”

Phuong Nhucor Thần bị hành động đột ngột của Lăng Thịnh Duệ dọa nhảy dựng, im miệng lập tức, vừa lúc vốc nước lạnh kia hắt tới trước mặt cậu, cậu vô thức nhắm mắt lại, lùi mấy bước về phía sau.

Cậu dùng tay chùi đi đám nước còn dính chung quanh mắt, mở mắt ra, lại phát hiện khóe mắt Lăng Thịnh Duệ đỏ lên, vẻ mặt nộ bất khả át, dùng sức ném thẳng cái ly thủy tinh về phía cậu.

Phuong Nhucor Thần bất ngờ không ngờ, thế nên lúc cái ly kia bay thẳng đến trước mặt cậu, cậu còn chưa kịp phản xạ, thậm chí cả né tránh cũng không, cứ để một cái ly thủy tinh cứng cáp nện mạnh lên trán cậu, sau đó hướng thẳng xuống đất mà rơi.

Tiếng va đập trong vút vang lên, chiếc ly thủy tinh mỏng manh tan tành, trên mặt đất vung vãi những xác thủy tinh vỡ vụn.

Phuong Nhucor Thần ôm trán, đau đến mức khó chịu, hành vi phát điên lên của Lăng Thịnh Duệ vừa này khiến cậu khó có thể tin.

Đây vẫn là lần đầu tiên cậu tận mắt thấy đáng vẻ phát cáu của người đàn ông này, so với một kẻ luôn ôn hòa và yếu đuối trong ấn tượng của cậu, quả thực một trời một vực. Phuong Nhucor Thần không hề nghĩ ra nổi một phương án nào đó để giải thích được mối liên hệ giữa hai con người như thế.

Lăng Thịnh Duệ quăng mất cái ly trong tay, nhưng vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại. Bị lửa giận làm mù quáng lý trí, anh hung tợn bỏ nhào về phía Phuong Nhucor Thần. Phuong Nhucor Thần không kịp phòng bị, ngã cả người về phía sau, tầm lưng nện mạnh xuống sàn, khiến lồng ngực vì va đập đó cũng một trận đau thấu. Cậu vừa định ho khan, thì Lăng Thịnh Duệ cười trên người cậu đã giờ lên nắm đấm, đấm một cú thật mạnh lên mặt cậu.

“Đồ khốn kiếp nhà mày! Không được sỉ nhục người nhà của tao! Tên cặn bã đáng chết! Đi chết đi!”

Cú đầu tiên của Lăng Thịnh Duệ đáp ngay trên huyệt thái dương của Phuong Nhucor Thần. Trước mắt Phuong Nhucor Thần tối sầm, suýt chút nữa ngất xỉu, chỉ nghe được mỗi tiếng thét đầy phẫn nộ của Lăng Thịnh Duệ.

Tầm nhìn của cậu mơ hồ, nắm đấm của Lăng Thịnh Duệ như mưa rền gió dữ giáng xuống, đánh cho cậu khổ không nói nổi. Cậu chưa bao giờ ngờ được một người đàn ông ôn hòa như thế này cư nhiên cũng có sức lực lớn đến mức này.

Phuong Nhucor Thần vô thức vươn tay, ngăn lại nắm tay của Lăng Thịnh Duệ, sau đó dùng sức lật người lên, để đẩy Lăng Thịnh Duệ ra khỏi trên người

cậu.

Lăng Thịnh Duệ vô lực ngã ngồi trên sàn, Phương Nhược Thần đứng thẳng người lại, phúi phúi quần áo, lạnh mặt nhìn chăm chăm anh: “Xem ra da thịt anh ngứa lên rồi phải không, cả gan đánh tôi? Anh chán sống rồi hử?”

Sống trên đời hai mươi mốt năm, lần đầu tiên cậu bị người khác hành hung một cách mất mặt như vậy. Cái tôi đầy cao ngạo của cậu nào có thể chịu được sự sỉ nhục như thế này?

Lăng Thịnh Duệ ngây ngốc nhìn cậu, đôi phương quả thực quá mạnh, anh vốn dĩ chẳng có chút phần thắng nào, hiện thực tàn khốc lại lần nữa nặng nề đã kích anh. Anh thống khổ ôm đầu, khuôn mặt chôn thật sâu vào trong hai đầu gối.

Phương Nhược Thần còn tưởng anh đang sợ mình bị đánh trả, đang chuẩn bị cười nhạo anh một phen, cơ thể anh lại bắt đầu không kiểm được run rẩy, tiếng nước nở yếu ớt bật ra.

Tia cười nhạt trên mặt Phương Nhược Thần nhất thời cứng còng, đổi thành kinh ngạc.

“Cái đám khốn nạn các cậu, vì lẽ gì lại phải đối xử với tôi như thế? Rốt cuộc, tôi đã làm sai chuyện gì? Tại sao từng người từng người một các người lại chẳng chịu để tôi yên đi chứ?” Người đàn ông vốn dĩ đang thầm khóc rốt cuộc cũng không kiềm được mà ghen ngào: “Ngoại trừ Tiểu Hạo, trên đời này không còn ai sẽ quan tâm tới tôi nữa. Tại sao ngay cả thằng bé cũng phải đi đến bước đường này cơ chứ? Lẽ nào, vì tôi là một tên ‘bệnh hoạn’, cho nên các người cứ thế trừng trị tôi sao? Tại sao không chỉ chỉ mũi sào vào tôi thôi, mà còn lôi cả Tiểu Hạo vào? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà!”

Lời Lăng Thịnh Duệ run run, mang theo ghen ngào, lần đầu tiên trong đời lên án cuộc sống bất công, vốn dĩ là một người không mê tín, giờ phút này đây cũng bắt đầu cúi đầu trước số phận mất rồi.

Không, không phải như thế!

Phương Nhược Thần rất muốn to tiếng nói cho người đàn ông này biết tôi quan tâm anh hơn, hơn nữa, yêu một người cùng giới cũng tuyệt đối không phải bệnh hoạn, chỉ là, cậu thế nào cũng không cất nổi một lời.

Giờ này khắc này, bất luận là lời lẽ gì đều trở nên vô ích.

Do dự một hồi, Phương Nhược Thần cuối cùng thờ dài, chậm rãi bước tới bên cạnh Lăng Thịnh Duệ đang cuộn cả người lại, ngồi xổm xuống, đem người đàn ông yếu đuối trông có vẻ mong manh dễ vỡ tan kia, thật dịu dàng ôm vào trong ngực.

Cảm giác được sự ấm áp từ vòng tay vững chãi đang ôm lấy mình kia truyền tới, tầng bảo hộ ôm gọn lấy trái tim Lăng Thịnh Duệ không hiểu sao lại bị xé ra, tất cả mọi tâm tư chóp mắt như tuôn trào, tựa như đợt hồng thủy trào dâng mãnh liệt, phá tan đi phòng tuyến đề bờ vốn dĩ đã xuất hiện được vài khe nứt. Những đắng cay tích tụ đã lâu trong lòng anh cũng thật không chút nào lưu luyến mà phóng thích cả ra ngoài.

Lăng Thịnh Duệ vươn hai tay, ôm chặt lại Phương Nhược Thần, đầu chôn sâu vào lồng ngực cậu, một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi đầu, lúc này đây lại khóc như một đứa trẻ.

Phương Nhược Thần cố nén chua xót trong lòng mình, khước miệng câu lên một độ cong nồng ấm, xoa xoa mái tóc anh, dùng chất giọng dịu dàng nhất bảo: “Anh rốt cuộc cũng chịu bộc lộ cảm xúc thật của mình với tôi rồi. Tôi thề, về sau tôi sẽ một mực đối rất tốt với anh.”

Cậu nói một cách rất thành khẩn, nhưng Lăng Thịnh Duệ đang tâm tình hỗn loạn lại hoàn toàn không nghe thấy, bất quá cậu cũng chẳng quan tâm, bởi cậu trước nay đều thuộc tuýp người thích dùng hành động thể hiện hơn.

Sau đó, cậu kiềm lòng không được mà cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu của người kia

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 37: Sự Dịu Dàng Của Một Nam Băng Sơn

Thời khắc từng phút từng giây trôi qua, tiếng khóc của Lăng Thịnh Duệ cũng dần yếu bớt, từ bi thương khóc rống giảm thành nhẹ giọng ghen ngào. Những cảm xúc tiêu cực đè nén trong lòng đã lâu giờ giải tỏa ra, gánh nặng vốn dĩ đau không tả xiết trong lòng anh cũng đã chậm rãi bằng nhẹ.

Lúc tiếng khóc của anh đã hoàn toàn ngừng hẳn, giọng nói dịu dàng của Phương Nhược Thần từ bên trên truyền tới.

“Khóc xong rồi?”

Lăng Thịnh Duệ im lặng vài giây, sau đó gạt mạnh người ra khỏi vòng tay Phương Nhược Thần, thối lui về phía sau, thẳng đến khi sau lưng va chạm mạnh với chiếc giường. Giường ngủ của Phương Nhược Thần được thiết kế theo kiểu khá cổ xưa, mép giường làm bằng gỗ hồng mộc (một loại cây gỗ

quý hiếm, thường được sử dụng làm đồ gia dụng, đồ mỹ nghệ, gỗ có vân đẹp, có mùi thơm thanh tao) vững chắc. Tấm lưng anh đựng phải sinh đau, nhưng vẫn cố nén xót mà không hé răng một lời, về mặt kính hải nhìn Phương Nhượng Thần đang ngồi xỏm trước mặt anh. Ý cười trên gương mặt đối phương dường như đã dọa cho anh hồn phi phách tán luôn rồi.

“Sợ tôi đến thế à?” Phương Nhượng Thần thu hồi lại cánh tay đang lơ lửng giữa khoảng không, cười khổ một chút, “Tôi cũng không phải quái vật.”

Lăng Thịnh Duệ cúi mặt, trầm mặc không nói, giọt lệ nơi khóe mắt anh còn chưa ráo, thoát nhìn có chút chật vật. Anh xấu hổ vờn tay, lưng tựa vào tường, hết nước mắt trên mặt mình, ngưng đến mức chỉ muốn tìm một cái hố nào đó chui xuống cho xong.

Anh lại bị một người trẻ hơn anh gần mười tuổi ôm vào lòng mà khóc đến thế, mà đối tượng đó lại còn là Phương Nhượng Thần luôn thích châm chọc anh nữa kia...

Quả thực mắt anh chết người luôn.

Trên mặt Lăng Thịnh Duệ có hơi nóng, gian nan đứng dậy, đỡ lấy trụ trên đầu giường, xoay người bước về phía cửa phòng.

“Đợi đã, anh muốn về đâu?” Thanh âm Phương Nhượng Thần từ phía sau truyền đến, trong giọng điệu không nghe ra có chút tức giận nào, ngược lại còn ẩn chứa một sự dịu dàng. Lăng Thịnh Duệ nghĩ, nhất định là mình đã khóc đến choáng đầu, nảy sinh ảo giác, mình vừa nảy quăng cả cái ly vào đầu Phương Nhượng Thần, cậu ta nhất định hận không thể trực tiếp vỗ tới đập cho anh một trận ấy chứ.

Lăng Thịnh Duệ không biết nên đáp lại như thế nào, anh chỉ là không muốn đứng đây ngơ ngác ngác ngác với Phương Nhượng Thần, nhưng lý do này anh bất kể thế nào cũng không dám nói ra, thế là cứ đứng ngây như phỗng tại chỗ, không có hé miệng. Anh cũng chẳng dám xoay người sang chỗ khác, sợ một khi xoay người nắm đấm của Phương Nhượng Thần sẽ cứ thế mà vung tới mặt.

“Cứ ở đây nghỉ ngơi trước đã.”

Tiếng nói của Phương Nhượng Thần ngày càng gần, gần đến mức toàn thân Lăng Thịnh Duệ phát run đến mức sắp không đứng vững, nhưng anh vẫn hết sức chống đỡ, không hề ngã quỵ, cũng không hề chạy trốn.

Lăng Thịnh Duệ nhắm lại hai mắt, nhưng không có đợi được sự việc bạo lực sẽ xảy ra như trong dự cảm, dường như chỉ là có đôi tay đặt lên bờ vai anh, êm dịu bảo: “Anh run nhiều quá, rất lạnh phải không? Nếu không thì đi tắm trước?” cậu ngưng một chút, ngữ khí trở nên tự trách, “À, sao em lại quên đi mở điều hòa cơ chứ.”

Phương Nhượng Thần xoay người quay về đầu giường đi lấy điều khiển.

Thân thể vốn đang cứng ngắc của Lăng Thịnh Duệ, trong nháy mắt hai tay cậu buông lỏng đi mới nhẹ nhõm hẳn.

Vờn tay đỡ lấy trụ đầu giường, Lăng Thịnh Duệ cắn răng chống đỡ thân mình. Chân anh đã mềm nhũn cả rồi, căn bản không có cách nào dùng sức được, cơ hồ đã hết cách đứng vững. Bất đắc dĩ căn cứ mỗi dưới, trong lòng Lăng Thịnh Duệ dâng trào một cảm giác khổ sở. Bản thân vẫn thật là vô dụng như thế đấy, ấy vậy mà bị dọa đến mức chân cũng đứng không được vững nữa kia.

Phương Nhượng Thần mở xong điều hòa, xoay người quay trở lại phía sau lưng Lăng Thịnh Duệ, đột nhiên vờn tay ôm lấy anh.

Lăng Thịnh Duệ lại càng bị dọa nhảy dựng, cả người cứng ngắc.

“Anh rất lạnh nhỉ, đều run đến thế này rồi.” Cầm của Phương Nhượng Thần từ lại trên vai Lăng Thịnh Duệ, cậu cao hơn Lăng Thịnh Duệ vài xentimét, chiều cao cách nhau một khoảng nhỏ, khiến tư thế của hai người lúc ấy trông có vẻ vô cùng phù hợp.

Lăng Thịnh Duệ không biết cậu ta rốt cuộc muốn làm cái gì, vì thế mà không chút nào dám nhúc nhích, thậm chí cả thở cũng không dám thở mạnh.

Phương Nhượng Thần cầm lấy hai tay của Lăng Thịnh Duệ, nâng lên trước ngực mình, xoa nắn lấy. Bàn tay cậu cũng không to rộng, ngón tay thon dài, so với Lăng Thịnh Duệ còn trắng nõn hơn nhiều. Nhưng đôi tay này lại rắn chắc đầy uy lực, độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay, khiến trong lòng Lăng Thịnh Duệ ấm áp một cách khó hiểu.

“Tay anh lạnh thật.” tiếng nói của Phương Nhượng Thần ôn dịu như suối chảy.

Lăng Thịnh Duệ chớp mắt càng thấy khó hiểu, Phương Nhượng Thần bị làm sao vậy, sao tự dưng lại trở nên dịu dàng như thế?

Lẽ nào vừa nãy mới bị cậu dọa đến choáng rồi?

Phương Nhượng Thần cầm hai tay Lăng Thịnh Duệ lại, lòng bàn tay đối nhau, tay cậu từ hai bên sườn tay Lăng Thịnh Duệ gập gao ôm lấy, bắt đầu xoa nắn nhẹ nhàng. Cử chỉ của cậu ôn dịu không thể ngờ, thế nhưng đối với Lăng Thịnh Duệ, lại là một loại hành hạ vô hình. Sự ôm ấp của Phương Nhượng Thần cường ngạnh bá đạo, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại chẳng cảm thấy được một chút dục vọng nào từ cậu ta. Chuyện này quá mức kì lạ rồi.

“Nếu không thì, anh đi tắm trước đi.” Phương Nhượng Thần bỗng nhiên nói.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng cự tuyệt, “Không cần đâu, tôi, tôi đợi lát nữa mới tắm.” Nói đùa, Phương Nhượng Thần ở chỗ này, anh còn dám tắm? Lúc nào bị cường bạo cũng không biết chừng.

“Ồ.” Phương Nhượng Thần có chút thất vọng. (vãi cả thất vọng =_=)

Phương Nhượng Thần đột nhiên phát hiện, mình và Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn là người của hai thế giới, căn bản không có chút tiếng nói chung. Vì không muốn để bầu không khí trầm lắng xuống như thế, Phương Nhượng Thần chỉ đành chủ động nhắc tới chuyện vừa nãy Lăng Thịnh Duệ van nài cậu. “Em vừa nãy đã suy nghĩ rồi, thỉnh cầu của anh khi nãy... em dự định giúp anh.”

Ngữ khí của Phương Nhượng Thần có chút nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn. Lăng Thịnh Duệ có chút ngờ vực, không thể tin được sự việc bản thân đau khổ cầu xin lâu đến thế cũng không có kết quả, Phương Nhượng Thần ấy vậy mà chủ động đề cập tới và đồng ý rồi? Vì vậy mà ậm ừ không dám nói lời nào.

“Sao anh không có phản ứng gì vậy?” Lăng Thịnh Duệ thờ ơ, khiến Phương Nhượng Thần có chút kinh ngạc, tiện đà khá hiểu rõ ý của anh, thế là có chút khó xử, “Anh không tin em?”

Lăng Thịnh Duệ ngập ngừng một lúc, rồi mới chậm rãi bật lời: “Thế điều kiện của cậu là gì?”

“Không có điều kiện chi hết.” Đối với thái độ bán tín bán nghi của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần trong lòng khổ sở, nhưng cậu cường chế áp nó xuống, “Em chỉ đơn thuần muốn giúp anh...”

Cậu vốn muốn nhân cơ hội này để bày tỏ, nhưng ba chữ đã vọt tới được mép miệng, nhưng lại không thể nào thốt ra được.

Hai người đều không có gì để nói, nên cứ trầm mặc, trong phòng nháy mắt yên tĩnh đến mức chỉ còn tiếng máy điều hòa ù ù chạy.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nắm lấy tay Phương Nhượng Thần, Phương Nhượng Thần thần tình cứng đờ, vòng tay thả lỏng hơn chút, Lăng Thịnh Duệ thế là tỉnh táo lại, vẻ mặt chờ mong nhìn cậu, “Vậy cậu có thể nhanh hơn chút nữa được không, chuyện này rất gấp rồi, tình trạng Tiểu Hạo bây giờ nhất định rất không xong, nên mong cậu nhanh chóng giúp tôi.”

Phương Nhượng Thần bị bộ dáng vội vã của anh dọa hoảng, nhưng vẫn nhanh nhạy ứng lại, “Ừ! Được.”

Chỉ là, lúc đồng ý xong, cậu lập tức hối hận! Cậu đang định nhân dịp này để hai người có thể tiến triển thêm một chút, nhưng nếu như ngay bây giờ phải đi giải quyết cho xong chuyện, vậy chẳng phải đều công cốc sao?

Phương Nhượng Thần nhất thời ảo não không thôi, hận không thể một phát cắn đứt luôn lưỡi mình.

“Thế thì mau đi thôi.”

Lăng Thịnh Duệ vẫn cầm lấy tay Phương Nhượng Thần, hai người cách rất gần, chớp mũi chưa tới mười xen-ti-mét nữa là đụng nhau. Gương mặt Lăng Thịnh Duệ nhìn gần càng thêm anh tuấn hơn, ngũ quan hoàn hảo, cặp mắt đen như mực kia lúc nào cũng quyến rũ như vậy, đôi con ngươi hắc bạch phản chiếu, nhân thân trong trẻo hoàn toàn không giống một người đàn ông thành thực sẽ có. Do mới khóc xong, trong mắt anh ướt đầm, viền mắt có hơi sưng đỏ, ánh mắt mang theo tia u buồn, càng thêm đã động lòng người. Đối mặt với một Lăng Thịnh Duệ như thế này thì Phương Nhượng Thần chẳng có chút sức chống trả nổi, nháy mắt đã thấy có chút lảng lảng, một bộ phận nào đó ở thân dưới cũng bắt đầu không an phận mà trở nên khô nóng. . .

Lăng Thịnh Duệ đang còn muốn nói tiếp, nhưng lúc đó hai chân chợt bị một vật thể đứng vững tì lại, biểu tình trên mặt cứng đờ, mặt như phải bồng, vội vàng lùi về sau mấy bước, ánh mắt vô cùng xấu hổ.

Phương Nhượng Thần luôn luôn dục vọng tràn trề, một khi đã bị châm ngòi thì rất khó có thể áp chế nó. Đối với Lăng Thịnh Duệ cậu ham muốn đã lâu, hiện giờ càng thêm dục hỏa đốt người, gần như không có cách nào tiếp tục nhẫn nại nữa, nên ôm chặt lấy Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ không chống trả lại. Anh biết chuyện này sớm muộn cũng tới, nhưng bây giờ tâm tư anh đều đặt trên người Lăng Hạo, căn bản không có thời gian mà nghĩ tới những sự việc khác. Hai tay anh bắt lấy vai Phương Nhượng Thần, ngăn lại thân người đang ôm tới của cậu, khẩn cầu nói, “Lát nữa cậu muốn làm gì cũng được, nhưng có thể giải quyết xong chuyện của tôi ngay bây giờ không?”

Hơi thở của Phương Nhượng Thần có chút gấp, nhưng vẫn rất có kiên trì lấy đi động ra từ túi áo phộc: “Em lập tức gọi điện sai người đi giải quyết.”

“Không được.” Lăng Thịnh Duệ đề lại tay cậu, “người khác đi tôi hơi lo.”

Phương Nhượng Thần hết cách, “Vậy anh muốn thế nào? “Cục cưng” của anh tự ra tay, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng anh.” (mình không rõ chữ “cục cưng” này là chỉ ai, nguyên văn “thần ái”, nên dịch chung chung thế nhé)

Dù thế nào thì Phương Nhượng Thần cũng không bằng lòng để Lăng Thịnh Duệ gặp lại con trai anh. Bởi trong tim người đàn ông kia, thằng con trai có quan hệ huyết thống với anh được đặt nặng hơn cậu rất nhiều. Tuy loại suy nghĩ này cực kì ích kỷ, thế nhưng đó đã là điểm giới hạn quan trọng nhất của Phương Nhượng Thần rồi. Cậu không có cách nào nhượng bộ được.

Lăng Thịnh Duệ nén lại đau xót trong lòng, rũ mắt: “Không, tôi không có mặt mũi gặp nó, nó nhất định hận chết tôi rồi. Nhưng tôi mong mình có thể làm hết trách nhiệm của một người cha, coi như là bù đắp cho nó.”

“Không được!” Phương Nhượng Thần vội vàng phản bác. Dáng vẻ đau khổ vừa nãy của Lăng Thịnh Duệ khiến cậu cảm thấy có chút không vui, rất là buồn phiền. Cậu ý thức được, mình chính là đang ghen.

“Tại sao?” Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ nháy mắt trở nên trắng bệch.

Phương Nhược Thần dời đường nhìn đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, “Không tại sao hết, nếu anh lo lắng, thì em tự mình giải quyết là được.” Hơn nữa tôi sợ anh khi gặp được thẳng thóc, thì sẽ hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi, tôi ghét việc anh quan tâm người khác nhiều hơn cả tôi...

Câu sau cùng đó Phương Nhược Thần tất nhiên sẽ không nói ngoài miệng, nhưng cứ nghẹn trong lòng như vậy, thực sự rất khó chịu. Vì thế cậu thay đổi phương thức khác để biểu đạt. Vươn hai tay giữ chặt ót Lăng Thịnh Duệ, trao anh một nụ hôn mãnh liệt.

Cậu hôn anh một cách cuồng nhiệt, nhưng lại không hề thô bạo, cực kì quan tâm đến cảm thụ của Lăng Thịnh Duệ. Dù vậy, Lăng Thịnh Duệ cũng chính vì cái hôn sâu đầy nhiệt tình này của cậu mà thờ không nổi, thân mình mềm oặt ngã vào lòng Phương Nhược Thần. Anh chưa bao giờ biết một nụ hôn cũng có thể đầy khoái cảm say mê như thế này. Lưỡi của Phương Nhược Thần du ngoạn một cách linh hoạt trong khoang miệng anh, tìm kiếm nơi ẩn cảm bên trong, sau đó chạm vào, liếm lấy, mỗi một lần đều khiến Lăng Thịnh Duệ không nhịn được run rẩy, toàn thân tê dại không thôi.

Nụ hôn này của Phương Nhược Thần kéo khá dài thời gian. Lăng Thịnh Duệ trong lúc đang cố gắng hít thở một cách bình thường, thì lại vô cùng bị ai khi phát hiện thân dưới của mình không trải qua kích thích gì mà cũng đã cương lên. Lăng Thịnh Duệ nghĩ Phương Nhược Thần sẽ trực tiếp tiến hành bước tiếp theo, mà không ngờ đối phương đến phút cuối vẫn là buông anh ra, hai mắt đỏ lên, cắn răng nói, “Em bây giờ tự mình đi làm cho xong việc, anh đợi ở đây, đừng nên đi đâu.”

Nhìn ra được, cậu đang cường chế dục vọng của mình.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc một lúc, nhưng vẫn gật đầu, “Được rồi.” Không biết vì lý do gì, cùng lúc với cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng anh vẫn thoáng có chút thất vọng nhỏ nhoi.

Phương Nhược Thần sửa sang lại bộ quần áo có chút xộc xệch, bước ra tới cửa, đột ngột quay lại đầu, lưu luyến ngoảnh lại nhìn Lăng Thịnh Duệ một cái. Dục vọng hưng hực như lửa đốt trong ánh mắt ấy làm anh cảm thấy căng thẳng.

Lăng Thịnh Duệ dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng tưởng tượng được, sau khi Phương Nhược Thần quay lại, sẽ là hậu quả như thế nào. Anh nhất thời thờ dài, mấy lần thống khổ lúc trước đã dạy anh, lần này có khả năng không mấy suôn sẻ, càng không xong hơn là anh có thể sẽ bị làm tới mức vài ngày không xuống được giường.

Phương Nhược Thần hít sâu một hơi, sau đó xoay người ra cửa.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bóng lưng của cậu, đột nhiên nhớ tới Phương Nhược Thần từng điều tra qua tư liệu người nhà anh, nói với anh Tiểu Hạo rất đẹp, thế thì...

Lăng Thịnh Duệ hoảng sợ trong lòng, vội vàng đứng thẳng người dậy, gọi lại Phương Nhược Thần vừa mở được cửa xong, “Khoan đã.”

Phương Nhược Thần quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu, “Còn chuyện gì nữa?”

Lăng Thịnh Duệ do dự một hồi, vẫn là cẩn thận mở miệng, “Tiểu Hạo nó mới có mười ba tuổi thôi, vẫn còn là một đứa con nít, cậu hẳn sẽ không...” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu cực thấp, không dám ngẩng đầu nhìn Phương Nhược Thần. Anh biết những lời này có khả năng sẽ chuốc thêm bực cho cậu chàng tính khí hung bạo này. Nhưng để bảo vệ sự an toàn của Lăng Hạo, anh không thể không liều mình nói ra.

Tựa như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, ham muốn của Phương Nhược Thần nháy mắt bị dập tắt, biểu cảm trên mặt dần dần lạnh xuống.

Cậu biết ấn tượng về mình trong lòng Lăng Thịnh Duệ không hay ho gì, nhưng không ngờ nó lại tệ đến mức này.

Cổ nén lấy đau khổ trong lòng, Phương Nhược Thần không có bộc lộ gì, chỉ là lạnh lùng hỏi, “Lẽ nào trong suy nghĩ của anh, em là một tên biến thái ngay cả trẻ vị thành niên cũng không tha hay sao?”

Lăng Thịnh Duệ không nói gì.

Đối với thái độ ngầm thừa nhận của anh, Phương Nhược Thần cũng chỉ có thể trầm mặc. Cậu kiểm lại con giận thấu xương, cậu không giải thích gì khác, phần nộ trùng Lăng Thịnh Duệ một cái, rồi xoay người rời khỏi phòng, sau đó dùng gấp hai lần sức sập cửa lại cái “rầm”.

Tiếng sập cửa choáng tai cứ quanh quẩn mãi trong phòng. Toàn không gian phòng dường như cũng vì sự va chạm đầy cuồng liệt kia mà hơi rung lên. Lăng Thịnh Duệ hơi co người lại một chút, lấy tay bịt lại hai tai mình.

Tuy tai bị âm thanh lớn tiếng kia làm cho phát đau, nhưng khóe miệng của Lăng Thịnh Duệ vẫn nhẹ nhàng hơi giương lên. Phương Nhược Thần tuy thường ngày đều mang dáng vẻ vô tình lạnh lùng, nhưng có đôi lúc lại rất ngây thơ biệt nữ đáng yêu thế đấy.

Anh biết Phương Nhược Thần đang rất cáu, nhưng hẳn sẽ không làm ra chuyện gì với Lăng Hạo. Hồi tưởng lại tia nhục nhã tràn đầy trong mắt Phương Nhược Thần lúc nãy, những mối lo vốn có trong lòng Lăng Thịnh Duệ đều nhất nhất bị thổi sạch.

Cái Lăng Thịnh Duệ không biết, chính là Phương Nhược Thần từ nhỏ đã vô số lần thấy qua ông bố “ngựa đực” phong lưu thành tính của cậu, Phương Kiến Hồng, chơi qua biết bao nhiêu cậu trai trẻ xinh đẹp trước mắt bao người, có vài lúc, thậm chí ngay ở sân vườn hay phòng khách, nơi nhiều người có thể lui tới cũng liên tục tiếp diễn ‘người thật việc thật’. Hình ảnh đầy lộ liễu và những tiếng rên rỉ thảm thiết đó của mấy thằng thóc, chính là con ác mộng

mà cả đời này Phương Nhượng Thần không thể nào quên được, nên Phương Nhượng Thần từ nhỏ đã thông hận loại chuyện như luyện đồng, cả lúc suy nghĩ tới cũng khó mà chịu đựng được, càng đừng nhắc tới việc thực hiện nó. Những lời lúc này của Lăng Thịnh Duệ, thật sự đã đá kích một cách sâu sắc tự tôn của cậu.

Phương Nhượng Thần đi rồi, Lăng Thịnh Duệ ngồi trên giường, ngơ ngẩn nhìn vào bức tranh ở bức tường đối diện, sốt ruột chờ đợi Phương Nhượng Thần trở về.

Đúng lúc này, một tiếng chuông dễ nghe đột nhiên vọng tới, đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa hoảng, nháy mắt hoàn hồn lại. Nhìn chung quanh một chốc, rồi mới phát hiện tiếng chuông đó là từ trong túi mình phát ra, hóa ra là di động của anh.

Lăng Thịnh Duệ cho rằng Phương Nhượng Thần đang gọi tới, nên cấp tốc nhắc di động lên, bấm phím nghe.

“Alô?”

“Hi, đại thúc, đã lâu không gặp, nhớ anh chết luôn! Anh có nhớ tôi không nào?”

Cái giọng biếng nhác mà đầy từ tính từ đầu dây bên kia truyền tới, Lăng Thịnh Duệ nhất thời cứng người. Cái giọng nói này, sẽ luôn khiến anh phải từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh.

Trình Trí Viễn...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 38: Tuyệt Đối Phục Tùng Mệnh Lệnh

Nghe thấy giọng nói ấy, phản xạ đầu tiên của Lăng Thịnh Duệ là cúp máy ngay lập tức, nhưng đối phương tựa hồ nhận thấy được ý đồ của anh, ngữ khí lạnh lẽo uy hiếp nói: “Nếu anh dám cúp máy, tôi sẽ khiến anh phải hối hận đấy.”

Một câu nói, đã dừng được hành động của Lăng Thịnh Duệ thành công.

“Trình... Trình Trí Viễn, cậu tìm tôi có chuyện gì?” Lăng Thịnh Duệ hít sâu, nỗ lực bình phục tâm trí hoảng loạn của mình, nhưng lời thốt ra vẫn có chút ấp úng.

“Tôi nhớ anh lắm, đại thúc.” Giọng cười của Trình Trí Viễn từ đầu dây bên kia truyền lại.

Mặt Lăng Thịnh Duệ nóng lên, ngập ngừng một lúc, im lặng chuyển sang chủ đề khác: “Cậu còn có chuyện gì không?”

“Muốn làm chuyện đó với anh.”

“...”

Lăng Thịnh Duệ triệt để hết chỗ nói.

“Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy trước nhé.”

“Anh cúp thử xem.” Giọng nói của Trình Trí Viễn lạnh đến cùng cực, ẩn sau ngữ điệu bình thản, mang theo vài ý uy hiếp không hề che giấu.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ: “Vậy cậu còn muốn sao nữa? Cái này không được, cái kia cũng không được, còn chẳng phải đang cố ý chơi tôi?”

“Ha ha, không có đâu.” Ngữ khí Trình Trí Viễn mang theo tiểu ý, “Lúc này chỉ là đùa chút thôi, lâu rồi không gặp anh, tôi nhớ anh vô cùng. Báo cho anh nghe một tin vui, nhiệm vụ của tôi cũng sắp hoàn thành rồi, đại khái một tuần nữa là tôi có thể quay về.”

Mặt Lăng Thịnh Duệ nhất thời biến sắc. Chuyện này đối với anh mà nói quả thực là tin xấu đến không thể nào xấu hơn. Anh bất luận thế nào cũng không muốn gặp lại cái tên Trình Trí Viễn này.

“Ồ, thế thì tốt.” Lăng Thịnh Duệ nói trái lòng, anh đã chứng kiến qua thân thủ đầy cao siêu và kỹ thuật dịch dung rất tinh tường của Trình Trí Viễn rồi. Nếu Trình Trí Viễn muốn tiếp cận anh, vậy thì hầu như chẳng khó khăn chút nào hết, nên anh vẫn luôn kiêng dè hắn ta như thế.

“Đúng rồi, tôi nhớ anh muốn chết luôn, thật hận không thể ngay lập tức lột sạch anh, hung hăng thượng anh. Mấy ngày này, tôi đều nhớ anh nhớ đến điên rồi.” Ngữ khí Trình Trí Viễn nghe ra rất hưng phấn.

“...”

Không biết tại sao, Lăng Thịnh Duệ đối với mấy lời hạ lưu như vậy, bắt đầu có chút quen tai rồi.

Đầu dây bên Trình Trí Viễn bỗng rung truyền đến một trận âm ỉ, tiếng động khá chói tai. Lăng Thịnh Duệ không khỏi khẽ nhú mày, phải tránh điện thoại ra xa tai một tí.

“Bên này đang phát sinh chút tình huống, tôi cúp trước đây, chốc nữa tôi sẽ gọi lại.” Trình Trí Viễn nói xong, vội vàng vàng cắt đứt điện thoại.

Bên tai nháy mắt yên ắng trở lại, Lăng Thịnh Duệ cầm điện thoại, có chút thất thần nhìn màn hình, thì thào một câu: “Chỉ cần đừng gọi lại ngay lúc Phương Nhược Thần có mặt là được...”

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, Lăng Thịnh Duệ thi thoảng lại nhìn vào đồng hồ treo trên tường, càng ngày càng nóng ruột, đã qua gần hai giờ đồng hồ rồi, mà Phương Nhược Thần còn chưa về.

Lăng Thịnh Duệ cũng ngồi không yên nữa. Anh từ giường đứng dậy, đi đi lại lại một cách sốt ruột, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung lên.

Chỗ này cách nhà mình cũng không xa lắm, nếu ngồi ô tô, đi rồi về nhiều lần cũng chỉ có một tiếng hơn. Cộng thêm xử lý vài chuyện, trong hai tiếng đồng hồ đã dư dả thời gian để giải quyết xong, vậy mà Phương Nhược Thần còn chậm chạp chưa về, vậy rốt cuộc là vì sao đây?

Lẽ nào tìm không được đường đi?

Hay là nửa đường xảy ra tai nạn?

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng khó coi. Phương Nhược Thần thế nào thì anh cũng mặc kệ, nhưng ít nhất cũng phải giải quyết cho xong chuyện của anh cái đã chứ. Hề nghĩ tới hoàn cảnh hiện giờ của Lăng Hạo, anh lại giống như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Hay là...

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ bỗng đại biến, lẽ nào Phương Nhược Thần thấy Lăng Hạo đáng yêu quá nên nổi thú tính?

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lần hai vang lên, Lăng Thịnh Duệ bị dọa thiếu chút nữa la lên.

Lăng Thịnh Duệ quay trở về bên giường, nhấc di động lên, nhìn xem ai gọi tới, nhất thời giật không tả được! Sao lại là Trình Trí Viễn? Có nhin xuống ý muốn cúp máy, Lăng Thịnh Duệ tiếp cuộc gọi, còn chưa kịp nói gì, giọng điệu phản kích của Trình Trí Viễn đã truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Cuối cùng cũng xong việc.”

Lăng Thịnh Duệ không biết đầu dây bên kia phát sinh chuyện gì, nên cũng không lên tiếng.

“Hồi nãy có xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng đã được giải quyết rồi.” Trình Trí Viễn lần đầu tiên cười hào sảng như thế, cách một chiếc điện thoại, Lăng Thịnh Duệ cũng có thể tưởng tượng được nét mặt của hắn sẽ rạng rỡ thế nào. Giương mặt tuần mỵ của hắn, cười lên hắn rất đẹp. Lăng Thịnh Duệ có chút thất thần nghĩ ngợi. Đôi mắt màu tím đầy mê hoặc kia ngày càng hiện rõ trong đầu anh, khiến tim anh đập có chút nhanh hơn.

“Vậy, chúng ta đi vào chủ đề chính thôi.” Âm thanh của Trình Trí Viễn, lại cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ có chút khó hiểu hỏi, “Chính sự gì?”

“Ha ha.”

Trình Trí Viễn cười, sau đó nhỏ giọng, “Có phải anh đã rất lâu không cho ra rồi không? Nhịn lâu lắm rồi nhì.”

Lăng Thịnh Duệ vừa hiểu được ý nghĩ của hắn, phản ứng lại, nháy mắt cả mặt đều đỏ bừng, “Cậu có ý gì?”

“Nào có ý gì đâu, tôi sợ đại thúc anh ghen lâu quá thì hỏng, nên muốn giúp anh phóng ra một tí thôi.” Tiếng cười của Trình Trí Viễn ngày càng gian xảo.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì.” Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ hơi co giật.

“Ha ha, anh sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi, đừng vội, tôi sẽ từ từ dạy cho anh. Vậy... bắt đầu cởi quần của anh ra trước...”

Lăng Thịnh Duệ nhin không được, phát giận, đỏ bừng mặt rống nhẹ vào cái điện thoại, “Cậu đừng có rồi việc như thế được không?”

“Vậy là... anh không định nghe lời tôi sao.” Giọng Trình Trí Viễn lạnh xuống, “Hừm, tôi hẳn đã nói với anh rồi, đừng phản kháng gì với tôi. Ha ha, tốt nhất anh nên suy nghĩ một chút, không nên chọc tôi giận đấy.”

Khí thế của Lăng Thịnh Duệ nháy mắt tụt hết nửa, cắn cắn răng, “Vậy rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Tôi muốn anh tự ‘an ủi’ mình ngay bây giờ.”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng rồi lại hồng, trắng rồi lại xanh, y như cái bảng pha màu, toàn bộ quá trình đặc sắc dị thường.

“Ha ha, nếu anh không nghe lời tôi thì trên tay tôi còn đang giữ đoạn ghi hình XX của anh đây. Hẳn anh không muốn tôi đưa nó cho đứa con trai cưng của anh đâu nhỉ, để thằng nhỏ nhìn xem ba nó d*m đàng như thế nào khi nằm rên rĩ dưới thân người khác. Không biết thằng nhóc khi thấy vẻ mặt thèm khát của anh, sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?”

“Đừng, nghìn vạn lần đừng làm vậy.” Lăng Thịnh Duệ bắt đầu sợ hãi. Anh không thể tưởng tượng được cái hình ảnh ngay cả mình cũng thấy không thể nào chịu được như thế. Nếu bị Lăng Hạo thấy được thì thật là khủng khiếp.

“Vậy, anh đồng ý.”

Lăng Thịnh Duệ hầu như có thể nghe được những tiếng đáp thừa lời của mình, “Tôi đồng ý.”

“Hà hà, vậy... anh hãy cởi quần mình trước, nhưng đừng cởi quần lót ra, chỉ cởi lớp quần ngoài là được rồi.” Trình Trí Viễn ngừng một chút, bổ sung, “đừng qua mặt tôi, tôi sẽ đợi đến khi anh có thực sự làm theo lời tôi hay không đấy.”

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ nghe theo ‘lệnh’ hần.

Thắt lưng vừa mới tháo ra, lớp quần ngoài của anh từ nửa người dưới tuột thẳng xuống, bản kim loại trên thắt lưng choảng phải mặt sàn cứng ngắc, tiếng vang leng keng, khiến anh không khỏi căng thẳng.

“Rất tốt.” Trình Trí Viễn tựa hồ thực sự nhìn được những động tác của anh, không hề truy hỏi anh có thực sự làm theo lời hần không, lại tiếp tục nói: “Nói tôi nghe thử, quần lót của anh màu gì?”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, trả lời: “Màu đen.”

“Ồ, màu đen à, gọi cảm thật...”

Âm thanh của Trình Trí Viễn càng ngày càng trầm thấp. Giọng nói trầm khàn đầy từ tính thông qua sóng điện thoại truyền tới, phảng phất như một bàn tay vô hình, nhẹ nhàng lướt qua tim Lăng Thịnh Duệ. Mỗi một âm tiết đều tác động đến thần kinh của anh, hơi thở của anh cũng bắt đầu có chút gấp gáp hơn rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, Trình Trí Viễn tuyệt đối là một cao thủ trong trò “mèo vờn chuột” như thế này.

“Vậy thì kế tiếp... đưa tay của anh vào trong quần lót, cầm lấy cái XX của anh.”

Lăng Thịnh Duệ có chút do dự, Trình Trí Viễn dường như nhận thấy được anh không làm theo, cười lạnh lẽo, “Tôi không thích phải đợi, đừng để tôi chờ lâu, bằng không, tôi sẽ tức giận đó.”

Ngữ khí của Trình Trí Viễn có chút ý cười, nhưng lại tràn ngập hàm ý uy hiếp. Hết cách, Lăng Thịnh Duệ anh cũng chỉ đành tuân theo.

Ngay lúc tay Lăng Thịnh Duệ vừa chui vào bên trong quần lót, nắm lấy phần thân đã sớm cương lên của mình, trong thâm tâm anh bỗng dưng dâng lên cảm giác tội lỗi. Từ nhỏ đến lớn trừ lúc tắm rửa, hầu như anh chưa từng đụng tới nơi này, cũng đừng nói tới các chuyện tự an ủi, hiện tại đột nhiên lại cảm nó, anh lại có chút thẹn thùng.

“Anh nói tôi nghe, nó đang cương, hay là đang nhũn vậy?”

“Đã, đã bắt đầu cương rồi.” Lăng Thịnh Duệ hầu như sắp nói không thành lời vì ngượng ròi. Nghe được thanh âm bởi vì khoái cảm bắt đầu biến đổi của chính mình, anh thực chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình đi cho xong.

“Vậy anh hãy cởi quần lót của mình xuống trước, không cần phải lột ra hoàn toàn, kéo tới trên đùi thôi là được.”

Đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ báo đã xong, Trình Trí Viễn tiếp tục, “Sau đó cầm lấy cái XX của anh, trượt lên xuống.”

Lăng Thịnh Duệ cắn môi dưới, dùng tay phải nắm lấy phần thân mình, bắt đầu trượt lên trượt xuống.

“Ừm...” Chỉ là hoạt động nhẹ, mà khoái cảm cường liệt đó đã khiến anh chịu không nổi mà rên lên.

“Giọng anh nghe sướng nhỉ, nơi đó hẳn là chảy rất nhiều nước rồi phải không. Bây giờ, đặt điện thoại gần chỗ đó, tăng tốc lên, để tôi nghe thấy mấy âm thanh khi anh đang tự thủ d*m mình nào, nửa phút sau thì tiếp tục đưa điện thoại lên nghe tiếp chỉ thị của tôi.” Lăng Thịnh Duệ tuy rằng cực kì không tình nguyện, nhưng vẫn nghe theo những chỉ thị hần đưa ra.

Nương nhờ theo chất dịch dính dính từ đỉnh phần thân chảy ra, Lăng Thịnh Duệ tăng tốc độ hoạt động của tay phải. Theo động tác của anh, những tiếng nước dâm mỹ nháy mắt đã tràn ngập khắp căn phòng, âm thanh lớn đến mức khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy cực kì khó xử.

Lúc này ở tiệc rượu, phần thuốc bị Hứa Gia Lôn chuốc còn chưa hết tác dụng, lại thêm khiêu khích thể này, chớp mắt lại thêm phát huy tác dụng thuốc.

Khoái cảm cường liệt đó dâng trào, khiến hai chân anh có chút nhũn cả ra, hồ như vô pháp đứng vững.

Lại nhìn giờ giấc, qua được ba mươi giây sau, Lăng Thịnh Duệ đặt di động bên tai.

“Rất tốt, nghe rất sướng tai.” Trình Trí Viễn nghe ra có chút gấp, “Vây, tiếp theo, ngồi trên giường đi, cởi quần lót xuống, tách hai chân ra.”

Lăng Thịnh Duệ làm theo.

“Tiếp nữa, luân tay anh ra phía sau, tìm tới cửa sau, đút ngón trỏ vào.”

Lăng Thịnh Duệ bị khoái cảm đánh úp đến mơ mơ hồ hồ, tuân theo mệnh lệnh của hắn một cách máy móc. Chỉ là, lúc ngón tay anh tiếp xúc đến huyết khẩu đã từng bị gãy vỡ qua, còn chưa hoàn toàn khép lại kia, thân thể anh đã run bắn lên, trong chớp mắt đã hoàn hồn trở lại.

“Không, không được, nơi đó vừa... sao tôi có thể đụng chạm tới nó được?” Lăng Thịnh Duệ có chút kinh hoàng đáp.

“Đừng sợ, làm theo lời tôi nói, tôi sẽ làm cho anh cảm thấy sướng khoái thôi.”

Trình Trí Viễn phả một hơi vào điện thoại. Những âm thanh ảm áp ấy thông qua ống nghe mà truyền tới, khiến Lăng Thịnh Duệ phát run.

Lăng Thịnh Duệ không dám làm trái mệnh lệnh của Trình Trí Viễn, hết cần răng, do dự một hồi, anh vẫn đưa ngón tay thâm nhập vào nơi đó một cách chậm rãi. Vách tường bên trong anh bởi vì từng ma sát mà sưng tấy một mảnh, bị ngón tay xúc cảm lạnh lẽo chạm tới, theo phản xạ mà thắt chặt lại, gắt gao siết lấy ngón tay anh. Loại cảm giác vừa ấm nóng vừa mềm mại đó, khiến anh cảm thấy vô cùng kì quái.

“Đã đút vào rồi.” Răng anh sắp bị cắn vỡ, anh từ trước đến nay chưa bao giờ phải lúng túng khó xử như thế này.

“Tốt lắm, sờ sờ bốn phía, giờ thì tìm đến cái điểm đó nào.”

Lăng Thịnh Duệ làm theo lời hắn bảo, ngón tay bắt đầu chậm rãi di chuyển khắp bên trong, vài giây sau, đương ngón tay anh đang mò mẫm qua một nơi hơi hơi nhô lên trong ấy, anh bỗng giật bắn người, tiếng rên cũng thoát khỏi kẽ răng, bật ra khỏi miệng, “Ư...”

“Chính là chỗ đó, ấn vào.”

Lăng Thịnh Duệ cực kì bất đắc dĩ mà hơi rút ngón tay về, lại nhẹ nhàng nhấn vào.

“Ừm, a!”

Chỉ có nhiều đó, mà đã khiến anh không thể chịu nổi mà rên lên lớn tiếng, sự sung sướng cứ như được liên tục kích vào đã dường như sắp rút cạn sức lực toàn cơ thể anh, suýt chút nữa đã làm rớt đi động.

“Rất tốt, cứ tiếp tục nhấn vào nó, nên biết là khi nào tôi bảo dừng thì mới dừng.”

“Ư... dừng, dừng, thật, thật khó chịu, ư... a...” Con run của Lăng Thịnh Duệ ngày càng lợi hại, cảm giác sung sướng không gì sánh được khiến trong lòng anh cứ như trầm mê vào một sự trống rỗng khó hiểu. Anh cảm thấy phía dưới mình đang từ từ xuất hiện một cái hố lớn mang tên dục vọng, mà anh lại đang dần dần rơi mình xuống.

“Là rất sướng mới đúng chứ, ha ha.”

Nghe được tiếng rên và tiếng hít thở đầy mê người của Lăng Thịnh Duệ, giọng của Trình Trí Viễn nghe càng thêm hưng phấn.

Ba mươi phút tiếp theo, Lăng Thịnh Duệ bị Trình Trí Viễn cưỡng ép làm theo những chuyện khiến anh cực độ khó nhằn như thế này. Anh nhắm hai mắt, tay nắm lấy phân thân trượt lên trượt xuống, bị ép phải hưởng thụ khoái cảm tiêu hồn thực cốt này, đã sắp đến sát mép vực muốn bạo phát ra ngoài. Di động đã sớm từ tay anh trượt ra, rơi xuống trên mặt giường, mà anh thì lại không phát hiện. Toàn bộ lực chú ý của anh đều đã đặt ở trên khí quan đang đem lại cảm giác sung sướng cho mình, không chút nào chú ý tới mọi việc xung quanh. Thậm chí cả khi cửa phòng bị mở, Phương Nhượng Thần đi vào, cũng không có nhận thấy được.

Lúc Phương Nhượng Thần bước vào phòng, bị cảnh tượng trước mắt này dọa đến ngơ người, dường như không dám tin vào mắt mình.

Phương Nhượng Thần toàn thân cứng đờ, đứng như trời trồng ở cửa, thật lâu sau mới nhận thấy được chuyện Lăng Thịnh Duệ đang làm, anh ta đang... tự an ủi?

Cậu vốn đang đau khổ đè nén dục vọng, xử lý đã xong sự việc bên Lăng Hạo, một khắc cũng không dám ngừng chạy xe, suốt đêm lái về, chỉ vì muốn có được thân thể của Lăng Thịnh Duệ nhanh hơn một chút. Thế nhưng, lần trở về này lại nhìn thấy một cảnh tượng hương dục nồng bỏng như vậy, không có bất luận một sự chuẩn bị tâm lý nào, trái tim cậu có chút tiếp nhận không được.

Phương Nhượng Thần cũng không phản cảm hành vi như thế này của Lăng Thịnh Duệ, bởi cậu biết mỗi một người đàn ông nào cũng có ham muốn, nên đều cần những lúc để phát tiết. Chỉ là, đương tận mắt chứng kiến Lăng Thịnh Duệ đang tự an ủi, tinh thần cậu vẫn bị chấn động mạnh một phen. Cậu dù thế nào cũng không thể liên hệ cái người luôn tàn ra khí tức cấm dục và cái kẻ gọi cảm đang thờ dục rên rỉ này lại với nhau được.

“Ư... a...!” Nhanh chóng, Lăng Thịnh Duệ phát ra một tiếng rên trầm, lên tới đỉnh điểm của khoái cảm.

Thời gian và không gian như ngưng đọng. Đôi mày cau chặt của Lăng Thịnh Duệ, khuôn mặt tuần mỵ lăm lăm những giọt mồ hôi trong suốt, cơ thể vì đang cao trào mà run lên cực độ, cùng với những giọt dịch thể trắng đục bắn lên trên bộ âu phục màu trắng của anh, hết thấy những hình ảnh hoạt sắc sinh hương như thế này xuyên thấu qua vòng mặc vào tận sâu trong trí óc của Phương Nhượng Thần. (xin lỗi câu này nghe củ chuối quá, xuyên vòng mặc mới chịu, tác giả viết đó nha hông phải tui)

Phương Nhượng Thần hoàn toàn không dời mắt, bên tai chỉ còn tiếng rên rỉ và thờ dốc mê người cực kì của người kia. Một luồng nhiệt từ bụng dưới Phương Nhượng Thần xông thẳng đỉnh đầu, máu trong người cậu bắt đầu sôi trào, bộc phát ra dục vọng nguyên thủy nhất. Tiếng hít thở của cậu ngày càng nặng nề, kiềm lòng không được mà bước tới, hướng về phía giường.

Tốc độ đi của cậu rất chậm, nhưng mỗi một bước đều tràn đầy sức mạnh. Đó là sức lực thuộc về giống đực, tựa một mãnh thú đang từng bước tiến gần tới con mồi của mình vậy.

Qua đi cao trào cuồng liệt, khiến Lăng Thịnh Duệ rất lâu sau mới có thể hoàn hồn lại. Đây là lần thứ ba anh bắn trong hôm nay rồi, hồ như đã sắp kiệt sức, nhưng vì cái thứ thuốc bá đạo kia, dục vọng của anh còn chưa có hoàn toàn thỏa mãn.

“Phù...” Thả tay phải ra, Lăng Thịnh Duệ thở phào một hơi dài, sau đó mở mắt.

Chỉ là, vốn là căn phòng trống không không một bóng người, lúc này lại nhiều thêm một. Chàng trai cao lớn mặc bộ âu phục đen tuyền đang đứng trước mắt anh, hơi thở dồn dập, sùn mặt tuần mỵ tràn ngập dục vọng, đúng là Phương Nhượng Thần.

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra vài giây, sau kinh hoàng hét lên, nhanh chóng kéo chăn che lại nửa dưới nhóp nhép của mình.

Tình cảnh như thế này vậy mà bị Phương Nhượng Thần bắt gặp rồi!

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ muốn chết, anh thật sự hy vọng mình có thể ngắt đi luôn cho rồi. Nhưng đó cũng chỉ là hy vọng mà thôi. Trải qua cơn dọa người lúc này, thần trí mê man của anh đã trở nên thanh tỉnh hoàn toàn.

Phương Nhượng Thần cong người, hai tay chống hai bên người anh, đưa tay hất cái chăn che nửa người dưới của anh, vớt nó sang một bên, “Nếu anh có ham muốn gì, có thể tìm em, em giúp anh giải quyết cho, sao lại phải như vậy?”

Lăng Thịnh Duệ nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra. Anh không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Nhượng Thần, càng không biết mình nên đáp lại thế nào. Hết thấy mọi chuyện đều tại mấy cái yêu cầu ngang ngược của Trình Trí Viễn, còn anh chỉ là bị ép buộc phải chấp hành mà thôi, mặc dù đến phút cuối anh đã hết sức được hưởng thụ trong khoảng thời gian vừa này.

Một chốc sau, bờ vai anh bị Phương Nhượng Thần nắm lại, dùng sức đè xuống. Anh kinh hoàng mở mắt, thân người Phương Nhượng Thần cũng đã áp lên anh, đem anh áp đảo ở trên giường.

“Đừng, đừng như vậy.” Lăng Thịnh Duệ bắt đầu giãy dụa.

Phương Nhượng Thần mỉm cười đặt ngón tay lên môi anh, “Đừng cự tuyệt, em sẽ không để anh phải cảm thấy thống khổ đâu.” Dứt lời, cậu bắt đầu cời bỏ nút áo bộ âu phục của anh.

Hai mắt cậu bị dục vọng lấn áp nên có chút đỏ sọng, song cử chỉ lại cực kỳ ôn nhu.

Lăng Thịnh Duệ không tài nào hiểu nổi. Anh tưởng Phương Nhượng Thần sẽ trực tiếp vồ tới hung hăng muốn anh, nhưng anh lại nhìn ra, đối phương giờ lại cố gắng đè nén dục vọng, không có trở nên thô bạo ngang ngược như trước đây.

Phương Nhượng Thần sao đột nhiên lại trở nên dịu dàng như thế này? Lăng Thịnh Duệ trăm tư không thể giải.

Khi đã cời hết toàn bộ quần áo của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần quỳ gối giữa hai chân anh, híp lại hai mắt đánh giá tẩm thân trần trụi của anh. Dáng người Lăng Thịnh Duệ vẫn thật tốt như trước, chiếc cà vạt nhạt màu trên cổ anh thì Phương Nhượng Thần không hề tháo ra, chỉ kéo lỏng đi một tí thôi. Cà vạt vòng qua trên cần cổ thon dài của người kia, cùng da thịt mạch sắc hình thành đối lập, gợi cảm cực kì.

Phương Nhượng Thần mỉm cười, “Đại thúc, cơ thể của anh thật đẹp.”

Lăng Thịnh Duệ nghiêng mặt sang chỗ khác, sắc má đỏ rần, anh thực sự không quen mình lồ lộ trước cặp mắt soi mói trắng trợn của người khác như thế này.

Phương Nhượng Thần nắm lấy phần thân vẫn còn đang cứng như thiết kia của Lăng Thịnh Duệ, lướt theo dịch thể còn sót lại ở phía trên, dùng lực trượt lười vài cái.

“Ừm...” Lăng Thịnh Duệ rên rỉ thành tiếng, cơ thể bỗng căng chặt, phác họa nên những đường cong trên phần bụng xinh đẹp.

“Vừa mới bắn xong, còn cứng được như vậy, đại thúc, xem ra ‘bảo đao’ của anh chưa già nha.” Phương Nhượng Thần trêu chọc.

Lăng Thịnh Duệ tròn mắt, cắn cắn môi dưới, “Nói, nói vậy, đó là tại tôi bị chuốc thuốc.”

Trên mặt Phương Nhượng Thần hiện lên một chút không vui. Lăng Thịnh Duệ đoán có lẽ cậu ta đang nhớ lại chuyện phát sinh trên ban công ở khách sạn, nháy mắt đã bắt đầu khản trương. Chỉ là, qua đi một chốc đen mặt, Phương Nhượng Thần lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười, “Ý của anh... cũng là nói anh đã không còn (lên) được nữa rồi sao?”

Thân là một người đàn ông, Lăng Thịnh Duệ đâu có thể chịu được sự khinh bỉ này? Đỏ mặt phản bác, “Ài, ai nói tôi không được nữa?”

Chỉ là, Phương Nhượng Thần nghe sao cũng chỉ thấy anh chẳng còn nói ra hơi sức nào.

“Ha ha, vậy anh chứng minh cho tôi xem nào.” Phương Nhượng Thần cười gian xảo, cúi đầu, ngậm cả phân thân của Lăng Thịnh Duệ vào miệng.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, Phương Nhượng Thần vậy mà dám giúp anh “bj” (blowjob)?

Chuyện này...

Phát giác được sự kinh ngạc của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần nhướn nhướn mày, đầu lưỡi bắt đầu đánh vòng trên đỉnh của phân thân.

Vì lúc này vừa mới bắn qua một lần, trên phân thân của Lăng Thịnh Duệ còn mang chút khí tức giống đực nồng đậm. Mùi vị đặc thù thể này khiến Phương Nhượng Thần chạy theo như vịt*. Đầu lưỡi khéo léo đẩy mở lỗ nhỏ trên đỉnh, cạy ra biết bao nhiêu là mật dịch đang không ngừng trào ra.

(*): Mình có dò cái thành ngữ này, gốc là 趋之若鹜 [qū zhī ruò wù] search ra một nghĩa theo mình hiểu là: ‘nghĩa đen: người ta chạy theo một cái gì đó như lũ vịt, nghĩa bóng: chạy theo một chuyện gì đó (không chính đáng), thường mang nghĩa xấu’, chẳng biết có hợp ý ở đây không @@

“Hừ...” Sự kích thích quá mãnh liệt, khiến từng thớ thịt trên cơ thể Lăng Thịnh Duệ nháy mắt căng cứng. Anh vươn hai tay nắm lấy tóc Phương Nhượng Thần, hồng nhấc cậu ra khỏi giữa hai đùi mình. Nhưng mà hai tay anh đã sớm không còn chút sức, động tác như vậy, ngược lại còn có loại ý vị “đục cụ hoàn nghề”*.

(*chắc là giống câu “đã nghiện còn ngại”?)

“Ngh... đừng... đừng, đừng rút nữa... A...”

Phương Nhượng Thần tự nhiên sẽ không quan tâm, hai tay giữa lấy phần eo và thắt lưng thon dài của Lăng Thịnh Duệ, dùng sức nâng lên, nỗ lực để cậu nuốt được càng sâu, thậm chí là tiến sâu vào yết hầu, động tác phun ra nuốt vào cũng càng lúc càng nhanh. Tuy làm như vậy khiến cậu cảm thấy có chút khó chịu, nhưng vì lấy lòng Lăng Thịnh Duệ, cậu cũng cố nén loại cảm giác không thoải mái khi có dị vật đâm sâu vào cổ họng mình như thế này.

Lần theo cái tốc độ vừa nhanh lại có quy luật kia, cảm giác sáng khoái sung sướng ở bộ phận được khoang miệng ấm nóng của Phương Nhượng Thần chặt chẽ bao lấy ngày càng trở nên mãnh liệt. Lăng Thịnh Duệ há miệng thật to, hơi thở ngày càng gấp gáp, trên người chảy đầy những giọt mồ hôi trong suốt, dần dà trượt xuống theo những cử động của cơ thể. Một tay anh gắt gao kéo lấy tóc Phương Nhượng Thần, một tay kia quờ quào kẻ bên thân mình hồng tìm kiếm bất kì vật gì có thể nắm lấy. Cổ tay anh dụng phải chiếc di động vừa nảy rớt trên giường, kéo nó vào bên trong tấm chăn đang hỗn loạn hoàn toàn của anh.

Lăng Thịnh Duệ như thế nào lại không hề chú ý tới, cuộc gọi lúc này giữa anh và Trình Trí Viễn còn chưa có cúp máy...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 39: Chiếm Hữu

Phương Nhượng Thần cực kì ra sức phục vụ Lăng Thịnh Duệ bằng miệng của mình, Lăng Thịnh Duệ rất nhanh đã khó mà cầm cự được. Lúc phóng ra, Phương Nhượng Thần muốn nhấc đầu, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại trong lúc thần trí mơ hồ, dùng sức ấn cậu trở xuống.

Phương Nhượng Thần có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thuận theo ý muốn của anh.

“U...a...”

Khoái cảm mãnh liệt trong nháy mắt nhấn chìm Lăng Thịnh Duệ. Hai tay Lăng Thịnh Duệ nắm lấy tóc Phương Nhượng Thần, đẩy mạnh thắt lưng, đem chính mình đâm vào nơi sâu nhất trong yếu hầu Phương Nhượng Thần.

Phương Nhượng Thần bị sặc đôi chút, nhưng vẫn cố nén cảm giác buồn nôn.

Cậu không thích cái mùi mặn và chát này, chẳng qua vì đó là Lăng Thịnh Duệ, nên cậu cam tâm tình nguyện nuốt hết toàn bộ dịch thể nóng hổi, mùi vị không hay ho kia vào cổ họng.

Sau khi phóng thích, Lăng Thịnh Duệ vô thức nằm trên giường, lồng ngực phập phồng, hai mắt nhắm chặt, còn chưa hoàn hồn lại từ dư vị cao trào.

Hai tay níu lấy tóc Phương Nhược Thần của anh dần buông ra, Phương Nhược Thần nhả ra phân thân nửa mềm của người kia, từ giữa hai chân anh ngẩng đầu lên.

Cậu ngồi thẳng người, quỳ ngồi ở giữa hai đùi Lăng Thịnh Duệ, lau đi dịch thể còn sót lại trên khóe miệng, mỉm cười, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người mình.

Tuy đã sớm không còn là lần đầu tiên làm chuyện này, nhưng hai tay của Phương Nhược Thần lúc này lại có chút run rẩy, nửa ngày cũng không mở được cái cúc áo thứ nhất. Cậu một khắc cũng không thể nhịn được, trong một lúc tức mình, hai bên cổ áo, đã bị giật mạnh sang hai bên.

Tiếng cúc áo bị bung ra đồng thời vang lên, chỉ trong nháy mắt, bộ âu phục lẫn chiếc áo sơ mi đắt tiền đã tan nát. Phương Nhược Thần cởi quần áo mình ra, cũng chẳng thèm liếc mắt tới mà vút chúng bừa bãi trên mặt đất. Ánh mắt của cậu vẫn một mực dán chặt vào Lăng Thịnh Duệ ở dưới thân mình, không cách nào di dời dù chỉ một giây.

Phương Nhược Thần lúc này, trông hoàn toàn giống một con sói đói hung ác, hơi thở gấp rút, hai mắt đỏ hồng. Thần trí Lăng Thịnh Duệ dần dần tỉnh táo trở lại, lúc anh đã mở mắt nhìn, bị bộ dáng của cậu dọa muốn rớt tim, trong vô thức nâng người mình dậy, giật lùi về phía sau.

Phương Nhược Thần cởi xong mảnh vải che thân cuối cùng, cơ thể trần trụi đè Lăng Thịnh Duệ xuống.

Lăng Thịnh Duệ không kịp phản kháng, đôi môi lại bị Phương Nhược Thần giam lỏng. Khi việc hít thở lại lần nữa bị ngăn chặn trong nháy mắt, trong đầu Lăng Thịnh Duệ bỗng dưng lại hiện ra một thành ngữ...

Ác lang vô môi...

Nụ hôn của Phương Nhược Thần ngang ngược cuồng nhiệt, nhưng lại chẳng duy trì quá lâu. Rất nhanh, cậu đã bỏ qua đôi môi của Lăng Thịnh Duệ, dịch dần xuống dưới, chôn mình vào căn cổ thon dài của Lăng Thịnh Duệ, dùng sức cắn, gặm, mút, hôn, một tay dờ tới bờ ngực cứng cáp của người kia, ra sức vằn vện, ngón tay niết lấy nơi đã sớm nhô lên cứng rắn, tay còn lại thuận theo đường cong eo dài mượt chậm rãi dờ xuống, lướt qua khe mông, ngón tay đâm vào hậu huyệt căng chặt.

“Ừm...”

Lăng Thịnh Duệ ngược đầu lên bất ngờ, mồ hôi từ trên trán trượt xuống, biến mất vào làn tóc đen dày.

Phương Nhược Thần ngẩng đầu, nhìn vào mặt Lăng Thịnh Duệ: “Muốn không?”

Lăng Thịnh Duệ không dám nhìn cậu, cắn chặt môi dưới, ra sức lắc đầu, chỉ là sự cự tuyệt của anh rõ ràng chỉ là “nói một đằng muốn một nẻo”.

“Nhưng mà em muốn lắm rồi.” Phương Nhược Thần cười nói, từ trong hậu huyệt của Lăng Thịnh Duệ rút ngón tay lại, mở hai chân anh ra, đỡ lấy chúng trên vai mình.

Cảm giác được phân thân của Phương Nhược Thần đang ở ngay nơi tiến vào của mình, thân mình Lăng Thịnh Duệ phát run, hàng lông mi dài rung động vì bất an. Anh không hề mở mắt, Phương Nhược Thần trái lại nhìn thấu con sợ trong lòng anh hiện giờ.

Nhấn nhìn toàn bộ xung động một phát tận gốc của chính mình, Phương Nhược Thần chậm chậm nhấn mình tiến vào bên trong Lăng Thịnh Duệ, động tác rất chậm, rất nhẹ, dịu dàng vô cùng. Lăng Thịnh Duệ còn tưởng rằng mình nằm mơ, anh không phải lần đầu tiên bị phân thân của một người đàn ông khác tiến vào, nhưng lại là lần đầu tiên được đối xử một cách nhẹ nhàng, từ tốn đến thế. Những lần tiến nhập trong quá khứ, đều sẽ khiến anh đau đến không thiết sống, tuy tới phút cuối cùng sẽ có khoái cảm, nhưng khoái cảm ấy so với thống khổ không đáng bao nhiêu. Vậy mà hiện tại, ngay thời điểm bị đâm vào, lần đầu tiên anh có cảm giác thoải mái đến như vậy.

Không biết vì lý do gì, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một tia hoảng sợ.

Anh phát hiện bản thân mình chỉ mới khởi đầu mà đã tự thấy hưởng thụ cái loại quá trình này rồi. Việc này đối với anh mà nói, quả thực chính là ác mộng. Chẳng phải những chuyện như thế này đều rất đáng thẹn hay sao? Sao anh lại dám có chút chờ đợi một cách âm thầm trong lòng, đây quả thực quá bất thường rồi.

Phương Nhược Thần biết anh đang nghĩ cái gì, hai tay bưng chặt mặt anh, nhếch môi, “Đàn ông yêu đàn ông vốn không phải chuyện đáng xấu hổ gì, làm chuyện này cũng tuyệt đối không phải mấy chuyện dơ bẩn. Tư tưởng của anh cổ hủ quá rồi, phải thay đổi.”

Lăng Thịnh Duệ mở to mắt, vẻ mặt mê man nhìn cậu “Thật vậy sao?”

Anh nhớ lại trước đây, anh cũng từng yêu một cậu nhóc, nhưng sau khi đối phương phát hiện được tình cảm của anh, trước biết bao cặp mắt khác lạnh lùng mắng anh “tên biến thái đáng tởm.”

Từ giờ phút ấy, anh cứ như tự ngược bản thân mà cứ gắn mãi cái mác “biến thái” lên người mình, cho đến tận bây giờ cũng thế.

Lăng Thịnh Duệ theo thói quen cắn cắn môi, từ đầu đến cuối chẳng có cách nào tiếp thu được cách nói của Phương Nhược Thần.

“Đừng nghĩ nhiều quá, thời đại đã thay đổi rồi, bây giờ đàn ông với đàn ông ở cạnh nhau cũng có rất nhiều.” Phương Nhượng Thần cười bảo, để phân thân đâm hoàn toàn vào bên trong cơ thể Lăng Thịnh Duệ, cậu không có ý định giải thích nhiều thêm, một quan niệm thâm căn cố đế nếu muốn một sớm một chiều thay đổi là không thể nào, chỉ có tùy vào thời gian trôi đi mà chậm rãi chuyển dời thôi.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc không nói.

Phương Nhượng Thần bắt đầu chậm rãi động thất lưng, vách trong của Lăng Thịnh Duệ ướt đẫm lại. Phương Nhượng Thần ra vào không chút nào cố sức, cậu biết nguyên nhân vì sao lại thế. Cổ nén nổi hờn ghen trong tâm khảm, Phương Nhượng Thần buộc chính mình không được nghĩ tới những chuyện đã phát sinh trên ban công khách sạn ngày đó nữa.

“Ư... ưm... a” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng rên rỉ, hai tay nắm chặt ga giường, khớp ngón tay vì siết quá cố sức mà trở nên trắng bệch.

Phương Nhượng Thần dần tăng tốc, mỗi một lần đều rút ra triệt để, sau đó lại tiến vào hết mình, để phần dưới của mình hoàn toàn chôn sâu bên trong hậu huyệt vừa ẩm lại chặt của Lăng Thịnh Duệ. Bụng dưới của cậu không ngừng đánh vào hai cánh mông hấp dẫn no đủ của anh, phát ra tiếng va chạm dâm mỹ, càng tăng thêm lượng ra ra vào vào mãnh liệt, kéo theo cả những dịch thể nhộn nhớp bên trong anh ra, thuận theo phần xương cụt mà trượt xuống giường, nơi mà đã sớm bị mồ hôi của anh thấm đến ướt sũng.

Phương Nhượng Thần một bên vận động nửa dưới, một bên đưa tay ra, ngón tay xen vào trong phần tóc tinh mịn mềm mại trên trán anh, đem chúng vuốt ngược ra sau đầu anh. Gương mặt Lăng Thịnh Duệ trông vô cùng đẹp, đường cong mượt mà, không có bất luận một góc cạnh kì quặc nào. Khi đã lộ rõ cả trán, lại càng hoàn hảo khiến người khác tán thán. Phương Nhượng Thần lần đầu tiên thấy một người mang một gương mặt bao hàm những đường nét nhu hòa đến như vậy, mà lại rất đầy nam tính.

Phương Nhượng Thần tỉ mỉ đánh giá anh, đột nhiên phát hiện, Lăng Thịnh Duệ với kiểu tóc này càng đẹp trai hơn, càng có hương vị đàn ông. Thế là cậu kiềm lòng không được bật ra một lời khen, “Đại thúc, anh đẹp trai cực kì, đẹp đến mức em chỉ muốn một phát ăn tươi anh.”

Lời khen lộ liễu của Phương Nhượng Thần, khiến gương mặt vốn đã hồng của Lăng Thịnh Duệ càng thêm căng đỏ giống như xung huyết. Anh hạ thấp ánh mắt, không dám đối diện với đường nhìn của Phương Nhượng Thần, dấp dấp ngượng ngùng mà ần ần, trong đôi môi mỏng đang hé mở chính là những tiếng rên mê người đầy trầm thấp không ngừng ào ạt. Gương mặt anh tuấn vốn tràn ngập khí tức cấm dục nay dưới sự xâm chiếm của dục vọng, lại càng trở nên chói lọi.

Phương Nhượng Thần nhìn đến sắp ngất ngẫn. Đây quả thực rất hợp khẩu vị của cậu, nhất thời bụng dưới căng thẳng, thiếu chút nữa bắn ra.

“M* nó chứ.” Phương Nhượng Thần chửi thề, vội vàng dừng lại.

Lăng Thịnh Duệ cho rằng Phương Nhượng Thần lại tức giận nữa rồi, nên ngẩng đầu, có chút bất an nhìn nhìn cậu.

Bộ dạng hoảng sợ của Lăng Thịnh Duệ khiến Phương Nhượng Thần cực kì khó xử, lẽ nào cậu trông dữ tợn lắm à? Cậu cúi thấp đầu, dùng sức hôn lấy Lăng Thịnh Duệ. Lúc tách nhau ra, cười đến vô lý, “Đều tại anh, kẹp em chặt tới như vậy, em đều sắp bị anh kẹp bắn rồi.”

Lăng Thịnh Duệ bị những ngôn từ hạ lưu của cậu trêu chọc đến mức không ngẩng nổi đầu, oán trách trừng cậu một cái, “Bậy bạ.” “Có thật là nói bậy bạ không?” Phương Nhượng Thần nheo mắt lại, “Lẽ nào anh rất lòng?”

Lăng Thịnh Duệ triệt để hết nói, anh không nghĩ tới Phương Nhượng Thần vậy mà cũng có thời khắc ấu trĩ đánh đá như thế này.

“Ha ha, đại thúc anh quá đáng yêu rồi.”

Trong ấn tượng của anh, Phương Nhượng Thần lần đầu tiên nở một nụ cười tươi rói như thế này. Lăng Thịnh Duệ phát hiện, khi cậu cười lên kỳ thực rất rạng rỡ, nếu nó không phải rơi vào một trường hợp như thế này đây...

Huyệt thái dương của Lăng Thịnh Duệ có chút đau rồi đây.

Lúc này, Phương Nhượng Thần đột ngột ôm lấy Lăng Thịnh Duệ, bất ngờ mất thăng bằng, dọa Lăng Thịnh Duệ nhảy dựng, làm anh vô thức ôm lấy cổ của Phương Nhượng Thần.

Đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ thích ứng được tư thế, anh đã ngồi hẳn vào lòng Phương Nhượng Thần mất rồi.

Một tư thế khá xấu hổ, khiến Lăng Thịnh Duệ không tài nào dám ngẩng đầu lên.

Nụ cười của Phương Nhượng Thần càng thêm tỏa sáng. Sau khi điều chỉnh được tư thế của hai người, hai tay cậu đỡ lấy mông anh, dùng sức đẩy lên, rồi lại thả lỏng tay. Cơ thể Lăng Thịnh Duệ vừa hạ xuống, dưới tác dụng của trọng lực, lại càng khiến phần thân của Phương Nhượng Thần ấn thêm sâu.

Phương Nhượng Thần dần dần gia tăng tốc độ, càng thêm dụng sức nhắc cả thân người Lăng Thịnh Duệ lên, biên độ càng lúc càng lớn, tư thế này đạt kích thích mãnh liệt hơn lúc nãy gấp bội lần, hai chân Lăng Thịnh Duệ quăn lấy thất lưng Phương Nhượng Thần gắt gao, muốn chậm lại những nhịp gãi đầy mãnh liệt kia, cũng chỉ uống phí công sức.

“Nhẹ, nhẹ một chút... Ư... A... Ừm a...”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, cố sức cắn lấy vai Phương Nhượng Thần, muốn giảm đi sự sung sướng gần như xé toạc cả linh hồn anh đi. Cảm giác được phản

ứng của Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhượng Thần gia tăng thêm lực độ tấn công một cách ác liệt.

Chất lỏng có mùi sắt chập rizzle tản đi, Lăng Thịnh Duệ cả kinh, cũng đồng thời, cơ thể Phương Nhượng Thần run lên, chính mình ấn vào vị trí cực sâu bên trong Lăng Thịnh Duệ, ngừng lại động tác, phun trào.

Chất lỏng nóng hồi đánh vào vách tường trần cảm bên trong, Lăng Thịnh Duệ thất thần trong chốc lát, đôi mắt anh thần thò, mất đi tiêu cự, giống như hồn phách anh đã bị bắt đi mất vậy.

Cao trào tiêu hồn thực cốt qua đi, cơn đau từ vai phải truyền tới khiến Phương Nhượng Thần hoàn hồn lại, không khỏi nhú mảy, nhưng cũng chẳng chú ý gì nhiều. Đối với Phương Nhượng Thần, tâm tư vốn dĩ của cậu đều đặt ở trên người Lăng Thịnh Duệ đang được cậu ôm thật chặt vào lòng đây.

Phương Nhượng Thần thả lỏng hai tay, thân thể Lăng Thịnh Duệ liền mềm nhũn trượt xuống từ trong lòng cậu. Cậu một tay ôm eo anh, một tay còn lại niết lấy cằm anh, đôi mắt Lăng Thịnh Duệ không có tiêu điểm, trong mắt tràn ngập ánh nước, tựa như bị bịt kín bởi một đám sương, nhân thần ướt át, vô hại, tựa như một loại động vật ăn cỏ to xác thuần lương.

Phương Nhượng Thần hài lòng cười, bởi cậu nhìn thấy trong đôi con ngươi đen nhánh kia, phản chiếu rõ ràng gương mặt cậu.

Chỉ có cậu thôi...

“Em rốt cuộc có được anh rồi.”

Giọng Phương Nhượng Thần có chút khàn khàn, mỗi một âm tiết đều tựa như mang theo niềm vui sướng như được bay lên chín tầng mây.

Lăng Thịnh Duệ hoàn hồn lại, cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện khi Phương Nhượng Thần vừa nẩy xuất ra, anh cũng đồng thời lên đỉnh, bắn ra khiến nửa thân trên của Phương Nhượng Thần toàn là dịch thể màu sữa.

Anh vì hết thảy mọi chuyện vừa xảy ra mà chỉ muốn độn thổ cho xong.

“Ha ha, anh bắn nhiều thật chứ.” Phương Nhượng Thần xoa xoa lồng ngực bị dính mấy vết vung vãi, cười đến thâm tà, “Thật chẳng giống một người ba mươi mấy tuổi gì cả.”

Đầu Lăng Thịnh Duệ càng cúi càng thấp.

“Ha ha, vậy em từ đây có thể thoải mái rồi, không cần cố kỵ gì nữa.”

Lăng Thịnh Duệ còn chưa hiểu ra ý ẩn của những lời này, Phương Nhượng Thần đột nhiên ôm lấy anh, đi tới bên bàn làm việc, một tay thì quét hết mấy món đồ trên bàn, đặt Lăng Thịnh Duệ lên.

Tầm lưng nóng hồi chạm phải mặt bàn cứng lạnh, thân người Lăng Thịnh Duệ co rụt lại, còn chưa kịp kêu lên, môi liền bị một thứ như tường thành chặn lại, sau đó cơ thể của đối phương lại bắt đầu áp lên anh.

Vì thế, trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, Phương Nhượng Thần tinh lực tràn đầy liên tục ra mấy động tác võ thuật đẹp mắt, mang Lăng Thịnh Duệ ra ‘làm’ đến chết đi sống lại, từ trên bàn làm việc làm tới ban công, lại từ bệ cửa sổ làm tới phòng tắm. Dưới vòi hoa sen trong phòng tắm, Lăng Thịnh Duệ bị ép mở hai chân ôm chặt lấy eo lưng Phương Nhượng Thần, cơ thể thì treo lơ lửng trên người cậu, tiếp nhận sự tấn công mạnh mẽ từ trên xuống dưới. Dòng nước ấm chảy xuống xối đi những giọt mồ hôi trên người bọn họ, làm trôi đi nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, nhưng không làm trôi đi được xúc cảm mãnh liệt kia của Phương Nhượng Thần.

Đến cuối cùng, Lăng Thịnh Duệ đã hoàn toàn sa vào sự sung sướng mà những kỹ thuật cao siêu đầy hung mãnh nhưng bách biến đa dạng của Phương Nhượng Thần, vô pháp kiềm chế.

Kích tình qua đi, Lăng Thịnh Duệ đã sắp kiệt sức vô lực cuộn lại trong lòng Phương Nhượng Thần, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phương Nhượng Thần cũng không nói gì, chỉ ôm lấy anh, lặng lẽ hồi vị lại những khoái cảm tiêu hồn thực cốt vừa nãy. Bởi vì hai người quấn quýt quá lâu, trên giường đã sớm thành một đồng hỗn độn, tuy nhiên một Phương Nhượng Thần luôn luôn mặc bệnh sạch sẽ đây lúc này chẳng chút nào thấy khó chịu, trái lại càng nhìn càng hợp mắt.

“Đại thúc.” Phương Nhượng Thần lay lay thân người của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ mệt mỏi mở mắt, ngẩng đầu lên, nửa tỉnh nửa mê nhìn cậu, bộ dáng mơ màng, khiến trong lòng Phương Nhượng Thần âm ập.

“Nếu như, nếu như có một chàng trai nói cậu ta đã bị anh chinh phục, anh sẽ làm gì?” Phương Nhượng Thần cố nói chuyện một cách bình thản, chỉ là âm cuối run rẩy đã lộ tâm tình khẩn trương của cậu. Tim cậu đập nhanh kịch liệt, cứ như bản thân là cậu thiếu niên mới biết yêu, đang hồi hộp tò mò với người mình thích, trước khi nghe được đáp án, trái tim đều như bị treo lơ lửng giữa không trung, không lên cũng không xuống.

Lăng Thịnh Duệ từ từ thanh tỉnh, sau khi nghe tới câu hỏi của Phương Nhượng Thần, ngây người ra, lập tức cười khổ, “Chuyện này sao có thể?” Anh ngừng lại một chút, rồi bắt đầu tự giễu, “Có ai lại đi yêu một tên đàn ông không có tiền cũng chẳng có năng lực như tôi đây không? Huống chi, tôi còn có một đứa con mười ba tuổi, vậy thì lại càng không có khả năng.”

Đáp án như thế này, khiến tim Phuong Nhựt Thần phát lạnh. Lăng Thịnh Duệ không chút do dự đã phủ định toàn bộ tâm ý vốn có của cậu, mặc dù cậu chẳng hề biểu thị một ý gì đối với người kia, nhưng trong thâm tâm cậu vẫn vô cùng hy vọng người đàn ông đó sẽ nhạy cảm một chút, phát hiện ra tình ý của cậu.

“Nếu, nếu như, em nói em yêu...” Phuong Nhựt Thần không muốn tiếp tục chờ đợi, thế là cố lấy dũng khí mở miệng tỏ bày, chỉ là lúc nói ra thật khó khăn, cậu lần đầu tiên khăn trương đến mức cả câu cũng chẳng thể thốt lên hoàn chỉnh.

“Chờ một chút.” Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nhớ ra, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Chuyện Tiểu Hạo nhà tôi, cậu giải quyết thế nào rồi?”

Sắc mặt Phuong Nhựt Thần trở nên cực kì khó coi, mọi tâm tư tình cảm khó khăn ấp ủ bấy lâu phút chốc đã tan thành mây khói, vì thế, lần tỏ tình đầu tiên của Phuong đại thiếu gia, cứ thế mà lẳng lặng chết yểu rồi...

Cố nén lại xung động muốn phát nộ, Phuong Nhựt Thần cắn răng, “Đã giải quyết xong rồi.”

Trong nháy mắt Lăng Thịnh Duệ từ trong lòng cậu ngồi thẳng lên, cặp mắt vốn sưng mờ vương vấn mà nay lại sáng đến dọa người, “Vậy cậu kể tôi nghe, cụ thể cậu làm thế nào? Thăng nhóc Tiểu Hạo ấy có lòng tự trọng rất lớn, sẽ không nhận bố thí của người khác đâu.”

Dáng vẻ kinh ngạc và mừng rỡ của Lăng Thịnh Duệ khiến Phuong Nhựt Thần bị trầm trọng đá kích, cậu cực kì bi ai phát hiện, mức độ coi trọng trong lòng người kia giữa mình và Lăng Hạo, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 40: Dù Chết Cũng Không Nói Yêu Anh

Phuong Nhựt Thần nghiêng mặt sang một bên, không để Lăng Thịnh Duệ thấy vẻ nhăn nhó trên gương mặt mình. Dù vậy, cậu vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn chờ đợi của người đàn ông kia, nhất thời cậu thấy khó chịu cả người. Chẳng muốn để Lăng Thịnh Duệ phải thương tâm, Phuong Nhựt Thần thanh thanh cô hống, bình thản nói, “Tình cảnh con trai anh hiện giờ quả thực không ổn lắm, lúc em tới nhà của anh, tiền của thằng bé hình như đã dùng hết rồi, hình như có một, hai ngày rồi chưa có ăn cơm.”

Lăng Thịnh Duệ nghe cậu nói thế, nháy mắt đã đau lòng muốn chết, “Sao lại như vậy? Lẽ nào mẹ nó cả một chút tiền cũng không để lại cho nó sao? Không đến mức ngay cả tiền ăn cũng chẳng có chứ.”

Phuong Nhựt Thần khoát khoát tay, ý bảo anh đừng xen lời, Lăng Thịnh Duệ cực kì nghe lời ngậm miệng, lặng yên chờ đợi lời kể tiếp theo của Phuong Nhựt Thần.

“Chuyện đó em cũng không rõ, lúc em đi, tình huống đích xác là như thế, giống như anh đã nói, nó là một thằng bé rất có cá tính, lúc đầu tôi đã đưa tiền cho nó rồi, nhưng nó nhất quyết không nhận, còn nghĩ em đang sỉ nhục nó, suýt chút nữa lấy cái ghế ra đập em luôn.”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, trong lòng rất vui, thật không hổ là con của anh, thật là giỏi.

“Không có cách nào khác, em chỉ đành đề xuất ý kiến, cho con trai anh làm phục vụ ở quán bar, nó đã đồng ý, đúng lúc em có một người quen mở một quán bar ở gần đó, nên đã đưa thằng bé vào bên trong ấy rồi.”

Lăng Thịnh Duệ vừa nghe, thoáng cái đã nhảy ra khỏi cái ôm của Phuong Nhựt Thần, trừng lớn mắt, “Sao có thể như vậy? Nó còn nhỏ như vậy, sao lại có thể đưa nó đến cái nơi phức tạp như thế được?”

Phuong Nhựt Thần thần nhiên liếc anh một cái, “Sớm muộn gì thằng bé cũng sẽ phải bước vào đời, cọ xát với xã hội bên ngoài thôi.”

Lăng Thịnh Duệ có chút dao động, nhưng vẫn không tán thành ý kiến của cậu, “Cậu nói rất đúng, nhưng nó chỉ mới mười ba tuổi, như thế có phải có hơi sớm hay không?”

“Anh lo xa rồi.”

Phuong Nhựt Thần nhớ lại lúc mình và thằng nhóc kia gặp mặt nhau, cậu có ý dùng điều kiện rất hấp dẫn ám chỉ cậu muốn bao nuôi thằng bé, nhưng tên nhóc đó vừa nghe đến đây thì nháy mắt bùng nổ, trực tiếp đuổi cậu ra ngoài, thậm chí còn uy hiếp chỉ cần nhìn thấy cậu là thiến. Lần thứ hai cậu gõ cửa, cửa vừa mở, chẳng ngờ nghênh tiếp cậu lại là một cái ghế bay thẳng, cùng với mấy câu chửi tức tởm vô cùng.

Phuong Nhựt Thần không khỏi mỉm cười, cậu rất thích cá tính của thằng bé. Tính tình hỏa bạo như vậy, lại cộng thêm sự bảo hộ của người nọ, thì dù có là ở một nơi nguy long hỗn tạp như quán bar, hẳn là cũng sẽ không chịu thiệt thòi gì đâu nhỉ.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu xuống, trầm mặc không nói, vẫn là vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Phuong Nhựt Thần bỗng dưng có chút tức giận, cậu vươn tay nhấc mặt Lăng Thịnh Duệ lên. Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ có chút ướt, không biết có phải là do chuyện của Lăng Hạo đã kích động đến tâm can của anh, hay lại là phản ứng thường thấy sau khi sinh hoạt vợ chồng, nói ngắn gọn, tâm tình vốn dĩ cũng đã rất rối loạn của Phuong Nhựt Thần lại vì dáng dấp uể oải của người đàn ông này mà trở nên ác liệt.

Phuong Nhựt Thần cúi xuống, không đầu không đuôi hôn Lăng Thịnh Duệ. Lăng Thịnh Duệ bị ép phải nhận lấy nụ hôn vừa thô bạo lại tràn ngập ý tứ cướp bóc của cậu, nhất thời có chút giãy giụa, nhưng rất nhanh đã dừng. Sau khi kết thúc một nụ hôn vừa dài vừa sâu, Phuong Nhựt Thần nghiêng người tới, đặt Lăng Thịnh Duệ ở dưới thân, tâm tư phiền muộn vốn có, lại lần nữa chuyển biến thành hưng cảm tình dục mãnh liệt cuộn trào.

“Không cho phép anh nhắc tới những ai khác nữa.” Phuong Nhựt Thần chặn lại hai tay Lăng Thịnh Duệ, có chút dỗi nói.

Lăng Thịnh Duệ tránh đi ánh nhìn nóng rực của cậu, vẫn là im lặng. Ý tứ trong lời nói của Phuong Nhựt Thần phức tạp quá, những gì anh hiểu được cũng chẳng rõ ràng.

Phuong Nhựt Thần bắt mắt bộ dạng trốn tránh của anh, hai tay bùng lấy mặt anh, cúi thấp đầu, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Lăng Thịnh Duệ bị ép phải đối mặt với cậu. Bên trong đôi con ngươi đen thẳm thẳm kia rõ ràng đang phản xạ lại hình ảnh gương mặt cậu, khuôn mặt kia tràn ngập vẻ đỏ ửng, trộn lẫn một vài sắc thái giận dữ.

“Bắt đầu từ bây giờ, anh không được nghĩ tới những tên đàn ông khác, cũng không cho phép anh tới quá gần những tên đàn ông khác.” Phuong Nhựt Thần cực kì vô lại bảo, sau lại chèn thêm một câu, “Phụ nữ cũng không cho.”

“Tại sao?” Lăng Thịnh Duệ chỉ bất đắc dĩ cười khổ, điều anh không hiểu, chính là Phuong Nhựt Thần một mực lãnh đạm sao lại đột nhiên trở nên ấu trĩ như vậy?

“Tại vì, tại vì, em...” Phuong Nhựt Thần nhú mày, cố gắng thốt cái chữ kia ra, nhưng lời đến bên môi, lại bỗng dưng biến thành: “Tại vì anh là người hầu của tôi.”

Lời vừa nói xong, Phuong Nhựt Thần đã hối hận vô vàn, hận không thể một phát cắn đứt lưỡi mình luôn, sao mình lại có thể phát ngôn một câu thiếu muối như vậy chứ?

Lăng Thịnh Duệ hết nói, lẽ nào hiện nay ngay cả suy nghĩ của người hầu cũng bị ông chủ khống chế luôn hay sao?

“Đáp ứng tôi.” Tuy rằng đối với việc vừa mới bỏ lỡ cơ hội tỏ bày, hối hận đến mức ruột cũng xanh luôn, nhưng Phuong Nhựt Thần vẫn cắn răng mà tiếp tục ra lệnh, “Đừng có chọc giận tôi.”

Lăng Thịnh Duệ thờ dài, anh vốn dĩ muốn phản bác, nhưng nghĩ lại một chút vẫn thôi. Đối với loại người tự cho là đúng như Phuong Nhựt Thần, phản kháng tuyệt đối không phải là một cách làm hay, dù gì thì suy nghĩ cũng là của anh, anh tự nghĩ cái gì, Phuong Nhựt Thần căn bản cũng chẳng thể biết được. Về phần tới gần những người đàn ông khác, anh đã sớm bị mấy tên như cướp hành hạ tới sợ rồi, chỉ là anh căn bản chẳng có chỗ trốn mà thôi.

“Được thôi, tôi đồng ý với cậu.” Lăng Thịnh Duệ trả lời lầy lẹ.

Lúc này Phuong Nhựt Thần mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt anh, “Như vậy mới đúng chứ.”

“Nhớ kỹ rằng anh đã đồng ý với tôi, nếu có một ngày anh dám đi ngược lại lời đã hứa, tôi sẽ khiến anh phải hối hận.” Phuong Nhựt Thần hí mắt uy hiếp.

Lăng Thịnh Duệ không nói gì.

“Rồi, chuyện anh cần biết tôi đã nói xong, tiếp theo, hẳn là đến phiên tôi.” Phuong Nhựt Thần hạ thấp người, để hai bộ phận dưới trần trường dán chung với nhau, cười tà.

Cảm giác được vật thể nóng hằm hập đang đặt ở đùi trong, da đầu Lăng Thịnh Duệ đã tê rần, “Là chuyện, chuyện gì?”

Anh nghe thấy giọng mình đang run.

“Ha ha, anh đoán xem?” Phuong Nhựt Thần chớp chớp mắt, “Tôi nghĩ, thời gian lâu như vậy rồi, anh dường sức cũng đủ rồi đó.”

Lăng Thịnh Duệ: “...”

Thế là, trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, cừu đại thúc không chút sức phản kháng lần thứ hai bị ác lang Phuong Nhựt Thần thú tính đại phát triệt để ăn cho sạch sẽ.

Vài tiếng trước.

Trò vui bị gián đoạn, Trình Trí Viễn có chút bất ngờ, cũng kiên nhẫn tiếp tục lắng nghe. Cái di động bị Lăng Thịnh Duệ bỏ xó trong góc, lại cực kì thành thực chấp hành nhiệm vụ của nó, chuyển hết những âm thanh vận động quẩn rừ kịch liệt trên giường đến nơi Trình Trí Viễn ở xa nghìn dặm kia. Nghe được di động truyền đến những âm thanh dâm mỹ, Trình Trí Viễn ngồi trên sofa một cách ưu nhã từ đầu đến cuối sắc mặt chẳng chút thay đổi. Nụ cười âm hiểm đó, ngay cả gã Tây ngòi đối diện hẳn cũng nhìn đến mức nổi toàn thân da gà.

“Trình, cậu làm sao rồi?” Gã đàn ông đang lau chùi cây súng lục cũng không tiếp tục công việc của mình, có chút run giọng hỏi. Gã vừa mới hoàn thành nhiệm vụ của mình, vừa về tới đã nhìn thấy đáng về khủng bố cực kì này của Trình Trí Viễn.

“Không có gì.” Trình Trí Viễn nhắc di động ra khỏi bên tai, ấn phím ngừng cuộc gọi, mỉm cười nói với gã đàn ông.

Lúc này bọn họ đang ở trong một quán bar sang trọng ở New York, Mỹ, chờ dịp để ám sát một nhân vật tương đối nổi danh trong giới chính trị. Chỉ là nhân vật kia cũng chút ý thức được nguy cơ, công tác bảo hộ tiến hành chặt chẽ, bọn hắn hầu như không có cơ hội nào tiếp cận người kia, chậm chạp không có ra tay. Hơn nữa trước khi nhiệm vụ hoàn thành, bọn hắn không thể rời khỏi thành phố này, đây chính là mệnh lệnh từ tổ chức sát thủ của bọn hắn.

Điều này khiến Trình Trí Viễn vẫn đang mong nhớ Lăng Thịnh Duệ rất phát điên.

“Tôi thấy tâm trạng anh không tốt lắm, muốn đi nghỉ trước một chút không?” Gã đàn ông có màu tóc vàng lóa mắt lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận mà hỏi. Gã và Trình Trí Viễn đều không quá thân, nhưng tính tình nóng nảy hi vọng vô thường của Trình Trí Viễn thì có sớm nghe qua, cho nên ngay từ đầu đã không quá muốn hợp tác với hắn, tiếp xúc với nhau lâu, lại càng cảm thấy chẳng có cách nào ở chung với cái tên này được.

“Ha ha, đừng lo lắng, Brooke, tôi rất ổn, thật sự rất ổn...” Trình Trí Viễn nói, mỉm cười đặt di động lên bàn trà, đứng dậy, từ phía sau rút ra một khẩu súng lục, nhắm vào chiếc điện thoại, bóp cò,

Bằng! Bằng! Bằng! Bằng! Bằng! Bằng!

Sau sáu tiếng súng đinh tai nhức óc, Trình Trí Viễn hướng họng súng lên, đặt gần bên miệng, thổi đi làn khói từ họng súng bay ra, sau đó đặt nó lại vào trong túi áo. Toàn bộ quá trình, trên mặt hắn đều giữ một nụ cười ưu nhã vô cùng, giống như trên tay hắn chẳng phải súng, mà chỉ là một cành hoa hồng mà thôi.

Chiếc điện thoại đáng thương, hầu như đã bị nổ đến tan nát. Bàn trà làm bằng gỗ lim, cũng bị nã ra mấy lỗ nhỏ đen thui, vô cùng thê thảm.

Gã đàn ông tên Brooke há hốc mồm, súng lục từ trong tay rớt xuống, hạ cánh ngay trên tấm thảm bên chân.

“Ha ha, cái điện thoại này cũng cũ rồi, cho nên tôi cũng muốn đổi cái mới.” Trình Trí Viễn cười bảo, đôi mắt tím quét qua cái gã đang mất chữ A mồm chữ O kia: “Anh muốn đổi cái điện thoại mới không?”

Brooke nháy mắt đã hoàn hồn lại, kinh ngạc, vội vàng xua xua tay, giọng nói run run ấp a ấp úng, “Không, không cần đâu.” Nói xong, vội vã nhặt lên cây súng và miếng lụa trên đất, chạy như bay về phòng của mình.

Trình Trí Viễn nhìn bóng dáng đang chạy của gã, nụ cười trên mặt cũng dần lạnh, sắc mặt đen đến đáng sợ. Hắn khom người cầm lấy ly nước trắng trên bàn trà, ngửa đầu uống cạn, sau đó trực tiếp bóp vỡ cái ly thủy tinh rỗng tuếch thành mấy mảnh nhỏ.

Trình Trí Viễn thả lỏng tay, bàn tay chẳng tổn hao tí gì, những mảnh vụn từ trong lòng bàn tay thuận thế rớt xuống, ngay trên tấm thảm trắng. Trên mặt hắn lần nữa khôi phục vẻ cười, chỉ là nụ cười này lạnh như mũi dao, giống như vật hắn bóp nát không phải một cái ly thủy tinh, mà là một cái xương của ai đó.

“Lăng Thịnh Duệ, anh dám phản bội tôi, tôi sẽ khiến anh phải hối hận...”

Cùng lúc này, đang nằm trên giường bị Phương Nhượng Thần làm đến chết đi sống lại, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên lạnh sống lưng, hắt xì một cái.

“Phù... Đại thúc hình như anh bị cảm hả?” Dùng sức động thân.

“Ừm... Không, không có cảm, chỉ là hắt hơi một cái thôi, ngh... A...” Đang “dục tiên dục tử”.

“Ồ, gần đây anh ít vận động lắm, thân thể cũng kém rồi ha, tôi tới giúp anh rèn luyện thêm chút nữa, nào, chúng ta đổi tư thế, hà hà.” Lúc đang biến đổi tư thế có yêu cầu độ khó cao, động thân càng ác liệt.

“A! Nhẹ, nhẹ chút! Eo của tôi, đau quá! Ô a! Hình như tẹo luôn rồi!” Cừu đại thúc khóc lóc.

“...”

Thế là, một đêm đó, Lăng Thịnh Duệ đáng thương bởi vì sự “rèn luyện” quá mức kịch liệt cùng Phương Nhượng Thần, lần đầu tiên trong cuộc đời bị đau thất lưng, cho nên ba ngày sắp tới cũng không có cách nào xuống được giường.

Kể từ lúc “thất thân” cho Phương Nhượng Thần về sau, đãi ngộ của Lăng Thịnh Duệ ở nhà họ Phương, lại cao thêm một bậc. Thứ bậc của anh tuy rằng là người làm việc cho Phương gia, nhưng sẽ không bao giờ phải đi làm mấy công việc vừa rườm rà vừa phiền phức kia nữa, ngoài việc mỗi ngày chuẩn bị ba bữa cơm cho Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật, anh hầu như chẳng có chuyện gì khác có thể làm.

Sau ba ngày liên tục ngồi rảnh rang trong phòng Phương Nhượng Thần, thái độ của Phương Nhượng Thần đối với Lăng Thịnh Duệ đã thay đổi 180 độ, trở nên hiền hòa hơn không ít. Tuy đa phần thời gian là hồ hững, nhưng một khi đã thấy Lăng Thịnh Duệ, cái loại tình ý dạt dào trong mắt cậu ta khiến những người có mặt toàn thân nổi cả da gà. Tất cả mọi người đều ngầm hiểu nguyên do của chuyện này chỉ có thể là “chuyện đó”, nên tuy ngoài mặt tỏ ra thân thiện với Lăng Thịnh Duệ, nhưng trong lòng thì phỉ nhổ vô vãn.

Mà một con người khôn khéo xởi lởi như Phương Vân Dật lại một mực bàng quan, tuy chẳng có biểu hiện gì rõ ràng, nhưng thái độ đối với Lăng Thịnh Duệ ngày càng khác nghiệt, lửa giận trong lòng có thể nhận thấy.

Lăng Thịnh Duệ không phải là một người giỏi giao tiếp, môi trường sống xung quanh thay đổi một cách chóng mặt, anh bị mắc kẹt trong sự đổi thay của lòng người, hầu như không thể thích ứng. Mỗi ngày đều cực kì khó chịu, bất đắc dĩ, anh đành quyết định đưa ra một yêu cầu đối với Phương Nhượng Thần, hy vọng có thể tự mình ra ngoài tìm việc làm.

Sau vài ngày âm thầm chuẩn bị, vào một buổi sáng nào đấy, Lăng Thịnh Duệ rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, tới trước cửa phòng của Phương Nhượng Thần.

Giữa lúc Lăng Thịnh Duệ định gõ cửa thì cửa phòng đã đột ngột mở ra, Lăng Thịnh Duệ bị dọa một phen, vô thức lui lại một bước, thế mà lại thấy Phương Nhượng Thần mặc âu phục từ trong phòng bước ra.

“Anh có chuyện gì không?” Thấy Lăng Thịnh Duệ ở ngoài cửa, Phương Nhượng Thần cũng có vài giây hù vía, mỉm cười hỏi.

“Ồ... Tôi muốn ra ngoài tìm việc.” Lăng Thịnh Duệ do dự một hồi, cúi đầu nói.

“Tìm việc?”

Phương Nhượng Thần nhíu mày nhìn Lăng Thịnh Duệ, yêu cầu này khiến cậu có chút khó hiểu. Đang ở đây sống nhàn hạ sung sướng, hà cớ gì phải ra ngoài tìm việc làm.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ gật gật đầu.

“Sao anh đột nhiên lại muốn tìm việc?” Phương Nhượng Thần nói nói cái cà-vạt thắt quá chặt, thờ ơ hỏi.

“Vi tôi cảm thấy mình ở Phương gia chẳng có việc gì để làm, tôi cũng lớn tuổi rồi, không muốn cứ mãi lãng phí thời giờ như thế được. Tôi thấy nếu được đi làm, có lẽ sẽ là một lựa chọn không tồi, nên tôi muốn thử.” Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ giải thích

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 41: Trả Thù

“Ồ.” Phương Nhượng Thần nghe xong, chỉ thản nhiên ứng lại một tiếng, không trả lời, cũng chẳng có biểu hiện gì khác. Lăng Thịnh Duệ nhìn không ra biểu cảm trên mặt cậu, trong lòng nháy mắt cảm thấy thấp thòm không yên, mình hỏi như thế, có phải có hơi đột ngột không.

“Ồ... nếu như không có việc gì nữa thì... tôi đi trước đây.” Lăng Thịnh Duệ trong lòng khó nắm bắt được gì, nhỏ giọng nói một câu, xoay người liền đi.

“Gượng đã.” Phương Nhượng Thần gọi anh lại. “Anh thật sự muốn có việc làm đến thế hử?”

Lăng Thịnh Duệ gật gật đầu.

Phương Nhượng Thần hai tay đút túi quần, nhắm mắt suy nghĩ, “Nếu anh thật sự muốn tìm việc thì... sao không đến công ty của tôi nhì.”

Lăng Thịnh Duệ vốn nghĩ đã hết hy vọng rồi, nhưng nghe cậu nói như thế, có chút mừng rỡ. Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu là công ty của Phương Nhượng Thần, vậy trên cơ bản bọn họ vẫn còn gặp mặt nhau, nên anh lại thấy hơi lưỡng lự. Vốn dĩ chỉ cần ở cùng hai anh em nhà họ Phương một buổi tối thôi là anh đã đủ đau đầu, đằng này ngay cả khi Phương Nhượng Thần đi làm mà cũng phải ở cạnh cậu ta, chỉ nghĩ tới thôi cũng đã khiến anh đủ khó chịu rồi.

Phương Nhượng Thần dường như nhìn thấu sự do dự của anh, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, lạnh lùng bảo, “Lẽ nào anh không muốn?”

Lăng Thịnh Duệ bị ngữ điệu lạnh tanh ấy dọa run người, vội đáp, “Không, không có.”

“Vậy tại sao anh cứ trưng ra cái bộ mặt không chút cam tâm tình nguyện đó thế hả?”

“Không có mà, tôi rất là sẵn lòng đấy chứ.” Lăng Thịnh Duệ cười rất chi là gượng gượng.

Phương Nhượng Thần không muốn cùng anh tranh luận thêm nữa, nên chỉ bằng quơ bảo, “Vậy anh cứ nghỉ ngơi một ngày hôm nay đi, mai bắt đầu lên công ty làm việc.”

Lăng Thịnh Duệ có chút kinh ngạc, “Có hơi gấp quá không vậy.”

Phuong Nhucor Thần gọi lên khoe miệng, chằm chọc, “Vậy anh muốn đợi tới chừng nào? Qua hết năm luôn mới làm à?”

“Ồ, ý tôi cũng không phải thế...”

“Vậy thì quyết định rồi đấy, ngày mai anh bắt đầu đi làm, chiều nay tôi sẽ cho người gửi anh vài bộ quần áo phù hợp với công việc, anh cứ thử trước, nếu thấy không hợp thì tôi tìm người tới may riêng một bộ.”

Lăng Thịnh Duệ cấp tốc xua tay, “Không, không cần đâu, chỉ cần vừa người là được rồi, không cần phải phiền phức như thế.”

Bộ dáng lo sợ thành khẩn của anh thật đáng yêu, lòng Phuong Nhucor Thần có chút ấm lên, giữ chặt cằm anh, ngay lúc anh chưa kịp đáp lại thì nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái.

Tất cả mọi động tác của Lăng Thịnh Duệ phút chốc đều dừng lại, toàn thân như hóa đá.

Nụ hôn không kéo dài, môi hai người chỉ chạm vào nhẹ hẫng rồi buông ra ngay. Nhưng cái cảm giác ấm nóng và mềm mại kia dường như vẫn còn phảng phất trên môi Lăng Thịnh Duệ. Anh, lần đầu tiên phát hiện một kẻ vốn có tính cách sắt đá như Phuong Nhucor Thần cũng có một đôi môi mềm mại tới như vậy, khác với những lần cường hôn anh lúc trước, đây hoàn toàn là hai loại cảm nhận khác nhau.

Tim Lăng Thịnh Duệ đập nhanh hơn, sau đó anh đột ngột ý thức được chính mình lại liên tưởng tới những chuyện như vậy, nhất thời cực kì lúng túng.

Kết thúc nụ hôn trộm, Phuong Nhucor Thần hơi nheo lại mắt, nhìn chằm chằm sắc mặt hơi ửng hồng của Lăng Thịnh Duệ, sự ngượng ngập mà quần bách của anh. Tất cả đều khiến cậu muốn làm những chuyện xấu xa hơn thế nữa.

“Vậy tôi tới công ty trước nhé.” Phuong Nhucor Thần quay trở lại gương mặt lãnh đạm như ban đầu, từ bên người Lăng Thịnh Duệ mà bước qua, đi được vài bước, lại quay đầu lại, “Đừng tắt điện thoại, chờ lúc bộ vest được gửi tới, tôi sẽ gọi cho anh.”

Lăng Thịnh Duệ gật gật đầu, vẫn chưa hoàn hồn từ nụ hôn lúc nãy, đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn giống một chú cún to xác.

Phuong Nhucor Thần cười, xoay người rồi đi.

Lăng Thịnh Duệ đứng ngây ra ở cửa một hồi, bất đắc dĩ thở dài, sau đó quay trở về phòng của mình, nhưng tới cuối hành lang lại đứng phải nụ cười lạnh lẽo của Phuong Vân Dật.

Tim đập một tiếng “thịch”, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu muốn vượt qua người Phuong Vân Dật, nhưng lại bị Phuong Vân Dật giữ tay ngăn lại.

“Anh tài thật, anh trai tôi lạnh lùng như thế cũng bị anh làm cho mềm lòng.” Ngữ điệu Phuong Vân Dật chằm chọc.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cậu một cách lo ngại, anh không biết mình nên trả lời cậu ta thế nào. Bất luận mình có nói gì, thì đều cũng không thay đổi được sự thật, anh – Lăng Thịnh Duệ hiện tại toàn bộ trên đầu dưới chân đều là một thằng đàn ông dựa vào “thân xác” để kiếm cơm.

Phuong Vân Dật ngày càng lại gần anh, Lăng Thịnh Duệ không thể không lùi về sau vài bước. Đương lúc lưng anh đụng phải mặt tường lạnh ngắt, hai tay Phuong Vân Dật vươn tới chặn ngay hai bên người anh. Anh bị vây giữa hai tay Phuong Vân Dật, không có cách nào trốn chạy.

“Anh có thể cho tôi biết, anh đã bẻ cong ông anh trai-thằng-thích-gái-xinh-ngực-to của tôi như thế nào hả?”

Mặt Phuong Vân Dật nhích ngày càng gần, giống như sắp dán vào mặt anh tới nơi. Hai người cao xấp xỉ nhau, Lăng Thịnh Duệ trông còn to con hơn một chút, nhưng đứng trước Phuong Vân Dật khí thế bức người, lại giống như một con thú nhỏ bị sói xám lớn bắt nạt vậy.

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì.” Lăng Thịnh Duệ nghiêng mặt, nhỏ giọng đáp.

Phuong Vân Dật nắm lấy cằm anh, ép anh ngẩng lại đầu. Lăng Thịnh Duệ cảm môi, từ trong đôi mắt căm giận của Phuong Vân Dật lại thấy khuôn mặt tràn ngập kinh sợ của chính mình, nhu nhược, vô năng.

“Hừ, anh không biết ư? Vậy lúc anh dạng chân quyến rũ anh trai tôi, anh có đang biết mình đang làm gì không?”

Lời của Phuong Vân Dật nói thật khó nghe, Lăng Thịnh Duệ có chút tức giận, nhưng vẫn nén xuống cơn tức, thấp giọng cầu xin, “Xin cậu đừng như vậy, tôi thật sự không hiểu cậu đang nói cái gì.”

Phuong Vân Dật bình thần liếc nhìn anh, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt tuấn mỹ mà bản thân đã từng say đắm cũng chẳng đẹp đến mức hút hồn như cậu tưởng. Bộ dạng nao núng rụt rè của Lăng Thịnh Duệ lúc này, cậu càng nhìn càng không vừa mắt. Khi một người thích một người khác, thì nhìn cái gì cũng thuận mắt, nhưng khi cảm giác ấy đã chuyển thành thù ghét, thì những điều ta đã từng cảm thấy hấp dẫn nay có thể lại chuyển thành lý do để căm hận, ghê tởm.

Phuong Vân Dật lùi về sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người, về mặt ghét bỏ, “Bộ dạng dối trá này của anh, thật khiến tôi buồn nôn.”

Dứt lời, đầu cũng không ngoảnh lại, rồi đi.

Tự đứng lại bị coi thường, Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ mà cười khổ, tuy đã sớm quen với những chuyện như thế này, nhưng anh vẫn sẽ có cảm giác tổn

thương.

Lăng Thịnh Duệ trở về phòng mình, kéo rèm cửa sổ, bên ngoài, ánh nắng rực rỡ của những ngày đông đang rọi đến, tuy cách nhau một lớp thủy tinh lạnh lẽo, nhưng lại cực kì ấm áp. Lăng Thịnh Duệ không khỏi hơi nheo lại mắt, ngẩng đầu lên, ngắm nhìn mặt trời đang từ từ lên cao, xua tan đi tính khắc nghiệt của thời tiết, vầng thái dương ánh vàng ấy bây giờ trông hiền hòa đến bất ngờ.

Tâm trạng vốn dĩ phiền muộn của Lăng Thịnh Duệ bỗng chốc đã tươi tỉnh hẳn.

Thoải mái đuổi người một cái, Lăng Thịnh Duệ nhìn lên bầu trời trong xanh, sau đó kéo lại rèm, bước đến trước tủ áo, từ bên trong móc ra một bộ quần áo mặc thoải mái một chút, thay vào.

Bây giờ anh rảnh rồi cả ngày, rồi đến phát sợ, nên anh định sẽ đến hiệu sách tìm một ít quyển để đọc.

Vì đang trong thời gian làm việc, nên trên đường ít người và xe hơn. Lăng Thịnh Duệ biết cách nhà họ Phương không xa là hiệu sách lớn nhất thành phố, anh quyết định đến đó xem thử.

Bầu không khí trong cửa hiệu còn tốt hơn so với tưởng tượng của anh. Kể từ lúc anh vì bị vu cáo là quấy rối học sinh mà bị tước bằng giáo viên, anh chưa từng bước vào hiệu sách lấy một lần. Ngay người đứng trong hiệu sách, anh bỗng dưng hoài niệm những tháng ngày trên bục giảng, những gương mặt vui tươi hồn nhiên của học trò, luôn luôn là điều anh quý nhất. Nhưng đến cuối cùng, lại đều bởi những lời đồn đãi mà nét vui tươi ấy đã biến thành khinh thường và cảnh giác, chuyện cũ tưởng như chỉ mới xảy ra hôm qua, chớp mắt đã trôi qua lâu đến vậy rồi. Lăng Thịnh Duệ chỉ có thể bóp cổ tay thờ dài.

Nhân viên bán hàng của hiệu là một cô gái dễ thương có mái tóc ngắn khỏe khoắn, mắt thấy Lăng Thịnh Duệ đứng ngáy ra một chỗ, liền đi tới cười hỏi, “Xin hỏi quý khách, anh muốn tìm loại sách nào?”

Lăng Thịnh Duệ hoàn hồn, cười với cô, “Xin hỏi gần đây có cuốn tiểu thuyết nào hay không?”

Cô bé bị ngoại hình tuấn mỹ của anh hấp dẫn, lúc nhìn thấy nụ cười của anh thì còn cảm thấy choáng váng hơn. Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời cô bé thấy một người đàn ông hoàn hảo thành thực đến thế này, sững sốt mấy giây, mới đầu óc mơ màng mà chỉ một giá sách cách đó không xa, “Nếu anh tìm tiểu thuyết, thì bên đó đều là sách mới ra cả.”

“Cảm ơn.” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười gật đầu với cô, xoay người đến bên giá sách kia, chỉ lưu lại một cô nhóc đang bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo đứng yên tại chỗ, hai tay ôm lại trước ngực, vẻ mặt si mê nhìn chăm chăm bóng lưng cao to của anh.

Sau khi đã chọn xong cuốn tiểu thuyết mình tương đối hứng thú, Lăng Thịnh Duệ liền đem nó đến quầy thu ngân tính tiền, nhưng trên đường tới thì thấy được giá sách “Nhạc phổ” cách đó không xa, thế là dừng lại, do dự một hồi, đổi hướng đi, bước tới bên đó.

Lăng Thịnh Duệ liếc mắt một cái đã thấy được cuốn sách những bài chọn lọc cho ghi ta được dán nhãn “Danh mục đề cử”, ngay lập tức giờ tay ra lấy. Nhưng ở bên cạnh anh, một cánh tay khác cũng đồng thời hướng về quyển đó, hai người dường như cùng lúc chạm vào cuốn sách.

Lăng Thịnh Duệ nhất thời sững sốt, người bên cạnh thì không chút do dự mà giật lấy từ trong tay anh, lạnh nhạt bảo, “Của tôi thấy trước rồi.”

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ hơi kinh ngạc, giọng nói này, nghe thật quen...

Anh vô thức nghiêng đầu sang, nhìn kẻ đang nói.

“Nhìn cái gì...” Người kia phun một câu độc địa cho tới lúc nhìn thấy mặt Lăng Thịnh Duệ thì ngừng, hai mắt mở to, dường như không dám quá khẳng định mà nhìn chăm chăm mặt anh mấy chục giây, sau đó chần chừ, “Là ông.”

Lăng Thịnh Duệ vốn dĩ cũng có hơi bất ngờ, song rất nhanh đã đổi thành vẻ mặt tươi cười, “Là tôi, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

“Hừ.” Người kia hừ mũi, xoay đầu đi, không thèm quan tâm anh làm gì.

Lăng Thịnh Duệ cũng không để bụng, vẫn vẻ mặt tươi cười mà nhìn người kia, trên dưới đánh giá một lượt, “Đã lâu không gặp, cậu ốm hơn nhiều rồi, chắc là không có đi làm mấy cái công việc kia nữa.”

Cậu trai trước mắt, mặc một cái áo tay dài màu trắng và quần jean xanh nhạt. Một sự kết hợp đơn giản, mặc lên người cậu ta tương đối ổn, trông như hình ảnh cậu trai hàng xóm nhà bên, thân người cao ráo, khí chất xuất chúng, lại cộng thêm khuôn mặt tuấn tú có thể so với minh tinh thần tượng thời nay, đôi mắt khá là quyến rũ, so với cái tên còn đồ lang thang nơi đầu đường xó chợ lúc trước đã từng cướp tiền anh, thực sự là một trời một vực. (K: Nếu không nhớ nhân vật này là ai thì mời mọi người xem lại quyển hai, chương 12 ^^, lúc Chu Dực cứu Lăng Thịnh Duệ khỏi một đám côn đồ ấy)

Sự thay đổi này khiến Lăng Thịnh Duệ rất vui.

Anh nhìn âm trầm của cậu trai liếc về hướng anh, “Bớt lo chuyện bao đồng đi, ông nghĩ ông là ai?”

Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ càng giương càng cao, “Đúng đúng đúng, tôi không quan nổi cậu, tôi chỉ thấy mừng cho cậu cái tà quy chính thôi.”

“Biến.” Cậu trai tàn bạo liếc anh, “Đừng có mà lời kéo làm quen với tôi.” Dứt lời, liền đẩy người Lăng Thịnh Duệ ra để giật lấy “chiến lợi phẩm”, đầu

cũng không ngoảnh mà đi đến phía quầy thu ngân.

Nhìn theo bóng dáng gập đùng đùng của cậu ta, Lăng Thịnh Duệ xoa xoa cái vai có hơi đau, cười cười lắc lắc đầu. Cái tên nhóc này, tính tình thật không phải vẫn tệ như trước ấy chứ. Lăng Thịnh Duệ đối với những người bản thân mình tự cho là trẻ con, độ bao dung luôn cao đến mức làm người ta trở mặt, cho nên mặc dù là một bụng lòng tốt bị người ta lạnh nhạt, trong lòng anh cũng chẳng có tí gì không vui, mỉm cười xoa người, tiếp tục chọn sách.

Lúc ra khỏi hiệu sách, Lăng Thịnh Duệ nhìn một túi sách to trong tay mình, có chút hoài nghi không biết có phải mình mua nhiều quá rồi không. Sau khi mua một vài cuốn tiểu thuyết dày dày, cùng với cuốn sách về dương cầm nhưng tương tự như cuốn của cậu trai lúc nãy, anh thậm chí còn chọn thêm một cuốn những bài nhạc cho ghi ta. Tuy rằng lúc còn trẻ rất cuồng nhiệt đối với các loại nhạc cụ này, nhưng anh không đụng chạm tới chúng nó đã vài năm nay rồi.

Bất quá, thỉnh thoảng chơi nhạc, ắt hẳn cũng đủ để điều chỉnh một chút về tâm trạng...

Lăng Thịnh Duệ sờ sờ cằm, phòng sách ở nhà họ Phuong có một cây dương cầm lớn, khá là đẹp và quý giá, nhưng lại chỉ là một vật trưng bày mà thôi. Lăng Thịnh Duệ lúc trước quét dọn ở đó một thời gian, đã từng có ý định mở cái nắp đậy phím ra, nhưng cuối cùng vẫn sợ Phuong Nhượng Thần phát hiện nên thôi.

Có lẽ, nếu bây giờ anh đề xuất yêu cầu muốn chơi cây đàn kia, Phuong Nhượng Thần hẳn là sẽ đồng ý nhỉ...

Hôm nào rảnh thì đi mua cây ghi ta luôn. Lăng Thịnh Duệ càng nghĩ càng hưng phấn, tâm trạng vốn dĩ nặng nề nay lại được thổi luồng không khí mới, khiến anh lần đầu tiên không còn thấy tuyệt vọng với cuộc sống này nữa.

Con đường vào đông mang không khí lạnh lẽo, cây cối hai bên đường cũng trụi lủi một mảnh. Chỉ là, đắm chìm trong ánh mặt trời rực rỡ, cảm giác đơn điệu và quạnh quẽ cũng bị xua tan đi, một lần nữa nhuộm lên những sắc màu bắt mắt. Ngay cả những gương mặt lạnh nhạt của người đi đường cũng trở nên đẹp đẽ hơn.

Lăng Thịnh Duệ hít thật sâu một hơi, tâm tình nhất thời tốt lên nhiều.

Tuy nhiên anh không bao giờ ngờ tới, tâm trạng tốt đẹp của anh chỉ sau vài phút nữa sẽ hoàn toàn bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục...

Hướng đi của hiệu sách cùng hướng với cái siêu thị Lăng Thịnh Duệ thường lui tới, cho nên đường về nhà cũng chung một đường. Lúc Lăng Thịnh Duệ đi về, lại đi ngang qua cái hẻm bị cậu thanh niên kia “đánh cướp”. Dừng lại vài bước, Lăng Thịnh Duệ bị lôi về kí ức của ngày đó, tuy là không mấy vui vẻ, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn hơi nhếch khóe miệng lên.

Anh nhớ tới cậu trai cầm đầu đám cướp đó lúc này thì bộ dạng đã giản dị nhiều, cùng với sự xuất hiện cực kì đúng lúc của Chu Dực giúp anh miễn một trận đòn đau.

“Chu Dực...” Lăng Thịnh Duệ lẩm bẩm cái tên quen thuộc nhưng cũng xa lạ này, trong đầu hiện ra một gương mặt điển trai luôn mang ý cười dịu dàng, anh hồi tưởng ngày đó ở trong nhà người đàn ông kia, lời biểu lộ trực tiếp lại có chút rõ ràng của đối phương, trên mặt nhất thời nóng hổi.

Sao tự dưng lại nhớ tới chuyện này làm gì?

Lăng Thịnh Duệ cười lắc đầu, dạo gần đây mình quái lạ thật. Lẽ nào tuổi đã lớn, bắt đầu hoài niệm chuyện xưa rồi?

Lăng Thịnh Duệ bị ý nghĩ của mình làm rợn gáy, lời đùa này hơi lạnh rồi...

Quay đường nhìn trở về, Lăng Thịnh Duệ tiếp tục tiến bước, nhưng chưa kịp nhấc chân, sau gáy liền đột ngột có vật cứng gì đó đánh trúng, một trận đau đón ập tới, trước mắt tối sầm, liền mềm nhũn người mà ngã ra sau, rơi vào một cái vòng tay kiên cố...

Lúc mơ mơ màng màng, Lăng Thịnh Duệ cảm giác được hai tay mình bị người ta kéo đi, túi đựng sách trượt ra khỏi tay. Anh cố gắng muốn nắm chặt, nhưng căn bản không đủ sức. Con đau sau gáy gần như cướp đoạt hết tất cả sức lực của anh, cảm thấy ý thức mình đã dần dần yếu đi, vì thế mà trong lòng tràn ngập sợ hãi. Anh cố sức muốn khiến mình phải tỉnh táo lại, nhưng cũng vô dụng mà thôi.

Anh ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Rất nhanh, lộ trình thay đổi, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy bản thân đang bị kéo lê lên từng tầng thang, gót chân càng không ngừng bị cọ xát ở các cạnh bậc thang, ngay cả giày cũng bị rút ra, anh nghe rất rõ tiếng giày của mình bị rơi rớt xuống lầu.

Rất nhanh, lộ trình lên lầu kết thúc, tiếng mở khóa lạnh lẽo vang lên, Lăng Thịnh Duệ bị đem vào một cái phòng.

Lúc này Lăng Thịnh Duệ đã nằm trên bờ vực có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

“Tiểu Tường, cậu có chắc cậu muốn làm vậy không?” Giọng một cậu trai dè dặt vang lên.

“Hừ, chuyện đó đương nhiên, tao phải đích thân ghi lại cảnh tao cưỡng gian tên đàn ông này, sau đó gửi đến cho cái người kia, tao muốn anh ta phải hối hận cả đời.”

Giọng nói này, là cậu trai vừa nãy đụng phải ở hiệu sách...

“Nhưng mà, anh trai anh có nổi giận không?” Giọng một cậu trai khác vang lên, ngữ điệu có chút do dự.

“Tại bây giờ nói nhảm đi, tao muốn trả thù nó. Tao muốn làm sao thì làm, bọn bây chỉ cần đứng bên cạnh cầm máy chụp là được, cũng không cần bọn bây làm gì hết, có sợ mình cũng bị làm như vậy hay không? Lỡ có chuyện gì khác, tao một mình chịu hết, bọn bây không cần lo bị liên lụy.”

“Bọn em không phải có ý này, chỉ là có hơi lo, dù gì anh cũng đã có ý định làm vậy, bọn em cũng không nói được gì.”

“Vậy còn dong dài cái gì? Mau nhanh ra tay đi.”

...

Bên tai Lăng Thịnh Duệ sấm nổ đùng đùng, cuộc đối thoại của bọn họ nghe không hoàn toàn rõ, chỉ loáng thoáng nghe được hai chữ “trả thù”. Đang trong cơn mê man, anh nhận thấy có vài cái tay sờ soạng trên người mình, lột sạch từng cái áo cái quần, thân thể trần truồng tiếp xúc với mặt sàn lạnh ngắt, Lăng Thịnh Duệ nhìn không nổi đánh run, cơ thể vẫn như cũ không có cách nào nhúc nhích, thậm chí cả mí mắt cũng không có sức để mở.

“Camera chuẩn bị xong chưa?” Giọng cậu trai lại lần nữa vang lên.

“Đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu.”

Lăng Thịnh Duệ cảm giác được hai chân mình bị mở ra, một vật thể nóng hổi đặt ở bên ngoài hậu huyệt của anh.

ĐỪNG!

Lăng Thịnh Duệ gào thét trong lòng, anh biết sắp xảy ra chuyện gì, lòng anh tràn ngập kinh hoàng, nhưng lúc này anh gần như đã lâm vào trạng thái hôn mê, hoàn toàn không có sức nào phản kháng.

Hậu huyệt bị căng rộng, vật thể cực nóng mạnh mẽ đâm vào, cơn đau bị xé rách từ nơi bị xâm phạm truyền tới, giống như một thanh kiếm sắc bén bổ Lăng Thịnh Duệ từ bên trong bổ ra.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, anh hoàn toàn mất đi ý thức...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 42: Lá Rụng Về Cội

Lạnh quá...

Lăng Thịnh Duệ dần khôi phục tri giác, cảm thấy bản thân giống như đang ở trong hầm băng, bốn phía khí lạnh chết người. Trong cơn mê man, anh cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, không khỏi hắt hơi một cái, sau đó yếu ớt choàng tỉnh.

Chậm rãi mở mắt ra, xung quanh Lăng Thịnh Duệ tối như mực, chỉ có một khu vực nhỏ có ánh sáng chiếu vào ở trước mắt. Hai mắt Lăng Thịnh Duệ không có tiêu cự, phải rất lâu mới nhìn rõ cảnh tượng ở nơi đó.

Ven đường cái lạnh lẽo, đứng lẳng lẳng một cột đèn đường cô độc, màu cam vàng của đèn đường rơi xuống, trong một đêm tối se se lạnh, trông có vẻ đặc biệt thê lương.

Lăng Thịnh Duệ chậm chậm chống dậy từ trên mặt đất, hai bên đường là nhà cửa san sát, những cửa sổ vốn có dường như đều tối cả, nói rõ lúc này đã khuya. Lăng Thịnh Duệ nhìn xuống đau đớn như rã ra khắp toàn thân, gian nan đứng dậy.

Anh sờ sờ túi, ví tiền vẫn còn, nhưng di động thì đã không cánh mà bay.

Cẩn cẩn rằng, Lăng Thịnh Duệ chống tay trên mặt tường cứng rắn lạnh lẽo, từ từ bước tới đầu hẻm.

Mỗi một bước đi, phía sau của anh đều truyền tới từng đợt đau đớn như xé mình, mắt Lăng Thịnh Duệ tối sầm, gắng gượng chống đỡ cái thân người lung lay sắp đổ này, không cho nó ngã xuống.

Anh không muốn ở lại cái nơi này thêm một giây một phút nào nữa.

Một dòng chất lỏng nóng nóng lưu lại trên phía bắp đùi trong, Lăng Thịnh Duệ hơi sững sốt, sau đó mới phản ứng đó là cái gì, nháy mắt như sét đánh ngang tai, cẩn cẩn môi, hàm răng cắm sâu vào trong môi dưới trắng bệch, dường như sắp cắn chảy máu tới nơi.

Lăng Thịnh Duệ đi khỏi ngõ nhỏ đến bên đường lớn, đợi tắc-xi tới. Con đường này có chút vắng vẻ, vốn dĩ người đi đường cũng chẳng nhiều, nên bình thường rất ít có chiếc tắc-xi nào đến đây, lại gần hơn nửa đêm, càng cần như bật vô âm tín.

Thật vất vả mới chờ được một chiếc tắc-xi trống khách chạy qua, Lăng Thịnh Duệ vô lực vẫy vẫy tay, liền có chiếc xe dừng lại, tài xế mở cửa sổ, Lăng Thịnh Duệ vừa nhấc tay muốn mở cửa xe, động tác đột nhiên ngưng lại.

Anh không biết mình phải đi đâu đây, về nhà họ Phuong? Tình trạng hiện giờ của anh vừa nhìn là biết đã gặp phải chuyện gì, nếu bị tên khốn Phuong Nhược Thân ấy bắt gặp, nhất định sẽ nổi trận lôi đình, xui hơn nữa thì sẽ bị ăn chửi hoặc bị đánh cho một trận.

Anh chịu được những cơn đau trên thể xác, nhưng lại không cách nào chấp nhận những nỗi đau tinh thần khi bản thân bị sỉ nhục, xúc phạm.

Lăng Thịnh Duệ ngơ ngẩn hồi dài, trước sau chẳng có động tĩnh, tài xế tắc-xi có chút mất kiên nhẫn, kéo cửa xe xuống, lạnh lạnh nhìn anh một cái, chứng tỏ không mấy hòa nhã với anh mà hỏi: “Xin hỏi quý khách có muốn lên xe không?”

Lăng Thịnh Duệ mờ mịt lắc đầu, anh căn bản không có nơi nào để đi.

“Bệnh thần kinh.” Tài xế hung hãn trừng anh, hùng hùng hổ hổ kéo cửa sổ xe lên, ngênh ngang bỏ đi, chỉ lưu lại Lăng Thịnh Duệ đứng yên tại chỗ, ngăn người đứng nhìn hướng đi của chiếc tắc-xi.

Lăng Thịnh Duệ đứng một hồi, một trận gió lạnh thổi tới, tựa như vô số lưỡi dao gió xé tới, khiến những nơi da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí của anh đau như cắt. Lăng Thịnh Duệ co người lại, không nhịn được hắt hơi một cái.

Không muốn đứng ngu người ở đây nên Lăng Thịnh Duệ bắt đầu rảo bước một cách vô mục đích trên đường.

Anh không quay đầu lại, nên cũng chẳng biết, sau lưng anh, có một cặp mắt đang chăm chú nhìn anh trong bóng tối, ánh mắt đầy mê man mà phức tạp...

Không biết đã đi được bao lâu, Lăng Thịnh Duệ quả thực đã không còn sức để bước tiếp, nên đã dừng chân tại một nơi chờ xe công cộng, cái ghế nhựa ở nhà chờ xe có hơi bẩn, nhưng Lăng Thịnh Duệ cũng chẳng để tâm, cũng chẳng thèm liếc nửa con mắt thì đã trực tiếp ngồi xuống, đầu tựa vào lưng ghế, nhắm lại hai mắt.

Anh mệt lắm rồi.

Gió càng thổi càng lớn, càn quét dữ dội trong đêm an tĩnh. Trên những hàng cây ở hai bên đường, những chiếc lá vẫn còn chưa vàng hẳn bị lôi xuống, bay nhảy trong không trung, rơi xuống mặt đất, bị gió đẩy đi rất xa.

Một chiếc lá bay qua, không nghiêng không lệch đập vào mặt Lăng Thịnh Duệ, khẽ sát da mặt anh, mang theo một chút khí ẩm, rất lạnh.

Lăng Thịnh Duệ nhấc tay lên sờ, cảm trong lòng bàn tay chiếc lá vẫn chưa vàng hẳn, cứ thế mà lẳng lặng ngắm nghía nó, mãi đến khi có gió thổi nó đi.

Ánh mắt của anh cứ dõi theo đường bay đầy mềm mại của chiếc lá rơi, đến khi nó rơi vào một bãi cỏ, cũng chẳng còn động đậy gì nữa, lúc này anh mới dời hướng nhìn đi.

Bỗng dưng anh cảm thấy mình thật đáng thương, lá rơi dù có lẻ loi hiu quạnh, cuối cùng thì cũng sẽ trở về với đất mẹ, còn anh, Lăng Thịnh Duệ, thì sẽ về chốn nào đây?

Trời bắt đầu đổ mưa, càng lúc càng lớn, nước mưa bị gió thổi chệch sang một hướng. Mái che đơn sơ ở nhà chờ xe không thể nào chắn hết hoàn toàn, nước mưa hắt lên người Lăng Thịnh Duệ không xuê. Chẳng bao lâu sau, toàn thân anh đã ướt sũng.

Quần áo trên người bị mưa làm ướt hết cả. Lăng Thịnh Duệ đã hoàn toàn không chống lại được hơi rét lạnh căm, anh cảm thấy thân mình ngày càng lạnh, nên co rụt người lại, run lên cầm cập.

Không biết đã qua bao lâu, gần như Lăng Thịnh Duệ đã sắp thiếp đi tới nơi, tiếng còi ô tô cách đó không xa truyền lại làm anh sực tỉnh, sau đó cửa xe mở ra, có người đi tới, tiếng bước chân thông thả ngày càng gần, thấp lên một tia sinh khí nhỏ nhoi cho con đường tràn ngập tử khí tự bao giờ này.

Lăng Thịnh Duệ không hề ngẩng đầu. Anh không biết người đến là ai, cũng chẳng có ý muốn biết. Con người anh lúc này chỉ muốn co rụt người vào, chẳng cần phải bận tâm gì nữa hết. Chỉ có chuyện hóa như thế, anh mới có thể quên đi những sự việc đáng sợ kia.

Đoạn đối thoại của tui nó vào ban ngày anh nghe không rõ, cho nên vẫn không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng có một điều anh khẳng định được, chính là sau khi anh ngắt đi nhất định đã bị cưỡng bạo, thậm chí có khả năng tui nó còn luân phiên nhau cưỡng anh. Anh còn tưởng mình đã sớm chai mặt với những loại chuyện như thế ấy rồi, nhưng khi nó lặp lại lần nữa, anh phát hiện mình vẫn không thể tự mình bình tĩnh mà đối mặt được. Bị một lúc mấy người hoàn toàn xa lạ luân phiên xâm phạm, ld chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy tuyệt vọng đến nghẹn lòng.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, anh có bị gì không? Cần giúp một tay không?” Một giọng nam trầm ấm vang lên, ngữ điệu chất chứa sự lo lắng. Nghe quen lắm, nhưng lúc này đầu Lăng Thịnh Duệ đau đến mức muốn nứt ra, không muốn nhớ lại nữa.

“Đừng để ý tới tôi, để tôi yên đi.” Lăng Thịnh Duệ không ngẩng đầu lên, chỉ vô lực đáp lại một câu với đối phương. Giọng anh khàn đặc, muốn cất tiếng cũng cực kì khó khăn.

Người kia trầm mặc một hồi, nhưng vẫn không quá an tâm hỏi: “Bằng không thì... Tôi chờ anh tới bệnh viện?”

“Không cần.”

“Nhưng giọng anh khản đặc! Nếu cứ để yên như vậy thì dễ sinh bệnh lắm, nếu không thì...” Người kia vẫn tiếp tục dây dưa không tha. Lãng Thịnh Duệ càng ngày càng thấy phiền. Chút lo lắng của đối phương nghe vào tai anh lại thấy chối tai đến lạ. Anh chỉ muốn được yên tĩnh một lúc, tại sao ngay cả cái yêu cầu nhỏ này cũng bị cướp đoạt?

“Cút ngay! Đừng có làm phiền tôi!” Lãng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, thét lên giận dữ với người kia. Dây thanh quản của anh không chịu nổi lực rung của cú thét, giọng nói cũng có chút biến âm. Ý giận giảm đi cực nhiều, phát ra thì lại thấy có chút buồn cười.

Lãng Thịnh Duệ bị ai cùng cực mà nghĩ, đúng rồi, rốt cuộc thì anh hiện tại cũng chỉ là một con rối có thể bị bắt kì ai chơi qua chơi lại, bất kì ai cũng có thể đứng nhìn và chế giễu. Lãng Thịnh Duệ nắm chặt hai nắm tay, dùng sức nện lên trên băng ghế. Nắm đấm bị đông lạnh đến mức gần như tê liệt đường như đã không còn cảm thấy chút đau đớn nào nữa, giống như đã thoát ly khỏi sự điều khiển của thân xác, không có bất luận liên hệ gì với anh.

“Lãng Thịnh Duệ?” Giọng nói kinh ngạc của đối phương, cùng lúc vang lên.

Nghe được tên mình từ miệng người kia, Lãng Thịnh Duệ cũng có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn mặt đối phương một cái. Nhưng trùng hợp người đó đứng trước ánh đèn đường, lưng đối diện đèn, cả khuôn mặt bị ẩn vào trong tối, Lãng Thịnh Duệ nhìn không rõ được.

“Sao anh lại ở đây?” Ngữ khí của đối phương đột nhiên biến thành đau lòng. Người đó ngồi xổm trước người Lãng Thịnh Duệ, nắm lấy tay anh: “Có chuyện gì vậy? Sao trông anh khổ sở thế?”

Hai tay anh được song thủ ấm áp của người kia bao lấy. Bàn tay bị lạnh đến tê đi đã cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay người đó, lần nữa khôi phục một chút cảm giác cho da, nhưng cũng là cảm giác đau đớn.

“Trả lời tôi nào? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lãng Thịnh Duệ lúc này mới nhìn rõ mặt người tới, Chu Dực, người đàn ông hòa nhã đã từng bày tỏ tình cảm với anh...

Chu Dực thấy anh không nói, lại càng thêm lo lắng, nên vươn tay ra muốn ôm, nhưng lại bị Lãng Thịnh Duệ ngăn lại: “Không cần đâu, tôi không sao.”

“Tay anh lạnh lắm, vẫn nên vào trong xe ngồi trước đã, trong đây đã mở hệ thống sưởi rồi.” Chu Dực xoa hơn nửa ngày, mà đôi tay của Lãng Thịnh Duệ vẫn lạnh ngắt, nhất thời đau lòng nên cất lời. Nhưng điều mà y không biết, tâm hồn anh đã nguội lạnh đi hơn thể xác biết bao nhiêu lần, tim đã lạnh, thân xác này có nóng lên thì còn có ích gì?

Nhìn thấy vẻ lo lắng và quan tâm trên mặt Chu Dực, tảng băng dày đặc kiên cố bao bọc trong trái tim Lãng Thịnh Duệ đã xuất hiện một vết nứt. Hốc mắt anh có hơi ươn ướt, gật gật lấy đầu, tùy ý Chu Dực nửa ôm mình, được đưa vào trong xe giống như một con rối gỗ không có tí sức sống nào.

Hai người vào được trong xe, Lãng Thịnh Duệ ngồi ở ghế phó lái, Chu Dực cởi hết lớp quần áo gần như đã bị ướt hết toàn bộ của anh ra, vứt ở dãy ghế sau, lại cởi ra áo ngoài của mình, khoác lên người Lãng Thịnh Duệ, sau đó bật máy sưởi đến mức cao nhất.

“Chịu cực một chút nhé, tôi lập tức đưa anh về nhà.”

Lãng Thịnh Duệ nhắm hai mắt lại, gật đầu một cách mỏi mệt.

Chu Dực nhìn anh sâu xa, nghiêng nghiêng răng, sau đó quay đầu, đạp chân ga thật mạnh.

Xe chạy như tên bắn, trong nháy mắt đã nhập vào màn đêm. Chu Dực lái xe rất nhanh, thậm chí vượt cả tốc độ quy định của đường thành thị. Y vẫn luôn sống như một công dân gương mẫu an phận thủ thường, song hiện tại thì đã không còn quan tâm đến bất kì chuyện gì nữa. Gần nửa đêm, xe cộ và người đi đường đều gần như không có. Y cũng tự tin vào kỹ thuật lái của mình, cho nên cũng không lo sẽ phát sinh sự cố gì. Cái y lo hơn, chính là người đàn ông yếu ớt đến mức giống như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ ngay ở bên cạnh mình đây.

Mãi khi chạy đến trước cửa căn hộ mình đang ở, Chu Dực mới dừng xe lại. Thậm chí chiếc xe đỗ trong ga-ra cũng lo chưa tới nơi tới chốn, thì y đã trực tiếp ôm lấy Lãng Thịnh Duệ đang hôn mê vào căn hộ.

Lãng Thịnh Duệ trong lúc mê man, bị động tác của y làm tỉnh lại, gian nan mở hai mắt: “Tới rồi?”

“Ừ đấy, đã tới rồi.” Chu Dực cúi đầu, cười hiền hòa.

“Bỏ tôi xuống, tôi tự đi.” Lãng Thịnh Duệ ngẩng đầu, nhìn gương mặt đang cười đầy dịu dàng kia của Chu Dực, lại quan sát bốn phía, thì mới phát hiện mình đang “được” Chu Dực bế trong lòng, nháy mắt bắt đầu giây dựa. Anh không tài nào chấp nhận được việc mình bị bế lên như một đứa con gái, huống hồ người bế đó tuổi còn nhỏ hơn cả mình.

“Nhưng... bây giờ anh trông còn yếu lắm, vẫn là để tôi bế anh thôi.” Chu Dực có chút do dự đáp.

“Không cần, tôi tự đi được.” Lãng Thịnh Duệ kiên quyết không thỏa hiệp.

“Vây... thôi được rồi.” Chu Dực chỉ có thể bắt đắđ đĩ mà chiều anh.

Ngay giây phút hai chân chạm đấđ, trên mặt Lăng Thịnh Duệ vẫn sẽ duy trì một vết nhăn nhậđ, mảy hơi hơi chau lại. Sắđ mặt vốn đĩ tái nhợt càng không có chút huyết sắđ. Chu Dực cực kì nhậđ cảm cảm giáđ được thân thể anh đắđ có hơi run, âu lo trong lòng cũng nặng.

“Đĩ được không?” Chu Dực giấđ đi sự khó chịu trong lòng, nhẹ nhàng hỏi.

“Cám ơn, tôi có thể đĩ được.” Lăng Thịnh Duệ nhẹ giọng đắđ, ngữ điệu lạnh lùng. Anh cúi đầu xuống, để Chu Dực không nhìn thấy mặt anh, cố gắng giả bộ như không có vấn đề gì hết. Nhưng huyết thái dương đắđ không ngừng giấđ giấđ đắđ cho thấy sự khó sở của anh ngay lúc này.

Trong lòng Chu Dực nhuộm lên sự chua xót, tất cả những cử chỉ này, hoàn toàn là xem y như người lạ.

Gian nan bước vào đại sảnh, hai người dưới cái nhìn kỳ quặđ của quản lý viên ở đại sảnh, bước tới chỗ thang máý.

Chu Dực ấn nút thang máý. Trên đầu thang máý hiển thị nó hiện đắđ ở tầng cao nhất, vừa mới bắt đầu chạy xuống bây giờ thôi. Đắđ lúc chờ, Chu Dực thấy Lăng Thịnh Duệ đắđ sắp chốđ chịu không nổi nữa, thể là tay đắđ đặt trên lưng Lăng Thịnh Duệ dời xuống, ôm lấy eo anh, muốn anh để đắđ hơn một tí.

Thân người Lăng Thịnh Duệ run bắđ, giấđ mạnh khỏi tay y, kinh hoảng nhìn về phía y: “Cậu làm gì?!”

Chu Dực cũng bị phản ứng khoa trương này dọa sợ, vội vàng giải thích: “Chỉ là tôi thấy anh đắđ không vững lắđ, cho nên mới... “Y vốn có hảo ý, lại bị Lăng Thịnh Duệ hiểu lầm như vậy, phút chốđ có chút uất ức.

Lăng Thịnh Duệ lúc này mới ý thức được mình phản ứng hơi quá, cho nên trong lòng tự giấđ mình nghĩ, có phải là do bị đàn ông X nhiều quá rồi, nên ngay cả bị một kẻ nam giới khác đắđ vào thì cũng bắt đầu sợ hãi? Chuyện này thật đắđ là nhục cười, nhưng loại chuyện hoang đườđ đố lại đắđ lủ lượt phát sinh trên người Lăng Thịnh Duệ anh đắđ.

“Xin lỗi.” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu nhận lỗi.

“Không... không sao.” Trong lòng Chu Dực vẫn còn sợ, không dám có cử đốđ nào khác, liếc mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt Lăng Thịnh Duệ. Trên mặt người đàn ông ấy tràn ngập thống khổ, nét mặt rất là áp lực.

Trong lòng Chu Dực khẽ run, vì thế mà vỗ vỗ vai người đàn ông ấy một cách an ủi. Lăng Thịnh Duệ ngắđ đầu, lộ ra một nụ cười với y, nhưng lại còn khó coi hơn so với lúc khóc.

Bạn đắđ đọc truyện *Dĩ Thú Pháđ Tác* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấđ)Net**.

Q.2 - Chương 43: Lửả Giậđ

Sau khi đắđ về nhà, Chu Dực đỡ lấy Lăng Thịnh Duệ đến bên xô pha, để anh ngồi xuống, mở điều hòa đến độ cao nhất, sau đó đến phòng tắm mở nước nóng.

Lăng Thịnh Duệ ôm lấy hai vai, từ đầu đến cuối vẫn không hề ngắđ đầu lên.

Sau khi xả nước vào bồn tắm và điều chỉnh độ ắđ, Chu Dực bước đến trước tủ rượu, lấy ra một chai Vodka, tìm một chiếc ly thủy tinh, rót vào một ít: “Đắđ là rượu Vodka, anh uống một ít đi, làm ắđ người đắđ.”

Lăng Thịnh Duệ ngược đầu lên, nhận ly rượu từ tay y, bình thắđ nói một câu: “Cám ơn.”

“Đừng khách sáo quá, đắđ là chuyện tôi nên làm.” Chu Dực ngồi xổm xuống trước mặt anh, đau lòng nhìn anh: “Bộ dạng anh lúc này là tại sao? Rốt cuộc đắđ xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho tôi biết không?”

Chu Dực hỏi một mạch ba câu, Lăng Thịnh Duệ không biết nên mở chuyện như thế nào, cũng chẳng hề muốn nhớ tới những chuyện nhục nhắđ kia, thể nên chỉ cúi đầu, không nói gì cả.

Hai tay anh bung ly rượu, lắđ lẽ nhìn chăm chăm vào chất lỏng sắđ sắđ đắđ tán ra mùi vị gay mũi trong ly, như có tâm sự.

Cái đốđ nước này nhìn y hết nước lắđ, nhưng mùi vị của nó thì khác nhau một trời một vực. Có đôi lúc, chúng ta tận mắt đắđ giá về ngoài của một vật, nhưng độ giả đốđ của nó vẫn thật là rất cao...

(Editor: Lúc đầu đắđ dịch là “...chúng ta tận mắt trông mặt, nhưng không thể lúc nào cũng bắt hình dong được...”)

Nhìn bộ dạng thờ ơ của anh, Chu Dực có chút rầu rĩ, y không nên hỏi về vấn đề này.

Lăng Thịnh Duệ ngược mặt, đổ ào chất lỏng trong ly vào miệng mình, còn chưa có nuốt xuống, thì đã sặc đến mức phải phun ra hết.

Nồng quá...

“Khờ quá, độ rượu của cái này cao lắm, anh cứ uống khơi khơi như thế, đương nhiên là bị sặc.” Chu Dực vội vàng đón lấy cái ly trong tay Lăng Thịnh Duệ, dờ khóc dờ cười. Lăng Thịnh Duệ bị sặc nên ho khan, cả gương mặt vì bị nghẹn mà đỏ hừng hực, sừng mặt vốn dĩ tái nhợt rốt cuộc cũng đã hồng hào lên một chút.

Trong lúc còn luống cuống, Chu Dực đang định đặt cái ly lên bàn trà, thì lại bị Lăng Thịnh Duệ nắm lấy cánh tay. Chu Dực giật mình, lực tay cảm thả lỏng, ly rượu liền thuận thế trượt xuống, rớt trên thảm, lăn vào dưới gầm sofa, rượu ở trong cũng bị đổ ra lan tràn.

Chu Dực cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ, ngược lại bị ánh mắt đầy tuyệt vọng của anh dọa một phen.

“Anh sao vậy?”

“Cậu có gạt tôi không?” Lăng Thịnh Duệ run giọng hỏi, ngữ điệu tràn ngập hoảng sợ, giống như chỉ chút nữa thôi là anh sẽ sụp đổ ngay lập tức.

“Sao lại thế được?” Chu Dực ôn hòa cười.

“Vậy cậu có giống bọn họ, sẽ tổn thương tôi không?” Lăng Thịnh Duệ tiếp tục thắc mắc.

Chu Dực không thể tả xiết sự kinh ngạc trong lòng mình, y cũng không biết “bọn họ” trong lời người đàn ông nhắc đến là ai, cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra với thân thể của Lăng Thịnh Duệ, nhưng sự tuyệt vọng và hy vọng trong ánh mắt của anh ấy phân biệt quá mức rõ rệt, hai tâm trạng tương phản nhau như nước với lửa, cùng giao cùng triền, đối chọi kịch liệt, Chu Dực chắc chắn, nếu ngay bây giờ y đáp lại Lăng Thịnh Duệ một chữ có, người đàn ông này nhất định sẽ không chỉ đơn giản là suy sụp không đâu.

Lúc này Lăng Thịnh Duệ cả người vô lực, nhưng sức tay thì lại lớn đến kì quặc, đầu ngón tay bầu lấy Chu Dực rất chặt, vì quá mức dùng sức, mà móng tay đều găm vào da thịt y thật sâu.

Cổ nín lại con đau đến thấu tim này, Chu Dực trấn an xoa xoa cánh tay anh, nụ cười càng thêm dịu dàng: “Anh lại đang nghĩ quẩn gì nữa? Tôi đương nhiên là sẽ không làm vậy rồi, không phải tôi đã từng nói với anh rồi hay sao? Tôi yêu anh, tôi bảo bọc và yêu thương anh còn chưa hết, sao còn có thể tổn thương và lừa dối anh nữa cơ chứ?”

“Cậu yêu tôi?” Lăng Thịnh Duệ vẻ mặt hoang mang, giống như chẳng thể lý giải ý nghĩa trong câu nói của y.

Trong lòng Chu Dực khẽ động, tuy không biết vì sao Lăng Thịnh Duệ lại biến thành như thế này, nhưng nếu bây giờ nắm bắt lấy thời điểm này, thì nó sẽ là thời cơ cực kì tốt. Tuy là có hơi dễ tiện một chút, nhưng làm một thương nhân thành công và sáng suốt, y biết tầm quan trọng của cơ hội, nếu muốn nắm lấy trái tim người đàn ông này, hiện tại tuyệt đối là cơ may nghìn năm có một, y đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Đúng vậy, tôi yêu anh.” Chu Dực mở hai tay của anh ra, ôm lấy bằng tay mình: “Yêu anh hơn bất kì một ai trên thế gian này, anh có chấp nhận tấm chân tình này của tôi không?”

Lăng Thịnh Duệ nghe xong lời thổ lộ của y, ánh mắt phức tạp, Chu Dực thấp thòm bất an, lẳng lặng đợi câu trả lời của anh.

“Tôi một rồi.”

Lăng Thịnh Duệ đến cuối cùng lại nhắm mắt, tránh đi đường nhìn nóng rực của y.

Trái tim Chu Dực bị đè nặng, sự trốn tránh của Lăng Thịnh Duệ khiến y có chút thất vọng, nhưng trên mặt y thì chẳng biểu hiện nó ra một chút nào, vẫn cười đến vô cùng hiền hòa: “Vậy bây giờ anh cứ đi tắm trước đi, tắm xong rồi hãy ngủ.”

Lăng Thịnh Duệ gật gù đầu: “Được.”

Chu Dực vươn tay ra kéo lấy anh, nâng anh dậy từ sofa, âm thầm nghĩ, có lẽ bản thân mình quá nóng vội, vẫn cứ nên kiên nhẫn thôi, dù sao thì trái tim người đàn ông này rốt cuộc rồi cũng sẽ thuộc về y, Chu Dực.

Chu Dực cong khóe môi, gương lên một nụ cười tràn ngập tự tin.

Đỡ Lăng Thịnh Duệ vào phòng tắm, Chu Dực vừa định giúp anh một tay cởi quần áo, nhưng còn chưa chạm vào cơ thể anh, thì đã bị Lăng Thịnh Duệ cảnh giác hắt ra.

Chu Dực có hơi kinh ngạc, tay giờ ra ngập ngừng giữa không trung.

Có lẽ ý thức được động tác của mình có chút thô bạo, Lăng Thịnh Duệ thấp giọng nhận lỗi: “Xin lỗi, mình tôi tự làm là được rồi, cậu ra ngoài trước đi.”

Chu Dực biết anh đang lo điều gì, cười khỏ một cái: “Mình anh tự làm được không?”

“Được mà.” Lăng Thịnh Duệ hạ đường nhìn xuống, không dám ngẩng đầu lên, trên mặt thản nhiên, nhưng hàng mi liên tục run run đã bán đứng anh.

“Vây... vậy thì thôi.”

Chu Dực có chút lo lắng nhìn anh một cái: “Thế nếu có chuyện gì thì gọi tôi nhé.”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu: “Ừ.”

Chu Dực bỏ Lăng Thịnh Duệ ra, xoay người đi đến cửa phòng tắm, chỉ là, vừa mới ra khỏi phòng, phía sau liền truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống và tiếng kêu rên của Lăng Thịnh Duệ.

Chu Dực căng thẳng, vội vàng quay trở lại phòng tắm.

Chỉ nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ đã té ngay bên cạnh bồn, bộ dạng rất chật vật, tay anh đỡ lấy mép bồn tắm, cố gắng muốn đứng lên từ trên sàn, nhưng bởi vì sàn tắm quá trơn, nên nhiều lần anh vẫn không thành công.

Chu Dực đau lòng, vội vàng bước đến, nâng anh đứng dậy.

“Không sao chứ? Có té trúng cái gì không?” Chu Dực vừa hỏi, vừa quan tâm kiểm tra trên dưới thân người của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ cố nén cơn đau ở phía sau, lắc đầu, nhưng lại đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Bị đau đến mức này, còn nói không sao.” Xác định Lăng Thịnh Duệ không có bị thương ở đâu, Chu Dực thở phào, có chút tức giận kéo anh qua, bắt đầu giúp anh cởi quần áo: “Sao anh cứ hành hạ bản thân mình mãi vậy? Cứ coi như là phát giận thì cũng phải có giới hạn chứ, chẳng lẽ anh không biết tôi cũng sẽ đau lòng hay sao?” Lăng Thịnh Duệ bị động tác của Chu Dực dọa sợ, mau chóng giơ tay lên ngăn cản y, nhưng lại bị Chu Dực cường ngạnh đè lại.

“Đừng lo, tuy tôi đã nói tôi yêu anh, nhưng vẫn chưa bị ôi đến mức ép buộc người khác, nếu anh chưa đồng ý, tôi tuyệt đối sẽ không làm gì anh hết, anh yên tâm đi, tôi chỉ là muốn giúp anh tắm thôi.” Chu Dực bất đắc dĩ nhìn Lăng Thịnh Duệ, cười khổ nói.

Tuy trong lòng Lăng Thịnh Duệ vẫn còn có chút do dự, nhưng cũng không phản kháng nữa.

Không biết vì sao, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Chu Dực vốn luôn âm trầm ưu nhã, anh lại có chút buồn cười.

Quần áo ướt sũng bị dính trên người được cởi ra, những vết thương rải rác trên cơ thể anh đã không còn che phủ. Trên mặt Chu Dực là biểu tình cứng đờ, con ngươi chột co rút mạnh. Tuy không phải người nhiều kinh nghiệm, nhưng y vẫn biết rất rõ những vết tích này là gì, những dấu hôn tím bầm trải rộng trên lồng ngực Lăng Thịnh Duệ với mật độ dày đặc, những dấu răng nửa sâu nửa nông đầy hỗn tạp, có chỗ thậm chí vẫn còn chảy một ít máu, nhìn tổng thể thì thể thảm vô cùng.

“Có chuyện gì...” Lăng Thịnh Duệ bị nét mặt kì quái của Chu Dực làm cho khó hiểu, cúi đầu, nhìn về trên ngực của mình, chữ “không” còn chưa nói hết, giọng anh đã im bặt.

Hai người đều là trầm mặc, cả phòng tắm rơi vào im lặng.

Lăng Thịnh Duệ tuyệt vọng cắn môi dưới, thân anh run lẩy bẩy không ngừng, những dấu vết này, ai cũng biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng tại sao lại phải để người vừa tỏ tình với anh nhìn thấy cơ chứ?

Lăng Thịnh Duệ hạ đầu thật thấp, không dám nâng lên, anh rất sợ mình sẽ gặp phải sự khinh bỉ và phi nhỡ trong ánh mắt của Chu Dực.

Chu Dực ngược lại cười lên rất nhanh, vươn tay sờ trán Lăng Thịnh Duệ, ngạc nhiên: “A, hình như anh nóng lên rồi, không thể tắm lâu quá đâu, tắm nhanh lên để còn ngủ nữa, bằng không chuyển nặng thành viêm phổi thì phiền lắm.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Chu Dực, không dám tin Chu Dực nhìn thấy những vết thương này, lại chẳng thể nào không có một tí phản ứng gì.

Không nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực đi cởi quần của anh.

Lúc nửa người dưới của Lăng Thịnh Duệ trần truồng trước mặt Chu Dực, Chu Dực coi như không thấy những vết thương gai mắt trên đùi và cẳng chân, giúp anh cởi hết quần, mau chóng đẩy anh vào nhà tắm, toàn bộ quá trình, hàng mây cầu Chu Dực cũng chẳng nhìn lấy một cái. Chỉ là khi người đàn ông kia xoay người, Chu Dực nhìn đến những vết thương hỗn tạp còn tươi máu, thì ánh mắt lại lạnh lẽo như băng giá.

Lăng Thịnh Duệ bước vào nhà tắm, ngồi vào bồn tắm, thân thể vốn đã chết lặng như mất đi tri giác được ngâm vào làn nước ấm, loại cảm giác ấy thoải mái khôn tả, cũng giống như được từ địa ngục mà vọt thẳng lên thiên đàng vậy.

Anh tựa đầu ở mép bồn, thở ra một hơi thật dài.

Chu Dực thấy dáng vẻ thư thái của anh, mỉm cười, chỉ là nụ cười kia trộn lẫn một ít khổ đau, ánh mắt phức tạp của y liếc sang những dấu vết trên người

Lăng Thịnh Duệ, ôn hòa bảo: “Tôi ra ngoài trước, tắm xong anh gọi tôi nhé.”

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười với y: “Ừm.” Đây là nụ cười chân thật và đầu tiên nhất trong đêm nay của anh, khiến trong lòng Chu Dực lại càng thêm nhợt nhạt.

Chu Dực bước ra khỏi nhà tắm, sắc mặt càng âm trầm. Y biết Lăng Thịnh Duệ vẫn luôn ở nhà họ Phuong, nhưng lại không gặp, hai anh em Phuong gia vừa nhìn là đã biết là loại thanh niên chẳng biết yêu đương là gì, nên y cũng yên tâm Lăng Thịnh Duệ sẽ không yêu lại bọn họ. Y vẫn đang chờ cơ hội thích hợp đoạt lại cả thân xác lẫn trái tim Lăng Thịnh Duệ. Nhưng y thiên tính vạn tính, lại chẳng bao giờ ngờ tới hai anh em họ Phuong kia sẽ có loại sở thích ngược đãi người khác như thế, lúc này trông thấy những vết tích thâm thiết kia trên người Lăng Thịnh Duệ, trong lòng không chỉ dấy lên sự phẫn nộ cuồng liệt, mà còn là niềm hối hận rất sâu, nếu y sớm tiếp lấy Lăng Thịnh Duệ, anh ấy đã không gặp phải loại hành hạ tàn nhẫn vô nhân tính như vậy rồi.

Hễ nghĩ tới Lăng Thịnh Duệ bị hai anh em Phuong gia giày vò lâu như thế, lòng Chu Dực lại đau như cắt.

“Phuong Nhượng Thần, Phuong Văn Dật, hai tên súc sinh này, đau khổ mà Lăng Thịnh Duệ phải chịu, tao sẽ trả lại cho tụi mày gấp bội.” Trong mắt Chu Dực là sát khí rét buốt, nghiền răng nghiền lợi nói, nắm chặt tay lại thành nắm, sức lực cực lớn, khiến các khớp tay cũng vì không chịu nổi sức mạnh ấy mà phát ra tiếng “răng rắc”.

Sau khi đã tắm thật lâu, con đau trên người của Lăng Thịnh Duệ đã giảm bớt không ít. Anh vừa định bước ra khỏi bồn tắm, thì đã nghe thấy động tĩnh của Chu Dực muốn bước vào.

“Tắm xong rồi?”

Ý thức được mình còn đang lỏa thể, Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ gật gật đầu.

“Vậy anh đợi tôi chút, tôi giúp anh tìm khăn tắm và áo ngủ.” Chu Dực mỉm cười, nhìn thấy cơ thể quyến rũ đang trần truồng của Lăng Thịnh Duệ, trong lòng y không phải không nảy sinh ham muốn, nhưng mà là được y che giấu một cách kỹ càng.

Nụ cười đầy hiền hòa của Lăng Thịnh Duệ, như rót vào trong lòng vốn đang chẳng chịu nổi hồng của y một dòng nước ấm.

“Cảm ơn cậu.” Lăng Thịnh Duệ vừa lịch sự vừa khách khí nói.

Chu Dực nhướn mày, giả bộ tức giận bảo: “Còn dám cảm ơn tôi hả? Tôi sẽ giận anh đó.”

Lăng Thịnh Duệ ngập ngừng: “Xin lỗi.”

Chu Dực bó tay nhìn anh: “Anh có thể đừng khách sáo như thế được không? Máy chuyện này đều là tôi nên làm thôi, anh cứ nói thể làm tôi đau lòng lắm nhé.”

Lăng Thịnh Duệ bị bộ dạng cau mày nhăn mặt của y làm bật cười: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng, cũng mong cậu đừng để bụng.” Con hậm hực vốn có của anh, cuối cùng cũng vì sự cố gắng của Chu Dực mà đã giảm bớt một phần.

Chu Dực cúi đầu, một bộ dạng thua anh luôn, cúi đầu ừ ừ bước ra khỏi nhà tắm.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bóng lưng “quạnh quẽ và cô đơn” của y, ý cười trên mặt dần dần tan đi, anh cúi đầu, nhìn lại những vết tích phóng đảng đầy gai mắt của mình, thờ dãi một hồi, Chu Dực vừa mới nhìn thấy những vết ấy, nhất định đã giận rồi, nhưng lại giả vờ như không thấy, có lẽ, chỉ là y sợ sẽ làm ra chuyện gì tổn thương đến cảm xúc của anh thôi.

Thật sự là một chàng trai tốt, rất biết quan tâm người khác...

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ tràn ngập khổ sở, từ một loạt những hành động của Chu Dực vừa này, người ta đích thực là một quân tử thực thụ nhân phẩm cao đẹp, một người như vậy yêu mình, quả thực khiến Lăng Thịnh Duệ thụ sủng nhược kinh. Tính cách nào tài năng nào, mới có thể lọt vào mắt xanh của một người đàn ông ưu tú thế này? Mà anh một kẻ vừa bất tài vừa dơ bẩn đây, sao có thể xứng đôi với một người hoàn hảo không tỳ vết như Chu Dực?

Cứ nghĩ thế, Lăng Thịnh Duệ càng cảm thấy một mối vô cùng.

“Khăn tắm tới đây.”

Thanh âm ôn nhu của Chu Dực kéo Lăng Thịnh Duệ từ trong đám suy nghĩ hỗn loạn về thực tại, Lăng Thịnh Duệ cười mỉm muốn đón lấy khăn, Chu Dực thì lại trực tiếp kéo tay anh qua, dùng khăn áp lấy thân anh thật chặt: “Anh lên giường trước đi, tôi giúp anh sấy tóc.”

Lăng Thịnh Duệ vốn muốn từ chối, thế nhưng nhìn vào đôi mắt tràn ngập vui vẻ kia của Chu Dực, anh vẫn không thể trả lời như thế được, chỉ đành gật đầu: “Ừ.”

Chu Dực đỡ anh về giường, dùng khăn tắm lau sạch bọt nước trên người anh, động tác nhẹ nhàng săn sóc. Lúc đụng tới những dấu răng đã hơi bầm lên, còn đặc biệt giảm nhẹ tốc độ lau, sợ rằng sẽ tạo thêm một vết thương nữa cho anh.

Sau khi lau khô người cho Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực rút lấy khăn tắm, bao lấy đầu tóc ướt sũng của Lăng Thịnh Duệ, vừa cẩn thận xoa xoa tóc anh, vừa giải thích: “Phải lau khô tóc xong rồi mới dùng đến máy sấy, như thế thì tóc sẽ dễ khô hơn.”

Cảm thụ được sự che chở bảo bọc không nhỏ của Chu Dực, trong lòng Lăng Thịnh Duệ ngày càng nhũn cả ra, trên mặt cũng mang ý cười nhẹ nhàng.

Chu Dực thực sự là một người tốt...

Sau khi lau khô cả tóc Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực cảm áo ngủ trên giường đưa cho anh: “Mau mặc vào đi, anh có hơi sốt, để tôi đi kiểm xem, có thuốc cảm nào cho anh không.”

Lăng Thịnh Duệ gật gật đầu: “Ừm.”

Chu Dực không thường bị bệnh, cho nên trong nhà rất ít khi chuẩn bị các loại thuốc thông dụng. Sau khi lục tung lên một hồi, Chu Dực cuối cùng cũng tìm thấy hai vỉ thuốc cảm mạo, nhìn bao bì, vẫn còn hạn dùng, nên y liền đi rót một ly nước từ cái máy nước uống trong nhà bếp, sau đó trở về phòng ngủ, đưa cho Lăng Thịnh Duệ bây giờ đã mặc áo ngủ: “Anh uống thuốc trước đi, thuốc này hiệu quả rất cao, trị sốt cũng hữu hiệu.”

“Cảm ơn cậu.” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười tiếp lấy ly nước và thuốc từ trong tay Chu Dực

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Đêm Tối

Dược hiệu của thuốc rất mạnh, chưa qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ đã bắt đầu buồn ngủ, Chu Dực vẫn ngồi bên giường, nhìn người đàn ông kia nằm trên giường ngủ, dáng vẻ biếng nhác nhưng uể oải, trong lòng tràn ngập nhu tình. Y không chỉ một lần tưởng tượng tới những ngày tháng sống cùng Lăng Thịnh Duệ, để trái tim đã sớm tuyệt vọng với đời kia được lần nữa thấp lên niềm tin với cuộc sống, cảm thấy chính mình giống như được sống lại vài năm trước, nỗ lực dốc sức vì những năm tháng tốt đẹp trong tương lai.

Không còn gì đẩy đủ hơn nữa...

Chu Dực vươn tay, khẽ vuốt gương mặt tuấn mỹ của người kia, nhiệt độ cực nóng kia khiến y đau lòng, tại sao Lăng Thịnh Duệ lại phát sốt, y đương nhiên hiểu rõ, y chỉ hận bản thân tại sao lại phải cứ ập ù kế hoạch, mà không sớm giành lại người đàn ông từ tay họ.

Cảm nhận được ngón tay mát lạnh của y chạm đến, Lăng Thịnh Duệ có chút khó chịu quay đầu qua, mở mắt.

Chu Dực vội vàng rút tay khỏi, lúng túng cười: “Xin lỗi, đánh thức anh rồi.”

Lăng Thịnh Duệ lắc lắc đầu: “Không có, tôi đâu có ngủ đâu.”

“Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, tôi đi ngủ ở sofa đây, chúc anh ngủ ngon.” Chu Dực đứng dậy.

“À, hay là để tôi ngủ sofa đi, ở đây là nhà cậu, sao tôi lại có thể đảo khách thành chủ chiếm dụng nhà cậu được.” Lăng Thịnh Duệ vội ngồi xuống, sắc mặt có chút lúng túng.

Chu Dực nhìn anh một hồi, quay về ngồi trên giường, ánh mắt dịu dàng sâu thẳm: “Nếu anh đồng ý, anh có thể làm chủ nhân của nhà tôi, mà không phải là khách.”

Ánh mắt của y quá mức nhu hòa, giống như một cái lưới vô hình, bao bọc lấy trái tim đã bị thương tổn kia của Lăng Thịnh Duệ. Lăng Thịnh Duệ nhìn vào đôi mắt đen sâu không thấy đáy của y, vô tình nhịp tim nhảy vọt, mau chóng cúi đầu, tránh đi đường nhìn của y, im lặng không nói.

Anh không biết nên đáp lại Chu Dực như thế nào...

“Thôi, cứ để tôi ngủ sofa đi.” Lăng Thịnh Duệ yên lặng nửa ngày trời, mới khó khăn mở miệng nói.

“Không cần đâu, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ngủ sofa đâu.” Chu Dực đứng dậy lần nữa, xoay người đi tới phía sofa, không hề có chút do dự nào.

“Đừng!” Lăng Thịnh Duệ hoảng, vội kéo lấy góc áo của y: “Nếu không thì, chúng ta ngủ chung.”

Anh vừa nói xong thì đã hối hận rồi, lời này nghe ra như thế nào cũng thấy kì kì...

Chu Dực giật mình, quay người lại nhìn anh. Lăng Thịnh Duệ cúi thấp mặt, nhưng tay thì vẫn nắm chặt lấy góc áo y không buông, ánh mắt có hơi né tránh, một người đàn ông trưởng thành, làm ra loại cử chỉ khá trẻ con này, mà lại chẳng có chút cảm giác không hợp nào. Chu Dực phoi phoi trong lòng, trong phút chốc cảm thấy dáng vẻ xấu hổ của người đàn ông này quả thực mạnh (moe) chết người rồi.

“Muốn tôi ngủ chung với anh?” Chu Dực nổi lên hứng thú trên chộc, khẩu khí mờ ám hỏi.

“Ồ thì... tôi không có ý đó, tôi chỉ nói là ngủ chung với nhau thôi, không có hàm ý gì khác đâu.” Lăng Thịnh Duệ nuốt nuốt nước bọt, sắc mặt ngày càng ngượng ngùng.

“Vậy anh cho là ngủ chung thì còn có nghĩa gì nữa chứ?” Chu Dực nhướn nhướn mày, cố ý hỏi.

“Ồ...”

Biết mình đã mắc bẫy Chu Dực, Lăng Thịnh Duệ không chỉ cảm thấy ảo não, cái này càng nói càng thấy đen tối, nên anh chọn cách im luôn. Sắc mặt anh vẫn còn được coi là khá bình tĩnh, chỉ là không khống chế được có chút hồng hồng.

Chu Dực thấy anh không nói nữa, nên cũng không tiếp tục “trêu ghẹo” nữa, y biết rất rõ lúc nào thì nên dừng đúng chừng mực.

“Anh thật sự đồng ý chuyện ngủ chung với tôi sao?”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

“Vậy thì tôi không khách sáo rồi.” Chu Dực cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng đều, bỏ đi cái mặt nạ trầm tĩnh nghiêm túc thường ngày. Y lúc này trông đặc biệt sáng sủa. Lăng Thịnh Duệ có chút mê mẩn, lúc này mới bất chợt nhớ lại, cậu ta chỉ mới có hai mươi ba tuổi, những thanh niên đồng trang lứa, đại đa số vẫn là sinh viên nhí, nhưng Chu Dực thì đã sớm một bước nhảy vọt thành ông trùm thương giới rồi.

Chu Dực leo lên giường, bắt đầu cởi nút áo sơ mi, sau đó cởi chiếc sơ mi trắng của mình ra, lộ ra nửa người trên vừa rắn chắc mà cân đối.

Biểu cảm của Lăng Thịnh Duệ nhảy mắt đông cứng.

“Tôi thích ngủ nude.” Chú ý tới nét mặt không tự nhiên của Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực vội vàng giải thích.

“Ồ, thói quen của cậu thật là đặc biệt...” Lăng Thịnh Duệ nhìn trái nhìn phải đáp.

“Ha ha, ngủ nude có lợi cho sức khỏe mà.” Chu Dực cười nói, sau đó cởi quần ngoài, chỉ còn mặc duy nhất một cái quần lót, lộ ra hai cái chân chắc dài thẳng tắp.

Thân người của y khá tốt, cân đối, cơ bắp rắn chắc, không có một chút thịt thừa nào. Tổng quát, chính là thành quả của việc thường xuyên rèn luyện. Da rất trắng, vừa nhìn là đã biết là loại người rất ít phải phơi nắng, nhưng không phải kiểu trắng trời bệnh tật, mà là khí sắc no đủ, dưới ánh đèn tỏa ra một màu trắng của răng, tương đối đẹp mắt.

Tuy Chu Dực nói y thích ngủ nude, nhưng vì nghĩ đến cảm nhận của Lăng Thịnh Duệ, nên vẫn không hoàn toàn khóa thân, y vén chân lên, chui vào trong, nằm ở bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, tay trái che mặt, cười ha ha nhìn anh, khí chất hơi giống trẻ con khác xa với hình tượng bình thường luôn điềm tĩnh của hàng ngày.

Lăng Thịnh Duệ chờ người muốn kéo dẫn khoảng cách với y, Chu Dực thì lại đột nhiên vươn tay, ôm anh vào lòng, Lăng Thịnh Duệ lùi lại không kịp, thiếu chút nữa hét lên.

Chu Dực dường như không chú ý đến phản ứng kinh ngạc của anh, ôm lấy eo anh, cho đến khi cả hai đều dán lại sát sao.

“Ngủ thôi.” Chu Dực mỉm cười, nhưng không có động tác nào khác.

Tuy không quá quen việc bị người khác tới gần đến như vậy, nhưng nhìn thấy nụ cười thỏa mãn mà hiền hòa trên mặt của Chu Dực, trái tim đang đập hoảng loạn của anh dần dần thả lỏng, không biết vì sao, Chu Dực sẽ luôn mang đến cho anh một cảm giác an toàn khó hiểu. Anh cũng biết, người con trai trẻ tuổi nhưng ôn trọng này bất luận thế nào thì cũng sẽ không tổn hại anh.

Cứ thế tắt đèn ngủ ở đầu giường, toàn bộ căn phòng nhảy mắt chìm vào bóng tối.

Chu Dực không kéo rèm, nên ánh sáng le lói ngoài cửa sổ vẫn có thể chen vào, nhờ vào tia sáng yếu ớt ấy, Lăng Thịnh Duệ len lén quan sát Chu Dực ở trước mặt.

Y nhắm hai mắt lại, giống như đã ngủ rồi, một gương mặt tuấn tú ngấp vào trong bóng tối, ngũ quan có chút mờ ảo. So với bộ dáng khí phách ngời ngời lúc sáng, hàng lông mi dày dày che phủ dưới mắt, biểu tình nhu hòa lúc này, khiến sườn mặt nghiêng nghiêng tràn đầy dương cương kia nhiều thêm vài phần thanh tú, Lăng Thịnh Duệ nhảy mắt có chút xuất thần.

“Anh sao vậy? Ngủ không được à?”

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Lăng Thịnh Duệ, Chu Dực bỗng dưng mở mắt, con ngươi trong bóng tối sáng đến dọa người, Lăng Thịnh Duệ trong lòng hơi động, nhanh chóng cúi xuống: “Ừm, hơi hơi.”

“Anh vẫn còn đang nhớ tới mấy chuyện phiền não kia hả?”

“Không phải.”

“Vậy anh đang nghĩ gì?”

“Ồm, không có gì.” “Ồ.” Chu Dực trầm thấp cười, rung động ở lồng ngực khiến linh hồn Lăng Thịnh Duệ giống như cũng bị rung lên theo, kéo gần khoảng cách của hai người. Trán Chu Dực tì lại trán của Lăng Thịnh Duệ: “Dù sao thì cũng không ngủ được, vậy chúng ta nói chuyện đi.”

“Ừm.” Gương mặt hai người kề sát, gần đến mức Lăng Thịnh Duệ nhìn không được mà muốn tháo chạy, hơi thở của Chu Dực phả lên mặt Lăng Thịnh Duệ, có chút gấp gáp, có chút ồ ồ. Lăng Thịnh Duệ chân động, y nhất định là nảy sinh dục vọng, nhưng lại đang cường chế áp xuống, Lăng Thịnh Duệ hơi chút cảm động.

“Anh cảm thấy tôi là người như thế nào?” Chu Dực hỏi.

Lăng Thịnh Duệ ngẩn người, anh không nghĩ tới Chu Dực lại hỏi cái loại chuyện này, không biết ý đồ của đối phương, Lăng Thịnh Duệ chỉ đành đáp: “Rất tốt, là một người tốt.”

Lời anh nói là sự thực.

“Vậy anh cảm thấy tôi đối đãi với anh như thế nào?”

“Rất tốt.”

“Dù gì thì anh cũng cảm thấy tôi rất tốt, vậy anh có bằng lòng ở lại đây không?” Chu Dực cuối cùng cũng vào chủ đề chính.

Lăng Thịnh Duệ vốn nghe không rõ câu hỏi, lại thêm sau khi uống hết thuốc cảm, anh vẫn luôn luôn đang mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, có chút lơ mơ mà cười: “Có thể chứ...” Lời đáp của anh căn bản đâu có chạy qua não, hoàn toàn không biết bản thân đã vừa nhảy vào cái “tròng” của Chu Dực.

“Thật ư?” Chu Dực bỗng dưng cao giọng, ngữ điệu mang theo vui mừng.

Lăng Thịnh Duệ bị phản ứng kích thích đáp lại bất ngờ của y dọa hết hồn, nhảy mất thanh tỉnh trở lại, mơ mơ màng màng nhìn y, ánh mắt mê man.

“Tôi vui lắm!”

Chu Dực vốn chỉ là mang tâm lý thử nghiệm mà hỏi, không ôm nhiều hy vọng gì, không ngờ Lăng Thịnh Duệ lại đồng ý rồi, nhất thời kích động, y ôm mạnh Lăng Thịnh Duệ, cúi xuống hôn anh thật mãnh liệt.

“Ừm... ừm...”

Lăng Thịnh Duệ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, môi của Chu Dực đã ép tới, đoạt lấy hơi thở của anh.

Không có chút do dự nào, lưỡi của Chu Dực rất nhanh đã cạy mở hàm răng của Lăng Thịnh Duệ, thâm nhập vào lãnh địa y khát khao đã lâu, quần lấy lưỡi của người ta. Y hôn rất gấp, rất bá đạo, nhưng lại không mất đi chút dịu dàng, đầu óc Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, căn bản chẳng biết đang phát sinh chuyện lớn gì.

Nụ hôn của Chu Dực cực kì cao siêu, Lăng Thịnh Duệ rất nhanh đã bại trận, bị y hôn đến đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực, cơ hồ ngay cả sức lực để hít thở cũng không còn, càng đừng nói đến phản kháng.

Lăng Thịnh Duệ còn tưởng rằng Chu Dực sẽ thuận thế mà tiến hành bước tiếp theo, nhưng Chu Dực lại dừng, sau khi kết thúc một nụ hôn nồng nhiệt sâu đậm dai dẳng, y thả Lăng Thịnh Duệ ra, trong lòng thỏa mãn không ngừng thở dốc siết lấy người đàn ông kia vào lồng ngực, cũng không có động tác nào khác hơn.

“Xin lỗi, tôi vui quá, cưỡng hôn anh rồi.” Chu Dực thấp giọng xin lỗi, nhưng ngữ khí lại chẳng có chút nào biết lỗi cả.

Lăng Thịnh Duệ vẫn còn chưa tỉnh táo lại từ trận kích thích cực hạn hồi nãy, vốn dĩ có chút tức giận, nhưng lời nói đầy ôn nhu của Chu Dực lại khiến anh chẳng có cách nào phát ra, thế nên không nói gì cả.

“Anh giận à?” Trực giác của Chu Dực rất nhạy.

“Không có.” Lăng Thịnh Duệ trả lời một cách bình thản, giọng nói cứng nhắc, Chu Dực đoán anh nhất định rất giận.

“Thật xin lỗi, nếu anh thật cảm thấy vừa rồi tôi đã xúc phạm anh, vậy thì anh cứ đánh tôi một trận đi, hoặc là mắng chửi tôi hai câu trút giận cũng được.” Chu Dực tuy nói thế, nhưng cực kì chắc chắn anh tuyệt đối sẽ không làm thế đâu, ha ha, một ông chú lớn tuổi tốt tính như thế, sao lại làm ra mấy chuyện như thế được?

Quả nhiên, Lăng Thịnh Duệ thấp giọng: “Không có gì, chỉ là, chỉ là...” Anh nghẹn cả họng, nhưng vẫn không nói tiếp câu sau.

“Chỉ là thế nào?” Chu Dực hiểu kỳ.

“Cậu có thể lấy cái đó ra chỗ khác được không, của, của cậu đừng tới tôi đó.” Lăng Thịnh Duệ lấp ba lấp bấp, thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi. Chu Dực ôm anh thật chặt vào lòng, bộ hạ của hai người dường như dán chặt lấy nhau, tuy dừng lại tạm thời khiến anh có hơi bất ngờ, nhưng bất luận thế nào cũng không cách nào khiến anh không chú ý tới cái vật cứng ngắc vừa đụng vào giữa hai đùi mình, cách vài tầng vải vóc, nhiệt độ nóng rực lại vẫn không ngừng ào ạt phá ra, khiến anh có loại lỗi giác giống như mình bị phỏng vậy.

Chu Dực lúc này mới phản ứng lại, mau chóng thả lỏng vòng tay, thân người lùi lại về sau một chút.

Cảm giác được hung khí hùng hổ dọa người kia rút cuộc cũng rời khỏi, Lăng Thịnh Duệ vốn dĩ đang căng thẳng cũng thoải mái hơn, chỉ là, trong phút chốc, anh cũng đột nhiên cảm thấy phần thân vốn dĩ dễ bảo của mình cũng có dấu hiệu ngắc đầu, nhất thời trong lòng căng thẳng.

“Đại thúc, hình như anh cũng cứng rồi.” Chu Dực cực kì không cho anh mặt mũi mà chỉ ra.

Lăng Thịnh Duệ im ru, hận không thể tìm một cái búa nào đó đập xui mình cho rồi.

“Cần tôi giúp anh ra không?” Tay Chu Dực tham tiến vào nửa người dưới của Lăng Thịnh Duệ, cách một tầng quần ngủ mỏng manh, bắt đầu nhẹ nhàng sờ soạng.

Một cảm giác tê dại trong nháy mắt dâng trào, xông thẳng lên não, Lăng Thịnh Duệ run lên, vô thức ấn lại tay Chu Dực, vội nói: “Không, xin đừng như vậy!”

Ngữ khí của anh có chút kích động, hành động của Chu Dực, khiến anh bất chợt nhớ lại những chuyện xảy ra sau lần bị đánh hôn mê lúc trước, nội tâm dâng lên một sự sợ hãi tốt độ, dục hóa bị Chu Dực khơi mào giống như bị tạt vào một gáo nước lạnh, nháy mắt tắt ngúm. Anh giãy mạnh khỏi người Chu Dực, cuộn tròn người lại.

“Anh có sao không?” Giọng Chu Dực có chút cứng nhắc.

“Không, không sao.”

Lăng Thịnh Duệ hoảng loạn che giấu, vừa nãy cử động quá lớn khiến vết thương phía sau của anh bị rách, đau đến thấu tim.

Trong lòng Chu Dực trầm xuống, y vốn dĩ chỉ là muốn giúp Lăng Thịnh Duệ xả ra, nào có ý đồ xâm phạm thân thể anh, mà lại không ngờ rằng người đàn ông này sẽ có phản ứng lớn đến như thế. Lại nghĩ đến những vết thương trên người anh, y đoán nhất định là sự ngược đãi của hai anh em Phương gia đã để lại trong lòng anh một ám ảnh tâm lý rất nghiêm trọng.

Hai tên súc sinh này...

Chu Dực nghiêng răng, trong lòng lần nữa thầm mắng Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật đến cả huyết lâm đầu.

Y vốn dĩ không phải là một kẻ nóng nảy, nhưng lúc này đã triệt để tức giận rồi. Y thề trong lòng, bất luận dùng biện pháp gì, thì cũng phải để hai kẻ kia trả một cái giá thật đắt.

“Đừng sợ, tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn anh.” Thật cẩn thận ôm lấy người đàn ông ấy vào lòng, Chu Dực không ngừng vuốt lưng cho anh, tựa như đang an ủi một con động vật to xác bị đang hoảng sợ, cử chỉ dịu dàng.

Thân người Lăng Thịnh Duệ run không ngừng, nhưng dưới sự an ủi của Chu Dực, thì đã dần dần thả lỏng, buông bỏ phòng bị, đầu vùi vào lồng ngực dày rộng ấm áp của Chu Dực. Anh vẫn đang co rúm người lại, giống như một con thú non vẫn còn đang được vỗ trũng bao bọc, còn Chu Dực chính là tầng vỏ kiên cố bên ngoài, bất kể lúc nào, đều sẽ bảo bọc anh vô điều kiện.

Lăng Thịnh Duệ nhắm hai mắt lại, cảm nhận độ ấm từ lồng ngực Chu Dực tỏa ra, trong lòng an ổn đến bất ngờ, mà tâm tình Chu Dực thì lại đang nặng nề, yên lặng an ủi người đàn ông đang bị giày vò này.

Cả hai một đêm im ắng, giữ lấy một tư thế một, mãi đến lúc sáng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 45: Sự Thật Bất Ngờ

Sắc trời càng tỏa ra, sau khi ánh dương đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ sát đất vào phòng, Chu Dực cuối đầu nhìn Lăng Thịnh Duệ trong lòng mình, xác định anh đã ngủ rồi, mới nhẹ nhàng buông anh ra, xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Vì rất hài lòng, nên hầu như nguyên đêm y đều không chớp mắt, nhưng là bây giờ nhìn lại không có chút mệt mỏi nào, ngược lại tràn ngập tinh thần, cảm

giác này khiến y nhớ đến khi còn nhỏ đã từng xem một bộ phim hoạt hình [Thủy thủ mạnh mẽ], bộ phim nói về một người thủy thủ sẽ biến thành siêu nhân với cùng mạnh khi ăn rau chân vịt (*), mà {Rau chân vịt} của Chu Dực, không phải chính là vị đang ngủ say trên giường kia sao?

Kaze: (*) Một loại rau thường ăn, như lá đơn,...v không ngờ hồi nhỏ anh cũng... dữ nhỉ anh Dực:v

Y bị chính ý nghĩ của mình chọc cười, đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa mặt.

Trong lúc đánh răng, Chu Dực nhìn thoáng qua mình trong gương, vành gấu trúc dưới mắt, nhưng mắt lại hữu thần, dung quang tỏa sáng, sắc mặt không tệ, ừm, dư vị ái tình đúng là mạnh thật.

Sau khi rửa mặt xong, giống như mọi ngày, y đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn.

Bánh kem, bánh mì, cộng thêm một cái trứng chiên, tuy đơn giản, nhưng rất dinh dưỡng nha, bữa sáng những năm gần đây của Chu Dực toàn là mấy món này thôi, y luôn luôn là một người không thích có mới nới cũ, y yêu Lăng Thịnh Duệ cũng vậy, nếu đã định rồi, thì sẽ quyết tâm kiên trì đến cùng.

“Ừm. cái đó, có cần tôi giúp không?”

Chu Dực nghe được âm thanh, rất tự nhiên lưu loát quay đầu mỉm cười: “Dậy sớm vậy? sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Ngủ đủ rồi.” anh đứng trước cửa phòng bếp, sắc mặt nhìn không tốt lắm, Chu Dực buông cái gì đó trong tay ra, đi tới trước mặt anh, vươn tay ra, đặt tay sờ lên trán anh.

“Con sốt giảm rồi.” anh lùi lại một chút, vô thức tránh tay của y.

Tay Chu Dực dừng giữa không trung, anh né làm y có hơi bất đắc dĩ, cuối cùng cũng thu tay về, cười khổ: “Ừm, vậy là tốt rồi, công hiệu của thuốc cảm cũng tốt đấy, sau này cứ mua loại đó là được.”

Hầu như không biết mình đang nói gì, Lăng Thịnh Duệ nhìn biểu tình hơi bị tổn thương của y, trong lòng hơi khó chịu.

“Để tôi giúp cho.” Anh đi vào trong.

“Không cần, mấy cái này đơn giản mà, một chút là xong rồi, anh đi rửa mặt trước đi, khăn mặt và bàn chải tôi chuẩn bị cho anh rồi, để trên kệ đánh răng trong phòng tắm ấy, xong rồi cùng ăn bữa sáng.” Chu Dực mỉm cười cự tuyệt.

“Được.” anh hơi kinh ngạc vì sự tỉ mỉ của y.

Bữa sáng tiến hành trên bàn cơm trong phòng khách rất lớn có cửa sổ sát đất, hai bên đều được ánh dương bên ngoài chiếu vào, hầu như nửa người anh đều đắm chìm trong ánh nắng ấm áp kia, làm cho tâm trạng bất chợt thoải mái hơn.

Chu Dực vui đầu cắt miếng bánh mì nhỏ, đưa dần lên miệng, từ từ nhai nuốt, anh nhìn thấy kiểu ăn Pháp được thực hiện nho nhã đó, hơi nhăn mi lại, có hơi phản cảm, là người Trung Quốc chính cống, anh vẫn là quen dùng đũa hơn.

(Kaze: thiệt ra muốn đánh là “Chu Dực vui đầu trét bánh mì, đưa lên miệng, nhai nhóp nhép...” cơv, mà đọc xuống thấy “kiểu ăn nho nhã” nên thôi:3)

“Sao vậy, không hợp khẩu vị à?” Chu Dực hỏi.

“Không.” Anh lắc đầu, do dự một chút, rồi cười khổ cảm dao nĩa lên: “Tôi không biết bưng cái này, nhà cậu có đũa không?”

Chu Dực sững người một chút, cười ha ha: “Ra là vậy, anh làm tôi tưởng anh không thích chứ.” y đứng lên: “Chờ chút, tôi vào bếp lấy cho.”

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ gật đầu.

Sóng gió nho nhỏ trong bữa ăn kết thúc như thế, anh cảm thấy, giải quyết rất nhanh bữa sáng không thể nói là phong phú đó, Lăng Thịnh Duệ nhìn miếng cuối cùng, lại nhìn thoáng qua Chu Dực đang chậm rãi thưởng thức với đồng nĩa muống gì đó, động tác của y rất nhẹ nhàng, khỏe miệng còn vương cả ý cười, làm anh phải tự kìm nén cảm tình vài lần, sau đó hơi cảm thán, anh và Chu Dực căn bản là hai con người bất đồng, Chu Dực yêu anh, đúng là cho người khác không tiếp thu nổi, tóm lại là người này thích anh chỗ nào?

Như phát hiện ra ánh nhìn chăm chăm của anh, y ngẩng đầu lên: “Ăn xong rồi?”

Anh lấy lại tinh thần, dọn dẹp chén đĩa: “Ừ.”

Chu Dực buông dao nĩa trên tay xuống, đứng dậy: “Để tôi làm cho.” Không đợi anh trả lời, y liền giặt lấy những thứ trên tay anh.

Anh hơi bối rối: “Chuyện này sao được?”

Chu Dực mỉm cười: “Đương nhiên phải là tôi rồi, chăm sóc anh, là chuyện tôi phải làm, hơn nữa tôi tình nguyện”

(Kaze: như đã nói ở quyển 3,... sao mà giống đang xem phim Hào Quốc vậy nè:v)

Con người sâu thẳm nhìn vào anh, ánh mắt nhu tình đó làm tim anh đập loạn nhịp, vội vàng chuyển đường nhìn, mỗi lần ở chung với Chu Dực, anh luôn cảm thấy không thích hợp lắm, có hơi hoang mang, nhưng anh không hiểu được nguyên nhân là gì.

Sau khi dọn xong, Chu Dực ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài, Lăng Thịnh Duệ ngồi trên sofa phòng khách, đang suy nghĩ rằng mình có nên đi hay không, anh đã làm phiền y cả một đêm rồi, nếu còn ngốc ở đây thì không phải cho lắm, nhưng nếu đi thì anh không biết phải đi đâu cả.

Chu Dực bước ra, thấy anh vẫn đang thờ thẩn, vì vậy đoán được ý nghĩ trong đầu anh, biểu cảm trên mặt hơi biến đổi.

“Sao vậy?” y tới bên người anh ngồi xuống, thân thiết hỏi.

“À... tôi nghĩ... chắc mình nên...”

Anh còn chưa nói xong, Chu Dực đã mở miệng cắt ngang, nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Ồi, trễ rồi, không kịp nữa, tôi tới công ty trước, có gì đợi tôi tan tầm rồi nói sau, tôi đi nhé.”

Không phải gấp, mà chỉ là không muốn nghe lời nói tiếp theo của anh.

Không để ý đến sự kinh ngạc của anh, y đứng dậy đi tới cửa, rồi quay đầu mỉm cười: “Nếu anh thấy chán thì cứ xem TV, trong phòng có tivi anh cứ dùng, còn nữa, nếu muốn đọc sách cứ đến thư phòng mà tìm.”

(Kaze: hức... “ôn nhu” qợ Q^Q)

“Chuyện đó...” Đối diện với gương mặt tươi cười của y, anh không sao mở miệng ra được.

“Ừm, vậy đi, tôi đi làm đây.” Chu Dực mở cửa: “Trưa tôi sẽ về ăn cơm, anh nhất định phải ở nhà, anh hứa rồi, nhất định không được đi đó.”

(Kaze: nếu không phải làm q3 trước, tui cũng không nghĩ chuyện này 1 năm sau cũng giống đâu.v)

“Rồi, tôi sẽ ở nhà.” Lăng Thịnh Duệ ừ ừ gật đầu, không cam lòng đáp lại.

Đợi lát, mình hứa với cậu ta khi nào? Sau một hồi, anh mới từ sofa bật dậy, không biết làm sao, anh không phân tích được lời nói của Chu Dực, chỉ là đối phương đã mở cửa đi tự lúc nào, không thể hỏi được, anh đành vô lực ngồi xuống sofa, anh hoài nghi có phải mình bị cái gì rồi không.

Có điều đã hứa rồi thì anh cũng đành miễn cưỡng ở đây, không thể để cho người duy nhất anh xem là bạn có ấn tượng xấu về mình được.

(Kaze: tội anh Chu, cho đến cuối q2 anh vẫn bị thúc xem là bạn... há há há...)

Vì thế, sinh hoạt (vợ chồng) chung của hai người bắt đầu...

Chỉ chớp mắt, anh đã ngốc ở nhà Chu Dực nửa tháng trời.

Chu Dực thật sự là một người rất thận trọng, hơn nữa vết thương lòng của anh chưa lành, nên cậu càng chăm lo cho anh hơn, chính vì vậy sự phòng bị của anh cũng dần buông lỏng, càng ngày càng y lại vào y. sự thành thực trong con người Chu Dực hoàn toàn không hợp với tuổi của y, đi làm và ở nhà đặc biệt tốt, ở công ty, bên ngoài, y tuyệt đối là người cẩn thận tỉ mỉ, trong sinh hoạt còn là một người rất theo quy luật, là người không hề có bất cứ ham muốn bất lương gì, mọi chuyện đều do y tự thân vận động, quả thật là điển hình của một người đàn ông hoàn hảo thành đạt.

Sinh hoạt chung lâu ngày, cảm tình đối với y cũng càng tăng, vốn anh không thích tiếp xúc với người khác một mình, nhưng bây giờ không có cảm giác kỳ lạ nào, thậm chí nói là tập mãi thành quen lâu lâu bị Chu Dực kéo qua hôn môi hoặc ôm ấp cũng được.

Anh không thường xem tivi nên không biết, vì anh mất tích, mà anh em họ Phương đã sắp phát rồ rồi, trên tivi, trên báo, hầu như mọi nơi đều có thông tin tìm anh, hơn nữa công ty Chu Dực cũng sút đầu mẽ trán với đợt tấn công bên phía Phương Nhược Thần, toàn bộ giới thương nhân đều bắt đầu rung chuyển vì cuộc chiến của họ, đầu đề tin tức mỗi ngày đều là về hai người họ.

Mà người vô tình gây nên tất cả đang nhàn nhã trốn trong nhà Chu Dực sinh sống, chậm rãi làm lành vết thương.

Hôm nay, anh đang ngồi trong thư phòng đọc tiểu thuyết.

“Kính kong...”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ là 3h chiều, anh không khỏi kinh ngạc, Chu Dực đều 7h tối mới về nhà, vậy ai cửa thế?

Anh đi tới cửa, theo quán tính nhìn qua mắt mèo, chỉ là liếc mắt vậy mà lại khiến cho tâm trạng vốn đang nhàn nhã của anh tiêu tan hết sạch biến thành phần nộ và nghi vấn.

Anh mở mạnh cửa ra, lộ ra vẻ mặt phẫn nộ với người trước cửa: ““Tới làm gì?””

Đứng ở cửa chính là cậu thiếu niên lúc trước đã từng cường bạo anh, thấy anh xuất hiện, hình như cũng không kinh ngạc mấy, chỉ hơi thấp thòm nhìn anh thôi: “Tôi tới để xin lỗi anh, trước kia là do tôi úa xúc động.”

Không để ý đến lời xin lỗi của cậu, về mặt anh hoài nghi nhìn cậu: “Sao cậu biết tôi đang ở đây?”

“Đương nhiên biết chứ.” Thiếu niên dừng một chút, cười khỏ hỏi: “Anh biết tên tôi không?”

“Sao tôi lại biết tên cậu?” Một người trước giờ luôn ôn hòa dễ tính, mà nay lại cố gắng đè ép xuống nộ khí của mình, trước mắt chính là thiếu niên đã cường bức anh thậm chí còn có khả năng gọi người tới cường bạo, sao không tức được đây? Nắm chặt tay, anh giận đến run rẩy cả người, hận không thể một đạp tổng cậu đi cho khuất mắt.

“Tôi là Chu Tường.”

Thiếu niên nói xong, làm thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc, chỉ nghe một cái tên, lại làm cho đầu anh hiện ngay ra một thân ảnh, chỉ là, một người tốt như Chu Dực, sao lại có quan hệ với một người đáng xấu hổ thế này?

“Tôi là Chu Tường, em trai cùng cha khác mẹ với Chu Dực.”

(Kaze: ... tội... đi đâu cũng kéo theo nguyên dây, cứ như dây gỏi đầu ấy...v, còn có hàng khuyến mãi nữa chứ...v mua anh trai tặng luôn thẳng em)

“Không có khả năng.” Lăng Thịnh Duệ kiên quyết phủ nhận, có điều lời nói anh mang theo sự lo lắng, đó là bán tính bán nghi.

Đột nhiên anh nhớ tới tấm ảnh gia đình quý dị trước bàn tivi của Chu Dực, tâm anh liền trầm xuống.

“Thật ra, hôm đó tôi làm vậy với anh, là muốn trả thù anh ta.” Chu Tường nhàn nhạt nói.

Anh trầm mặc, nhìn gương mặt có chút tương tự với Chu Dực, nhận không được căn cứ mỗi dưới, rốt cuộc giờ anh đã hiểu cảm giác quen thuộc khi lần đầu tiên gặp người này là vì sao rồi...

“Bây giờ tôi rất hối hận, chuyện của bọn tôi, lẽ ra không nên lôi anh vào, chỉ tại ngày đó tôi cố đứng trước cửa công ty chờ anh ta, nhưng anh ta lại cố ý không nhận ra tôi, nên tôi mới giận lên, làm chuyện đó, tôi rất xin lỗi.”

Anh trầm mặc.

Chu Tường bắt đầu luống cuống, ngày đó vốn chỉ định quay phim lại, uy hiếp Chu Dực, cũng không thực sự tính cường bạo anh, nhưng sau khi nhìn thấy anh lỏa thể mê người mà không tự chủ được, mất đi lý trí, không nghĩ đến hậu quả, hoàn toàn làm theo bản năng, không hề quan tâm đến phản kháng vô lực của anh mà cứ phát tiết như dã thú đói khát của mình, cậu không thể không chế hành vi bản thân, động tác vô cùng thô bạo, làm anh đến mất người đây vết thương.

Mọi chuyện qua đi, cậu mới khôi phục lại lý trí và rồi hối hận vô cùng, cậu sợ Chu Dực thật sự nổi điên, cũng sợ anh tỉnh lại sẽ phần nộ. nên trong lúc hoảng loạn, dù Lăng Thịnh Duệ còn đang bất tỉnh nhân sự tới đầu ngõ trong đêm tối, còn mình thì trốn trong chỗ khác, chăm chú nhìn tình hình của anh, biết anh tỉnh lại, bỏ đi, sau đó lén lút đi theo sau anh, thẳng đến khi Chu Dực xuất hiện.

Cậu không biết sao mình lại làm vậy, chỉ là làm tổn thương người đàn ông đó làm cậu thấy rất áy náy.

“Anh tha thứ cho tôi có được không?” Nhân thân cậu phức tạp nhìn anh.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ loạn như ma, tình huống hiện tại làm anh không biết làm gì, nếu như trước kia, anh nhất định sẽ đánh cậu ta, phát tiết phần nộ của mình. Nhưng bây giờ, khi biết thân phận thật của người này, anh thật không biết làm sao cho phải nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 46: Không Thể Tha Thứ

Lăng Thịnh Duệ nhìn Chu Tường, trước mắt anh hiện giờ là đứa nhỏ đang hoảng loạn, hoàn toàn không có bộ dáng bức người như lúc đó, nhìn hệt như một tiểu tử làm sai không biết làm gì, đang chờ đợi anh “Ra quyết định và xử phạt.”

Anh nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt nói: “Cậu về đi.”

Tuy rằng câu xin lỗi rất có thành ý, nhưng bây giờ anh không tìm được lý do gì để thuyết phục mình tha thứ cả.

Chu Tường giật mình, nhìn chăm chăm Lăng Thịnh Duệ, vốn cậu tin rằng người đàn ông tính cách ôn hòa này sẽ tha thứ cho mình, nhưng không thể ngờ

được kết quả lại thế này.

Lăng Thịnh Duệ không nhìn cậu một lần... không chút do dự đóng cửa lại.

“Chờ một chút!” Chu Tường vội vịn mép cửa, không quan tâm tay mình có thể sẽ bị thương: “Ít nhất cũng cho tôi một cơ hội chuộc lỗi với anh đi!”

Anh dừng lại, lạnh lùng nhìn cậu: “Cậu nói muốn bồi thường cho tôi, vậy cách xa tôi một chút, bây giờ chỉ cần thấy mặt cậu lại làm tôi nhớ đến sự tình hôm đó, với chuyện ngày hôm đó, tôi không thể nào tha thứ cho cậu được.”

Thanh âm của anh nhàn nhạt, nhưng không thể nghi ngờ.

Chu Tường nghẹn lời, nhưng không bỏ cuộc, quyết không lấy tay ra.

Đấu sức với cậu với anh không phải cách hay, anh không biết làm gì hơn đành bất đắc dĩ dừng động tác: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào đây?”

Chu Tường không biết trả lời thế nào, đôi mắt giận dữ của anh làm cậu không biết phải như thế nào. Cậu luôn là một người không từ tế gì mấy, có đôi khi làm sai chuyện gì, cậu sẽ không xin lỗi, nhưng lần này, cậu biết mình gặp rắc rối rồi, tuy hơi quá phận một chút, nhưng cậu chỉ cần lời tha thứ của anh thôi.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh thôi.” Cậu không dám nhìn anh, cậu cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Cậu xin lỗi xong rồi, đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng mơ tưởng tôi sẽ tha thứ cho cậu.” một lần nữa cầm cánh cửa, về mặt chán ghét đóng cửa lần thứ hai: “Nếu cậu không muốn tôi càng chán ghét cậu hơn thì tốt nhất nên đi đi.”

Cậu cho rằng khi mình làm sai, chỉ cần tới xin lỗi, sau đó bồi tội thật tốt với người này là được, nhưng không ngờ đối phương lại không để mắt thành ý của cậu.

Cậu chỉ muốn chuộc lỗi thôi mà, sao lại khó như vậy?

“Anh muốn sao mới tha thứ cho tôi?” Chu Tường không từ bỏ tiếp tục bám theo.

Người trong cuộc không trả lời, rất kiên quyết đóng cửa lại, chỉ là trong thoáng chốc anh nhìn qua Chu Tường. Gương mặt vốn tràn ngập tinh thần phấn chấn, lúc này lại cúi đầu buồn rười rượi.

Chu Tường nhìn bóng dáng anh dần bị cửa che khuất, vẫn là bất lực, cậu không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới làm dịu được tâm tình của mình, mấy ngày nay cậu đã chịu đủ loại dày vò rồi. tuy rằng có một đoạn thời gian cậu không có mục tiêu mà sống vất vưởng, nhưng mà cũng chưa làm gì quá đáng với người khác, nhưng lần này chuyện của Lăng Thịnh Duệ lại làm cho cậu bối rối, cậu chỉ mới mười tám tuổi, vẫn chưa hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, nên cũng không biết phải xử lý thế nào, dẫn đến đường cùng.

Cậu biết thật ra mình không cần phải làm thế, nhưng không cách nào khống chế được tư tưởng của mình. Vừa nghĩ đến chuyện Lăng Thịnh Duệ vì chuyện lúc trước mà ghét mình, thậm chí là hận đến thấu xương đã khiến cậu khó chịu không thôi, thậm chí là vô cùng bất an, cậu không hiểu được nguyên nhân vì sao.

Sự kiên trì của cậu rốt cuộc chọc giận anh, Lăng Thịnh Duệ bị quấy rầy không nhịn được nữa, lần thứ hai mở cửa ra.

Nội tâm Chu Tường vui vẻ, nhưng chưa kịp mở miệng, anh đã vung tay đánh vào má phải của cậu, Chu Tường vô ý thức lùi về sau mấy bước, dưới chân lão đạo ngồi phịch xuống đất, đầu rất trên mặt, cậu ngơ ngác nhìn người đàn ông đang tràn đầy nộ khí kia, về mặt khó có thể tin được.

“Cút!” Lăng Thịnh Duệ ra lệnh, bộ dáng Chu Tường nhìn vô cùng chật vật, nhưng anh không hề nảy sinh chút cảm giác thương cảm nào.

Chu Tường sờ chỗ tê dại trên gương mặt của mình, không nói một lời nào đứng dậy, anh cho rằng cậu sẽ khóc và còn tự nhắc mình không được nhe dạ, nhưng đối phương không có chút dấu hiệu sẽ rơi nước mắt nào, chỉ yên lặng xoay người bỏ đi.

(Kaze: ... tội anh, sai có một lần thôi, mà 1 năm sau thúc vẫn ghi hận -_-)

Lăng Thịnh Duệ nhìn bóng lưng cậu, hơi thất thần đóng cửa lại.

Bước chân bất ổn tiến về sofa, anh vô lực ngồi xuống, tay phải chống trán, tâm loạn như ma.

Chu Tường lại là em trai của Chu Dực, giống như là chuyện ly kỳ vừa vận xuất hiện trước mặt anh, bắt anh phải tiếp thu. Em trai làm anh hôn mê, kìm người tới luân bạo anh, còn anh trai thì lại xuất hiện như kỳ tích, ôn nhu chăm sóc anh, mang anh về nhà. Đúng là một kế hoạch hoàn hảo đến khô khan, nhưng anh không có tâm trạng nào để cười.

Anh tin Chu Dực không thể nào thông đồng làm trò này, chỉ là anh có cảm giác, liên tiếp xảy ra chuyện bất ngờ thế này, hoàn toàn đảo lộn cuộc sống của

anh. Đầu đau đến mức muốn nứt ra, không biết sau này phải dùng thái độ gì để đối mặt với Chu Dực đây.

Anh không muốn, mọi chuyện vốn đang tốt đẹp, lại vì sự xuất hiện của Chu Tường vô tình phá hủy tất cả.

Sau khi về nhà, Chu Dực thấy cảnh này, Lăng Thịnh Duệ đang thu thành một cục trên sofa, vẻ mặt hoảng loạn, giống như động vật nhỏ bị dọa sợ vậy, mờ mịt mà mơ màng.

“Anh sao vậy?” y đi tới trước mặt anh, do dự hỏi.

Anh dường như không biết y trở về, bị tiếng người đột nhiên vang lên bên cạnh dọa giật mình, thiếu chút nữa là kêu lên, Chu Dực bị phản ứng thái quá của anh dọa hết hồn, vội giải thích: “Sao vậy, tôi là Chu Dực!”

“Cậu về rồi.” Nhìn rõ được người phía trước, anh thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn đáng sợ kinh hồn của anh, Chu Dực càng thêm hoài nghi: “Anh vừa như mất hồn vậy, có chuyện gì sao?”

“Không.” Anh gian nan nở ra nụ cười, muốn che giấu tình đi, chỉ là sắc mặt tái nhợt của anh nhìn qua là biết giấu đầu hở đuôi.

Chu Dực ngồi xuống kế bên anh, lo lắng nhìn anh: “Chẳng lẽ anh biết rồi?”

Sắc mặt anh càng tái hơn, anh không biết “Biết” mà Chu Dực nói tới là nói chuyện gì, nhưng theo quán tính anh nghĩ đến Chu Tường, anh sợ Chu Dực biết chuyện Chu Tường làm những chuyện đó sẽ bị đá kích, vì vậy cười cười đánh đổi trọng điểm: “Hôm nay sao khuya rồi cậu mới về?”

“Khuya?” Chu Dực nghi hoặc nhìn lên đồng hồ treo tường, anh cũng nhìn theo, đáng cười trên mặt liền cứng đờ.

Mới có năm giờ chiều...

“Anh biết rồi.” Chu Dực thở dài, tuy y muốn giấu, nhưng trận chiến của y với Phụng Nhục Thần đang rần rần trên TV, làm sao anh không biết cho được.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc gật đầu.

(Kaze: ôi!!! Diễn hình của không có tiếng nói chung đây này:v)

Anh không biết, người trong miệng Chu Dực và người trong suy nghĩ của anh không phải cùng một người, Chu Dực không nói, thì hầu như anh đã quên mất hai anh em họ Phụng rồi. (tác giả: T^T, tội nghiệp hai anh em cứ vậy mà bị thúc quên mất tiêu..)

“Đừng sợ.” Chu Dực đột nhiên cầm hai tay anh, sắc mặt vô cùng nghiêm túc: “Tôi nhất định tận tâm giúp anh tránh khỏi bọn họ, anh cứ ở đây, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh, anh không cần lo bị họ trả thù.”

Trong phòng một mảng tĩnh mịch, thời gian như đọng lại.

Sức lực của Chu Dực quá lớn, hai tay bị miết đến đau vô cùng, nhưng không hề hé răng, chỉ thất thần nhìn y, gật gật đầu.

Anh kinh ngạc, đối phó với em trai mình, mà lại dùng giọng điệu như thâm thù đại hận vậy?

(Kaze: đang ông nói gà bà nghe vịt ấy -_-)

Thấy anh gật đầu, một lần nữa y khôi phục lại dáng cười: “Tốt, chuyện báo thù giao cho tôi, anh không cần lo.”

“Ừm.” anh không khỏi lo lắng, Chu Tường và đám bạn chỉ là mấy đứa nhỏ chưa hiểu chuyện thôi mà, nếu y làm quá đáng, sẽ xảy ra tai nạn chết người đó, vậy cũng quá rồi, anh không thể tưởng tượng được cảnh anh em tương tàn của họ.

“Đừng làm quá, chỉ giáo huấn một chút thôi.”

“Anh lại cầu xin thay cho họ sao?” là người luôn để lộ bộ dáng ôn nhu trước mặt anh, khi nghe được lời cầu xin của anh, không nhận được mà lạnh mặt lại.

Lăng Thịnh Duệ bị đường nhìn sắc bén của y dọa sợ, cúi đầu, không dám nói nữa.

Chu Dực trầm mặc nhìn người đàn ông này, cố gắng áp chế cơn ghen tức trong lòng mình, khôi phục lại ôn nhu: “Đừng lo, tôi biết chừng mực mà, anh không cần sợ vậy.”

Lời nói nhàn nhạt, nah biết y giận mất rồi, không dám nói tiếp, vẫn cứ cúi đầu.

“Xin lỗi, tôi không nên xen vào việc tư của cậu...”

Ý thức được mình làm anh sợ, Chu Dực vội vàng bù đắp lại: “Không sao đâu, tôi biết anh lo cho tôi mà.”

Anh không nói gì.

“Được rồi, đừng... nghĩ đến chuyện đáng ghét này nữa, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn.” Chu Dực cười nói sang chuyện khác.

“Ừm, không cần phiền phức như vậy, ăn ở nhà...” thật sự là bây giờ anh không muốn ra ngoài chút nào cả.

Chu Dực vươn tay, đặt trên miệng anh, ý bảo anh đừng nói gì hết, con người đen ánh trần ngập chờ mong: “Không nên từ chối, hôm nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của tôi, tôi muốn cùng ở với anh.”

Lời nói của Chu Dực thành công dời đi lực chú ý của anh, anh mở to hai mắt: “Cậu còn chưa tròn hai mươi ba sao?”

Chu Dực nhướn mày: “Sao, kinh ngạc à?”

Anh vội lắc đầu: “Không, cậu đã qua hai mươi ba rồi thôi, không nghĩ tới cậu còn nhỏ vậy.” hơn nữa, cậu thực sự không giống với người chỉ mới hai mươi ba, thành thực hơn nhiều...

(Kaze: ý thức là trông anh Dực trưởng thành hơn tuổi thật nhiều, ý là người thành công ở tuổi này không nhiều ấy...v hong có chê anh già đâu.v)

Đương nhiên, cậu nói tiếp theo anh không dám nói ra.

Chu Dực nhìn ra được anh bối rối, khóe miệng câu lên nụ cười xấu xa, tới gần anh, nói: “Chẳng lẽ nhìn tôi già lắm sao? Có muốn tôi chứng minh cho anh thấy không? Thanh niên tinh lực rất dồi dào, cũng tràn đầy dục vọng...”

Lời y nói ra, khiến mặt anh đỏ rần, anh đứng lên, né khỏi y.

“Ừm, không cần.”

Mê hoặc thất bại, Chu Dực hơi thất vọng, chỉ là không giận được, tay phải đặt sát mép chỗ dựa trên sofa, ưu nhã bắt chéo hai chân, dịu dàng nhìn gương mặt ngượng ngùng của đối phương: “Hôm nay sinh nhật tôi, anh định tặng tôi quà gì đây?”

Lăng Thịnh Duệ sùng sốt: “Tôi chưa chuẩn bị.”

“Bây giờ chuẩn bị cũng chưa muộn, thời gian còn sớm mà.”

Anh hơi xấu hổ: “Tôi không có tiền, không mua được thứ quý giá gì cho cậu cả.”

“Tôi không cần cái nào hết.”

“Vậy, cậu muốn quà gì?”

“Cái này hả...” Chu Dực sờ cằm, híp mắt quan sát trên dưới người anh một phen, nửa đùa nửa thật nói: “Nếu không thì, anh hiến thân mình làm quà cho tôi đi?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn vẻ mặt tươi cười không chút ý tốt của y, tạm thời không nói được gì, anh không nghĩ đến một người luôn luôn nghiêm túc sẽ có lúc lại nói ra lời này.

Chỉ là, đùa vui kiểu này có hơi...

“Cái này... sợ là không được.” anh nhàn nhạt cự tuyệt, chỉ là sắc mặt càng ngày càng hồng hơn.

Chu Dực bị dáng vấp của anh chọc cười, nhần nhần kéo lên tia đùa dai, bắt được tay của anh, cố sức kéo lại. Anh bị trượt chân, ngã vào lòng y, có điều khi lấy lại được tinh thần, anh đã bị y đặt dưới thân người.

“Cậu làm gì?” Hai tay bị trụ ở hai bên người, anh không cách nào nhúc nhích được, nhất thời kinh hoàng.

“Tôi nghĩ là hỏi anh, có thể chứ?” nhần thân y sáng quắc nhìn anh.

Anh nhắm mi lại, nhàn nhạt nói: “Đã thế này rồi, tôi còn có thể cự tuyệt sao?”

“Được.” ánh mắt ôn nhu của y như thiêu cháy người khác: ““Nếu bây giờ anh nói không được, tôi sẽ buông ra, tôi nói được làm được.”

Anh không nói gì.

“Anh không chịu nói gì, tôi xem như anh đã đồng ý đấy?” Chu Dực thử thăm dò.

Anh cắn cắn môi dưới, trên mặt đỏ hết cả lên, nhưng vẫn không mở miệng, tuy không nói ra nhưng ánh mắt anh đã biểu hiện lên tất cả.

Nội tâm y mừng như điên: “Tôi không khách khí đâu.” Dứt lời, y cúi đầu, bắt lấy cảm anh, nhẹ nhàng hôn xuống.

Y không sót ruột cướp đoạt, chỉ vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm lên mặt anh, biết y không giữ được, anh đành mở miệng ra, ý hòa theo động tác của y, lúc đó Chu Dực mới luôn đầu lưỡi tham nhập vào khoang miệng anh.

Lăng Thịnh Duệ bị người ôn nhu hôn như thế, rất nhanh đã không chịu được, đầu óc trống rỗng, anh có cảm giác mình đang lạc vào một vùng biển rộng xanh mát, thân thể từ từ chìm xuống, anh đắm chìm trong nhu hòa của Chu Dực, không thể kiềm chế được nữa...

Cứ như vậy trải qua dưới ánh hôn hôn, Lăng Thịnh Duệ bị Chu Dực đặt dưới thân trên sofa chật hẹp, hai người gian nan hôn môi, hầu như quên mình.

Ngoài cửa sổ, ánh chiều đỏ rực như màu máu chiếu rọi như thiêu đốt người khác tạo nên cảnh sắc đỏ mê tình không gì sáng được

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Biến Đổi Bất Ngờ Trong Bữa Cơm

Địa điểm dùng cơm chính do Chu Dực tỉ mỉ chọn lựa là ở một nhà hàng Tây, hai người đi theo người hướng dẫn và chỗ mà Chu Dực đã đặt trước.

Người trong nhà hàng cũng không quá đông, hơn nữa còn rất yên tĩnh, khác hẳn những khách hàng đều vô cùng ồn ào chính ngồi trên chỗ của mình, động tác ưu nhã vô cùng, nghệ sĩ violin nhắm mắt lại, đặt cây đàn ở giữa, vô cùng hăng say kéo đàn theo nhịp nhạc tan ra.

Anh đi theo sau Chu Dực, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, trước đây anh chưa bao giờ đi đến nhà hàng như thế này, trong ấn tượng của anh, nơi ăn uống lúc nào cũng ồn ào hết mà? Với bầu không khí này, làm cho anh sinh ra cảm giác trầm lắng quá mức, khiến anh không quen được, nảy sinh ý nghĩ muốn đi về.

“Sao vậy? không thích chỗ này à?” Chu Dực quay đầu, nhìn biểu tình không được tự nhiên của anh, cười hỏi.

“Không phải, thích lắm” anh nói ra lời trái với lương tâm, anh không muốn Chu Dực mất hứng.

“Bình thường tôi hay đến đây lắm, hương vị thức ăn Pháp ở đây không tệ.” y mỉm cười: “Chỉ cần ăn xong, tôi tin nhất định sẽ thích thôi.”

Anh bất đắc dĩ mỉm cười: “Mong là vậy.”

Vừa hay bàn ăn của họ lại ngay cạnh tấm cửa sổ thủy tinh vô cùng lớn, nó phản lại hết tất cả cảnh đêm đầy màu sắc hoa lệ của thành phố ban đêm.

Sau khi vào chỗ ngồi, Chu Dực cầm thực đơn, mở ra nhìn thoáng qua, mỉm cười nói với phục vụ: “ốc sên bơ hương thảo (*), ốc sên kiểu Pháp, bò bít tết.”

(*) Cảm ơn bạn bi ngân hoa đã giúp ♥ ♥

Phục vụ mỉm cười trả lời: “Vâng.” Sau đó chuyển sang hướng Lăng Thịnh Duệ, lễ phép đứng đợi anh gọi món.

Anh không biết phải ăn cái gì, không thể làm gì khác ngoài buông thực đơn, khổ sở nhíu mi nhìn Chu Dực: “Tôi ăn giống cậu được rồi.”

Chu Dực cười ha ha: “Được, mấy... món này rất hợp với khẩu vị của anh.”

“Mong vậy.” Lăng Thịnh Duệ ừ ừ, anh có cảm giác trước mặt Chu Dực, luôn luôn có cảm giác không thích hợp cho lắm.

Trong lúc ngồi đợi, anh nghiêng mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh đêm bên ngoài, suy nghĩ đến xuất thần. Chu Dực chống cằm ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, nhân thân anh rất bất an, ánh đèn hồng bên ngoài chiếu vào đôi mắt càng làm nó thêm rạng rỡ sinh động, mông lung như ngọn đèn đêm, khiến cho khuôn mặt của anh càng thêm nhu hòa làm tâm Chu Dực càng động tâm hơn.

“Tôi...”

Y vừa mở miệng, vừa lúc giọng ca song song cất lên, nhất thời lời nói của y bị kiềm lại, mà Lăng Thịnh Duệ cũng lấy lại được tinh thần, cả hai cùng nhìn về hướng giọng ca truyền tới.

Không biết từ lúc nào, chính giữa nhà hàng đã xuất hiện một ca sĩ da đen người nước ngoài mặc quần áo đen ngồi trên ghế, nhẹ nhàng cất giọng hát bằng âm giọng người Anh.

Âm giọng người da đen rất ấm áp, tựa như tơ lụa phảng phất qua lỗ tai mỗi người nghe, khiến anh nghe đến thất thần.

“Anh thích bài này sao?” Đường nhìn của Chu Dực chưa bao giờ dời khỏi người anh.

“Ừm, trước đây có nghe qua, rất thích.” Anh mỉm cười gật đầu.

“Tôi đặc biệt tặng anh.”

Anh kinh ngạc quay đầu nhìn, nhãn thần Chu Dực rất ôn nhu: “Bài hát Ca sĩ đó ca tên là Enless-Love, lời bài hát đều là tiếng lòng tôi muốn nói với anh.”

Anh chăm chăm nhìn y, không biết trả lời thế nào mới tốt, vì vậy trầm mặc.

Chu Dực cũng không để ý gì nhiều, cho rằng việc đó cũng bình thường, nên chuyển đề tài, cười nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi, được tặng người đẹp như anh là mong ước của tôi.”

(Kaze: á á á á á!!!!!! , ai tang cho tui tình đi mờ á á á á!!!! ôn nhu qớ đi)

Đột nhiên bị chuyển đề tài đột ngột, thậm chí anh còn chưa bắt kịp nhịp câu chuyện của y nữa, nhất thời hơi bất ngờ, nhưng cũng chỉ thờ dãi một hơi, cũng được, Chu Dực chưa nói ra chuyện gì đó bắt anh phải trả lời lại.

“Sinh nhật vui về.”

Anh hít sâu một hơi, áp chế con tim đang đập nhanh của mình, cười chúc mừng y.

“Chỉ vậy thôi?” Chu Dực nhướn mày, hơi thất vọng.

“Vậy, chúc cậu phát tài?” Lăng Thịnh Duệ không kìm ra được từ phúc lợi nào hơn, cho nên nói ra một câu vô thức, nghe xong chính anh còn muốn cười.

Chu Dực cũng bị chọc cười: “Anh thật thú vị.”

“Ha ha, chẳng lẽ cậu vẫn nghĩ tôi không thú vị sao?” Tâm tình anh vốn tốt, nên hòa theo: “Tôi vốn là một ông chú, so với mấy người các cậu hẳn phải là đồ cổ rồi, không biết các cậu lại thích như thế.”

Chu Dực đột nhiên nghiêm túc: “Anh biết rõ tôi thích anh.”

Nụ cười của anh cứng đờ, cúi đầu, rầu rĩ nói: “Tôi làm sao biết.”

Trong mắt Chu Dực hiện lên tia thất vọng, nhưng khôi phục lại rất nhanh, y cười: “Ha ha, nói giỡn thôi, tôi chưa bao giờ nói với anh sở thích của mình, chờ về nhà tôi nói cho nghe.”

Anh gật đầu.

Phục vụ rất đúng thời cơ xuất hiện, đánh vỡ bầu không khí cứng nhắc của hai người, đặt mỹ vị lên bàn ăn, những món ăn khiến người sôi sục, không những làm giảm tâm trạng thấp thỏm của anh mà còn khiến tâm tình của anh vui hơn.

Chỉ là...

Nhìn đến bộ đồ ăn rườm rà trên bàn, anh lại bắt đầu đau đầu, thật sự anh không biết dùng... mấy cái này, còn đây lại là nhà hàng Tây, không thể nào xin phục vụ đổi đĩa được, nhất định bị cười đến rụng răng.

Chu Dực nhìn ra tâm trạng của anh, nên cười bắt đầu dạy anh cách dùng bộ dao nĩa: “Làm giống vậy, lấy nĩa kẹp thịt bỏ lại, rồi dùng dao cắt.” vừa nói vừa bắt đầu động tác cắt miếng thịt bò.

Lăng Thịnh Duệ tựa như rô bốt làm theo y, tuy động tác có hơi cứng ngắc, nhưng miễn cưỡng coi cũng được.

Chờ đến khi miếng thịt đầu tiên cho vào miệng rồi thì trán anh cũng thấm đầy mồ hôi.

“Cần tôi giúp không?” Chu Dực chưa ăn, mà hứng thú dạt dào nhìn động tác của anh, lúc cắt miếng thịt, đáng vẻ nỗ lực lại bất đắc dĩ của người này đáng yêu vô cùng, Chu Dực nhìn mà càng thấy thú vị.

“Ừm, không cần.”

Nhìn ý cười trong mắt y, anh biết đáng vẻ đáng xấu hổ của mình đều bị đối phương thu vào mắt hết rồi, mắt mặt không gì bằng, đầu cũng không ngẩng lên, anh rầu rĩ ăn miếng thịt bò trên đĩa, ừm, mùi vị không tệ, tuy rằng không biết nó làm như thế nào, vì vậy, lực chú ý của anh toàn bộ đều tập trung vào món ăn phía trước.

“Đồ ăn ngon lắm đúng không?” Chu Dực say sưa ngắm nhìn đáng vẻ của anh, cười nói.

“Ừ.” Anh liên tục gật đầu tán thưởng: “Hương vị rất tươi, mùi vị cũng đậm, thực sự rất ngon, móm gì vậy?”

“Ốc sên.”

Sắc mặt anh đại biến, cảm giác món ăn trong miệng lập tức thay đổi, gian nan nuốt xuống miếng ăn vừa đưa vào miệng, còn chưa kịp thưởng thức món ăn nữa, anh không xác định hỏi lại: “Cậu nói gì?”

“Ốc sên.” Y hơi kinh ngạc: “Lúc tôi gọi món, anh không nghe thấy sao?”

Dạ dày Lăng Thịnh Duệ bốc lên mùi chua, vội vàng che miệng, mặt xanh hết cả, lúc y gọi món, anh đang thất thần nên không nghe rõ, anh tình nguyện chưa từng nghe thấy sự thật này.

“Làm sao vậy?” Chu Dực kỳ quái nhìn anh.

“Xin lỗi, tôi không được thoải mái, tôi muốn đến nhà vệ sinh một lát.” Anh không dám buông tay, rất sợ chỉ cần nghĩ đến là sẽ phun hết mấy thứ trong bụng ra ngay.

Anh nói rất nhỏ, nhưng Chu Dực vẫn nghe ra, không khỏi hơi lo lắng: “Có phải không quen ăn ốc sên không?”

Anh gật đầu, nhưng trong lòng đã bốc lửa giận đùng đùng, tất nhiên, cậu có thấy người Trung Quốc nào lại ăn mấy món quái dị này chưa? Nghĩ đến chính mình vừa ăn nó, cả người run lên, con vật trong suốt nhầy nhụa, cả người anh tê dại, thiếu chút nữa là trực tiếp nôn ra hết.

“Toilet ở đâu?” Chu Dực bị vẻ đau khổ của anh dọa sợ, vội đứng dậy, chỉ về hướng nhà vệ sinh, lo lắng nhìn anh: “Có muốn tôi đi với anh không?”

Lăng Thịnh Duệ khoát tay, vội vã chạy ào vào nhà vệ sinh.

Chu Dực nhìn bóng lưng hối hả của anh, cảm thấy hơi bất lực. dùng nĩa ghim một con ốc được làm thành màu vàng kim đưa dần lên miệng, tình tế thưởng thức nó, y không giải thích được hơi nhăn mi lại: “Ngon thế mà, sao không quen nhỉ?”

Đóng cửa toilet, anh trực tiếp nhào vào bồn rửa tay, phóng hết những gì có trong bụng ra, thẳng lên khi dạ dày rỗng tuếch, cái gì cũng không còn, anh mới vô lực dựa vào bồn rửa tay thở dốc.

Anh nở vò nước, cho chảy sạch mấy thứ ấy đi, Lăng Thịnh Duệ hít nước lạnh lên mặt mình, khiến mình tỉnh táo hơn.

“Quả thật không sai, sau bao nhiêu ngày không gặp, anh đã câu dẫn được một chàng trai trẻ tuổi tài cao đầy hứa hẹn rồi ha.” Âm thanh lạnh như băng vang lên sau lưng, trong giọng nói lạnh lùng còn mang theo ý cười nhạo.

Anh bị hoảng sợ, xoay người lại.

Một thanh niên cao lớn tóc vàng kim đứng dựa vào cửa, một thân âu phục, khuôn mặt vẫn tuấn mỹ tựa như thiên thần, thân thể dựa ở cửa, ôm hai tay mỉm cười nhìn anh.

Anh không thể nào quên được, người kia chính là người ngoại quốc đã mạnh mẽ xâm phạm anh ở bữa tiệc rượu.

“Đức Duy Hoàn, sao cậu lại ở đây?” anh bắt đầu khẩn trương.

“Rất vui vì anh nhớ tên tôi.” Đức Duy Hoàn vẫn ang nét cười xấu xa bên mép, nhìn rất hả hê: “Ha ha, không chỉ có mình tôi thôi đâu, còn một người già trước tuổi của anh cũng sắp tới rồi.”

Nội tâm anh căng thẳng, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến Phương Nhược Thần.

“Anh nói xem, tên Trình Trí Viễn kia nếu biết được người hắn thích đang trải qua bữa tối lãng mạn với người đàn ông khác, hắn sẽ phản ứng ra sao?”

Nghe hắn nói, làm anh càng khẩn trương hơn.

“Sao các cậu lại ở đây?” anh che giấu nội tâm kinh hoàng, cúi đầu, nhàn nhạt hỏi.

“Đơn giản thôi, tôi có một người bạn rất xinh, mà cô gái đó biết Trình Trí Viễn vẫn đang cô đơn, nên muốn tôi giới thiệu cho hắn.” Đức Duy Hoàn buông hai tay xuống, bước qua chỗ anh: “Địa chỉ? Vừa mới cùng một gian nhà hàng với anh đó.”

Thân thể anh cứng đờ, vô ý thức lùi về sau, nhưng phía sau là bồn rửa tay, căn bản không có đường lui.

Đức Duy Hoàn đi tới trước mặt anh, hai tay đặt hai bên, hoàn toàn vây anh lại trong lòng, cúi đầu đưa mặt đến gần anh.

(Kaze: đừng tưởng anh đẹp trai muốn làm gì làm nha!!!! .... Tác giả và em cho phép ~~~~ tiếp tục đi anh ~~~ anh càng bi ối em càng thích!!!!)

Lăng Thịnh Duệ quay mặt đi, vươn tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị ôm trụ lấy, thậm chí còn vuốt ve sau lưng anh.

“Lâu không gặp, sao anh vẫn có mị lực lớn thế này.” Đức Duy Hoàn vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm qua gương mặt anh, mềm mại và ẩm áp, khiến anh

nổi một trận da gà.

“Cậu muốn gì!”

“Anh nói đi.” Không để ý anh giãy dụa, Đức Duy Hoàn đặt anh trên bồn rửa tay, tiếp tục sờ mó.

“Buông ra! ở đây là nơi công cộng!” mặt anh đỏ lên, tay Đức Duy Hoàn đã chạm đến chỗ anh không thể mở miệng nữa rồi.

Nháy mắt anh hiện lên tia phẫn nộ, dùng toàn bộ lực, cố sức hướng về bộ phận giữa hai chân hấn đá lên.

Đức Duy Hoàn không kích động, nụ cười càng đáng giận, ôm chặt đùi anh, nâng lên vòng qua thắt lưng mình, sau đó tiến về phía trước, một tư thế khuất nhục anh hoàn toàn mở rộng hai chân ra trước mặt hắn.

Hạ thân hai người dính sát vào nhau, cọ vào một chỗ.

“Nhìn anh rất giống đang đói khát mà, vừa thấy tôi muốn lên anh liền chủ động mở chân ra rồi.” Bàn tay không an phận quấy rầy cái đùi bị hấn bắt được ban nãy, sờ soạng một phen, tuy đã được cách bởi một lớp quần tây, nhưng xúc cảm truyền tới vẫn rất chân thật.

Cảm xúc không tồi...

Đức Duy Hoàn trầm nghĩ, dục vọng trong mắt càng sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Hiểu Lâm Chồng Chặt

Cảm giác được giữa hai chân mình có một vật thể cứng rắn cọ sát qua lại, khiến da đầu anh tê dại, khí lực của Đức Duy Hoàn lớn đến kinh người, khiến anh không động đậy được. trong lúc anh giãy dụa, tây trang Chu Dực tìm mãi mới chọn cho anh được bị tàn nhẫn xé mở, nút áo kim loại bị súc ra, rồi đây trên đất tạo nên âm thanh thanh thúy, mái tóc đã chải chuốt lúc ra ngoài giờ có chút lộn xộn, nhưng lại khơi gợi lên sự hứng thú.

Chưa kịp đau lòng thay tây trang, anh càng lo lắng cho tình trạng kế tiếp của mình hơn.

“Buông ra!” anh thấp giọng kháng nghị, nhưng không dám nói lớn quá, sợ âm thanh truyền ra ngoài nhà vệ sinh sẽ bị người khác nghe thấy.

“Ha ha, anh ở cùng tôi chỉ muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt à?”

Đôi mắt xanh lam của Đức Duy Hoàn bây giờ tràn ngập dục vọng, ban đầu hắn chỉ muốn chơi đùa người đàn ông có “Kỹ năng thu hút ong bướm” này thôi, nhưng hiện tại hắn chính thức bị khơi dậy dục vọng, anh càng giãy dụa bất lực hắn lại càng cảm thấy mê người.

Tay Đức Duy Hoàn nhanh chóng đặt trên áo sơ mi trắng của anh, vén vạt áo lên, như inh xà chui vào trong, trượt theo da thịt bóng loáng của anh lần mò về trước, đi đến ngực, nắm hạt châu bên trái.

Lăng Thịnh Duệ nảy lên hít một ngụm khí: “Dừng tay!”

“Khẩu thị tâm phi” (*) Đức Duy Hoàn hí hửng suy nghĩ, hạ thân càng tăng tốc ma sát vật nhỏ mềm nhũn giữa hai chân anh, tiếng vải vóc cọ vào nhau tạo thành âm thanh khiến người đỏ mặt tim đập, cộng thêm âm thanh do anh giãy dụa tạo thành.

(*Kaze: Miệng thì chửi nhưng trong lòng lại không)

Điểm mẫn cảm nhất của đàn ông bị kích thích mạnh mẽ, khiến anh không cầm trụ được nữa, có cảm giác nó sắp ngóc đầu lên rồi.

Đức Duy Hoàn hoàn toàn vui đầu vào cổ anh, giống như dã thú động dục cuồng bạo hôn, động tác vô cùng thô bạo.

Hắn rất chú ý, không để lại một chút dấu vết nào.

Anh bắt đầu ý loạn tình mê, ngẩng đầu lên thở hổn hển, phía sau người vẫn dựa vào mép bồn không ngừng lay động, tựa như đang chìm vào trong nước, anh cố gắng tìm kiếm gì đó có thể nắm bắt được không nghĩ lại chạm trúng chốt mở của vòi nước, làm cho toàn bộ nước đều phun ra ngoài.

Dòng nước lạnh lẽo trào ra, trượt theo cổ anh xuống, nháy mắt anh bị dòng nước tưới ướt đẫm, cả người run lên, chút mê loạn ban nãy giờ đa thanh tình lại chút ít, theo bản năng lấy tay đẩy mạnh Đức Duy Hoàn ra.

Có lẽ con người trong những trường hợp sẽ bộc lộ tài năng của mình, hoặc có lẽ lúc Đức Duy Hoàn đang chìm trong dục vọng đặc biệt thả lỏng, lúc

trước cho dù có giấy dựa thế nào cũng không thoát mà giờ đây anh không phí nhiều thời gian đã đẩy được hắn ra.

Bước chân không vững lúi về sau hai bước, Đức Duy Hoàn kinh ngạc nhìn anh, dường như hoàn toàn không thể ngờ tới được.

Ngay lúc hắn dờ ra, anh nhanh nhẹn chỉnh lại quần áo mất trật tự trên người mình, phần nộ trùng mắt: “Cậu là cảm thú à? Suốt ngày chỉ biết động dục?”

Trong mắt Đức Duy Hoàn ánh lên tia nhìn nghiền ngẫm, biểu tình kinh ngạc trong mắt phai đi, thay bằng nụ cười mê người không kèm chế được, liếm liếm đôi môi, dường như đã hiểu ra được: “Không, chỉ là tôi không thích kèm chế tình cảm bản thân thôi, ai bảo anh mê người thế kia? Tôi vừa nhìn thấy anh, đã nhìn không được muốn đề anh ra, sau đó điên cuồng làm tình.”

(Kaze: á á á!!! ai táng cho tui tình đi,v tui thích hai anh sát thủ quá rồi~~~~)

Lời nói nửa thật nửa đùa của của hắn, khiến anh đỏ mặt, càng thêm phần nộ: “Tôi và cậu vốn không quen nhau, hơn nữa không phải cậu nên ở cùng bạn gái mới phải hơn sao? Cậu sau lưng cô ấy cứ lảng nhảng vậy, không thấy quá phận sao?”

Đức Duy Hoàn nhún mi: “Từ khi nào tôi nói cô ta là bạn gái tôi?”

Anh nghi hoặc nhìn hắn: “Không phải cậu mới nói đang ở cùng một cô gái xinh đẹp sao?”

“Cô ấy là bạn tôi.” Ý cười càng sâu hơn: “Hay là anh nghe tôi ở cùng với người khác, nên ghen?”

Anh á khẩu không trả lời được, cảm giác mình và hắn không cùng chung ngôn ngữ, hoàn toàn không thể hiểu nhau.

Đúng lúc Đức Duy Hoàn tiến lại gần chỗ anh, muốn tiếp tục chuyện dở dang vừa rồi, thì điện thoại trong túi chợt vang lên, tiếng chuông dễ nghe xưa ta đi bầu không khí tối đen bao quanh hai người.

Đức Duy Hoàn hơi tiếc nuối nhìn anh, chậm rãi lấy điện thoại ra: “Có thể là Trình Trí Viễn cũng đang đi tới đây.”

Nội tâm anh căng thẳng, do dự một chút, vẫn nhỏ giọng hỏi: “Hai người có quan hệ gì vậy?”

“Bạn và đối thủ.” Hắn cười vô cùng bí hiểm, mở điện thoại, đưa lên bên tai: “Alo.”

Câu trả lời của hắn khiến anh mơ hồ, nhưng không dám hỏi nữa, lúc hai người đó nói chuyện, anh không dám phát ra một âm thanh nào, nội tâm vô cùng khẩn trương, sợ nhất là Đức Duy Hoàn nói với người đầu đây bên kia chuyện tình xảy ra ở nhà hàng của anh.

Dù thế nào anh cũng không nghĩ muốn gặp lại tên thanh niên bá đạo biến thái kia đâu.

“Hừm, đến rồi à, tôi đang ở toilet, ra ngay đây, chờ tôi một lát, cứ vậy đi tôi cúp đây.”

Nói chuyện hết sức ngắn gọn, hắn cúp máy rất nhanh, sau đó tới gần Lăng Thịnh Duệ, trong mắt hiện lên tia âm mưu: “Anh vẫn lo lắng tôi sẽ nói cho Trình Trí Viễn chuyện ở nhà ăn?”

Anh cúi đầu, không nói gì.

Một tay hắn đặt lên thành bồn, một tay thì ngả ngón nâng cằm anh lên: “Nếu tôi nói với hắn ta chuyện anh yêu đương với tên thương nhân tên Chu Dực ngoài kia, anh nghĩ phản ứng của tên đó sẽ là gì?”

Thân thể anh cứng lại, biểu tình trên mặt không đổi, chính là trắng bệch một mảnh, Đức Duy Hoàn thấy được sự sợ hãi trần trụi của anh.

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được, Chu Dực nhất định sẽ bị giết chết. Lăng Thịnh Duệ không muốn người đối tốt duy nhất với mình có chút tổn thương gì, vì thế anh căn môi dưới hỏi: “Cậu có điều kiện gì?”

“Rất thông minh.” Đức Duy Hoàn tán dương anh một cái: “ban đầu tôi còn nghĩ anh ngốc nữa cơ, còn tưởng anh chỉ có vẻ ngoài thôi chứ.”

Anh không hỏi đầu đề ý sự khinh miệt của hắn, chỉ lo lắng nhìn hắn, chờ đợi lời nói tiếp theo.

“Làm người của tôi.” Đức Duy Hoàn vuốt ve mặt anh, ánh mắt vô cùng ôn nhu: “Không phải bạn tình, mà là vợ tôi.”

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

“Vì cái gì?” Sau một lát, anh rầu rĩ hỏi, anh không rõ, tại sao mới vừa nãy người đàn ông ngoại quốc này còn tỏ vẻ khinh thường anh, sao giờ lại nói ra lời này.

“Cái này...” Đức Duy Hoàn buồn bực nhăn mi lại: “Tôi không biết, chỉ cảm thấy anh rất thú vị, cho nên mới nghĩ ở chung với anh hẳn rất vui, hơn nữa từ trước giờ tôi chưa bao giờ nói yêu ai hết, chỉ quan hệ thể xác thôi, nên bây giờ muốn thử cảm giác yêu một lần.”

“Tôi là đàn ông.” Anh dở khóc dở cười, có đàn ông nói chuyện yêu đương với đàn ông khác sao?

(Kaze: không phải ấy anh nói nhiều lần rồi sao, tại thức không chịu nghe thôi -_-)

“Tôi biết.” ngón tay Đức Duy Hoàn vuốt ve môi anh, cảm giác mềm mại mà ướt át làm hắn lưu luyến không thôi: “Nếu anh là nữ, tôi tuyệt đối đã không có cảm giác gì với anh, nhưng chính vì anh là nam, nên mới có vẻ đặc biệt đó.”

Lăng Thịnh Duệ hết chỗ nói, ngại biện gì thế này?

“Anh chịu không?” cồi lòng đầy mong chờ nhìn anh.

“Được rồi, tôi đồng ý.” Anh ừ ừ hồi đáp, ngoại trừ việc đáp ứng yêu cầu quá đáng này, anh không còn lựa chọn nào nữa: “Nhưng cậu cũng phải hứa với tôi, không được để cho Trình Trí Viễn làm tổn thương đến Chu Dực.”

“Tất nhiên, nguyên tắc của sát thủ từ trước tới nay là nói được làm được.” Đức Duy Hoàn nở nụ cười sáng lạn.

Không thể tiếp tục ở lại nhà hàng, anh liền theo Đức Duy Hoàn đến lối thoát hiểm đằng sau toilet, không biết tên này dùng cách gì mà không ai cản trở hết.

Không khí trong khách sạn tổng treo nhưng lạnh lùng, Lăng Thịnh Duệ thờ dài nhẹ ra.

“Anh chờ một lát, tôi lên ứng phó với lên kia, chờ một chút sẽ tìm cơ hội thoát ra, anh đến tiệm cà phê ngồi một lát cũng được.” hắn mỉm cười nói.

Nh gật đầu.

Đức Duy Hoàn một lần nữa đi vào khách sạn, anh thì chán muốn chết, nên đã tiện tay mua một tờ báo ven đường, tiến vào quán cà phê cách đó không xa.

Gọi một tách cà phê đen xong, anh mở tờ báo trên tay ra xem, không để ý nhìn lướt qua, sau đó đứng mạnh lên.

Người bên cạnh giật mình nhìn anh một cái, anh xấu hổ cười cười, vội ngồi xuống.

Đây là báo giải trí, ở giữa viết một tiêu đề đỏ tươi gần như phô trương ◁

Tiêu đề thông thường, nội dung thì khoa trương, nhưng đại khái anh xem cũng hiểu, chuyện là về một nữ minh tinh nổi tiếng, khiến hai người tuổi trẻ có tài không ngừng giao chiến, thậm chí còn đưa ra các phương án, nhà soạn báo còn đưa lên mấy bức ảnh dọa người, trong đó là ảnh chụp hai người đó với sao nữ kia, nhìn qua rất đáng tin.

Anh vô lực ngồi dựa vào ghế, đầu đau vô cùng.

Phương Nhược Thần thế nào anh không biết, nhưng chuyện Chu Dực có quan hệ với nữ minh tinh đó là không có khả năng, trong khoảng thời gian này, trời vừa tới một chút Chu Dực đã về với anh rồi, vốn không có thời gian tình lực để đi trăng hoa với người khác, càng không nói là tranh sao nữ kia với Phương Nhược Thần, cái đó đúng là Thiên Phương dạ đàm (*), tâm tình y luôn trầm ổn, tuyệt đối không thể làm ra mấy chuyện dờ hơi này được.

(*)nghìn lẻ một đêm, 1 cách nói ý chỉ chuyện khó tin, không có thật (bỉ ngạn hoa)

Vậy, nguyên nhân hẳn là...

Về mặt anh đầy hắc tuyến, Hẳn là Phương Nhược Thần nghĩ Chu Dực giấu anh, nên tìm mọi cách đối phó Chu Dực.

Nội tâm anh tràn ngập áy náy, không ngờ được chuyện tình liên quan giữa mình và hai anh em nhà kia, lại lôi Chu Dực vô tội vào cuộc, mà Chu Dực không muốn anh lo lắng mà không đề cập tới, tự một mình chống đỡ.

Lăng Thịnh Duệ cảm động vô cùng, Chu Dực quả là người tốt, mình không thể tiếp tục liên lụy y.

Vội vàng ra khỏi quán cà phê, anh đến trạm điện thoại công cộng, lấy ra một đồng xu, do dự nửa ngày không dám bỏ vào.

Anh thật sự không biết mình có quan hệ thế nào với hai người đó, ở Phương gia lâu vậy rồi, ngoại trừ nhục nhã do hai anh em ban cho thì chỉ còn sự xâm phạm tàn nhẫn từ thể xác đến tinh thần. anh không hận họ, dù sao trong lúc anh không có nơi để đi, chính họ đã thu lưu anh, anh nghĩ chỉ phân biệt giới hạn với họ thôi.

Quên đi, tới đâu thì tới, coi như báo đáp Chu Dực bấy lâu đã che chở cho anh, anh quyết tâm, bỏ đồng xu vào, sau đó nhanh tay ấn dây số Phương Nhược Thần ép buộc anh phải nhớ.

Chuông điện thoại vang lên được hai hồi, anh còn chưa kịp chuẩn bị tốt tâm lý, thì bên kia đã đổ ập đến một tràng âm thanh quen thuộc: “Alo, là anh đúng không? Anh đang ở đâu? Có phải xảy ra chuyện gì không? Sao lại đột nhiên mất tích? Trả lời tôi.”

Lăng Thịnh Duệ bị những câu hỏi liên tiếp của cậu làm cho choáng váng, cố sức bình thần mở miệng nói: “Phương Nhược Thần, là tôi, Lăng Thịnh Duệ.”

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

Phương Nhược Thần không nổi trận lôi đình như anh tưởng, ngữ khí nghe như mừng rỡ như điên, âm thanh còn không khống chế được vui mừng mà run rẩy, anh kinh ngạc, sao lại thế này? Phương Nhược Thần không giống trước kia mắng người khác sao? Cậu ta đổi tính rồi?

Anh càng thêm hoài nghi, sau đó bừng tỉnh, có lẽ cậu sợ dọa anh chạy mất, có lẽ cậu nghĩ cách chờ anh về Phương gia rồi mới trừng trị sau.

Lăng Thịnh Duệ cười khò, dù sao thì anh cũng sẽ không quay về nơi quá quý đó đâu, anh chịu đủ lắm rồi.

“Cậu đừng kích động, tôi nghĩ mình phải nói rõ ràng, tôi và Phương gia các cậu không có quan hệ gì, tôi mất tích không liên quan tới Chu Dực, mà chỉ là sợ hai người, cho nên xin các người đừng .... Đối phó với Chu Dực nữa, cậu ấy vô tội.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Đau Lòng Rồi Đi

Anh nói xong hết thì trầm mặc, Phương Nhược Thần bên đầu dây cũng không mở miệng, hai người cứ giằng co như thế, trên đường người đến người đi, nhưng anh lại có cảm giác rất tĩnh mịch.

“Anh và Chu Dực đang ở cùng nhau.” Phương Nhược Thần dùng một câu khẳng định để hồi đáp, ngữ khí lạnh dần.

Anh không phủ định, dù sao thì sau này Phương Nhược Thần cũng biết sự thật, anh dùng một chút, tiếp tục nói: “Tôi biết bây giờ cậu đang đối phó với Chu Dực, nhưng dù sao thì mọi chuyện vẫn không liên quan đến cậu, cậu thu tay lại đi, đừng... phá nữa.”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến tiếng cười nhạt: “Chẳng lẽ anh cho rằng tôi chủ động tìm Chu Dực gây phiền?”

Anh xoa huyết thái dương hơi đau: “Không cậu còn ai nữa?”

Anh không nghe rõ hàm ý của cậu, ý của cậu chỉ là hỏi anh cho rằng mình gây phiền phức cho Chu Dực sao, nhưng anh lại hiểu thành Phương Nhược Thần đang biện giải không phải cậu gây phiền. đoạn đối thoại này hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng Lăng Thịnh Duệ không được mất kiên nhẫn.

“Tôi không muốn dính dáng gì đến cậu nữa, tôi chỉ hy vọng cậu rũ lòng thương, cho dù có tức giận thì chỉ nên hướng về tôi, không cần lôi người không liên quan vào cuộc, tôi biết hai người rất ghét tôi, tôi cũng mặc kệ hai người xem tôi như người hầu sai sử lâu vậy, cũng đủ rồi. tôi rất mệt mỏi, các người buông tay đi, tôi không còn sức chịu đựng... các cậu khi dễ nữa.”

Lăng Thịnh Duệ định nói “chà đạp”, nhưng lời đến miệng lại thay đổi, anh tự cười giễu “chà đạp” không phải chỉ dùng cho phụ nữ thôi sao, mình là đàn ông, bị chà đạp chỗ nào?

“Anh cho rằng mọi chuyện là tôi sai?” thanh âm cậu lạnh tới mức đóng băng, ngữ khí lại thản nhiên, tựa như áp lực, giống như cảm giác đón bão vậy.

“Những gì muốn nói, tôi đều đã nói xong, còn lại tự cậu hãy suy nghĩ đi, tôi nghĩ từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, hy vọng cậu và Phương Vân Dật có thể trưởng thành hơn.”

Lăng Thịnh Duệ nói xong đã buông điện thoại bên tai xuống, cũng không quan tâm đầu bên kia truyền đến tiếng rít gào của cậu: “Anh dám ngắt điện thoại thử xem, tôi cho anh...” thanh âm của cậu nghe qua đã tức giận đến cực điểm, nhưng anh không nghĩ sẽ gaowj lại cậu nữa, nên quyết đoán ngắt điện thoại luôn, cả buổi điện thoại nháy mắt yên tĩnh lạ thường.

Anh tựa lưng vào cửa buồng điện thoại trong suốt, vẻ mặt mệt mỏi, mới nãy bị đùa giỡn trong nhà vệ sinh có một ít dính ở cổ tay anh, một trận gió lạnh theo bên ngoài thổi vào buồng điện thoại, mang đến cảm giác lạnh thấu xương.

“Cuối cùng cũng xong.” Khóe miệng anh cong lên một nụ cười chua xót.

Giờ phút này, Lăng Thịnh Duệ rốt cuộc cũng thoát khỏi sự sợ hãi vô cùng kia rồi, nhưng, trong lòng anh cũng không vui sướng gì, ngược lại rất buồn phiền. về sau, nên đi đâu đây?

“Xin hỏi, anh có thể tránh ra một chút được không, tôi muốn gọi điện thoại.”

Lăng Thịnh Duệ mở to mắt, nhìn về phía phát ra âm thanh, là một nữ sinh đang đứng ngoài buồng điện thoại, vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn anh, trong tay cầm một tấm card điện thoại.

Anh mỉm cười ôn hòa: “Xin lỗi, vừa rồi tôi không chú ý.”

“Không, không sao đâu.”

Về mặt nữ sinh đang đầy nghi hoặc sau khi thấy nụ cười của anh thì biểu tình cũng thả lỏng hơn, vội vàng cúi đầu, tránh tầm mắt anh, hai bên má dần đỏ ửng lên.

Anh nghiêng người ra khỏi buồng điện thoại.

“Tiểu Thủ đứng không? Là em, mẹ em giám hộ rất chặt, căn bản em không thoát thân được, em tranh thủ lúc mẹ đi tắm lén chạy ra đây, nhiều lần cũng chỉ nói được mấy câu với anh thôi...”

Giọng nói hưng phấn của nữ sinh vang lên sau lưng, anh không định nghe lén cuộc trò chuyện của người khác nên vội tranh đi.

Quay đầu nhìn thoáng qua nữ sinh trong buồng điện thoại, cô đang dựa nửa người qua một bên vách, không coi ai ra gì đứng tâm sự với bạn trai mình, ngón tay đặt trên điện thoại cuộn tới cuộn lui, về mặt tươi cười ngọt ngào, điển hình của nữ sinh đang yêu lần đầu.

Anh thu tầm mắt lại, hơi buồn bực, trẻ con thời nay sao lại thành thực sớm quá vậy?

Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt trưởng thành rất sớm của Chu Dục và Phương Văn Dật, anh rùng mình một cái, dùng sức lắc đầu, buộc chính mình không được suy nghĩ về vấn đề này nữa.

“Lăng Thịnh Duệ, quên quá khứ kinh khủng này đi, cuộc sống kế tiếp, chính là của mày.”

Anh nắm chặt tay, cổ vũ chính mình. Suy nghĩ về việc gồng xiềng phải chịu một thời gian dài về sau không còn nữa, cả người anh thoải mái hơn nhiều.

Ngẩng đầu nhìn đỉnh nhà hàng anh không với tới, anh nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt Chu Dục, tuy cậu rất tốt với tôi, nhưng xin cậu thứ lỗi, tôi không thích hợp làm người yêu đâu. Quên tôi đi, cậu là một người hoàn hảo, nhất định sẽ tìm được một người xứng với cậu hơn.

Cuối cùng liếc mắt nhìn về hướng ngồi của Chu Dục, anh yên lặng cười một cái, xoay người rời đi.

Anh không định ở chỗ này đợi Đức Duy Hoàn, anh cảm thấy hiệp định lúc đó rất ngu xuẩn. tuy rằng hắn là người nói năng ngọt xớt, nhưng anh tin hắn không phải loại người thích châm ngòi vào lửa khơi dậy thù hận nên anh không lo lắng.

Còn về Trình Trí Viễn...

Sắc mặt anh trầm xuống, anh đối với người này trừ chán ghét chỉ có sợ hãi, nên hy vọng có thể cách hắn xa xa một chút, cả đời không gặp thì tốt hơn.

(Kaze: đừng vậy mà ... T^T e thích anh ấy nhất đó thúc.. đừng phũ phàng vậy chứ)

Anh định quay về nhà xem Lăng Hạo thế nào, nhưng lập tức vứt bỏ ý nghĩ đó đi, anh lo Phương Nhược Thần đang ở đó ôm cây đợi thỏ.

Đêm dần sâu, một mình anh đứng ở bờ sông.

Gió rất lớn, mái tóc mềm mại của anh lay động nhẹ theo gió, ánh mắt anh cũng như mặt sông đen ngòm, thâm trầm không thấy đáy.

Đợi đến hừng đông anh sẽ rời khỏi nơi này, một thời gian ngắn sẽ không trở về. nhớ lại trước đây, anh phát hiện nơi mình chịu nhiều nhọc nhằn này cũng không đáng hết lắm, ít ra, khoảng thời gian anh ở cùng gia đình rất hạnh phúc.

Còn có Chu Dục...

“Làm sao, nghĩ quẩn trong lòng, muốn nhảy sông tự tử à?” giọng từ tính từ sau vang lên, một đôi bàn tay hữu lực đồng thời đáp lên vai anh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ.

Thân thể ấm áp từ phía sau áp tới, anh dùng vài giây mới phản ứng lại, anh đột ngột được một vị khách không mời ôm vào lòng.

Tâm anh dần lạnh xuống, giống như đáy nước sông lạnh lẽo đang tràn vào.

“Đức Duy Hoàn, sao cậu tìm được tôi?” anh bất đắc dĩ hỏi, vừa mới nghĩ ra kế hoạch trốn tránh hoàn hảo.

Chưa bắt đầu, đã bị tuyên án tử hình.

“Tôi có cái này.”

Một cái máy điều khiển từ xa gì đó được đưa đến trước mặt anh, trên màn hình là màu xanh biếc, có hai điểm đỏ không ngừng chớp động, gắt gao bám sát vào nhau, cũng như anh và Đức Duy Hoàn vậy.

Lăng Thịnh Duệ cần môi dưới, ban đêm tối đen, nhưng sắc mặt anh lại trắng bệch một mảnh.

“Bảo bối, đừng quên tôi là sát thủ, tôi có rất nhiều máy móc hiện đại công nghệ cao đó.” Đức Duy Hoàn thân thủ trượt theo áo sơ mi của anh lấy xuống một cái cúc áo, bỏ vào túi mình. Nặng nề cười, cầm hắc đề trên vai anh: “Cho dù anh có chạy tới chân trời góc bể tôi cũng tìm được anh.”

“Sao lại không chịu buông tha cho tôi?”

“Vì anh đặc biệt.”

Hai tay Đức Duy Hoàn bao trước ngực anh, gắt gao ôm lấy anh, dùng sức rất lớn, giống như muốn khảm anh vào người mình, Lăng Thịnh Duệ không cách nào cự cự được, cả người bị siết đến đau, thậm chí không khí trong phổi đều bị đè ép. Anh không giãy ra, mặc cho Đức Duy Hoàn dùng tư thế bá đạo này ôm anh, cảm giác cứ như hít thở trong tuyệt vọng, tạo ra khoái cảm trong sự tuyệt vọng đó.

“Kế tiếp anh định đi đâu?” Không biết qua bao lâu, hắc mồi buông anh ra, đi tới bên cạnh dựa vào lan can phía sau lưng, nhìn anh mỉm cười.

Lăng Thịnh Duệ đánh bạo tiến tới: “Tôi nghĩ muốn chết.”

“Ha ha, vậy tôi chết với anh, nhưng mà địa điểm, đổi lại trên giường?” Đức Duy Hoàn cười hề tiện nói.

(Kaze: tính làm tới chết, tính tấn nhân vong hờ anh??? được ạ!!! em cho phép!!!)

Lăng Thịnh Duệ không nhìn đến biểu tình vui đùa kia của hắc mồi, mặt không chút thay đổi, cũng không nói chuyện.

“Giỡn thôi.” Đức Duy Hoàn thấy anh không thêm quan tâm, nên tự mình giảng hòa, hắc mồi do dự một chút, sờ sờ cằm, hỏi: “Tiếp theo tôi tính đi du lịch vòng quanh thế giới, anh có nghĩ đi chung với tôi không?”

Lăng Thịnh Duệ chìm trong trầm mặc.

Quyển 2 kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Một Năm Rưỡi Sau

Một năm rưỡi sau.

Lăng Thịnh Duệ tay nâng hành lý, đứng trong đại sảnh sân bay, bình tĩnh nhìn hàng người ra ra vào vào.

Ban đầu, những người qua lại còn có thể dùng thái độ bình thường mà nhìn anh, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn đứng yên bất động, dần dần, thái độ của những người đi ngang qua đều cảnh giác với người đàn ông mang kính râm có vẻ thần bí này, đều không hẹn mà tránh xa.

“Vị này, xin hỏi anh có vấn đề gì cần giúp đỡ không?” Thấy anh đứng yên một chỗ hơn mười phút, một người bảo vệ không kiềm được mà đi đến, ngữ khí coi như lễ phép, nhưng ánh mắt nhìn thì chắc chắn người ta đã xem anh như nhân vật nguy hiểm rồi.

Lăng Thịnh Duệ nở nụ cười nhạt với người bảo vệ: “À, không cần đâu, tôi chỉ đang suy nghĩ thôi.”

Người bảo vệ trẻ tuổi đen mặt: “Phiền anh đừng nên đứng ở đây, sẽ tạo cho du khách cảm giác không tốt.”

“Xin lỗi, tôi không để ý.”

“Không sao.”

Ra khỏi cửa sân bay, Lăng Thịnh Duệ hít sâu một hơi.

Bầu trời giữa hè thật sáng, thậm chí là chói mắt, Lăng Thịnh Duệ tháo xuống cặp mắt kiếng vẫn luôn đeo trên người, hít mát lại hồi tưởng cái này quen thuộc, rồi lại thành phố kia xa lạ.

Vốn Lăng Thịnh Dệ không có dự tính quay về nơi này, nhưng vì tổng bộ của tổ chức triệu lệnh khẩn cấp, nên họ mới kết thúc chuyến đi vòng quanh thế giới đầy tự do này, chính vì vậy anh một lần nữa quay về nơi mình đã sinh sống mấy chục năm.

Đi du lịch hơn một năm, Đức Duy Hoàn dẫn anh qua rất nhiều nơi, dấu chân của họ trải dài trên khắp đất nước ngoại trừ Châu Nam Cực nằm ngoài

phạm vi lực địa, kích thích cùng lạc thú thâm hiểm khắp nơi tuy không làm anh hoàn toàn quên đi những kỷ ức về thành phố này, nhưng những đau xót trong lòng trước kia bây giờ đã giảm đi rất nhiều, đây cũng là lý do anh thuyết phục mình quay trở lại đây.

Thời gian có thể xóa nhòa tất cả, những lời này dùng trên người anh không đúng cho lắm, nhưng, những người kia có lẽ đã cho là anh không còn trên đời này nữa rồi.....

Lăng Thịnh Duệ nở nụ cười đậm nhạt, đeo kính lên lần nữa, che đi khuôn mặt vô cùng anh tuấn, hòa vào ánh dương chói lọi bên ngoài sân bay rồi khỏi đó.

Đi tới ven đường, Lăng Thịnh Duệ giờ tay vẫy một chiếc taxi, đem hành lý bỏ vào trong cốp xe, sau đó ngồi ở hàng sau, nói địa chỉ cần đến cho tài xế.

Đường như khi nghe được địa chỉ kia, trong lòng tài xế mang theo nôn nóng khởi động xe. Lăng Thịnh Duệ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ liên tục thay đổi, cảm xúc lẫn lộn, vừa hưng phấn lại vừa lo lắng. Cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm về nhà, nhưng lại sợ Lăng Hạo nhìn thấy anh ại chối bỏ anh.

Đã 2 năm rồi anh chưa gặp lại Lăng Hạo, lần này cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng phải làm tròn bổn phận làm cha.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ, trên mặt hiện lên ý cười, nhưng khóe mắt lại hơi ươn ướt.

Xe rất nhanh đã đến khu trung tâm, khi chạy đến ngã tư gần thị trấn thì thân xe lay động một chút, rồi chậm rãi dừng lại.

“Làm sao thế?” Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc hỏi.

“Xin lỗi, hình như xe xảy ra vấn đề.” Tài xế trẻ tuổi quay đầu lại cười cười xin lỗi anh, mở cửa xe, bước ra ngoài kiểm tra tình hình, sau đó quay đầu lại nói: “Xin anh chờ cho một chút, tôi sửa một lát là được.”

“À, không sao, tôi cũng không vội.” Lăng Thịnh Duệ khách khí nói.

Tài xế sửa xe mất gần nửa tiếng đồng hồ, Lăng Thịnh Duệ buồn chán ngồi sau xe, cũng may anh là người có tính kiên nhẫn cao, nhưng cũng cảm thấy hơi buồn bực.

Cho đến khi trong radio phát ra một giọng nói ngọt ngào của một nữ MC: “Hoan nghênh các vị nghe đài MUSIC hôm nay của chúng tôi, tôi là người chủ trì Tiểu Vĩ, chúng ta bắt đầu chương trình thôi nào, đầu tiên chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức ca khúc do ca sĩ mỹ nam lạnh lùng Chu Tường sáng tác và trình bày, ca khúc mang tên <.....”

Cái tên quen thuộc được nói ra, khơi ra đoạn ký ức đau khổ anh đã chôn sâu xuống trong lòng mình, đoạn ký ức anh muốn quên đi nhất.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, trong thời gian ngắn khó mà dần xuống được, cái tên Chu Tường này rất thường được dùng, chắc là không trùng hợp như vậy đâu, hơn nữa người kia rõ ràng là côn đồ, làm sao mà trở thành ngôi sao được.....

Âm nhạc nhẹ nhàng truyền ra, giọng ca tươi mát mà từ tính từ từ truyền ra, hòa vào làn nhạc nhẹ, như đang thổi mát ngọt vào trong lòng người nghe, làm tâm người nghe lắng đọng. Ca khúc êm tai, âm nhạc nhẹ nhàng, giai điệu hoàn mỹ, nhưng với Lăng Thịnh Duệ mà nói thì đây như là một đòn thiên lôi đánh xuống, cả người như bị giam lại, không thể cử động.

Giọng hát này, rõ ràng chính là giọng củ Chu Tường.

Lăng Thịnh Duệ thở gấp, không do dự mở cửa xe, nói với tài xế trẻ ở đằng xa: “Xin lỗi, tôi có việc gấp, không thể chờ được nữa, tôi đi trước đây.”

Tài xế ngạc nhiên nhô đầu ra: “A?”

Lăng Thịnh Duệ móc trong túi ra tờ 100 đồng, khom lưng đưa cho tài xế, mở cốp xe lấy hành lý ra, cũng không nói thêm câu nà, một mạch đi thẳng.

“Này, Anh gì ơi, anh đưa dư rồi!” Tài xế nhanh nhẹn chui ra từ dưới gầm xe lên, hô lớn với bóng lưng Lăng Thịnh Duệ nhưng không nhận được hồi đáp nào, có hơi buồn bực, thật không hiểu nổi, bộ dạng của người vừa rồi mới trước đó còn rất bình thản, tại sao mới giây sau sắc mặt lại kém như vậy?

Vội vã cuốc bộ rẽ vào hẻm tiếp theo, bước chân Lăng Thịnh Duệ không kịp dừng lại, thì đã nghe một tiếng thét khoa trương từ chân truyền tới.

“A! Hành lý của anh cán lên chân tôi.!!”

Ý thức được vấn đề, Lăng Thịnh Duệ vội dời hành lý về phía mình, quay đầu lại cười với người bên dưới: “Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi gấp, nên không chú ý.”

“Anh bị đui à, chân tôi đau muốn chết đây này.”

Người đang lớn tiếng kia là một cô gái vóc dáng cao gầy, dung mạo rất đẹp, trang phục lại hợp thời trang, trên mặt thì lại lộ ra biểu cảm vô cùng tức giận hết sức khoa trương, nhìn đáng vẻ như là hận không thể hung hãn nhào lên tấn công cho anh một trận.

Lăng Thịnh Duệ đầu hơi đau, anh ghét nhất là phải tiếp xúc với người ta trong hoàn cảnh này, nhất là phụ nữ, thật phiền phức.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý.” Roi vào đường cùng, Lăng Thịnh Duệ không thể làm gì ngoài việc xin lỗi, chỉ là cô ta không có ý gì là người giận, thậm chí

càng ngày càng bộc phát.

Trong lúc đang tranh cãi, nơi hai người đang đứng thu hút thêm nhiều sự chú ý, tất cả ánh mắt chỉ trích đều bắn về phía Lăng Thịnh Duệ, nhận định người này đang bắt nạt khuê nữ, mặc dù anh mới chính là người bị bắt nạt.

Lăng Thịnh Duệ không thể nói lý, nhất thời đầu đau đến thất lại, không biết phải giải quyết ra sao, thiế chút nữa này ra ý định chạy trốn thoát thân, nhưng ngay lúc đó, cô gái đang hung hăng phần nộ bỗng dung dịu lại, cử chỉ và giọng điệu như đang làm nũng: “Thần, anh đến rồi sao, em chờ anh lâu lắm rồi.”

Lăng Thịnh Duệ hai mắt mở lớn, nhất thời toàn thân nổi đầy da gà, vừa quay đầu lại, thì thấy một chiếc xe thể thao không thể nào xa hoa đang đậu ven đường, một thanh niên đáng người cao lớn từ trong xe đi tới.

Phuong Nhựt Thần.....

Trong đầu Lăng Thịnh Duệ bùm một tiếng, đầu văng mắt hoa, cố sức giữ chặt hành lý, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

“Làm sao?” Phuong Nhựt Thần nhăn mày lại, có chút không chịu được nhìn thoáng qua đáng vấp lòi thối, buồn cười của cô gái.

“Vừa bị người khác giẫm vào chân, đau quá.” Cô gái muốn dựa vào người Phuong Nhựt Thần lại bị cậu nhẹ nhàng tránh ra. Đảo nhẹ mắt nhìn người đàn ông, sau đó làm như không nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ, mà tầm mắt lần nữa rơi vào người cô gái đang rung rung nước mắt đắng kia.

“Thần, em...”

Còn chưa nói hết câu, Phuong Nhựt Thần đã nắm chặt vai cô, đẩy lùi về phía xe đằng sau.

“Anh, anh làm sao vậy? A! Đau quá!” Lưng cô gái đập mạnh vào cửa kính xe đằng sau, nhưng Phuong Nhựt Thần không để ý, cúi đầu, hôn xuống.

Bốn phía nhất thời im lặng, chỉ còn lại âm thanh nước nở.

“Ngô.....ngô.....”

Động tác của Phuong Nhựt Thần rất thô bạo, cô gái lắc đầu tìm lại hô hấp, vô lực ngã vào lòng cậu, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc, cục diện vô cùng nóng bỏng.

Người chung quanh nhất thời ngây ngốc, vội vàng lảng tránh khỏi hiện trường, còn Lăng Thịnh Duệ thì như vừa thoát được một kiếp.

Rất tốt, cậu ta không nhận ra mình, có thể đã quên anh rồi.....

Vừa xuống máy bay không lâu, đã gặp phải Phuong Nhựt Thần, làm cho Lăng Thịnh Duệ đề cao phòng bị, nhấc vali lên, tìm cách thoát thân như chuột cùng đường.

Chọn một con đường, xác định sẽ không gặp lại Phuong Nhựt Thần nữa, Lăng Thịnh Duệ thả lỏng, thở dốc từng ngụm.

Kính râm trên mặt vì xóc nảy, mà rơi ra, Lăng Thịnh Duệ khum người, nhặt kính lên mang vào. Lăng Thịnh Duệ thấy may mắn có lẽ vì kính râm nên Phuong Nhựt Thần không nhận ra anh, chỉ là anh không hiểu, một người không thích bị người khác chú ý như Phuong Nhựt Thần, sao tự nhiên lại làm ra chuyện thu hút ánh mắt người khác như vậy, lẽ nào qua một năm nay, tính cách cũng thay đổi theo?

Con đường có chút hẻo lánh, Lăng Thịnh Duệ đợi nửa ngày, có rất ít xe taxi chạy qua, hơn nữa đều đã có khách, không còn cách nào, anh đành đi bộ, mới vừa chạy nhanh lại bất cẩn vấp chân nên mỗi bước tựa như trượt hết khí lực của mình ra.

Cổ nện đau nhức, Lăng Thịnh Duệ không chú ý tới nữa, sau lưng cách anh không xa, Phuong Nhựt Thần lái chiếc xe thể thao chậm rãi theo sau.

Chưa đi được một trăm bước, thật là không thể chịu được nữa anh đành ngồi xổm xuống ven đường thu hai chân lại.

“Lên xe” Một giọng nam lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Lăng Thịnh Duệ giật mình, vội vàng quay đầu lại, chiếc xe của Phuong Nhựt Thần không biết từ khi nào đã đến phía ven đường, cửa xe mở, gương mặt lạnh lùng nhìn anh.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Thịnh Duệ là trốn, chỉ khổ nỗi bước chân đau quá, hơn nữa bên cạnh còn kéo theo một cái vali thật to, vì thế nhanh chóng bỏ cái suy nghĩ đó đi, anh đứng dậy, khách khí cười nói với người trong xe: “À, không cần đâu, tôi xuống dưới đón xe là được, không cần phiền cậu.”

Anh biết nụ cười hiện giờ của mình rất khó coi, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Lên xe, anh muốn đi đâu, tôi chở anh đi.” Phuong Nhựt Thần biểu tình không đổi, giọng nói lạnh băng một lần nữa vang ra.

“À.....”

Lăng Thịnh Duệ không biết rốt cuộc mình muốn gì, chập chập mở miệng, trên mặt tuy là biểu tình nhàn nhạt, nhưng trong lòng đã rối như tơ vò. Lo rằng

Phuong Nhựt Thần lại muốn cuốn lấy anh không buông, anh đành tiếp tục từ chối yêu cầu của cậu: “Tôi đi, cảm ơn ý tốt của cậu.”

Phuong Nhựt Thần không mở miệng, hai người đều trầm mặc nhìn nhau.

Lăng Thịnh Duệ cuối đầu, không dám nhìn thẳng vào Phuong Nhựt Thần, anh vốn cho rằng, cậu ta phải tức giận đến đánh anh một trận vì anh đã từ chối cậu ta những 2 lần, nhưng mà cậu ta không giận, chỉ lạnh lùng nhìn anh, không có hành động nào khác.

Lăng Thịnh Duệ đứng dậy, kéo hành lý đi về phía trước, cổ chân lại truyền tới cảm giác đau nhức nhưng anh không để ý tới, cố gắng không để lộ ra ngoài.

Anh không quay lại nhìn Phuong Nhựt Thần, trong lòng anh, hai người đã từ lâu không còn quan hệ gì nữa.

Nếu đã phân rõ giới hạn rồi, vậy thì không cần phải tiếp xúc thêm nữa làm gì.

Một đôi tay bỗng nhiên từ sau vườn ra, mạnh mẽ giật lấy vali của anh, Lăng Thịnh Duệ ý thức được là chuyện gì, bất đắc dĩ quay đầu nhìn lại, Phuong Nhựt Thần cầm chặt vali anh, không quay đầu nhìn mà tiếp tục kéo về xe mình.

Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng không dám, anh dự định bỏ lại vali mà tự đi một mình, nhưng vấn đề là hộ chiếu, giấy chứng nhận toàn bộ của anh đều ở trong đó, không còn cách nào khác là phải đi theo về hướng Phuong Nhựt Thần, nhỏ giọng cầu xin thanh niên mặt lạnh kia: “Cậu đừng như vậy, trả hành lý cho tôi đi, tôi muốn về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 2: Phần Nộ

Phuong Nhựt Thần không quay đầu lại, trực tiếp đem vali bỏ vào trong cốp xe, động tác cực kỳ thô lỗ, mặc kệ chuyện xe mình có bị sút mẻ miếng nào không, sau đó quay đầu, mở cánh cửa ghế phó lái, lạnh lùng nhìn Lăng Thịnh Duệ.

“Bước vào” Phuong Nhựt Thần nói.

“Tôi sẽ không trở về Phuong gia đâu.” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, dùng âm lượng nhỏ đến mức dường như chỉ mình anh nghe được, cuối cùng cố lấy dũng khí bổ sung thêm: “Tuyệt đối không”

Phuong Nhựt Thần không nói gì, chỉ trầm mặc khiến Lăng Thịnh Duệ hơi mất kiên nhẫn, anh ngẩng đầu nhìn cậu ta, cậu ta không giận, thậm chí còn không có biểu tình gì, Lăng Thịnh Duệ nghĩ có lẽ cậu ta muốn bảo trì phong độ nên cố nén giận vào trong không bộc phát ra ngoài.

Thấy cậu ta không phản ứng, Lăng Thịnh Duệ bạo gan bước về phía cậu ta.

Nhanh nhẹn đến phía chiếc xe, trong lòng Lăng Thịnh Duệ thầm cầu nguyện mong Phuong Nhựt Thần đừng dờ chừng ngăn cản mình, đáng tiếc sự thật không như mong đợi, khi anh còn chưa kịp giật ra cửa xe, Phuong Nhựt Thần phóng tới, bắt lấy cánh tay anh, kéo mạnh vào xe.

Lăng Thịnh Duệ vô thức giãy dụa, Phuong Nhựt Thần không khách khí nhét anh vào khoang xe, sau đó lấy chìa khóa, khoá trái xe lại.

Lăng Thịnh Duệ không mở được xe, hành động thô lỗ của Phuong Nhựt Thần làm anh có dự cảm không tốt, hoảng loạn, anh cố sức tông vào cửa xe, Phuong Nhựt Thần diện vô biểu tình nhìn hành động vô nghĩa của anh, có hơi ngạc nhiên, nói: “Tôi đưa anh về nhà.”

Lăng Thịnh Duệ dường như không nghe thấy lời cậu, vẫn cố sống cố chết liều mạng.

“Anh bình tĩnh một chút xem nào!” Phuong Nhựt Thần nổi giận, ngồi trở vào trong xe, dùng sức đóng cửa, bởi vì dùng lực có hơi mạnh tay làm cửa xe va vào thân xe tạo ra âm thanh đinh tai nhức óc, chiếc xe vì trận tác động vừa rồi mà hơi biến dạng.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, cuối cùng không dây dưa nữa.

Đối mặt với ánh mắt kinh khủng kia, Phuong Nhựt Thần rất muốn lơ đi, nhưng mà không nhịn được đành phải nói: “Anh không cần đề cao cảnh giác với tôi, tôi sẽ không làm gì anh cả đâu.” Giọng cậu hơi cao.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ cậu ta chỉ nói suông thôi, nhưng đối phương thật sự nổi máy, chạy về hướng hoàn toàn ngược với đường về Phuong gia.

Lăng Thịnh Duệ rất khó hiểu, rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?

Xe chạy rất nhanh, có cảm giác như đang muốn liều mạng, cũng nói lên một điều hiện chủ nhân của nó đang rất không thoải mái, anh chỉ sợ một khi mình thả lỏng ra thì sẽ bị cậu ta hất bay ra khỏi chỗ ngồi, tông thẳng lên cửa kính xe. Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt nhanh qua tầm nhìn của anh dần dần bị bỏ

lại phía sau, Lãng Thịnh Duệ thật sự không nhìn được nữa, cuối cùng mở miệng nói: “Phương Nhược Thần, đây là khu phố trung tâm, cậu chạy nhanh vậy rất dễ gặp tai nạn! Dừng lại! Cho tôi xuống!”

Cứ đùa, anh không muốn còn chưa nhìn thấy Lãng Hạo, anh và Phương Nhược Thần đều biến thành oan hồn xa lộ đâu.

Anh vừa dứt lời, Phương Nhược Thần đã nhún chân ga, lao vút đi.

Xe đến tiệm cơm sau đó cách chiếc xe phía trước một cự ly gang tấc mới dừng phanh lại, theo quán tính cực mạnh, thân thể Lãng Thịnh Duệ từ chỗ ngồi bật về phía trước, mắt thấy sắp đập vào cửa kính, Phương Nhược Thần lại đứng lúc vưon tay ra, ngăn trước người anh, đỡ anh về chỗ ngồi.

Lãng Thịnh Duệ bị một trận kích thích, đầu choáng mắt hoa, dịch dạ dày thay phiên cuộn lên, thiếu chút muốn trào ra ngoài.

Trận kinh hoàng làm cho anh không thể không nổi giận, nhưng giận thì giận chứ không dám nói, chỉ có thể căm tức bắn đường nhìn về phía tên đầu sỏ kia, chờ cho qua một hồi, cơn tức giận nguôi xuống một chút, anh mới oán hận nói: “Cậu thắng xe lại sao không báo trước chứ? Cứ như vậy mà thắng xe, biết nguy hiểm lắm không.”

Phương Nhược Thần cuối cùng cũng cười, nhàn nhạt nói: “Là anh bảo tôi dừng xe.”

Lãng Thịnh Duệ thiếu chút nữa giận đến tắt thở, rầu rĩ nhìn cậu nửa ngày, mới dùng biểu tình cổ quái nói: “À? Vậy tôi có thể xuống xe?”

Anh còn chưa nói hết câu đã tự động cảm bật, vì anh thấy rõ ràng trên trán cậu ta đang nổi gân xanh.

“Cứ xem như tôi chưa nói gì đi.”

Trước khi Phương Nhược Thần bộc phát muốn đánh người, Lãng Thịnh Duệ thức thời tự động chọn bảo vệ tính mạng của mình.

Lần thứ hai khởi động xe, Phương Nhược Thần đã từ lâu khôi phục biểu tình băng lãnh trước đó rồi, có lẽ lời khuyên trước của anh đã phát huy tác dụng, Phương Nhược Thần chạy xe đã ổn định hơn, cũng có thể là vì bọn họ đang dừng xe ở ngã tư đường, lại đang đèn đỏ nên có khá nhiều xe cộ, Phương Nhược Thần tuy liều mạng cũng không còn cách nào khác. Nói tóm lại, cuối cùng Thịnh Duệ cũng có thể an tâm

Xe rẽ qua một lúc, vẫn duy trì tốc độ thong thả mà chạy, Lãng Thịnh Duệ cho rằng cậu cố ý chinh anh, nhưng vì tính tình cậu ta mà không dám mở miệng, Phương Nhược Thần chính là một khối lửa nóng, chỉ cần một câu không hợp ý cậu ta thì lửa sẽ lập tức lan ra, Lãng Thịnh Duệ không muốn làm người hiến tế.

Lãng Thịnh Duệ dựa vào chỗ ngồi, nhìn người ngoài dùng tốc độ rùa bò của họ mà rút lại phía sau, một cậu bé chạy xe ba bánh vượt qua mặt họ, sau đó còn quay đầu lại nhìn chiếc xe, tính tình trẻ con quay mặt nhìn họ còn mang theo nụ cười thắng lợi.

Lãng Thịnh Duệ buồn cười, quay đầu nhìn thoáng qua Phương Nhược Thần.

Người bị khinh bỉ trên mặt không có một chút biểu tình nào, vẫn chạy chậm rì rì như cũ, mặt lạnh cứ vậy mà lái xe.

Mặt Lãng Thịnh Duệ nhất thời đen vài phần.

Nhà của anh cách nơi này không xa, đi tối đa mười phút là tới rồi, nhưng Phương Nhược Thần chớ đã đi gần nửa tiếng mới nhìn thấy được cửa lớn của khu nhà.

“Đã tới, làm phiền cậu rồi, cảm ơn.”

Lãng Thịnh Duệ lễ phép nói, cũng không có ý định để Phương Nhược Thần tiến vào phạm vi khu nhà. Xe của Phương Nhược Thần quá gây chú ý, anh không muốn bị những bà nội trợ trong khu lấy chuyện này ra làm đề tài cho ngày mới, hơn nữa anh cũng lo hành động của anh và Phương Nhược Thần khi Lãng Hạo nhìn thấy sẽ nhận ra, thằng bé rất thông minh.

Phương Nhược Thần nhìn anh một cái, cũng không nói gì, ngừng xe lại, mở khóa trái cửa ra. Lãng Thịnh Duệ như thấy được kim bài miễn tử, vội mở cửa bước xuống xe.

Lãng Thịnh Duệ vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, nhưng khẩn cầu lần nữa lại thất bại, khi anh vòng ra cửa sau, định lúi hành lý ra ngoài, bỗng thân thể anh bị một đôi tay hữu lực vây vào trong lồng ngực. Qua một hồi lâu anh mới phản ứng lại, ra là anh bị ôm vào ngực Phương Nhược Thần.

“Cậu làm gì! Buông ra!” Lãng Thịnh Duệ thấp giọng kháng cự, dùng khí lực toàn thân để gỡ dựa, chỉ là cậu ta ôm anh quá chặt, sau đó còn chôn đầu vào cổ anh.

Phương Nhược Thần rất bá đạo mà ôm anh, lúc đầu anh dùng hết toàn bộ thể lực có trên người để gỡ dựa, nhưng anh chỉ đang phí công vô ích, thẳng đến khi tay Phương Nhược Thần đặt lên cổ anh.

Cả người Lãng Thịnh Duệ cứng lại.

Lãng Thịnh Duệ không nghĩ cậu ta lại xoa cổ anh, đôi phương dùng sức ôm trụ anh, ngón tay đặt trên cổ run rất mạnh, giống như chỉ cần mạnh thêm chút nữa là có thể bóp nát cổ anh.

Lăng Thịnh Duệ nuốt nước bọt, dưới cổ truyền đến con đau khiến cả người anh run lên, anh không dám nhúc nhích, rất sợ người phía sau vì kích động mà không thể khống chế được, làm ra hành động không thể văn hời.

Sau đó, tay Phương Nhượng Thần dòi xuống dưới.

Cả người Lăng Thịnh Duệ lạnh đi, lúc này là vào mùa thu, nhiệt độ cao hơn bốn mươi độ, vậy mà anh vẫn đổ mồ hôi toàn thân.

Thân thể Phương Nhượng Thần hơi run lên, khí lực hai tay như muốn đem xương sườn anh bẻ gãy, phảng phất giống như muốn hòa anh làm một thể, vô cùng thô bạo.

Trong loại không khí quỷ dị này, thân thể Lăng Thịnh Duệ lung lay sắp đổ xuống nhưng vẫn cố đứng vững, anh ép buộc mình phải bình tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ như quên đi thời gian, Phương Nhượng Thần vẫn tiếp tục ôm anh, cho đến khi có hai người phụ nữ trung niên từ xa đi đến dùng về mặt kỳ quái nhìn hai người, anh mới từ trong mộng tỉnh lại.

“Buông ra”

Dưới tình thế ép buộc, anh cố sức thúc khuỷu tay về phía ngực Phương Nhượng Thần, Phương Nhượng Thần rên lên một tiếng đau đớn, buông lỏng tay ra, anh thừa cơ lui ra mấy bước, kéo hành lý trong xe vội vã vòng qua người cậu.

Anh vẫn một mực cúi đầu, không dám đi đến kiểm tra cho cậu, nếu anh ngẩng đầu, thì chắc chắn sẽ nhìn thấy thần sắc cực kỳ tức giận, hai mắt bốc lửa của Phương Nhượng Thần.

Đi thẳng một mạch đến phía cửa nhà, Lăng Thịnh Duệ mới dám quay đầu nhìn lại.

Đằng sau đã không còn ai, Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, rất tốt, cậu ta không đi theo.

Không dám nán lại lâu, Lăng Thịnh Duệ kéo hành lý, vội vàng đi lên cầu thang.

Hành lý rất nặng, nhưng anh kéo rất nhẹ nhàng, đây là hành lý anh tích góp được trong một năm rưỡi vừa qua, anh theo Đức Duy Hoàn đi khắp nơi, du ngoạn phong cảnh, mua đồ lưu niệm, món ăn địa phương...v...v..., tất cả đã rèn luyện cho anh thể lực kinh người. (tác giả xen vô: cuối cùng cũng đủ sức cho lũ dã thú ăn no rồi -_-)

Đứng trước cửa, Lăng Thịnh Duệ nhìn cánh cổng quen thuộc này, rồi cửa sắt cũ kỹ quen thuộc kia, trong tâm nhộn nhạo, đứng một hồi lâu tại cửa nhà, nhưng không dám bấm chuông cửa.

Không biết khi Tiểu Hạo thấy mình sẽ có phản ứng gì? Sẽ mừng như điên nhào vào lòng anh làm nũng, hay là tức giận mắng anh: Đi luôn đi, tôi không bao giờ muốn...nhìn thấy ông nữa?

Lăng Thịnh Duệ nghĩ cái sau có xác suất cao hơn, nhưng anh cũng hy vọng may mắn nhận được cái đầu tiên.

Ngay lúc anh đang do dự trước cửa, thì cửa đột nhiên mở ra, phản ứng đầu tiên của anh là tìm chỗ trốn, chỉ là, chân trước còn chưa kịp bước, thì âm thanh kinh ngạc từ sau lưng truyền tới: “ Chú là ai? Lén lút đứng trước cửa nhà người khác là muốn làm gì?”

Âm sắc tuy êm tai, nhưng lại tràn đầy từ tính, nhưng không phải là giọng nói của Lăng Hạo.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc xoay người lại, người cậu thiếu niên tuổi còn trẻ mang vẻ mặt cảnh giác đang nhìn anh chằm chằm, dáng người thon dài, đường như cao hơn anh một chút, tướng mạo tuấn mỹ, chỉ là thần thái lạnh băng hơi dọa người, hòa chung với Phương Nhượng Thần là có thể giết người luôn. Đầy đầy kính mắt trên sống mũi lên, thiếu niên trẻ tuổi cặp mắt phồng nger nhìn anh, Lăng Thịnh Duệ biết, chỉ cần mình làm hành động quái dị nhỏ thôi, cậu ta chắc chắn sẽ tấn cho anh một trận.

Lăng Thịnh Duệ gỡ xuống cặp kính râm luôn đeo vì sợ bị hàng xóm nhận ra.

“Tôi là chủ của căn nhà này, xin hỏi cậu là ai? Sao lại ở trong nhà tôi, Tiểu Hạo đâu?”

Cậu thiếu niên đang nhìn anh, hơi sừng sốt, nhưng cũng che giấu rất nhanh, diện vô biểu tình nói: “ Chú là ai?”

“Tôi là ba của Tiểu Hạo.”

Sau khẳng định được đáp án, cậu ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó nghiêm túc hỏi anh: “ Chú muốn dọn vào sống với Tiểu Hạo?”

Lăng Thịnh Duệ có hơi xấu hổ: “ Tôi định trở về chăm sóc nó.”

Thiếu niên đang quan sát trên dưới khinh bỉ anh một phen, Lăng Thịnh Duệ nhắm mi lại, hỏi: “ Xin hỏi cậu là...”

“Tôi là bạn của Tiểu Hạo, Quan Thế Kiệt.”

Tâm trạng lo lắng của Lăng Thịnh Duệ tạm thời biến mất, mỉm cười nhìn cậu, vươn tay ra: “Xin chào.”

Thiếu niên vẫn vô biểu tình nhìn anh, không có ý định bắt tay với anh.

Nụ cười của Lăng Thịnh Duệ không gượng được nữa, ngưng ngưng bỏ tay xuống, cậu thiếu niên Quan Thế Kiệt này, biểu tình khinh thường người khác với biểu cảm lạnh băng trên mặt không khác gì với Phương Nhược Thần cho lắm, hẳn là chỉ có hơn cứ không kém, rất có phong thái của mỹ nam băng sơn trong truyền thuyết, Lăng Thịnh Duệ không khỏi lo lắng, Tiểu Hạo có người bạn như vậy, không biết có bị khi dễ không?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Đêm Mưa Lạnh Lẽo

Bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng Quan Thế Kiệt dường như không hề có cảm giác có gì không đúng, ngay lần thứ 2 Lăng Thịnh Duệ định mở miệng, cậu ta đứng thời cơ ngăn cản, lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ, tạm thời chú không nên gặp Tiểu Hạo thì tốt hơn.”

“Tại sao?” Lăng Thịnh Duệ vô cùng kinh ngạc.

“Gần đây, tâm tình Tiểu Hạo không được tốt, mới hôm qua thôi, còn nói vĩnh viễn không muốn gặp lại chú nữa.” Quan Thế Kiệt thản nhiên nói.

“Thật sao?” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, nhãn thần tràn ngập bi thương.

“Đúng vậy, tôi nghĩ trước khi tâm trạng cậu ấy tốt hơn, chú đừng nên quấy rầy cậu ấy.”

Lăng Thịnh Duệ không cam lòng ngắt đầu: “Hay đó chỉ là lời nói trong lúc giận dữ của nó thôi.”

Quan Thế Kiệt đẩy đẩy kính mắt, trong mắt hiện lên sự không kiên nhẫn: “Thân là cha cậu ấy, tôi nghĩ chú phải là người hiểu rõ tâm tính cậu ấy hơn chứ.”

Về mặt cậu ta rất chăm chú, Lăng Thịnh Duệ phản chiếu qua kính cậu ta, thấy được bộ dạng đang sợ hãi của mình, anh trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ thở dài: “Tôi sẽ trở lại sau.”

Quan Thế Kiệt không nói gì, gật đầu.

Lăng Thịnh Duệ vốn còn muốn hỏi cậu ta tình hình Tiểu Hạo thế nào rồi, nhưng đối phương đã quay mặt đi, không chút do dự đóng rèm cửa lại.

Đối mặt với cánh cửa lạnh băng, Lăng Thịnh Duệ cười khổ, người bạn này của Tiểu Hạo, đúng là không nể mặt gì hết.

Sau khi cửa đóng một hồi, Lăng Thịnh Duệ kéo hành lý, một lần nữa bước xuống lầu.

Mà lúc này ở trong phòng.....

Sau khi Quan Thế Kiệt đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía phòng của Lăng Hạo.

Lăng Hạo lúc này đang trùm kín người bằng chăn bông, đem mình vây thành một cục, chỉ lộ ra khuôn mặt tươi cười, vẫn còn làm một con sâu lười trong chăn, thật là khá ải.

“Ai vừa tới vậy? Sao tôi nghe thấy giống tiếng Papa quá.”

Nghe được tiếng bước chân, Lăng Hạo mở mắt, mơ màng nhìn về phía Quan Thế Kiệt.

“Không có, là em nghe nhầm đó, người vừa nãy là tiếp thị quảng cáo, tôi đuổi đi rồi.” Quan Thế Kiệt mặt không đổi sắc bịa chuyện.

“Ừm, đầu tôi đau quá.” Lăng Hạo che trán lại.

“Ai bảo em trời lạnh mà còn ngâm trong nước lâu vậy, không cảm mới là lạ.” Quan Thế Kiệt lạnh lùng nói, nhưng ngữ khí thì tràn ngập ôn nhu.

Lăng Hạo trừng mắt liếc cậu: “Đó là chuyện của tôi, còn nữa, sao anh cứ cấm rẽ trong nhà tôi hoài vậy?”

“Tôi chăm sóc bệnh nhân.”

“Tôi không phải bệnh nặng cần người chăm sóc.” Lăng Hạo cắn răng: “Hơn nữa, tôi với anh cũng không phải thân lắm, anh ở nhà tôi suốt ngày, không cảm thấy mất mặt sao?”

Bị ghét bỏ như vậy, Quan Thế Kiệt cũng không ngại, trực tiếp bò lên giường, cách một tầng chăn đè Lăng Hạo dưới thân, lạnh lùng cười nói: “Thật ra, tôi có một phương pháp làm cho chúng ta rất nhanh tăng nhiệt độ, em muốn thử không?”

Cách một lớp kính, ánh mắt rét lạnh của Quan Thế Kiệt khiến Lăng Hạo cảm thấy nổi da gà, cậu đột nhiên nhớ tới một câu nói của đám bạn: trong mười người đeo mắt kính nhất định có một người biến thái, mà người này khi đã nhận định một người liền sẽ quán quít lấy người hẳn nhận định sống chết không tha, tuyệt đối là biến thái trong biến thái (là đứa nào nói cái câu sai trái này vậy hở??)

“Không, không cần.” Lăng Hạo run run mở miệng.

Quan Thế Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, ngồi dậy khỏi người cậu, xoay người xuống.

Lăng Hạo không nói gì, trở người một cái, bắt đắc dĩ nghĩ, vừa rồi mà là Papa thì tốt rồi, cậu có thể đuổi cái tên đáng ghét này ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt khả ái tức giận của Lăng Hạo, biểu tình không đổi trên mặt Quan Thế Kiệt hiện ra ý cười nhàn nhạt, mặc dù vừa rồi đuổi “Cha vợ” đi, cậu cảm thấy hơi hổ thẹn, nhưng vì tiểu tử kia, tuy hơi ích kỷ, nhưng cậu không muốn chia sẻ với ai hết.

Lăng Thịnh Duệ kéo hành lý, âm thầm rời khỏi khu nhà, lời nói vừa rồi của Quan Thế Kiệt làm anh bị tổn thương, anh không cách nào tiếp thu được đứa con anh luôn yêu quý lại hận anh như vậy.

Cả đời này vĩnh viễn cũng không muốn gặp.....

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, thật tuyệt tình mà.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua bầu trời, bầu trời vốn xanh lam lại vì ánh mặt trời chói lọi tản ra mà trắng một mảng lớn, trước đây Lăng Thịnh Duệ cảm thấy ánh sáng mặt trời là sáng lạn không gì sánh được, lúc này lại trở nên chói mắt như vậy.

Chuyển qua đi trên một con đường khác, Lăng Thịnh Duệ quyết định tìm một nơi ở trước một đêm, chuyện khác ngày mai tính.

Bởi vì lệch múi giờ nhau, hầu như nguyên ngày nay anh không chú ý tới tạo nên cảm giác hoảng loạn. Con đường dài tiêu hao rất nhiều thể lực, hơn nữa vừa gặp phải đá kích lớn, anh đã sớm không còn sức lực gì nữa, bước chân cũng không ổn định được.

Lăng Thịnh Duệ đi được vài bước nữa, cảm thấy hình như có gì đó không đúng, vì vậy dừng chân, quay đầu lại. Một chiếc xe thể thao màu đỏ có rèm che theo sát anh cách đó không xa, Lăng Thịnh Duệ dừng lại, chiếc xe cũng dừng theo.

Mí mắt Lăng Thịnh Duệ nhấc lên, đó là xe của Phương Nhượng Thần...

Người này theo làm gì?

Lăng Thịnh Duệ đứng yên tại chỗ một hồi, Phương Nhượng Thần vẫn không xuống xe, chỉ đậu xe ở đó, nửa ngày cũng không có phản ứng gì.

Lăng Thịnh Duệ không hiểu gì hết, vì vậy mặc kệ cậu ta, tiếp tục bước về phía trước.

Một lát sau, âm thanh động cơ xe truyền đến từ phía sau.

Lăng Thịnh Duệ đen mặt, cước bộ nhanh hơn, chỉ là tốc độ anh có biến đổi như thế nào, xe của Phương Nhượng Thần vẫn như cũ duy trì khoảng cách nhất định với anh, anh đi nhanh, cậu ta cũng chạy nhanh theo, anh đi chậm cậu ta cũng giảm tốc độ theo. Lăng Thịnh Duệ rốt cuộc không nhịn được nữa, vì vậy trực tiếp quẹo vào một con hẻm nhỏ đủ cho một người đi, nghĩ thầm xe không thể nào theo anh được nữa, nhưng khi nhìn lại, Phương Nhượng Thần lại xuống xe, đi theo phía sau anh.

Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa ngất xỉu, quay đầu lại trừng cậu, bắt đắc dĩ hỏi: “Cậu muốn sao đây? Tại sao còn đi theo tôi?”

Phương Nhượng Thần dừng bước, lạnh lùng nhìn anh một cái: “Anh đừng có tự tin quá, tôi theo anh hồi nào?”

“Vậy bây giờ cậu đang làm gì đây?” Đầu Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng đau.

“Tản bộ.”

“.....”

Lăng Thịnh Duệ mạnh mẽ áp chế xuống cơn giận của mình, vô lực chống trả: “Cậu sẽ không tản bộ trong này chứ?”

Trong mắt Phương Nhượng Thần hiện lên ta châm chọc: “Tôi đi dạo trong này, liên quan gì tới anh?”

Lăng Thịnh Duệ thật hết chỗ nói, từ trước tới giờ anh không hề biết Phương Nhượng Thần lại có ngày chơi xấu như vậy, nhưng lại giả hoạt làm cho người ta không giận nổi. Biết Phương Nhượng Thần có ý, Lăng Thịnh Duệ không làm gì khác ngoài lắc đầu bắt đắc dĩ, không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi hẻm nhỏ, cách đó không xa có một khách sạn nhỏ, Lăng Thịnh Duệ vốn không còn chút sức lực nào, vì vậy anh quyết định ở lại chỗ này.

Vào trong khách sạn, tiếp tân tại sảnh là một phụ nữ trung niên mập mạp, thấy có khách đến, nét mặt lạnh tanh lập tức được thay bằng nét mặt tươi cười như hoa: “Xin hỏi anh muốn ở lại chỗ này đúng không?”

Lăng Thịnh Duệ bỏ hành lý xuống, mỉm cười: “Tôi muốn ở đây.”

Cô quan sát anh từ trên xuống dưới, nụ cười càng thêm xán lạn: “Được, tôi dẫn anh đến xem phòng.”

“Được” Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Căn phòng của Lăng Thịnh Duệ nằm ở lầu ba, vừa lúc đối diện với đường cái, đứng từ cửa sổ phòng, Lăng Thịnh Duệ nhìn ra ngoài, vẫn thấy được xe của Phương Nhượng Thần đậu ở ven đường, không khỏi cau mày lại, xoay người hỏi người phụ nữ trung niên kia: “Xin hỏi còn phòng nào nữa không? Ở đây gần đường cái, tôi sợ có nhiều tiếng ồn.”

Người phụ nữ nhìn anh: “Vậy à? Nhưng tất cả các phòng đều đã đầy hết rồi, không còn phòng nào cả.”

Chưa đợi Lăng Thịnh Duệ trả lời, vội vàng bổ sung: “Kỳ thật ở đây rất yên tĩnh, xe cô qua lại cũng không nhiều lắm, sẽ không làm phiền anh nghỉ ngơi đâu.”

Lăng Thịnh Duệ hơi do dự, cuối cùng vẫn cười, nói: “Nếu đã như vậy, vậy tôi xin làm phiền, tôi thuê căn này, cô cứ ra ngoài trước, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được rồi, có gì thì anh cứ tìm tôi là được.”

Lăng Thịnh Duệ đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở dài, đi tới phía cửa sổ nhìn ra ngoài, xe của Phương Nhượng Thần vẫn còn ở ngoài kia, tuy rằng cách một lớp cửa kính đen làm anh không thấy rõ tình huống bên trong, nhưng anh biết, Phương Nhượng Thần đang nhìn anh, anh có thể cảm giác được đường nhìn nóng bỏng mà bá đạo của đối phương, qua lâu như vậy rồi, nhưng vẫn còn đó tính xâm lược mạnh mẽ.

Lăng Thịnh Duệ tâm phiền ý loạn, kéo rèm cửa sổ.

Anh biết Phương Nhượng Thần là muốn quán lấy mình không tha, người này luôn tự cho mình là đúng, nếu như chưa đạt được kết quả như ý, chắc chắn sẽ không buông tay ra.

Chỉ là, Lăng Thịnh Duệ không bao giờ..... nghĩ sẽ cùng cậu ta dây dưa một chỗ.

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt tay, sau đó chậm rãi buông ra, đi tới bên giường, thuận thực cởi y phục ra nằm xuống giường, trong đầu anh loạn thành một cục, không thể nào tĩnh táo được đành phải ngủ một giấc thật ngon để có thể hoàn hảo xử lý... Mớ tình cảm loạn cào cào này.

Mà bên ngoài khách sạn, hai tay Phương Nhượng Thần khoác lên vô lăng, mắt chăm chăm nhìn vào gian phòng của Lăng Thịnh Duệ.

Bên tay phải cậu đang cầm một liều thuốc lá hút được phân nửa, mặc dù đã quyết định sẽ không bao giờ hút thuốc nữa, nhưng trong thời gian Lăng Thịnh Duệ bỏ đi, cậu đã phá vỡ châm ngôn của mình, hút thuốc tuy không tốt, nhưng khó chịu trong lòng một thời gian, dùng một ít kích thích thần kinh (cái gì trong thuốc lá á) đã đem gần như mọi đau khổ trong lòng cậu vơi đi ít nhiều.

Đưa tay lên, Phương Nhượng Thần nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó nhả ra, làn khói mờ ảo tràn ngập trong khoang xe, Phương Nhượng Thần cũng không thích mùi vị này cho lắm, nhưng lại trầm mê vào nó, trên mặt là biểu tình băng lãnh, thần sắc thì lại có chút mê ly, tô thêm một chút chán chường gọi cảm.

Cậu không biết tại sao mình phải chờ ở đây, cậu có thể trực tiếp vào khách sạn hỏi người đàn ông không biết tốt xấu kia về nhà, nhưng cậu biết, chỉ sợ khi làm vậy, Lăng Thịnh Duệ sẽ càng tránh xa cậu hơn, chạy trốn tới nơi nào đó, có lẽ là sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt cậu.

Cậu không ngại Lăng Thịnh Duệ chán ghét mình, cậu chỉ sợ không tìm thấy được nam nhân đã đem trái tim cậu bắt làm tù binh.

Tình trạng Lăng Thịnh Duệ trong phòng cũng không ổn định lắm, anh vừa ngủ đã nằm mơ, một giấc mơ dài dằng dặc như ác mộng, trong mộng anh bị trói nhốt vài trong lồng sắt, cả người đều mang xiềng xích, không thể nhúc nhích, đứng bên ngoài là một đám dã thú hung hãn, trong bóng tối, ánh mắt chúng nó lóe ra u quang. Chậm rãi tiếp cận anh, mỗi lần lại gần, đều tràn ra khí tức áp bách, tràn ngập cả không gian, ép anh tới thở không ra hơi.

Sau đó, Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại, tim đập mạnh trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài.

Chung quanh một mảnh đen kịt, Lăng Thịnh Duệ ngồi dậy, xuống giường, động tác hơi mạnh, khiến anh có cảm giác đầu choáng mắt hoa, thân thể một mảnh lạnh lẽo, bộ đồ dính sát vào người anh, rõ ràng là mùa hè mà anh vẫn có cảm giác rét run, lúc này mới nhận ra là mình đang đổ mồ hôi lạnh.

Tắt đèn hòa, Lăng Thịnh Duệ xuống giường.

Vốn anh định đi WC, nhưng chỉ vô tình liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, đi đến đó.

Giật màn cửa, bên ngoài trời đang mưa tầm tã, cách một tầng mưa cảnh vật bên ngoài trở nên mơ hồ, nhưng dựa theo ánh sáng leo lắt của đèn đường, anh nhìn thấy xe của Phương Nhượng Thần, đứng lạng trong cơn mưa, có vẻ cô đơn dị thường.

Cậu ta còn chưa đi.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Biểu Lộ

Tâm trạng Lăng Thịnh Duệ vốn rất bất an nay lại càng phiền não hơn, vì vậy anh kéo mạnh màn cửa sổ, lần thứ hai về lại giường.

Chỉ vì giấc mộng cổ quái kia, hiện tại anh vẫn uể oải như cũ, nhắm hai mắt lại nhưng không làm sao có thể ngủ lại được.

Một đạo sấm sét từ trên trời bắn xuống, nhất thời không gian đen kịt bỗng chốc sáng sủa hơn.

Tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, thân thể Lăng Thịnh Duệ chấn động, từ trên giường giật bắn lên.

Không biết vì sao, khi tiếng sấm vừa vang lên đánh thức mình, ánh mắt anh không kịp được mà nhìn xuống phía dưới, anh hẳn là đã nói rõ mọi chuyện rồi chứ, tại sao Phương Nhược Thần còn ở đây?

Anh không có đủ, trực tiếp chạy ra trong cơn mưa, mưa càng ngày càng nặng hạt, càng ngày càng lớn, Lăng Thịnh Duệ chạy ra mà cả người ướt đẫm.

Đi đến nơi Phương Nhược Thần đậu xe, Lăng Thịnh Duệ ra sức gõ cửa kính xe, màn đêm tịch mịch, anh không nhìn rõ lắm tình hình trong xe, anh còn cho rằng Phương Nhược Thần không để ý tới mình, nhưng đối phương rất nhanh đã mở cửa xe, biểu tình luôn luôn lạnh băng trên mặt giờ đây lại mang một chút thả lỏng, nhưng lại tràn đầy phẫn nộ.

Lăng Thịnh Duệ đứng ngoài xe, trong đầu hiện lên ý nghĩ muốn hỏi tình hình của Phương Nhược Thần nhưng lại không thốt nên lời, chỉ có thể ngo ngắc đứng bên ngoài nhìn vào trong.

Phương Nhược Thần đợi một hồi, có chút không nhịn được, bộ dạng đứng ngoài mưa của anh ta trông rất chật vật, làm cậu thấy hơi đau lòng.

Phương Nhược Thần định không để ý tới anh, muốn anh mở miệng trước, nhưng mình lại nhẹ dạ hơn, vươn tay ra, một tay kéo anh vào trong xe.

Lăng Thịnh Duệ giật mình, phản kháng trong vô thức, Phương Nhược Thần cũng nhanh buông tay ra, ngồi thẳng lại, kéo xa khoảng cách của hai người.

Lăng Thịnh Duệ dần dần tỉnh táo lại, nhìn biểu cảm cười như không cười trên mặt Phương Nhược Thần, cảm thấy xấu hổ cực kỳ.

“Anh vừa cho tôi cơ hội làm gì với anh sao?” (?) Phương Nhược Thần giọng điệu châm chọc.

Lăng Thịnh Duệ không nói tiếng nào, biểu tình trên mặt càng ngày càng bối rối, Phương Nhược Thần cho rằng anh là vội vàng chạy xuống đây, nhưng anh ta lại không làm gì khác nữa. Chỉ là biểu hơi hơi mất tự nhiên ngồi một bên.

Bị nước mưa xối ướt, quần áo đều dính lên người anh, mái tóc gọn gang bị làm cho rối tung lên, dính vào mặt, vào trán anh. Nhìn có chút ngốc, nhưng có câu “Người tình trong mắt hóa Tây Thi”, bất luận ra sao, thì trong lòng cậu Lăng Thịnh Duệ là một sự tồn tại đặc biệt nhất. Ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt tuấn mỹ (? Xinh xắn mà còn tuấn mỹ??), kết hợp với khí chất nhu thuận tỏa ra từ trên người, tuy người nam này đã ba mươi xé chiều rồi, nhưng thời gian qua đi không để lại vết tích gì trên người anh ta, anh vẫn trông rất trẻ tuổi, chỉ là trên người có loại mùi vị nội hàm mà nhiều người cũng không thể sánh được.

Phương Nhược Thần không phải là người am hiểu các vấn đề từ loại này, chỉ theo bản năng nghĩ ra các từ hoa lệ để hình dung người bên cạnh, chỉ nghĩ duy nhất một từ chính xác hoàn mỹ, từ này dùng để hình dung người đàn ông độc nhất kia.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, hít sâu một hơi, anh cũng không chú ý đến đường nhìn của Phương Nhược Thần, anh đang thuyết phục mình nhanh nói ra.

Phương Nhược Thần tham lam nhìn anh.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ lấy dũng khí xong, quay đầu, lại đón lấy ánh mắt như lang sói của Phương Nhược Thần đang nhìn mình.

“Xin cậu đừng dây dưa với tôi nữa được không?” Lăng Thịnh Duệ nhanh chóng cúi đầu, không dám quay lại nhìn cậu, thấp giọng nói: “Tôi nghĩ chúng ta cứ sống như trước đây, buông tha tôi đi.”

Nháy mắt Phương Nhược Thần như bị quăng vào mười tám tầng địa ngục..

Sau khi Lăng Thịnh Duệ nói xong, Phương Nhược Thần cũng không nói gì, làm anh hơi hồi hộp. Vì vậy anh ngẩng đầu lên, bị nhãn thần của cậu ta làm cho hoảng sợ, trong mắt Phương Nhược Thần không có một chút gì gọi là độ ấm, tràn đầy phẫn nộ, hay phải nói là hận thấu xương, thậm chí còn mang

theo một tia tổn thương.

“Anh nói lại một lần nữa xem.”

Đã tròn hơn một năm không gặp, Phương Nhựt Thần tưởng mình đã hoàn toàn phát rồ, cậu muốn quên anh đi, dù là rượu, thuốc lá, phụ nữ, thậm chí đàn ông anh cũng thử qua, nhưng tất cả đều vô dụng, cậu phát hiện tình yêu của cậu với Lăng Thịnh Duệ đã xâm nhập vào cốt tủy mình, dù là gì đi nữa cũng không thể xóa nhòa sự nhung nhớ của cậu đối với anh. Lần thứ hai gặp lại nhau, cậu đã sung sướng biết bao, thậm chí hận ý lúc ban đầu đều bị sự kinh hi đến bất chợt này đánh tan không còn một mảnh, nhưng mà kết quả cuối cùng lại cậu vô cùng thất vọng cùng đau thương.

Cậu nghe thấy tâm mình vỡ thành từng mảnh, rơi xuống nơi sâu nhất.

“Ha ha”

Bên mép Phương Nhựt Thần hiện lên một tia cười nhạt, nụ cười lạnh lẽo này khiến da đầu Lăng Thịnh Duệ tê rần lên, trong nháy mắt anh tưởng như mình đã bị đối phương đóng băng từng mảnh nhỏ trên người.

“Tôi buông tha anh, ai sẽ buông tha tôi đây?” Phương Nhựt Thần giọng nói lạnh lùng nói, Ngữ khí mang theo sự bi thương vô hạn.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, Phương Nhựt Thần đột nhiên nắm chặt tay anh, đặt lên ngực mình, trong mắt toàn là hận ý: “Anh biết chỗ này của tôi đau thế nào không? Tôi yêu anh, nhưng một thời gian dài bỏ trốn kia, tôi hận không thể trực tiếp giết chết anh.”

Nghe từng chữ, từng chữ một, dường như lý trí anh bị cái gì đó đập nát, bắn ra bên ngoài, Lăng Thịnh Duệ hoảng hốt.

Cậu ta nói. .... Yêu?

Phương Nhựt Thần nhìn về mặt anh, đột nhiên nghĩ con giận của mình cũng không còn ý nghĩa gì, anh ta vốn không biết cảm giác thật của cậu, bất luận cậu có thống khổ bao nhiêu cũng vô nghĩa, vì trong mắt Lăng Thịnh Duệ không có hình bóng của cậu. ....

Phương Nhựt Thần cảm thấy mình thật thất bại.

Lực đạo trên tay cậu rất lớn, cổ tay Lăng Thịnh Duệ truyền tới cơn đau nhức, nhỏ giọng kêu đau, lông mày hơi nhíu lại.

Phương Nhựt Thần buông tay anh ra.

Lăng Thịnh Duệ nắm cổ tay mình, trong đầu nhất thời mờ mịt, anh nghĩ nửa ngày cũng phản ứng được, Phương Nhựt Thần thế mà lại bày tỏ với anh?

Trời ạ.....

Phương Nhựt Thần xoa gương mặt mình, cười khổ một tiếng, biểu tình ôn nhu hơn: “Trước đây đã rất nhiều lần tôi muốn nói với anh, nhưng làm thế nào cũng không thoát nên lời được, chỉ trong thời gian anh bỏ đi, tôi mới cần thận suy nghĩ đến, anh là một người trì độn trong tình cảm, nếu tôi không nói rõ, anh vốn sẽ không thể hiểu được.”

Tay cậu hơi lạnh, phủ lên giọt nước mưa chưa khô trên mặt anh, phảng phất sự bi thương trong mắt. Anh như bị nóng lên, lui về sau.

Tay Phương Nhựt Thần cứng lại giữa không trung.

Lăng Thịnh Duệ lui vào trong góc, dường như cũng bị hành động tránh né kịch liệt mình làm cho giật mình.

Phương Nhựt Thần thờ thẩn nhìn anh một hồi, khó khăn không chế biểu tình dần dần lạnh hơn của mình, ngay cả giọt nước cũng bị đông lạnh mấy phần, cũng không so đo với Lăng Thịnh Duệ, nhiệt liệt áp chế cơn mãnh thú giận dữ trong lòng xuống, thu hồi móng vuốt sắc nhọn của mình, chán chường cam chịu.

Lăng Thịnh Duệ quay lại, muốn nói gì đó làm hòa hoãn bầu không khí, nhưng lại không biết phải nói gì.

“Anh rút đi.” Phương Nhựt Thần không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Lăng Thịnh Duệ hơi ngốc ra nhìn cậu, dường như không hiểu lời cậu vừa nói, thế quái nào vừa mới thổ lộ xong, sao lại trở mặt nhanh như chóng chóng thế này?

Lăng Thịnh Duệ dờ ra một chút, Phương Nhựt Thần không còn kiên nhẫn, nắm chặt vô lăng, phần nộ quát Lăng Thịnh Duệ: “Tôi kêu anh rút, anh không nghe sao?”

Cả người Lăng Thịnh Duệ co lại, bị biểu tình kinh khủng của cậu dọa sợ, vội mở cửa xuống xe, nhưng trong lúc hoảng loạn anh không biết nắm cửa nắm đâu.

Phương Nhựt Thần lạnh lùng nhìn anh, tại sao cậu lại thấy uất ức như vậy, vì không có cách nào quên được anh ta sao?

Không khí ẩm áp trong xe bị một trận mưa tạt vào, cảm giác ẩm áp khi ngồi trong xe và ngoài xe lớn như long song so với mặt biển khiến anh trong nháy

mất thất thần,có thể nhìn thấy bộ dạng đó của anh khiến Phương Nhượng Thần đỡ hơn một ít.

Anh định chạy nhanh về phía cửa khách sạn, nhưng chưa kịp bước đi, tay phải đã bị nắm lấy, dùng sức kéo anh về.

Lăng Thịnh Duệ trượt chân, sau đó ngã ngửa vào cái ôm ấm áp nào đó.

Anh vô thức giãy dụa, Phương Nhượng Thần kéo anh vào trong xe, thân thể đè mạnh lên, Lăng Thịnh Duệ ngã mạnh vào khoang điều khiển. Mặc dù trong xe không nhỏ, nhưng anh cũng không thể nào tiếp nhận lực va đập từ sau truyền tới, thêm cả sức nặng của Phương Nhượng Thần ở trên,hai mặt đều bị khổng chế, khiến lồng ngực anh đau nhức, trước mắt hoa lên.

Người kia lại như không hề phát hiện ra, cố sức ôm lấy anh, tựa đầu trên vai anh.

Lăng Thịnh Duệ bị cậu ép đến không thể thở được.

“Đừng. .... Buông .....” Anh gian nan kháng nghị, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

“Đừng. ... Đừng rời bỏ tôi nữa, tôi không thể chịu nổi, tôi yêu anh, yêu anh đến mức một khắc cũng không nỡ rời xa, tôi bị anh bức sắp điên rồi.” Phương Nhượng Thần dùng âm thanh run rẩy nói.

Mặc dù vừa bị một trận tác động mạnh, nhưng lần thứ hai được người ta thổ lộ, Lăng Thịnh Duệ vẫn không biết phải phản ứng làm sao mà đứng yên bất động.

Ở trên người anh là một thanh niên thân thể run bần bật, tựa như một con dã thú đang bị thương vậy. Dường như có vài phần bất lực, cậu vẫn nhất quyết không ngẩng đầu lên, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn biết được biểu tình hiện tại của cậu.

Anh đột nhiên nghĩ, Phương Nhượng Thần hiện tại có hơi đáng thương, một người luôn luôn mạnh mẽ thế mà giờ đây lại yếu ớt như thế, càng khiến cho người ta đồng cảm với cậu.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ nhuyến ra, vốn bị tập kích bất ngờ khiến anh hơi tức giận, nhưng bây giờ đều đã tan biến hết rồi, anh vươn tay, cẩn thận xoa lưng thanh niên trẻ tuổi bên trên, tựa như đang dỗ động vật nhỏ vậy, nhẹ nhàng mà xoa.

Cảm giác được hành động của anh, Phương Nhượng Thần dần yên ổn hơn.

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm.

Phương Nhượng Thần cũng không còn nói gì nữa, chỉ là mạnh mẽ ôm chặt lấy anh, mưa đã rơi, không gian bên ngoài thỉnh thoảng rơi xuống vài hạt mưa còn đọng lại trên cây, cực kỳ yên tĩnh.

Lúc này đã khuya, mọi nhà đã ngủ từ lâu, không ai biết giờ này trong xe xảy ra chuyện gì.

Phương Nhượng Thần ngồi hẳn vào đệm lưng, ôm chặt Lăng Thịnh Duệ, đóng cửa lại, Lăng Thịnh Duệ còn chưa kịp phản ứng, môi đã mạnh mẽ bị cướp đoạt, hoàn toàn bị lấp kín.

Anh vốn tính giãy dụa, nhưng trong nháy mắt, lời nói vừa rồi của Phương Nhượng Thần nhảy ra trong đầu anh, giống như bùa chú khiến anh không thể động đậy.

Phương Nhượng Thần buông môi anh ra, dần trượt xuống, tiếp xúc vào cổ anh, tham lam mà hôn mút, hai tay tìm kiếm dời xuống, tham nhập vào trong mớ quần áo ướt sũng, kéo áo anh xuống tới ngực, rồi lập tức trước mắt hiện ra khuôn ngực trắng nõn.

Cậu cúi đầu, nhẹ nhàng day cấn hạt châu bên trái khuôn ngực.

“A...”

Một tiếng rên nhẹ của Lăng Thịnh Duệ nhìn không được tràn ra, ần ần mà trầm thấp,đem Phương Nhượng Thần đang lửa nóng đốt người như được tưới thêm xăng càng thêm bùng cháy, hai mắt Phương Nhượng Thần đỏ lên, tựa như một con thú đang trong thời kì động dục..

Nhanh chóng cởi áo Lăng Thịnh Duệ ra, ngay cả quần cũng bị Phương Nhượng Thần mạnh mẽ cởi xuống, sau đó cầm lấy vật nam tính đang ngủ say của Lăng Thịnh Duệ, dùng sức mà xoa nắn.

Lăng Thịnh Duệ không giãy dụa,thậm chí còn hơi phối hợp.

Phương Nhượng Thần mừng như điên, đó là một dấu hiệu cho thấy Lăng Thịnh Duệ đã hiểu lời bày tỏ của cậu và đang dần tiếp nhận cậu.

“Ừm...A.....”

Nghe thấy âm thanh mê người của người bên dưới, Phương Nhượng Thần càng ra sức xoa nắn dục vọng trong tay mình, đầu hạ xuống nửa người trên của anh, chậm rãi trượt xuống theo đường cong về phía bụng anh, từ từ mở miệng ra ngậm lấy tiểu bảo bối của người bên dưới, hai tay cũng không an nhàn mà bắt đầu xoa nắn hai điểm nổi sưng lên bên trên.

Kỹ xảo của Phương Nhục Thần rất nhanh kéo Lăng Thịnh Duệ rơi vào bẫy, động tác của cậu có hơi thô bạo, nhưng cũng chính vì thế mà mang lại cho anh từng trận kích thích mãnh liệt hơn. (tác giả: đại thúc anh là một người cuồng ngược, đáng đời bị ngược

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: Công Tác (H)

Dục vọng của Phương Nhục Thần ngày càng tăng cao, tiếng rên của Lăng Thịnh Duệ hầu như đã đánh bại hoàn toàn lý trí sớm đã không còn bảo trì được bao nhiêu của cậu.

Hai tay nắm hai chân Lăng Thịnh Duệ kéo mạnh ra, dùng sức đẩy tới.

Lăng Thịnh Duệ tưởng chừng như thất lưng mình sắp không còn nữa rồi, trọng lượng đều bị dồn lên thân trên, cơ thể uốn thành một đường cong tuyệt mỹ, cột sống Lăng Thịnh Duệ như sắp bị nứt ra, nhịn không được kêu rên một tiếng.

Nơi bí ẩn thường ngày ít được anh chú ý đến, nay lại lộ ra hoàn toàn dưới ánh mắt nóng rực của Phương Nhục Thần, làm anh vô cùng hổ thẹn.

Hồ hấp của Phương Nhục Thần càng ngày càng mạnh, phát ra từng tiếng thở dốc nặng nề.

Phân thân cứng rắn từ lâu của cậu tại nơi bí ẩn kia, mạnh mẽ đẩy lên, thân thể hai người hoàn toàn dung hòa vào nhau.

“A...A...”

Không nhịn được rên lên một tiếng, Lăng Thịnh Duệ vô thức khấp chặt hậu huyệt nháy mắt căng ra đến cực hạn, mặc dù hơn một năm qua ở với Đức Duy Hoàn, bị con “lang” đó làm không biết bao nhiêu lần, nhưng làm mà không có bất cứ bước chuẩn bị cơ nào, khiến anh cũng khó mà chịu được, không có gì vui vẻ, ngoài đau nhức chỉ còn lại lòng tự tôn của nam nhân bị chà đạp.

Phương Nhục Thần không cho anh thời gian phản kháng, động thân đi vào bên trong, dùng hầu như là toàn lực hôn mạnh vào môi anh, Lăng Thịnh Duệ cũng không giãy dụa, càng khiến dục vọng của Phương Nhục Thần không thể kiềm chế được nữa.

Hạ thân Lăng Thịnh Duệ nghênh đón thứ có tốc độ kinh người ra vào, hòa cùng âm thanh dâm mỹ chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người trong không gian hạn hẹp của thùng xe.

Như nước đã tích tụ lâu ngày, vào thời khắc đập nước mở ra, hồng thủy như bài sơn đảo hải kéo tới.

Lăng Thịnh Duệ không cách nào thừa nhận, có một oại cảm giác tội lỗi, hai chân anh vô thức quăn chặt thất lưng Phương Nhục Thần, đơn giản là anh chỉ muốn cậu ta giảm tốc độ đi, nhưng bị cậu ta thuận thế trở người lại, đợi anh phản ứng kịp thì cậu ta đã nằm bên dưới mà anh thì đang ngồi ở phía trên.

Tư thế này khiến anh vô cùng gian nan.

Phương Nhục Thần đã mất đi cái cảm giác hổ thẹn khi ở cùng Lăng Thịnh Duệ, nắm chặt lấy eo anh, cậu mạnh mẽ xông lên. (ây da!..)

“Oa a!... A.... ưm...A...”

Phân thân của Phương Nhục Thần ma sát qua điểm mẫn cảm của anh, một cổ cảm giác tê dại chực dọc lên theo thất lưng, nháy mắt lan ra toàn thân thể. Lăng Thịnh Duệ không nhịn được rên ra một tiếng rồi xuất ra, thân thể mềm xuống, ngã vào lòng Phương Nhục Thần đang nằm phía dưới, nhìn qua như thể anh đang chủ động cầu được người ta yêu thương.

Phương Nhục Thần ôm thất lưng anh, tốc độ ra vào càng thêm điên cuồng.

Sức lực của cậu ta dùng mạnh đến nỗi khiến cả cái xe cũng phải lay động theo động tác của hai người, nếu như bên ngoài có người, nhìn thấy tình huống này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hai người kịch liệt quăn chặt lấy nhau, khoang miệng Lăng Thịnh Duệ bị Phương Nhục Thần tùy ý càn quét, cắn mút bên trong, ngay cả khớp hàm cũng không buông tha, đầu lưỡi anh đều tê hết cả, chất dịch trong miệng hai người chưa kịp nuốt xuống tràn ra theo khe miệng xuống cái cổ thon dài, trong xe ánh sáng mờ mờ làm cho cảnh tượng càng thêm dâm mỹ. (tôi rất muốn đánh thành dâm đăng -_-)

Trong không gian chật hẹp, hai con người như hai dã thú trong thời kỳ động dục quăn quít lấy nhau, tuy ban đầu anh cảm thấy vô cùng thống khổ thế nhưng theo động tác ra vào kịch liệt của Phương Nhục Thần, anh cũng dần dần lún sâu vào khoái cảm dục vọng.

Trong thâm tâm anh đang giãy dụa, phản kháng nhưng thân thể anh lại nghe theo tiếng gọi của thiên đường.

Nơi giao hợp của hai người chảy ra dâm dịch của Phuong Nhuc Thần, ngoài cửa động là một mảng hỗn độn, nhưng cậu không quan tâm, chỉ hướng về phía Lăng Thịnh Duệ cầu nhiều hơn nữa, không cần phải suy nghĩ.

Phân thân cậu ta lần nào cũng cố ý ma sát qua lại điểm mẫn cảm của anh, cứ như vậy mà xuất kích, khiến Lăng Thịnh Duệ không kiềm nén được bao lâu nữa.

Mạnh mẽ sáp nhập khiến dục vọng kềm chế biết bao tháng ngày của Phuong Nhuc Thần cũng không thể khống chế sắp phun trào ra, bụng dưới một mảnh co rút, cậu dùng tay đè thân thể Lăng Thịnh Duệ xuống, giờ thất lưng lên, tại nơi sâu nhất của anh đỉnh vào, sau đó hoàn toàn tiết ra trong người anh.

Dòng dịch nóng hồi tiếp xúc với vách trắng bên trong gây ra kích thích khó cưỡng, khiến cơ thể anh run lên từng cơn.

Dư vị của đợt cao trào còn đó, Phuong Nhuc Thần ôm anh đổi một tư thế khác, bắt đầu trận mây mưa tiếp theo.

Sau khi làm xong, Phuong Nhuc Thần cẩn thận ôm anh, cầm gác lên vai anh, nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Cậu tuy không nói, nhưng thật ra trong lòng đã thỏa mãn, Lăng Thịnh Duệ mắt tích lâu như thế, nay lại một lần nữa trở về bên cạnh cậu, và còn vừa ở dưới thân cậu khiến Phuong Nhuc Thần vui mừng như điên.

Lăng Thịnh Duệ nhắm hai mắt, nếu không phải long mi lâu lâu run lên, Phuong Nhuc Thần còn tưởng bề tình này là đang yên giấc.

“Không được rời xa tôi nữa” Phuong Nhuc Thần ghé vào tai anh nhẹ giọng nói.

Lăng Thịnh Duệ mở bừng hai mắt, trong mắt là cảm xúc phức tạp, anh không nói gì, bởi anh không biết phải trả lời ra sao.

Phuong Nhuc Thần nhìn vẻ mặt của anh, nở nụ cười thỏa mãn, cậu biết anh đang do dự, nhưng cậu cũng tin anh nhất định không biến mất nữa.

Chỉ cần anh ta tin tưởng mình- yêu là thật lòng.

Phuong Nhuc Thần nghĩ đến đây là đã xong, nhưng cậu không hề nghĩ tới, so với tính cách nhu nhược trước kia, Lăng Thịnh Duệ không biết từ bao giờ đã trở nên vô cùng kiên cường.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nhìn người đàn ông trong lòng mình, nhưng khi cậu mở mắt ra, thì trong lòng đã là một khoảng trống từ bao giờ.

Phuong Nhuc Thần cả kinh, ngồi bật dậy.

Trong xe trống trơn nói cho cậu biết Lăng Thịnh Duệ đã đi từ lâu rồi.

Vội vã mặc quần áo vào, chạy về phía khách sạn mà Lăng Thịnh Duệ ở hỏi tiếp tân phòng của anh, nhưng câu trả lời lại là Lăng Thịnh Duệ đã trả phòng từ lâu.

Tâm Phuong Nhuc Thần lạnh xuống nửa phần.

Lăng Thịnh Duệ lại tiếp tục chạy trốn...

Phuong Nhuc Thần trở về xe, chiếc xe vốn rất sạch sẽ, nay lại thêm vừa hứng một cơn mưa lớn khiến thân xe càng thêm rục rờ, thân xe tỏa sáng làm mù mắt người. (?v)

Phuong Nhuc Thần nghĩ thật sự rất chói mắt, mạnh mẽ giáng một quyền vào thân xe.

Chiếc xe cứng rắn bị cậu làm cho hơi biến dạng, thân xe không ngừng đảo qua lại, như đang lên án hành vi bạo lực của cậu. (phá của -_-)

Mấy người qua đường cũng hoảng hồn với hành vi này, vội vàng tránh ra xa, sau khi đánh xong một quyền cậu cũng không làm gì nữa, chỉ là người phụ nữ không biết từ bao giờ đang đứng nhìn cũng muốn chạy ra khuyên can.

Mà cách đó không xa, Lăng Thịnh Duệ trốn trong góc nhìn cậu, nội tâm phức tạp.

Tuy rằng vô cùng mệt mỏi, thế nhưng anh cả một đêm đều không ngủ, Phuong Nhuc Thần để lộ bộ mặt yếu đuối của mình ra ngoài. Khiến anh hoàn toàn không nghĩ tới cậu thanh niên trước đây đối với anh thái độ mười phần ác liệt này lại nói yêu mình.

Anh không thể tin được.

Yêu sao? Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong xanh, sau trận mưa lớn như rửa tội, bầu trời càng thêm xanh như được tẩy rửa, tựa như một khối thủy tinh lam sắc trong suốt tuyệt đẹp, cơn mưa đêm qua xối xả, mà hiện tại khí trời rất tốt, khí hậu mùa hè đúng là thất thường.

Phuong Nhuc Thần cũng vậy...

Rõ ràng trước đây rất ghét anh, nhưng bây giờ lại biểu lộ ra dáng đáp của một người cõi lòng tan nát, Lăng Thịnh Duệ nhớ lại đêm qua, trái tim có chút rung động đã bình tĩnh trở lại, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, anh tỉnh táo lại, nghĩ rằng có lẽ Phuong Nhượng Thần chỉ là một phút hứng khởi.

Một công tử hào hoa như cậu, lại nói yêu anh? Mà anh còn là một người nam nhân.

Nhìn chiếc xe của Phuong Nhượng Thần đi xa, sau đó anh kéo hành lý đi ngược lại với hướng xe của Phuong Nhượng Thần.

Anh không biết phải đi đâu, Tiểu Hạo không chịu nhận anh, anh không thể về nhà, hơn nữa không thể gặp mặt hai anh em Phuong gia, còn có Phuong Nhượng Thần và Chu Dục.

Thật quá khó khăn...

Lăng Thịnh Duệ thở dài, một người trưởng thành như anh vậy mà cũng không tìm được chỗ ở.

Không thể làm gì khác, anh đành tìm một nhà trọ trong nơi hẻo lánh ở tạm.

Trải qua một trận lộn qua lộn lại đêm qua, mỗi bước chân của anh gần như là dùng toàn bộ sức lực. Hai mắt không thể mở lên được, tại nhà trọ hẻo lánh đánh một giấc, khi tỉnh lại đã là hai ngày sau đó.

Anh vốn còn muốn ở đây vài ngày, nhưng phát hiện ra tiền trên người không còn lại bao nhiêu, rơi vào đường cùng, anh không thể ở lại đây được nữa.

Trước khi tách nhau ra, Đức Duy Hoàn vốn có cho anh một chút lộ phí, nhưng anh lại thắng thần từ chối.

Anh vốn nghĩ, một người đàn ông thất bại cần được một người đàn ông khác nuôi mình, đó là chuyện mất mặt vô cùng, tuy anh cho rằng mình rất vô dụng, nhưng cũng phải dựa vào chính mình tự sinh sống, nhất định phải có lòng tự tôn.

Vì vậy, khi rời khỏi quán trọ, anh trực tiếp đi tìm việc làm.

Anh trước đây từng làm giáo viên, cho nên công việc đầu tiên anh nghĩ đến chính là nó, nhưng mà đến khi phỏng vấn, hầu như không ai quan tâm đến anh, vì lý lịch từng có vết bẩn, nên giấy chứng nhận giáo viên đã bị hủy bỏ, trong tư liệu cũng bị ghi lại, những người này vừa nhìn xấp tư liệu thì sắc mặt đại biến, mặc dù anh giải thích nhiều lần rằng anh bị nhầm hại, thế nhưng chẳng có chút tác dụng, anh rốt cục cũng bị những người đó khách khách khí khí đuổi ra ngoài.

Đứng ngơ ngẩn dưới ánh mặt trời chói chang, Lăng Thịnh Duệ nhìn bảo vệ trên mặt không hề che dấu biểu cảm hèn mọn, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi.

Đi trên đường nửa ngày, anh cũng không tìm được công việc nào thích hợp, đa số đều tuyển người hơn hai mươi, độ tuổi như anh, không ai cần.

Đi một thời gian, bước chân đều tê rần, không thể làm gì khác, anh đành dựa vào cột điện bên đường nghỉ chân một lát.

Bất kỳ góc tường nào cũng đều dán giấy tuyển nhân viên, Lăng Thịnh Duệ vốn ôm một bụng chờ mong, nhưng khi vừa nhìn qua anh đã chán nản, quảng cáo tuyển nam nữ tiếp viên, thù lao rất mê người, một tháng có thể kiếm tới vài vạn.

Anh không ngu xuẩn tới mức đi làm công việc này, nhưng tờ quảng cáo này đều chiêu gọi MB và thiếu nữ, Lăng Thịnh Duệ chỉ nhìn thoáng qua rồi không nhìn nữa, anh tuy xuất thân bình thường nhưng cũng không nghèo đến nỗi kiếm tiền bằng cách này.

Tìm tròn một ngày một đêm, anh sắp sửa tuyệt vọng thì lại thấy ở một tiệm cơm nhỏ trước cửa dán tờ thông báo tuyển dụng đầu bếp.

Anh đối với tài nấu nướng của mình rất tự tin, khẩu vị của hai anh em Phuong gia mà còn khen lấy khen để. Cùng một nguyên liệu, anh luôn có thể chế biến ra nhiều hơn nữa.

Lăng Thịnh Duệ đi vào tiệm cơm, trong quán có một người cô gái nở nụ cười dịu dàng ra nghênh đón.

“Xin hỏi, anh đây muốn dùng gì ạ?”

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười: “Xin hỏi chỗ các vị đang tuyển đầu bếp đúng không?”

“Cái này đúng, nhưng mà...” cô đánh giá anh một phen, hơi hoài nghi: “Anh muốn làm đầu bếp.”

Lăng Thịnh Duệ cuối đầu nhìn mình, thấy hơi xấu hổ, ngay từ đầu anh định làm nhân viên văn phòng, nên mặc đồ tây, đi giày da, bộ dáng như thế này đến một nơi hẻo lánh xin làm đầu bếp, có hơi kỳ quái, cũng khó trách cô gái nhìn anh như vậy.

Anh cười khổ: “Tôi vừa thấy giấy thông báo ngoài cửa, định vào đây hỏi ý kiến chủ quán, chủ quán có ở đây không? Tôi có thể nói chuyện một chút không?”

Cô gái theo dõi anh, có chút thất thần: “Hả, được, bà chủ hiện đang ở trong bếp, tôi gọi bà ấy ra.”

“Cảm ơn.” Lăng Thịnh Duệ mỉm cười.

Mặt cô gái đỏ lên: “Không cần cảm ơn.” Dứt lời, xay người đi, chạy về hướng nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 6: Áp Bách

Bà chủ trong miệng cô gái rất nhanh được gọi ra, tuổi còn rất trẻ, lớn lên cũng không tệ, vẻ mặt khôn khéo đeo một cặp kính mắt, trên người mang theo cái tạp dề, rất rõ ràng là đang làm bếp. bà chủ nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ cũng giật mình sững sốt.

“Anh là người đồng ý làm đầu bếp sao?”

“Vâng” để chống lại ánh mắt hoài nghi, anh không thể làm gì khác hơn là mỉm cười gật đầu.

“Nhưng nhìn anh thật sự không giống một người đến nhận làm công việc đầu bếp.” Giống như sợ lòng tự trọng của Lăng Thịnh Duệ bị tổn thương, câu chữ rất mang nghĩa hàm súc, ý nghĩa là một người ăn mặc như anh mà lại chạy đến đây xin làm đầu bếp? Bị bệnh sao?

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ cười: “Tôi quên thay quần áo, nếu không thì otít sẽ vào làm thử vài món xem sao.”

Bà chủ có chút do dự, nhưng không cưỡng lại được ánh mắt chân thành của anh, chẳng hiểu ra sao, thâm tâm lập tức mềm xuống, người đàn ông này, tướng mạo và khí chất đều xuất chúng, vừa nhìn là biết người có giáo dục đẳng hoàng, phải ra ngoài làm công việc này chắc hẳn là bất đắc dĩ lắm.

Nghĩ như vậy, bà chủ đối với Lăng Thịnh Duệ có chút đồng tình.

Chỉ tay về phía nhà bếp, đưa ra yêu cầu: “Vậy anh làm thử ba món, nếu không được tốt tôi cũng không còn cách nào khác, chúng tôi không nhận người không được việc.”

Lăng Thịnh Duệ vội vàng gật đầu: “Được, tôi nhất định sẽ khiến cô hài lòng.”

Bà chủ trẻ tuổi vốn không ôm hy vọng gì nhiều với Lăng Thịnh Duệ, vì cô thấy Lăng Thịnh Duệ xem ra mười ngón tay đều không giống như phải chịu qua cực khổ bao giờ, nhưng khi Lăng Thịnh Duệ vào bếp rồi, thái độ của cô liền thay đổi.

Bất luận là động tác thái đồ ăn, đảo chảo, Lăng Thịnh Duệ đều rất thành thạo, làm ra những món ăn ngập tràn hương vị thơm ngon, mặc dù chỉ là những món đơn giản, bình dân, nhưng rất hấp dẫn.

Bà chủ dùng đũa gắp một hoa bầu dục xào (*) cho vào miệng, thoáng đánh giá một chút, liền lập tức nở nụ cười.

(*:hoa bầu dục: món ăn làm bằng thận của dê, lợn được khía thành hình như bông hoa dài

)

“Mùi vị không tồi.” không tiếc lời mà khen ngợi, “Thật không ngờ người có dáng vấp hào hoa phong nhã như anh đây mà tay nghề lại tốt như vậy.”

Lăng Thịnh Duệ lau mồ hôi trên trán, vừa cười vừa nói: “Đây là một trong số những món trong sở trường của tôi.”

“Ha ha, được, anh rất hợp với vị trí này, từ hôm nay anh chính là đầu bếp ở đây.” Quan sát Lăng Thịnh Duệ từ trên xuống dưới một lượt, rất sáng khoái tuyên bố.

“Được.”

Lăng Thịnh Duệ rất hài lòng, rốt cuộc anh cũng tìm được một công việc.

Quán cơm này tuy chu vi nhỏ, tên gọi hơi tục nhưng rất dễ nhớ, tên quán là “tiệm cơm Phúc Vân Lai”, mặt tiền chỉ có chưa tới một trăm mét vuông, nhân viên ở đây ít, tính qua tính lại cũng chỉ có bốn, năm người, nguyên nhân chính vì đầu bếp trước đây mới mấy ngày trước gây ra xung đột với bà chủ nên đã bỏ việc, hiện giờ Lăng Thịnh Duệ đang thế chỗ của người kia, trở thành đầu bếp của tiệm cơm.

Bà chủ tuổi không lớn, chỉ mới hơn hai mươi, tên là Lưu Thi Vân, là một điển hình của một nữ cường nhân trên thương nghiệp, tính cách khôn khéo, nhưng lại rất ngay thẳng, bình thường luôn luôn tùy tiện, cá tính phi thường khá ái.

Mục đích tìm việc của Lăng Thịnh Duệ cũng được thực hiện, một ngày bao ăn ba bữa, anh ở phòng nhỏ lầu một tại tiệm cơm, tuy tiệm nhỏ, nhưng với Lăng Thịnh Duệ đã là thỏa mãn lắm rồi.

Anh đã sắp phải là thằng ăn mày đầu đường xó chợ...

Tốt hơn trước đó, tình hình hiện tại thật sự rất tốt.

Lăng Thịnh Duệ rất nhanh thích ứng với sinh hoạt trong tiệm, trong tiệm không ít khách, hầu như cả ngày anh đều phải đứng trong nhà bếp, không hề có thời gian nghỉ ngơi, tuy mệt muốn chết luôn, nhưng cuộc sống rất phong phú.

Bởi vì tính cách anh hòa đồng, mọi nhân viên trong tiệm đều rất có hảo cảm với anh, rất nhanh đã cùng nhau quen thân.

Lăng Thịnh Duệ cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ hỏi qua tại sao tiệm này chỉ có 1 chủ quán là nữ, vì khi anh vừa chuyển đến, thì đã có người nói cho anh, đây là một ít chuyện vụn vặt của quán, cũng xem như là bí mật. Tuy là như vậy, nhưng anh từ trong miệng bọn họ cũng nghe được một vài tin tức phong phanh, nam chủ nhân của quán này trước đây đã cùng người khác bỏ trốn, hơn nữa đối tượng lại là nam nhân.

Lăng Thịnh Duệ lúc đó hơi chấn động, nhưng chỉ trầm mặc.

Anh chưa bao giờ thích xen vào chuyện người khác.

Hôm nay, Lăng Thịnh Duệ mang thân thể đau nhức do suốt một ngày một đêm làm việc, lác lư về phòng. Anh dự định sẽ tắm một cái rồi mới đánh một giấc, nhưng khi vừa vào phòng tắm, chai sữa tắm không biết đã bị dùng hết từ lúc nào.

“Không thể nào...”

Lăng Thịnh Duệ cố sức bóp cái chai, nhưng nửa ngày cũng không có giọt nào chảy ra, anh thấy rất kỳ quái, thì đột nhiên nhớ đến tối hôm qua, một đầu bếp trẻ tuổi đến xin nhờ anh cho tắm nhờ, lúc đó anh đang mơ hồ nên cũng không để ý, không ngờ cậu ta lại dùng hết.

Lăng Thịnh Duệ đã đứng cả ngày trong nhà bếp, cả người trên dưới đều bẩn cả, không tắm là không được, mượn người khác thì anh thấy không mở miệng được, hết cách, anh đành lột thân thể sắp cạn kiệt sức lực của mình đến tiệm tạp hóa gần đó.

Trong tiệm tạp hóa.

Cầm lên một chai sữa tắm, Lăng Thịnh Duệ một đường đi về phía thu ngân.

“Tổng cộng năm mươi nguyên.”

“Vâng.”

Lăng Thịnh Duệ móc túi tiền ra, vừa định mở thì bị một bàn tay chặn lại.

“Tôi trả cho anh ta.”

Giọng nam trầm thấp vang lên bên tai, tâm Lăng Thịnh Duệ hơi chùng xuống, cả người cứng đờ, cái tay kia vẫn đang nắm cổ tay anh, dùng sức bóp chặt thiếu chút nữa khiến các khớp xương như rớt cả ra, bàn tay nắm tay anh ở dưới bàn kéo anh lại, thân thể cũng sát lại gần nhau.

“Vâng được ạ.” Đối với sự xuất hiện đột ngột của nam nhân, thu ngân có hơi kinh ngạc, lần đầu tiên cậu nhìn thấy một người có cặp mắt tím, hơn nữa ngoại hình tuấn mỹ thật khiến người khác khó quên được, trong lúc thất thần, đối phương đã ném ra một tờ tiền mau hồng, lôi kéo người nam bên cạnh tiêu sái ra ngoài không quay đầu lại.

Cầm tiền mặt trong tay, nhân viên trẻ tuổi nhìn bóng lưng hai người rời đi, dường như chăm chú vào tay họ, xuất thần.

Hai nam nhân này coi bộ hơi thân quá thì phải...

Trong tay Lăng Thịnh Duệ xách theo chai sữa tắm, túi plastic trong tay theo động tác mà lay động thật mạnh, trong lúc đi qua lối đi bộ, dướ chân lão đảo một cái, thân thể bất ổn, mắt thấy sắp ngã xuống mặt đường, Trình Trí Viễn rất đúng lúc vươn tay ra đỡ lấy anh.

“Sao vậy? Chột dạ à, bước đi cũng không vững như thế?”

Nhìn biểu tình thất thần của anh, Trình Trí Viễn dùng giọng điệu mỉa mai trào phúng nói, theo như cách nhìn của hắn, biểu cảm hiện tại của người này nhất định là do vị dọa sợ đến mất hồn rồi.

Túi plastic trong tay anh không cẩn thận rơi xuống đất, tạo ra một tiếng vang nặng nề, nhìn chai sữa tắm lăn long lóc, sữa tắm trong chai tràn ra ngoài, anh thấy có hơi đau lòng, vô thức muốn nhặt lên, thân thể lại bị Trình Trí Viễn mạnh mẽ ôm chặt vào ngực, không thể động đậy.

Lăng Thịnh Duệ thờ dài, không thể tránh mặt mãi, cuối cùng cũng có người tìm được anh, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, anh thậm chí còn chưa chuẩn bị tinh thần.

“Làm sao cậu tìm được tôi?”

“Hả? Bằng thủ đoạn của tôi, anh nghĩ trốn được bao lâu?” Trình Trí Viễn hừ lạnh một tiếng, anh không dám ngắt đầu, nhưng có thể tưởng tượng được

biểu tình hiện tại của mình, nhất định là mặt mày trắng bệch, yếu đuối.

Trình Trí Viễn mạnh mẽ nâng cằm anh lên, buộc anh đối diện với mình, biểu tình tràn đầy tức giận, giọng điệu trong trẻo vốn có thay bằng giọng điệu lạnh băng cùng đôi con ngươi sắc tím nhiễm một tia máu đỏ.

“Nói nhé, anh trốn lâu như vậy, cuối cùng cũng bị tôi tìm được, chúng ta tính sổ luôn một lần đi.”

Trình Trí Viễn càng ngày càng thô bạo, dùng hết sức lực vào ngón tay đang nắm cằm anh như muốn bóp nát nó ra, Lăng Thịnh Duệ cố hết sức dè xuống cảm giác thống khổ, gian nan giãy khỏi tay hắn, cầm lấy hai tay hắn, cố hết sức gỡ ra, nhưng không có tác dụng gì, tay Trình Trí Viễn vẫn vững vàng nắm trụ cằm anh.

So với sức lực của một sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp từ nhỏ như Trình Trí Viễn, Lăng Thịnh Duệ không là gì cả.

Hai mắt Trình Trí Viễn hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên anh phản kháng cậu. Trước đây dù hắn có làm chuyện gì, người đàn ông nhu nhược này cũng sẽ yên lặng chịu đựng. Mà hiện tại khí chất trên người đều rất lạ, đều thay đổi rất nhiều.

Dường như kiên cường hơn trước...

Con giận của Trình Trí Viễn xông lên, một người luôn tự phụ như hắn sao lại dễ dàng tha cho sự phản kháng của anh? Một chút cũng không cho, hắn muốn đem tất cả dập tắt hết.

“Một năm không gặp, gan anh to hơn rồi nhỉ.” Trình Trí Viễn nở nụ cười lạnh lẽo, ngón tay tăng thêm một chút lực, mắt Lăng Thịnh Duệ tối sầm, cảm thấy như cằm mình sắp bị bóp nát, đau đớn lan khắp toàn thân, khiến anh xú nữa là ngất đi.

“Ừm, buông ra...a! đau quá...” anh tựa như không thể thốt nên lời.

“Ha ha, còn phải xem tâm trạng của tôi đã.” Nụ cười càng thêm lạnh xuống: “Nếu anh làm tôi thỏa mãn, còn không thì đừng hòng tôi buông anh ra.”

Lăng Thịnh Duệ cắn môi, không để ý tới.

“Xem ra, anh không muốn hợp tác, nếu tôi không giáo huấn lại anh, anh không thể biết hối hận là gì.” Anh xem thường khiến hắn cười lên giận dữ.

“Tôi không sai, buông tôi ra.”

Rốt cuộc không chịu được nữa, đau đớn khiến hai mắt anh bắt đầu ươn ướt, đó là nước mắt. Anh biết không thể phản kháng, Trình Trí Viễn rất có thể bóp nát cằm anh, nhưng anh không để đầu hàng.

Cả người anh đều run lên.

Nhiều người đi ngang qua, sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trầm xuống, mặt cắt không còn một giọt máu, trắng như tờ giấy, nhưng vẫn như cũ không nhả ra, tiều ỷ trên mặt Trình Trí Viễn dần dần trầm xuống, hơi lạnh bốc lên, người đàn ông này rõ ràng biết không thể chống cự, tại sao còn kiên cường như thế?

Trình Trí Viễn nghĩ, cách mười năm gặp lại, hắn dường như không thể hiểu rõ người này được nữa.

Hình ảnh triền miên trong trí nhớ hắn, từ lâu đều toàn là khoảnh khắc có Lăng Thịnh Duệ, thậm chí có nhiều cái như mộng lại như thực.

Hắn bắt đầu hoang mang.

Lúc Lăng Thịnh Duệ đau đến sắp ngất rốt cuộc cũng được thả ra, anh mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, dường như khí lực đều không còn, Trình Trí Viễn ôm chặt thân thể anh, anh thì vô lực dựa vào vai hắn, thân thể vì đau mà không ngừng run lên.

Trình Trí Viễn vốn tâm lạnh như băng, cũng cảm thấy đau đớn.

“Anh vì sao còn ra vẻ kiên cường như thế? Chỉ cần nói xin lỗi, tôi nhất định sẽ buông anh ra, anh không cảm thấy làm vậy là rất vô ích sao?”

Cằm anh vì vừa bị đối xử thô bạo nên hồng một mảng, chỉ chạm nhẹ liền như điện giật văng ra.

Con người Trình Trí Viễn co rút lại, trong mắt hiện lên yêu thương, thả lỏng lực tay ra một chút.

“Anh đau lắm sao?” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng xoa mặt anh, ngữ khí hòa hoãn hơn rất nhiều, giống như chuyện lúc này không hề xảy ra, lúc này đây hắn ôn nhu như trấn an vợ không cẩn thận của mình.

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ hiện lên tia kinh khủng, ngón tay hơi lạnh câu hắn chạm vào mặt anh, thân thể hơi chấn động, vô thức lùi ra sau.

Trình Trí Viễn không quan tâm, đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm anh, lực tay tuy hơi mạnh, nhưng cũng không khiến anh thống khổ như trước, không ngừng trấn an thân thể và tâm lý của mình.

Hiện anh có thể xác định, Trình Trí Viễn đích thị là một tên điên, hơn nữa còn là loại biến thái trầm trọng.

Anh cắn lưỡi ngân mình xúc động, mặc cho hần vuốt ve, cúi đầu nhẹ giọng trả lời lúc trước của hần: “Tôi không sai, tại sao phải xin lỗi?”

“.....”

Vốn Trình Trí Viễn đang chìm trong đau lòng, nay lại bị phần nộ đánh cho bay sạch, lần thứ hai bộc phát.

“Anh dám nói mình không sai sao?” Trình Trí Viễn híp mắt, tàn bạo trừng anh, âm thanh như hận không thể bóp nát anh thành mảnh nhỏ: “Anh đừng quên, anh đã đáp ứng tôi, vĩnh viễn không phản kháng tôi, thế nhưng anh lại bỏ trốn một năm rưỡi, anh thất hứa với tôi, còn nói mình không sai?”

Trình Trí Viễn càng nói càng lạnh, biểu tình luôn bảo trì trạng thái cười hài lòng cũng không chống được phần nộ mà âm thanh càng lớn, bây giờ đã khuya, người trên đường thưa thớt, hần phần nộ gầm nhẹ làm vang vọng xung quanh, kinh động nhiều người, mọi người đều hiể kỳ mà vây lại.

Hai người lại không chú ý tới.

Lăng Thịnh Duệ tuy sợ, nhưng vẫn chết không sợ mà trả lời: “Đó là cậu ép tôi, tôi vốn không tự nguyện.”

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng truyền vào tai Trình Trí Viễn rõ ràng từng chữ một, hần gắt gao theo dõi anh, khuôn mặt tuấn mỹ vì giận dữ mà hơi nhăn lại, dưới ánh đèn đỏ nhìn thật dọa người.

Hai người rất lâu không ai mở miệng, bầu không khí áp bách không gì sánh được, trong không khí phảng phất nổi bất an, không khí mà Trình Trí Viễn tạo ra ép cho người ta không thể thở được.

Thời gian như bị đình chỉ lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Cầu Xin

Giằng co hồi lâu cũng không được kết quả gì, Trình Trí Viễn vốn không có tính kiên nhẫn rất nhanh bị cơn tức giận lấn át. Bất lấy tay Lăng Thịnh Duệ, hần không nói một câu đã kéo anh đi, tất nhiên anh sẽ giãy dụa, nhưng là dù anh có phản kháng mạnh cỡ nào, Trình Trí Viễn một ánh mắt cũng không thêm nhìn tới anh.

“Buông ra!” Lăng Thịnh Duệ lớn tiếng la lên.

Vì vừa giằng co này giờ khiến anh không còn nhiều thể lực, anh lão đảo bị kéo về phía trước, đến khi không theo kịp được tốc độ của Trình Trí Viễn, đối phương mới đi chậm lại một chút.

Tại ngay trước một cửa hàng tiện lợi mở 24/24 ở góc ngã tư đường, hai người mới dừng lại.

“Cậu buông tha cho tôi đi.” Lăng Thịnh Duệ uể oải lên tiếng: “Tôi thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với cậu nữa, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà tôi luôn mơ ước thôi, tôi xin cậu đấy, tôi lớn tuổi rồi, không chịu đựng nổi các loại “hoạt động” trên giường đâu.” (Kaze: tui hết biết nói gì rồi:v)

Anh hạ thấp lòng tự tôn mà cầu xin hần, nếu bây giờ trước mặt anh là Phương Nhược Thần hay là Chu Dục, nghe mấy lời này, nhất định có suy nghĩ một chút cho anh, nhưng hiện tại đứng ngay đây mà Trình Trí Viễn- một sát thủ máu lạnh luôn mang bộ mặt tươi cười thỏa mãn.

Trình Trí Viễn xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh: “Anh đừng mơ tôi sẽ buông tha cho anh, nếu có một ngày anh chết đi, cũng đừng hòng được rời khỏi tôi một bước.”

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt âm đạm: “Cậu thật sự muốn bức tôi chết mới chịu sao?”

Trong mắt Trình Trí Viễn bỗng lóe ra hàn quang, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, hần dựa vào lan can trên vỉa hè, cười lạnh nhìn anh: “Nếu như anh có ý tìm đến cái chết, tôi sẽ dùng tất cả biện pháp làm cho anh sống không bằng chết để giáo huấn anh, anh cũng đừng quên, tôi là sát thủ, mà sát thủ thì có rất nhiều phương pháp tra tấn, dằn vặt người khác anh không thể tưởng tượng tới được, mỗi một loại tra tấn đều có thể khiến anh khóc lóc xin tôi dừng lại, thậm chí là cầu xin tôi làm anh, anh muốn thử không?”

Trong giọng nói mang theo sự uy hiếp không chút nào che giấu cùng với biểu tình băng lãnh, tàn khốc của hần làm anh như rơi thẳng xuống hầm băng chết người.

“Cho dù cậu có tài giỏi đến đâu, cũng không thể giờ khắc nào cũng ngăn cản được một người có quyết tâm tìm đến cái chết, một người muốn chết có rất nhiều phương pháp, cậu không thể nào phát hiện hết được.” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, vẫn không chịu thua chống cự như cũ, mặc dù anh đã sợ đến mức

hôi lạnh chảy toàn thân.

Trình Trí Viễn không nói gì, nhưng anh cảm giác được khí lạnh trên người hắn đang tỏa ra tăng thêm vài phần.

Thân thể anh càng run càng mạnh.

Không biết qua bao lâu, đủ để Lăng Thịnh Duệ tưởng rằng đã trôi qua 1 tiếng, có thể là 2 tiếng, Trình Trí Viễn mới dùng âm thanh lạnh ngắt của mình, lần thứ hai lên tiếng: “Cho dù anh chết, cũng đừng hòng tôi giải thoát cho anh, còn nếu không được nữa, như anh mong muốn, tôi sẽ bắt anh giam lại vĩnh viễn trong phòng mình.”

Lăng Thịnh Duệ không thể tin được ngẩng đầu lên, Trình Trí Viễn vẫn đang theo dõi anh, nhãn thần hung ác, tựa như một con sói hung tàn đang thưởng thức sự tuyệt vọng của con mồi vậy.

“Còn nữa.” Chứng kiến dáng vẻ ngây ngốc của anh, điệu cười của Trình Trí Viễn càng thêm băng lãnh: “Anh nên nhớ, tôi cũng là bác sĩ, nếu anh thật sự chết, tôi có biện pháp bảo trì cho cơ thể anh toàn vẹn, anh thử tưởng tượng cơ thể mình vĩnh viễn được ngâm trong bồn dung dịch giữ xác, hoặc bị ướp lạnh trong hầm băng, thế nào?”

Về mặt hắn rất chăm chú, tuyệt đối không phải nói đùa, đôi mắt thủy tinh tím mê người như đang điên cuồng thiêu đốt người khác, áo thun trắng không nhiễm một hạt bụi trên người phối với quần dài, đứng lặng ngay ánh đèn chiếu rọi, ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn hắt lên người hắn nhiễm một tầng sắc vàng, hoàn mỹ như một bức tranh trung cổ huyền bí.

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ tối đen, thanh niên có bề ngoài hoàn mỹ tựa như thiên thần sa ngã này, còn có một linh hồn đáng sợ hơn cả ác ma sa đọa.

“Bây giờ, anh muốn chết, hay là theo tôi về, chọn đi?” Nhìn biểu tình khủng hoảng thần sắc tái nhợt của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn rất thỏa mãn, có vài người, chỉ cần đem toàn bộ gai nhọn trên người hắn đánh rụng, không còn gì cả, hắn sẽ thành thành thật thật ở lại bên người bản thân. (chém)

Lăng Thịnh Duệ gần như tan vỡ: “Cậu thật sự là một tên điên.”

Trình Trí Viễn rất hài lòng nở nụ cười, nụ cười sáng lạn, đáng cười này cho dù bất cứ người phụ nữ nào nhìn thấy đều phải hét lên chói tai.

Hắn bình tĩnh nói: “Tôi cho anh điên cuồng.”

Những lời này của hắn nếu được nói ra trong trường hợp khác, trường hợp một đôi đang yêu nhau thì nó có biết bao nhiêu ngọt ngào, lãng mạn, nhưng mà hiện tại những lời đó nói ra chỉ khiến cho anh lông tơ, da gà toàn thân đều nổi lên.

“Được rồi, anh nổi giận cũng giận rồi, nháo cũng nháo xong rồi, trở về nhà thôi.”

Hắn dùng chính là từ “Trở lại”, dường như khẳng định ngay từ đầu nơi mà Lăng Thịnh Duệ vốn thuộc về.

Trình Trí Viễn vẫn luôn bảo trì dáng cười chói lọi đó. Đến gần anh, ngữ khí ôn nhu hơn, tựa như người tình ôn nhu đang dỗ dành người yêu giận dỗi của mình, biểu cảm rất nhu hòa, giống như là sự uy hiếp và tranh chấp vừa rồi chưa hề được phát sinh.

Hắn tiến lại gần, da đầu Lăng Thịnh Duệ sợ đến chút nữa dựng hết lên, anh vô thức lùi lại phía sau.

Chỉ là một động tác nhỏ thôi, cũng đã thành công làm cho sắc mặt của Trình Trí Viễn đại biến.

“Xem ra là anh có ý đối đầu với tôi.” Trình Trí Viễn nhìn anh nửa ngày, cuối cùng đưa ra câu kết luận.

Lăng Thịnh Duệ rất tuyệt vọng, đứng trước một người cường đại như Trình Trí Viễn, anh chỉ có thể chịu đựng, đối phương an tọa trên ngai vàng tối cao tựa như vị đế vương, khinh thường nhìn xuống anh như một tên nô lệ ti tiện đang ra sức gầy dựa, cầu xin.

“Cầu xin cậu buông tha tôi đi.” Từ những lời này, Lăng Thịnh Duệ không còn lời nào để nói nữa.

“Nghĩ cũng đừng nên nghĩ tới, anh vĩnh viễn chỉ có thể là người của tôi.” Trình Trí Viễn không chút do dự nào nói ra đáp án của mình.

Lăng Thịnh Duệ không thể kiên trì được nữa, vai sụp xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, hợp theo tiết tấu, buông lỏng rồi lại nắm chặt, thần sắc ảm đạm nói: “Nếu bây giờ tôi quý xuống cầu xin cậu, cậu có thể buông tha cho tôi không?”

Trong lòng anh, hành động nay của Trình Trí Viễn chỉ là muốn làm nhục anh thôi, đầu gối mỗi người nam nhân đều có vàng, nếu đồng ý dùng tôn nghiêm của đàn ông cúi đầu hàng trước hành động làm nhục này, có lẽ Trình Trí Viễn cũng thấy thoải mái được phần nào.

Trong một thoáng kinh ngạc, trong mắt hắn có hơi chút nghiêng ngả lại, sau đó dùng giọng điệu mỉa mai hỏi: “Anh nghĩ như vậy có tác dụng sao?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, tâm trạng rối loạn đến không thể nói thành lời.

Tôn nghiêm của anh từ lâu chỉ còn lại mảnh nhỏ, trước mặt Trình Trí Viễn, anh luôn hèn mọn như vậy, làm sao có thể còn tự tôn, ngay lúc đối phương xem anh như một con mồi nhỏ đang cấu kính khó chịu, thì đáng vẻ kiên trì của anh có vẻ rất buồn cười, thay vì đánh mất tất cả tôn nghiêm, vậy đem nó đổi lấy một cuộc sống an tĩnh không sóng gió, thì có sao?

Anh bắt ngờ quỳ xuống, làm cho Trình Trí Viễn cả kinh đến ngậy người.

Người đàn ông hèn mọn đang quỳ trước mặt hắn, là bởi vì cầu hắn buông tay, điều này làm cho trong lòng Trình Trí Viễn luôn luôn cứng rắn xuất hiện một vết nứt nhỏ. (Kaze: nhỏ xíu xiu xiu, mạnh hơn cộng lòng hà -_-)

Có chút cứng lại.

Trong nháy mắt, hắn có biểu tình buồn lòng nhưng chỉ là chớp mắt, lời đáp ứng vừa nảy sinh thiếu chút nữa nói ra bị hắn mạnh mẽ áp chế xuống.

Trong từ điển của hắn từ trước đến nay không hề có từ “Buông tha”, hoặc có được hoặc mất luôn. Đương nhiên, thứ hắn đã muốn thì từ trước đến nay đều không thoát được, người đến sau nếu muốn thì phải bước qua xác hắn. Sở dĩ, Lăng Thịnh Duệ muốn tự do, OK, trừ khi giết chết hắn.

“Anh thật sự không biết sống chết là gì.”

Trình Trí Viễn không giận mà cười, không để Lăng Thịnh Duệ nói thêm câu nào nữa, vác anh lên vai khiêng đi.

Lăng Thịnh Duệ đang thất vọng, động tác mắt mặt của anh không có tác dụng nào, anh không cam tâm rơi vào tay Trình Trí Viễn, sử dụng khí lực toàn thân gờ tay hắn ra.

“Buông...”

Anh còn chưa hoàn thành xong câu nói của mình, sau gáy đã chịu phải một kích, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Trình Trí Viễn ngồi xuống lan can ôm anh vào lòng, đường nhìn sắc bén quét mạnh về phía trong cửa hàng tiện lợi: “Tôi cho cô một giây buông điện thoại đang cầm trong tay xuống, nếu không đừng trách tôi khách sáo.”

Nữ nhân viên sợ đến run lên bần bật, vội vàng ném điện thoại, lui về góc tường.

Trình Trí Viễn hừ lạnh một tiếng, quay đầu, ôm Lăng Thịnh Duệ rời khỏi, người anh không gầy, thậm chí phải nói là to cao, gần 100 kg, nhưng hắn ôm vào lại hầu như chẳng có cảm giác gì.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên thức dậy là bởi vì bị xóc nảy, mở mắt ra, cảnh vật trước mắt không được rõ ràng, anh chỉ cảm thấy mơ hồ.

Phạm vi đường nhìn được phục hồi, Lăng Thịnh Duệ rất nhanh phản ứng được, hiện tại anh đang nằm

Khôi phục một chút thần trí, lúc này anh mới phát hiện mình đang ở trong xe, ngẩng đầu, anh thử ngồi dậy, chỉ hơi động một chút thôi, phía gáy đã truyền tới một trận tê rần làm anh nhin không được phát ra tiếng rên khê.

“Tỉnh rồi?” Trình Trí Viễn thông qua kính xe nhìn anh một cái.

Lăng Thịnh đang mơ hồ ngây ngốc, khi nghe tới những lời này thì đột ngột tỉnh táo lại, bỗng ngồi bật dậy hỏi: “Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Còn hỏi sao? Đương nhiên là nhà tôi.”

Lăng Thịnh Duệ vừa định mở miệng, liền bị Trình Trí Viễn cướp lời, tà tà cười nói: “Chẳng lẽ, anh thích nằm trong xe hơn?”

Anh lập tức ngậm miệng, im lặng ngồi tại chỗ.

Nghe Trình Trí Viễn nói làm anh nhớ tới cách đây không lâu, anh và Phương Nhược Thần mới vừa xảy ra chuyện xấu hổ trong xe.

Hai người không nói gì nữa, trong xe yên tĩnh trở lại, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, nắm chặt tay, nỗ lực dòi đi sự chú ý. Chỉ là hình ảnh này mỗi khi nhớ tới đều đâm sâu vào trong đầu của anh rồi cố định ở đó, càng ngày càng rõ rệt, như là một bức tranh cát giấu trong tủ đã lâu nay lần nữa lấy ra treo trên tường, anh có làm thế nào cũng không tránh thoát.

Trình Trí Viễn cho là anh đang sợ, không khỏi thầm buồn cười, người đàn ông trời sinh mềm yếu, chỉ là thỉnh thoảng bộc phát tính tình cương nghị, bướng bỉnh của mình, nhưng rất nhanh sẽ hồi phục như cũ thôi.

Nếu hắn biết được Lăng Thịnh Duệ vì suy nghĩ mới vừa XXOO với thằng khác mà miên mang, nói không chừng Lăng đại thúc sẽ trực tiếp bị hắn đè ra trong xe ăn đến không còn một miếng xương vụn nào.

Xe chạy đến trước cửa nhà thì dừng lại, xuống xe thì thấy Lăng Thịnh Duệ đang núp trong góc xe, lòi kéo nửa ngày sống chết cũng không chịu bước xuống, anh biết, chỉ cần mình bước chân vào nơi này, thì vĩnh viễn đừng hòng có cơ hội thoát ra, chỉ mới suy nghĩ thôi cũng làm long mao toàn thân dựng ngược lên.

Trình Trí Viễn uy hiếp nửa ngày cũng không có kết quả, giận dữ, hắn trực tiếp lao vào trong xe, xé xuống y phục và quần anh.

“Buông ra!” Lăng Thịnh Duệ giãy dụa.

Trình Trí Viễn mặc kệ, vẻ mặt không nhận được quắp anh từ trong xe tha đi.

Lăng Thịnh Duệ gần như là xích lõa bị tha đi ra ngoài, cảm giác hổ thẹn đỏ bừng mặt, Trình Trí Viễn ép anh về phía cửa xe, hai cánh tay song song trụ hai bên người anh, cười nhạt, đường nhìn của hắn không chút kiêng dè chăm chú trên đường cong vóc người hoàn mỹ của anh.

Một năm qua kia, vóc người Lăng Thịnh Duệ còn tốt hơn trước nhiều, càng thêm cân xứng rắn chắc, cả người màu sắc đậm mực nay lại hết sức mê người, giống như một thời gian dài lẫn lộn bên ngoài đúc ra kết quả này.

Hắn hơi nghi hoặc, tìm lâu như vậy cũng không tìm được, người đàn ông này rốt cuộc bốc hơi ở đâu? Chắc không phải là chạy ra núi du sơn ngoạn thủy chứ.

Thôi quên đi, hỏi là được rồi.

“Bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, nếu anh vẫn tiếp tục đứng ở đây, tôi sẽ cùng anh làm, hoặc là đi vô với tôi.” Trình Trí Viễn chỉ căn nhà phía sau lưng.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ, không nói gì.

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt nắm tay, hiện giờ anh chỉ mặc độc một cái quần lót và một đôi vớ trắng, giày của anh vừa bị Trình Trí Viễn lột ra ném vào trong xe, nếu bây giờ đổi anh thành một cậu trai tuần tú thì hiệu quả hẳn rất tuyệt, nhưng đáng tiếc, nếu có người thấy anh đang đứng như vậy, anh sẽ trở thành tên biến thái, không chừng còn bị nghĩ là tên bệnh tâm thần nữa.

Lúc này đã là nửa đêm, phần lớn mọi người đã ngủ từ lâu rồi, không ai có thể nhìn thấy, chỉ là đến trời sáng rồi, thì...

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ đen lại, xem ra Trình Trí Viễn là đang ép buộc anh phải chủ động đáp ứng mình.

“Được rồi, tôi vào.” Anh bắt đầu nói.

“Kết quả không tệ, tôi cũng không tính để người khác nhìn thấy thân thể anh đâu, nhớ kỹ, thân thể anh, chỉ tôi mới có thể chiêm ngưỡng.” Trình Trí Viễn dường như cũng thờ phào ra nhẹ nhõm, vẻ mặt mỉm cười nói đùa.

(Kaze: sai lầm rồi anh sát thủ đẹp trai ơi, tính luôn anh là 7 thắng rồi đó --)

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt tay lại, có một loại xúc động muốn liều mạng bị anh kìm nén xuống.

“Được rồi” Lúc đi đến cửa, Trình Trí Viễn quay đầu lại, cười tà ác: “Để nghiêm phạt anh chạy trốn ầu ầy, từ nay về sau, ở trong nhà tôi, anh không được phép mặc đồ.”

Nghe được phương pháp nghiêm phạt hoang đường đó, phản ứng đầu tiên của anh là chạy trốn, nhưng bị Trình Trí Viễn kịp lúc nắm ại, kéo vào phòng, đóng cửa lại.

Lăng Thịnh Duệ còn không kịp giãy dụa, thì bị Trình Trí Viễn nắm chặt vai mạnh mẽ đặt lên ván cửa.

Sau lưng tiếp xúc mạnh với ván cửa, đầu khớp xương như bị lệch ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết của anh bị chặn trong miệng, hai tay cũng bị sức lực cường ngạnh ép sang hai bên đầu, Trình Trí Viễn vẫn rất thô bạo, cổ sức mút cắn môi anh, đầu lưỡi khai phá khớp hàm, nhanh chóng tiến quân vào trong công thành đoạt đất.

Trong miệng hai người rất nhanh đẩy lên mùi vị ri rít sát nhàn nhạt.

Môi Lăng Thịnh Duệ đau đến chết lặng, bị hàm răng của Trình Trí Viễn cắn phá bừa bãi, hắn cũng không thương tiếc tại vết thương trên môi liếm tới liếm lui, Lăng Thịnh Duệ bị dẫn vật chịu không nổi, muốn quay đầu né tránh đầu lưỡi nóng bỏng kia, thế nhưng cả người Trình Trí Viễn như dán dính vào người anh, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Lăng Thịnh Duệ chịu thua, cảm giác như bị say xe tứ chi cả người đều mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8: Nhốt

Vốn Lăng Thịnh Duệ nghĩ rằng Trình Trí Viễn sẽ được nước làm đến cùng, nhưng sau vài động tác, Trình Trí Viễn cũng ngừng lại hành động hôn thô bạo dai dẳng này, buông anh ra.

Lăng Thịnh Duệ dùng mu bàn tay lau đi dịch bên khóe miệng, tựa ở cửa hít vào từng ngụm khí lớn, nhân thần ướt át.

Một tay Trình Trí Viễn bỏ lại vào túi quần, tay kia vẫn đặt bên đầu anh, dùng tư thế trêu đùa, quấy rối đứng đối diện anh, biểu tình nghiền ngẫm.

“Qua lâu rồi, kỹ thuật của anh vẫn kém như cũ.”

(Kaze: lâu chứ làm dưới không à, không làm ở trên anh oi - _ - Trạch: đề nghị chế hãy dùng phát ngôn thô bỉ lại)

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, phần nộ liếc mắt trừng hấn, mặt anh vì một thời gian dài thiếu dưỡng khí nên hơi ửng đỏ cùng với vành mắt ươn ướt làm cho anh một chút khí thế cũng không có.

“Hoan nghênh lần thứ hai trở lại nhà tôi.”

(Kaze: chết chưa...)

Cái tay đang đặt trên ván cửa của Trình Trí Viễn mạnh mẽ đảo ra phía sau anh, từ gáy trượt dần xuống dưới, thuận thế vòng qua ôm chặt thắt lưng anh, kéo lại khiến thân thể 2 người dính chặt với nhau: “Ở đây, tôi sẽ điều giáo kỹ thuật thân thể anh thật tốt, có lẽ còn thêm vài kỹ thuật khác nữa...”

Âm điệu câu nói hơi tối tăm, bàn tay lạnh lẽo đặt tại lưng anh xoa đi xoa lại, trượt lên trượt xuống ăn đậu hũ.

Lăng Thịnh Duệ tức giận cả người run lên: “Buông!”

Chuyện vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực của anh, đến bây giờ chân vẫn nhũn ra không thể đứng vững, căn bản là không thể phản kháng. Trình Trí Viễn vẫn đùa giỡn vô cùng hăng say, men theo đường cong thắt lưng mềm dẻo của anh dời xuống cái nơi khó mở miệng được kia.

Trình Trí Viễn mỉm cười, mạnh mẽ cời xuống miếng vải che chắn duy nhất trên người anh.

“Cậu làm gì?” Lăng Thịnh Duệ hoảng sợ, vội vã giữ chặt cái quần lót còn lại trên người mình.

Thân thể phản ứng tự nhiên, làm anh xuất một ít thể lực ra, nhưng mà thể lực người thường khó có được của Trình Trí Viễn không lay động được, xoạt một tiếng, cái quần lót đáng thương trong nháy mắt bị xé rách thành hai nửa.

“.....”

Nhìn miếng vải rách thê thảm trong tay, Lăng Thịnh Duệ tái mặt rồi.

Thế này, anh hoàn toàn xích lửa cả người rồi, à không, vẫn còn đôi vớ buồn cười ở dưới chân nữa.

Trình Trí Viễn nhún vai, cầm trong tay một nửa miếng vải không nhìn ra hình dạng ném vào trong thùng rác, vẻ mặt vô tội: “Cái này do anh phản ứng thái quá, tôi chưa kịp làm gì hết.”

(Kaze: vô sỉ, bỉ ổi. - _ -)

Lăng Thịnh Duệ nhìn tấm vải rách trong tay mình, không buồn đối đáp.

“Xem ra như vậy cũng tốt, nếu đã cời sạch rồi, vậy thì lên giường thôi.” Trình Trí Viễn lạnh lẽo cười: “Tôi có vài món đồ chơi muốn tặng cho anh, anh lên lút trốn khỏi tôi lâu vậy rồi, hẳn là nên có vài món.. lẽ vật.”

Trong đôi mắt tím hiện lên vài ý không rõ, giống như khăn trương, lại có phần thờ dài, làm cho Lăng Thịnh Duệ vô cùng hoang mang.

Trình Trí Viễn cúi người xuống, vòng hai tay ôm anh lên, Lăng Thịnh Duệ thấy hoa mắt, hấn ôm anh đi về phía phòng ngủ.

Chưa kịp thích ứng với cảm giác không trọng lực thì Trình Trí Viễn đã ném anh lên giường.

Ba lần bốn lượt bị đàn ông đối xử như phụ nữ, Lăng Thịnh Duệ thấy khó mà chấp nhận được, chỉ là trước khi anh biểu hiện ra sự phẫn nộ của mình, Trình Trí Viễn đã đè thân lên người anh.

Một tiếng “Cạch” giòn tan vang lên, một cái gì đó mềm mềm đang chằm chằm nằm trên tay anh.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại mới thấy tay phải mình bị chính cái còng tay bằng da hồ còng lại, Lăng Thịnh Duệ dùng một giây để nhận định tình hình, xem xét cái còng tay, hóa ra là một bộ xiềng xích màu đen!

Trong lúc kinh ngạc, tay kia cũng cùng chung cảnh ngộ.

Lăng Thịnh Duệ nằm trên giường muốn đứng lên, lại bị Trình Trí Viễn không tốn chút sức đè xuống lại, bắt được mắt cá chân trái của anh.

“Cậu làm gì?” Lăng Thịnh Duệ vô thức dùng chân phải đá hấn, bị hấn dùng tay ngăn lại, nhanh chóng dùng còng khóa chặt chân trái anh.

“Không phải nói ngay từ đầu rồi sao, tôi tặng anh vài món lễ vật.” Trình Trí Viễn không ngẩng đầu lên mà nói.

Lăng Thịnh Duệ không tin vào tai mình: “Cậu dám dùng công trối tôi? Tôi không phải thú cưng, cũng không phải nô lệ, cậu dựa vào đâu đối xử với tôi như vậy?”

Trình Trí Viễn ngừng động tác, lạnh lùng nhìn anh một cái: “Đương nhiên anh không phải, tôi nói rồi, anh chính là vợ tôi, nếu tôi không đối xử với anh như vậy, lẽ như một ngày khác anh lại trốn mất, tôi biết đi đâu tìm anh đây? Chỉ có thể trối anh ở đây, anh mới không có tài nào trốn được.”

Đây là cái lý do gì vậy? Đầu tiên không đề cập đến anh căn bản không phải vợ hắn, mà nếu có là vậy, thì dùng công trối vợ mình lại có biết bao nhiêu điên rồ.

“Buông ra! Cậu điên rồi!”

Sắc mặt anh trắng bệch, từ nhỏ anh đã vô cùng sợ hãi với mấy thứ này. Cũng chính vì vậy, anh đối với tự do luôn luôn xem trọng.

Người đang gặp nạn, sẽ tự nhiên phát huy tất cả tiềm năng đặc biệt của bản thân ra, vì thế Lăng Thịnh Duệ dùng hết sức toàn thân giãy dụa, dây xích theo động tác mà vang lên loảng xoảng, Trình Trí Viễn không khống chế được nữa, tức giận, nắm lấy hạ thân Lăng Thịnh Duệ, hơi dùng lực bóp mạnh.

“Nếu anh không muốn chỗ này xảy ra chuyện gì, thì nằm yên cho tôi, tôi không có kiên nhẫn đâu.” Trình Trí Viễn lạnh lùng nói.

Cảm nhận được bộ phận quan trọng có chút nhô lên, cả người Lăng Thịnh Duệ hơi căng cứng, động tác dừng lại. Bộ phận quan trọng của đàn ông bị người khác niết trong tay, anh bị dọa đến hồn phi phách tán, nếu Trình Trí Viễn dùng thêm chút sức nữa, không chừng anh bị phế luôn, vậy không bằng giết quách anh cho rồi.

Thấy anh không nhúc nhích nữa, trên mặt Trình Trí Viễn lần thứ hai nở nụ cười, thả lỏng tay: “Lúc này mới ngoan.”

Lăng Thịnh Duệ sợ hãi nhìn cậu, trên mặt không chút huyết sắc nào.

Trình Trí Viễn vỗ vỗ khuôn mặt anh, trấn an nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không ngược đãi anh, nếu đã nhìn nhận anh là bạn đời, tôi sẽ đối xử rất tốt với anh, dùng mấy cái này trối anh lại chỉ để phòng lần thứ hai anh chạy trốn thôi.”

Lăng Thịnh Duệ ngoảnh mặt làm ngơ, vì bị hắn chạm đến mà thân thể anh run rẩy một chút.

Khỏe miệng Trình Trí Viễn kéo lên một độ cong mãn nguyện, sự sợ hãi của anh làm hắn vô cùng hài lòng, chỉ có như vậy, anh mới không dám phản bội hắn, chỉ có như vậy hắn mới giữ được anh bên người.

Có đôi khi, sự sợ hãi có thể lấn áp tất cả các cảm xúc khác.

“Xong rồi.”

Sau khi đem cả người Lăng Thịnh Duệ xích lại, Trình Trí Viễn thỏa mãn đứng lên, thưởng thức kiệt tác của mình.

Lăng Thịnh Duệ biết bộ dạng hiện tại của mình vô cùng xấu hổ, không có dũng khí nhìn thân thể xích lỏng của mình bị bộ xiềng xích này trối lại, không muốn mở mắt ra, hơn nữa, anh không bao giờ... Muốn nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của Trình Trí Viễn, anh hận người này.

Dáng vấp ần ần cùng bất lực đã thành công khơi mào dục vọng cho Trình Trí Viễn.

“Bảo bối, anh biết bây giờ mình mê người thế nào không? Mấy... cái công da hổ này nằm trên người anh tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy, quả thật rất gọi cảm” Trình Trí Viễn quý gối giữa hai chân anh, hai tay vuốt ve thân thể kêu gọi của anh.

Nhiệt độ cơ thể của Trình Trí Viễn thấp, mặc dù là giữa hè, nhưng tay hắn vẫn lạnh, xoa lên người tuy mát nhưng Lăng Thịnh Duệ thấy rất khó chịu.

Lăng Thịnh Duệ trầm nghĩ, đây chắc là một minh chứng chứng minh Trình Trí Viễn là động vật máu lạnh không có tình người?

(Kaze: không đâu, anh mà không có tình người là giờ này chú không nằm trên giường anh đâu - _ - Trạch: mà hai người có thể đã có con luôn rồi)

Trong lúc thất thần, Trình Trí Viễn đã bắt đầu tự cởi đồ của mình ra, hắn nhấc tay cởi chiếc áo sơ mi trên người, thân thể thon dài rắn chắc dần dần lộ ra dưới lớp y phục, gọi cảm dục thường.

Anh biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, khẽ cắn môi, nhắm mắt lại.

Anh biết mình giãy dụa chỉ càng làm cho Trình Trí Viễn càng thêm tức giận, cuối cùng người chịu khổ chỉ có anh. Tên này chính là một điển hình của chủ nghĩa Phát xít, không cho bất cứ kẻ địch nào phản kháng.

Trình Trí Viễn đè thân xuống.

Trong bóng tối, một cái vuốt ve ôn nhu trượt trên người anh.

Sau đó là một cái gì đó ướt át, mềm mại nhẹ nhàng đảo qua trên mặt anh, đó chính là đầu lưỡi của Trình Trí Viễn.

“Mở mắt, nhìn tôi.”

Con mắt anh nhắm càng chặt hơn, thậm chí khớp hàm cũng khép chặt lại, vô cùng ngoan cố, khiến biểu tình của hắn có chút buồn cười.

Trình Trí Viễn phủ bên tai anh, nhẹ nhàng đảo qua màng nhĩ, làm thân thể anh chấn động.

“Mở mắt.”

Hai mắt anh vẫn nhắm chặt như cũ.

Hơi thở ấm nóng của Trình Trí Viễn kề sát lỗ tai anh, đầu lưỡi tùy ý chạy loạn, rất có cảm giác ấm, làm cơ thể anh run lên nhưng vẫn không mở mắt.

“Nếu anh không mở mắt, Tôi sẽ giận đấy.” Giọng nói hơi mang sự phẫn nộ, dùng sức cắn mạnh vành tai của anh.

Anh hơi chấn động, cuối cùng cũng chịu mở mắt.

Cùng lúc đó, Trình Trí Viễn dúi xuống thân dưới anh, ép hai chân anh lên cao, một vật thể cực nóng đóng đô ngay tại mông anh.

Lăng Thịnh Duệ biết đó là cái gì, kinh khủng nhìn Trình Trí Viễn, trong mắt mang theo sự cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 9: Sát Thủ Thế Giới Cô Độc

Trình Trí Viễn nhẹ nhàng vuốt ve cơ bụng vì khăn trương mà co lại của anh, cười nói: “Trong khoảng thời gian mất tích, anh đã ở đâu? Ở cùng với ai?”

Tuy trên mặt là nụ cười xán lạn, nhưng đáy mắt không có ý cười nào, lạnh đến dọa người, dục vọng ngay lối vào đang rực rạch sôi trào, Lăng Thịnh Duệ biết, hắn đang chuẩn bị bức cung.

Anh suy nghĩ nhưng không trả lời.

Anh biết không nên khai ra Đức Duy Hoàn, Đức Duy Hoàn từng nói hắn với Trình Trí Viễn là bạn, nếu anh nói ra sự thật, không chừng hai người sẽ từ bằng hữu mà xảy ra xung đột, thậm chí còn quyết người sống ta chết nữa. Tuy là không thích Đức Duy Hoàn cho lắm, nhưng dù sao người này cũng dẫn anh qua rất nhiều nơi, trị vết thương lòng cho anh, anh rất cảm kích, không muốn hắn dính vào chuyện này.

“Nói mau.” Thấy Lăng Thịnh Duệ trầm mặc Trình Trí Viễn có chút khó chịu, cổ sức nhướn thất lưng về phía trước một chút, đỉnh phân thân chui vào cửa huyệt yếu ớt của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ phát ra một tiếng rên, lông mi hơi run nhưng vẫn trầm mặc không nói.

“Tôi cho anh ba giây, anh nói mau, không thì đừng trách tôi không khách khí.” Trình Trí Viễn híp lại con ngươi.

Lăng Thịnh Duệ rót cuộc bắt đắc dĩ mở miệng: “ Xin cậu đừng hỏi nữa, tôi cũng có chuyện riêng tư không muốn nói, đừng ép tôi.”

“Ồ?” Nhãn thần Trình Trí Viễn càng ngày càng lạnh.

Lăng Thịnh Duệ quyết định không nói nữa, vì vậy ngừng thở, đợi chờ đợt đau đớn xé rách tiếp theo.

Trình Trí Viễn nhìn dáng vẻ sắp phải chịu cực hình của anh, hơi buồn cười, anh từ xưa đến nay không phải là một người thích hỏi nguyên do, Lăng Thịnh Duệ đã đi đâu, cũng không còn quan trọng, quan trọng là anh đã về, về bên cạnh hắn. Mấy cái khác, anh không muốn nói, hắn cũng không do dự để lần sau truy xét.

“Khăn trương vậy làm gì, tôi đâu phải giết heo.” Trình Trí Viễn tức giận nói.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc mở mắt, bỏ qua sao?

“Sao lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, trong lòng anh tôi là người đối với người mình yêu luôn ngược đãi vậy sao?” nhãn thần hắn từ ôn nhu dần dần trầm xuống, hạ thất lưng, dục vọng chậm rãi len vào trong cơ thể Lăng Thịnh Duệ, không có bồi trơn, mở rộng trước, việc thâm nhập trở nên rất khó khăn, nội bích nắn cảm mạnh mẽ bị căng ra đến cực hạn, bị dục vọng nóng như lửa đốt ma sát qua lại. Tuy rằng động tác của hắn khi đi vào có thể coi là ôn nhu, nhưng làm anh không thể thoát khỏi nạn phần thống khổ.

Lăng Thịnh Duệ cắn răng kiên trì, hai tay nắm chặt ga giường.

Trình Trí Viễn cúi đầu, ổn định lại thân thể, nhất thời xúc động thâm nhập, hần phải dời đi lực chú ý, cảm giác thống khổ mới dần dần biến mất.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ dục vọng của Trình Trí Viễn đều chôn sâu vào cơ thể Lăng Thịnh Duệ, đỉnh phân thân ma sát qua lại điểm mẫn cảm của anh.

“Ư...”

Thân thể anh run lên một chút, một tiếng rên nhẹ thoát ra ngoài, rất nhanh bị anh đè xuống

Sau khi tiến nhập, Trình Trí Viễn không lập tức động thân, mà ác liệt đặt phân thân ngay điểm mẫn cảm của anh. Một dòng điện tê liệt chạy ra rồi tán ra khắp người anh.

Hồ hấp của anh ngày càng gấp gáp.

Tại kỹ thuật cao siêu của Trình Trí Viễn, Lăng Thịnh Duệ rất nhanh bị cổ cường lực làm cho sung sướng, Trình Trí Viễn động eo, một lần lại một lần ra vào trong cơ thể anh, tốc độ càng lúc càng kinh người.

Lăng Thịnh Duệ bị tần suất tấn công cao độ làm đến thở không nổi, vô thức quấn vòng hai chân qua thắt lưng Trình Trí Viễn, dây xích đủ dài, cũng đủ cho anh tự do giang rộng tứ chi mình.

Các mắt xích trên chân anh vì động tác kịch liệt của hai người mà vang ra âm thanh leng keng theo tiết tấu, dây xích đen nổi trên tấm lưng trần trắng nõn đang ra sức vận động của Trình Trí Viễn hòa cùng màu lúa mạch da chân của Lăng Thịnh Duệ, sự khác biệt khá lớn, gây ra cảm giác cường liệt trùng kích.

Cảnh xuân phơi phới.

Không khí dần dần trở nên nóng bỏng, thanh âm kim loại keng keng ban đầu, phảng phất cũng trở nên triền miên.

Trình Trí Viễn hôn lên cổ Lăng Thịnh Duệ, tùy ý day cắn mọi nơi, tạo ra vô số vết hôn đỏ hồng, thậm chí in cả dấu răng lên. Lúc này đây hần như một con dã thú tràn đầy dục vọng đang xông pha trận mạc, để lại những ký hiệu sở hữu trên lãnh địa thuộc về mình, tranh oai với người khác, mặc dù hần biết sẽ không có ai nhìn thấy.

Nhìn thân thể Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng có nhiều vết tích thuộc về mình, Trình Trí Viễn nở nụ cười thỏa mãn.

Hần vươn tay, nắm lấy hạt châu của Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng xoa nắn. Nhũ thủ vốn mềm mại, vì tình dục mà bắt đầu dựng đứng lên, Trình Trí Viễn nhắm ngay hạt châu bên ngực trái ngậm vào miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh.

Lăng Thịnh Duệ không kìm được, phát ra tiếng rên.

“Aaa... Ừm...”

Một tay hần trượt xuống, men theo bụng nhẹ nhàng cầm lấy phân thân đã bắn quá nhiều mà đang mềm nhũn của anh, chất dịch không ngừng từ đỉnh phân thân chảy ra ngoài, hần nắm lấy từ từ trượt lên xuống bắt nó ngừng đầu.

Hai bộ phận mẫn cảm song song bị công kích, khiến Lăng Thịnh Duệ không thể giữ nổi nữa.

Chân anh càng ra sức vòng chặt thắt lưng hần, ý muốn lực đạo của động tác chậm lại, nhưng anh không biết làm vậy là khuyến khích thêm cho hần càng điên cuồng hơn.

Trình Trí Viễn dùng tốc độ hung hãn không ai chịu được đánh về phía trước.

Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy mỗi nơi bên trong cơ thể mình đều như đang bị một vật cứng nóng không ngừng chà qua chà lại, mang đến từng trận điện tê dại. Anh cắn môi dưới, không cho phép mình phát ra tiếng, nhưng lại không kiềm được tiếng rên vọng ra từ trong thanh quản, thanh âm rất yếu ớt, cùng với âm thanh thanh thúy xiềng xích phát ra bao trùm nuốt lấy, dường như nhỏ đến không thể nghe được.

Trình Trí Viễn luôn thích nghe tiếng rên ần ỉn của anh, nhưng động tác vượt quá giới hạn của anh, khiến hần có chút không hài lòng, vì vậy để nghiêm phạt, hần cắn một ngụm thật mạnh vào môi anh. Lăng Thịnh Duệ bị nhiều đợt đau đớn, tê dại kích thích, khớp hàm cũng không được tha, một tiếng than nhẹ không kịp nên bật thoát ra khỏi miệng anh.

“A..A.. ha.... Ư.... Chậm, chậm lại một chút.....” Lăng Thịnh Duệ đánh tiếng cầu xin, thanh âm vì bị va chạm mà đứt quãng không hoàn chỉnh.

Nghe được giọng anh, Trình Trí Viễn thỏa mãn nường mi lên.

Âm thanh trầm thấp vốn thuộc về nam nhân trở nên khàn khàn, gọi cảm đến khiến người khác hồn xiêu phách lạc...

Một tay Trình Trí Viễn lưu luyến xoa trên người anh, hiện thân trên vì hoạt động nhiều đang chảy ra rất nhiều mồ hôi, so với dầu trơn cũng không kém

bao nhiêu, khiến Trình Trí Viễn càng xoa càng thích. Vì dục vọng, cơ thể anh càng thắt chặt, nhưng cũng rất co dãn, đặc biệt là nơi kết hợp của hai người khiến hắn càng làm càng không nỡ buông.

Bàn tay Trình Trí Viễn có sức vuốt ve lưng anh, lòng bàn tay lạnh băng bao trùm trên người anh, hai loại nhiệt độ chênh lệch rõ ràng mang đến từng đợt kích thích mãnh liệt, băng hòa như hòa tan.

Thân thể anh càng run mạnh hơn.

Rất nhanh đã đến, anh không thể giữ được.

Một khắc bắn ra, hai tay Lăng Thịnh Duệ nắm chặt đầu Trình Trí Viễn, cố sức kéo đầu hắn ra, vô thức muốn hắn đang trên ngực mình tránh ra, da đầu Trình Trí Viễn có chút đau, nhưng vẫn như cũ vùi đầu vào găm cắn hạt châu trên ngực anh, nắm phần thân của anh trong tay phải, cảm nhận được vật nóng kia đang run kịch liệt, liền gia tăng nhanh tốc độ trượt trong tay.

“Ấn... A...”

Bạch trọc trắng tinh phun ra ngoài, bắn vào bụng và ngực hai người.

Vị đạo đặc biệt của nam nhân bắt đầu lan tỏa ra xung quanh, điều này đối với Trình Trí Viễn, không thể ngờ chính là xuân dược tốt nhất.

Hắn vươn tay quệt một ít bạch trọc dính trên ngực đưa vào miệng Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng chơi đùa với đầu lưỡi mềm mại, anh vô thức rụt lại đầu lưỡi trốn tránh, nhưng lại bị Trình Trí Viễn dễ dàng khống chế.

Lăng Thịnh Duệ bị ép phải nếm chính hương vị của mình, vừa mới đạt được cao trào mãnh liệt, thần trí anh vẫn chưa quay lại, nhân thần không có tiêu cự nhìn người thanh niên đang rong ruổi trên người mình, nhân thần ướt át, phảng phất một tầng sương mỏng, tựa như một con nai vô tội.

Chỉ là con nai này, hình thể và niên kỷ hơi lớn. ...

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Hai tay Trình Trí Viễn nắm chặt bả vai anh, điên cuồng chạy nước rút vào trong, Lăng Thịnh Duệ vốn nghĩ đã trải nghiệm tốc độ nhanh nhất rồi, nhưng lần này lại càng nhanh hơn gấp bội.

“Aaaa.... Ừm... Aaaa.... Chậm một chút..... Đau! Đau quá!.....”

Nội bích đã chết lặng từ lâu, bởi vì ma sát càng lúc càng kịch liệt mà sung đỏ đến tội nghiệp, đau đớn dần sinh ra, hòa chung cùng với vui sướng.

Trình Trí Viễn chôn ở cổ anh, day cắn cổ anh, tay phải thì một lần nữa mò xuống, cầm lấy tính khí đã bắn ra rất nhiều mà đang rũ xuống, an ủi nó đứng lên.

Rất nhanh sau đó, hắn thành công làm cho phần thân Lăng Thịnh Duệ một lần nữa ngóc đầu.

Đây đã là hiệp thứ ba rồi, Trình Trí Viễn như dã thú làm mà không biết mệt, một động tác dừng lại nghỉ ngơi cũng không có, cơ thể anh tuy cũng đang hưởng thụ vui vẻ, nhưng dần dà bắt đầu uể oải không chịu được. Dục vọng của Trình Trí Viễn tích tụ hơn một năm qua đã bị thân thể anh khơi lên tất cả, ra sức phát tiết.

Cầm thú lúc nào cũng động dục nhỉ? Lăng Thịnh Duệ cười khổ.

Sau lần phóng thích cuối cùng, Trình Trí Viễn cuối cùng cũng chịu ngừng lại, nằm sấp trên người anh, thờ chừng hơi ngất quãng.

Lăng Thịnh Duệ mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Cuối cùng cũng xong... “Đã lâu không gặp, thân thể anh lại khiến tôi bay bổng còn hơn trước nữa.” nằm một hồi trên người anh, hắn mới trở mình lại, ôm anh vào lòng, tựa ở đầu giường, mỉm cười nói.

Lăng Thịnh Duệ không cho rằng đây là lời kích lệ, từ từ nhắm hai mắt lại không nói nửa chữ.

Trình Trí Viễn nói xong, cũng không nói gì nữa, hai người đều rơi vào trầm mặc, tình cảm mãnh liệt điên cuồng vừa mới qua đi, trong phòng chỉ còn lại là một mảnh yên tĩnh.

Trong không khí tràn ngập vị đạo nam tính nồng đậm, trên người anh tràn đầy mồ hôi và tinh dịch, dính dính, khiến anh vô cùng khó chịu. Vì vậy anh nhắm mi lại, muốn rời giường đi vào phòng tắm, nhưng dây xích đang trói tay chân nhắc nhở anh một điều hiển tại anh là một tù nhân.

Dường như nhìn thấu được anh đang khó chịu, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng thổi vào tai anh, cười nói: “Muốn tắm hả?”

Lăng Thịnh Duệ không muốn phản ứng, nhưng cuối cùng cũng gật gật đầu.

“Vậy gọi tôi một tiếng anh yêu đi, tôi điu anh đi tắm, sao?” Trình Trí Viễn nhướn mi cười xấu xa, đôi mắt tím tràn ngập vẻ trêu tức.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc không nói, điều kiện chán ngắt ấu trĩ đó, anh không muốn đáp ứng.

Trình Trí Viễn cũng không miễn cưỡng, vô cùng kiên trì nhìn người đàn ông trong lòng, sau buông anh ra, hai tay gối lên sau đầu, tựa ở đầu giường: “Anh đáp ứng tôi, thì có thể tắm sạch sẽ, lẽ nào anh muốn ngủ trong tình trạng thế này? Anh ngủ được sao?”

Ngữ khí hần mang theo mỉm cười, rõ ràng là đang nói giỡn, nhưng khi Lăng Thịnh Duệ nghe được thì nó giống như lời trào phúng nói anh dơ bẩn.

Lăng Thịnh Duệ có chút tủi thân, nhưng nghĩ không ra lý do gì để phản bác. Nội tâm anh tràn ngập bi thương, Trình Trí Viễn nói rất đúng, anh bây giờ rất dơ bẩn, cùng nhiều nam nhân nảy sinh quan hệ như vậy, mà lại còn là người bị đi vào. Lăng Thịnh Duệ thấy may mắn là Trình Trí Viễn để lại cho anh chút mặt mũi, không mắng anh thấp hèn.

Suy nghĩ miên man, tâm tình anh càng thêm trầm xuống.

Anh nắm drap trải giường, tận lực cuốn mình vào trong chăn, nghiêng thân qua, cuộn thành một đoàn, dây xích cứng rắn ở dưới người anh, thập phần câu nhân, nhưng chính bản thân anh cũng không có phát hiện.

Trình Trí Viễn không ngờ câu nói đùa của mình lại làm tổn thương người ta, còn tưởng anh mệt nên muốn ngủ, người kia cuộn lại chừa cho hần bóng lưng thoát nhìn đáng thương vô cùng, giống như động vật nhỏ, Trình Trí Viễn cảm giác như có cái gì đó đang gãi gãi vào tâm mình, tràn ra biết bao nhu tình.

“Trời nóng thế này, còn đắp chăn, anh không sợ bóng sao?”

Kéo chăn trên người anh ra, hần tháo xích trên người cho anh, ngồi phía dưới, ôm lấy anh, vững vàng đi vào phòng tắm.

Lăng Thịnh Duệ vẫn không thích người khác ôm mình kiểu này, nhưng không giãy dụa, mặc dù rằng tiếp xúc thân thể với hần khiến anh khó chịu. Nhưng những trái đắng trước kia nói cho anh biết, anh không có quyền chống đối lại con người bá đạo này.

Trong phòng tắm, Trình Trí Viễn rất tỉ mỉ cạo rửa thân thể cho anh.

Anh cũng không nói gì, buông xuống mấy suy nghĩ phức tạp kia, yên lặng chịu đựng Trình Trí Viễn giờ trò trên người mình. Hai người tắm trong bồn tắm lớn, Trình Trí Viễn ôm anh, rất kiên trì gội đầu cho anh.

Bọt xà bông mềm mại bao phủ đỉnh đầu anh, ngón tay hần nhẹ nhàng ma sát trên da đầu, động tác hết mực ôn nhu, khiến anh thả lỏng thân thể.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên phát hiện ra, người này cũng có một mặt nhu tình.

“Nhắm mắt lại, tạm thời đừng thở.” Âm thanh trầm thấp của Trình Trí Viễn vang lên sau lưng.

Anh không biết hần muốn làm gì, nhất thời do dự thì một dòng nước nóng từ đỉnh đầu chảy xuống, anh hoảng trước khi bọt xà bông trôi vào mắt, vội vàng nhắm lại.

Dòng nước ấm chảy trên mặt, hiện ý nghĩ của anh đang hỗn loạn, nên có cảm giác không chân thực cho lắm.

Người phía sau lưng, thật sự là Trình Trí Viễn? Tại sao lại ôn nhu như thế?

Trải qua không khí hài hòa trong bồn tắm, sau đó Trình Trí Viềndùng khăn tắm lau khô bọt nước trên người cho anh, ôm anh về giường, một lần nữa dùng xích trói anh lại.

“Được rồi, ngủ đi.” Trình Trí Viễn ôm anh, tựa đầu anh vào ngực mình, tắt đèn bàn.

Lăng Thịnh Duệ vốn đang trong cơn hỗn loạn, thế nhưng lúc này lại không hề cảm thấy buồn ngủ, trong bóng tối, anh mở mắt, bốn phía một mảnh đen kịt, cả năm ngón tay còn chẳng thể thấy được. Cửa sổ phòng Trình Trí Viễn rất nhỏ, tấm rèm cửa luôn luôn là một màu đen, ban ngày nhìn thấy còn có cảm giác phá lệ âm u, bây giờ mặc dù là buổi tối, tối đến mức không có một tia sáng nào có thể tồn tại, nhưng nó lại cùng tính cách âm trầm của Trình Trí Viễn không có chút sai biệt.

Bóng tối dày đặc khắp nơi khiến anh khó thở, anh vẫn không thích nơi đen tối cho lắm, chỉ khi dựa vào lòng Trình Trí Viễn, hơi ấm tỏa ra từ người hần khiến anh an tâm hơn.

Nghe được tiếng tim đập hữu lực của hần, anh thả lỏng người ra.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, thoáng dịch cái đầu ra xa một chút, Trình Trí Viễn vốn đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, ấn mạnh đầu anh vào sát ngực mình, chớp mũi anh đánh mạnh lên lồng ngực cứng rắn của hần, đau đến thiếu chút nữa chảy cả nước mắt.

Trán anh dựa vào ngực hần, dùng tay xoa cái mũi đang đau nhức, còng tay vì động tác của anh mà vang lên tiếng kêu nhỏ. Anh vừa xoa vừa liên tiếp cười khổ nghĩ, đại khái đây là tính cách của Trình Trí Viễn, cảm giác nhạy cảm, bá đạo vô tính, rồi lại có dục vọng độc chiếm vượt qua người thường.

Cái người biến thái này, tâm tình biến đổi khiến anh không chịu được, lúc thì ôn nhu, lúc lại ấu trĩ như trẻ con.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy càng ngày mình càng không thể hiểu rõ người này, anh thiếu chút nữa thì quên, hẳn là, một sát thủ.

“Làm sao vậy? Không ngủ được à?” Trình Trí Viễn đột nhiên mở miệng.

Anh không nói gì, vì chuyện vừa rồi, nên anh không muốn phản ứng lại Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn cũng không buông tha, lấy tay nắm trụ cằm anh, nâng lên. Trong bóng tối mắt hai người đối diện nhau, dường như có hơi mơ hồ, tâm Lăng Thịnh Duệ đánh thịch một tiếng, ánh mắt hắn trong đêm càng thêm thâm trầm như biển. Nhiệt độ cơ thể hắn cũng lạnh đến mức khiến tâm anh cũng run lên.

Một phút, một nụ hôn ôn nhu rơi vào môi Lăng Thịnh Duệ.

“Ngủ đi.”

Một cái hôn ngắn, rất nhanh buông anh ra, nhẹ nhàng sờ mái tóc mềm mại của anh, nhẹ giọng nói.

Tĩnh tĩnh hắn thay đổi nhanh quá, khiến anh rất bất ngờ, anh bị hắn làm cho hồ đồ luôn rồi, rốt cuộc thì bản tính thật sự của người này là ôn nhu hay là tàn bạo?

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, không động đậy nữa nhưng suy nghĩ trong đầu anh đang rối thành một cục, nghĩ hay là ngủ thì tốt hơn.

Hai người nặng nề đi vào giấc ngủ, đêm đã khuya, trong phòng vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người. Trình Trí Viễn ôm chặt anh, cho dù đôi tư thế cũng không chịu buông ra....

Cho dù là trong mơ.

Lăng Thịnh Duệ cứ vậy mà ngây ngốc ở chỗ của Trình Trí Viễn, nói là bị nhốt thì hợp hơn, tóm lại với anh mà nói cứ như một hồi ác mộng vậy.

Trừ việc đi WC với tắm ra, thời gian anh có được đều sinh hoạt ở trên giường.

Trình Trí Viễn ít khi ra ngoài, tất cả đều ở trong phòng với Lăng Thịnh Duệ nhưng hai người không nói gì, anh thì không muốn nói, hẳn thì vốn là người kiệm lời, thỉnh thoảng hắn chỉ đùa anh mấy câu, còn lại chỉ im lặng ngồi cạnh anh lên mạng hoặc nghiên cứu súng lục.

Loại ác ma tà ác mà lại ngả ngón, cả hai kết hợp với tính cách lạnh lùng và lời nói độc chết người, kết hợp trên người hắn cực kỳ hoàn mỹ.

Anh nghĩ có lẽ đây mới là bản tính thật của hắn, dù sao cũng là sát thủ, cá tính mà quá lỗ mãng thì làm sao đảm nhiệm được các nhiệm vụ quan trọng. Tên đáng ghét lưu manh chắc chỉ là mặt nạ mà hắn tự trang thành.

Chỉ có những khi dục vọng xông lên, hắn mới động đậy, cũng không cần biết Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ gì, trực tiếp đặt anh dưới thân làm cho một trận, tuy rằng anh không cam tâm, không muốn, nhưng mỗi lần đều bị kỹ xảo siêu phàm của hắn khơi mào, không thể kềm chế.

Rất nhiều lúc, hắn ôm lấy anh, cầm đặt trên đầu anh, anh dùng thời gian rất lâu mới phản ứng được người kia đang làm nũng anh, nhất thời tiểu ý dạt dào.

Sinh hoạt đơn điệu buồn chán vô cùng, đối với anh mà nói cứ như ác mộng, anh không thể tin mình vẫn bị nhốt tại đây, mỗi ngày chỉ đối mặt với gian phòng ngủ an tĩnh này, không có di động, không có bất cứ cái gì để liên lạc thông tin với bên ngoài, chỉ có thể nói chuyện với người duy nhất là Trình Trí Viễn,... anh nguyện vĩnh viễn cảm luôn.

Thời gian trôi qua giống nhau, anh không biết mình đã ở đây được bao nhiêu ngày rồi, anh chỉ cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng.

Nội tâm càng ngày càng tuyệt vọng, tinh thần càng ngày càng sa sút.

Mỗi ngày anh đều ngồi chờ ra trên giường, thần sắc đại ra, không lên được tinh thần, ăn uống cũng kém hơn, hầu như là không ăn được gì. Khi Trình Trí Viễn đến gần anh, anh trở nên khẩn trương dị thường. Anh sợ mình vĩnh viễn bị nhốt ở đây, không còn được gặp lại Lăng Hạo, càng sợ hắn đụng vào mình, tinh thần và thân thể đều chịu áp lực, chỉ mới một tháng thôi mà anh đã gầy đi một vòng.

Bất cứ lúc nào, mỗi ngày anh đều ngồi trên giường, vùi đầu vào chăn, bảo trì một tư thế cuộn mình lại.

Trình Trí Viễn cũng chú ý đến biến hóa của anh, nội tâm vô cùng lo lắng, nhưng cho dù có nỗ lực ra sao, Lăng Thịnh Duệ cũng không phản ứng, không biết làm gì hơn, mỗi ngày đều ôm chặt anh tựa vào ngực mình, anh cũng miễn cưỡng ngủ gật trên vai hắn.

Anh biết Trình Trí Viễn đang ló lắng, nhưng anh không có khả năng quan tâm nữa.

Tình trạng kéo dài cho đến một đêm, vì đói quá độ mà bệnh bao tử của anh lại phát tác.

Buổi tối hôm nay, sau một hồi kịch liệt làm tình, hắn theo thường lệ ôm anh vào phòng tắm. Thể lực anh vốn không còn, dường như chỉ ngủ gật dựa vào tường, Trình Trí Viễn thì tỉ mỉ tắm sạch cho anh, sau đó ôm anh vào ngực mình mà ngủ.

Đến nửa đêm, Trình Trí Viễn bị một tiếng rên đánh thức, trong bóng tối hắn cảm giác được người đàn ông trong ngực mình đang kịch liệt run rẩy.

Nội tâm hấn chấn động, vội ngồi dậy, bật đèn bàn lên.

Đèn sáng lên, hấn mới phát hiện Lăng Thịnh Duệ đang cuộn lại thành một đoàn, hai tay che bụng, kìm nén tiếng rên trong miệng mình. Hấn không mất nhiều thời gian cũng biết đây là bệnh đau bao tử phát tác. Nhất thời khản trương.

“Anh chịu đựng một chút, tôi đi lấy thuốc giảm đau.” Hấn xuống giường, lòng nóng như lửa đốt lấy ra hộp thuốc trong ngăn kéo bàn.

Một lần nữa về giường, lúc này nah đã đau đến cả người cong lại, thân thể vì đau đớn mà run lên lợi hại, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn rất thương tâm, Trình Trí Viễn cầm trong tay bình thuốc, ngực trái bỗng đau thắt lên từng cơn.

Đây là cảm giác đau lòng sao?

Từ trước đến nay hấn luôn là người vô tình, đột nhiên bây giờ lại xuất hiện một khe nứt.

“Lại đây, uống thuốc nào.”

Lăng Thịnh Duệ thần trí đã không còn rõ ràng, nghe vậy thì chậm rãi mở mắt, hai mắt xuất thần nhìn chằm chằm hấn.

Nâng anh dậy, Trình Trí Viễn dứt viên thuốc vào miệng anh, uống một ngụm nước, truyền vào miệng anh, ép anh nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Khách Không Mời Mà Đến

Thuốc và nước cùng chảy vào thực quản xuống dạ dày, hòa tan vào nhau, dạ dày đau đớn kịch liệt cũng dần dần dịu đi, thân thể không còn run mạnh nữa, tiếng rên rĩ và đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Trình Trí Viễn thấy sắc mặt anh không còn tệ như lúc nãy nữa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bò lên giường, một lần nữa ôm anh vào lòng.

Tay chân Lăng Thịnh Duệ vì bị xích nên khi anh động dậy lại vang lên vài tiếng vang nhỏ, hấn suy nghĩ một lát, quyết định tháo xích trên người anh ra.

Cảm giác nặng nề của xiềng xích trên người biến mất, thân thể Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên thả lỏng, mở mắt ra, có chút kinh ngạc nhìn Trình Trí Viễn, nhưng khi vừa nhìn tới ánh nhìn của đối phương, nội tâm anh khẽ động, vội vàng quay mặt đi.

“Nếu anh đáp ứng tôi không đi nữa, sau này tôi sẽ không buộc anh lại nữa, thấy sao?”

Trình Trí Viễn nhích lại gần anh, nghiêng thân mình, chăm chú nhìn anh, hấn biết yêu cầu này rất buồn cười, nhưng hấn muốn Lăng Thịnh Duệ chính mình hứa với hấn, hấn muốn thử tin tưởng anh.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, không nói gì, lòng mi thật dài run lên vì bất an.

Đau đớn tan đi, mặt anh có lại một chút hồng hào, nhưng vẫn hơi tái nhợt, Trình Trí Viễn đợi nửa ngày, cũng không thấy anh trả lời, cảm thấy hơi thất vọng, nhưng cũng không nói gì, yên lặng xuống giường, lấy trong tủ ra một bộ quần áo ngủ.

Lăng Thịnh Duệ hỗn loạn, cảm giác được Trình Trí Viễn nâng thân anh lên, giơ tay anh lên, sau đó là cảm giác mềm mại của vải vóc tiếp xúc với tay anh.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc mở mắt, phát hiện ra Trình Trí Viễn đang mặc trên người anh một cái áo ngủ trắng bóc.

Đã một tháng qua anh chưa được mặc quần áo.

Không phải nói không cho anh mặc đồ sao? Tại sao lại đổi ý?

Lăng Thịnh Duệ không thể hiểu nổi.

Chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của anh, Trình Trí Viễn diện vô biểu tình, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng tôi thả lỏng sự trừng phạt đối với anh, chờ anh khỏi rồi, tôi sẽ tự động lột chúng ra hết, tôi nói rồi không cho anh mặc đồ thì nhất quyết không cho.”

Lời nói mâu thuẫn, Trình Trí Viễn cho anh cái quần lót.

Người bệnh đau dạ dày kỳ nhất là cảm lạnh, hần liền lấy chăn bọc kín anh lại, gói chặt anh như bánh chưng, sau đó đem anh chôn sâu trong lòng mình.

Cả người anh không thể nhúc nhích, bây giờ là giữa hè, trên người anh lại là tầng tầng tấm chăn bọc lại, cho dù mỏng, nhưng anh cũng toát đầy mồ hôi, cả người dính dính, cảm giác rất khó chịu. Bất quá dạ dày cũng tốt hơn, tuy còn hơi đau, nhưng bị cảm giác nóng như hỏa thiêu làm cho quên hết.

Anh dựa lưng vào ngực Trình Trí Viễn, đối phương thì đặt cằm trên vai anh, mái tóc mềm mại chọc và gáy anh, có hơi ngứa, Lăng Thịnh Duệ vốn rất bài xích chuyện tiếp xúc chặt chẽ thể này, nhưng không biết tại sao, tâm tình anh dần dần mềm xuống.

Có phải, bởi vì anh là bệnh nhân nên được đối xử tử tế.

Hay là, đã lâu bị giam cầm, hôm nay cũng được cho một chút tự do, cho dù đây chỉ là một đêm ngắn ngủi. Tóm lại, trong buổi tối này, anh không hề cảm thấy bị thương.

Thân thể ngày càng kém, anh tưởng rằng mình nhất định sẽ chết ở đây luôn, thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng ông Trời luôn luôn trong khi anh đã yên lặng chấp nhận số phận thì đột nhiên lại có chuyển biến.

Mấy tiếng đồng hồ sau, một vị khách không mời, tự tiện xông vào nhà Trình Trí Viễn.

Trời lúc này còn chưa sáng, khi nghe được động tĩnh ngoài cửa hần lập tức tỉnh lại, lay tỉnh Lăng Thịnh Duệ đang ngủ say, sau đó bật đèn bàn lên.

“Người từ đâu tới?” Trình Trí Viễn từ trên giường nhảy xuống, quay sang cửa phòng lạnh lùng nói.

Để phòng ngừa, tay hần thương vẫn đều đặt ở đèn bàn bằng Lăng Thịnh Duệ thân thể vừa vặn không thể đụng vào đao đích địa phương, một tay cầm súng lục(*), hần nhanh chóng kéo chốt, chỉ vào cửa.

(Không hiểu tư thế đứng của anh ấy lắm, ai biết chỉ giúp nha >

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Sinh Tử Thành Mê

Đau đớn qua đi, thiếu niên ngẩng đầu nhìn về hướng của Lăng Thịnh Duệ, đối phương đã quay trở về giường, giống như vừa bị kinh hoàng với tình huống vừa rồi nên đang ngốc ra, trong tay cũng không cầm vật gì.

Bị lừa...

Thiếu niên cảm giác mình bị lừa, bị chính người đàn ông nhìn rất yếu đuối kia lừa. Đôi mắt vẫn luôn trong trẻo, lạnh băng xuất hiện sự thay đổi, chính là sát ý không chút nào được che giấu.

Tiện tay nhặt lên cây súng lục bên cạnh mình, nhắm vào người Lăng Thịnh Duệ, không chút do dự mà bóp cò.

Trình Trí Viễn định thần không ngờ tới thiếu niên lại dùng chiêu thức này, nhất thời cả kinh, nhưng bây giờ mà phản kích đã không còn kịp nữa. Vì vậy hần theo bản năng vòng qua sau gáy anh.

Lăng Thịnh Duệ bị hần đặt dưới thân, do đối phương đột ngột kéo xuống khiến dạ dày anh cuộn cuộn một trận, vô thức đặt tay lên người người kia.

Cùng lúc đó, âm thanh từ súng lục vang lên.

Trình Trí Viễn phát ra một tiếng rên thống khổ, thân thể mãnh liệt run một cái. Đạn trong ngực hần bay ra sạt qua bàn tay Lăng Thịnh Duệ. Anh dường như nghe thấy được âm thanh vật cứng va chạm nhau trong cơ thể Trình Trí Viễn, sau đó, một cỗ dịch thể ấm nóng trào lên người anh.

Không một chút do dự, ngay chính lúc thiếu niên bắn ra phát đạn, hần đã vòng qua sau gáy, dùng thân thể mình chắn cho anh, viên đạn lập tức ghim vào cơ thể hần, sắc bén, cấp tốc, không hề sai biệt.

Cả người Lăng Thịnh Duệ cứng đơ.

Chỉ ngừng một lát, rất nhanh Trình Trí Viễn từ người anh đứng lên, nhảy về sau gáy chỗ của thiếu niên.

Thiếu niên vừa mới chịu một kích ngay bụng, trận đau đớn từ bụng truyền tới còn chưa dứt khiến cậu không cảm nổi súng, chỉ một chốc bỏ lỡ thời cơ, cậu còn chưa kịp bắn ra phát thứ hai, Trình Trí Viễn đã đánh tới, cướp súng trong tay cậu, lại tặng cậu một quyền.

Hai người lập tức xông vào nhau tả xung hữu đột.

Cả người Lăng Thịnh Duệ đều bị vây trong trạng thái đại ra, chuyện vừa xảy ra, đến bây giờ anh vẫn còn chưa thích ứng được, một chút dịch thể ẩm áp tràn xuống từ ngực anh, anh đưa tay lên sờ sờ, sau đó chuyển tới trước mặt mình, trong lòng bàn tay là một mảnh đỏ rực, dịch thể theo tay anh chảy dần xuống giường, trên tay anh là một các đường đỏ khiến người ta giật mình, vô cùng chói mắt.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn vào trong mũi anh.

Lăng Thịnh Duệ dùng một chút thời gian để thích ứng, đây là máu.

Nhìn lòng bàn tay đỏ tươi của mình, Lăng Thịnh Duệ đầu vầng mắt hoa, rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?

Hiện trong tư duy của anh, đang rơi thành một cuộn len bị vò loạn lên, hầu như là không có cách tự trả lời được.

Trong lúc anh còn đang đờ ra, tiếng hô của Trình Trí Viễn không xa truyền tới: “ Anh đi trước đi! Nhanh lên một chút!”

Lăng Thịnh Duệ giương mắt lên, Trình Trí Viễn đang kịch liệt vương quyền về phía thiếu niên, thiếu niên cũng không chút nương tay mà đánh trả lại hấn, hai người đều bị thương rất nặng, lực tay đánh ra cũng bị giảm đi nhiều ít, trên ngực Trình Trí Viễn đang chạy máu thấm ướt đầm áo hấn, trên sàn nhà cũng trở thành một đồng hồ đen, thoạt nhìn rất kinh sợ.

Lăng Thịnh Duệ hồi phục tinh thần, vội vàng xuống giường.

“Đi mau!” Trình Trí Viễn đang chiến đấu kịch liệt cách đó một khoảng cách lần thứ 2 quát về phía anh, hấn cũng sắp không trụ được nữa rồi, mặc dù trong ấn tượng của Lăng Thịnh Duệ, hấn là một con quái vật cường hấn, nhưng hiện giờ con quái vật không có chút máu này lại bị thương tích nghiêm trọng.

Lăng Thịnh Duệ đi tới cửa, dừng lại sau đó quay đầu.

Anh nghĩ không thể bỏ rơi Trình Trí Viễn như vậy, mặc dù hấn bắt nhót hành hạ thân thể anh, anh thật sự rất hận hấn, nhưng vừa rồi hấn vừa mới cứu anh.

“Đi đi!”

Trình Trí Viễn thấy anh vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, không chịu đi, trong lòng vừa tức vừa vội, một người luôn luôn ưu nhã lạnh lùng như hấn cũng có lúc không khống chế được, trên gương mặt trắng nõn như tuyết nhiễm đầy máu, giống như một đóa hoa hồng điểm lệ đang nở rộ, đối lập hoàn toàn với nhan sắc cường liệt trước kia, khiến người ta kinh tâm động phách. Trong đôi mắt tím mọng theo khùng hoảng và một loại tình cảm không biết tên, trong nháy mắt Lăng Thịnh Duệ nghĩ đó là yêu thương, nhưng phủ định cũng rất nhanh.

Trình Trí Viễn làm sao có thể yêu thương anh được?

(Kaze: chán thú vị -_-)

Lăng Thịnh Duệ lao nhanh ra khỏi phòng ngủ, đi qua phòng khách, vội vã chạy như bay ra ngoài, thân ảnh dần dần biến mất trong đêm tối tĩnh mịch.

Trước mắt Trình Trí Viễn đã không còn nhìn được rõ ràng, đôi mắt tím mị lệ dần dần cảm thấy mơ hồ. Hấn nhìn chăm chăm vào Lăng Thịnh Duệ, nhìn anh chạy thẳng ra ngoài, chạy đến nơi hấn không còn theo dõi được nữa, mới chậm rãi rơi vào bóng tối, trong đầu hấn lúc này chỉ còn lại hình dáng Lăng Thịnh Duệ vội vã rồi đi, hấn thì có khả năng sắp bị giết nhưng trong lòng không hề sợ hãi chút nào. Bởi anh không có việc gì, người đàn ông duy nhất hấn quan tâm đã an toàn rồi khỏi đây.

(Kaze: thương anh quá T^T, si tình dữ vậy, muốn đổi xưng hô cho anh quá đi, mà nếu đổi là phải sửa hết, nên e lười v, lần sau lên sàn lại, e thấy hợp thì đổi cho anh:3)

Mạnh mẽ chống đỡ toàn thân vô cùng đau nhức, Lăng Thịnh Duệ chạy trốn trên một con đường không có lấy một bóng người qua lại, trên bầu trời là một màu đêm trải rộng không có lấy một ngôi sao nào.

Anh tìm kiếm khắp xung quanh, hy vọng có thể tìm thấy một cái buồng điện thoại công cộng nào đó.

Trong đầu anh loạn thành một đoàn, chuyện duy nhất anh có khả năng nghĩ đến là mau chóng gọi điện thoại báo nguy, chỉ có như vậy, Trình Trí Viễn mới được cứu.

Anh hận người này, nhưng cũng không muốn hấn chết.

Trình Trí Viễn sống ở ngoại thành cách đô thị trung tâm khá xa, vị trí tương đối hẻo lánh, hầu như là không có lấy một cái buồng điện thoại công cộng nào, Lăng Thịnh Duệ đã chạy rất xa rồi mà cũng không tìm được người nào có thể nhờ vả, một người cho tới giờ luôn tao nhã là anh, cũng không tìm được tiếng chữ thô tục vọng ra, anh vô lực tựa như một cây đại thụ bị thương, từng ngậm từng ngậm thở phì phò.

Hầu như tại thời gian anh sắp sửa tuyệt vọng, một người phụ nữ lưng đeo túi xách tuổi không lớn đi tới.

Nội tâm anh dấy lên hy vọng, vội vàng chạy qua đó. Anh vốn giấu mình trong chỗ tối, lại đột nhiên lao ra. Trong tình huống này, phần lớn người ta sẽ kinh sợ, hoảng chi trên người anh toàn là máu nổi trên chiếc áo ngủ trắng tinh, sắc mặt trắng bệch, nhìn như anh là một tên sát thủ biến thái mới gây ra một thảm án xong, cô gái trẻ tuổi nhất thời bị dọa cho hồn phi phách tán, theo bản năng la toáng lên.

“A –!” Tiếng la thất thanh như mũi nhọn xé toang bầu trời yên ắng.

Lăng Thịnh Duệ cũng không để ý nhiều, vội vã kéo tay cô, sốt ruột nói: “Nhanh lên! Mau cho tôi mượn điện thoại báo nguy! Nhanh!”

Cô gái trẻ bước chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi bẹp xuống đường, ngơ ngác nhìn anh, giống như linh hồn đã phiêu ra ngoài tự bao giờ, Lăng Thịnh Duệ tha thiết nói nửa ngày cũng không chịu phản ứng, anh trực tiếp lấy luôn cái túi, móc đi động ra, bấm 110, sau đó liền bấm luôn 120.

Sau khi làm xong tất cả, Lăng Thịnh Duệ có cảm giác cả người đều mất sức trầm trọng, trả túi xách lại, anh đặt mông ngồi xuống đất, hai tay ôm lấy đầu.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, đến bây giờ anh còn tưởng mình đang nằm mộng.

Mà cô gái trẻ đang thần sắc bất động nhìn chằm chằm nh, sau khi xác định chắc chắn anh sẽ không làm ra chuyện gì tổn hại đến mình, mới vội vàng đứng lên, lao đảo chạy đi mất, tiếng giày cao gót đánh vào mặt đường xi măng dưới đất, mỗi một bước tựa như một tiếng búa, đánh từng cái vào lòng anh.

Thời gian xe cảnh sát tới, anh vẫn duy trì tư thế cũ, anh nghe được tiếng cảnh sát truy hỏi nhưng cũng không ngẩng đầu lên.

Cho đến khi có một người nắm chặt vai anh lắc lắc, khẩn trương hỏi: “Anh sao rồi? Không có việc gì chứ?”

Lăng Thịnh Duệ máy móc mà gật đầu.

“Tốt lắm, chúng tôi đã phái người đến nơi anh báo án để điều tra rồi, anh đứng lên trước đi, theo chúng tôi về sở cảnh sát lấy lời khai.” Cảnh sát trẻ tuổi nói chuyện rất khách khí, nhưng nhãn thần nhìn anh thì không được như vậy, rất rõ người kia đã xem anh là hung thủ giết người.

Lăng Thịnh Duệ cũng không phản bác, đứng dậy, thất tha thất thủ bị “hộ tống” lên xe cảnh sát, anh không suy nghĩ đến Trình Trí Viễn hiện giờ ra sao, anh chỉ biết mình đã tận lực rồi, những chuyện khác anh không có tài để quản được nữa. Anh và Trình Trí Viễn vốn cũng không có quan hệ gần bó gì, đơn giản chỉ là hấn bắt nhốt cưỡng bức anh thôi.

Lăng Thịnh Duệ ngồi ở hàng sau xe cảnh sát, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, bên ngoài cửa sổ, vô số ánh đèn đường chạy băng băng qua mặt anh, về mặt anh trong nền ánh sáng cứ vụt qua cùng với màn đêm khiến nó càng trở nên không rõ ràng.

Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ nhếch lên một nụ cười khổ, xem ra lần này gặp phải phiền phức không nhỏ rồi.

Anh cho rằng suốt đời này mình sẽ ngốc luôn trong nhà cùng với Trình Trí Viễn, không ngờ cơ hội để anh trốn thoát lại diễn ra theo phương hướng này.

Tại cục cảnh sát.

Bác sĩ kiểm tra sơ qua một lượt cho anh, xác định anh không bị thương gì mới cho người dẫn anh vào phòng thẩm vấn.

Ánh sáng trong phòng thẩm vấn rất tốt, mới vừa bước vào, anh bị ánh sáng chói mắt đâm vào đầu vô cùng, vô thức nhắm mắt lại, đợi khi thích ứng được rồi mới chậm rãi mở ra.

Trên chiếc bàn dài ngồi mấy người đàn ông mặc đồng phục, Lăng Thịnh Duệ ngồi đối diện với họ.

Bọn họ chăm chú nhìn anh, biểu tình nghiêm túc.

Chống lại đường nhìn sắc bén kia, anh không được tự nhiên mở mắt ra, trong phòng thẩm vấn trống trơn, mặt sàn tuyết trắng, đèn cũng trắng, thậm chí đến tường cũng là màu trắng (*), trên trên mặt tấm sắt của cửa sổ in đậm tám chữ cực lớn: “Thẳng thắn khoan nhượng, chống cự nghiêm trị.”

(*):

(giống nhà ma quá...v)

Bầu không khí rất nghiêm trọng, ép tới nỗi anh thở không nổi, ngọn đèn chói mắt trực tiếp đánh vào mặt anh, sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào, máu trên người đã khô thành một màu đỏ thẫm, hòa chung với cảnh trắng trong phòng vô cùng chói mắt.

“Anh gọi là Lăng Thịnh Duệ?” Sau một hồi sợ hãi, người đàn ông trung niên ngồi đối diện anh mới mở miệng đánh tan sự trầm mặc quanh họ, hỏi anh.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 12: Đàn Thú Tranh Đại Thúc

“Khi nghe anh báo ở đường XX có án mạng, nhưng khi chúng tôi tới đó, ngoại trừ vết máu trên sàn trải dài từ trong ra ngoài, thì không hề phát hiện bất cứ thi thể hay người bị thương nào, chuyện này anh giải thích thế nào đây?” Đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng của vị cảnh sát trung niên kia nhìn chăm chăm anh.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, kinh ngạc nửa ngày vẫn không nói được thành lời.

Không gặp bất cứ người nào?

Nói cách khác, Trình Trí Viễn và thiếu niên sát thủ thần bí kia cùng biến mất?

Không biết tại sao, nội tâm anh thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, Trình Trí Viễn chắc chắn đã bị thiếu niên kia mang về tổ chức sát thủ rồi, khả năng sống sót nhất định cao hơn.

Cảnh quan yên lặng nhìn anh.

Hai tay Lăng Thịnh Duệ ở dưới bàn nắm chặt với nhau, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, anh trầm mặc một chút, mới mở miệng nói: “Hay là, hung thủ ... đã mang Trình Trí Viễn đi rồi, cậu thiếu niên từng nói muốn đưa cậu ta đi.”

Nhân thân cảnh quan bán tín bán nghi nhìn anh: “Họ đi đâu?”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Cậu ta không nói, chỉ nói muốn dẫn người đi, chuyện khác tôi không nghe rõ.”

Anh biết cách giải thích của mình không có tính thuyết phục cho lắm, nhưng anh không có khả năng nói ra thân phận của họ vốn là sát thủ, cái tin đó so với phim điện ảnh còn ly kỳ hơn nhiều, chắc cũng có vài người tin, nếu không phải chính mắt anh nhìn thấy, sợ rằng cả anh cũng không tin.

Quả nhiên, sau khi nghe anh trả lời, vị cảnh quan hơi hơi nhướng mi lên

“Anh đang che giấu chuyện gì? Hay vì anh sợ không dám nói ra?” Hình dáng bên ngoài Lăng Thịnh Duệ nhìn cũng không phải dạng hung thủ giết người không góm tay, ngược lại nhìn rất giống một người lương thiện hơn, lúc đối chứng với bằng chứng khi điều tra được, sự hoài nghi của các cảnh sát cũng dần dần dịu hơn.

Anh mờ mịt lắc đầu.

Anh không biết còn có thể nói gì nữa.

Hơn mười phút thẩm vấn, vẫn hoàn toàn dậm chân tại chỗ, thông tin khai thác được từ Lăng Thịnh Duệ hầu như không có giá trị thực dụng nào, mặc dù biết là anh có điều che giấu, nhưng cũng không thể dùng bạo lực ép anh nói ra được, không thể làm gì hơn là phải tổng anh về trại giam tạm thời.

Phảng phất như Lăng Thịnh Duệ mất hồn từ phòng thẩm vấn về tới phòng giam, ngồi trong phòng anh dựa lưng vào cửa sắt như một cái lưới được mắc ra, ngơ ngác nhìn bức tường trắng đối diện.

Trong phòng giam cũng tương đối có nhiều người, đều là những người bị tình nghi bị nhốt vào đây, ngư long hỗn tạp (*), loại hình gì cũng có.

(*): hình như là người tốt người xấu lẫn lộn thì phải

Lăng Thịnh Duệ khi vừa tiến vào đều thành tâm điểm của mọi người, không chỉ vì trên người anh dính đầy vết máu, mà trên mặt anh lại còn là biểu tình vô cùng đậm đặc, ở trong mắt người khác lại trở thành biểu hiện của một tên sát nhân.

Chú ý đến đường nhìn của họ, anh cũng chỉ là nhìn chăm chăm vào bức tường, đường nhìn ngưng tụ thành một điểm.

Một trong những người đó, một người có lá gan không nhỏ hiếu kỳ đi đến ngồi xuống bên phải anh, thành khẩn hỏi: “Người anh em anh phạm vào tội gì thế? Sao lại biến thành thế này?”

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, nhàn nhạt nhìn người kia một cái.

“Này, nhìn anh cũng không giống người xấu, sao lại gây ra chuyện này được? Hẳn là anh nhất thời bị xúc động...”

Thấy anh ta không phản ứng, người thanh niên hơi gượng cười, còn chưa nói xong đã sờ đầu quay đi, người đàn ông lạnh lùng này, dường như không dễ giao lưu cho lắm.

Lăng Thịnh Duệ nhìn thoáng qua bóng lưng của cậu, quay đường nhìn đi, người kia một lần nữa quay về chỗ cũ của mình.

Sao lại biến thành thế này? Anh cũng không biết, từ khi bị Trình Trí Viễn nhốt, sau đó, anh dường như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng sinh hoạt này, có thể

là sớm hơn, lại phải đụng tới Phương Nhượng Thần, toàn bộ của anh đều sẽ bị đảo lộn lên.

Lăng Thịnh Duệ uể oải nhắm mắt lại.

Bởi vì trên cơ bản đã xác định được Lăng Thịnh Duệ vô tội, sau vài ngày làm hồ sơ, một cảnh sát nói với anh, có người nộp tiền bảo lãnh anh ra. Anh kinh ngạc, là ai nộp tiền bảo lãnh anh ra? Ngoại trừ Trình Trí Viễn ra, không ai biết anh đang ở đâu? Chẳng lẽ là Phương Nhượng Thần, hay là Chu Dực?

Đáp án rất nhanh hiện ra trước mắt, hơn nữa so với tưởng tượng của anh còn loạn hơn nữa, khi anh được cảnh quan dẫn ra đúng giờ, ngay lập tức bị cảnh tượng chấn kinh trước mặt làm cho cứng đờ.

Phương Nhượng Thần, Phương Vân Dật, Chu Dực, thậm chí cả bạn của Lăng Hạo anh gặp lúc trước cũng tới luôn. Trong không gian nhỏ hẹp này, bốn người đàn ông diện vô biểu tình đứng yên tại chỗ, biểu tình rất khó coi, không khí khẩn trương khi Lăng Thịnh Duệ xuất hiện đều đồng loạt bạo phát ra.

Tình huống gì đây?

Sao lại nhiều người thế này?

Lăng Thịnh Duệ vô cùng bất đắc dĩ, đường nhìn nghi hoặc quét qua từng người trong bọn họ.

“Chuyện của anh, chúng tôi xem TV thì biết, người đưa tin nói tên Lăng Thịnh Duệ, tôi nghĩ trừ anh ra thì không còn ai nữa.” Phương Nhượng Thần nhàn nhạt nói. Đã hơn một năm không gặp, thiếu niên cao lớn hơn không ít, bất quá vẫn rất xinh đẹp.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng xanh không ổn định, chuyện vậy mà lại bị lên tin tức...

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, phản ứng đầu tiên là không biết Lăng Hạo có biết hay không, nếu từ TV truyền ra, vậy Lăng Hạo vốn đã ghét lại càng ghét hơn, cha ruột của mình biến thành kẻ bị tình nghi giết người, đối với nó sẽ tạo thành đa kích thế nào đây?

Không quan tâm đến đường nhìn nóng rực của những người khác, Lăng Thịnh Duệ bất an lo sợ nhìn về phía Quan Thế Kiệt.

Ba người khác đồng thời bắn ánh mắt tràn đầy oán khí về phía Quan Thế Kiệt, giống như có tia laser bắn thủng người cậu thành mấy lỗ, làm cho Lăng Thịnh Duệ cũng phải rung mình. Trong mắt Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật đều hiện rõ sát ý, Chu Dực thì tương đối phức tạp, che giấu cũng tốt, Lăng Thịnh Duệ nhìn vào đôi mắt đó cũng không hiểu hàm nghĩa của nó, nhưng chắc là cũng không làm gì quá đáng đâu.

Quan Thế Kiệt hoàn toàn không để ý đến họ, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi mình, rất rõ hiện giờ Lăng Thịnh Duệ đang lo lắng, diện vô biểu tình nói: “Tiểu Hạo không phát hiện, lúc đó cậu ấy đang tắm, tôi liền tắt TV cho nên cậu ấy tạm thời chưa phát hiện”

Cậu nói ra điều anh muốn nghe, mặt khác ánh mắt của 3 người kia đã hoãn xuống không ít.

Nhất thời thuốc súng tràn ngập trong không khí giảm xuống thấy rõ.

Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không để ý đến chuyện gì hết, chỉ cảm kích nói với cậu: “Cảm ơn, nếu tiểu Hạo biết nhất định sẽ rất đau lòng.”

Quan Thế Kiệt lạnh lùng nhìn anh một cái: “Không phải ông chỉ đem đến phiền phức cho tiểu Hạo thôi sao?”

Từ lúc bắt đầu gặp người “nhạc phụ” này, cậu chưa từng biểu lộ ra thần sắc hòa nhã, cậu chỉ xem người này là người đàn ông vô sỉ vứt bỏ vợ con của mình thôi.

Nhìn thấy hình ảnh mình trong mắt cậu ta không chút nào che giấu sự hèn mọn, anh cảm thấy hổ thẹn mà cuối đầu.

Mấy người khác đối với người đột nhiên xuất hiện này lại dám dùng thái độ đó đối với Lăng Thịnh Duệ, sắc mặt vô cùng tệ, nhãn thần lăm lăm nhìn cậu ta, trong mắt tràn đầy hàm nghĩa “Người là cái thá gì, dám giáo huấn người của ta vậy sao?”

Chỉ là Quan Thế Kiệt hoàn toàn không nhìn đến họ, cực kỳ sáng khoái mà coi họ như không khí.

Người vẫn chưa hề lên tiếng là Chu Dực, ôn nhu nhìn anh: “Chú, chú không cần lo, chuyện này toàn bộ đều bị tôi ém xuống rồi, các đài truyền hình không đăng tiếp được đâu.”

Lăng Thịnh Duệ cảm kích nhìn anh một cái: “Cảm ơn cậu.”

Anh luôn có hảo cảm đối với Chu Dực, hiện tại đối phương lại giúp anh một đại ân như vậy, vừa nghĩ màn mắt tích khi trước, anh không khỏi hổ thẹn, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi...”

Chu Dực cắt đứt lời anh: “Không sao đâu, đã không sao nữa rồi, lúc đó tôi vẫn luôn lo lắng chú gặp chuyện gì, bây giờ thì tôi yên tâm rồi.”

Trong mắt y không hề có chút bất mãn nào, mà tràn ngập thờ phào nhẹ nhõm, vui mừng, Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng không hiểu, đã hơn một năm không gặp, người này vẫn cứ ôn nhu rộng lượng như vậy.

“Cảm ơn.”

“Không sao”

“Xin lỗi, chen ngang hai người một chút, tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi.” Vẫn luôn bị Lăng Thịnh Duệ bơ là Phương Nhượng Thần, rốt cuộc không nhịn được xen vào, bầu không khí giữa Lăng Thịnh Duệ và Chu Dực nhất thời lắng xuống, thấy cậu có xung động muốn giết người.

Lăng Thịnh Duệ nhìn về phía anh, nụ cười mỉm trên mặt lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, nhìn cậu còn lạnh đậm hơn nhìn người xa lạ.

Nhàn nhạt nhìn cậu một cái, Lăng Thịnh Duệ cũng không nói, liền quay đi chỗ khác, Chu Dực cười nói: “Trước tiên chúng ta rời khỏi đây đi.”

Lăng Thịnh Duệ quay lại cười nói: “Được.”

Trong tình cảnh này, còn có thể nói gì nữa đây? Phương Nhượng Thần hoàn toàn bị lạnh lùng nghĩ thầm, nhìn cảnh tượng đến muốn thổ huyết.

Sau khi giao tiền bảo lãnh ra, mấy người và Lăng Thịnh Duệ cùng nhau rời khỏi sở cảnh sát.

Đứng trước cửa cục cảnh sát, Lăng Thịnh Duệ nhìn ánh mặt trời chói lọi bên ngoài mà nội tâm tràn ngập nhiều cảm xúc, hơn một tháng qua, anh đều luôn sống trong trạng thái bị nhốt, chỉ là ở phòng giam gọi là nhà Trình Trí Viễn thôi, bây giờ cũng được tự do, anh có chút không thể tin được.

“Tiếp theo, chú định đi đâu?” Chu Dực đứng trước mặt anh cười hỏi. Trong mắt y tràn đầy tự tin, cơ bản là xác định anh sẽ chọn cùng đi với cậu, hai anh em họ Phương, ha ha, anh ta đã sớm hận họ thấu xương rồi.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, có chút do dự.

Nhìn biểu tình do dự của anh, ngực Phương Nhượng Thần vốn đang treo trên mình lại bắt đầu hoảng hơn, cậu biết tình cảm của anh đối với tên kia tốt hơn với cậu rất nhiều, trừ phi đầu anh bị đụng phải cột điện, bằng không nhất định sẽ không chọn nhà Chu Dực mà lại đi chọn nhà cậu.

So với Phương Nhượng Thần đang thấp thòm bên này, đứng bên phải là Phương Văn Dật lại vô cùng thoải mái, cậu xoa nắm tay, bắt đầu chuẩn bị tốt công tác cướp người. Đối với cậu, Lăng Thịnh Duệ là người không có chủ kiến, nói thì vô ích, chỉ có thể dùng bạo lực mới là biện pháp tốt nhất. Cậu biết anh trai mình rất lợi hại, cũng vô cùng tin tưởng thân thủ của anh mình, Chu Dực nhìn qua cũng là một người rất có năng lực, nhưng mà cũng không thể nào một đánh hai mà thắng hết.

Quan Thế Kiệt vốn không thích anh, sau khi đứng một hồi, cũng quyết định rời đi.

Lăng Thịnh Duệ vốn đang do dự có nên tới nhà Chu Dực hay không, nhưng anh không muốn mang phiền phức đến cho y, vì vậy vội vàng mở miệng hô lớn với bóng lưng Quan Thế Kiệt: “Chờ một chút, Quan Thế Kiệt!”

Chu Dực vốn đang chuẩn bị rất tốt, nhất thời kinh ngạc, mà hai người họ Phương cũng vô cùng khó hiểu, Quan Thế Kiệt nghe được tiếng kêu thì quay đầu, không giải thích được nhìn anh.

“Xin lỗi, tôi sẽ đi với Quan Thế Kiệt.” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, cằn cằn dục dục nói.

Chu Dực nhất thời nắm chặt tay anh, nụ cười ôn hòa vẫn đọng lại trên mặt, y che giấu rất tốt, biểu tình không xuất hiện bất cứ kẻ hở nào.

Lăng Thịnh Duệ không dám nhìn y nữa, vội vã chạy về hướng Quan Thế Kiệt.

Nhìn thấy thân ảnh vội vàng chạy lại của anh, Quan Thế Kiệt thật sự chỉ muốn xoay người đi ngay, trên trán cậu nổi lên gân xanh, giật liên hồi, nếu nói thật, cậu thật sự không muốn nhìn thấy người đàn ông phê vật này, nhưng lại không được, nếu để cho Lăng Hạo- một tiểu tử cuồng cha, biết được cậu đối xử với người cha thân yêu của mình như vậy, nhất định sẽ đá cậu đi không thương tiếc.

“Ông còn có chuyện gì nữa sao?” Đợi khi Lăng Thịnh Duệ chạy đến rồi, cậu khoanh hai tay, lạnh lùng hỏi.

“Chuyện đó...”

Lăng Thịnh Duệ cười cười: “Không thể mang tôi đi cùng được sao?”

Quan Thế Kiệt nhàn nhạt nhìn anh một cái, theo thói quen mà đẩy đẩy kính trên sống mũi, dùng đường như là đường nhìn băng lãnh nhất quét qua người anh, chậm rãi nói: “Tôi nói rồi, hiện giờ tiểu Hạo không muốn gặp ông.”

Lăng Thịnh Duệ uể oải: “Cái này tôi biết.”

Cậu diện vô biểu tình nhìn anh, đợi anh nói hết.

“Chỉ cần cậu dẫn tôi đi, tránh được họ là được.” anh nghiêng đầu một chút, chỉ chỉ 3 cậu thanh niên phía sau của mình, Quan Thế Kiệt liếc mắt nhìn họ, tuy đứng xa một khoảng cách, nhưng sát ý tràn ngập trong mắt không chút nào kiêng dè, hơn nữa mục tiêu bị nhắm tới lại chính là cậu.

Quan Thế Kiệt không sợ họ, chỉ nghĩ là phiền phức thôi, quan hệ của Lăng Thịnh Duệ với mấy người này không nghe cũng hiểu, nhưng cậu không muốn vô duyên vô cớ bị người ta sát hại vì tưởng là tình địch đâu, nhưng nhìn đến ánh mắt cầu xin của ông ta, cậu không thể mở miệng cự tuyệt được.

Roi vào đường cùng, cậu không thể làm gì khác hơn là phải trả lời: “Được rồi.”

Lăng Thịnh Duệ cảm kích cười với cậu: “Chân thành cảm ơn cậu.”

“Không việc gì.” Cậu miễn cưỡng trả lời. .... Chỉ cần giao con trai ông cho tôi là được. Trong lòng cậu âm thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Dây Dura Không Rõ

Lăng Thịnh Duệ theo Quan Thế Kiệt đi về phía xe, khi gần lên xe, anh đứng tại chỗ nhìn thoáng qua mấy người kia, họ vẫn đứng đó, chỉ là mỗi người biểu cảm khác nhau nhìn về phía 2 người bên này, Lăng Thịnh Duệ khép mắt lại, chui vào xe.

“Vây, ông muốn đi tới đâu?” Quan Thế Kiệt quay quay chiếc chìa khóa trong tay mình.

“À, cậu có thể chở tôi đến com Phúc vận lai ở đường XX là được rồi.” Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, nói ra nơi mình có thể đến, chỉ là sau đó lại đổi giọng nói: “Khoan đã! Tôi không thể quay lại đó với bộ dạng này, tôi muốn thay đồ trước.”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu nhìn xuống ngực mình, trên đó còn đọng lại cũng máu đỏ vô cùng chói mắt, anh nghĩ nếu cứ như vậy mà bước vào tiệm com, chắc chắn sẽ có rất nhiều người bị dọa sợ.

Quan Thế Kiệt cố nén cơn giận bốc lên trên đỉnh đầu, lạnh mặt nhún ga chạy đi.

Tự biết Quan Thế Kiệt không thích mình, Lăng Thịnh Duệ rất biết điều không nói nữa, trầm mặc ngồi phía sau xe.

Xe nghênh ngang rời đi, vẫn là những ánh mắt đó- trông mong trong mắt Chu Dực và anh em Phương gia đều dần dần tan biến, vốn họ mong muốn Lăng Thịnh Duệ sẽ chọn đi cùng một người trong họ, nhưng không hề nghĩ đến cuối cùng người kia lại chọn một người không có quan hệ gì với mình.

Nhìn lướt qua nhau, ba người còn lại đều uể oải, không khỏi nổi giận với nhau.

“Anh tới đây làm gì?” Phương Vân Dật lạnh lùng nhìn thoáng qua Chu Dực.

Chu Dực nhàn nhạt liếc mắt qua, nhìn Phương Nhược Thần, đối phương cũng không sợ nhìn lại y, nắm tay bên cạnh bắt đầu khởi động thành quyền.

Hai người vây trong trạng thái căng co nhau, Chu Dực đột nhiên mở miệng trước, nói: “Các người chỉ tới đó thôi.”

Ánh mắt đang lạnh như băng của Phương Nhược Thần, rốt cuộc xuất hiện một khe nứt, lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ, anh so với chúng tôi cũng không hơn bao nhiêu đâu.”

Chu Dực nhún vai, trong mắt ánh ra một tia nhìn hèn mọn, không nói gì nữa, xay người đi.

Đối với sự nhục nhã này, Phương Nhược Thần tạm thời có thể nhịn xuống, nhưng người luôn tâm cao khí ngạo như Phương Vân Dật không nhịn được, phần nộ đi về phía trước, bị Phương Nhược Thần ngăn lại.

“Anh?” Phương Vân Dật kinh ngạc.

Phương Nhược Thần không nhìn cậu, mà ánh mắt gắt gao bám chặt vào bóng lưng Chu Dực lên xe rồi đi, mới rầu rĩ nói: “Chúng ta đi thôi.”

(Kaze: sao cứ có cảm giác quai quáiv)

Đứng trên thương trường, tới bây giờ cậu cũng sẽ không đấu tiếp với người này, một năm rưỡi cậu và Chu Dực chiến đấu ác liệt với nhau kết quả là cậu thất bại, cậu cũng không quá hiểu loại người này, cậu biết tên kia khinh thường cậu, nhưng không muốn dùng vũ lực để giải quyết việc này, chỉ có người cực kỳ thô lỗ mới có thể sử dụng phương pháp này, cậu định quang minh chính đại mà đoạt lại Lăng Thịnh Duệ, để rửa mối nhục của mình.

Xe của Quan Thế Kiệt rốt cuộc đã tiến vào khu náo nhiệt, lại vào ngay giữa trưa, bên ngoài xe rất nhiều người qua lại, Lăng Thịnh Duệ tất nhiên là không muốn xuống xe để thu hút ánh mắt của người khác, vì thế anh nài nỉ Quan Thế Kiệt, đối phương vốn không muốn phản ứng với anh, nhưng không nhịn được anh nói bên tai, nên mặt đầy hắc tuyến bước xuống xe, nhìn cũng không nhìn mua đại cho anh một bộ quần áo.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng cảm kích cậu, cởi cái áo dính đầy vết máu trên người ra, mặc đồ vào.

Anh rất nóng lòng muốn cởi hết áo dính máu ra, nhưng hoàn toàn quên là bên dưới mình không mặc gì hết ngoại trừ cái áo ngủ duy nhất, nhất thời hoàn

toàn xích lôa, Quan Thế Kiệt vô tình liếc mắt qua kính nhìn ra phía sau, cau mày chuyển đường nhìn qua chỗ khác.

Cậu đột nhiên thấy anh và Lăng Hạo có nhiều điểm giống nhau vậy, trong khoảng thời gian ngắn cậu cũng có ít nhiều phản ứng.

(Kaze: chết mẹ! thg nhỏ bị sói nhìn thân rồi sao:v nguy hiểm quá...)

Người này với mấy người ban nãy rõ ràng có quan hệ ràng buộc gì đó không rõ, bây giờ lại ngay trước mặt một người xa lạ mà cởi áo thoải mái như vậy, khiến cậu ngày càng phản cảm.

Lăng Thịnh Duệ không chú ý đến mấy chuyện này, tâm tư anh hoàn toàn không đặt ở đây, chỉ trầm nghĩ nhanh chóng đến được nơi mình muốn đến.

Mặc xong đồ, anh cười nói cảm ơn với Quan Thế Kiệt,, đôi phương không hề để ý đến anh, trực tiếp phóng chân ga tới địa chỉ được định càng nhanh càng tốt, nhìn thấy cậu khẩn trương muốn tống mình đi, Lăng Thịnh Duệ ngượng ngừng cười, thấy hơi xấu hổ.

Xe phóng như bay trên đường, rất nhanh đã tới tiệm cơm mà Lăng Thịnh Duệ muốn tìm.

Chỉ là khi xuống xe thì phát hiện cửa tiệm đóng chặt, nhất thời giật mình, lúc này hẳn là phải mở cửa buôn bán chứ nhỉ?

Lăng Thịnh Duệ đi về phía cửa, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không phản ứng.

Lại đợi một chút, cũng không ai trả lời, Lăng Thịnh Duệ do dự một chút, tăng thêm lực đạo, gõ vài cái thật mạnh.

Vẫn là không có phản ứng, Lăng Thịnh Duệ không khỏi lo lắng hơn, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Chỗ này tương đối hẻo lánh, bình thường ít người ít xe qua lại, nhưng mà chỗ này buôn bán giao lưu với với nhiều người rất xuất sắc, tiệm cơm cũng không gây ra xích mích với ai, trừ phi là không muốn kinh doanh nữa bằng không sẽ không có ngày sa sút được.

Lăng Thịnh Duệ xoay người, Quan Thế Kiệt đứng bên xe, ôm hai tay, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn anh.

“À, nếu không còn việc gì nữa cậu cứ đi trước đi, đưa tôi đến đây là được rồi, rất cảm ơn cậu.” Lăng Thịnh Duệ cười gượng hai tiếng.

“Một mình ông không xảy ra việc gì chứ?” Quan Thế Kiệt nhàn nhạt hỏi.

“Không có đâu.”

Nghe được đáp án khẳng định rồi, cậu không khách khí nữa, rất thẳng thắn mở cửa lên xe. Lăng Thịnh Duệ không rời mắt nhìn quá trình cậu khởi động xe, lái xe đi, tại cửa quẹo vào, biến mất không còn bóng dáng.

Ngơ ngác đứng tại chỗ, anh nhìn quanh bốn phía.

Lúc này ánh mặt trời rất chói chang, không xa đang chạy tới một chiếc xe tải nhỏ, chạy ngang qua liếc mắt nhìn anh một cái, rất nhanh thu lại đường nhìn.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ mình đứng đây rất không bình thường, vì thế thất thiểu đi đến ghé đá cách đó không xa mà ngồi.

Anh dựa lưng vào ghế đá, mở rộng thân thể một chút cho thoải mái, ngẩng đầu lên. Hai mắt anh nhìn xuyên qua tán cây đại thụ những hạt nắng chiếu xuống rơi trên lá cây, mặt đất, người anh, Lăng Thịnh Duệ hip mắt suy nghĩ một lát, cảm thấy quá không chân thực, ánh dương dừng trên người, lá cây lay động theo từng nhịp gió dao động xung quanh.

Xung quanh rất yên tĩnh, rất hợp với ý muốn của anh, nhưng Lăng Thịnh Duệ nghĩ có chút cô đơn.

Vươn hai tay lên che mắt, rồi chậm rãi đưa ra sau lưng, anh hít dài một hơi, từ trên ghế đứng lên, anh không biết kế tiếp nên làm gì đây, cứ chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp hay, anh đột nhiên biến mất lâu như vậy, hẳn không phải tiệm cơm cũng đã tuyển được đầu bếp mới rồi chứ.

Đúng lúc này, cách đó không xa, một tiếng còi xe vang lên.

Lăng Thịnh Duệ hồi phục tinh thần lại, nhìn về hướng âm thanh phát ra, cửa xe mở, sau đó từ trên xe một người anh không ghét nhưng cũng không tưởng sẽ gặp lại bước xuống.

Chu Dực....

Anh không biết phải đối mặt với y như thế nào, liền xoay người đi.

“Chú, chờ đã!” Thanh âm của Chu Dực từ phía sau truyền đến, Lăng Thịnh Duệ nghe xong thì cước bộ càng nhanh.

“Chờ một chút!” Thấy anh càng chạy càng nhanh, âm thanh của Chu Dực càng lo lắng hơn, tâm Lăng Thịnh Duệ thì càng phiền não, anh cố sức lắc đầu, dường như muốn lướt nhanh hơn nữa.

Tiếng bước chân gấp gáp từ sau lưng truyền đến, anh biết Chu Dực sắp đuổi kịp rồi, vì vậy tăng tốc hơn, chỉ là cũng chưa chạy được bao xa, tay liền bị nắm lấy, sau đó bị người phía sau mạnh mẽ ôm vào trong lòng.

“Buông ra!” Lãng Thịnh Duệ giẫy dụa.

“Xin lỗi, tuy biết sẽ làm chú tức giận, nhưng tôi sẽ không buông chú ra nữa đâu, tôi đã tìm chú lâu lắm rồi.” thanh âm ôn nhu truyền đến bên tai, đầu Chu Dực ngay sát bên tai anh, môi dường như cũng ngay vành tai mà cọ cọ.

“Cậu tội gì phải như vậy?” Giẫy dụa bất thành, Lãng Thịnh Duệ đành dừng lại, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tôi yêu anh, tôi không muốn lại phải mất anh nữa.” Ngữ khí của Chu Dực thống khổ vô cùng.

Lãng Thịnh Duệ cúi đầu, không nói gì hết, sinh hoạt của anh khó khăn lắm mới trở về như bình thường được, anh không muốn lại xảy ra bất kỳ quan hệ nào với họ, mặc dù là người tốt với anh nhất là Chu Dực.

(Kaze: ai cũng tốt hết mà, tại thúc không chịu thôi T^T, à, trừ anh Phương Vân Dật ra, tâm lý ảnh hơi không được bình thường:3)

“Lúc anh không từ mà biệt, tôi còn tưởng anh gặp chuyện không may, phát điên lên tìm kiếm anh khắp nơi, ban đầu còn tưởng Phương Nhược Thần bắt nhốt anh lại, lo lắng cậu ta khi dễ anh, tôi thậm chí còn đi gặp mặt hắn, sau này mới biết là không phải, rốt cuộc thì hơn một năm qua anh đã đi đâu vậy?”

Nội tâm Lãng Thịnh Duệ đang rất phiền muộn, bây giờ cậu ta nói mấy lời này... Để làm gì? Căn bản là anh không muốn nghe, anh đã trải qua rất nhiều thống khổ, dẫn vật rồi, anh không bao giờ... muốn có liên quan gì với họ nữa.

Anh chỉ nghĩ mình sẽ sống một mình....

“Thật ra, trong thời gian đó, tôi không biến mất.” Lãng Thịnh Duệ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói.

“Humm? Vậy thì tốt rồi.” Chu Dực thở phào một hơi: “Tôi còn tưởng anh bị ai đó bắt cóc rồi.”

Lãng Thịnh Duệ cười khổ một tiếng: “Thật ra tôi đi du lịch với một chàng trai trẻ, là một người rất anh tuấn, cao lớn lại rất đậm chất người nước ngoài. Cậu ta rất thú vị, đối với tôi cũng rất tốt, hơn nữa, cậu ta nói với tôi.... ngủ với cậu ta sẽ cho tôi rất nhiều tiền, chuyện tốt như vậy biết kiếm ở đâu đây? Tôi đã đồng ý với cậu ta.”

(Kaze: lần đầu tiên thúc khen người ta nhiệt tình gớm. -_- , mặc dù không thành thật.)

Nói xong anh hạ mi mắt xuống, đợi Chu Dực buông tay ra.

Có đôi khi, một chân tướng bị vạch trần sẽ làm cho người khác tổn thương, tuy rằng anh chỉ nói phân nửa sự thật, nhưng ngoài trừ tiền, thì hết tám chín phần đều là sự thật.

Làm tổn thương một người người yêu mình chính là mục đích của anh, anh nghĩ Chu Dực hẳn là phải chết tâm rồi.

Sau khi nghe lời anh nói xong, cái ôm ấm áp từ sau lưng chợt siết thật chặt, thân thể anh bị ép rất đau, hầu như là không thể thở được, Lãng Thịnh Duệ cố nén xuống tiếng kêu đau, người phía sau cũng không nói gì, hai người cứ im lặng như thế, không có một chút âm thanh nào.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cái ôm cũng chấm dứt, Chu Dực buông Lãng Thịnh Duệ ra, nhưng không thả ra mà là xoa người anh lại, ché trụ hai tay anh, ép buộc hai người đối mặt với nhau.

Anh cúi đầu không dám nhìn y.

Chu Dực lạnh lùng nhìn anh, bàn tay không nhịn được càng siết chặt hơn, vì quá sức mà hơi run nhẹ, cánh tay anh bị siết đến tê rần, không khỏi cau mày lại, Chu Dực thấy được sự thống khổ trong mắt anh, mới thả lỏng lực đạo ra.

Nhìn chằm chằm anh, kiểm tra nửa ngày, Chu Dực mới khẳng định nói: “Anh nói dối.”

Lãng Thịnh Duệ lắc đầu: “Tôi không hề nói dối, đó là sự thật.”

“Anh nói như vậy, chỉ là muốn tôi thả anh ra đúng không?”

Ánh mắt thương gia của Chu Dực rất nhạy bén, chỉ cần tốn một ít thời gian thôi, là có thể thấu hiểu hết mọi suy nghĩ trong lòng Lãng Thịnh Duệ.

Lãng Thịnh Duệ cắn môi dưới: “Tôi sẽ không đem danh dự bản thân ra mà đùa giỡn.”

Chu Dực hít một hơi, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt: “Trên thực tế anh làm vậy là muốn tôi không cuốn lấy anh nữa, anh thậm chí không tiếc hủy đi hình tượng của anh trong lòng tôi.”

Lãng Thịnh Duệ cũng không còn lời nào để nói, Chu Dực tựa như một người có thuật đọc tâm khiến anh không thể che giấu nổi chuyện gì.

“Bây giờ dù anh có nói gì, tôi cũng sẽ không buông tay, tôi tìm được anh rồi, thì nhất định phải mang anh về, anh đừng mơ có thể rời xa tôi.” Ngực khí của Chu Dực đột nhiên cường ngạnh lên.

(Kaze: thím nào cũng zống nhau, tuyên bố xong thì vài chương lại ăn hành.. -_-)

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc ngẩng đầu: “Cậu không cần phải làm vậy, tôi...”

Chu Dực không cho anh thời gian kháng nghị, một tay nắm chặt ót anh, hôn lên. Nụ hôn chứa đầy phần nộ và niềm thương nhớ thật sâu sắc, so với trước đây lại càng cuồng bạo hơn không ít, khớp hàm anh bị khai mở, đầu lưỡi Chu Dực thuận thế đẩy vào, anh bị ép đứng giữa nơi người qua lại mà kịch liệt hôn môi với y.

Lăng Thịnh Duệ mơ hồ, vô ý thức tránh đầu lưỡi ra, lại bị Chu Dực nghiêm phạt mà cắn xuống một cái ngay môi anh, anh bị đau nhưng không ngừng giãy dụa, hai tay anh để trên ngực y, muốn dùng sức đẩy y ra, Chu Dực dứt khoát một tay ôm chặt thắt lưng anh, ép anh vào sát lồng ngực mình, càng thêm cuồng bạo làm cho nụ hôn sâu hơn.

Lăng Thịnh Duệ “tính nhẩn nại” trăm năm như một, rất nhanh anh bị tước mất hết khí lực toàn thân, xụi lơ trong lòng Chu Dực, mặc cho đối phương càn quấy.

Mà cách bọn họ không xa, Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật hắng giọng nhìn cảnh tượng nóng bỏng kia.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14: Chính Thức Tuyên Chuyên

Trong lúc Chu Dực đang nồng đượm tình ý mà hôn Lăng Thịnh Duệ, tính tình Phương Vân Dật trước giờ luôn nóng nảy thật sự là không thể nhịn được nữa, mặt nhăn mày nhíu đi về phía họ, nhưng lại bị Phương Nhược Thần lần thứ hai cản lại.

“Anh, đừng cản em”

Phương Vân Dật đẩy tay cậu ra, sắc mặt đen đến cực điểm, người đàn ông kia rõ ràng vốn nên thuộc về cậu, thế mà lúc này lại cùng người khác thân mật với nhau trên đường, chuyện này khiến cho người có dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ như cậu làm sao có thể chịu được đây?

“Tiểu Dật.” Phương Nhược Thần nhìn cậu một cái, nhãn thần bình thản không gợn sóng, nhưng bên trong đã cuộn cuộn bão ngầm. Nội tâm Phương Nhược Thần hiện đang cực kỳ xấu, chỉ là cậu đang tận lực áp chế nó xuống thôi...

Phương Nhược Thần thu lại đường nhìn, nhắc chân đi về hướng hai người bên kia.

Cậu đi rất chậm, cả người đều tỏa ra áp lực giận dữ, tựa như Tu La đang giãy giụa giữa đồng xiềng xích dưới địa ngục sâu thẳm.

Tại lúc nụ hôn đây đưa đến mấy phút đồng hồ, Chu Dực mới thả Lăng Thịnh Duệ ra.

Phương Nhược Thần đã từng bước tới gần.

“Về nhà cùng tôi đi, sau đó đừng đi đâu nữa, tôi thề cả cuộc đời này anh là người duy nhất tôi đối xử tốt nhất.” Chu Dực nói nhỏ giọng nói bên tai anh- người đang vô lực tựa vào vai y, thở gấp từng đợt.

Chu Dực cũng không sót ruột, lẳng lặng chờ đợi, y quyết tâm định luôn hôn lễ, dù cho Lăng Thịnh Duệ có trả lời là “Đồng ý” hay là “không”, y nhất định phải mang anh về nhà, không bao giờ... Cho phép anh rời khỏi nữa.

Phương Nhược Thần đi đến phía sau Chu Dực, thân thủ khoác tay lên vai y.

Thân thể Chu Dực chấn động, chậm chạp quay đầu lại.

Phương Nhược Thần đang đứng phía sau lưng, diện vô biểu tình nhìn y, đôi con ngươi băng lãnh đến đáng sợ.

Không chờ kịp phản ứng, nắm tay như sét đánh của Phương Nhược Thần dội qua, mang theo thần thái lẫn lộn giữa phần nộ và đồ kỵ, lực đánh mạnh đến kinh người, trong lòng Chu Dực hiện đang ôm Lăng Thịnh Duệ, căn bản là không thể tránh, ăn ngay một quyền chính diện, mặt bị đánh cho lệch qua, hai tay tự động buông anh ra, lùi về phía sau mấy bước.

Lăng Thịnh Duệ cả người vô lực, thật vất vả mới đứng lên được, lại bị cảnh tượng vừa xảy ra làm cho hoảng sợ.

Chu Dực đứng đối diện giằng co với Phương Nhượng Thần, mặt bị đánh cho sưng đỏ một mảng, dòng máu đỏ tươi chảy xuống theo khóe miệng, nhìn thấy mà giật mình.

Bên kia Phương Nhượng Thần diện vô biểu tình nhìn y, bàn tay trái siết lại đến mức run lên, từng bước đi về phía Chu Dực.

Rất rõ là, cậu muốn tiếp tục...

Lăng Thịnh Duệ dường như là vô ý thức ngăn cản trước mặt cậu: “Phương Nhượng Thần, tôi biết cậu ghét tôi (*), nhưng cậu không thể tự tiện đánh người vô tội, nếu cậu muốn giải quyết thì cứ tìm đến tôi là được, tại sao lại gây phiền phức cho Chu Dực?”

(*)(Kaze: bó tay thúc luôn, e nhớ là anh tỏ tình với thúc nhiều lần luôn rồi á -_- , mà thúc cứ bảo người ta ghét thúc là thế qé nào?)

Xoay người lại, anh hỏi Chu Dực: “Cậu không sao chứ?”

Chu Dực lau máu chảy xuống từ khóe miệng, mày rậm nhíu lại, đối diện với ánh mắt lo lắng của Lăng Thịnh Duệ, y miễn cưỡng cười một chút: “Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ không ảnh hưởng gì đâu.”

Khi y cười, lại chạm đến vết thương trên mặt, hai hàng mày tinh tế lại nhíu càng chặt vào nhau hơn, Lăng Thịnh Duệ bị nhìn đến có chút sợ: “Thực sự ỏn chứ? Có nên đi bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Mặt Chu Dực bị tay Lăng Thịnh Duệ chạm vào vết thương rất đau, nhưng cố nén lại, không đẩy tay anh ra: “Không sao mà, khôn cần đến bệnh viện đâu, cảm ơn anh đã lo lắng vì tôi.”

Y mỉm cười nhìn Lăng Thịnh Duệ, ánh mắt tràn ngập ôn nhu đó càng khiến cho Phương Nhượng Thần đang bị bỏ một bên càng giận hơn nữa. Cậu rat ay hoàn toàn là vì anh, nhưng thành tâm của cậu bị anh hoàn toàn coi như không thấy, tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người đàn ông chết tiệt Chu Dực kia!

Ghê tởm!

Ánh mắt Phương Nhượng Thần càng ngày càng lạnh, đi qua đó, nắm chặt hai vai anh, mạnh mẽ kéo anh từ bên cạnh Chu Dực về phía người mình.

“Cậu làm gì?” Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn cậu.

Phương Nhượng Thần không nói, có lẽ cậu đã chứng thực chuyện này rõ ràng, anh đối với cậu luôn chán ghét, cho dù cậu có nói gì cũng đều vô dụng, cho nên chỉ có vũ lực mới là cách giải quyết tốt nhất.

Ngón tay cậu bấu chặt vào vai anh, Lăng Thịnh Duệ cực kì đau, vô ý thức muốn thoát khỏi tay cậu, lại bị đối phương không lưu tình cảm chặt cổ tay kéo đi.

Tay anh bị siết mạnh sinh ra một chút âm thanh nho nhỏ, cơn đau lan dần đến tận thắt lưng.

“Buông ra! Phương Nhượng Thần!” Anh thiếu chút nữa phải khóc lên vì đau, vừa sợ lại vừa giận hô lên.

Phương Nhượng Thần không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào.

Lăng Thịnh Duệ cũng không phát ra âm thanh nữa, đau đớn kịch liệt khiến cả người anh run lên, giữa trưa mùa hè, lòng bàn tay Phương Nhượng Thần lại rất lạnh lẽo, tựa như ánh mắt bây giờ của cậu đã.

Ngay khi anh tưởng cánh tay mình sắp gãy đến nơi, thì một bên Chu Dực đã vung nắm đấm đến ngay Phương Nhượng Thần, lực đạo và tốc độ không hề thua kém với Phương Nhượng Thần là bao, mà vị trí đánh cũng không lệch đi chút nào, giống như là đang trả đũa cho hành vi vừa rồi của Phương Nhượng Thần.

Mà bây giờ toàn bộ lực chú ý của Phương Nhượng Thần cũng đều đặt trên người Lăng Thịnh Duệ, đợi khi cậu phản ứng được đã bị đánh cho lùi về sau vài bước.

Chu Dực đoạt anh một lần nữa, mặt lạnh nhìn cậu.

Lăng Thịnh Duệ có chút giật mình, không ngờ một người luôn nhã nhặn như y lại có lúc động thủ tay chân, Chu Dực cầm bàn tay vừa bị Phương Nhượng Thần nắm của anh: “Không sao chứ?”

Anh lắc đầu: “Không sao.”

Nhẹ nhàng giật tay ra, Lăng Thịnh Duệ đi đến trước mặt Phương Nhượng Thần, đối phương đang diện vô biểu tình nhìn anh, gương mặt bị đánh còn nặng hơn Chu Dực, khóe miệng liên tục chảy máu, anh thấy được chắc chắn cậu ta đang cố nén thống khổ.

Anh hít sâu một hơi, nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Cậu thật sự rất khiến tôi thất vọng, tôi tưởng một năm qua cậu cũng có thay đổi thành thực hơn trước rồi, không ngờ cậu càng ngày càng thô bạo, càng ngày càng ấu trĩ, ngoài việc sử dụng vũ lực ra, cậu còn có thể làm gì được?”

Con người Phương Nhược Thần chợt co rút nhanh, trong mắt ánh lên tia tổn thương, nhưng ngay tức khắc bị con giận giữ lấn át đi.

“Đừng rồi, trong mắt anh, tôi chỉ là một người chỉ biết sử dụng vũ lực và gây chuyện với người khác, không có giáo dục, chỉ là một tên lưu manh không có tiền đồ, đúng không?” Phương Nhược Thần giận giữ cười: “Cho dù là đúng hay sai, chỉ có tôi là người gây chuyện với anh.”

Lăng Thịnh Duệ không nói gì, chỉ nhìn cậu, biểu tình lạnh lùng kia làm cho tâm Phương Nhược Thần co rút đau đớn. Cậu đi về phía trước, giơ tay lên muốn ôm chặt lấy anh, nhưng đôi phương như bị giật điện nhanh chóng lùi về sau mấy bước, về mặt cảnh giác nhìn cậu.

Nội tâm Phương Nhược Thần dần dần chìm xuống đáy cốc sâu thẳm. ....

“Chúng ta đi thôi, có giảng đạo lý thì cậu ta cũng không hiểu đâu.” Chu Dực nhàn nhạt nói.

(Kaze: anh Dực anh không được phát ngôn tổn thương 1 trong những thần tượng của em T^T)

Lăng Thịnh Duệ hơi do dự, cuối cùng cũng gật đầu. Xoay người lại, tay Chu Dực tự ý khoát lên vai cũng không gạt ra, bị ôm đi về phía trước.

Đi được vài bước, Chu Dực quay đầu lại nhìn thoáng qua. Phương Nhược Thần đứng nguyên tại chỗ, vốn đang rất hăng hái, lúc này đây đứng ngay đó một chút tức giận cũng không có, phiêu phiêu tựa như một người mất đi linh hồn.

Khóe môi Chu Dực khẽ cong lên, cúi đầu nói nhỏ bên tai Lăng Thịnh Duệ: “Anh chờ tôi một lát, tôi có chuyện phải nói với Phương Nhược Thần.”

Anh nhìn y: “Nếu là chuyện của tôi, vậy không cần...”

“Không, tôi nghĩ chuyện này phải nói rõ ràng thì tốt nhất, tôi không muốn lần sau gặp cậu ta lại gây sự với anh.”

Lăng Thịnh Duệ không ngờ Chu Dực lại đột nhiên cường ngạnh, nhưng cũng đồng ý: “Được rồi, nhưng cậu phải hứa với tôi, không được đánh nhau với cậu ta.”

Chu Dực cười, gật đầu: “Được, tôi hứa với anh.”

Phương Nhược Thần vẫn chưa đi, Chu Dực rất nhanh đã trở lại đứng trước mặt cậu, hai người đàn ông cao to bằng nhau đứng đối diện nhau, khí thế trong mắt không hề muốn thua kém người kia.

“Sau này Lăng Thịnh Duệ là người của tôi, xin cậu đừng đừng cuốn lấy anh ta nữa.” Nhìn nhau một hồi, Chu Dực mới nhàn nhạt nói.

“Dựa vào cái gì?” Phương Nhược Thần ngăn lại con tức giận đang cuộn trào lên, lạnh lùng nhìn y.

Chu Dực nhướn mày, chỉ chỉ Lăng Thịnh Duệ đang lo lắng đứng một bên: “Dựa vào anh ta chọn ở nhà tôi, còn chưa đủ sao? Anh ta chọn tôi, hơn nữa rất rõ ràng, anh ta ghét cậu.”

“Có một chuyện không nói không được” Chuyện Chu Dực vừa nói làm cho Phương Nhược Thần lóe ra sát ý, nhưng rất nhanh đã biến mất, châm chọc nói: “Không phải anh có một vị hôn thê rất đẹp sao? Chẳng lẽ anh muốn sinh hoạt ba người với họ luôn?”

Dáng tươi cười trên mặt Chu Dực biến mất rất nhanh.

“Tôi tốt bụng nhắc nhở anh, đến lúc anh kết hôn cùng cô ta, trong hôn lễ anh ta dùng thân phận gì đối mặt với vợ tương lai của anh đây?” Trên mặt cậu là ý cười dạt dào, làm cho Chu Dực hận không thể tặng cậu ngay một quyền.

Nhưng Chu Dực ở trên thương trường lăn lộn vài năm cũng không phải ngồi không, rất nhanh đã lấy lại được phong độ thân sĩ mà tươi cười: “Không cần phiền cậu lo cho tôi, chuyện đó vĩnh viễn cũng không thể xảy ra, bởi tôi đã hủy hôn ước từ lâu rồi, hơn nữa. ....” Chu Dực dừng một chút, khinh miệt nhìn cậu: “Anh ta đã rất ghét cậu rồi, cho dù tôi thật sự kết hôn, cũng không có khả năng anh ta sẽ quay về bên cậu đâu.”

Phương Nhược Thần triệt để đau đớn, lúc này hạ một giọng lạnh băng: “Tôi nhất định phải đoạt lại anh ấy.”

(Kaze: sao cứ thấy.... zống zk tranh chồng hơn z ta.v)

Nhân thần trong mắt Chu Dực càng thêm khinh miệt, dáng tươi cười mà nghiền ngẫm: “Dù là phương diện nào, cậu cũng không phải đối thủ của tôi, cậu dùng cái gì để tranh lấy anh ta? Đừng quên cuộc đấu lần trước, cậu bị tôi đánh bại hoàn toàn đấy.”

(Kaze: thấy chưa... -_- s zống drama Hàn Quốc vậy nè... =.=)

Sắc mặt cậu càng ngày càng khó coi, một năm rưỡi đầu tranh đó là sự sỉ nhục lớn nhất cả đời cậu, là chuyện tuyệt đối cậu muốn quên nhất, cố nén xuống, cậu lạnh lùng nói: “Anh cũng đừng tự đắc quá sớm, anh ta cũng chưa nói là yêu anh, kết quả cho đến giờ vẫn chưa ai đoán ra được đâu.”

Trong lòng Phương Nhược Thần tràn đầy tự tin: “Tôi sẽ cho anh thất bại thật thảm hại.”

(Kaze: záng lên anh.v mặc dù e pic là chẳng đâu zô đâu đâu:3)

“Lời này là tôi dành cho cậu mới đúng, cậu muốn chơi thế nào thì tôi theo tôi đó.”

(Kaze: cảm ơn mấy phim drama Hường Quốc, mấy câu này tui sao chép trong đó á:v)

Mùi thuốc súng tỏa ra giữa hai người ngày càng nồng nặc, sau đó xoay người đi, Chu Dực về lại bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, ôn nhu cười nói: “Xong rồi, chúng ta về thôi.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn thoáng qua hướng Phương Nhược Thần đi, sau đó cúi đầu: “A, tôi có chỗ ở.”

Chu Dực không cho anh nói thêm, một tay vừa kéo vừa tha anh về xe: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta về nhà ăn cơm trưa, đã lâu anh không ghé nhà tôi rồi, hôm nay tôi muốn anh xuống bếp làm cơm trưa.” (Kaze: bắt cóc người ta mà còn sai biểu -_- , anh lấy quá r)

Lăng Thịnh Duệ hơi do dự: “Nhưng mà...”

“Hay là.....” Chu Dực cắt đứt lời anh, nguy hiểm nheo đôi mắt lại: “Anh muốn gạo nấu thành cơm trong này?”

Câu nói của y mang theo nghĩa tối, trên người lại tản ra một khí thế không cho người khác chống cự, Lăng Thịnh Duệ ngơ ngác nhìn y, sau lưng chợt lạnh lan lên cả người mình.

Bây giờ anh mới phát hiện, trước giờ Chu Dực chưa bao giờ để lộ ra biểu hiện này.

Cũng đúng thôi, người có thể thành thói đối chọi gay gắt với Phương Nhược Thần, tuyệt đối cũng không phải người lương thiện gì.....

“Được rồi, không kì kèo nữa, về nhà.”

(Kaze: xí... -_-)

Ôm lấy người đang có chút thất thần kia, Chu Dực cười ha ha đẩy anh vào ghế phó lái, mình thì đi vào ghế lái, xoay qua một cái lên mặt anh, rất cẩn thận tỉ mỉ giúp anh thắt dây an toàn, rồi mới đạp chận ga.

Xe nghênh ngang rời đi, anh ngồi trên ghế, như người mất hồn.

Lần thứ hai vào nhà Chu Dực, cảm xúc trong lòng anh rối như cục to vò, lần sinh hoạt ở chỗ này đã là một năm rưỡi trước rồi, cũng là chuyện cũ lâu rồi, anh vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ..... tới đây một lần nào nữa, không ngờ bây giờ lại ở đây.

Chỉ là lần trước anh lấy thân phận là bạn y, còn lần này anh dùng thân phận gì?

Lăng Thịnh Duệ lên nhìn thoáng qua Chu Dực, vừa lúc đón được đường nhìn mang tia cười của đối phương, không hề xấu hổ chút nào, vì vậy anh mỉm môi, dời đường nhìn đi chỗ khác.

“Đã lâu không tới rồi, vẫn không thay đổi nhỉ.” Lăng Thịnh Duệ qua loa nói.

Chu Dực dương dương tự đắc nhướn mi: “Tôi sợ lúc anh trở về không thích ứng được, nên bố trí và đồ đạc đều không đổi, vốn còn tính mua thêm, nhưng chờ anh về sau đó tính tiếp.”

Sau khi nói xong, nhãn thần y nhìn anh rất chăm chú, anh ngượng ngừng cười, trong lòng có hơi cảm động.

Hay là, trên thế giới này, Chu Dực là người quan tâm anh nhất.....

Trên mặt anh thoáng hiện nét cô đơn, Chu Dực đều thu vào mắt mình, thấy có chút muốn yêu thương: “Tuy rằng tôi không biết anh có chấp nhận tôi hay không, nhưng trước tiên, anh cứ ở lại đây, chỗ này tôi cũng chỉ sống một mình, nhiều lúc rất cô đơn, anh đồng ý không?”

Lăng Thịnh Duệ hơi kinh ngạc: “Cậu không có bạn gái sao?”

Chu Dực nhướn mi lên: “Không phải tôi đã nói yêu anh rồi sao? Trước khi đợi được anh đưa ra đáp án xác thực, tôi không nhanh như vậy đã thay lòng đâu, càng không quen bạn gái nữa.”

Nhìn vào ánh mắt chăm chú của y, tim anh dường như đập trật nửa nhịp.

“Thật ra, cậu không cần phải... làm vậy” Lăng Thịnh Duệ thờ dãi, đối với sự chấp nhất của Chu Dực, anh thấy hơi cảm động rồi.

“Cần hay không cần, tôi tự biết mà, cho dù anh không thích tôi, cũng không thể ngăn tôi thích anh được.”

Vô luận lúc nào, lời nói của Chu Dực cũng ngọt ngào như, Lăng Thịnh Duệ nghe giọng nói từ tính của hắn phát ra từng tiếng nói dễ nghe, chống lại ánh mắt ôn nhu sâu thẳm đến có thể khiến người khác đắm chìm, không hiểu vì sao, anh đột nhiên nghĩ cứ như vậy trôi qua cũng không sao. Sau đó, anh ý nghĩ của mình mà cảm thấy hoảng hốt, sao lại có thể chỉ bởi vì biểu hiện của một người nam nhân mà khiến mình rối loạn.

“Được rồi, anh đi tắm trước đi, mấy ngày nay anh đều bị giam trong ngục, chắc cũng phải mấy ngày rồi chưa được tắm.” Nhìn sắc mặt chuyển màu liên

tục từ hồng sáng trắng của anh, Chu Dực rất tốt bụng đổi trọng tâm câu chuyện.

“Ừ.”

Lăng Thịnh Duệ dùng là mấy ngày rồi không tắm, trong trại giam thật ra có nhà tắm công cộng, nhưng anh không quen như vậy nên cũng nhịn xuống.

“Anh vào trước đi, tôi lấy đồ cho anh thay.” Chu Dực nửa đùa nửa thật nói: “Anh hẳn là còn nhớ phòng tắm nằm đâu chứ.”

Anh đi tới phòng Chu Dực, đột nhiên quay đầu lại, nhìn vết thương trên mặt y, do dự một chút mới mở miệng nói: “Cậu đi xem vết thương trên mặt đi, bị đánh như vậy mà.”

Chu Dực cười xán lạn: “Được rồi, anh không cần lo đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Đi vào phòng tắm, anh đóng cửa lại, sau đó giang hai tay ra ngửi ngửi mùi trên người mình, sau đó nhắm mi lại. (-_-)

Anh có chút phục trước dũng khí của Chu Dực, mùi khó ngửi như vậy mà cậu ta cũng chịu được vẫn ôm anh. (v)

Nhanh chóng cởi hết người mình ra, Lăng Thịnh Duệ đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước mát lạnh đổ xuống đầu mình.

Một tháng bị Trình Trí Viễn nhốt, người anh gầy đi không ít, nhưng vóc người trước sau vẫn rất tốt, một thời gian dài sống ở nơi tối tăm kia làm cho làn da hơi rám nắng của anh lại một lần nữa khôi phục thành màu lúa mạch ban đầu.

Dòng nước theo đường cong thân thể thon dài của anh chảy xuống, anh không biết, ở phía sau lưng nơi giữa mông bên phải có xăm một chữ “Trình”, ánh sáng u lam trong bồn nước nơi anh ngâm mình, nhuộm một tầng ánh sáng ngọc bích.

(Kaze: tks bạn Lục Thảo:3, con beta nhà tui nó cũng vô dụng như tui vậy á:v)

Rất gọi cảm, nhưng lại tràn ngập hương vị nguy hiểm. ....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 15: Bản Tính Phúc Hắc

Trong lúc Chu Dực đang tìm một bộ quần áo sạch sẽ để Lăng Thịnh Duệ tắm rửa thay, thì bên ngoài chuông cửa chọt vang lên.

Chu Dực kỳ quái không biết ai đến giờ này, nhưng cũng không sốt ruột, đặt quần áo trước cửa phòng tắm, gõ cửa: “Tôi để đồ ngoài này, anh tắm xong cứ việc lấy mặc.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Âm thanh của Lăng Thịnh Duệ truyền đến từ sau cánh cửa.

Chu Dực cười cười, sau đó đi về phía cửa chính, mở cửa ra.

Chỉ là trong nháy mắt mở cửa ra, dáng tươi cười trên mặt y dần phai nhạt xuống. Người đứng bên ngoài cửa, là một phụ nữ cao gầy xinh đẹp, nhưng cũng là người y không muốn gặp nhất lúc này.

“A Dực, anh bị thương hả?” Trên khuôn mặt không màng danh lợi đang mỉm cười của cô, khi nhìn đến vết thương trên mặt Chu Dực, liền trở nên kinh ngạc.

“Cô tới làm gì?” Nhãn thần bất thiện của Chu Dực nhìn chằm chằm cô.

(Kaze: tui sẽ không bao giờ cho mấy anh kêu mấy má bb này bằng em xưng anh đâu -_- , gồm chết...)

“Gặp anh.” Cô nhắm mi lại, nhìn thẳng vào vết thương trên mặt y, ngữ khí hơi khoa trương một chút: “Anh đánh nhau với người ta sao? Không ngờ một người luôn thân thiện như anh cũng có chuyện để đánh nhau.”

Cô muốn chạm tay vào mặt Chu Dực nhưng bị y nhanh tay gạt ra trước, sau đó đứng nguyên tại chỗ không nhích ra.

Mặc dù cô hơi xấu hổ, nhưng không giận, thu tay lại, vuốt vuốt mái tóc dài trên vai mình, cười rất ngọt ngào: “Sao vậy? Không để em vào sao?”

Chu Dực chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không nói gì.

Cô nhìn lướt qua cánh tay y vào trong, quan sát trên dưới căn phòng trống trải một hồi, nhàn thản hơi nghiêng ngả: “Anh dẫn theo ai đó về cùng đúng không, có phải không muốn cho vị hôn thê là em trông thấy, phải không?”

Khóe môi Chu Dực cong lên, dáng vẻ ôn nhu hiền lành vốn có trên gương mặt đã biến mất từ lúc nào, đổi thành một bộ dáng lạnh lùng: “Không phải không muốn cô trông thấy, mà là không muốn anh ta biết đến sự tồn tại của cô.” Chu Dực cười nhạt: “Lynda, cô phải biết rằng, thực chất hôn ước này tôi hoàn toàn không muốn, nếu không phải ba cô ban đầu sử dụng thủ đoạn để khiến tôi vào khuôn khổ, tôi cũng lười lập hôn ước buồn chán này với cô.”

Dáng cười trên mặt người phụ nữ tên Lynda dần trở nên cứng đờ, giống như đã hiểu ý của y, nửa ngày sau, cô cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện đã qua rồi mà, hiện giờ ba em đối xử với anh rất tốt, còn nữa chuyện này cả giới truyền thông đều đã biết, anh không thể làm chuyện tuyệt tình như vậy với em được.”

(Kaze: đập ra khỏi cửa liền anh -_-)

“Tôi cũng không cho rằng hủy bỏ hôn ước bị ép buộc là có gì sai.”

“Rõ ràng anh biết em yêu anh.” Nội tâm Lynda càng ngày càng hoảng loạn, ngôn ngữ bắt đầu loạn xạ cả lên: “Muốn anh, thậm chí cả một nửa cổ phần công ty của em cũng cho anh, sao anh lại đối xử với em như vậy?”

(Kaze: ai muốn -_-)

“Vậy sao?” Trong mắt Chu Dực ngập tràn sự châm chọc: “Yêu tôi mà lại lên giường với người đàn ông khác.”

(Kaze: thấy chưa, tui nói mà, con mắt này không đáng để thương cho một chữ yêu -_-)

Lời vừa nói ra, cô ý thức được chính mình nói lỡ, vội vàng che miệng, sửa lại lời: “A Dực! Không phải! Đó không phải là sự thật, anh hiểu lầm rồi!”

“Hửm?” Chu Dực nhú mi, rõ ràng là không tin.

Lynda như người mất hồn, cực lực biện giải cho mình: “Anh, anh phải tin em, đó chỉ là việc ngoài ý muốn, em không nói dối anh!”

“Cho dù cô nói thật hay nói dối, thì đó cũng là việc cô đã làm, không phải sao?” Chu Dực phũ phàng nói.

Lynda á khẩu không trả lời được, che mặt lại, âm thanh thống khổ nấc lên.

Chu Dực hoàn toàn không có sự đồng tình nào, tiếp tục nói: “Hơn nữa, vấn đề của tôi và cô, sợ rằng cũng không thể hóa giải được. Cô đừng quên, năm cha cô bức tôi phải訂 hôn ước với cô, đã làm loạn để công ty tôi suy sụp trên thị trường như thế nào, sau đó còn dùng gia nhân uy hiếp tôi, đó thật đúng là lễ vật訂 hôn đặc thù nhĩ, chuyện đó đến tận bây giờ vẫn là kỷ ức tôi nhớ nhất....”

(Kaze: tui chém đó,v)

Nhắc tới chuyện cũ, trong mắt Chu Dực lóe lên sát khí, như thanh kiếm phòng thủ kiên định chắn giữa hai người, trên khuôn mặt anh tuần vẫn là nụ cười mỉa mai tràn ngập tà khí, bá đạo mà lại ưu nhã. Nếu quên đi vết thương trên mặt y, thì đáng cười đó nhất định sẽ khiến tất cả phái nữ đều điên đảo.

Biểu tình tiêu chuẩn của phôi nam (*)

(*): người đàn ông xấu xa, đều cáng, hay nhẹ nhẹ thì nhìn nó hơi bị đều đều. (theo một độc giả:v)

Lynda khóc đến nước mắt như mưa: “Em biết làm như vậy là không đúng, nhưng em thật sự yêu anh! Lúc đó anh không thèm liếc mắt nhìn em lấy một lần, nếu không xin ba làm vậy, anh sẽ không để ý tới em.”

Chu Dực không muốn nói nhiều với cô nữa. Vì vậy cau mày tiếp lời cô: “Đừng có khóc nữa, tôi sẽ không đối xử với cô như vậy, dù sao cha cô cũng không làm gì quá đáng, chỉ cần sau này tránh xa tôi ra, đừng để vợ tôi biết đến cô, sự việc này tôi không tính toán nữa.”

(Kaze: good:3)

“Vợ?” Nước mắt của cô rớt cuộc cũng tràn ra: “Anh yêu người khác sao?”

“Cái này cô không cần biết, tôi chỉ muốn nói với cô, khi chúng ta hủy bỏ hôn ước, sau đó sẽ chỉ còn là người xa lạ, theo tôi được biết, công ty của cha cô hiện giờ đang lâm vào tình cảnh khủng hoảng tài chính và nhân sự điều động, nếu cô không muốn sự việc năm đó xảy đến với cha cô....”

Chu Dực nói, hàm ý đầy sâu xa.

Lynda lệ rơi đầy mặt, cố sức nắm tay Chu Dực, lớp trang điểm trên mặt bị trôi đi, trở thành một đống hỗn độn, nhìn cứ như người thần kinh, khàn giọng khóc lóc: “Chu Dực, anh không thể đối xử với em như vậy! Anh không được để người khác thay thế vị trí của em!”

(Kaze: cái qân -_-)

“Cho tôi bây giờ cô chưa hề có vị trí nào trong lòng tôi, tại sao lại nói vậy?”

Chu Dực cười lạnh thoát khỏi tay cô, giống như phôi đi thứ bụi dơ bẩn nào đó, sau đó không kiêng dè tàn nhẫn nói ra một câu trí mạng.

Nhìn bóng lưng lão đảo rồi đi của Lynda, trong mắt Chu Dực chỉ có sự chán ghét vô cùng và một tia khinh bỉ, người phụ nữ này, chỉ là lúc đầu tùy hứng nhất thời thôi, lúc đó y vừa mới bước chân ra ngoài xã hội, mà cô vừa vận cũng là người vừa bước ra đời, nhưng y cũng chẳng thích lắm.

Chu Dực đóng cửa lại, trở về phòng, vừa vận gặp ngay Lăng Thịnh Duệ vừa mới tắm xong bước ra.

“Tắm xong rồi à?” Chu Dực cười hỏi, đáng tuổi cười ôn hòa từ sau khi bước vào phòng một lần nữa đã khôi phục lại, hoàn mỹ không một kẽ hở.

“Ừ.”

Lăng Thịnh Duệ cười cười nhìn y, đầu tóc anh ướt sũng nước, ở đuôi tóc còn đang nhỏ ra vài giọt nước như thủy tinh trắng, theo gương mặt chạy xuống dưới cái cổ thon dài, chiếc áo sơ mi trắng vừa mặc bởi vì bọt nước trên người chưa khô mà dính vào da, làn da màu lúa mạch và thân thể thon dài như ẩn như hiện phía dưới chiếc áo sơ mi kia.

Ý cười trên mặt Chu Dực càng thêm sâu sắc, một tia nguy hiểm trong mắt chợt lóe rồi lại biến mất.

Có lẽ, nhẫn nại cũng không phải là phương pháp tốt nhỉ...

“Xem anh kia, không chịu lau khô nước trên người đi, lỡ như cảm giống lần trước thì sao?” Chu Dực nhú mày, đi vào trong phòng tắm lấy một cái khăn khô ra phủ lên đầu anh, sau đó ôn nhu giúp anh lau khô tóc mình.

Lăng Thịnh Duệ muốn ngăn lại, nhưng bị Chu Dực đè tay xuống, anh không khỏi cười khỏ: “Ây, bây giờ là mùa hè, không cần sợ bị cảm.”

(Kaze: cảm vì chuyện khác thúc, hè nóng mà còn “vận động mạnh” cảm nặng hơn cơ -_-)

Chu Dực không nói gì.

Lăng Thịnh Duệ phần nộ mà chun chun cái mũi, cúi đầu xuống, nhìn sàn nhà tuyết trắng mà mờ ra, thật sự anh muốn phản bác rất nhiều nhưng lại sợ chọc giận Chu Dực, gần hai năm xa cách, Chu Dực gần như trở nên âm trầm hơn nhiều, chỉ cần một đôi mắt sắc bén của y nhìn qua, anh liền không có dũng khí mở miệng nữa.

“Hôm nay cậu không đi làm hả?” Lăng Thịnh Duệ áp ứng hỏi.

Lực chú ý của Chu Dực chuyển qua thân thể anh, trên gương mặt bị thương hiện lên nụ cười nhưng trong không cười nói: “Anh nghĩ tôi như vậy còn đến công ty được sao? Chỉ sợ trên trang bìa báo ngày mai đăng tin tôi và Phương Nhược Thần ẩu đả trên đường để giành bạn tình mất.”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu: “Xin lỗi! Tôi không ngờ cậu ta lại làm vậy.”

“Tôi cũng không ngờ đến, vốn lúc đó tôi muốn lên theo hai người xem hiện tại anh sống tốt không, không ngờ cậu ta cũng đi theo sau.” Chu Dực bắt đầu dĩ nhún vai: “Xem ra là tôi đánh giá thấp mị lực của anh rồi.”

Trong lời nói dường như còn chứa đựng hàm nghĩa khác, Lăng Thịnh Duệ nghe không rõ, nhưng y cũng không nói gì nữa, lấy khăn tắm trên đầu anh xuống, đem trả về phòng tắm.

“Anh đói không?”

Từ phòng tắm đi ra, thần thái của Chu Dực dễ chịu hơn, giống như lời nói vừa rồi y chưa hề nói qua, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không tiếp tục hỏi, gạt đầu: “Có một chút.”

Mấy ngày nay anh luôn trong trạng thái không tốt, bất cứ lúc nào cũng nhớ đến ánh mắt cuối cùng mà Trình Trí Viễn nhìn anh, thậm chí trong mơ cũng nhìn thấy nữa, áp lực tâm lý quá lớn, làm cho anh hầu như ăn không vào, bây giờ tâm sự được bỏ xuống, anh mới cảm thấy bụng mình trống rỗng, dường như là ngực dán luôn vào lưng.

“Vậy chiều nay anh xuống bếp đi?” Chu Dực cười nói: “Thật ra đối với hương vị cơm do anh nấu tôi vẫn không tài nào quên được.”

Lăng Thịnh Duệ tuy hơi mệt, nhưng vẫn đồng ý: “Được, cậu muốn ăn gì?”

“Tùy anh.” Chu Dực cười xán lạn: “Chỉ cần là anh nấu tôi đều thích hết.”

Đối mặt với gương mặt tươi cười của y, tim Lăng Thịnh Duệ đập lên liên hồi, vội vàng chuyển dời đường nhìn: “Vậy thì, tôi phải xem trong tủ lạnh có gì đã.”

Dứt lời, anh cúi đầu tránh Chu Dực, đi về phía tủ lạnh, vừa đi vừa nghĩ, Chu Dực này, đúng là một người có mị lực mà...

Đồ trong tủ lạnh của Chu Dực không nhiều lắm, chỉ có mấy quả trứng và mấy quả cà chua, cùng với một miếng thịt tươi và một ít gia vị, vốn anh đang lo mớ nguyên liệu này không đủ, nhưng Chu Dực nói nhiều vừa đủ để hai người dùng rồi, Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, quyết định sẽ nấu một nồi canh cà chua với trứng gà, và thịt kho.

Chu Dực vẫn đứng nguyên ngoài nhà bếp, khoanh hai tay dựa vào cửa, mỉm cười chăm chú dõi theo dáng vấp của anh.

Động tác cất thái của người kia hết mực cẩn thận, trên người lại khoác một cái tạp dề màu vàng đậm sắc, dáng vẻ y hệt một người nội trợ trong gia đình. Chu Dực hí mắt lại suy tư, đường nhìn thì lại không thể rời khỏi phía sau lưng áo nửa kín nửa hở vô cùng mê người của anh, ý cười ôn hòa vốn có trong mắt dần dần bị thay thế bằng một tầng dục vọng kìm nén.

Đang lúc thái đồ Lăng Thịnh Duệ xoay người lại, liền bị ngay nhân thân của y dọa sợ, giật mình vài giây, sau đó mới chỉ lên tủ đựng chén bát: “Cái đó, trước tiên cậu đi sắp chén đĩa đi.”

“OK” Chu Dực buông hai tay, đi thẳng vào nhà bếp.

Thấy dáng vẻ tươi cười ấm áp trên mặt y vẫn như cũ, nhưng lại khiến cho Lăng Thịnh Duệ có một dự cảm bất thường.

Trong lúc đang dọn dẹp, Chu Dực “vô ý” đảo mắt vào rượu trong tủ lạnh, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

Có phải, bây giờ là một là một cơ hội không tồi đúng không.....

Chu Dực đứng lên, lẳng vẳng nhìn vào trong bếp, tốt, người kia đang dùng thìa để nếm vị món ăn, không chú ý đến bên này, Chu Dực thỏa mãn đi đến đích ngắm bên kia, cần cần dục dục đến chỗ để rượu, lấy ra một chai rượu nho và một chai rượu màu hồng có nồng độ cao, đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Mở hai nút bình rượu ra, Chu Dực đổ toàn bộ rượu nho vào trong bồn cầu, rồi lại cho toàn bộ rượu nồng độ cao vào trong bình rượu nho kia.

Ngay khi toàn bộ kế hoạch đổi trắng thay đen đã hoàn tất, Chu Dực ném chai rượu hồng kia vào thùng rác, sau đó vặn vòi nước, toàn bộ dịch thể màu đỏ kia theo dòng nước trôi đi không còn vết tích.

Hùi xong chứng cứ, khoe miệng Chu Dực nhích lên càng cao hơn, đó là dáng cười của một người bị ép trong tình thế bất buộc, tràn ngập khí tức tà ác.

Lúc Lăng Thịnh Duệ bung thịt lên, Chu Dực đa ngồi sẵn ở đó rồi, khuỷu tay chống trên mặt bàn, mười ngón giao nhau, nhìn anh cười tủm tỉm: “Cuối cùng cũng xong rồi, tôi đói sắp chết rồi đây.”

Lăng Thịnh Duệ không chút chú ý đặt thịt lên giữa bàn ăn: “Tôi chỉ nấu đại thôi, không biết vị nó thế nào nữa.”

Chu Dực nửa thật nửa đùa nói: “Chỉ cần là anh nấu, vị chắc chắn là ngon nhất. ^^”

(Kaze: nguyên nó để là, ㄟMS tui không biết là gì nên thay vậy luôn:3, mấy anh này ai cũng sến như nhau:v)

Lăng Thịnh Duệ bị y làm cho không biết phản ứng thế nào, liền ngượng ngừng cười, phóng lại vào trong bếp, bung nồi canh trứng đã nêm nếm tốt đi ra.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Chu Dực cầm chai rượu đã đánh tráo ra, còn lấy thêm hai cái ly hình trứng uống rượu (*) đặt lên bàn, đem một cái đặt trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

(*)

chắc là nó ha:v

“Ừm, tôi không uống rượu.” Lăng Thịnh Duệ vội vàng từ chối.

“Cứ coi như là để mừng anh trở về đi, anh không phải cũng không nể mặt tôi chứ. Hơn nữa đây chỉ là rượu nho thôi, anh yên tâm đi.” Chu Dực tròn mắt nói dối, cầm lấy ly rượu trước mặt, uống một ngụm, biểu tình trên mặt không có gì thay đổi, giống như đó chỉ là một ly nước trái cây bình thường vậy.

Lăng Thịnh Duệ nhìn y một cái, sau đó nhìn ly “rượu nho” màu hồng trước mặt mình, anh do dự một lát, cuối cùng mới cầm lên uống.

“Uống một lần hết luôn nhé.” Chu Dực mỉm cười: “Vậy mới chứng tỏ anh có thành ý.”

Lăng Thịnh Duệ thật sự làm theo lời y nói, ngẩng cao đầu, dốc toàn bộ dịch thể trong ly vào miệng mình, anh uống rất gấp, thậm chí còn chưa kịp thưởng thức vị của nó nữa thì nó đã hoàn toàn trôi xuống bụng rồi.

Lăng Thịnh Duệ làm một hơi, đặt cái ly lại trên bàn.

Chu Dực dùng nắm tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn anh: “Nhìn không ra anh uống rượu cũng sáng khoái thật, trước đây cũng hay uống lắm hả?”

Lấy tay lau rượu còn dính trên khoe miệng, Lăng Thịnh Duệ cười cười: “Trước đây tôi với bạn cũng hay uống lắm, nhưng mà sau này bị đau dạ dày, nên

không uống nhiều được, nên cũng không đụng tới nữa.”

Sắc mặt Chu Dực khê biến: “Anh bị đau dạ dày?”

(Kaze: chơi ngu có thưởng, Yeahhhhv)

“Ừ, hồi trước có làm phẫu thuật rồi, nên giờ cũng đỡ lắm”

Chu Dực có chút ảo não: “Tại sao không nói sớm? Anh bệnh bao tử thì không nên uống rượu.” Mà còn là rượu có nồng độ cao nữa. ....

Lăng Thịnh Duệ bị biểu tình đột nhiên lạnh xuống bất thường của y dọa cho sợ hãi, vội vàng nói: “Đừng lo, một ly rượu nho thôi mà.” Lăng Thịnh Duệ nói xong, mới thấy có chút sai sai: “Đúng rồi, làm sao mà rượu nho này có vị hơi lạ nhỉ?”

“Có vấn đề? Tôi thấy bình thường mà, hay tại vị giác của anh?” Chu Dực cầm ly rượu thủy tinh uống một ngụm, mặt không đổi sắc lừa gạt anh: “Không phải anh nói lâu rồi chưa uống rượu sao? Chắc là anh sắp quên mất vị rượu rồi nên mới có cảm giác kỳ lạ đó.”

“Là vậy sao?” Mùi rượu bay lên, Lăng Thịnh Duệ lần thứ hai uống thêm một chút.

Đột nhiên anh cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu chuyển động hết lên. ....

Đầu rất choáng nha. ....

Lăng Thịnh Duệ cố sức lắc đầu, cảm giác vô cùng khó chịu, vô thức lấy tay chống cái trán mình, muốn làm chậm lại mấy vật chuyển động trước mắt này.

“Anh sao vậy, không việc gì chứ?”

Thanh âm “lo lắng” của Chu Dực truyền đến, Lăng Thịnh Duệ khoát tay: “Không sao đâu, chỉ là đầu hơi đau thôi.”

Mí mắt càng ngày càng trầm, anh dần dần nằm úp sấp lên mặt bàn.

Chu Dực đứng lên, cúi người xuống, kiểm tra lần lượt từ trên đỉnh đầu anh. Anh vừa mới tắm xong, trên tóc tỏa ra mùi hương dầu gội đầu, áo sạch sẽ ngăn nắp, lộ ra phía dưới cái cổ thon thon, Chu Dực nhìn không được xoa đầu anh, rất nhẹ rất nhu hòa, hết như cá tính y vậy, ôn nhu như nước.

Cảm giác được y chạm vào, Lăng Thịnh Duệ ý thức không rõ tránh tay Chu Dực ra, ngẩng đầu lên.

Bởi vì say rượu, hai mắt anh không có tiêu điểm, nhãn thần mê mang, phủ một tầng hơi nước thật dày, giống như một viên bảo thạch màu đen được đặt trong một hồ nước vậy, lông mi dài nhẹ nhàng dao động, dính một chút nước trong, làm cho một người đàn ông như anh trở nên vài phần yếu đuối, hàng mày tuấn lãng hơi nhướng lên, gương mặt thì đỏ ửng nhàn nhạt.

Chu Dực một mực nhìn đến xuất thần, trong đầu hiện ra hai từ duy nhất, quyến rũ. .... Mặc dù y biết không nên dùng một từ như vậy đối với một người đàn ông như Lăng Thịnh Duệ.

Thần trí Lăng Thịnh Duệ ngày càng hỗn loạn, chỉ cảm thấy có một luồng sóng điện chạy từ thân mình thẳng lên đỉnh đầu, cảnh vật trước mắt càng trở nên không rõ ràng nữa, không ngừng gấp khúc, mà Chu Dực trước mặt lại như phân thân ra thành hai, ba, không không bốn, à năm người, cứ hợp rồi lại tan ra, nhìn rất buồn cười.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ vậy nên nhếch khóe môi, bật cười với y, lộ ra một hàm răng trắng chính tề tinh tề.

Chu Dực giật mình, trong nháy mắt đó, y thấy tim mình ngừng đập, có cảm giác như bị ma sát qua vậy. Lần đầu tiên người này cười xán lạn như thế, quả thật, quả thật. ....

Chu Dực nghĩ mà bức, nhất thời không thể tìm được từ nào, chỉ thấy đây là nụ cười đẹp nhất y từng thấy, đáng cười xán lạn nhất.

Nỗi sợ ban đầu qua đi, Chu Dực nâng mặt người kia lên, hôn xuống.

Đối phương sau khi say rượu đã không còn giữ được thần trí gì nữa, chỉ cảm thấy đôi môi trên mặt mình rất mềm mại thoải mái, vì vậy anh vươn đầu lưỡi, liếm lên mặt y một cái.

Người kia chủ động thân mật như vậy, khiến tâm Chu Dực như nở một vườn hoa, âm thầm tưởng tượng có phải đối phương đã đối với y tốt hơn một chút rồi không. ....

(Kaze: sai lầm - _ - say thôi, say thôi...)

Cùng lúc này, dưới bãi đỗ xe nhà Chu Dực, một chiếc xe màu hồng đang đậu, mà người ngồi bên trong là Lynda- bị y hủy bỏ hôn ước, đang ghé vào vô lăng khóc lóc thảm thiết.

“Tên khốn! Em hận anh! Chu Dực, em hận anh! OAAAAAAAA. ....”

(Kaze: bấm biến ngay, ai cho chế chữ thú cưng của thú, hử??? -_-) Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lynda giật bắn người, kích động lời túi xách ra, nhất định là Chu Dực, nhất định là anh ấy! Chắc chắn anh ấy hối hận về việc hủy bỏ hôn ước!

(Kaze: con này bị bệnh hoang tưởng nhợ -_-)

Lynda vội vàng móc điện thoại ra, nhìn cũng không thèm nhìn tên, đưa lên tai: “Vâng! Vâng! A Dực đúng không? Em đây!”

(Kaze: thiết tình là muốn cắt luôn đoạn có con này cho rồi, da gà óc ác nổi hết r T^T)

“Sai rồi, tôi không phải Chu Dực.” Âm thanh bên kia vang lên, là một giọng nam vô cùng lạnh lẽo, đánh tan nát cõi lòng đang tràn đầy vui sướng của Lynda.

Biểu tình trên mặt nhất thời đông lại.

“Mày là ai?” Mong muốn của mình bị đập tan, Lynda tức giận hét vào điện thoại.

“Cô không cần biết tôi là ai, nhưng tôi có cách giúp cô đoạt lại vị hôn phu Chu Dực của mình, nhưng có điều kiện, cô phải nghe theo lệnh của tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Dục Vọng Chiếm Giữ

Một thời gian ngắn đi qua, xác định Lăng Thịnh Duệ đã loạn ý tình mê, Chu Dực vòng qua bên bàn ăn hình tròn, ẩm anh đặt lên trên, sau đó đè xuống.

Mặt bàn rất lớn, đủ để hai người nằm lên, một bên Chu Dực hôn anh, một bên bắt đầu cời nút áo sơ mi của anh.

Sau lưng anh tiếp xúc với mặt bàn cứng rắn, phía trước thì bị Chu Dực ép tới thở không nổi, vô thức muốn lấy tay y ra. Bởi vì đang say rượu, thân thể anh trở nên mềm nhũn, không có một chút khí lực nào, hai tay đặt trên ngực Chu Dực làm hai người tựa như một đôi tình nhân đang âu yếm nhau.

Chu Dực vui đầu vào cổ anh, tinh tế vừa hôn vừa cắn làn da nhẵn nhụi kia, thân thể Lăng Thịnh Duệ vẫn rất miễn cưỡng, bị y liếm lộng như thế, một cổ hỏa nhiệt trong cơ thể cứ từ từ bốc cháy lên toàn thân anh.

“Ừm....”

Anh lắc nhẹ đầu nhưng cũng không thoát được đôi môi nóng bỏng của Chu Dực, hai chân Chu Dực ở giữa người anh đang thử thăm dò vào trong nơi miễn cưỡng kia, tạo ra âm thanh ma sát lẫn nhau. Cảm giác tê dại từ phía dưới truyền lên, theo dây thần kinh chạy dọc khắp toàn thân.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng nóng....

Chu Dực cời cúc áo cuối cùng ra, giật mạnh ra hai bên, nửa thân trên thon dài của nam nhân đều lộ ra, cân xứng mà rắn chắc, màu da lúa mạch dưới ánh đèn sáng chói của phòng khách càng thêm sáng sủa khỏe mạnh lại thêm chiếc áo sơ mi thuần trắng làm nền khiến anh càng trở nên mê người.

Chu Dực không chuyển mắt nhìn thân thể xích lửa của anh, hô hấp càng thêm dồn dập.

Tay y xoa nhẹ lên cái bụng rắn chắc của anh, rồi di chuyển quanh theo đường cong tuyệt mỹ ngay thắt lưng mà sờ.

Cảm giác được có người chạm đến, thân thể anh hơi giãy dụa một chút. Anh cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, toàn thân như bị ngâm trong nham thạch nóng cháy vậy, dòng nhiệt lưu không ngừng cuộn cuộn trong cơ thể anh.

Thật là khó chịu....

So với bàn tay ôn hòa nhiệt độ thấp của Chu Dực, nó làm cho thân thể nóng hầm hập của anh như được dòng nước tản ra giải đi không ít nhiệt độ, Lăng Thịnh Duệ hỗn loạn, vô thức nắm chặt tay Chu Dực, nắm chặt tay y, dời nó xuống dưới hai chân mình.

(Kaze: dụ thạ, cái này không thể hoàn toàn trách anh nha thú -_-)

Cái nơi, xuất phát ra cổ nhiệt độ nóng nhất....

Hành động của Lăng Thịnh Duệ, làm cho tư duy (vốn chẳng còn) của Chu Dực tạm thời đình chỉ, cái này, chuyện này là đang chủ động mê hoặc mình?

Nhưng y rất nhanh phát hiện ra, Lăng Thịnh Duệ..... chỉ là làm theo bản năng thôi, thân thể anh khó chịu mà giãy dụa, tiếng rên rỉ nhẵn nhụi không kiềm chế được phát ra từng tiếng nhỏ trong cổ họng anh, thường thường dùng răng cắn nhẹ làm môi dưới anh hồng lên, con mắt nhắm lại, nhãn thần ướt át vô

cùng mê ly.

Hiệu quả của cồn thật ngoài dự đoán của người ta mà, trên thân người kia dần dần nhiễm từng tầng đồ ửng, hòa với màu sắc vốn có của da anh, càng thêm mê người, trên đó còn nhỏ một tầng mờ mờ mỏng manh màu bạc.

(Kaze: mờ mờ gì màu bạc ta.v hay edit sai r.v)

Hình ảnh này, chỉ có thể dùng hai chữ gọi cảm để hình dung.

Yết hầu Chu Dực có chút khô khan, tay y đang bị Lăng Thịnh Duệ nắm chặt đặt giữa hai chân anh, lòng bàn tay phủ lên một vật nhỏ đang dần dần cứng lên.

Cách một tầng vải, cảm giác nóng rực không ngừng cuộn cuộn truyền đến tay y.

Đôi mắt đen của Chu Dực càng trở nên u ám, tay y bắt đầu xoa, chỉ là hơi động thôi, khiến cho Lăng Thịnh Duệ khó chịu không nhịn được cong thắt lưng lên, lại bị Chu Dực đè mạnh xuống.

Lăng Thịnh Duệ cầm tay Chu Dực, muốn y lại chạm vào, anh vốn muốn nhờ đối phương giúp giải nhiệt độ này, không ngờ càng ngày lại càng nóng, Chu Dực nhẹ nhàng thoát khỏi tay anh, sau đó kéo khóa quần của anh, tay phải linh hoạt chui vào trong.

(Kaze: .... Bộ.... ai say rượu cũng động tình hả ta.v Trạch: chính xác lại là không có nha, t cũng uống mà có bị gì đâu -_-)

Quần trong của đối phương sớm đã bị dịch thể chảy ra từ đỉnh tiểu bảo bối làm ướt một mảng nhỏ, tay Chu Dực chui vào trong quần nhỏ nhẹ nhàng cảm lấy tiểu bảo bối của anh, nương theo dịch trơn mà chậm rãi lên xuống.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ mảnh liệt run lên một cái, đôi mắt tròn to, không hề có tiêu cự nhìn chăm chăm Chu Dực, nhãn thần vô tội đó khiến Chu Dực thiếu chút nữa không thể nào cầm cự nổi.

Định lại thần trí của mình, Chu Dực cầm lấy chai rượu đỏ trên bàn, đổ từ từ lên người Lăng Thịnh Duệ.

Dịch thể đỏ sậm từ từ khuếch tán rộng ra như một đóa hoa đang nở rộ, dòng dịch thể làm giảm đi phần nào lửa nóng trên người anh.

Buộc thân thể anh bình tĩnh lại.

Chu Dực cúi người xuống, vùi đầu xuống bụng anh hít và hôn. Rượu đỏ theo đầu lưỡi chảy xuống yết hầu, cứ như là đệ nhất mỹ vị vậy.

Y vươn tay, bắt đầu lột hết quần áo anh ra.

Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn nắm đầu y kéo ra, muốn ngăn hành động trên bụng mình của y, đầu Chu Dực trên bụng anh, dùng hàm răng nhẹ nhàng day cắn, dịch thể lạnh lẽo đang dần tản ra trên thân thể anh, trượt dần xuống dưới mông, dính trên áo sơ mi của anh, và những dấu hồng ngân tiên diễm cũng dần dần khuếch tán ra.

Thân thể thon dài của người kia thoát ẩn thoát hiện trên nền đỏ tươi, hiện ra vài phần xa hoa.

Kiên cường và quyến rũ, hai thứ kết hợp vô cùng hoàn mỹ...

Sau khi kéo quần anh xuống dưới đầu gối, y lần thứ hai cầm lấy chai rượu đỏ đổ vào hạ thân Lăng Thịnh Duệ đang bùng bùng hung phấn.

Bảo bối thẳng tắp của người kia bị bao vây bởi dịch thể màu đỏ mê người, run rẩy một cái.

“A...A!”

Kích thích mạnh mẽ làm Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi, thần trí cũng khôi phục một chút, nhưng cũng không đủ tỉnh táo để giải thích chuyện đang diễn ra trên người mình, Chu Dực cười nhìn anh, ngửa đầu uống một ngụm rượu xong, cuối xuống nuốt lấy bảo bối của Lăng Thịnh Duệ vào miệng mình.

Khoang miệng Chu Dực rất ẩm áp, mà rượu thì lạnh lẽo, làm anh bị vây hãm trong hai trạng thái như băng như lửa, gây ra kích thích vui vẻ đến tận cùng.

Chu Dực chăm chú ngậm bảo bối của anh, bắt đầu phun ra nuốt vào.

Phương thức khẩu giao mang đến kích thích cực kỳ mãnh liệt, hai chân Lăng Thịnh Duệ như nhũn ra, mười ngón tay đan vào tóc Chu Dực, cố sức kéo ra.

“Ừm... không được, dừng lại đi, thật khó chịu...”

Lăng Thịnh Duệ không ức chế được tiếng rên rỉ nữa, tuy trong miệng toàn là không được, nhưng hai tay thì lại càng cố sức ép chặt đầu Chu Dực, muốn y nuốt sâu mạnh hơn.

Chu Dực càng làm nhanh hơn nữa.

Toàn bộ phòng khách bây giờ đều là tiếng thở dốc và âm thanh khẩu giao của hai người kia.

Lăng Thịnh Duệ đạt cao trào nhanh hơn Chu Dực dự đoán, hơn nữa rất mãnh liệt, rất nhanh, một cảm giác gì đó nổi lên trong người Lăng Thịnh Duệ, anh cong thắt lưng, xuất ra toàn bộ trong miệng Chu Dực.

Chu Dực hít thật suy nghĩ, nuốt xuống hết dịch thể cực nóng kia.

Đột cao trào dần dần qua đi, cả người anh hư thoát ngồi phịch trên bàn, mở to hai mắt hít từng ngụm khí mà thở hổn hển.

Chu Dực nhả ra bảo bối đã mềm nhũn trong miệng mình, nắm lấy ót, hôn lên miệng anh.

Y muốn Lăng Thịnh Duệ ném thử vị đạo của chính mình.

Mỹ vị như thế.....

Chu Dực dùng động tác ôn nhu mà tấn công khoang miệng Lăng Thịnh Duệ, không để lại chút dấu vết, đầu lưỡi đảo qua trong miệng anh, liếm từng góc ngách lẫn cảm. Lưỡi hai người quấn cùng một chỗ, rượu đỏ và dịch thể của người kia tạo ra một hỗn hợp đặc biệt, khuếch tán ra trong miệng hai người, anh bị hôn không thở nổi nữa, nước bọt trong suốt không kịp nuốt chảy xuống theo khoe miệng anh.

Thu lại khoảng cách, tay y vòng phía sau anh, ngón tay tham nhập vào mông anh, ngay cửa huyết đóng chặt mà nhẹ nhàng đè xuống.

Xây ra kích thích bất ngờ, huyết khẩu đang đóng chặt cũng vô thức khép kín hơn nữa.

Chu Dực không chút lưu tình nào đâm một ngón tay vào, rồi hai ngón. .... cho đến khi Lăng Thịnh Duệ không nhịn được nữa mà rên lên y mới dừng lại, sau đó bắt đầu trườn sát trong thân thể người kia, liên tục mở rộng ra cho anh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ run lên càng lợi hại, sau vài lần, Chu Dực rút ngón tay ra, hoàn toàn cời luôn cái quần của anh ra, sau đó mới kéo khóa quần của mình, dục vọng tho to cứng rắn liên phóng ra ngoài. Y hoàn toàn không có kiên trì cời hết đồ của mình, trực tiếp tách hai chân anh ra, đè thân thể tới.

Phân thân cực nóng tiến sát vào cửa huyết chặt chẽ kia, chậm rãi đẩy vào.

Nóng quá.....

Thật là khó chịu.....

Đột nhiên bị lấp đầy làm anh rất không thích ứng được, cau mày, hai tay để trên vai Chu Dực, cực lực muốn ngăn động tác của y lại. Trong mắt Chu Dực hiện lên một tia quang mang, trong lúc vào thì chợt dừng lại, đợi cho anh thích ứng được mới tiếp tục, nắm chặt thắt lưng anh, dục vọng hoàn toàn tiến vào cơ thể anh.

“Ư...A.....a” Lăng Thịnh Duệ mở to hai mắt.

Phân thân của Chu Dực vừa vận đỉnh vào điểm lẫn cảm của anh, làm cơ thể run lên mãnh liệt, da đầu đều tê rần, cả người nhuyển xuống.

Chu Dực không hề hạ thủ lưu tình, chỉ dùng một lát rồi mạnh mẽ đâm tới. Sau một thời gian dài trườn sát, y ôm lấy người bên dưới, mình thì ngồi lên bàn, để anh ngồi đối diện với mình, hai chân anh mở ra ngồi thẳng trên đùi y.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ không ngừng vì Chu Dực mà xóc nảy, vô thức dùng hai chân cuốn lấy eo y, hai tay cũng ôm chặt lấy cổ y.

Chu Dực cuối đầu, tại điểm nổi lên giữa ngực anh nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn cắn nó.

Tư thế này mang đến bao nhiêu cảm giác khác lạ và kích thích không chịu được, phân thân Chu Dực cứ ma sát qua điểm lẫn cảm của anh làm cho bảo bối vốn đã mềm nhũn một lần nữa góc đầu dậy.

Chu Dực vươn tay cầm lấy nó, trượt lên trượt xuống.

Chu Dực vong tình mê loạn chiếm lấy nam nhân, cái ghế y để chân vì động tác ma sát mãnh liệt của hai người mà tạo ra âm thanh chói tai, áo và quần của y vẫn chỉnh tề trên người, cho dù hoạt động có kịch liệt thế nào cũng không mấy may rối loạn, phân thân ra vào trong hậu huyết người kia tạo ra vô số âm thanh vô cùng dâm mỹ, dịch thể ngay nơi hai người kết hợp từ từ chảy ra, dính trên quần tây, đặc biệt mê loạn.

(Kaze: chém hết sức có thể rồi!v)

Động tác càng ngày càng nhanh, chiếc áo sơ mi của anh từ từ tuột xuống sau lưng, lộ ra đôi vai tròn tròn, tay áo quấn chặt quanh đường cong của cánh tay.

Càng che dấu lại càng hiển lộ mê người.

Một bên Chu Dực cắn hạt châu trên ngực anh, một bên y cời áo mình ra, vì nút thắt quá khó mở, y trực tiếp xé nó luôn, lộ ra cơ ngực rắn chắc của mình, băng nút bị mạnh bạo xé ra rơi rải trên mặt bàn phát ra âm thanh thanh thúy.

Trong lúc cời áo mình, Chu Dực đặt người kia lên bàn, lật lại, hình thành tư thế tiến nhập từ phía sau, sau đó vươn tay cời thắt lưng mình ra, chỉ là, vì y nhìn thấy giữa mông người dưới có một chữ “Trình” nhất thời làm động tác của y dừng lại.

(Kaze: hí hí biết nó có nghĩa zì hôn.v)

Đây là cái gì?

Hình xăm?

Chu Dực không tin vào mắt mình, một người bảo thủ như Lăng Thịnh Duệ mà lại xăm?

Không, sai rồi, tuyệt đối không phải Lăng Thịnh Duệ tự động nguyện ý xăm.

Phản ứng đầu tiên của Chu Dực là nghi ngờ hai anh em họ Phương, trong ấn tượng của y, hai người họ coi anh ta là nô lệ mà đối xử, vậy thì chuyện gì mà không dám làm? Chỉ là, y nhìn chữ “Trình” rõ như ban ngày này, đột nhiên ý thức được có chút sai sai, anh em họ Phương trong tên tuyệt đối không có chữ này!

Trong lòng Chu Dực càng ngày càng trầm xuống, nếu không phải là hai người kia, vậy thì còn có ai nữa?

Y không thể tượng tượng được người này lại còn có người khác, anh ta dây dưa với hai anh em kia đã cho y một cú sốc đấm máu rồi, vậy mà bây giờ lại òi ra thêm những người khác nữa!

Trong lòng y không biết được là đang có tư vị như thế nào.

(Kaze: tội anh.v anh là người ăn sau chót luôn đó anh.v há há há há)

Y nhớ lại lúc hai người gặp nhau, Lăng Thịnh Duệ nói từng đi du lịch với một người ngoại quốc, vốn y cho rằng đây chỉ lý do của anh thôi, nhưng bây giờ y lại hoài nghi đó là sự thật.

Nhân thân phúc tạp của y nhìn chằm chằm phần mông của anh, dục vọng hừng hực thiêu đốt dần dần như chìm vào nước lạnh, thân thể hoàn toàn bị vây vào trạng thái bùng bùng hưng phấn, nhưng tâm thì từ từ lạnh xuống. Y không thể tưởng tượng được, Lăng Thịnh Duệ sẽ vì tiền mà bán đứng chính mình, thậm chí để cho người khác để lại ký hiệu buồn cười này trên người.....

Động tác của Chu Dực dừng lại, khiến thân thể uể oải không chịu nổi của Lăng Thịnh Duệ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, anh đang ghé trên bàn ngủ ngon lành.

Mấy ngày nay ở phòng tạm giam anh không thể nào ngủ ngon được, nay lại nhờ thêm tác dụng của cồn, anh ngủ rất say, phân thân hoàn toàn chôn trong người của Chu Dực anh cũng không cảm nhận được.

Chu Dực nhìn anh, nhìn dáng ngủ bình an của anh, thấy có chút tức giận.

Người này là của y, vậy mà lại có quan hệ không rõ với những người khác, hoàn toàn không thể xác định được là ai...

Tức giận không chỗ phát tiết, Chu Dực động thật mạnh thắt lưng, thô bạo hành động làm Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại.

Lăng Thịnh Duệ phát ra một tiếng rên, chậm rãi mở mắt ra, nhân thân vô tội nhìn sự tức giận của Chu Dực, rõ ràng chỉ là một người vô si vì tiền mà bán thân, tại sao lại có ánh mắt sạch sẽ thế này?

(Kaze: ôi! Hiểu lầm chết người -_-)

Chu Dực có thể là người tốt, nhưng y còn chưa tới mức có thể tha thứ cho loại chuyện này, vốn Lăng Thịnh Duệ ở trong lòng y nguyên bản là một người ôn nhu nhả, nay hình tượng thẳng tắp giảm xuống.

Ánh mắt Chu Dực càng ngày càng lạnh, hai tay chế trụ thắt lưng người bên dưới, một nửa động thân thật mạnh vào trong.

Không hề có một chút ôn nhu vốn có nào, chỉ có thô bạo phát tiết dục vọng mà thôi.

Ngon lửa vô danh dần nổi lên trong lòng của y, Chu Dực thật lâu mới lý giải được ngon lửa đó tên gì.

Đổ kị.

Y đổ kị với những người từng tiếp xúc với anh ta, dù nam hay nữ, y cảm thấy kinh ngạc vì dục vọng chiếm giữ mảnh liệt này của mình, trước đó y để ý đến Lăng Thịnh Duệ, thậm chí không tiếc để anh ở lại bên cạnh hai anh em Phương gia, vậy mà giờ đây y lại có tâm tình này.

Từ lúc nào đã bắt đầu, người khác mà cũng có thể khơi lên dục vọng tình cảm của y?

Chu Dực là loại người dù việc gì cũng không loạn, bình thường đụng tới một việc khó nào y cũng có thể lãnh tỉnh giải quyết, chỉ là bây giờ hoàn toàn không giống, phần nộ và ghen tuông trong lòng cứ như đám cỏ dại mọc rất nhanh, cứ cuốn lấy như vậy, làm tâm của y loạn lên như cáo cào.

Y cứ từng chút từng chút thâm nhập thân thể người kia, nhìn người dưới vì động tác xông lên mãnh liệt của y mà thở dốc rên rỉ, cảm giác rất là thỏa mãn.

(Kaze: cha nào cũng biến tháiiv)

Lăng Thịnh Duệ bị động tác “yêu thương” của y mà nhỏ giọng nức nở, vô cùng đáng thương nhìn gương mặt biến hóa của Chu Dực.

Nhìn biểu tình thống khổ nhẫn nhịn của anh, chẳng hiểu sao, một nơi nào đó trong lòng y chợt trở nên mềm mại, tức giận dần dần giảm xuống.

Băng lãnh trong mắt từ từ hòa tan, khóe miệng dần dần cong lên. Đó là dáng cười của một người tràn đầy ý chí xâm lược, giống như chỉ nhìn thấy con mồi, bản tính xâm lược và dục vọng độc chiếm bị khơi ra của một con dã thú.

Không phải hiện giờ người này đang ở bên y sao? Y mới là người chiến thắng cuối cùng, còn về quá trình, không cần quan trọng như vậy.

Chu Dực cười lắc đầu, vì tình cảm hỗn loạn của mình mà cảm thấy buồn cười, một lần nữa ôm lấy Lăng Thịnh Duệ, y xuống khỏi bàn đi về phía phòng ngủ, đặt y trên giường, sau đó lại đè lên, tiếp tục “công trình” cày cấy vừa bị ngắt đoạn lúc này.

Y không ngừng quán quýt lấy anh, còn về hình xăm kia, ngày nào đó đến y viện xóa đi là được....

Chu Dực bất kể thời gian, cũng không thể hiện là y không tức giận, trên chiếc giường kia, y ép buộc Lăng Thịnh Duệ làm ra đủ mọi tư thế để phát tiết dục vọng của mình.

Có lẽ phải nói là nghiêm phạt....

Trong một thời gian dài ma sát, Lăng Thịnh Duệ đến mở mắt cũng không được, anh ghé vào giường, thừa nhận trùng kích và thể lực kinh người của Chu Dực, dục vọng của đối phương liên tục ra vào trong cơ thể anh, nội bích vì một thời gian rất dài hoạt động mà trở nên sưng đỏ không chịu được, dịch thể trong suốt theo từng động tác của Chu Dực mà chảy ra ngoài.

Chu Dực đặt tay trên lưng anh, môi chậm rãi dờn xuống nhẹ nhàng hôn môi anh, sau đó tạo ra một loạt vết hôn ngân dài chinh tề bên dưới.

Lăng Thịnh Duệ hay tay đau đớn, đôi môi trắng bệch, hơi hơi cúi đầu, vô thức rên rỉ, mồ hôi nóng hôi tràn ra, khiến da thịt càng thêm nhẵn nhụi, mồ hôi vì động tác kịch liệt của y không ngừng chảy xuống, ra giường mất trật tự bên dưới vì chất dịch mà nhiễm ướt một mảng lớn.

Trong phòng tràn đầy âm thanh giao hợp vô cùng dâm mỹ, trên ra giường trắng noãn là hai bóng người không ngừng giao hợp với nhau.

Trong một trận chạy nước rút cực nhanh, Chu Dực hoàn toàn nhập vào sâu trong thân thể Lăng Thịnh Duệ, dòng tinh dịch nóng hổi bắn toàn bộ vào trong người anh, dừng mãnh bắn vào chỗ sâu nhất của anh, nội bích mẫn cảm, Lăng Thịnh Duệ bị kích thích, cùng nhau phun trào.

Mãnh cuồng kéo tới rất nhanh làm cho một người gần như hư thoát là Lăng Thịnh Duệ trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

Anh bị làm đến ngất đi rồi....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 17: Chú Già “Tái Hôn”

Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại, phát hiện mình đang một mình nằm trên giường. Đầu anh đang hỗn loạn, vẫn không biết rõ tình huống hiện tại của mình, cảnh vật xung quanh xa lạ như vậy, cửa sổ xa lạ, cái bàn cũng vậy, thậm chí chiếc giường anh đang nằm đây cũng hoàn toàn xa lạ như thế, anh không rõ tại sao mình lại ở chỗ này, cho đến khi từ phía sau truyền đến một cảm giác rất kỳ quái, anh mới đột nhiên nhớ đến chuyện gì đã xảy ra...

Đây là nhà của Chu Dực...

Anh ngồi bật dậy, chặn trên vai tuột xuống, lộ ra vô số vết tích ám muội trên ngực anh, dịch thể dính đầy trên người đã được lau rửa từ lâu rồi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bốn phía một chút, Chu Dực không ở đây, toàn bộ căn phòng chỉ còn mình anh.

Tiếng đồng hồ treo tường kêu lên từng tiếng tích tắc, cây kim vừa vặn chỉ đúng bảy giờ, đã chạng vạng rồi, ánh dương vốn nên chiếu sáng ngoài cửa sổ nay đã thay bằng một màu đỏ tươi hôn ám.

Lăng Thịnh Duệ ngờ ngác ngồi trên giường một lúc, sau đó mới xốc chân nhảy xuống giường.

Ngay khi hai chân vừa chạm đất, một trận đau đớn kịch liệt truyền từ thắt lưng lên, lông mi anh nhả lại một cái, miễn cưỡng đứng vững thân thể lại, nhưng cũng chỉ là kiên trì được chốc lát thôi, anh liền ngã trở về giường.

Anh lấy tay phải che trán, bàn tay chậm rãi vuốt mặt mình.

Cảm giác quen thuộc, anh biết đây là tại sao. Chỉ là anh nhớ chỉ dùng bữa với Chu Dực, tại sao đến cuối cùng ại thành thế này?

Anh đột nhiên nhớ đến ly rượu Chu Dực đưa, mọi ký ức của anh bởi vì uống xong ly rượu đều trở nên mơ hồ.

Chẳng lẽ rượu say loạn tính sao?

Lăng Thịnh Duệ biết tư lượng của mình rất kém, nhưng không nghĩ sẽ làm ra chuyện điên rồ thế này chỉ vì một ly rượu nho, chuyện xảy ra đột ngột làm anh không biết phải làm gì, tuy rằng biết Chu Dực thích mình, nhưng tiến triển nhanh thế này là vượt qua dự liệu của anh rồi.

“Thế nào, tỉnh rồi?”

Cửa phòng mở rộng, Chu Dực trên người khoác bộ đồ thoải mái ở nhà, trên mặt mỉm cười, trong tay cầm một túi plastic, không biết bên trong là gì.

Anh gật đầu, không dám nhìn thẳng y. Xảy ra chuyện thế này, anh không biết phải đối mặt với Chu Dực như thế nào.

Chu Dực làm như chưa có chuyện gì xảy ra, cầm túi plastic đặt lên bàn, đi tới bên giường, ngồi xuống.

Nệm hơi lồm xồm, tâm anh cũng rung động theo.

Thân thể Chu Dực ngửa ra sau, khuỷu tay lướt qua hai chân trần đặt trên giường của anh, chọn tư thế thoải mái nhất ôm lấy Lăng Thịnh Duệ đang ở trên đùi, nghiêng đầu, cười dịu dàng nhìn anh.

Đường nhìn của y khiến Lăng Thịnh Duệ nghĩ đến sau tân hôn, chú rể nhìn cô dâu vậy.

Thực sự là quá sai lầm mà.

“À, cậu có chuyện gì không?” Cục diện hết sức xấu hổ, anh nuốt nước bọt, gian nan nhìn Chu Dực cười cười, nhỏ giọng hỏi. Anh biết nụ cười hiện tại của mình rất khó coi, tuy nhiên còn đỡ hơn là khóc.

Ý cười tràn ngập trên mặt Chu Dực: “Tôi ngắm anh, đại thúc.”

Khóe mắt anh cơ giật, anh suy nghĩ nửa ngày mới chợt nhận ra mình vừa bị đùa giỡn. .... anh ép buộc mình phải giả vờ như không có gì, thế nhưng mánh đỏ ửng trên mặt không ngừng lan rộng ra.

“Rất tốt.” Chu Dực cười nói: “Cuối cùng cũng ăn được anh rồi, tôi rất hài lòng.”

Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng quần bách, vô cùng xấu hổ, anh ngẩng đầu, lại bị ánh mắt của Chu Dực dọa sợ, con ngươi đen láy thâm trầm của cậu bây giờ thật dọa người, dường như trong bóng đêm đó còn ánh lên ánh sáng khác, mê hoặc lòng người.

Anh nhất thời sùng sốt, thậm chí khi tay Chu Dực xoa mặt mình anh cũng không có cảm giác.

Cho đến khi Chu Dực ôm trụ lấy anh. ...

Chu Dực cẩn thận nâng mặt anh lên, đôi môi ôn nhu trượt qua môi anh, trải qua một trận kích tình tối qua, môi anh sớm đã sưng lên rồi, vô cùng mẫn cảm, bị hôn như thế, nhất thời làm anh run lên.

Lăng Thịnh Duệ lấy lại tinh thần, vô ý thức quay đầu đi.

“Xin cậu... đừng như thế, tôi, chúng ta không phải chỉ là bạn bè sao?” Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, hai chữ “bạn bè” anh nói ra thật gian nan biết bao, ý nghĩa cao thượng kia nghe sao mà như châm chọc nhau.

Bạn bè....

Vẫn còn là sau khi đã xảy ra chuyện này sao?

“Đúng, chúng ta chỉ là bạn.” Lăng Thịnh Duệ lảng tránh, Chu Dực cũng không chú ý, cười liếm môi, trầm giọng nói, sau đó bổ sung thêm một điều: “Có điều... là bạn trai. Tôi là bạn trai anh, anh cũng là bạn trai tôi, cứ vậy đi.”

(Kaze: mặt dày ớn ghê hôn:v)

Anh kinh ngạc nhìn y, bạn trai? Điều này không phải chỉ con gái mới nên nói ra thôi sao? Tại sao lại xuất ra từ miệng Chu Dực?

(Kaze: ơ hay nhợ,... Con nào nói chả đc hờ thức -_-)

Rốt cuộc cậu ta có ý gì?

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của anh, Chu Dực không nói gì nữa, từ trong áo móc ra một cái hộp nhỏ, đưa đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

Đó là một chiếc hộp hình vuông nằm vón vện một phần tư lòng bàn tay y, bên ngoài được bao lại bằng vải nhung, bộ dạng đơn giản, nhưng lại đẹp đẽ và quý phái hơn bao giờ hết.

(Kaze: dùng cọng lông ngừ cũng biết là cái qế zì r nhá:v)

Lăng Thịnh Duệ nhìn đến thất thần, sau đó nhìn Chu Dực, không dám nhận.

Chu Dực cũng không nói, từ trên giường đứng lên. Anh dõi mắt theo động tác của y, đối phương đứng thẳng thân người, mở hộp găm ra, lấy tư thế phong độ thân sĩ đưa lần thứ hai đưa chiếc hộp tới trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

Lần này thì anh thấy rõ rồi, bên trong hộp găm là hai chiếc nhẫn.

Hai chiếc nhẫn bạc.

(Kaze: tui rất muốn dịch là hai chiếc nhẫn đính hôn

)

“.....”

Trong đầu Lăng Thịnh Duệ nổ ầm một cái, chuyện gì đây?

Cả người anh đều tiến vào trạng thái hóa đá, mắt chữ A miệng chữ O nhìn chăm chăm vào hai chiếc nhẫn kia, Chu Dực cầm lấy tay trái anh, đưa lên, dùng ngón trỏ và ngón cái cầm ngón áp út anh lên, sau đó lấy một chiếc nhẫn trong hộp ra, đeo vào tay anh.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên hồi phục tinh thần lại, như điện giật muốn rút tay lại, bị Chu Dực nắm chặt, cườm ngạnh đeo nhẫn vào tay anh.

“Chu Dực! Cậu đang làm gì vậy?” Lăng Thịnh Duệ không thể tin được.

Chu Dực cười rất chân thành: “Tôi đang cầu hôn anh, thân ái à.”

Cầm anh như sắp rớt ra luôn, anh nuốt nuốt nước miếng, thanh âm run run nói: “Cậu, cậu vừa mới nói, cái gì?”

Chu Dực không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh, thẳng đến khi anh bị dọa sợ, nếu không phải trong mắt đối phương tràn ngập ôn nhu, anh còn cho rằng mình sẽ bị chính ánh mắt đó ăn tươi nuốt sống mất.

Chu Dực lấy ra... một chiếc nhẫn khác, đưa cho anh.

Lăng Thịnh Duệ chần chừ không dám nhận, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Chu Dực anh đành phải run rẩy nhận lấy chiếc nhẫn mà lòng nặng trĩu kia, nhẫn lạnh nhưng lại làm cho tay anh gần như bị phỏng.

Chu Dực vươn tay: “Đeo cho tôi.”

(Kaze: bớ người ta!!!! có kẻ ép hòmnnnn)

Lăng Thịnh Duệ cố nén xúc động ném nhẫn xuống, cố sức lắc đầu, anh đã kết hôn, đương nhiên biết đây là cái gì. Trong hôn lễ, hai người yêu nhau sẽ trao nhẫn cho nhau, đây là quá trình trọng yếu trong suốt buổi lễ, nhưng bây giờ anh lại đang cùng Chu Dực làm vậy, nó có nghĩa gì chứ?

Kết hôn sao?

Hai người đàn ông?

Quả thực là quá sai lầm mà!

Thấy anh chậm chạp không động tĩnh gì, sắc mặt y dần dần trầm xuống, y không dự tính sẽ mãi duy trì bộ dáng ôn nhu nữa. Vì vậy khóe môi cong lên, lộ ra ba phần tà ác, bảy phần bá đạo cười nói: “Nếu anh không muốn đeo cho tôi cũng không sao, chỉ là tôi không đảm bảo mình sẽ giữ được lý trí, lỡ làm ra hành động không khống chế được thì... Ha ha...”

(Kaze: á á á á .... Cha nào đây, anh Viễn nhập hử!!!!)

Dứt lời, y vươn tay, cái chấn trên người anh rơi xuống quá nửa, lộ ra vô số vết hồng ngân ám muội.

Biểu tình Chu Dực rất ôn nhu, nhưng ánh mắt lại biến đổi, sắc bén và đáng sợ. Hai tiếng cười sau cùng của y làm da đầu anh tê dại, cái tay đang lưu luyến trên người khiến anh khổ không nói nổi, nhưng lại không dám động, chỉ cần anh khẽ động, không biết chừng Chu Dực sẽ bộc phát ra bản tính lang sói, trực tiếp làm thịt anh luôn.

“Đồng ý không?” Chu Dực hạ tới hậu thư.

Anh do dự nửa ngày, cuối cùng bắt đầu gật đầu.

Nhớ đến cái thất lưng bị đàn vật đến sắp chết lặng, Anh cũng không dám có ý định phản kháng.

Lăng Thịnh Duệ cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào tay Chu Dực. Tay anh run rẩy lợi hại, giống như người đàn ông cao to trước mắt nay đang cùng anh đi vào điện hôn lễ vậy.

Chu Dực đột nhiên cầm tay anh, anh không hiểu nhìn y.

“Anh mang sai ngón rồi.”

Y ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tay mình, Lăng Thịnh Duệ nhìn kỹ, vô cùng xấu hổ, vừa rồi tâm anh đang rối, không ngờ lại đeo nhầm vào ngón trỏ của y mất rồi.

Rút chiếc nhẫn đeo ở ngón trỏ ra, Lăng Thịnh Duệ rơi vào đường cùng đành phải nhận tội đeo nhầm vào ngón áp út cho Chu Dực.

Vì vậy, một ông chú, sắp bước qua tuổi ba mươi xé chiều, bị một người nhỏ hơn mình tám tuổi, cưỡng cưới...

(Kaze: vốn qt nó như thừa, đừng hỏi tui...v)

Chu Dực rút tay về, thỏa mãn nhìn một chút, sau đó cầm tay anh. Lòng bàn tay hai người áp sát vào nhau, chiếc nhẫn đồng dạng trên ngón tay trái áp út của hai người dính chặt vào nhau.

Đây chính là chứng nhận “hôn nhân” của hai người...

Lăng Thịnh Duệ khóc không ra nước mắt, anh tưởng rằng Chu Dực là người tốt, thế nhưng còn chưa tới nửa ngày, Chu Dực đã lòi ra bản chất thật của mình rồi.

“Ha ha ha, bây giờ chúng ta thực sự đã kết hôn rồi, anh không còn khả năng hối hận nữa đâu.”

Đáng cười của y, xán lạn làm Lăng Thịnh Duệ thật muốn tung một quyền lên nó, nhưng không dám, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, không cho Chu Dực thấy được nhàn thần của anh.

Anh nắm chặt tay, chiếc nhẫn ở ngón áp út phảng phất như vòng kim cô, siết chặt lấy anh...

Chu Dực nhìn ra anh không cam lòng, nội tâm nhuyến xuống, cầm lấy hai tay anh, đặt trên môi mình: “Từ giờ trở đi, chúng ta chính thức xác lập quan hệ hôn ước, thời hạn vĩnh viễn.”

Chu Dực nói, cúi đầu, in nụ hôn vào chiếc nhẫn trên tay anh.

“Tôi yêu anh.”

Chỉ ba chữ đơn giản, nhưng làm tim anh đập liên hồi, đáng về hôn nhẫn của Chu Dực, quả thật là một mỹ nam tử trong tiểu thuyết vậy.

Lăng Thịnh Duệ có chút thất thần, Chu Dực là một tên già đời, nhàn thần này, ôn nhu như muốn chìm chết người khác vậy.

Anh cúi đầu, trầm mặc.

“Có phải cậu nghĩ sai rồi không?” Lăng Thịnh Duệ cười gượng hai tiếng: “Tôi là đàn ông, nếu cậu muốn tìm người luyện tập để cầu hôn, có thể đi tìm phụ nữ, tìm một thằng đàn ông thì không hay lắm.”

Bộ dáng giống như bưng bình, anh vừa nói vừa tháo chiếc nhẫn trên tay ra.

Chu Dực đề mạnh tay anh lại.

Thân thể anh cứng đờ.

Hai người nhìn nhau, một người nóng rực, một người kinh hoàng.

Thời gian như đọng lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng vang của đồng hồ, mặt hai người rất gần nhau, làm cho hơi thở đều phả lên người đối phương, trong con ngươi đen láy của Chu Dực chính là gương mặt trắng bệch của anh.

Giăng co một lát, Chu Dực đẩy anh ngã lên giường, mình thì đè lên.

Y vẫn ôm chặt anh.

Lăng Thịnh Duệ không phản kháng, từ một khắc Chu Dực kiềm anh, anh đã mất đi sức chống cự của mình rồi, môi hai người dầy dưa với nhau, Chu Dực dùng đường như là muốn nuốt anh vào bụng mà hôn anh.

Khoảnh khắc hai người tách ra, Chu Dực thâm tình chân thành nhìn ánh mắt mê mẩn của người bên dưới.

“Không nên tiếp tục trốn tránh tôi. Tôi thật sự yêu anh, không muốn phải tiếp tục vô ích mất thời gian nữa, anh hiểu không?”

Lăng Thịnh Duệ cắn môi dưới, không mở miệng.

Chu Dực lẳng lặng chờ, y không thích cái gì không xác định, y cần đáp án.

Do dự nửa ngày, cuối cùng anh gật đầu: “Được.” Cô đơn một mình mà sống mãi cũng không phải biện pháp tốt. . .

Tìm Chu Dực đập liên hồi, dường như sắp nổ rồi, y không trông mong lắm nhưng anh thật sự đồng ý rồi, tâm tình như hoa nở, y dùng toàn lực nắm chặt vai anh: “Vĩnh viễn không đi nữa?”

Khóe miệng anh nở một nụ cười khô, lần thứ hai gật đầu.

Anh không có ý gì khác, chỉ là nghĩ, Chu Dực đã làm đến mức này, vậy đáp ứng cậu ta đi, anh thật sự bị cảm động, trong khoảng thời gian này, cảm giác cô đơn luôn đeo bám anh, có lẽ tuổi đã không còn trẻ, vốn anh thích yên tĩnh nay lại bắt đầu cảm thấy sợ tịch mịch rồi.

Hay là, chọn lấy một người làm bạn đi đến cuối đời đi, có lẽ đó là một lựa chọn không tồi. .

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Cõi Như Tôi Chết Rồi Đi

“Được, vậy là tốt.” Lăng Thịnh Duệ vừa dứt lời, Chu Dực đột nhiên nói, ngồi dậy từ trên người anh.

Lăng Thịnh Duệ không hiểu nhìn y.

Trên mặt Chu Dực là dáng cười quý kẻ tà ác vừa mới được thực hiện, ngồi bên cạnh anh, trong túi móc ra một cái bút ghi âm, ngón tay nhấn vào cái nút mở trên cây bút.

Chỉ một chút trầm mặc.

“Không nên tiếp tục trốn tránh tôi. Tôi thật sự yêu anh, không muốn phải tiếp tục vô ích mất thời gian nữa, anh hiểu không?”

“Được.”

“Vĩnh viễn cũng không bỏ đi?”

“Ừ.”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

(Kaze: há há há há há.....v)

Đoạn đối thoại mới vừa rồi của họ được bút ghi âm pháp ra rõ ràng và không thiếu một chữ nào, nghe như thế nào cũng giống với lời thề tuyên thệ trong truyền thuyết tình yêu cả, Lăng Thịnh Duệ vừa nghe liền đỏ mặt, không biết làm gì nhìn biểu tình thỏa mãn của tên kia.

“Sao cậu có thể ghi âm lại chứ?”

Lăng Thịnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi. Làm mấy chuyện thế này, Chu Dực không thấy ngại sao?

Chu Dực câu khóe môi lên: “Đây là bằng chứng “kết hôn” của chúng ta, nếu có một ngày anh đổi ý trốn đi, tôi cũng có thể quang minh chính đại đi bắt anh về, đến khi đó nếu tôi có “nghiêm phạt” thế nào, anh cũng không có quyền phản kháng.”

Bỏ lại cây bút ghi âm vào trong túi, Chu Dực nghiêng người nằm bên cạnh anh, cười tủm tỉm nhìn anh, chỉ là đáng cười này nhìn thế nào cũng thập phần tà ác.

Thân thể anh cứng đờ, nhẹ nhàng xê dịch ra xa hơn.

Hiện giờ anh đã có thể chắc chắn, thằng nhãi Chu Dực này tuyệt đối không phải người tốt gì, y căn bản là lang sói đội lốt cừu non mà, chính là loại người rất giỏi ngụy trang ấy.

(Kaze: thật sự thì trong QT đúng là đề “thằng nhãi” đó.v, dù sao thì thúc cũng lớn hơn Chu Dực 8 hay 9 tuổi lận mà, kêu thằng nhãi cũng không quá:3)

Lăng Thịnh Duệ nghiêng đầu, nhìn chăm chăm cửa sổ.

“Giận sao?” Chu Dực cười hỏi, từ góc nhìn của y, đường cong của chiếc cằm của anh thật sự rất đẹp.

Lăng Thịnh Duệ không để ý đến y.

“Thật sự giận sao?”

Chu Dực lần thứ hai hỏi, tâm tình càng thêm sung sướng, bộ dạng giận dỗi của người kia thật sự rất đáng yêu...

“Không có.” Trầm mặc một lát, Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ đáp. Nói không giận là không đúng, chỉ là anh yếu thế Chu Dực, cho dù ngực có không thoải mái đến đâu cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Chu Dực nhanh chóng bò lên giường, nằm kế bên, nắm tay anh: “Tôi biết anh giận, nhưng anh có từng nghĩ qua, trong khoảng thời gian anh bỏ đi, tâm trạng của tôi thế nào không?”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu: “Xin lỗi, tôi tưởng cậu quên tôi rồi.”

Biểu tình Chu Dực phức tạp nhìn anh: “Tôi cũng đã từng thử bắt đầu lại, nhưng không có cách nào khác cả, một năm qua tôi cũng từng thử quen với người khác, nhưng rồi lại phát hiện ra vốn là không thể ngừng nhớ anh. Anh có biết đoạn thời gian đó tôi khổ sở thế nào không? Hầu như trong mỗi giấc mơ tôi đều thấy anh, đến khi tôi gạt mình tỉnh lại, mới phát hiện xung quanh chỉ có một mình mình, anh có biết trong lòng tôi tuyệt vọng đến thế nào không?”

Lần thứ hai anh rơi vào trầm mặc. Lời Chu Dực làm anh có chút áy náy cũng có chút cảm động, một loại cảm giác không tên bắt đầu trào ra.

Có chút ngọt, có chút đắng...

“Tôi yêu anh, anh cũng có thể yêu tôi không?” Chu Dực nắm chặt tay anh, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh.

Anh không biết phải trả lời y thế nào, đang chống lại ánh mắt tràn ngập nhu tình và chờ đợi của y thì nội tâm anh bỗng mềm xuống, hay là không phải Chu Dực chỉ nói suông, mà thật sự thích anh.

“Để tôi cố gắng thử xem...”

Trên mặt y liền tràn ra bộ dạng tươi cười rạng rỡ như bao giờ hết, mừng như điên ôm anh vào lòng, Lăng Thịnh Duệ không kịp thích ứng, có hơi gãy dựa một chút, nhưng rất nhanh không gãy nữa, sa vào trong ôn nhu vô hạn của Chu Dực.

Được ôm trong lòng, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu.

Anh không dám nhìn vào biểu tình lúc này của Chu Dực, cũng không muốn cho Chu Dực thấy.

Ánh sáng của chiếc nhẫn trên ngón áp út chiếu xạ ra một loại ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng cao nhã. Lăng Thịnh Duệ nhìn nhìn một chút, lúc này mới phát hiện trên mặt nhẫn có khắc một dòng chữ.

Anh nhìn nửa ngày mới hiểu được ý nghĩa thật sự của dòng chữ kia.

Chu Dực và Lăng Thịnh Duệ, tình yêu vĩnh hằng...

(Kaze: sến vừa vừa thôi cha.v)

Nhìn nó, khỏe miệng anh không nhịn được cong lên, đã nhiều năm qua, Chu Dực là người duy nhất đối tốt với anh như vậy, quan tâm cảm nhận của anh, cũng để anh trong lòng.

“Thế nào, thấy được rồi à, đây là bằng chứng chứng minh tôi yêu anh.”

Giọng nói ôn nhu của y truyền đến, anh ngẩng đầu, con mắt hơi hồng lên, từ trước đến nay anh ghét phải khóc, nghĩ rằng một người đàn ông mà khóc thì còn ra thể thống gì, à, ngoại trừ bị Phương Vân Dật làm cho sụp đổ một lần, thì đã nhiều năm rồi anh chưa từng khóc.

Anh chun mũi, anh áp chế dòng lệ sắp tuôn ra, cười nói với Chu Dực: “Tuy có hơi sai chút, nhưng tôi sẽ thử yêu cậu xem sao.”

Trán Chu Dực đụng vào trán anh, khoảng cách gần thế này khiến người đối diện đều cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Chu Dực trầm giọng nói: “Để tôi yêu anh, anh cũng phải yêu tôi.”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu: “Ừ.”

Quan hệ người yêu của hai người, cứ như vậy đã xác định, bây giờ cho dù có ngồi xe, cũng hận không thể mua vé đôi (— - kiểu so sánh gì vậy?), thế nhưng anh cũng dần nghĩ, cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương cũng không tệ lắm.

Nhất là với người đàn ông tốt như Chu Dực đây....

Hôn nhân trước đây của anh phải nói là vô cùng rối bời, lộn xộn, nhưng bây giờ đã có Chu Dực, sở hữu những ưu điểm để bù đắp lại cho anh, Chu Dực ôn nhu, cũng không che giấu ý nghĩ – yêu thương, mỗi lần đều khiến anh trầm luân, anh dường như hồi tưởng về thời trẻ của mình, lúc đó anh cũng từng thầm yêu một người, nhưng đó lại là con ác mộng khó quên nhất cuộc đời anh, mà bây giờ, tình cảm mãnh liệt vốn đã thành tro do hiện thực tàn khốc một lần nữa bùng cháy lên, càng lúc càng mãnh liệt.

Anh nghĩ, mình có thể thật sự yêu Chu Dực được.

Từ sau khi xác nhận tình cảm, thì màn sinh hoạt ngọt ngào như kẹo của hai người bắt đầu, ngoại trừ Chu Dực có công việc ở công ty hoặc họp ban gì đó, còn lại đều về nhà rất đúng giờ, hai người dường như là một khi dính lại một chỗ là không tách ra được, dĩ nhiên sẽ tự nhiên rơi vào bế tắc dục vọng với người yêu nhỏ bé của mình.

(Kaze: tui chém đó:v ra bão chưa???)

Hôm nay, một mình anh ngồi ở sofa xem TV.

“Kính Koong.”

Tiếng chuông cửa vang lên, anh nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ là hai giờ chiều, Lăng Thịnh Duệ hơi không hiểu, theo lý mà nói hiện giờ Chu Dực phải ở công ty, sao về nhanh thế?

Đứng lên từ sofa, anh đi ra cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo. Đứng bên ngoài là một người nam mặc đồng phục cầm một gói bưu kiện.

Anh mở cửa, lễ phép cười hỏi: “Xin hỏi, có chuyện gì không?”

“À, xin hỏi có phải là anh Chu Dực không ạ.” Ngay khoảnh khắc cửa được mở ra, cậu nhân viên vốn trên mặt là biểu tình mất kiên nhẫn tức thì bày ra bộ dáng chuyên nghiệp mỉm cười với anh, đưa gói kiện hàng cho anh.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Không, tôi không phải Chu Dực....”

“Đây là nhà anh Chu đúng không?” Không đợi anh nói xong, cậu nhân viên nôn nóng hỏi.

“Đúng.”

“Nếu vậy, phiền anh ký tên giúp tôi.”

“Ồ.”

Cầm lấy gói hàng, trở lại phòng khách, Lăng Thịnh Duệ ngó qua tên người gửi một chút.

Phương Nhược Thần....

(Kaze: anh này cứ như oan hồn đeo bám ý:v)

Phản ứng đầu tiên của anh là muốn ném gói hàng kia xuống, nhưng lại áp chế xuống, Phương Nhược Thần đưa đến gói hàng này, nhất định không có ý gì tốt, nhất định là muốn báo thù anh và Chu Dực.

Tại sao?

Tại sao đã đến nước này rồi, Phương Nhược Thần vẫn không chịu buông tha cho anh?

Chăm chú nhìn gói hàng kia, anh nắm chặt tay, trong mắt toàn là lửa giận, anh hoàn toàn bị cậu chọc giận.

Anh luôn luôn nhẫn nại mà hành xử, nhưng bây giờ, anh không nhịn được nữa. Sinh hoạt của anh đang dần đi vào quỹ đạo, anh không muốn bị cậu phá hủy hạnh phúc mà anh mới có được này.

Do dự nửa ngày, anh quyết định không mở gói hàng, trực tiếp vứt lên bàn làm việc của Chu Dực, đó là đồ của y, anh không có quyền xem, bắt quả anh sẽ dùng phương pháp của mình để giải quyết chuyện này.

Ngồi trên giường, anh cầm điện thoại, do dự một chút, cuối cùng ấn ra con số của một trong những người mà anh bị ép buộc phải học thuộc.

Đó là dãy số của Phương Nhượng Thần.

Điện thoại chỉ mới reng được một hồi đã có người bắt máy, anh thậm chí còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần nữa. Không khỏi hơi buồn bực, lẽ nào Phương Nhượng Thần đoán được anh sẽ gọi tới sao? Sao lại bắt máy nhanh thế này?

Lâu sau anh mới biết được, đó là bởi Phương Nhượng Thần mang theo hai cái di động, mà một trong cái đó thì chỉ lưu một số của một người duy nhất, đó là anh...

“Alo, ai vậy?” Thanh âm lạnh lùng từ đầu dây bên kia truyền tới.

(Kaze: đmvs còn bày đặt “ai vậy” nữa chứ:v)

Âm thanh băng lãnh này, giúp anh lấy lại tinh thần, trầm giọng nói: “Tôi, Lăng Thịnh Duệ, cậu là Phương Nhượng Thần.”

Anh nỗ lực kiềm chế âm thanh của mình lại, nhưng vẫn là không được nó cứ run lên.

“Ồ, là anh à, tìm tôi có chuyện gì?” Bên kia trầm mặc một chút mới trả lời, dường như đang nhớ xem anh là ai, sau đó mới bưng tỉnh trả lời, loại khí thế ngạo mạn này làm Lăng Thịnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi.

(Kaze: bên kia ảnh đang cười tới ngoác mồm đó mà:3)

Anh không muốn vòng vo với cậu, trực tiếp vào đề: “Phương Nhượng Thần, có phải cậu mới gửi cho Chu Dực một kiện bưu phẩm không?”

“Đúng”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Không phải là chuyện của anh.” Máy giây qua đi, Phương Nhượng Thần lạnh ngắt trả lời.

(Kaze: ảnh đang ghen:3)

Anh cắn cắn môi dưới, hạ giọng nói: “Trên thực tế là có đó, hiện giờ tôi và cậu ta đang ở chung, cũng đã xác định quan hệ rồi, tôi không muốn cậu phá hoại hạnh phúc của tôi, nên là... xin cậu đừng làm phiền bọn tôi nữa, tôi làm người ở trong nhà cậu lâu như vậy, thậm chí còn bị hai anh em cậu... đó đều là ác mộng của tôi, cậu muốn tôi trở lại với sinh hoạt như thế, tuyệt đối không có khả năng, dù chuyện gì tôi cũng sẽ không về với hai người, nên là buông tha cho tôi đi, coi như là cậu làm việc thiện đi.”

Ngữ khí của anh gần như là cầu xin, có chút kích động, nắm chặt lấy ống nghe, ngón tay trắng bệch cả ra.

Chỉ là sau khi anh nói xong, bên kia lại không đáp lại, anh cũng chỉ trầm mặt theo, đợi cậu trả lời, anh ức chế xung động muốn cúp luôn điện thoại. Anh thâm canh báo trong lòng, không được trốn tránh, không được trốn...

(Kaze: ảnh đang tức giận:3)

“Anh nghĩ đoạn thời gian chúng ta ở chung, đều là ác mộng của anh?” Đợi nửa ngày, giọng nói như hầm băng ngàn năm của Phương Nhượng Thần mới truyền đến.

(Kaze: ảnh tổn thương quá mà thành như thế:v)

“Đúng.” Anh không chút do dự trả lời.

“....”

Lại trầm mặc.

(Kaze: ảnh đang kèm chế:3 Trạch: m khỏi chú thích -_-)

“Vậy anh muốn tôi dừng lại... không quán lấy anh nữa? Trả tự do cho anh?” Phương Nhượng Thần tiếp tục hỏi, ngữ khí không hề sợ hãi, chùn bước.

“Đúng.” Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào chốt mở điện thoại, đèn trên đó vẫn chớp, biểu hiện cuộc trò chuyện vẫn đang được tiếp tục, anh mới nhỏ giọng mà kiên định nói: “Coi như tôi chết rồi đi, trên thế giới này không có tôi, như vậy cậu sẽ thấy thoải mái hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Chương Trình Hôn Lễ

Lăng Thịnh Duệ nói xong lại trầm mặc xuống, anh còn tưởng Phương Nhược Thần sẽ như thường lệ mắng thẳng anh qua điện thoại, nhưng không, âm thanh từ bên kia truyền đến ngoại trừ yên tĩnh cũng chỉ có yên lặng, loại này tạo cho Lăng Thịnh Duệ một áp lực khó mà nhận nại được.

“Này, cậu còn có đó không?” Đã hơn mười phút, Lăng Thịnh Duệ nhìn không được mở miệng hỏi.

“Ha ha.”

(Kaze: đây là diễn hình tức quá hóa khùng:3)

Anh vừa dứt lời, ổng nghe truyền đến tiếng cười điên đảo của cậu.

Sau khi rùng mình một cái, anh chỉ cảm thấy toàn bộ lông mao trên người mình đều dựng hết cả lên.

“Anh nghĩ tôi thích anh?” Tiếng cười dứt, Phương Nhược Thần hơi châm chọc nói: “Anh ít tự cho mình là đúng đi, anh nghĩ rằng người tôi chơi đùa đáng để tôi thích sao? Anh cho mình là ai? Nam kỹ tuyệt thế mỹ nhân? Theo tôi, anh chỉ đơn giản là một công cụ tiết dục, đừng quên anh đã bị biết bao người đàn ông khác đặt dưới thân chơi đùa để tiện đến mức nào.”

(Kaze: đừng nói lời tự tổn thương mình nữa anh à T^T)

Thông qua điện thoại, những lời nói cay độc khó nghe tới cực điểm của cậu truyền vào tay anh không sót một chữ, anh nghe xong những lời nhục mạ này trào phúng và khó nghe này, nhúu chặt mày, không nói được lời nào.

Đội Phương Nhược Thần nói xong, anh nhàn nhạt mở miệng: “Đúng, với cậu tôi là người như thế, thấp hèn, vô si, để tiện sử dụng thân thể mình, cậu đã thấu bản tính thật của tôi như vậy, nên là đừng quán lấy tôi nữa.”

Nói ra lời trái lương tâm mình, anh cảm thấy tim mình như nhỏ máu, nghiêm mặt trắng bệch, đợi câu trả lời cuối cùng của Phương Nhược Thần.

Chỉ là anh lại thất vọng rồi.

Sau một hồi trầm mặc, Phương Nhược Thần mới lạnh lùng nói: “Anh đã để tiện như vậy, thì để tôi nói luôn cho anh hiểu, tôi chơi đùa, cho dù có bị coi là bụi bặm chông chát cũng không tặng cho người khác đâu, đừng mơ tưởng tôi sẽ buông tha cho anh.”

Dường như thấy chưa biểu đạt đủ, cậu dùng khẩu khí cực kỳ khẳng định bổ sung thêm một câu nữa: “Vĩnh viễn cũng đừng mơ tới.”

Nói xong, cậu ngắt điện thoại.

Lăng Thịnh Duệ nghe cậu nói, trong lòng càng lạnh, tiếng cách điện thoại truyền đến rõ ràng nói cho anh biết đàm phán thất bại, anh không chỉ không thể thuyết phục cậu ta, ngược lại còn chọc giận cậu ta nữa.

(Kaze: muốn ảnh nghe dễ lắm, thúc chỉ cần nói “Tôi yêu cậu” là cho dù thúc kêu zô núi lửa đang phun trào ảnh cũng tưởng là zô hàm kẹo à:3)

Anh ngồi trên giường, cảm thấy mình như người đang kẹt giữa hai vách núi trái phải, phía trước là vực thẳm sâu vạn trượng, phía sau cũng vậy.

(Kaze: muốn túm lại là, “bốn phía đều là vách núi vực sâu” ghê -_-)

Anh... không có đường thoát thân.

Lúc Chu Dực trở về, Lăng Thịnh Duệ đang đứng trước cửa sổ sát đất ngoài phòng khách.

Khóe miệng cậu lên một nụ cười ám áp, Chu Dực nhanh chóng bước qua, quăng cặp sách công văn lên ghế sofa, đi đến phía sau Lăng Thịnh Duệ.

Người kia trước sau vẫn không phát giác.

Chu Dực đứng phía sau anh một hồi, đặt tay lên vai anh, Lăng Thịnh Duệ bị giật mình, thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên, sau khi phát hiện ra người phía sau là Chu Dực, anh mới thở dài ra một hơi.

“Là cậu à, làm tôi sợ muốn chết.” Lăng Thịnh Duệ thở ra một hơi.

“Ha ha, sao vậy, đang suy nghĩ chuyện gì hả?” Cảm Chu Dực tựa lên gáy anh, vô cùng thân thiết dụi dụi vào anh, cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ do dự một chút, cuối cùng nói rằng: “Hôm nay Phương Nhượng Thần có gửi tới một kiện đồ, tôi đặt trên bàn trong phòng ấy, cậu muốn xem không?”

Anh còn chưa nói xong, thì thấy thân thể mình chợt trở nên cứng ngắt, cho nên rất lo lắng, những chữ cuối nói rất nhỏ dường như chỉ mình anh nghe được.

Chu Dực lại nghe rất rõ, buông anh ra, nhàn nhạt nói: “Được, tôi đi xem.”

Nghe tiếng bước chân của y rời đi, tâm ý của anh càng hỗn loạn, đi đến sô pha, thất thần ngồi xuống, anh không biết bên trong gói hàng có những gì, chỉ hy vọng Chu Dực sẽ không vì chuyện đó mà tức giận, nội tâm anh thấp thỏm lo âu, thậm chí Chu Dực đứng sau lưng còn không biết.

Chu Dực ngồi xuống bên cạnh anh, đưa gói hàng đến trước mặt anh.

“Anh xem đi.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn nó một chút, rồi nhìn y, Chu Dực trong tay cầm một phong thư, cười cười cong mí mắt lên.

Lăng Thịnh Duệ nhận lấy phong thư, không hiu nhìn y: “Tại sao muốn tôi xem?”

Chu Dực cười rất ôn nhu nói: “Vì tôi tin tưởng anh, tuy Phương Nhượng Thần viết trên phong thư này là tên tôi, nhưng trên thực tế hẳn là cho anh, sở dĩ cũng là ngại lai sách ba, tôi tin hai người đã chấm dứt rồi.”

(không biết ý muốn nói gì nữa, ai biết giúp giùm)

“Ừm.”

Anh do dự một chút, rồi mở ra, anh rất cảm kích với Chu Dực, được một người tin tưởng, cảm giác thật tốt. ...

Mở phong thư ra, bên trong chỉ có vồn vẹn một tấm thiệp cưới tinh xảo, khéo léo, ngoài ra cái gì cũng không có.

Hai người nhìn nhau, Lăng Thịnh Duệ hơi do dự, kéo tấm thiệp cưới đó ra. Bên trên thiệp mời là mời hai người họ đến dự buổi lễ kết hôn, mà chú rể, lại là.... Phương Nhượng Thần?

Anh trừng lớn hai mắt, không thể tin tưởng được, Phương Nhượng Thần kết hôn? Tên của cô gái là một người anh không biết. Phương Khiết Khiết, ai vậy?

Không nó gì anh đưa thiệp cưới cho Chu Dực, anh không có lời nào để nói, Chu Dực nhìn tấm thiệp một chút, cũng làm vẻ mặt không thể tin được.

Gấp thiệp lại, Chu Dực đăm chiêu cuối đầu xuống.

“Này, chúng ta có tham gia buổi tiệc này không?” Anh cẩn thận hỏi.

Chu Dực không trả lời ngay, y suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên, cười với Lăng Thịnh Duệ: “Tất nhiên rồi, sao lại không đi? Hôn lễ này, chắc hẳn là có nguyên nhân, nếu đã mời, chúng ta nhất định phải đi.”

“Tôi có thể không...”

“Anh nhất định phải đi.” Tôi muốn xem cậu ta muốn quây trò gì... Trong mắt Chu Dực hiện lên tia châm chọc, đối với tên thất bại Phương Nhượng Thần này, cho tới giờ y không lo lắng quá nhiều.

“Aizz, được rồi.” Tuy rất không muốn gặp lại hai anh em Phương gia lần nào nữa, nhưng Chu Dực kiên trì như thế, anh cũng không nỡ từ chối.

“Tôi biết anh đang lo lắng chuyện gì.” Chu Dực vỗ vỗ bờ vai anh, lộ ra bộ dáng liệu việc từ trước: “Đừng lo, tôi không để họ có cơ hội làm tổn thương đến anh đâu.”

Lăng Thịnh Duệ chỉ có thể lộ ra cho y bộ dạng tươi cười cứng ngắt.

Thời gian là nửa tháng sau, mặc dù trong tâm anh thật sự không muốn, nhưng nó lại rất nhanh đã đến.

Ngày đó, hai người rời giường rất sớm, trong vài ngày hai người đã chuẩn bị tốt cho mình bộ tây trang rất đẹp, tinh thần sáng khoái ra cửa.

Địa điểm tổ chức hôn lễ là tại một nhà hàng xa hoa nhất thành phố, đến trước cửa nhà hàng, anh không khỏi có chút thất lễ, trước đó hình ảnh anh và Phương Nhượng Thần cùng tham gia bữa tiệc vẫn còn rất rõ ràng, nhưng mà bây giờ thì cảnh còn người mất.

Quản lý đi ra từ bên trong phòng khách, dẫn hai người đến địa điểm làm lễ.

Khách trong buổi lễ rất đông, Lăng Thịnh Duệ đi kề bên Chu Dực, mà cảm thấy hoa cả mắt, đã rất lâu rồi anh chưa từng đến nơi có nhiều người thế này,

thất khó để thích ứng được.

Cảm giác được anh bắt an, Chu Dực quay đầu lại, cầm tay anh.

Anh kinh ngạc ngẩng đầu lên, vô thức muốn rút ra, nhưng bị Chu Dực nắm chặt hơn, lòng bàn tay y truyền đến cảm giác ấm áp, làm anh cảm thấy rất yên tâm

Đối mặt với nhân thân ôn nhu của y, Lăng Thịnh Duệ vốn đang hoảng loạn cũng dần bình ổn trở lại.

Đột nhiên anh nghĩ, có một người yêu như vậy cũng là chuyện may mắn nhất của đời người, không biết ánh mắt mà người khác nhìn họ, sẽ là ánh mắt như thế nào nhỉ?

Anh mỉm cười với y, đáp lại y cũng nắm thật chặt tay anh.

Trong tiệc không ít người thấy hai người họ nắm tay nhau, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai người cũng không lảng tránh, vẫn thong dong mỉm cười ứng phó.

Vốn chỉ là tân khách trong tiệc cưới, nhưng bây giờ đã thành nhân vật nổi tiếng trong tiệc rồi.

Sau khi tìm được một chỗ, hai người ngồi xuống song song nhau, người điều khiển buổi lễ cũng bước ra, bắt đầu màn tấu hài mở đầu cho buổi lễ.

Anh không thích nơi nhiều người thế này, vì vậy cúi đầu uống trà, Chu Dực thì quan sát bốn phía, lo lắng thấy được cách đó không xa, Phương Nhượng Thần đang lạnh lùng nhìn họ.

Sửng sốt một chút, khóe miệng y câu lên nụ cười mang hàm ý sâu sắc, đó là đáng cười nhìn một kẻ hèn mọn.

Khiêu khích của y khiến cho đôi người vốn lạnh lẽo của Phương Nhượng Thần càng trở nên âm hàn, nhưng rất nhanh lại hóa thành đáng điệu tươi cười bí hiểm, nụ cười đó khiến cho Chu Dực có cảm giác như bị người tính kế.

Chu Dực nhìn cậu một cái, sau đó thu lại nụ cười, cuối đầu nói nhỏ vào tai Lăng Thịnh Duệ.

Không biết y nói gì đó, mà sắc mặt Lăng Thịnh Duệ bỗng dung xấu hổ đỏ ửng lên.

Trong mắt Phương Nhượng Thần, hai người này tuyệt đối là đang liếc mắt đưa tình với nhau, cậu biết anh thích Chu Dực, nhưng không ngờ tình cảm của cả hai lại tốt đến mức này.

Trong mắt cậu nhất thời dấy lên trận đổ kỵ hùng hực, người đàn ông kia rõ ràng là của cậu, làm sao lại để người khác cướp đi được? Dù sao đi nữa, cậu cũng phải đoạt lại Lăng Thịnh Duệ.

Quay đầu nhìn người dẫn chương trình còn đang huyền thuyên hăng say với màn trình diễn của mình, Phương Nhượng Thần lấy điện thoại trong túi ra, bấm số, rồi đưa lên nghe.

“Chuẩn bị tốt hết chưa?”

“Rồi, cứ vậy đi, cho họ vào, chúng ta bắt đầu thôi.”

Cúp điện thoại, cậu lộ ra nụ cười đã bày xong kế hoạch, đi về hướng chủ trì.

Bên này. Chu Dực đang không biết một cứ đùa giỡn với Lăng Thịnh Duệ.

“Đại thúc, chờ một ngày nào đó, chúng ta cũng làm lễ cưới đi.” Y nhẹ giọng nói.

“Chuyện này sao được?” Anh càng hoảng sợ hơn: “Hai người đàn ông kết hôn, quá hoang đường.”

Chu Dực nhướn mày, cười nói: “Một chút cũng không, ở nước ngoài người cùng giới kết hôn rất nhiều, ví dụ như Đan Mạch, chúng ta tới đó đăng ký, thậm chí còn có bạn đến dự nữa kia.”

Lăng Thịnh Duệ không lùi bước: “Dù sao cũng quá hoang đường.”

Làm thế nào anh cũng không thể tưởng tượng hai người đàn ông đứng đối mặt nhau trong lễ đường, làm trò trước mặt mọi người, cùng nhau tuyên thệ, thậm chí là hôn môi? Trời ạ..... hết sức kinh khủng.

Chu Dực cũng không chấp nhận: “Bình thường mà, thậm chí chúng ta còn được họ chúc phúc nữa.”

Anh không nói gì.

“Anh không nói coi như đồng ý nhé, chờ một thời gian tôi rảnh rồi việc công ty rồi, chúng ta đến Đan Mạch hay Thụy Sĩ đăng ký đây?” biểu tình của y rất chú tâm.

Anh không còn cách nào khác, đành phải nói: “Hả? thôi được, đến lúc đó hẵng tính.”

“Ừ, vậy cũng được.” Chu Dực gật đầu, đối với đáp án của anh, cũng coi như thỏa mãn. Với y, chỉ cần không từ chối, cái khác có thể từ từ hun đúc sau.

Hai người vừa dứt, trên sân khấu đã phát ra giọng nói của Phương Nhược Thần: “Hôm nay, các vị đã dành chút thời gian để tham gia buổi lễ này, chúng tôi rất vui được đón tiếp các vị.”

Phía dưới vang lên tràng vỗ tay, anh do dự một chút, cũng vỗ theo.

Đúng lúc này, một cô dâu áo cưới trắng tinh tiêu sái bước ra từ bên trong, đáng vẻ này, anh nhìn thấy hơi ngây người, một người phụ nữ đẹp, có khí chất thế này, lại gả cho công tử hào hoa Phương Nhược Thần, thật sự có hơi tiếc nhĩ.

Anh không nhìn thấy mặt cô dâu, nhưng Chu Dực ngồi bên cạnh nhìn thấy cô bước lên đài, dường như gương mặt lạnh cả đi.

Phương Lynda.....

(Kaze: á con mẹ này, biết ngay mà -_-)

Bây giờ y mới chợt nhớ ra, tên thật của cô ta vốn là Phương Khiết Khiết, chẳng qua đó là tên cũ, thời gian trước đây bọn họ ở chung, cô không giờ cho phép anh gọi tên thật của cô, cho nên anh luôn luôn gọi cô bằng tên tiếng anh, thời gian quá lâu, anh gần như quên mất tên thật của cô, cho đến bây giờ mới nhớ ra.

Chả trách lần đầu nhìn tên của cô dâu trong tấm thiệp, y cứ thấy quen quen...

Chu Dực lạnh mắt nhìn Lynda, sau đó nhìn qua Phương Nhược Thần cách đó, khoe miệng câu lên nụ cười nhạt, không biết là hai người này đến với nhau thế nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Y có thể chắc chắn, hôn lễ này có gì đó mờ ám, tuyệt đối không đơn giản.

Đang luống cuống với chiếc váy dài của mình, Lynda cảm nhận được ánh mắt của y, mừng như điên nhìn y, gương mặt tươi cười khi nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ bên cạnh y thì cứng đơ, đổi thành hận đến thấu xương.

(Kaze: con bánh bèo vô dụng, biến ngay cho chế, chế cắt h... -_-)

Phương Nhược Thần nói không sai, A Dực không có ý thay lòng đổi dạ, chỉ là y bị một tên đàn ông hèn mọn câu dẫn thôi.

(Kaze: ít ra người ta hơn chụy nhé, câu được anh, còn chụy thì sao:v há há há há há... Buồn cười...)

Biết tình địch không phải phụ nữ, Phương Lynda thở dài một hơi, thôi, dù sao thì, Chu Dực cuối cùng cũng trở về với cô, y không thể nào sống suốt một đời với một người đàn ông được.

Cho dù vậy, cô cũng không thể khống chế hận ý của mình với anh được, cô tàn bạo nhìn anh, hận không thể xé anh ra thành từng mảnh nhỏ.

Chu Dực cau mày, cảnh cáo nhìn cô một cái.

(Kaze: like cho anh:v)

Nhân thân của cô biến thành ủy khuất, lại bị y coi thường. Cô cắn cắn môi dưới, không làm được gì đành phải xoay người thu đường nhìn, đi về phía Phương Nhược Thần.

Cậu nhìn thấy khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Trong mắt mọi người, thì đó là ánh mắt của chú rể nhìn cô dâu của mình mà hạnh phúc mỉm cười, mà cô thì lại thấy nụ cười kia đại diện cho mọi việc rất hoàn hảo.

Cầm tay cô, hai người cùng hướng về phía mọi người cười.

Phương Nhược Thần tháo micro xuống: “Tôi biết mọi người hôm nay vì hôn lễ của Phương Khiết Khiết mà đến, chỉ là tôi xin nói rõ một chút, nhân vật chính của buổi lễ hôm nay, không phải là tôi.”

Cậu nói xong, cả khán phòng đều ồ lên.

“Mọi người trật tự, để cậu Phương nói xong đã.” Thanh niên bên cạnh dường như rất hiểu rõ tình huống, nên không giật mình, giúp đỡ trấn an mọi người.

“Bây giờ, tôi xin mời anh Chu bước lên sân khấu.” Phương Nhược Thần nhìn về phía của Chu Dực.

Mọi người lập tức bám theo ánh mắt của Phương Nhược Thần nhìn về Chu Dực, Chu Dực vốn đang vì tình huống bất ngờ này mà chưa hoàn hồn, nhưng ngay sau đó lại nắm bắt được tình hình, khôi phục bộ dáng tươi cười khiêm tốn, nhỏ giọng nói với Lăng Thịnh Duệ: “Tôi đi một chút, về nhanh

thôi.”

Lăng Thịnh Duệ đang mơ màng, lại thấy ánh mắt nhu hòa của y, lo lắng nhìn y: “Không có việc gì chứ?”

Đột nhiên anh ý thức được cái gì đó, nhưng cũng không truy hỏi, trong đầu anh nảy ra một ý niệm, Chu Dực là một người anh không hiểu rõ, thế nhưng anh tin y sẽ không làm chuyện gây tổn thương tới anh.

“Yên tâm, không sao, tôi chỉ đi giải quyết hậu quả thôi.”

Chu Dực cười vỗ nhẹ vai anh, dáng vẻ của hai người nhìn rất thân mật, biểu tình hoàn mỹ trên mặt Phương Nhược Thần lại vì bàn tay trên vai Lăng Thịnh Duệ của Chu Dực, cuối cùng xuất hiện một kẻ hở.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 20: Trò Hề Và Tuyên Chiến

Chu Dực bước lên sân khấu, cười bắt tay với Phương Nhược Thần, chiều cao của hai người gần bằng nhau, và cũng vô cùng đẹp, đứng chung một chỗ, quả thực rất chói sáng, những người có mặt ở lễ đường bắt đầu vỗ tay.

Sau một hồi hai người mới thả tay ra.

Phương Lynda vội vàng muốn đưa tay quàng lấy tay y, nhưng Chu Dực không chút khách khí thu tay mình về, đáng cười trên mặt Phương Lynda cùng dờ hết cả, cánh tay phải vurun ra vẫn còn vương tại trên không trung.

Tại khán phòng cũng có nhiều người chú ý đến tình hình quỷ dị này, đều yên tĩnh lại, có không ít người đã bắt đầu xì xào to nhỏ.

Trong mắt Phương Nhược Thần tràn đầy ý cười, cười dè tay Phương Lynda lại.

Chu Dực nhìn hai người, khoe miệng câu lên nụ cười nhạt.

Phương Nhược Thần thâm thúy nhìn y, chỉnh lại micro.

“Các vị quan khách, tôi thấy Ngài Chu đã đứng đây thì chúng ta nên vào vấn đề chính thôi.” Cậu cười nói với mọi người.

Chu Dực thờ ơ lạnh nhạt, đường nhìn lơ đãng nhìn về phía góc khán đài, chỗ đó có mấy người nam nữ tuổi trẻ cầm camera ngắm ngay về phía này.

Chu Dực nhú mày.

Y biết chuyện hôn lễ hôm nay nhất định sẽ làm kinh động mọi người, nhưng không ngờ được ngay cả phóng viên cũng được mời tới.

Vậy...

Chu Dực nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phương Nhược thần.

Giống như nhận ra đường nhìn của y, đối phương vốn đang nói chuyện cũng quay đầu nhìn về phía y.

Khi đường nhìn hai người tiếp xúc nhau, trong không khí tăng ra mùi cháy xém xung quanh. Một núi không thể chứa hai vua, đó chính là lời tuyên chiến ngầm giữa hai người đàn ông có dã tâm cực lớn không muốn phục tùng người khác.

Chu Dực thu đường nhìn, cúi đầu trầm tư.

Bây giờ y có thể khẳng định, tất cả mọi chuyện, đều do Phương Nhược Thần một tay bố trí nên, mà mục tiêu của cậu, Chu Dực cũng đại khái đoán được.

Chỉ là, Phương Nhược Thần cậu thiên tính vạn tính, cũng không thể ngờ tới được tôi đã sớm chiếm được tâm tư của anh ta rồi.

Chu Dực sờ sờ mặt nhẵn trên ngón áp út của tay trái, biểu tình trên mặt càng trở nên ôn nhu hơn. Để rồi xem, ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng đây....

Phương Nhược Thần dừng một chút rồi mới nói: “Hôn lễ hôm nay, chủ rể thật ra không phải tôi.” Cậu nghiêng người nhìn Chu Dực: “Buổi hôn lễ này, tôi đặc biệt vì anh Chu và Phương Khiết Khiết tiểu thư tỉ mỉ chuẩn bị đấy.”

Người bên dưới đồng thời cùng ồ lên, hôn lễ long trọng thế này, đến khúc cuối lại đột nhiên đổi chủ rể, có quá không vậy, không ít người hoài nghi

Phuong Nhuroc Thần muốn cho không khí sinh động hơn nên mới bày ra trò này.

(Kaze: làm như con maim đó có giá lắm không bằng - _ -, bỏ đi nha, giá héo rồi cung...)

Quả nhiên....

Lăng Thịnh Duệ bên dưới, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch.

Phuong Nhuroc Thần tuy đứng đối mặt với Chu Dực, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn vào Lăng Thịnh Duệ, biểu hiện của người đó hoàn toàn nằm trong suy tính của cậu, nhưng lạ là cậu hoàn toàn không cảm nhận được sự vui sướng nào, chỉ cảm thấy có một cảm xúc kỳ lạ đang bốc ngược lên, sau đó hoàn toàn chuyển thành phần nộ.

Thật là, chắc hẳn anh đã bị sự hoàn mỹ và nguy trang cực giới của hần ta lừa rồi, nếu vậy, hãy để tôi giúp anh tháo xuống chiếc mặt nạ dối trá này đi....

Ý cười trên mặt cậu càng sâu, nhưng lại càng ngày càng lạnh.

“Thật ra, vị tiểu thư này tên là Phuong Khiết Khiết, là con gái duy nhất của ngài Trần XX ông chủ lớn của điền sản nghiệp(?) bởi vì trước giờ đều ở nước ngoài học tập, nên đây là lần đầu tiên lộ diện trước công chúng, còn bên cạnh tôi chính là anh Chu Dực, hai người này mấy năm trước đã có hôn ước với nhau rồi.”

Lời nói của Phuong Nhuroc Thần từ từ phát ra mang như mang theo một quả boom gây mê, những người trong lễ đường bị tin tức này làm chấn động đến suốt hôn mê.

Những con cầu có khứu giác nhạy bén là đám phóng viên sẽ không bỏ qua tin tức lớn thế này, chắc chắn trang đầu báo ngày mai sẽ rất hot, nên họ thậm chí to gan hơn dù bị báo an đuổi ra vẫn cố gắng không ngại nguy hiểm phóng tới bên dưới đài chụp hình đưa tin.

Toàn lễ đường đang yên lặng bỗng chốc vỡ òa lên.

Còn Lăng Thịnh Duệ đang phát ngốc ở chỗ ngồi của mình, chung quanh vô cùng náo nhiệt, nhưng không một lời nào lọt được vào tai anh, anh chỉ cảm thấy trái tim mình vô cùng lạnh giá.

Sau khi nói xong, Phuong Nhuroc Thần nhìn Chu Dực liếc mắt cười.

Tôi thắng.....

Trên mặt y thế mà lại mang dáng cười bí hiểm, dùng nhãn thần nói cho cậu hay, không, cậu thua rồi.

Y đến trước mặt Phuong Nhuroc Thần, ý bảo cậu tránh ra, sau đó cầm micro lên, điều chỉnh lại giọng nói, y bình thản nhìn thoáng qua Lăng Thịnh Duệ bên dưới, đối phương kinh ngạc nhìn y, trong mắt tràn đầy thất vọng.

Nội tâm Chu Dực chợt căng thẳng, y nhìn anh cười gât đầu, ý nói anh cứ yên tâm.

Mọi người đều hco rằng đây là động tác lễ phép chào hỏi của y, nhưng chỉ có anh mới hiểu, Chu Dực đang an ủi anh.

Không biết tại sao, nội tâm đang dao động, gào thét của anh đã bình lặng xuống.

Chu Dực tuyệt đối sẽ không tổn thương đến anh đâu....

“Các vị quan khách, tôi tên là Chu Dực, tôi nghĩ chắc hẳn đa số cũng đã biết.” Chu Dực phong độ cầm micro nói ra lời dạo đầu, song song vươn tay trái ra, đổi bên cầm micro.

ở góc độ này, chiếc nhẫn vừa hay lại phản chiếu dưới ánh đèn treo trên trần, ánh sáng tỏa ra vô cùng lấp lánh và chói mắt.

Đường nhìn của mọi người đều tập trung lại, chuyển qua chiếc nhẫn kim cương trên tay Chu Dực, các phóng viên đang hăng say chụp hình, cũng dừng tại chiếc nhẫn, máy ảnh vang lên không ngừng.

Phuong Nhuroc Thần và Phuong Lynda đều thấy, con ngươi của cậu mãnh liệt co rút lại, dáng cười trên mặt hoàn toàn biến mất, Phuong Lynda thì hoàn toàn ngây dại.

(Kaze: há há há há há...)

Vị trí đó.....

Là vị trí đeo nhẫn kết hôn.....

Đôi mắt của cô đỏ lên, nước mắt tràn ra. Phuong Nhuroc Thần thất thần chuyển đường nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ. Anh đang cúi đầu, vô cùng chăm chú, ở góc nhìn này, cậu chỉ nhìn thấy được đỉnh đầu của anh, nhưng cậu biết, người đó đang nhìn tay của mình, mà trên tay anh, tuyệt đối là một chiếc nhẫn đính hôn không khác biệt gì cái của Chu Dực.

Cậu nhìn đáng cười dong dong của y, đột nhiên rất có xung động giết người ngay bây giờ.

“Tôi nghĩ mọi người cũng đã thấy, trên tay tôi chính là một chiếc nhẫn.” Chu Dực dùng khoeo mắt liếc cậu một cái, khoeo miệng cậu lên nụ cười sâu sắc, sau đó dúi tay đưa lên trước ngực mình dong dạc nói: “Đây thực chất chính là nhẫn kết hôn. Vài ngày trước, tôi và vợ đã cùng trao nhẫn cho nhau, tuy không cử hành hôn lễ chính thức, nhưng bọn tôi đã xác định quan hệ hôn ước với nhau, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Trong lúc ánh mắt mọi người toàn là kinh ngạc và hâm mộ, thì Chu Dực lại nhìn lướt qua mọi người, đứng lên đi về phía Lăng Thịnh Duệ.

Đường nhìn của y có thể nói là tình ý vô biên, trong đại sảnh sôi trào lên, tất cả mọi người đều nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm người “con gái” may mắn kia, không một ai chú ý đến Lăng Thịnh Duệ đang ngẩng ngốc trên khán đài.

(Kaze: tại sao cứ phải là mấy con “mắm” ấy nhợ -_- , tui mà gặp cảnh này, là lên mò xô cánh gà, để quan sát toàn cục rồi giờ máy chụp mình lên, tách tách tới về dán lên tường.v)

Sắc mặt anh tái nhợt, nhìn Chu Dực, kinh hoàng lắc đầu.

Chu Dực biết anh sợ cái gì, trên mặt tràn đầy ý cười, y từng nghĩ tìm cách đưa mối quan hệ của hai người ra ánh sáng, nhưng không phải trong trường hợp này.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Phương Nhượng Thần nhìn hai người liếc mắt đưa tình với nhau, nắm chặt tay, nghiêm mặt lạnh lùng, không nói một lời tính bước xuống sân khấu.

“Cậu Phương, xin dừng bước.”

Phía sau truyền đến giọng nói, làm cậu cắn răn lại.

Bây giờ phải bảo trì hình tượng, Phương Nhượng Thần dừng bước, xoay người lại, trên mặt tuy rất giả tạo nhưng lại là đáng cười vô cùng hoàn mỹ.

“Tôi nghĩ cậu hiểu lầm chuyện gì đó rồi, tôi và cô Phương đây không quen thân lắm, còn về hôn ước kia chỉ là lời nói đùa một chút thôi, đừng cho là thật chứ.” Chu Dực nói với Phương Nhượng Thần, nhìn thần sắc cứng ngắt của cậu, y rất thỏa mãn, y cảnh cáo nhìn về phía Phương Lynda đang muốn nói lại thôi, sau đó chuyển sang mọi người, ngữ khí cao hơn: “Vị Phương tiên sinh sinh này khẳng định là cho rằng tôi cùng tiểu thư Lynda đã đính hôn, chẳng qua để chiêu ý vợ của tôi, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cho nên mới tổ chức buổi hôn lễ này, thật sự khiến người ta cảm động, nhưng mà.....”

Đi đến bên người Phương Nhượng Thần, y cầm tay cậu để lên người Phương Lynda: “Tôi nói này, nhượng cho người khác mãi cũng không phải biện pháp tốt, có đôi khi cần phải nỗ lực tranh giành chứ, đúng không?”

Chu Dực xoay người nhìn về phía mọi người, chỉ về hướng hai người họ: “Chúng ta hãy chúc phúc cho hai người này đi.”

Chu Dực nói lời nói vô căn cứ với mọi người, không hề để ý người con gái đang cúi đầu chà lau nước mắt, roi mãi không thôi.

Phương Nhượng Thần vốn tưởng kế hoạch hoàn hảo không ngờ cuối cùng lại bị gậy ông đập lưng ông, trên mặt không nhận được đám người hết lần này đến lần khác hô hào những lời nói ngu ngốc bên dưới.

Chu Dực phản kích toàn thắng, mỉm cười nhìn họ.

Phương Nhượng Thần siết chặt tay đến run rẩy, lạnh mặt xoay người đi.

Chu Dực nhướng mày, cứ vậy mà kết thúc sao? Thật ngoài dự liệu của y, vốn y cho rằng cậu sẽ dùng ngôn ngữ của mình để phản bác lại, nhưng không ngờ cậu cứ vậy mà bỏ đi.

Thật vô dụng.

Chu Dực khinh bỉ nhìn Phương Nhượng Thần.

(Kaze: chep, vì anh ấy không muốn mất mặt mà -_- , cần gì phải thanh minh khi đó không phải chuyện gì to tát

~, con mắm kia cũng đâu quan trọng, bảo vệ thanh danh cho chế ấy làm gì, bỏ đi

)

Bây giờ chỉ còn lại hai người đứng cùng, Lynda sợ hãi nhìn Chu Dực, muốn đưa tay nắm lấy y, bị y không chút khách khí tránh xa ra.

Nhìn cũng không thèm nhìn đến cô gái chực khóc bên cạnh, Chu Dực không lời an ủi quay đầu bỏ đi.

(Kaze: thật ra tui muốn đề là “con đàn bà” mà nhìn nó tục quá nên thôi.v)

Y không có hứng thú thu dọn cục diện rối rắm này.

“Chúng ta đi thôi.” Chu Dực trở về bên cạnh Lăng Thịnh Duệ vừa cười vừa nói: “Hôn lễ thế này, không tham gia cũng được.”

Anh gạt đầu, vốn anh đã muốn rời khỏi đây lâu rồi.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, một đường đi không ai nói gì.

“Cảm ơn cậu hôm nay đã không nói ra.” Đứng trên cỏ, Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn?” động tác mở cửa xe của y chợt dừng lại, nghiêng thân nhìn anh, mày kiếm chau lại: “Lễ nào ở cùng với tôi, khiến anh mất mặt thế sao?”

Anh vội lắc đầu: “Không phải...”

“Vậy thì tại sao?” Một người vốn không thích xen vào chuyện bí mật của người khác như Chu Dực, đột nhiên lại đổi tính gắt gao đến cùng.

“Bởi vì...” Lăng Thịnh Duệ khó mở miệng, ấp úng nửa ngày cũng không thốt nên lời.

“Vì chúng ta đều là nam?”

Lăng Thịnh Duệ chần chừ gạt đầu, anh còn nhớ lần đầu tiên mình công khai giới tính thật với đám bạn đã gây ra hậu quả không thể vãn hồi, bạn bè xa lánh, những người thân quen đều tuyệt giao với anh, thân phận của anh từ đó về sau đều bị gắn thêm cụm từ “biến thái” để mọi người hình dung.

(Kaze: khôn .... T^T)

Thì ra là thế....

Chu Dực chỉ thấy buồn cười, người này đang sống ở thế kỷ trước à? Tư tưởng cổ hủ gì thế này.

“Anh không cần phải lo, xã hội hiện nay rất thoáng, quan hệ của chúng ta nếu công khai, sẽ không có nhiều người kì thị chúng ta đâu.” Chu Dực nói.

Sắc mặt anh trầm xuống: “Nhưng tôi thấy hai người đàn ông, thật là...”

Không đợi anh nói xong, Chu Dực không nhịn được che miệng anh lại: “Được, được, được, tôi không nói, chúng ta cứ tiếp tục chuyện tình bí mật như thế được chưa?”

Anh biết Chu Dực giận, nhưng không nói lời nào.

Bầu không khí xung quanh hai người chợt lạnh xuống.

“Xin lỗi, quấy rầy một chút.” Âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai, hai người xoay người lại, đứng trước họ, là một vị cảnh sát mặc quân phục vô cùng trang nghiêm.

Hai người không khỏi kinh ngạc.

Cách gần bọn họ, là một người cảnh sát cũng trạc tuổi, nhẵn thân sắc bén như ưng.

“Xin hỏi, hai người ai là Chu Dực?” Cảnh sát hỏi.

Chu Dực gạt đầu: “Là tôi, Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?”

“Chúng tôi nghi ngờ công ty các anh làm ăn phi pháp,(Kaze: cùm mon bạn Lục Thảo nha

), phiền hai người đi theo chúng tôi một chuyến.”

Sắc mặt Chu Dực chợt biến, nhíu mày: “Chuyện gì vậy, công ty của tôi luôn kinh doanh đúng, chưa bao giờ làm sai pháp luật, các anh nhầm lẫn rồi.”

“Chuyện này phải điều tra mới rõ, vì chúng tôi nhận được một báo cáo mật danh, hơn nữa đối phương cũng cấp cho chúng tôi rất nhiều chứng cứ xác thực.” Cảnh sát trẻ không chút buông lỏng, trầm giọng nói.

Chu Dực ý thức được chuyện gì, nhìn lướt qua của nhà hàng cách bọn họ, Phương Nhược Thần đang đứng tựa bao giờ.

(Kaze: thật ra nếu không phải có thúc rồi, tui còn nghi ngờ hai người nay mới là chân tình đây -_-)

Chu Dực chợt hiểu ra.

Đây mới là tuồng hát chính, trước đó bày ra hôn lễ khôի hài kia chỉ là thủ thuật che mắt, mục đích tư đầu của Phương Nhược Thần là muốn tống mình vào ngục giam.

Chu Dực cười nhạt, xem ra mình đánh giá thấp cậu ta rồi.

“Xin lỗi nhé, tôi phải đi cùng họ một chút, anh về trước đi.” Chu Dực lấy chìa khóa trên người ra, đưa đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

Anh nhận chìa khóa, có chút lo lắng: “Không có việc gì chứ?”

“Không sao.” Chu Dực lộ ra một nụ cười khiến anh an tâm: “Chỉ là hiểu lầm thôi, xe để đây, tối tôi gọi người mang về, bây giờ anh đón taxi về nhà trước đi.”

(Kaze: hông phải anh keo, mà chắc tại thức không biết lái xe:v)

Chu Dực bị cảnh sát mang đi, anh đứng nguyên tại chỗ, nhìn mấy người đó bước lên xe cảnh sát, sau đó rời đi.

Nội tâm anh vô cùng phức tạp, tiếp xúc mấy ngày nay, làm anh thấy rõ Chu Dực vốn không phải người cực kỳ ôn nhu gì, nhưng không ngờ có một ngày y lại bị cảnh sát mang đi, anh tin chắc Chu Dực không phải người đại gian ác, nhưng tuyệt đối không phải là người lương thiện biết nhường tay thứ gì.

Thờ dài, anh đi tới ven đường, ngăn một chiếc taxi lại.

Anh đang định mở cửa, thì phía sau vuron ra một cánh tay, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Anh giật mình, quay đầu lại.

Đứng trước mặt anh, ngoại trừ người luôn dùng ánh mắt oán hận và thâm tình như cực hình gắt gao dõi theo anh không tha – Phương Nhượng Thần thì còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Làm Thế Nào Để Anh Tin Tưởng!

Lăng Thịnh Duệ định xoay người đi, lại bị cậu nắm tay giữ lại.

“Buông ra.”

Anh không quay đầu lại, chỉ thấp giọng nói, sau đó mới chợt ngộ ra một chuyện. Cái cảm giác này quen thuộc biết bao nhiêu, đã từng như thế bao nhiêu lần rồi, nhưng anh cũng chỉ có thể đáp lại cậu một câu như vậy khi anh bị cậu ôm lấy giữ chặt vào lòng mình.

Anh cười khô, chẳng lẽ cậu muốn trở lại với lúc xưa.

Thật sự vất vả biết bao nhiêu mới có thể nắm chặt người này lần thứ hai, Phương Nhượng Thần nhất định không tự động buông tay anh ra dễ dàng đâu, cậu cố sức kéo anh qua đối mặt với mình.

Lăng Thịnh Duệ nhíu mi, cổ tay bị Phương Nhượng Thần níu chặt vào ngực rất đau, anh có cảm giác như các khớp xương đều đang phát ra tiếng kêu “răng rắc”.

Anh cắn chặt răng, cố nén tiến lên xuống không hé răng ra.

Phương Nhượng Thần nhìn anh không dời mắt, nhãn thần lạnh băng từ từ chuyển sang nóng rực. Đôi ngươi đen kịt dưới mí mắt cũng như nhiễm một tầng hỏa thiêu thật sự rất dọa người.

“Phương Nhượng Thần, buông ra.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói.

“Anh nói với tôi, cũng chỉ nói những lời này?” Phương Nhượng Thần cắn răng.

“.....”

Anh cứng người, trầm giọng không nói. Anh chợt nhận ra, khi mình đối mặt với Phương Nhượng Thần trong bất cứ tình huống nào, cũng thật sự là không thể nói được gì.

Nhìn vẻ bất đắc dĩ trên mặt anh, Phương Nhượng Thần vừa định buông lỏng tay ra, nhưng thoáng chốc lại nắm chặt hơn, cậu không thể buông tay, nếu buông thì người đàn ông luôn luôn bất định không an phận này không biết sẽ chạy biến đến nơi nào nữa.

“Cậu muốn gì?”

“Sao anh muốn ở chung một chỗ với Chu Dực?”

Chỉ im lặng một lát, âm thanh hai người đều đồng loạt vang lên, Lăng Thịnh Duệ thì bất đắc dĩ, Phương Nhượng Thần thì tức giận, đan xen lẫn nhau, tạo ra một mảng cầu huyết tiêu chuẩn.

Cả hai đều ngẩn ra, Lăng Thịnh Duệ quay đầu đi, cố nén giọng nói: “Tôi nghĩ chuyện này không liên quan đến cậu.”

Cậu nổi giận: “Không liên quan đến tôi? Anh thông đồng ở chung với người đàn ông khác mà không liên quan tới tôi?”

Ngữ khí của cậu hơi kích động, bàn tay vốn đang thả lỏng bỗng siết chặt lại, Lăng Thịnh Duệ bị niết đau đến mức trắng bệch, thở mạnh một hơi.

Tài xế đằng sau nhìn thấy tình huống của hai người, khởi động xe, lập tức phóng như bay.

Phương Nhượng Thần không buông anh ra, Lăng Thịnh Duệ khom thắt lưng xuống.

“Đau lắm sao?”

Âm thanh băng đá của Phương Nhượng Thần từ đỉnh đầu truyền đến.

Lời vô ích, anh xém chút nữa bị chọc cho rơi nước mắt, bị người ta siết chặt tay thế mà bảo không đau được sao? Nắm tay cậu, anh cố sức rút tay mình về.

“Đồ đê tiện nhà anh, sao không nghĩ cho tôi, anh suốt ngày nằm lăn lộn trên giường hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, sao anh không thử nghĩ xem tôi đau lòng đến chừng nào nào hả?” Ngữ khí của Phương Nhượng Thần tràn đầy phẫn nộ, hỗn loạn và bị thương, nhìn qua rất dọa người.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, nước mắt hơi trào ra.

Cánh tay trái vẫn buông thõng xuống phía dưới, mặt chiếc nhẫn được ánh mặt trời phản chiếu rất chói mắt.

Tâm tình cậu như bị một vụn mũi đài nhỏ sắc nhọn đâm chọc vào.

“Tại sao anh lại muốn ở chung với Chu Dực, biết tôi đau lắm không?” Phương Nhượng Thần kèm chặt cầm anh, nhìn người kia đau đớn làm cậu có cảm giác vui vẻ vì trả được thù, dựa vào cái gì người này có thể vô tư qua lại với những tên đàn ông khác, vui đến nỗi quên hết trời trăng mây gió chứ?

Cậu cười lạnh nói: “Hắn ta đưa anh tiền? Hay là công phu trên giường của hắn quá xuất chúng? Làm anh vô cùng thỏa mãn? Anh muốn tiền, tôi có, tôi cũng có thể cho anh rất nhiều, anh muốn bao nhiêu tôi cũng cho, kỹ thuật trên giường, tôi cũng không thua kém hắn ta, nếu anh muốn sáng khoái, tôi có thể chịu theo làm cho anh sướng như tiên cũng được, tại sao hết lần này đến lần khác anh lại muốn ở với hắn chứ?”

Cậu phẫn nộ chất vấn anh, làm cho Lăng Thịnh Duệ vốn đã sợ trắng mặt nay lại càng như tờ giấy trong suốt hơn.

Anh cúi đầu, trên mặt tràn đầy nhục nhã bất kham, lông mi dài nhẹ nhàng lay động, trông có vẻ vô cùng yếu đuối.

Chỉ trong nháy mắt, Phương Nhượng Thần hơi mềm lòng, gần như sắp nhượng bộ anh, chỉ là cậu nhanh chóng áp chế xuống, người này đa số thời gian đều luôn trầm mặc, biểu tình thì luôn âm thầm, làm cậu mỗi lần đều có cảm giác như một bông hoa mảnh cậu nắm trong tay bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát ra.

“Cậu sai rồi, tôi không bán mình cho cậu ấy, chúng tôi thật sự yêu nhau.”

Anh nói rất nhẹ, nhưng rất kiên định.

Tâm tình Phương Nhượng Thần trầm xuống, thật sự rất lạnh, cậu tình nguyện nghe anh nói mình được Chu Dực bao dưỡng. Nhưng cậu tuyệt không thể chấp nhận được người đàn ông này lại nói yêu người khác.

Cậu nghiêng răng nhìn Lăng Thịnh Duệ, đáy mắt gần như sắp bốc cháy đến nơi.

Sau đó, anh lại bổ sung một câu nữa: “Hơn nữa, cậu ấy không hề xem tôi như trai bao, cậu ấy thật sự yêu tôi, tuyệt đối sẽ không ép buộc tôi.”

Chỉ là một câu nói, nhưng lại đánh sâu vào tâm can Phương Nhượng Thần.

Sắc mặt cậu đã xấu tới cực điểm: “Anh muốn nói tới yêu, tôi cũng có, tôi yêu anh còn nhiều hơn hắn nữa kia.”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin được.

Đây là... Tò tình đúng không?

Anh chợt nhớ đến lần đầu khi mới trở lại Trung Quốc, trong xe Phương Nhượng Thần đã từng nói với anh rồi, vốn lúc đó anh cho rằng cậu bị tình dục lép

đây dẫn đến nói lung tung, nhưng bây giờ ngoại trừ kích động bên ngoài thì cậu hầu như vô cùng tỉnh táo.

“Cậu nói giỡn?” Ngốc một hồi, Lăng Thịnh Duệ cười gượng nói.

Cậu bình tĩnh nhìn anh, nhãn thần như hung thần ác sát muốn ăn thịt người khác, anh cúi đầu, không dám nhìn cậu.

“Xem ra anh không tin tôi.” Cậu buồn bã buông anh ra, Lăng Thịnh Duệ vội vàng thu cánh tay đau nhức lại, nhẹ nhàng xoa nó.

Phuong Nhựt Thần quay đầu nhìn về phía đường cái bên kia: “Nếu tôi đứng bất động bên đó, anh có tin tôi không?”

(Kaze: thời khắc chơi ngu đã tới -_-)

Cậu nói rất nhẹ, giống như đang lẩm bầm vậy.

Anh vội lắc đầu: “Hà cậu đang nói cái gì vậy? Cậu đừng nghĩ quẩn như thế.”

Phuong Nhựt Thần nhìn dáng vấp dờ khóc dờ cười của anh, cười khổ một chút. Vốn dĩ cậu không định làm thế, nhưng nếu muốn người đàn ông vô tâm này quan tâm một chút, cũng không thể không. ...

Cậu không biết dùng phương pháp gì để có được tâm của anh, nên là, lần này cậu muốn thử.

Bỏ lại Lăng Thịnh Duệ, Phuong Nhựt Thần đi về phía đường.

Lúc này đang là đèn xanh, xe chạy trên đường thành dòng cuộn cuộn, cậu chỉ mới đi vài bước, chút nữa đã bị xe đâm mấy lần, mấy tài xế kinh hồn lớn tiếng mắng chửi cậu, bị nhãn thần lạnh băng của cậu làm câm miệng lại. hai bên đường dần dần hỗn loạn, trên đường đầy rẫy âm thanh kèn oto vang lên.

Lăng Thịnh Duệ bị hành động quái ác của cậu dọa cho hồn phi phách tán, mắt thấy có mấy chiếc xe mém đụng vào cậu, anh vội vàng đi qua.

Tuy ghét cậu, nhưng nếu như cậu xảy ra chuyện gì, anh cũng không chối được trách nhiệm.

“Phuong Nhựt Thần, cậu nghĩ mình đang làm gì hả? Quay lại đi! Nguy hiểm lắm đó!” Lăng Thịnh Duệ kêu to về hướng cậu, lòng thì nóng như lửa đốt chạy tới đó.

Phuong Nhựt Thần đi được tới trung tâm con đường, nghe được tiếng kêu, liền quay đầu lại.

Thần sắc lo lắng của anh rõ ràng như vậy, khóe miệng cậu câu lên một nụ cười, a~~ anh vẫn quan tâm tới tôi.

(Kaze: e k muốn sát phong cảnh, cơ mà, thúc sợ bị tội, nên mới lo thôi anh à.v, lỡ anh chết còn đỡ, thúc còn mấy anh kia lo tiền lên tòa, anh chỉ ngập ngập thì thúc bút rút lương tâm, phải chăm cho anh ấy....v)

Nội tâm âm thầm của cậu một lần nữa được vực dậy.

Cậu lẳng lặng đứng tại chỗ, hai tay đứt túi quần, tạo ra bộ dạng một người tiêu sái đối diện nhìn anh tới gần mình.

Trước mắt cậu hiện lên một hình ảnh duy nhất, chính là người kia chạy đến phía cậu, kéo cậu vào lòng, sau đó buông lời rằng dạy cậu, tiếp tới là cảm động vì cậu và cuối cùng là chấp nhận cậu.

(Kaze: anh mơ đẹp quá:3)

Cậu biết tương tượng khác với hiện thực nhiều lắm, nhưng không phải mỗi người đều có quyền được mơ sao? Tâm hồn cô đơn đã lâu của cậu, thỉnh thoảng sẽ không thể thoát khỏi ảo tưởng, ít ra tâm cậu trong thời gian dài bị dẫn dắt cũng được an ủi chút nào đó.

Giống như bây giờ.....

Toàn bộ lực chú ý hiện tại của cậu đều tập trung lên người Lăng Thịnh Duệ, không hề chú ý phía xa, có một chiếc oto đang phóng nhanh lao về phía cậu.

Lăng Thịnh Duệ tất nhiên thấy, anh kêu to lên, nhưng Phuong Nhựt Thần dường như là không thể nghe lọt lời nào.

Rất nhanh, tiếng phanh xe vang vọng lên hòa cùng tiếng ma sát của lốp bánh xe tạo nên một dàn âm thanh chói tai vô cùng.

(Kaze: kết quả của việc anh làm màu ... -_-)

Lăng Thịnh Duệ ngừng lại.

Phuong Nhựt Thần ngã trên mặt đất, máu tươi từ từ tràn ra từ người cậu, dần dần khuếch tán, tản ra trên mặt đường, tựa như một đóa hoa hồng đỏ sắc đang nở rộ rực rỡ.

Màu đỏ kiêu diễm

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắt đứng tại chỗ, linh hồn như bị hút ra, người chung quanh bị thu hút vây quanh thành một chỗ. Chỉ có anh là đứng ngo ngác đứng yên đó thôi.

Toàn bộ thế giới như không còn tiếng động nào, trước mặt anh giờ chỉ còn là một màu đỏ chết chóc mà thôi. ...

Lăng Thịnh Duệ ngồi trên hàng ghế, khủy tay chống xuống đùi, hai tay che trán, không hề nhúc nhích, anh ngồi như thế đã gần ba giờ rồi.

Ánh đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn sáng, Phương Nhượng Thần vẫn còn trong đó.

Phương Vân Dật đứng trước cửa sổ, cả người đều bị vây trong trạng thái bất an.

Cậu lấy thuốc lá ra để trên mép, lại lấy bật lửa ra, vừa định đốt lên, lại nhớ đến biển cấm hút thuốc thì phiền toái bỏ ra, điều thuốc và hột quẹt đều bị ném về thùng rác không xa.

Lăng Thịnh Duệ bị tiếng động kia làm giật mình, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập bất an.

Âm thanh vừa rồi làm anh nhớ đến âm thanh xe đụng lúc bấy giờ, cho đến hiện tại anh vẫn không tin được sự việc lại diễn ra như thế.

Một Phương Nhượng Thần luôn luôn cao ngạo lạnh lùng, làm sao lại bị xe đụng hôn mê được chứ?

Tiếng bước chân gấp gấp từ hành lang truyền đến, đánh vỡ sự yên tĩnh trong bệnh viện, anh ngẩng đầu, nhìn về phía âm thanh vang lên.

Một người giống hệt Phương Nhượng Thần đang gấp gấp đi đến nhưng phong thái vẫn rất tiêu sái, thần sắc nghiêm túc.

Anh biết người này, chính là cha của Phương Nhượng Thần.

“Cậu, người tới rồi.” Phương Vân Dật vội vàng tới đón ông.

Phương Kiến Hồng lạnh lùng nhìn về chỗ Lăng Thịnh Duệ, nội tâm Lăng Thịnh Duệ rơi lộp bộp, vội vàng cúi đầu xuống.

Nhân thân thật đáng sợ. ....

“Tiểu Thần sao rồi?” Phương Kiến Hồng thu hồi đường nhìn, trầm giọng hỏi.

“Cơ bản là không sao. ....” Phương Vân Dật không biết trả lời thế nào mới không đã kích ông, người đàn ông này nhìn thì rất lạnh lùng tàn nhẫn vô tình, nhưng thực tế lại rất yêu thương đứa con Phương Nhượng Thần này.

“Không cần vòng vo, truyền lại lời nói của bác sĩ là được rồi.”

“Vâng.” Phương Vân Dật nhẹ nhàng gật đầu, do dự một lát, nói: “Bác sĩ nói, anh ấy mất máu nghiêm trọng, đầu cũng bị chấn thương, nói không chừng. ....”

“Nói không chừng thế nào?” Ngực khí của ông có một chút khẩn trương.

“Nói không chừng sẽ không bao giờ tỉnh. ....” cậu cẩn thận nhìn sắc mặt của ông, bác sĩ nói xác suất chết của Phương Nhượng Thần rất cao, chỉ là cậu lảng tránh không dám nói. Cậu hiểu nếu nói ra, có lẽ Phương Kiến Hồng sẽ đánh chết Lăng Thịnh Duệ cũng nên.

Phương Kiến Hồng hơi mơ màng, chỉ là ông lẫn lộn trong hắc đạo nhiều năm rồi, có chuyện gì chưa gặp qua? Sau một hồi tự vấn, ông rất nhanh chấp nhận sự thật này.

Trầm mặc ngồi kế bên Lăng Thịnh Duệ, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng như như huyết thái dương.

Luôn luôn giống như một vị đế vương lãnh ngạo, lúc này lại lộ ra vài phần uể oải.

Ông không nói gì với Lăng Thịnh Duệ, thậm chí cũng chưa từng liếc mắt về phía anh, thế nhưng anh cảm giác được rất rõ ràng.

Đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Ba người lập tức vây quanh đó, cho đến khi cửa phòng mở ra, bác sĩ đẩy Phương Nhượng Thần ra ngoài.

“Thế nào? Bác sĩ? Phẫu thuật sao rồi?” Phương Kiến Hồng kéo bác sĩ trưởng ra, lo lắng hỏi, ông không chú ý đến động tác của mình có hơi thô bạo quá.

Bác sĩ hiểu được tâm lý của ông, cau mày gỡ khẩu trang trên mặt xuống.

“Vị này, khuyên anh đừng kích động như thế, bệnh nhân tuy hơi nghiêm trọng, nhưng phẫu thuật đã thành công, mạng của cậu ta được cứu rồi.”

“Phù” Phương Kiến Hồng thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy chừng nào nó mới tỉnh?”

“Ừm, cái này, nói không chừng. ....”

Sắc mặt Phương Kiến Hồng lập tức lạnh xuống: “Nói không chừng cái gì?”

Vị bác sĩ già vì ánh mắt lạnh băng của ông mà thân thể run lên, nhưng xuất phát từ chức trách nghề nghiệp, chân thành hỏi đáp: “Chuyện là, não bộ cậu ấy bị thương rất nặng, có thể tỉnh lại hay không thì không biết, vận khí tốt, thì vài ngày sẽ tỉnh, vận khí không tốt thì. .... có khả năng sẽ vĩnh viễn sống cuộc sống của người thực vật.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 22: Yêu Nghiệt

Phương Kiến Hồng bình tĩnh nghe ông nói hết, cười nhạt: “Một người vốn còn sống biến thành một người thực vật, phẫu thuật thành công? Máy người... quả thật rất có năng lực.”

Ngữ khí băng lạnh, ngôn ngữ không hề che giấu sự phẫn nộ, mắt thấy ông không thể kiềm chế hơn được nữa, Phương Vân Dật vội kéo ông lại.

“Thôi, họ cũng đã cố hết sức rồi ạ.” Cậu nói.

Cậu hồi tưởng lại lúc nhìn thấy Phương Nhược Thần nằm trên một vũng máu lê lét, thậm chí còn cho rằng Phương Nhược Thần đã chết rồi, lần đầu tiên trong đời cậu nhìn thấy nhiều máu như thế.

Phương Kiến Hồng đang nổi ý giết người dần dần dịu xuống, vị bác sĩ già bị dọa sợ đến đứng cũng không vững nữa, nom nóp lo sợ xoay người chạy đi.

Phương Nhược Thần được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, hiện giờ thì tạm thời chưa thể vào thăm bệnh được.

Phương Kiến Hồng ngồi lại băng ghế, thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, vội vàng đứng dậy, gian nan cười nhìn bọn họ: “Ừm, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi nghĩ không nên quấy rầy.”

Hai người họ Phương đều nhìn về phía anh.

Phương Vân Dật cười nhạt: “Anh biến anh tôi thành thế nà, mà còn muốn trốn sao? Tôi nói cho anh biết, nếu bây giờ anh dám đi một bước, tôi sẽ khiến anh chết rất khó coi.”

“Nếu tiểu Thần có xảy ra chuyện gì, ta cho anh chôn cùng với nó.” Phương Kiến Hồng không chút biểu tình tuyên bố.

(Kaze: vãn

anh Thần rất thích nữa là -_-)

Lăng Thịnh Duệ khẽ mím môi, trầm mặc ngồi xuống, không phải bây giờ anh mới bị dọa, mà đã sớm bị họ uy hiếp đến hồn phi phách tán rồi.

Thật ra anh cũng lo cho Phương Nhược Thần.

Còn về Chu Dực....

Anh cười khò, hiện Chu Dực đang còn ở cục cảnh sát, xảy ra mấy chuyện như vậy, thật sự không biết phải nói với y thế nào, chỉ đành tạm thời giữ bí mật vậy.

Phương Kiến Hồng nhìn anh, trong ánh mắt lóe ra tia sáng bất minh, ông đột nhiên nói: “Sao tiểu Thần lại biến thành vậy?”

Ông biết con trai mình trở thành như bây giờ chắc chắn có liên quan đến người đàn ông này, chỉ bằng một người thoát trông rất dễ bị bắt nạt này, sao có thể khiến cho con ông sống dở chết dở được nhỉ?

Lăng Thịnh Duệ không biết trả lời thế nào, vì vậy mơ hồ đáp: “Thật ra, tôi cũng không biết, cậu ấy nói xong, tự dung lại bước ra giữa đường, tôi gọi thế nào cậu ấy cũng không chịu quay về....”

Khẩu khí của anh rất gấp, quay ngược về đoạn ký ức lúc trước, anh thật sự không thể nào thoát ra được, thoát ra khỏi cảnh tượng Phương Nhược Thần bị tai nạn xe làm anh chấn động rất mạnh, anh thật không thể nào nhớ rõ được đối thoại của hai người nữa.

Phương Kiến Hồng nghe xong, không nói gì.

“Khi tâm tính anh bị kích động, rất dễ làm ra mấy chuyện điên rồ đấy.” Phương Vân Dật do dự một chút, nhỏ giọng nói.

“Hừm?” Phương Kiến Hồng có lẽ không biết, nhướn mày nhìn cậu: “Nó có chứng bệnh đó sao? Sao ta không biết?”

“.....”

Lăng Thịnh Duệ có chút bất ngờ, cha ruột cũng không hiểu rõ tính tình con mình sao?

Phương Vân Dật dùng nhãn thần phức tạp liếc mắt nhìn anh: “Con cũng chỉ mới biết đây thôi, trước đây anh ấy luôn luôn lạnh nhạt, rất ít để lộ ra tâm tính gì, sau này đụng đến anh ta, anh ấy mới thường bộc lộ ra ngoài.”

Đường nhìn của Phương Kiến Hồng lướt qua anh.

Trong đôi mắt của ông sắc bén, tuy chỉ là biến động nhỏ và thoáng chốc, thế nhưng Lăng Thịnh Duệ lại cảm nhận được rất rõ sát ý trong mắt ông, như tia điện chọt lóe rồi biến mất, lại để lại một dư quang khinh thường của ông.

Anh chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều mọc hết cả lên.

Khóc mồi Phương Kiến Hồng câu lên, lấy một điều thuốc trên người ra, đưa lên môi, sau đó châm lửa, bắt đầu nhả khói từ từ ra, ông không chút để ý gì đến biến cảm của cửa bệnh viện đề ra.

Động tác hút thuốc của ông rất tùy ý và tiêu sái, thập phần khí phái nam nhân, gương mặt có vài phần giống với Phương Nhượng Thần bị làn khói làm đảo lộn một chút, khiến trong mắt anh người đàn ông đó chính là Phương Nhượng Thần. Khi hai người cùng trầm mặc, khí chất sẽ rất giống nhau, đều cùng là loại hình uy nghiêm.

Làn khói mờ ảo tràn ngập ra ngoài không trung, Lăng Thịnh Duệ thực sự không thích hương vị này, nó quá nồng nặc, vì vậy anh quay đầu đi, làm bộ ho khan, chỉ mong tránh được.

Phương Kiến Hồng rất nhạy cảm nhận ra anh ghét mùi thuốc lá, hơi nghiêng ngăm một chút, người đàn ông này coi vậy mà lại ghét thuốc lá?

(Kaze: thế người như lão mới được quyền ghét thuốc lá hờ chú????)

Thật thú vị.....

Chậm rãi rít một hơi thuốc, ông lấy điều thuốc trên miệng xuống, đưa tới gần chỗ Lăng Thịnh Duệ, mỉm cười nhìn anh.

(Kaze: đm, chú có cần phải lấy thế không.v)

Ngay lúc ông tiếp cận anh đã nhận ra, thế nhưng thân thể lại cứng ngắt, khiến anh không nhúc nhích được, anh khẽ động, anh không biết Phương Kiến Hồng sẽ làm gì mình.

Trên mặt Phương Kiến Hồng tràn đầy ý cười hơn.

Ông càng nghĩ, loại người khí chất bình thường này rất hợp với khẩu vị của ông, nếu không phải bị Phương Nhượng Thần giành trước rồi, thì ông sẽ không do dự bắt anh về chỗ mình, tận tâm tận lực điều giáo anh thành một tính nô cho riêng mình.

Cảm giác rất kích thích nha...

(Kaze: không biết cái số thức ăn ở ra sao... mà toàn gặp biến thái không vậy -_-)

Bình tĩnh nhìn anh một hồi, Phương Kiến Hồng cúi người nhả một ngụm khói về phía anh.

Anh bị sặc đến ho khan, vội đứng lên.

Quý kẻ được thực hiện, trên mặt là ý cười sâu sắc, phản ứng mãnh liệt của người này, quá là dễ thương.

Tạo cho người khác xúc động muốn đề anh ra để chà đạp cho thỏa thích...

Người đàn ông được đặt với tư thế nơi riêng tư lộ ra ngoài nằm trên giường có thể cũng đáng yêu thế này đúng không? Ông càng nghĩ càng hưng phấn, ông thích nhất là loại người cái gì cũng không hiểu thế này rất mới mẻ, làm cho dục vọng chinh phục bên trong người ông càng bộc phát ra. Chỉ nghĩ đến cảnh Lăng Thịnh Duệ nằm trên giường bị mình làm nhục hết ân này đến lần khác, ông không thể kìm chế được nữa.

Bị trêu đùa như thế, anh có chút không quen mà hóa giận, nhưng đối diện với đường nhìn của “tên đầu sỏ”, anh chỉ có thể ngậm người.

Đó là một đôi mắt tràn đầy dục vọng bức người. nếu nói Trình Trí Viễn và Phương Nhượng Thần có cặp mắt của loài dã thú, thì người trước mặt anh đây chính là có đôi mắt của loài vua hung mãnh, mà hai người đó không sao có được.

Ngoài cửa sổ, mây đen bay qua, che khuất đi ánh sáng, bầu trời vốn đang quang đãng bỗng chốc tối sầm xuống.

Anh cứng ngắc đứng tại chỗ.

Phương Kiến Hồng không tránh, quang minh chính đại nhìn anh, quang minh chính đại dùng nhãn thần đùa bỡn anh, thậm chí quang minh chính đại YY anh, Phương Vân Dật đứng một bên quan sát họ, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Cậu biết đây là ý gì, dục vọng chiếm giữ của Phương Kiến Hồng rất mạnh, chỉ cần là nhìn thấy một người hoặc một thứ gì đó ưng ý thì ông không từ thủ đoạn nào để chiếm được nó.

Mà bây giờ, ông đối với Lăng Thịnh Duệ rất giống với ý nghĩ đó....

Không muốn chuyện đi theo chiều hướng xấu hơn, Phương Vân Dật đột nhiên mở miệng nói: “Cậu, chúng ta về trước đi, bác sĩ nói qua một thời gian nữa mới cho phép vào thăm bệnh, vài ngày sau rồi trở lại đây.”

Ông nhìn cậu một cái, trầm giọng nói: “Ừ.”

“Anh cũng về đi.” Phương Vân Dật quay đầu, lạnh lùng nói với anh.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Phương Kiến Hồng vút điều thuốc hút được phân nửa vào thùng rác, đứng dậy đi ra. Ngay lúc đi qua người anh, ông hơi dừng lại một chút.

“Anh tốt nhất cầu nguyện con trai tôi không xảy ra chuyện gì đi, bằng không tôi sẽ khiến cho anh hối hận vì mình đã sinh ra trên đời này.” Ông trầm giọng nói.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, trán ứa ra mồ hôi lạnh.

“Mặt khác, ta cũng rất có cảm giác với anh, rất mong chờ lần gặp mặt tiếp theo, ha ha ha...”

Phương Kiến Hồng nói xong, còn ghé vào lỗ tai anh thổi khí, sau đó cười bỏ đi. Phương Vân Dật đứng kế nhìn người đàn ông đang hóa đá đó, có xúc động muốn ôm chặt anh vào lòng, nhưng tận lực kiềm chế lại, lạnh mặt đi qua người anh, không quay đầu lại đuổi theo Phương Kiến Hồng.

Sau khi họ đi không lâu, thân thể cứng ngắc của anh mới dần nhuyễn xuống, ngồi lại ghé dài.

Người đàn ông thật đáng sợ...

Anh nhắm mắt lại, suy nghĩ xem có phải mình lại bị một người đàn ông khác dây dưa vào không.

Khi về đến nhà, Chu Dực vẫn chưa về, anh cười uể oải vào nhà, tắm tấp một chút, sau đó mới ngã mình trên giường.

Tuy trong ngực loạn thành một cục, nhưng anh ngủ rất nhanh.

Ngủ một lần mà mười mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh ại thì trời đã tối, toàn bộ căn phòng chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt tràn vào.

Anh ngồi dậy, không bật đèn lên, ngơ ngác nhìn ra cửa sổ.

Cảnh đêm ở thành phố rất mê người, nhưng anh nhìn chỉ thấy thương tâm.

Sự kiện ban sáng với Phương Nhượng Thần hiện rõ trong đầu anh, anh bắt đầu nhớ lại, có lẽ những lời nói đó của Phương Nhượng Thần với anh là thật, nhưng anh không thể nào tiếp thu vào được, cậu ta thể mà lại yêu anh! Thậm chí đùa giỡn trên mạng của mình đến nông nổi này luôn sao.

Càng nghĩ càng khó hiểu, lần đầu tiên trải nghiệm loại tình huống này, thật sự không biết phải xử lý thế nào.

Thật ra anh không thích Phương Nhượng Thần, hơn nữa anh và Chu Dực đã xác lập quan hệ rồi, không có khả năng quan hệ với người khác được nữa. anh biết rằng sống trong thành phố thì không có chuyện thoát được Phương Nhượng Thần, nhưng anh không nhận được lo lắng, nếu lỡ Phương Nhượng Thần tỉnh dậy làm chuyện điên rồ thì sao?

Anh không muốn Phương Nhượng Thần tái tổ thương tổn chính chuyện.

(Kaze: tui hết ý tưởng chế nó rồi, giúp tui T^T)

Chuông cửa vang lên, đem Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại hiện thực.

Chu Dực về rồi đúng không.

Anh xúc chấn lên, xoay người xuống giường, ra khỏi phòng, đi ra mở cửa, hoàn toàn quên là trên người Chu Dực có chìa khóa nhà.

Lăng Thịnh Duệ mở cửa.

Anh không bật đèn, ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào, một thời gian ngồi trong bóng tối, nên anh không chịu đựng được, buộc phải nhắm mắt lại.

Thân người cao lớn đứng bên ngoài, nghịch ánh đèn, nên anh không nhìn được mặt người kia, nhưng anh nghĩ người nọ hẳn là Chu Dực.

Không biết vì sao, trong lòng anh tràn lên một nỗi niềm.

Anh đi về trước hai bước, ôm mạnh người trước mặt, giờ này đây, anh thật sự rất muốn có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình để chống đỡ.

Người bị anh ôm lấy hơi bất ngờ không chút phòng bị, thân thể hơi lay động, nháy mắt cứng đờ lại, Lăng Thịnh Duệ cảnh giác, thấy hơi không thích hợp.

Người này không phải Chu Dực...

Anh buông ra, sau đó lùi lại: “Là ai?”

“Là tôi, Chu Tường.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, làm anh đứng nguyên tại chỗ, không thể nhúc nhích.

“Cậu tới làm gì?” anh lạnh lùng hỏi, phản ứng đầu tiên là đóng cửa lại, Chu Tường tay chân nhanh lẹ, ngay lúc anh chuẩn bị hành động, cậu cấp tốc chạy lên.

Thân thể đột nhiên tiến lại, anh bị hoảng sợ, vô ý thức lùi lại phía sau.

“Cậu muốn làm gì?” Lăng Thịnh Duệ khẩn trương nói.

Chu Tường không nói, chỉ lẳng lặng đứng nguyên ngay đó, hai người đứng trong chỗ tối, đều không nhìn được mặt của đối phương, nhưng đôi mắt của Chu Tường lại là một mảnh hỗn loạn, rất dọa người.

Căn cứ vào phương châm địch bất động ta bất động, Lăng Thịnh Duệ cũng không nhúc nhích.

Anh chờ Chu Tường nói rõ ý đồ của cậu ra.

Chỉ im lặng một lúc.

“Tôi mới xem TV, thấy có tin tức, anh tôi bị cảnh sát bắt đi, thấy hơi lo lắng cho anh, xảy ra chuyện này, anh có biết gì không?” Cậu nhỏ giọng nói.

“Tôi nghĩ, hẳn chuyện này không liên quan nhiều đến cậu nhi.” Anh sững sốt lạnh lùng hỏi.

Anh luôn hiền hòa với người khác, nhưng với Chu Tường anh không thể nào tha thứ cho hành vi của cậu ta được, anh thật sự không thể nào lộ ra vẻ mặt ôn hòa với người này được.

Chu Tường trầm mặc.

Một lát sau, cậu mới rầu rĩ mở miệng: “Tôi chỉ lo lắng cho anh thôi.”

Lăng Thịnh Duệ cười khẩy: “Chẳng lẽ cậu không biết, sự xuất hiện của cậu đối với tôi là sự uy hiếp lớn nhất hay sao? Tôi chỉ cần vừa thấy cậu là không thể nào quên được chuyện cậu đã làm ra, nó bây giờ vẫn còn là cơn ác mộng đối với tôi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy cậu một lần nào hết.”

“Xin lỗi...” Trong lời của Chu Tường tràn đầy đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Ân Tình

Lăng Thịnh Duệ mở đèn, làm cho căn phòng vốn đang tối đen như mực trở nên sáng sủa hơn.

Anh không thể nào nghe lọt tai áy náy của Chu Tường, lạnh lùng nói: “Không gì, nếu còn biết nói thế, vậy tránh tôi xa một chút, tôi hoàn toàn không muốn nhìn thấy cậu nữa.”

Đối phương chậm chạp không chịu đi: “Nhưng, hiện giờ anh đang một mình, tôi lo...”

“Đỡ hơn là ở chung với một người từng cưỡng bức mình.” Anh không chút lưu tình nói vào chỗ đau của cậu.

Chu Tường không còn gì để nói, nhưng cũng không định đi, cứ như vậy đi theo sau lưng anh vào phòng khách, coi biểu tình phần nộ của anh như không thấy.

“Đi ra ngoài!” anh kéo tay cậu ra.

Chu Tường bất động tại chỗ, tuy trong lòng cậu yêu quý anh thật, nhưng vẫn là một người mạnh mẽ, làm bộ mặt lạnh lùng đối diện với anh khiến cậu suýt không thể cầm cự được nữa.

(Kaze: ý là tuy mạnh mẽ nhưng anh dễ bị mềm lòng ý)

Hai người rơi vào trạng thái giằng co.

Chu Tường cao lớn với Lãng Thịnh Duệ gầy yếu, luận khí lực, anh không bằng cậu, luận đánh nhau, từ trước đã rõ rồi, anh không phải đối thủ của cậu.

Hơn nữa cậu cao hơn anh hơn nữa cái đầu, đứng trước mặt cậu tạo cho anh cảm giác áp bách vô cùng.

Anh bắt đầu đếm, oán hận nói: “Tôi đếm đến ba, nếu cậu vẫn không ra ngoài, tôi sẽ gọi cảnh sát đó.”

Chu Tường bị kiểu hù dọa con nít này của anh làm cho dở khóc dở cười, lẽ nào nhìn cậu rất giống người sẽ sợ bởi lời hù dọa này sao? Đừng quên chứ, tốt xấu gì hồi trước cậu cũng đã từng là người cầm đầu băng nhóm thiếu niên đấy.

“Một... hai... ba...”

Anh đếm đến ba, buông tay xuống, cắn cắn môi dưới, xoay người về phía điện thoại trên bàn cạnh sofa.

Chu Tường nhìn hành động của anh: “Anh đừng quên tôi và Chu Tường có quan hệ gì.”

Bước đi của anh dừng lại.

Anh xoay người, lạnh lùng nhìn thoáng qua Chu Tường, diện mạo của chàng trai trẻ trước mặt vẫn còn chút tính trẻ con, nhưng mặt mũi này không sai biệt lắm, dường như không có khác gì với Chu Dục.

Thiếu chút nữa anh đã quên, chàng trai đã từng cưỡng bạo anh này, chính là em trai của Chu Dục. mà anh, thì chỉ là tình nhân thôi.

Bên thắng bên thua, nhìn là biết ngay.

Lãng Thịnh Duệ hạ mắt, đi đến cửa: “Nếu vậy, tôi đi.”

Lúc đi qua người Chu Tường, anh bị cậu kéo lại.

“Đừng.”

Lãng Thịnh Duệ quay đầu, không hiểu nhìn cậu.

“Tôi không tới để làm gì hết, chỉ là lo lắng cho anh thôi.” Chu Tường cúi đầu, thanh âm trầm xuống: “Tôi biết anh hận tôi, tôi cũng hận mình, lúc đó tôi làm ra chuyện có lỗi với anh, tôi thật sự rất hối hận, tôi luôn cầu anh tha thứ cho mình, chỉ hy vọng anh có thể cho tôi cơ hội để chuộc lỗi.”

Cậu ngẩng đầu, đầy mắt tràn đầy ý cầu xin: “Anh muốn đánh, muốn mắng thế nào tùy anh, nhưng ngàn vạn lần đừng không để ý đến tôi.”

Nhìn đến ánh mắt cậu, nội tâm anh chấn động, đôi mắt của chàng trai trước mặt anh yếu đuối mà đau thương, rất giống với đôi mắt cún con sợ bị chủ nhân bỏ rơi, vốn anh muốn bộc phát mắng cho cậu một trận, nhưng bây giờ muốn phát hỏa cũng không được.

Anh nghĩ, đại khái là cậu ta cũng biết quay đầu là bờ.

“Quay đầu là bờ, biết nhận lỗi người khác, cũng là chuyện tốt.” anh thở dài, xoay người không nhìn cậu, ngữ khí cũng nhẹ hơn.

Thái độ anh chuyển biến quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn Chu Tường cũng không thể phản ứng được, Lãng Thịnh Duệ đợi một hồi, không thấy cậu phản ứng, vì vậy bỏ tay cậu ra, đi thẳng đến sofa, ngồi xuống.

Nội tâm Chu Tường vui vẻ, vội vàng đi theo sau.

Lãng Thịnh Duệ cảnh giác, ngăn cản hai người rút ngắn khoảng cách, thủ thế đứng đó.

Tươi cười trên mặt Chu Tường chợt cứng đờ.

“Cậu làm gì cũng được, chỉ cần đừng đến gần tôi quá.”

“Ừm.” Chu Tường có chút thất vọng.

Vì vậy, sau một thời gian dài, hai người ngồi hai bên nhau cách cái ghế sofa, Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt nghỉ ngơi, Chu Tường ngo ngoác nhìn anh, nội tâm tràn đầy vui sướng.

Lúc trước trong tâm trí cậu tràn ngập thống khổ, dằn vò, nhưng cuối cùng cậu cũng sáng tỏ rồi, bây giờ cậu rất vui, kiên trì quả đúng là cách tốt, anh là người tốt bụng, đến cuối cùng cũng chịu tha thứ cho cậu, đúng. Vừa nghĩ đến chuyện có thể đến gần người đàn ông thành thực này hơn, cậu càng lảng lảng hơn nữa.

Cậu không biết tại sao mình lại có cảm giác này, chỉ thấy mình thích anh, cực kỳ thích.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ mở mắt, nhìn về phía Chu Tường, cậu lo chăm chú nhìn đến khi phản ứng muốn dời đường nhìn đã không kịp, ánh mắt hai người giao nhau.

Lăng Thịnh Duệ nhíu mày: “Cậu vẫn luôn nhìn tôi sao?”

Chu Tường ngẩng đầu, làm bộ đang đánh giá nội thất trong căn nhà, cố ý nói với anh: “Thiết kế trong này đúng là không tồi, thẩm mỹ của anh tôi quá thật rất tốt.”

“Không nói chuyện khác.”

“...”

Quý khách bị vạch trần, Chu Tường cúi thấp đầu, nhìn anh một chút: “Nếu tôi nói thật, anh có giận tôi không?”

“Phải xem đó là nói gì nữa.” Lăng Thịnh Duệ khoanh hai tay, ánh mắt nghiêm khắc.

Là một người đàn ông tao nhã lại ra vẻ mạnh mẽ thật chẳng ra gì, Chu Tường chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cố nhịn, cậu rầu rĩ nói: “Tôi đang nghĩ, sao anh lại đẹp đến thế.”

Cậu ngẩng đầu, cười bổ sung: “So với anh tôi còn đẹp hơn.”

Anh sững sốt, sau đó đỏ mặt. Sống lâu vậy rồi còn bị một tiểu quý chưa dứt sữa đùa cợt sao.

Mặc dù tiểu quý này còn cao lớn hơn anh rất nhiều...

Anh vừa định nổi giận, nhưng nhìn đến ánh mắt vô tội của cậu, cơn tức vừa tích tụ lại xẹp xuống.

Anh hơi nghi ngờ đây là giả vờ, người này với tên lưu manh trước kia hoàn toàn không phải là một người, cùng là cậu ta, sao lại đổi khác nhiều vậy?

Không muốn nói nhiều với cậu, anh đứng lên, đi chỗ khác.

Chu Tường vội vàng chạy theo sau.

Anh xoay người, cảnh giác nhìn cậu: “Theo tôi làm gì?”

Chu Tường sờ sờ đầu, gượng cười: “Tôi nghĩ mình cứ theo anh đi, để anh một mình tôi rất lo.”

Sau khi nghe xong, thái dương giật giật vài cái, người này sao lại bám người thế? Sớm biết đã không cho cậu vào rồi, bị một người đáng ghét quấn lấy không tha, không thể thoải mái nói chuyện được.

Nhân thân Chu Tường càng thêm vô tội, làm cho anh có cảm giác tội lỗi như đang ăn hiếp trẻ nhỏ.

Không còn cách nào khác, anh đành phải trở về trên sofa, anh không muốn đứng mãi ngoài này với cậu ta, thường có cậu, một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng mà.

Chính vì vậy hai người lại trở về trạng thái ban đầu.

Sắp tới hoàng hôn, tiếng cửa mở rộng chột vang lên.

Hai người ngồi trên sofa gần như cùng lúc đứng lên, nhìn về phía cửa, nhân thân mang hàm ý khác nhau, một người là thấp thòm, một người là lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24: Chương 24

Trên tay Chu Dực cầm áo khoác, đi vào phòng khách. Trên mặt là biểu tình nhàn nhạt nhìn có chút mệt mỏi.

“Cuối cùng cũng về.” Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, ha ha..” Chu Dực ngẩng đầu, nhìn về phía gần cửa sổ khiến y kinh ngạc, sau đó chuyển đường nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Anh hơi khó hiểu, Chu Tường không phải em trai y sao? Nhìn thế nào cũng thấy dường như y hoàn toàn không quen biết gì cậu cả.

Những mong muốn trong mắt Chu Tường, khi đối diện với bộ dạng xa cách của Chu Dực thì dần dần tắt đi mất, trầm mặc cúi đầu.

Cậu vốn muốn Chu Dực chấp nhận sự tồn tại của cậu, nhưng y lại không làm vậy mà càng ngày càng xa cách.

“Ừm, cậu đây là...”

Bầu không khí trở nên quỷ dị, Chu Dực nhìn không được, cuối cùng cũng mở miệng.

“Các người không biết nhau sao?” Lăng Thịnh Duệ ngạc nhiên, đường nhìn nghi hoặc đảo qua lại giữa hai người.

“Chúng ta có quen sao?” Chu Dực không khách khí hỏi Chu Tường.

Chu Tường cúi đầu, tràn ngập bi thương.

Cậu không nói gì, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, nhìn Chu Dực, cậu nở nụ cười trào phúng: “Xem ra anh đã quên người em trai này rồi, trước đây em cố gắng làm nhiều chuyện chỉ mong thu hút được sự chú ý của anh, xem ra chỉ uống công rồi, tất cả chỉ là một trò khôi hài.”

“Em trai?” Chu Dực nhăn mi lại.

(Kaze: cái gia phả bộ này loạn xà ngầu quá -_- , phải lựa xưng hô sao cho đọc không bị chán và ít trùng nhau quá đã man.v)

Lăng Thịnh Duệ nhìn y, anh bị chấn động đến mơ hồ: “Chẳng lẽ Chu Tường đúng là không phải em trai cậu?”

Chu Dực lắc đầu: “Tôi không nhớ nữa.”

Anh không biết nói gì.

Cậu cuối cùng cũng không chịu được nữa, phần nộ gào lên: “Anh đừng gạt người, sao có thể quên được chứ? Khi còn nhỏ, chơi cùng nhau lâu vậy, nói quên là quên ngay được sao?”

Chu Dực bị cậu đột nhiên quát lên có chút sợ: “Cậu thực sự là em trai tôi?”

Viên mặt cậu đỏ bừng, vẻ mặt mờ mịt của Chu Dực làm cậu càng giận hơn, một phát đẩy Chu Dực ra, cậu không quay đầu lại mà trực tiếp xông ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn sót lại Chu Dực và Lăng Thịnh Duệ đứng ngơ ra, hai mặt nhìn nhau.

“... cậu thực sự không nhớ cậu ta?” Hồi lâu, Lăng Thịnh Duệ mới cẩn thận hỏi.

Chu Dực cũng không xác định được: “Hình như có chút quen quen, chỉ là không nhớ rõ được, chỉ cảm thấy có biết, nhưng cụ thể thì không nhớ.”

Lần thứ hai im lặng.

“Trước đây có lần tôi bị tai nạn xe cộ, có nhiều chuyện rất mơ hồ.” Chu Dực tháo cà vạt, nhàn nhạt bỏ sung.

“À, thế à.” Lăng Thịnh Duệ hiểu ra.

Anh đột nhiên cảm thấy Chu Tường rất đáng thương, toàn tâm toàn ý muốn anh trai nhận ra mình, lại không biết người anh đó đã mất trí nhớ rồi. anh không khỏi có chút nói khoác, có thể trong tận đáy lòng cậu vẫn rất đơn thuần, chỉ là một tiểu hài tử có khát vọng mãnh liệt với tình thân gia đình mà thôi.

“A Dực...” Lăng Thịnh Duệ chỉ chỉ tấm ảnh gia đình nằm chễm chệ kê bên TV.

Chu Dực nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, hơi sững sờ một chút, đã lâu y chưa hề chú ý tới tấm ảnh gia đình đó, bây giờ nhìn thấy, cảm giác đúng là hơi lạ.

“Có muốn gọi cậu ấy trở lại hỏi một chút không?” Lăng Thịnh Duệ lo lắng hỏi.

“Không cần.”

Y thu đường nhìn, nhân nhạ nói. Trong mắt không chút gọn song. Đúng là y rất muốn nhớ chuyện trước đây, nhưng đó cũng chỉ là quá khứ, không cần thiết lắm đâu, đối với mấy chuyện đó y cũng không có cường cầu gì nhiều.

“Tại sao? Cậu ấy nhìn rất quan tâm đến chuyện này đó” Đối với thái độ lạnh lùng của Chu Dực, anh cảm thấy hơi sợ.

Chu Dực nhìn thoáng qua anh, sau đó quay đầu, ngồi xuống sofa: “Nhìn bức ảnh chắc hẳn anh cũng hiểu, cha tôi không chỉ ở một người. sau khi tôi bị tai nạn, tôi có hỏi mẹ rằng cha đâu, mẹ nói họ đã li hôn, bà mang theo tôi, còn cha thì ở cùng với người phụ nữ khác.”

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy chua xót thay y, anh cúi đầu: “ Xin lỗi, không nên nhắc tới chuyện làm cậu tổn thương.”

Chu Dực cười: “ Không sao, mẹ tôi lúc đó hận hai người đó mà qua đời, cũng hận tôi phả hận họ, bà nói bởi vì người đàn bà kia giờ thù đoạn nên mới hận được. chỉ là tôi sẽ không hận họ, vì tôi không nghĩ sẽ có chuyện đáng gì đến bọn họ cả.”

Y nói rất nhẹ nhàng, cũng nhìn ra, y không quá quan tâm vấn đề này.

“Chu Tường...” Lăng Thịnh Duệ còn đang lo lắng, đứa trẻ kia xem ra đã bị đá kích rất trầm trọng.

“Cứ để nó đi, như bây giờ không phải rất tốt rồi sao? Cứ để theo tự nhiên đi.” Chu Dực nhân nhạ nói.

“Ừm.” y nói vậy, anh cũng không còn gì để nói.

“Không nói nữa, tôi hơi mệt, anh giúp tôi chuẩn bị phòng tắm được không?” Chu Dực xoa xoa huyết thái dương, miễn cưỡng tựa vào sofa.

“Tất nhiên là được.” anh đi về phía phòng tắm: “ Cậu chờ một lát.”

“Cảm ơn anh, bảo bối.” Chu Dực cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25

Phương Vân Dật nói xong thì cúp điện thoại, đi đến băng ghế ngồi xuống.

“Trước tiên anh cứ ngồi xuống đi, có lo lắng cũng vô dụng, đợi bác sĩ đi ra xem tình hình thế nào đã.” Phương Vân Dật nhìn người đàn ông đang ngồi xổm dưới đất kia, hơi uể oải nói.

Lăng Thịnh Duệ không có phản ứng.

“Anh có nghe không đó?” Phương Vân Dật trầm giọng hỏi lại lần nữa.

Anh vẫn là không có phản ứng.

Cậu nổi giận, kéo tay anh, cố sức nhấc anh ngồi xuống ghế.

Cái mông bị Chu Dực chà đạp quá độ vẫn còn đang đau nhức, cứ thế mà va chạm mạnh, nhất thời làm anh hít một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa bắn từ trên ghế lên, nhưng vẫn cố nhịn, chỉ là thân thể rất đau mà cố gắng chịu đựng.

Phương Vân Dật rất miễn cưỡng phát hiện ra trạng thái của anh, nội tâm vô cùng giận giữ, Phương Nhược Thần đang lâm vào tình trạng nguy kịch thế kia, vậy mà tiện nhân này bên ngoài còn dám ở người người đàn ông khác.

(Kaze: ....)

Quá vô sỉ!

Cậu vừa định chửi ầm lên, bỗng nhiên ý thức được đang ở trước cửa phòng phẫu thuật cấp cứu, vội vàng nuốt trở lại.

Lăng Thịnh Duệ đầu đầy mồ hôi, vội cúi thấp hơn.

(Kaze: đầu phải lỗi của thức TT^TT)

Phuong Vân Dật cũng không nói gì nữa, lạnh mặt ngồi kế bên anh.

Thời gian từng giây cứ trôi qua, Phuong Vân Dật thường nhìn đồng hồ đeo tay của mình, một giờ, hai người đã ngồi được một tiếng. .... ba giờ trôi qua, nhưng đèn trong phòng cấp cứu vẫn không tắt.

Nội tâm cậu càng ngày càng lo, ngồi chờ không nổi nữa, cậu đứng lên, đi qua đi lại.

Tiếng bước chân gấp gáp cứ quanh quẩn trên hành lang, mỗi bước chân đều như đập vào lòng Lăng Thịnh Duệ, theo thời gian trôi, tâm trạng anh cũng ngày càng kinh hoàng hơn.

Lấy tay che mặt, trong lòng anh thầm cầu khẩn Phuong Nhượng Thần ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may.

Hòa nhịp với bước chân không đồng nhất với Phuong Vân Dật vang lên bên cạnh, tim anh cũng roi bộp bộp theo.

Phuong Kiến Hồng tới...

“Cậu, cậu tới rồi.” âm thanh của Phuong Vân Dật nghe như thờ phào nhẹ nhõm, ông ta đến, làm cho cậu an lòng không ít.

“Vừa mới bị một đám ô hợp vây lấy, bây giờ mới thoát được, tiểu thần sao rồi?” Phuong Kiến Hồng hỏi, giọng nói bình thản mọi hôm có chút khẩn trương.

Giọng của Phuong Vân Dật dừng lại một chút.

“Khôn tốt, vẫn còn đang cấp cứu, đã ba giờ trôi qua rồi.”

Phuong Vân Dật nói xong, hai người liền trầm mặc.

Lăng Thịnh Duệ từ đầu vẫn không dám ngẩng đầu lên, anh không dám nhìn Phuong Kiến Hồng, đúng là anh sợ chết luôn, nhưng theo hướng khác, thì với tư cách người cha, anh cảm thấy hổ thẹn, Phuong Nhượng Thần biến thành thế này, đa phần đều là lỗi của anh.

Ba người không nói chuyện, ngoài hành lang lạnh ngắt như tờ, bầu không khí lạnh tới cực điểm.

Không biết qua bao lâu, âm thanh tanh tách vang lên, sau đó là một mùi hương tràn ra từ bên cạnh, Lăng Thịnh Duệ co rút cánh mũi, cảm giác cực kỳ khó chịu. Anh thật sự không ưa nổi mùi thuốc lá.

Anh ngẩng đầu lên, vô tình lướt qua ánh nhìn của Phuong Kiến Hồng, vội vàng đổi hướng.

“Sợ tôi?” Phuong Kiến Hồng hỏi.

(Kaze: sorry!! Sao tui muốn ship hai người này quá T^T, mấy anh cứ trẻ con quai nên mới kéo tận 4 tập đó TT^TT hui hui...)

Anh không biết phải trả lời thế nào, đành phải im lặng.

“Tốt hơn hết là anh cứ cầu mong nó bình an đi, nếu không thì đến cơ hội cầu cứu cũng không có đâu.” Phuong Kiến Hồng đến gần, thổi thổi khói thuốc vào tai anh.

Anh vội vàng ngừng thở, vốn anh định đứng lên, nhưng lại không thể nhúc nhích.

Làn khói xanh nhạt ngay chỗ anh từ từ tản ra, làm cho cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, trong lúc làn khói còn đang tiếp tục lượn lờ, âm thanh băng lãnh của Phuong Kiến Hồng lại tiếp tục vang lên, có chút ám muội: “Tôi trực tiếp đem anh đi thiêu sống.”

Khuôn mặt anh hơi tím tái đi.

Đúng lúc này, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Lực chú ý của Phuong Kiến Hồng bị dời đi, buông tha cho anh, vội vàng đi đến cửa phòng.

Phuong Vân Dật cũng theo qua.

Hai chân Lăng Thịnh Duệ nhũn ra, tim đập như muốn rút ra ngoài lồng ngực, tuy rằng anh không muốn thừa nhận, nhưng thật sự là anh suýt bị Phuong Kiến Hồng đến xiu luôn.

Cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ chính bước ra.

Phuong Kiến Hồng vội vàng hỏi: “Tiểu Thần sao rồi? không có gì nghiêm trọng chứ?”

Bác sĩ coi khẩu trang, chính là vị bác sĩ cao tuổi lần trước, ông nhìn Phuong Kiến Hồng một chút, cẩn thận trình bày: “Bệnh nhân vẫn đang trong cơn nguy kịch, nhưng đã đỡ hơn rồi, chỉ là trong thời gian tới nhớ chú ý chăm sóc cậu ta cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, đầu của cậu ấy không thể chịu thêm bất cứ sự dả kích nào nữa đâu.”

Phuong Vân Dật và Lăng Thịnh Duệ vừa nghe đã hiểu, đồng loạt hoang mang.

“Đã kích?” Phuong Kiến Hồng nhẩn mi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vấn đề này phải hỏi hai người thân cận với bệnh nhân mới đúng.” Bác sĩ tránh không kịp ông, nói xong vội vàng lần đi, ông thật sự bị Phuong Kiến Hồng làm cho sợ hãi.

Phuong Kiến Hồng chuyển đường nhìn nghi hoặc về, quét tới vị trí hai người còn lại.

“Cảm phiền các người nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” âm thanh của ông nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì, nhưng cảm giác áp bách mãnh liệt thì không che giấu được.

Hai người đều cuối đầu, đại khái là không dám nói ra.

Phuong Kiến Hồng đợi, dường như là tất cả sự kiên trì đều mất hết. ông cười lạnh nói: “Xem ra hai người không có định nói sự thật nhỉ? Ha ha, tốt...”

Ông móc trong túi ra một thanh súng lục, chỉ tới chỉ lui.

Hai người đều kinh hồn胆破, gần như hồ hạp đều dừng lại, cậu gắt gao nhìn vào hướng súng đen ngòm, cậu biết không còn đường do dự nữa, người đàn ông này đang thật sự tức giận, người này tuy bình thường tâm tình bất định rất ít giận giữ, nhưng một khi bị chọc tức, thì hậu quả không lường được.

Phuong Vân Dật vừa định mở miệng, Phuong Kiến Hồng đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai duy chuyển qua chỗ Lăng Thịnh Duệ, trong lúc anh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ôm từ phía sau, sau đó bị đè xuống.

Mặt anh đập vào băng ghế, trước mắt nổi đầy sao, nhất thời choáng váng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 26: Chương 26

Phuong Vân Dật nói xong thì cúp điện thoại, đi đến băng ghế ngồi xuống.

“Trước tiên anh cứ ngồi xuống đi, có lo lắng cũng vô dụng, đợi bác sĩ đi ra xem tình hình thế nào đã.” Phuong Vân Dật nhìn người đàn ông đang ngồi xổm dưới đất kia, hơi uể oải nói.

Lăng Thịnh Duệ không có phản ứng.

“Anh có nghe không đó?” Phuong Vân Dật trầm giọng hỏi lại lần nữa.

Anh vẫn là không có phản ứng.

Cậu nổi giận, kéo tay anh, cổ sức nhấn anh ngồi xuống ghế.

Cái mông bị Chu Dục chà đạp quá độ vẫn còn đang đau nhức, cứ thế mà va chạm mạnh, nhất thời làm anh hít một ngụm khí lạnh, thiếu chút nữa bắn từ trên ghế lên, nhưng vẫn cố nhịn, chỉ là thân thể rất đau mà cố gắng chịu đựng.

Phuong Vân Dật rất miễn cảm liên phát hiện ra trạng thái của anh, nội tâm vô cùng giận giữ, Phuong Nhược Thần đang lâm vào tình trạng nguy kịch thế kia, vậy mà tiện nhân này bên ngoài còn dám ở người người đàn ông khác.

(Kaze: ....)

Quá vô sỉ!

Cậu vừa định chửi ầm lên, bỗng nhiên ý thức được đang ở trước cửa phòng phẫu thuật cấp cứu, vội vàng nuốt trở lại.

Lăng Thịnh Duệ đầu đầy mồ hôi, vội cúi thấp hơn.

(Kaze: đầu phải lỗi của thức TT^TT)

Phuong Vân Dật cũng không nói gì nữa, lạnh mặt ngồi kế bên anh.

Thời gian từng giây cứ trôi qua, Phuong Vân Dật thường nhìn đồng hồ đeo tay của mình, một giờ, hai người đã ngồi được một tiếng. .... ba giờ trôi qua, nhưng đèn trong phòng cấp cứu vẫn không tắt.

Nội tâm cậu càng ngày càng lo, ngồi chờ không nổi nữa, cậu đứng lên, đi qua đi lại.

Tiếng bước chân gấp gáp cứ quanh quẩn trên hành lang, mỗi bước chân đều như đập vào lòng Lăng Thịnh Duệ, theo thời gian trôi, tâm trạng anh cũng ngày càng kinh hoàng hơn.

Lấy tay che mặt, trong lòng anh thầm cầu khẩn Phuong Nhựt Thần ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may.

Hòa nhịp với bước chân không đồng nhất với Phuong Vân Dật vang lên bên cạnh, tim anh cũng rơi bộp bộp theo.

Phuong Kiến Hồng tới...

“Cậu, cậu tới rồi.” âm thanh của Phuong Vân Dật nghe như thờ phào nhẹ nhõm, ông ta đến, làm cho cậu an lòng không ít.

“Vừa mới bị một đám ô hợp vây lấy, bây giờ mới thoát được, tiểu thần sao rồi?” Phuong Kiến Hồng hỏi, giọng nói bình thản mọi hôm có chút khẩn trương.

Giọng của Phuong Vân Dật dừng lại một chút.

“Khôn tốt, vẫn còn đang cấp cứu, đã ba giờ trôi qua rồi.”

Phuong Vân Dật nói xong, hai người liền trầm mặc.

Lăng Thịnh Duệ từ đầu vẫn không dám ngẩng đầu lên, anh không dám nhìn Phuong Kiến Hồng, đúng là anh sợ chết luôn, nhưng theo hướng khác, thì với tư cách người cha, anh cảm thấy hổ thẹn, Phuong Nhựt Thần biến thành thế này, đa phần đều là lỗi của anh.

Ba người không nói chuyện, ngoài hành lang lạnh ngắt như tờ, bầu không khí lạnh tới cực điểm.

Không biết qua bao lâu, âm thanh tanh tách vang lên, sau đó là một mùi hương tràn ra từ bên cạnh, Lăng Thịnh Duệ co rút cánh mũi, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Anh thật sự không ưa nổi mùi thuốc lá.

Anh ngẩng đầu lên, vô tình lướt qua ánh nhìn của Phuong Kiến Hồng, vội vàng đổi hướng.

“Sợ tôi?” Phuong Kiến Hồng hỏi.

(Kaze: sorry!! Sao tui muốn ship hai người này quá T^T, mấy anh cứ trẻ con quai nên mới kéo tận 4 tập đó TT^TT hui hui...)

Anh không biết phải trả lời thế nào, đành phải im lặng.

“Tốt hơn hết là anh cứ cầu mong nó bình an đi, nếu không thì đến cơ hội cầu cứu cũng không có đâu.” Phuong Kiến Hồng đến gần, thổi thổi khói thuốc vào tai anh.

Anh vội vàng ngừng thở, vốn anh định đứng lên, nhưng lại không thể nhúc nhích.

Làn khói xanh nhạt ngay chỗ anh từ từ tản ra, làm cho cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, trong lúc làn khói còn đang tiếp tục lượn lờ, âm thanh băng lãnh của Phuong Kiến Hồng lại tiếp tục vang lên, có chút ám muội: “Tôi trực tiếp đem anh đi thiêu sống.”

Khuôn mặt anh hơi tím tái đi.

Đúng lúc này, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Lực chú ý của Phuong Kiến Hồng bị dời đi, buông tha cho anh, vội vàng đi đến cửa phòng.

Phuong Vân Dật cũng theo qua.

Hai chân Lăng Thịnh Duệ nhũn ra, tim đập như muốn rớt ra ngoài lồng ngực, tuy rằng anh không muốn thừa nhận, nhưng thật sự là anh suýt bị Phuong Kiến Hồng đến xiù luôn.

Cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ chính bước ra.

Phương Kiến Hồng vội vàng hỏi: “Tiểu Thần sao rồi? không có gì nghiêm trọng chứ?”

Bác sĩ cời khẩu trang, chính là vị bác sĩ cao tuổi lần trước, ông nhìn Phương Kiến Hồng một chút, cẩn thận trình bày: “Bệnh nhân vẫn đang trong con nguy kịch, nhưng đã đỡ hơn rồi, chỉ là trong thời gian tới nhớ chú ý chăm sóc cậu ta cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, đầu của cậu ấy không thể chịu thêm bất cứ sự dả kích nào nữa đâu.”

Phương Vân Dật và Lăng Thịnh Duệ vừa nghe đã hiểu, đồng loạt hoang mang.

“Đã kích?” Phương Kiến Hồng nhăn mi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vấn đề này phải hỏi hai người thân cận với bệnh nhân mới đúng.” Bác sĩ tránh không kịp ông, nói xong vội vàng lẩn đi, ông thật sự bị Phương Kiến Hồng làm cho sợ hãi.

Phương Kiến Hồng chuyển đường nhìn nghi hoặc về, quét tới vị trí hai người còn lại.

“Cảm phiền các người nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” âm thanh của ông nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì, nhưng cảm giác áp bách mãnh liệt thì không che giấu được.

Hai người đều cuối đầu, đại khái là không dám nói ra.

Phương Kiến Hồng đợi, dường như là tất cả sự kiên trì đều mất hết. ông cười lạnh nói: “Xem ra hai người không có định nói sự thật nhỉ? Ha ha, tốt...”

Ông móc trong túi ra một thanh súng lục, chỉ tới chỉ lui.

Hai người đều kinh hồn đảm phách, gần như hồ hạp đều dừng lại, cậu gắt gao nhìn vào hướng súng đen ngòm, cậu biết không còn đường do dự nữa, người đàn ông này đang thật sự tức giận, người này tuy bình thường tâm tính bất định rất ít giận giữ, nhưng một khi bị chọc tức, thì hậu quả không lường được.

Phương Vân Dật vừa định mở miệng, Phương Kiến Hồng đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai duy chuyển qua chỗ Lăng Thịnh Duệ, trong lúc anh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ôm từ phía sau, sau đó bị đè xuống.

Mặt anh đập vào băng ghế, trước mắt nổi đầy sao, nhất thời choáng váng vô cùng.

Lúc anh lấy lại được ý thức, thì một món đồ vật lạnh như băng đang chia về phía sau ót mình, anh biết đó chính là cây súng của Phương Kiến Hồng.

“Bây giờ, nói thật?” thanh âm của Phương Kiến Hồng truyền tới từ đỉnh đầu anh.

Mũi anh nóng lên, sau đó là một dòng dịch thể ấm áp chảy ra, anh dùng vài giây đã hiểu... chảy máu mũi rồi.

Phương Vân Dật vừa nhìn đã bị dọa sợ rồi, cậu nhanh chóng phản ứng, vội vàng mở miệng: “Cậu à, đây là bệnh viện, cậu đừng manh động!”

Ông nhàn nhả liếc mắt nhìn cậu, vốn cậu còn muốn chạy tới đỡ liền bị cái liếc làm cho dừng lại.

Đúng lúc này, Phương Nhược Thần được đẩy ra.

Phương Kiến Hồng thấy được, nhưng cũng không buông Lăng Thịnh Duệ ra, các vị bác sĩ đều bị màn này dọa sợ, sững sờ đôi chút, lập tức cúi đầu làm bộ như không thấy vội vàng đẩy Phương Nhược Thần về phòng.

Đại đa số người trong năm nay đều cố gắng giữ an toàn cho mình là nhiệm vụ hàng đầu.

Phương Kiến Hồng nhìn hướng bọn họ đi, sau đó tiếp tục chuyển lực chú ý về người Lăng Thịnh Duệ: “Bây giờ nói được chưa?”

Mẫu mũi không chịu dừng mà cứ chảy ra càng nhiều, nửa bên mặt anh bị thấm đẫm dòng máu đỏ tươi, anh chỉ cảm thấy đầu vàng mắt hoa, Phương Vân Dật không nhìn được nữa, vì vậy mở miệng nói: “Cậu, đều là lỗi của con.”

“Hửm?” ánh nhìn băng giá chuyển ngược về phía cậu.

Phương Vân Dật cúi đầu, cố nén trong lòng, nhỏ giọng nói: “Lúc đó con không cẩn thận trượt chân một chút, đụng trúng anh ta, sau rồi anh ta lại đè lên người anh họ...”

“Nói vậy, là con sai rồi?” Phương Kiến Hồng cười cười.

Phương Vân Dật cứng ngắt gật đầu.

Cậu biết, nếu mình ôm hết mọi trách nhiệm, nhất định anh sẽ bị dẫn dắt lương tâm, nhưng Phương Kiến Hồng xưa nay là người rat ay rất độc ác, giết người không chớp mắt.

“Vậy à.” Phương Kiến Hồng hiểu ra, đường nhìn chuyển lại về Lăng Thịnh Duệ.

Ông không lấy súng ra, mỉm cười, bóp cò súng.

“Pằng!”

Âm thanh vang lên đột ngột, làm đại não anh trống rỗng, thiếu chút là cho rằng ông thật sự nổ súng rồi, thân thể anh mềm nhũn, xém nữa ngã đi, sau một lát mới nhận ra, ông ta cố tình tạo ra âm thanh.

Ông cười thu súng lại, nhìn dáng vẻ đáng thương tê liệt ngã xuống của anh, ông châm chọc: “Vô dụng thật, khóa chốt tôi còn chưa mở mà.”

Phương Vân Dật gần như bị hù hồn phách tứ phía rồi, sừng sốt nửa ngày mới sắc mặt trắng bệch đỡ lấy Lăng Thịnh Duệ từ trên ghế dậy.

Động tác có hơi run rẩy....

Hơn nửa khuôn mặt anh đều bị nhiễm đỏ, máu còn không ngừng chảy ra ngoài, bộ dạng thê thảm làm cho cậu lòng đau xót, vội vàng nâng mũi anh, diu anh vào phòng vệ sinh.

Phương Kiến Hồng mỉm cười nhìn bóng lưng thất thiêu của bọn họ.

Trong nhà vệ sinh.

Cậu đặt anh sát bồn rửa tay, liên tục xóc nước rửa vết bẩn cho anh, mặc dù người này vô dụng làm cậu hơi khinh thường, nhưng người này bị thương làm cậu vô cùng khó chịu. cậu nhường mũi, oán hận mình sao không chịu nhận sớm hơn, nếu không thì người này sẽ không bị đối xử tàn nhẫn thế này.

Mặc dù giận đến nghiến răng, nhưng động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Nước lạnh vỗ lên mặt, khiến thần trí anh tỉnh táo lại, có cảm giác như vừa dạo vòng quỹ môn quan trở về. Dù biết đó là trò đùa dai của Phương Kiến Hồng, nhưng anh vẫn sợ chết khiếp.

Thật đáng sợ....

“Lúc trước tôi cũng đã nói với anh rồi, cậu tôi là người rất khó đối phó, anh lại cứ một mực trêu chọc ông ta, bây giờ lãnh hậu quả rồi.” Phương Vân Dật thấy anh rốt cuộc cũng có phản ứng rồi, nên mới lạnh lùng mở miệng.

Lăng Thịnh Duệ nghe xong, chỉ cảm thấy rất nghẹn khuất, rõ ràng không phải lỗi của anh, sao cứ trút lên đầu anh là sao?

(Kaze: — tui cũng muốn hỏi nè. ... —)

Anh không hề có suy nghĩ trêu ông ta, hơn nữa là tuyệt đối không.

Tuy lòng nghĩ thế, nhưng anh không dám giải thích với Phương Vân Dật, người của Phương gia trước giờ đều không nói lý, có lẽ anh nói cũng vô dụng thôi. Anh mỉm môi, không nói.

Cậu cho rằng anh sợ, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Tuy rằng đã xảy ra một sự cố như thế, nhưng mỗi ngày anh đều đến bệnh viện thăm bệnh, từ đó về sau, Phương Kiến Hồng cũng không thường xuất hiện nữa, điều này làm cho anh bớt lo hơn, nhưng cũng không dễ dàng gì, anh giấu Chu Dực chuyện đến đây, còn giấu luôn về vết thương kia, về chuyện khác thì Phương Vân Dật cũng mỗi ngày đều xuất hiện trong viện, lúc anh chưa tới, cậu sẽ kiên trì ngồi chờ trong phòng.

Anh thật sự không muốn ở chung với cậu, nhưng không tránh được, không thể làm gì hơn là trầm mặc.

Một ngày một cơn cú trời qua như vậy, tình trạng vốn đang nguy kịch của Phương Nhược Thần từ từ được điều trị tốt lên, dần thoát khỏi trạng thái nguy hiểm, tuy chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt và cơ thể đã hồng hào trở lại.

Lăng Thịnh Duệ vốn cho rằng cậu tốt rồi, thì anh sẽ được tha, nhưng trăm triệu lần không ngờ được, một hồi ác mộng lại bắt đầu, Phương Nhược Thần tỉnh, nhưng hầu như chỉ nằm một chỗ như người thực vật, cả người không có một tí tri giác nào, làm anh tự động phải trở thành bảo mẫu của cậu ta, mỗi ngày không chỉ phải chăm sóc cậu, còn không được có bất cứ điểm sai sót nào, thường thường còn gặp phải Phương Nhược Thần hay là Phương Kiến Hồng xuất quỷ nhập thần đến quấy rầy, khổ không nói nổi.

Tinh thần vừa mới bị dẫn vật, làm cho thân thể vừa mới hồi phục đã gầy đi một vòng, còn gầy hơn lúc trước bị Trình Trí Viễn nhốt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 27: Chương 27: Thù Hận Càng Sâu

Hôm nay, Lăng Thịnh Duệ theo thường lệ đến bệnh viện chăm sóc Phương Nhược Thần, trời trong nắng ấm, anh đi dưới ánh sáng chói chan, kính ngạc nhìn con đường đi, anh hơi hoảng hốt.

Lúc đi ngang qua một con đường cái, đột nhiên anh bị người lôi trở lại.

Anh càng bị dọa sợ hơn, vội vàng quay đầu, phía sau là một chàng trai cao gầy mang kính râm đang kéo tay anh.

“Làm gì?” Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn giãy khỏi tay người nọ.

Người kia không nói gì, tháo cặp kính trên mặt lộ ra một khuôn mặt vô cùng tuấn tú.

Lăng Thịnh Duệ trừng lớn con mắt.

Là Chu Tường.

“Cậu...” Lăng Thịnh Duệ còn chưa kịp nói hết, Chu Tường cấp tốc đeo kính lại, sau đó nhỏ giọng nói: “Ở đây nói chuyện không tiện, trước tiên qua chỗ khác đã.”

Anh hơi nghi ngờ, sau đó mới chợt nhớ tới thân phận của Chu Tường. .... là một ca sĩ, người mẫu nổi tiếng, đi đến đâu là có chó săn, người hâm mộ đến đó.

“Ồ, tôi có chuyện gấp.”

Anh nói vừa nói vừa muốn giãy tay ra, nhưng lại bị Chu Tường nắm chặt không tha.

Lăng Thịnh Duệ nhú mày, nhìn ngó bốn phía, nhỏ giọng nói: “Cậu làm sao vậy? Thế này người khác rất dễ chú ý, lẽ nào cậu muốn người khác bu lại sao?”

Chu Tường không hồi đáp, cách tầng kính râm, dường như anh cũng thấy được sự chấp nhứt trong đôi mắt cậu.

Những người đi đường xung quanh, đã bắt đầu chú ý tới hai người.

Anh bất đắc dĩ, thật sự anh không muốn có quan hệ gì với một ngôi sao nổi tiếng cả, hai người cứ dần co mãi thế, Chu Tường khẳng định mình sẽ bị nhận ra, vì vậy anh nhỏ giọng nói: “Buông ra trước đã, tôi theo cậu là được chứ gì.”

Lúc này Chu Tường mới buông tay anh ra.

“Nhưng, tôi chỉ có thể cho cậu mười phút.” Lăng Thịnh Duệ bổ sung. Hôm nay anh có linh cảm rằng nói không chừng sẽ bị Phương Vân Dật lăng mạ cho xem, cứ nghĩ tới là đau đầu.

“Ừm.” Khóe miệng cậu cong lên.

Anh nhìn cậu ta, cảm thấy tính cách của tiểu tử này cứ đổi tới đổi lui, mỗi lần một dạng, trước đó thì tàn bạo, sau lại mềm yếu, mấy ngày trước thì khá ái, hiện giờ thì hóa thành một người đáng sợ, Lăng Thịnh Duệ buồn bực, rốt cuộc đầu mới là con người thật của cậu ta?

Anh càng nghĩ, cậu diễn viên xuất sắc này thật khiến mình khó đỡ.

Hai người tới một quán cà phê.

Đi theo người phục vụ có nụ cười hòa nhã vào một gian riêng tư ngồi.

Không khí trong phòng tốt, bày trí cũng không thô tục, hai người ngồi trên sofa, nghe tiếng nhạc truyền ra từ trong loa, không nói gì.

Cà phê được mang lên rất nhanh, anh cúi đầu khuấy cà phê trong cốc.

Anh đang đợi Chu Tường mở lời, nhưng đối phương chỉ bỏ kính ra, hai tay đan chéo chống cằm nhìn anh cười.

Một khúc nhạc đàn ghi-ta chấm dứt, ngay khoảng thời gian nhạc dừng lại, anh nhin không được mở miệng: “Cậu nói đi chứ, tìm tôi có chuyện gì?”

Chu Tường nói: “Một chuyện rất quan trọng.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, nhú mày hỏi: “Chuyện gì mà quan trọng giữ vậy?”

Chu Tường cười lên rất đẹp, một lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra bên má trái, đáng yêu đến độ làm anh không biết phải phản ứng thế nào.

(Kaze: ..... thằng nhỏ rất có tố chất làm thụ cho một tổng tài bá đạo nào đó,... khi đó chúng ta sẽ có một chuyện tình tổng tài công x nghệ sĩ thụ.3

~)

“Cậu không nói thì tôi đi đây, tôi còn có việc gấp.”

Anh đứng dậy.

Chu Tường hơi bất ngờ, cậu đứng dậy, hai tay đặt lên vai anh, dùng lực đẩy anh ngồi xuống.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Nụ cười của Chu Tường càng thêm chói lóa, lộ ra một hàm răng trắng sáng chói tề.

Cậu nói: “Nếu... tôi có lời mời cho anh, anh có đồng ý không?”

Dáng vẻ của cậu nhìn có hơi cà lơ phất phơ, giống như đang nói đùa vậy, anh nhìn cậu, không biết nói gì.

“Ừm, xem ra anh không đồng ý rồi.” Đợi một hồi, không thấy Lăng Thịnh Duệ trả lời, cậu cười khở một cái, lấy từ túi ra một tấm vé: “Chỉ là vài ngày tới tôi có một buổi biểu diễn, anh có thể tới tham dự không?”

Cậu dùng là câu hỏi, nhưng lại không cho Lăng Thịnh Duệ cơ hội từ chối nào, nhét thẳng tấm vé vào trong tay anh.

Anh không tình nguyện nhận tấm vé: “... Tôi không có thời gian.”

“Buổi biểu diễn tổ chức buổi tối, khi đó hẳn là anh ở nhà nhí, không phải là anh cũng chỉ ra ngoài buổi sáng thôi sao?” Chu Tường cười nói.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc: “Sao cậu biết?”

Chu Tường cảm tách cà phê lên, uống một ngụm, sau đó nói: “Tôi có đi xem.”

Bốn chữ đơn giản, lại làm cho sắc mặt Lăng Thịnh Duệ biến sắc, vội đứng lên, khiếp sợ nhìn chằm chằm Chu Tường: “Cậu giám sát tôi?”

Sắc mặt anh hơi khó coi, anh không thể ngờ được là mọi hành động của mình lại bị người khác biết sạch từ đầu tới cuối, hơn nữa người đó còn là em trai của chồng mình.

(Kaze: ... ở ... Trong nguyên tác nó để vậy đó:v)

Chu Tường nhìn anh hoảng đến co rúm lại, vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải giám sát...” Cậu có chút mất mát, thanh âm càng ngày càng thấp: “Tôi chỉ muốn biết anh mình sinh sống thế nào, sở dĩ nếu không có thời gian sẽ ở gần giúp một chút, tôi không tìm cách giám sát anh.”

Dáng vẻ của cậu nhìn có chút đáng thương, Lăng Thịnh Duệ yên lặng, có cảm giác như mình đang bắt nạt trẻ nhỏ vậy.

(Kaze: sao thấy tội cho anh Tường quá:v cứ bị xem là trẻ con là như lão:v)

Đột nhiên anh nhớ lại, người này vốn chỉ là một đứa trẻ cô đơn bị anh mình lãng quên mà thôi.

Bất đắc dĩ anh phải ngồi xuống lại, giọng nói nhẹ hơn rất nhiều: “Được rồi, tôi đồng ý, nhưng có thể hay không thì không nói trước được nhé.”

Ánh mắt Chu Tường rất kiên định: “Nhất định phải tới, hôm đó tôi sẽ chờ anh.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, gương mặt Chu Tường có vài nét giống hệt Chu Dục, khi nghe được lời mặt anh nóng lên.

“Tôi sẽ cố.” anh thật không thể cự tuyệt được.

“Tốt quá.” Chu Tường hân hoan, dáng vấp đó khi ánh dương chiếu lên làm cậu như một chàng trai hoàn mỹ cao quý. Anh hơi thất thần, người này thật sự là tên côn đồ tính cách âm u lúc trước sao?

Vui vẻ xong, đột nhiên cậu cầm tay Lăng Thịnh Duệ, anh hồi phục tinh thần, vội rút tay lại, đứng lên, nhìn đồng hồ treo trên tường một chút: “À, xin lỗi, đã hơn 20’ rồi, tôi đi đây.”

Chu Tường trầm xuống: “Không thể ngồi lại một chút sao?”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Thật sự tôi có việc rất gấp, không nán lại được đâu.”

“Ừm.” Chu Tường cúi đầu.

Lăng Thịnh Duệ không dám ngồi lại, anh sợ nhìn biểu tình của cậu rồi lại mềm lòng, đáp ứng những yêu cầu của cậu nữa, vì vậy xấu hổ cười cười, đi

vòng qua bên cậu: “Cứ vậy đi, tôi đi đây.”

Chu Tường hơi thất vọng, nhưng cũng miễn cưỡng mỉm cười một cái: “Vậy lần sau có cơ hội lại nói tiếp.”

Anh cười gật đầu: “Ừm, hẹn lần tới.”

Trong thời khắc mở cửa ra, anh thăm cầu khẩn trong lòng, tốt nhất vĩnh viễn đừng cho anh gặp lại người này nữa.

Cửa khép lại, Chu Tường lẳng lặng nhìn cửa gỗ ván lim có tấm kính mờ mờ, đáng tuổi cười trên mặt dần mất đi, đáng vẻ ngây thơ không còn nữa, mà trở nên càng thâm trầm hơn.

Thu hồi đường nhìn, cậu nhanh chóng cầm lấy ly cà phê Lăng Thịnh Duệ không hề cầm qua, uống một ngụm.

Làm vậy quá lỗ mãng, mang tới biết bao gầy vò, Lăng Thịnh Duệ không có đường thoát. Cậu nhắm mắt lại, cảm thụ hơi ấm của anh vẫn còn vương vấn, khóe miệng dần dần nhích lên.

Ra khỏi cửa quán cà phê, anh lấy tấm vé từ trong túi ra.

Đó là một tờ giấy được thiết kế tinh vi, chỉ ít anh xem là vậy, mặt trên, Chu Tường cầm cây ghi-ta, nhắm mắt, giống như đang say mê với điệu nhạc, có thể là đã thông qua chỉnh sửa, nên khuôn mặt cậu càng trở nên hoàn mỹ không một vết nhơ nào, lấy màu xanh lá làm nền, tạo nên khí tức xung quanh cậu tươi mới hơn.

Anh cười khỏ, có thể mang đến cảm giác ấm áp, sạch sẽ chính là ưu điểm lớn nhất trên người Chu Tường, nhưng mà người thiếu niên này mấy năm trước chính là một tên côn đồ đầu đường xó chợ, còn phạm tội cưỡng gian nữa...

Cất lại tấm vé vào túi, anh hít sâu một hơi, chuyện cũ tuy rằng rất quá đáng, nhưng anh không muốn truy cứu nữa.

Chu Tường từng làm chuyện quá đáng với anh, nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng anh cũng vui bớt rồi.

Cứ để chuyện cũ bay theo gió vậy...

Anh cười cười, bước chân hòa vào ánh dương rực rỡ.

Thân ảnh anh hòa vào trong ánh dương, vẫn giống như trước thon dài, anh đi rất gấp, nên không thấy Chu Tường đang đứng tựa cửa cà phê, nhìn theo bóng lưng anh cho đến khuất dần.

Anh đi tới bệnh viện, đã quá giờ định trước với Phương Vân Dật một tiếng rồi, đứng trước cửa phòng bệnh, anh đã làm tốt chuẩn bị tâm lý rồi, lúc mở cửa ra, bên trong ngoại trừ Phương Nhượng Thần nằm trên giường, thì không có một ai.

Phương Vân Dật không hề...

Anh thấy hơi kỳ, nhưng tâm tình dần dần dịu xuống.

Tốt, không bị ai mắng.

Cửa phòng đóng lại, anh đi tới bên giường nhìn Phương Nhượng Thần một chút, cậu ta chưa có dấu hiệu tỉnh lại, lông mi dài và dày bao trùm mí mắt, biểu cảm khuôn mặt rất nhu hòa, chỉ dường như là đang ngủ thôi.

Anh cười khỏ, có thể sẽ sống cả đời như người thực vật, đối với người trẻ tuổi thế này có chấp nhận được không...

Đợi lâu Phương Vân Dật cũng chưa tới Lăng Thịnh Duệ hơi do dự, liền tự ý bắt đầu cởi đồ lau người cho Phương Nhượng Thần.

Đây là công việc phải làm sau khi Phương Nhượng Thần biến thành cuộc sống thực vật. trước đây chuyện này, đều do anh và Phương Vân Dật cùng nhau làm, Phương Nhượng Thần quá nặng, đối với người như anh thì không đủ sức, Phương gia lại không cho người trợ giúp. Nguyên nhân Phương Vân Dật cũng đã nói, Phương Nhượng Thần rất nóng tính, nếu khi tỉnh lại phát hiện một người xa lạ đụng chạm vào thân thể mình, cậu ta nhất định nổi giận, mà đối với người bệnh mà nói, điều đó rất nguy hiểm.

Không còn cách nào khác, Lăng Thịnh Duệ đành nhận công việc này.

Vào toilet ôm một chậu nước nóng ra, anh bước tới giường, xúc chân ra, bắt đầu giúp cậu **

(Kaze: nguyên văn nó vậy đó -_- , cùng tự suy diễn nào ~)

Đồng phục bệnh nhân rất rộng, Lăng Thịnh Duệ một nút lại một nút cởi áo cậu, giặt ra hai bên, thân thể thon dài hiện ra trước mắt.

Không biết tại sao, mặt anh có chút nóng.

Lúc bình thường có Phương Vân Dật ở đây, cho dù có đối mặt với thân thể xích lửa của Phương Nhượng Thần, anh cũng không có cảm giác gì nhiều,

nhưng bây giờ chỉ có hai người thôi, cùng một tình huống, thì cảm giác lại thay đổi.

Anh có cảm tưởng mình như một ông chú mắc bệnh biến thái vậy...

Bị ý nghĩ của mình làm phát lạnh, anh ngồi xồm xuống, áp chế các loại suy nghĩ trong đầu lại, nghiêm túc cởi quần áo cậu ra.

Không nhìn xuống nửa dưới của cậu ta, anh ngồi xuống, vắt khăn ướt trong chậu, bắt đầu tỉ mỉ lau thân thể cho cậu.

Thân thể Trải qua hai cuộc phẫu thuật, anh cảm khăn trượt dọc xuống vết khâu trên bụng, Lăng Thịnh Duệ ép buộc mình không được chú ý quá, chỉ cần tập trung cái khăn mặt là được rồi. chỉ là, anh vẫn không kìm được mà run nhè nhẹ.

Ngay khi khăn mặt xệt ngang qua bụng, thì Phương Nhượng Thần vốn đang nằm yên trên giường bỗng có chút chuyển biến.

Tâm tình anh chấn động, vội ngừng đầu nhìn, đường nhìn lại lơ đãng đảo xuống dưới thân cậu, sau đó lập tức vòng về, dừng ở nơi nào đó, trừng lớn hai mắt.

Có mấy lúc, phản ứng của anh lại rõ ràng như lúc này.

Thân dưới Phương Nhượng Thần, “Thần nho nhỏ” vốn phải là đang ngủ yên, không biết từ lúc nào đã dựng lên, hiện ngang thẳng tắp hướng thẳng trần nhà.

Cậu ta có phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Tìm Về Chốn Cũ

Sau mấy giây ngốc lảng ra, anh mới vội vàng bừng tỉnh...

Mặc dù không phải lần đầu nhìn thấy “Thần nho nhỏ” của cậu, nhưng anh có cảm giác vô cùng lúng túng, làm thế nào cũng không giữ được bình tĩnh.

Âm thanh của máy điện tâm đồ quá chói tai, Lăng Thịnh Duệ nghĩ có phải nó đang kêu anh nên gọi bác sĩ tới không. Do dự một chút, anh bỏ qua quyết định này, nhất là sự dao động của máy cho thấy cậu không có chuyện gì nguy hiểm cả.

Về phương diện khác...

Cẩn thận quét mắt qua bộ phận hung vĩ dưới hạ thân, anh nuốt nước bọt.

Cái này mà kêu bác sĩ tới, sợ rằng anh có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội nữa...

Không muốn bị người khác nghĩ mình hèn hạ, biến thái YY với người bệnh, anh đành phải giả vờ không xảy ra chuyện gì, cúi đầu, giúp Phương Nhượng Thần mặc quần áo lại.

Vì quá khản trương, tay anh run dữ dội, trong lúc cài cúc áo lại cho cậu, anh luôn thất bại, đợi đến khi anh hoàn thành xong thì người đã đỏ đầy mồ hôi, nhưng, anh không cảm thấy nóng, chỉ cảm thấy con lạnh chạy lên từ sau lưng.

Ngẩng đầu lên, anh lơ đãng nhìn qua mặt cậu, nội tâm chấn động.

Hai má Phương Nhượng Thần đỏ vô cùng, hai mi nhú lại, biểu tình vô cùng khó chịu. hô hấp của cậu thậm chí còn dồn dập hơn cả anh nữa, trước ngực kịch liệt phập phồng, anh kinh hãi liếc nhìn máy điện, nhưng lại không có chuyện bất thường nào ngoại trừ tần xuất có hơi nhanh một chút, những mục sinh lý khác đều bình thường.

Lăng Thịnh Duệ không nhịn được có phần hoang mang, rốt cuộc cậu ta bị sao vậy?

Đồng hồ đã điểm mười một giờ, anh không thể chần chừ nữa, vì vậy anh nhắm mắt, động tác nhanh nhẹn mặc quần giúp Phương Nhượng Thần, sau đó đắp chăn lên.

Làm bộ như không thấy khối u nổi lên trong chăn, anh chạy ào vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Mở vòi nước ra, nhắm mắt lại, mặt anh chôn sâu vào dòng nước, nước lạnh làm tan đi cảm giác nóng rực trên mặt anh.

Bình tĩnh...

Phải giữ bình tĩnh....

Điện thoại đột nhiên vang lên, khiến anh càng hoảng sợ, vội ngẩng đầu lên, lau mặt một chút, mới lấy điện thoại trong túi ra.

Trên màn hình hiển thị tên Phương Vân Dật.

Ngây ra một chút, anh bắt điện thoại, tuy rằng không muốn tiếp xúc gì nhiều với Phương Vân Dật, nhưng anh cũng không muốn đắc tội với Tiểu ma vương này.

“Này, anh tới bệnh viện chưa?” không đợi Lăng Thịnh Duệ trả lời, giọng nói trong trẻo của cậu đã vang lên.

“Tới rồi.” anh thấp giọng trả lời.

“Anh tới sao rồi?”

“Vẫn tốt.” nhắm mắt lại, Lăng Thịnh Duệ trả lời, hơi chột dạ một chút.

Dừng một lát, bên kia lại tiếp tục: “Ừm, vậy, có xảy ra chuyện gì không?” Không biết có phải cảm giác chột dạ hay không, anh nghĩ rằng giọng cậu ta hơi khẩn trương.

Không biết dụng ý của Phương Vân Dật là gì, anh vội vàng trả lời: “Không có!”

Ý thức mình phản ứng quá lộ liễu, Lăng Thịnh Duệ hạ giọng bổ sung: “Không xảy ra bất cứ chuyện gì hết, anh cậu vẫn ổn.”

“Ừm, vậy tốt rồi.” Phương Nhượng Thần thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy anh tiếp tục chăm sóc anh ấy đi, bây giờ tôi có việc, có lẽ đến tối mới về.”

“Biết rồi.”

“Vậy nhé, tôi cúp điện thoại đây.”

Tắt di động, anh thờ phào một hơi, tuyệt! Phương Vân Dật không phát hiện chuyện gì hết. lúc này khi cậu hỏi anh có xảy ra chuyện gì không, anh thậm chí còn nghe trong giọng nói đối phương hơi bất thường, làm sợ muốn chết, dù sao anh cũng không muốn Phương Vân Dật biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nếu không tiểu ma vương đó còn không nổi giận được sao?

Một lần nữa ra ngoài phòng bệnh, anh đã tỉnh táo hơn, mà Phương Nhượng Thần bên kia lại đang bị vây vào trạng thái “vườn cò”, anh lắc đầu, thấy mình như già rồi vậy, mấy năm nay thể lực chịu đựng quá tốt.

Nhưng tuổi trẻ cũng không cần phô trương vậy chứ!

Về mặt anh đầy hắc tuyến.

Đi tới mở cửa sổ ra. Làn gió nhẹ lập tức thổi vào, mang theo một mùi hương của hoa cỏ, hòa tan với mùi đặc biệt trong bệnh viện.

Quản lý là một người rất độc đáo, nên tòa bệnh viện này thực vật xanh tươi rất nhiều, thậm chí bên ngoài nhà cũng xanh đậm một mảnh, anh đứng trước cửa sổ, được ánh dương quang ấm áp chiếu lên, nhìn ra màu xanh biếc đàng xa khiến tâm trạng anh tốt lên không ít.

Cảm giác thích ý chưa được bao lâu, đột nhiên có một ánh mắt cực nóng như tia laser bắn thẳng đến chỗ anh đứng, mạnh mẽ làm người khác không thể bỏ qua được.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại.

Trong phòng không có ai khác, mà trên giường bệnh, Phương Nhượng Thần hai mắt nhắm nghiền, anh chỉ nhìn cậu một lát, lập tức dời đường nhìn đi, nhìn về hướng khác.

Nhưng anh mắt tựa như đau đớn này, khi anh quay đầu lại đã không còn nữa rồi.

Đến tối, Phương Vân Dật mới xuất hiện, vừa vào cửa đã dán mắt lên người Lăng Thịnh Duệ, đảo từ trên xuống dưới một lượt, giống như đang kiểm chứng điều gì đó

Anh bị đường nhìn quý dị của cậu dọa sợ, vội từ trên ghế đứng lên, xấu hổ cười nói: “Cậu đến rồi, vậy tôi về trước đây.”

“Đi nhanh vậy?” Phương Vân Dật hỏi: “Sao không ở lại thêm chút nữa?”

“Không được, khuya lắm rồi.” anh quay đầu nhìn ra cửa sổ, mặt trời đã muốn lặn hẳn tới nơi, cũng sắp tới giờ Chu Dực về rồi.

“Vậy anh đi đi.” Phương Vân Dật nói.

Anh kinh ngạc, bình thường, mỗi lần anh kêu phải về, ít nhất cũng bị cậu châm chọc khiêu khích một phen, nhưng hôm nay cậu không do dự đồng ý ngay, thật quá khác thường.

“Sao, không muốn đi hả?” chú ý biểu tình kinh ngạc của anh, Phương Vân Dật cười như không cười chọc anh.

“Không phải.” anh vội vàng phản bác, ba bước thành hai bước đi tới cửa bệnh viện.

Nhìn người đàn ông như mất hồn đứng vào cửa, rồi chạy như bay ra ngoài, cậu bật cười, những tâm tình buồn phiền đã thoải mái hơn rất nhiều. dù thế nào đi nữa, dáng vấp lảo đảo của người kia, không hề khiến người khác phản cảm, ngược lại còn cảm thấy anh rất mạnh mẽ.

Quả là một phé vật! Trong lòng thầm năng một câu, nhưng khóe miệng lại nhếch cao.

Anh đi rất gấp gáp, cho đến khi ra đến cửa bệnh viện mới thả chậm cước bộ. mỗi ngày vào lúc này, là khoảng thời gian nhẹ nhàng của anh, vì anh không cần phải gặp mặt mấy người Phương gia.

Đưa tay đón xe taxi bên đường, anh ngồi lên xe, nói với tài xế địa chỉ nhà của Chu Dực, sau đó ngồi chờ ra ở phía sau, mãi cho đến khi xe dừng lại, tài xế bảo anh đã đến rồi, anh mới hồi phục tinh thần lại.

Đi tới cửa nhà, anh theo thói quen lục tìm chìa khóa trong túi mình, nhưng túi tiền rỗng tuếch, anh lục khắp người từ trên xuống dưới, nhưng không tìm được cái chìa khóa nào, rõ ràng anh nhớ khi ra ngoài có đem theo mà.

Lăng Thịnh Duệ gõ gõ cửa, trong phòng không có phản ứng, Chu Dực vẫn chưa về.

Không muốn gọi điện thoại quấy rầy Chu Dực, anh không thể làm gì khác hơn là chờ ở cửa, bình thường Chu Dực trễ lắm cũng tầm trên tám giờ đã về, nhưng bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi.

Đợi được tới chín giờ, y vẫn chưa về, anh hơi lo lắng, vì vậy lấy di động ra gọi cho Chu Dực, điện thoại đối phương vẫn đang trong trạng thái tắt máy, anh gọi vài cú vẫn không nghe nên đành chuyển hướng gọi đến công ty, sau đó nghe được Chu Dực nhận được một hợp đồng, hiện đang bay đến Paris.

Thiếu chút nữa anh đã ngất đi, nghĩ lại thấy thật đáng hận, không có chìa khóa, Chu Dực lại bỗng nhiên đi công tác, bây giờ có nhà cũng về không được.

Vô lực đỡ trán, anh cảm thấy đầu đau không ngớt.

Hôm nay thật sự là không gặp may chút nào....

Không còn cách nào, anh định đến khách sạn ngủ một đêm, chỉ là, bất tri bất giác anh đi dạo không mục đích trên con đường cái.

Ánh sáng thành phố ban đêm ánh một màu hồng ngọc, anh chết lặng nhìn con đường nửa quen nửa lạ trước mặt.

Đột nhiên anh nhớ tới Trình Trí Viễn.

Đã từng, Trình Trí Viễn không màng đến lời cầu xin của anh, mạnh mẽ ép anh về nhà hắn, sau đó nhốt anh một thời gian dài. Đoạn thời gian hắc ám đó là đoạn thời gian anh muốn quên nhất, anh bị nhốt ở một nơi âm u trong treo nhưng lạnh lẽo, kêu trời trời không thấu,, kêu đất đất không nghe, đoạn ký ức kia, anh muốn quên đi nhất, nhưng bây giờ anh bắt đầu có hoài niệm.

Không biết Trình Trí Viễn sao rồi?

Chết, hay đã bị thiếu niên kia mang về tổ chức rồi?

Vừa nghĩ đến chuyện... này, anh cảm thấy rất áy náy, lo lắng không thôi, anh quyết định đến nơi Trình Trí Viễn xem thử.

Cũng chính là căn nhà không có gì đặc biệt đó, anh đứng ngoài cửa, nhớ lại những vật dụng trong quá khứ, nhất thời cảm xúc ngổn ngang, đôi đồng tử tím trong treo lạnh lùng bắt đầu hiện lên, hiện lên rất rõ ràng. Anh từng đã nghĩ theo thời gian thì nhất định sẽ quên hết tất cả, nhưng anh bị ai nhận ra rằng, chuyện liên quan đến Trình Trí Viễn anh chưa bao giờ quên được, có thể là do đoạn ký ức đó đã khắc cốt ghi tâm vào lòng anh rồi.

Anh đẩy cửa, cửa lớn rất chặt, gõ cửa cũng không ai phản ứng, xem ra bên trong không có ai.

Giữa lúc anh định rời đi, một âm thanh thanh thúy từ sau lưng vang lên, âm thanh này đối với anh cũng không xa lạ gì, thời gian anh bị Trình Trí Viễn nhốt, anh vẫn nghe thường xuyên.

Chính là âm thanh lên nòng của súng lục.

Anh ngừng thở, không dám nhúc nhích.

Tiếng bước chân vang lên, phía sau có người tới gần, đối phương đi rất chậm, nhưng gần như mỗi bước chân đều đạp lên linh hồn anh, làm anh không nhận được mà run rẩy.

Thân thể run càng ngày càng nhiều.

Cho đến khi có vật cứng để ngay ót anh, tiếng bước chân mới dừng lại.

“Là ai?” anh giả vờ bình tĩnh hỏi.

“Ha ha...” tiếng cười trầm thấp vang lên, tựa như một hồi sét, làm cho hô hấp của anh cũng gần như bị đình trệ.

Âm thanh này, anh không sao quên được.

“Phải là tôi hỏi mới đúng, anh lén lút trước cửa nhà tôi làm gì?” người phía sau lên tiếng.

“Không có gì.” Anh bạo gan chậm rãi xoay người lại.

Người phía sau không nổ súng.

“Gan cũng lớn thật, không sợ một phát trúng đầu sao?” Trình Trí Viễn híp lại con ngươi, ngữ khí nguy hiểm.

Thấy được gương mặt quen thuộc, nội tâm anh nổi lên đủ hương vị tạp trần, chỉ cách nhau không quá nửa bước mà thôi, đôi mắt tím kia vẫn nhìn anh, lạnh lùng mà mỹ lệ. anh biết mình hải lòng chuyện gì, nhưng cũng không để ý. Anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ tới xem, không có ý gì khác, thấy cậu không có chuyện gì, tôi yên tâm rồi.”

“Anh quen tôi?” Thanh âm của hắn cao lên ngoài ý muốn.

(Kaze: giờ ngược đã tới, tổ chức khôn nạn, ai cho tẩy não thần tượng của chế hử!!!)

Anh kinh ngạc ngẩn đầu, còn tưởng đối phương nói đùa, nhưng, rất nhanh, anh phát hiện ra không phải, nhãn thần của hắn không giống trước đây, nhãn thần không còn sự điên cuồng nhiệt liệt như trước nữa, mà trở nên vô cùng lãnh đạm, giống như đang nhìn một người xa lạ vậy...

Thậm chí anh còn thấy được sát khí trong đôi con ngươi kia...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 29: Lừa Dối

Anh kinh hoảng, lui về sau một chút: “Trình.. Trình Trí Viễn, cậu làm sao vậy?”

Hắn nheo con mắt nguy hiểm lại: “Làm sao anh biết tên tôi?”

Hắn không buông súng ra, mà từng bước ép sát Lăng Thịnh Duệ, ngay lập tức lưng anh dán lên cánh cửa phía sau, nội tâm cả kinh, nhưng bây giờ đã không còn đường thoát...

(Kaze: tui đang tự nghĩ, nếu đoạn này anh Viễn máu lạnh hơn chút, bắn một phát ngay đầu thúc luôn, chắc chúng ta sẽ thấy được một chữ Hoàn chà bá lữa, với cái mức BE há.v)

“Cậu... mất trí nhớ sao?” anh cẩn thận dò hỏi.

Nhìn biểu tình không giải thích được trên mặt đối phương, anh đột ngột bùng tỉnh, nhưng cũng rất hoang mang, anh nhớ kỹ Trình Trí Viễn là người rất cẩn thận, sao đột nhiên lại mất trí nhớ chứ?

“Mất trí?” hắn nhiu mày: “Anh nói bây bạ, cho tới bây giờ tôi chưa hề mất trí.”

Anh nuốt nước bọt: “Nhưng mà...”

Không đợi anh nói xong, hắn cười nhạt một tiếng, một quyền đánh vào bụng anh, khiến anh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể trượt xuống, hai tay che bụng, hút một ngụm khí lạnh.

(Kaze: tụt quần ra cho ảnh coi cái dấu ảnh khác là ảnh nhớ à thúc...)

“Tôi không biết anh là ai, có mục đích gì, nhưng anh bất ngờ chạy đến đây lén lút lút lút, còn nói lời xằng bậy, nếu là bình thường, tôi đã kết liễu anh rồi, nhưng hôm nay tôi không hứng giết người, mau rút đi.” Giọng nói lạnh băng của hắn từ trên đầu anh vang lên, anh không thể nói gì, không thể làm gì khác ngoài gật đầu.

Anh biết bây giờ không nên nói gì nữa, cá tính của hắn luôn tàn bạo máu lạnh, bây giờ còn mất trí nhớ, nếu hắn giận rồi nổ súng thật, cũng không ai đến cứu đâu.

Anh không dám ngẩng đầu, cố nén đau nhức, động tác vô cùng thong thả đi qua người Trình Trí Viễn.

Nhìn theo bóng lưng anh, đột nhiên hắn mở miệng hỏi: “Được rồi, làm sao anh biết tôi?”

Trình Trí Viễn đột ngột lên tiếng, khiến thân thể anh chấn động, không dám nhúc nhích, Trình Trí Viễn hỏi vấn đề này, chẳng lẽ thật sự mất trí?

Anh cắn đến chảy máu môi dưới, không biết trả lời thế nào.

Nhất thời anh không thể tìm ra được cái cớ nào, nên không mở miệng.

Kiên trì của hắn gần như hao hết, nhưng không nổi giận, cười nhạt một tiếng, nói: “Không nói thì thôi, mong rằng sau này anh không dám bég mẫn tới đây nữa.”

“Một tên kỳ quái...” Trình Trí Viễn cảm thán.

Anh cười khỏ, nội tâm cực kỳ bất đắc dĩ, trước đây Trình Trí Viễn đối với anh gần như là dục vọng độc chiếm cường bạo không gì sánh được, nhưng bây giờ lại biến thành người xa lạ, thái độ của đối phương đột nhiên trở nên lạnh như băng. Chỉ là cảm giác thất lạc trong anh chỉ diễn ra chốc lát, rất nhanh anh đã khôi phục lại, anh nghĩ Trình Trí Viễn là con ác mộng không tránh khỏi được trước đây, nhưng bây giờ đã có thể thoát rồi.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng

Gian nan đi tới ven đường, một cô gái tuổi còn trẻ vội vã bước qua bên người anh, đường nhìn anh lơ đãng hướng về cô gái, đối phương dường như không nhìn thấy anh, trực tiếp hướng về phía Trình Trí Viễn mà đi.

Anh chăm chú nhìn cô bước tới bên người hắn, mỉm cười với hắn, sau đó hai người cùng bước vào nhà...

Cửa lớn đóng lại, anh thu hồi đường nhìn.

Chuyện Trình Trí Viễn mất trí nhớ quá mức quý dị, anh vốn không tin, mà bây giờ, anh càng chắc chắn hắn mất trí nhớ chỉ là giả trang. Bởi vì muốn vứt bỏ anh, nên mới giả vờ mất trí, khiến anh thức thời bỏ đi.

Anh tựa vào cột điện, cười khỏ, cú đánh vừa rồi, Trình Trí Viễn không dùng hết sức, nhìn ra được hắn vẫn còn giữ tình cũ, bằng không nếu như hắn sử dụng hết toàn lực, thì một đám đó có thể hoàn toàn làm anh hôn mê luôn.

Vì không muốn tổn thương anh, nên mới giả bộ mất trí nhớ....

Đột nhiên anh phát hiện, thực ra hắn cũng không phải người máu lạnh vô tình như anh đã tưởng.

Trình Trí Viễn bình an vô sự, vốn anh phải hài lòng mới đúng, nhưng anh lại không cười nổi. trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh Trình Trí Viễn và cô gái kia ở cùng một chỗ, chỉ nghĩ thôi đã khiến hô hấp anh không ổn rồi, trái tim như bị cái gì đó bóp chặt lại, cảm giác đau đớn không thờ nổi.

(Kaze: a! thúc đã có cảm giác, chúc mừng anh Viễn!!!!)

Nhưng anh nhanh chóng phục hồi, anh tự cho rằng đó là do mình hận hắn, về phương diện khác, tư tưởng truyền thống trong anh vẫn không thay đổi. nam nữ ở chung là chuyện bình thường, nam ở với nam? Đó là chuyện không thể.

Chỉ là, đạo lý rõ ràng đúng mà, sao anh lại thấy khó chịu thế này?

Ánh trăng sáng tỏ, rõ ràng đang là mùa hè oi bức, vậy mà anh lại cảm thấy cả người rét run.

Tùy tiện tìm một nhà ở, khi vừa vào cửa anh ngã phịch lên giường, lúc này, cả thể xác lẫn tinh thần anh đều mệt mỏi, cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ muốn ngủ thôi.

Mặt chôn vào gối mềm mại, anh nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Anh tính ngủ để quên đi mọi mệt mỏi trong quá khứ, nhưng anh lại chìm trong giấc mộng.

Đó là một con ác mộng kinh khủng, tất cả mọi người đều biến mất chỉ còn lại một mình anh trên thế giới này, dù tìm kiếm thế nào đi nữa, có kêu gào ra sao vẫn không ai lên tiếng đáp lại anh, anh cảm thấy bất lực, cô độc và sợ hãi như thủy triều kéo đến lấn át anh, chôn vùi anh...

Đêm hôm đó, anh ngủ rất khó khăn, ngày hôm sau tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, tuy ngủ lâu, nhưng so với không ngủ còn đáng sợ hơn.

Nhìn đồng hồ báo thức, hiển thị là tám giờ sáng, anh dùng sức vỗ mặt mình một cái, xuống giường.

Không yên lòng rửa mặt, anh chỉnh trang lại quần áo, đi ra tính tiền, Chu Dục còn đang ở Pari, anh suy nghĩ một lát, quyết định đến thẳng bệnh viện.

Trong phòng bệnh chỉ có mình Phuong Nhựt Thần đang hôn mê bất tỉnh, Phuong Vân Dật không tới, anh kiểm tra một chút, thấy mọi thứ bình thường, anh mới yên lòng ngồi bên giường bệnh.

Vốn mỗi ngày đến đây anh sẽ giúp Phuong Nhựt Thần lau thân thể, nhưng suy nghĩ một hồi, anh chờ Phuong Vân Dật tới.

Chuyện bất ngờ ngày hôm qua vẫn còn khiến anh xấu hổ vô cùng. ...

Lăng Thịnh Duệ dừng lại trên gương anh tuấn của Phuong Nhựt Thần, anh bắt đầu thất thần, người này đã hôn mê hơn một tháng rồi, không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào, anh lo lắng, nếu như cả đời cậu vẫn không tỉnh, vậy anh cũng phải chăm sóc cậu cả đời sao?

Thật là đáng sợ.

Anh cho rằng Phuong Vân Dật sẽ tới ngay, nhưng mãi đến buổi chiều, vẫn không thấy cậu xuất hiện, anh thấy rất kỳ quái, bình thường cậu ta luôn kiên trì túc trực ở bệnh viện nguyên ngày mà, sao hai ngày nay lại đến muộn như vậy? Cứu giường bệnh tiền vô hiệu tử (*), anh cũng biết đạo lý này, nhưng bây giờ mới hơn một tháng thôi, Phuong Vân Dật chán nhanh vậy sao? Rõ ràng tình cảm anh em của hai người tốt lắm mà. ...

(*Kaze: nằm bệnh lâu ngày mới biết con ngoan – bị ngạn hoa)

Anh đau đầu vô cùng, hết lần này tới lần khác gọi điện, nhưng không ai bắt máy, roi vào đường cùng, anh không thể làm gì khác ngoài ngồi đợi.

Chán đến chết đi được, mệt mỏi kéo tới, giấc ngủ tới qua quả thật không ngon, mí mắt anh càng chùng xuống, vì vậy anh ghé đầu vào đầu giường vốn định nhắm mắt dưỡng thần một chút, nhưng không cưỡng lại được ngủ thiếp đi.

Lần này, anh ngủ rất ngon, mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện tuy khó ngửi, nhưng lại khiến người ta an tâm.

Ngoại trừ việc anh lại có một giấc mộng, anh mơ thấy mình được người khác nâng lên, sau đó trên miệng anh có cái gì đó chạm nhẹ vào, hơi nóng, nhưng rất thoải mái, thoải mái đến nỗi khiến anh không muốn tỉnh lại. ...

Cho đến khi dậy thì cũng đã chạng vạng, Phuong Vân Dật không tới.

Ánh mặt trời tiếp cận đường chân trời, ánh sáng thông qua cửa sổ chiếu vào, chiếc giường màu trắng bỗng chốc hóa thành màu da cam, anh cố sức lắc đầu, đứng dậy, sáu giờ rồi, anh phải đi.

Đi đến cửa, anh đột nhiên nhớ tới cái chìa khóa bị mất.

Chắc là rơi đâu đó trong bệnh viện.

Anh bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, dưới sofa, trên sàn, nhà vệ sinh, thậm chí trên giường bệnh cũng tìm luôn, nhưng cũng không có.

Chắc là rơi mất chỗ nào rồi. anh thờ dài, không có chìa khóa, Chu Dực thì không biết chừng nào mới về, tiền trên người anh cũng không còn bao nhiêu, cũng sắp dùng hết rồi, không thể tiếp tục thuê phòng nữa, không còn cách khác, anh chỉ có thể gọi điện cho Chu Dực thôi.

Ừ ừ ra khỏi bệnh viện, ven đường anh mua một cái card ở cửa hàng tiện lợi, rồi trở lại bệnh viện.

Chỉ là, trong lúc anh mở cửa phòng, hình ảnh trước mắt làm anh cảm nín.

Trong phòng, Phuong Vân Dật vẫn chưa tới đột nhiên xuất hiện trước cửa sổ, mà Phuong Nhựt Thần vốn đang hôn mê trên giường bệnh, nay lại hưng phấn ngồi dậy, trên tay còn cầm một 碗水餃 (*) chén nước餃!

(*) cái đó là gì vọi???

Anh đến nằm ngoài dự kiến của cả hai, Phuong Vân Dật sững sốt, không nói được câu nào, mà kẻ đang đối diện ngực dán vào lưng, đang như hổ đói cũng quên luôn phải nuốt xuống thứ trong miệng, hoàn toàn hóa đá, hai má phình lên, tròng lớn con mắt, giống như nhìn thấy quỷ mà nhìn anh, chiếc đĩa bên tay phải cũng dừng giữa không trung.

(Kaze: anh dễ thương quá anh Thần.v)

Lăng Thịnh Duệ sắc mặt trắng bệch, một con phần nộ không ức chế được bắt đầu bộc phát.

Hôm qua bị Trình Trí Viễn lừa, hôm nay lại phát hiện Phuong Nhựt Thần giả bộ sống như người thực vật, những người xung quanh đều muốn đùa giỡn anh.

(Kaze... chắc chỉ có anh Hoàn là bình thường nhĩ?? Nhớ anh ngoại quốc ấy qá

)

Vừa nghĩ đến chuyện mình tận tâm tận lực chăm sóc Phuong Nhựt Thần, thật giống như một con lừa, phản ứng hôm qua của Phuong Nhựt Thần căn

bản là cố ý! Cậu ta muốn anh làm cho!, mà Phương Vân Dật nhất định là thông đồng với nhau! Nói không chừng hai anh em lên ở sau lưng cười nhạo anh cũng không chừng.

Anh cảm thấy trái tim mình lạnh đến cực hạn, mặt cũng lạnh, cuối cùng anh lạnh lùng nói: “Phương gia các người, là một đám vô lại.”

Phương Vân Dật là người phản ứng đầu tiên, vội vàng mở miệng muốn nói gì đó, nhưng anh liếc mắt cũng không thèm, đóng cửa phòng bệnh, xoay người đi.

Phương Nhượng Thần nóng nảy, quăng cái chén trên tay xuống, tung chăn vọt xuống giường.

Chỉ là, chân vừa chạm đất, cậu liền ngã quỵ xuống đất, Phương Vân Dật nhanh tay, vội vàng đỡ lấy cậu.

Phương Nhượng Thần ổn định cơ thể, lo lắng nói: “Anh muốn đem anh ta về!”

“Đề em đi.” Phương Vân Dật nói.

“Không, anh đi.” Phương Nhượng Thần muốn đứng thẳng nhưng không cách nào làm được, tuy là vậy, cậu vẫn cố chấp hướng ra cửa phòng bệnh.

Phương Vân Dật hạ mi xuống, trên gương mặt không có biểu tình gì: “Đề em đỡ anh.”

Vội vàng ra khỏi phòng bệnh, hai người lo lắng tìm kiếm thân ảnh của Lăng Thịnh Duệ, may mắn, Lăng Thịnh Duệ vẫn chưa đi xa: “Lăng Thịnh Duệ, trở lại đây cho tôi!”

Anh không quay đầu, cũng không dừng bước, dường như chẳng nghe thấy gì.

Mấy người đi trên hành lang bị cậu dọa sợ nhảy dựng lên, giật mình nhìn về phía cậu, ánh mắt không tốt.

Đối với ánh mắt soi mói chỉ trích của người khác Phương Nhượng Thần không quan tâm, bảo Phương Vân Dật nhanh lên, chỉ là bước đi hai người không đồng nhất với nhau, hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ của anh.

Mất thấy anh đã đến cầu thang, Phương Nhượng Thần càng gấp hơn, đôi mắt hằn tơ máu giận giữ hét lên: “Lăng Thịnh Duệ, anh còn dám đi? Anh hại tôi ra nông nổi này, bây giờ đòi rũ bỏ trách nhiệm sao? Tôi cho anh biết! hôm nay anh dám bước ra khỏi cửa bệnh viện, tôi sẽ khiến anh hối hận cả đời!”

Cuối cùng anh cũng không thể không dừng lại, đảo mắt... lạnh lùng nhìn thẳng vào cậu.

Nội tâm Phương Nhượng Thần thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 30: Tuyệt Vọng

Phương Nhượng Thần nhìn gương mặt lạnh băng của anh, muốn nói lại thôi, cậu tưởng rằng anh vẫn mềm yếu giống như trước đây, nhưng không, lần này người đàn ông đó đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Vô số câu từ xoay tròn trong đầu cậu, uy hiếp có, dụ dỗ cũng có, duy chỉ có xin lỗi là không, cậu muốn gọi anh, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, cổ họng giống như bị cái gì đó tắc nghẽn lại, cái gì cũng không thể nói ra được.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu một cái, không nói gì hết, anh chuyển đường nhìn, đi xuống lầu.

Phương Nhượng Thần nóng nảy: “Đứng lại đó cho tôi!”

Được Phương Vân Dật đỡ, cậu vội chạy đến cầu thang, nhưng một bóng người cũng không có, anh đã đi lâu rồi.

Tàn bạo trừng lớn con mắt xuống cầu thang, nhân thân Phương Nhượng Thần lạnh đến cực điểm, hung hăng nện một quyền vào bức tường góc cầu thang, dụng lực rất lớn, thậm chí tay cậu còn run run.

“Em đi bắt anh ta về.” Phương Vân Dật không đành lòng mở miệng, Phương Nhượng Thần đã tỉnh vài ngày, nhưng thân thể vẫn còn rất yếu, nếu lại có chuyện gì nữa, vết thương lại trở nặng mất.

Cậu không quay đầu lại, mà lạnh lùng nói: “Không cần, đến lúc thì tự anh đi bắt anh ta.”

Tuy rằng trong lòng rất thẹn với anh, nhưng giờ đây trong thâm tâm cậu ngoại trừ phần nộ ra thì chỉ còn thất vọng thôi, thái độ của Lăng Thịnh Duệ quá

vô tình, mấy hôm nay cậu đã tỉnh rồi, nhưng giả vờ hôn mê là vì sợ anh sẽ không đến bệnh viện khi biết cậu khỏe lại nữa, vốn cậu định dùng chiều này để tranh thủ nắm lấy sự đồng tình của anh, nhưng không ngờ kết quả lại như thế này.

Cảm giác càng ngày càng tự đẩy anh ra xa mình hơn...

Phượng Nhược Thần cảm thấy bất lực, đã lâu thế rồi, cậu vẫn luôn nỗ lực cải tiến ấn tượng của anh với mình, nhưng càng làm càng hỏng.

Có lẽ, sử dụng biện pháp ôn nhu mềm mỏng xem ra không phải cách hay rồi...

(Kaze: ai nha

)

Anh như người mất hồn đi trên đường cái, những người đi ngang qua đều dùng ánh mắt quái dị nhìn người đàn ông ánh mắt thất thần này, không hẹn mà cùng tránh xa.

Sắc mặt anh tái nhợt, đi nửa ngày, không biết phải đi đâu.

Số tiền trên người anh đã dùng hết để mua card điện thoại, nhưng không biết phải dùng chỗ nào.

Xung quanh càng lúc càng yên tĩnh, anh đi lâu lắm rồi, có hơi mệt, vì vậy khi đi ngang qua một công viên, anh dừng lại, ngồi xuống một chiếc ghế đá để ghi ngơi.

Đã gần tối rồi, trong công viên hầu như không còn ai, Lăng Thịnh Duệ nhìn ánh tà dương nơi phía xa xa, ngửa đầu dựa vào thành ghế.

Bầu trời rất xanh, ánh sáng trong suốt cứ như một khối thủy tinh vậy, Lăng Thịnh Duệ hít thở lại suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới Đức Duy Hoàn. Một thanh niên có dáng vẻ luôn luôn bất cần đời, nhưng cũng là một người rất tốt.

Màu sắc trong Ánh mắt của người đó thậm chí còn xanh hơn cả bầu trời...

Không biết hấn sao rồi? anh còn nhớ rõ, kế hoạch về hành trình vòng quanh thế giới rất tốt của hai người bị cắt đứt, Đức Duy Hoàn vội vã mang anh trở về, nguyên nhân cụ thể cũng không tiết lộ ra, chỉ nói là nhận được nhiệm vụ khẩn cấp. anh rất thích lần đi đó, vẫn mong có thể tiếp tục chuyến đi, anh tiếc nuối, có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

(Kaze: ung anh Thần đi, thúc muốn đi đâu, anh dẫn đi...-_-)

Suy tư hồi lâu, anh quyết định về nhà.

Tuy Quan Thế Kiệt đã nói anh là trong thời gian này tốt nhất đừng gặp Lăng Hạo, nhưng mà dù sao cũng là cha con, chẳng lẽ giận lắm đến nỗi ngay cả mặt cha cũng không thèm nhìn tới sao. Ban đầu anh tính chạy đến công ty của Chu Dục, nhưng ngay lập tức hủy bỏ suy nghĩ, dù sao thì quan hệ của hai người vẫn là bí mật, tùy tiện chạy đến chỗ đó sẽ làm người khác hoài nghi.

Lúc trời tối đen, anh cũng tới nhà.

Đứng trước cửa, anh vươn tay, nhưng không có dũng khí gõ cửa. hàng xóm cũ hai bên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn anh, anh mới xấu hổ gõ gõ cửa.

Cửa nhanh chóng mở ra, người mở cửa là Quan Thế Kiệt.

Khi nhìn đến người đang đứng trước cửa, hơi ngoài ý muốn của cậu.

“Sao ông tới đây?” Quan Thế Kiệt đi ra, đóng cửa lại.

“Tôi về gặp tiểu Hạo.” anh hạ mi mắt: “Đã nhiều năm tôi không gặp nó rồi, không muốn tiếp tục nữa, dù sao chúng tôi cũng là cha con, nó hận tôi chắc cũng đủ rồi.”

Quan Thế Kiệt nghe xong, không nói gì, qua một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Tôi không cho rằng như thế.”

Anh kinh ngạc nhìn cậu: “Tại sao?”

Cậu đẩy mắt kiếng: “bóng ma nội tâm trong lòng cậu ấy khó khăn lắm mới thoát ra được, cũng đã tập quen nếp sống một mình, bây giờ ông về cậu ấy làm sao quen?”

Lăng Thịnh Duệ áy náy nói: “Tôi biết mình không xứng làm cha, nhưng tôi có thể bồi thường tốt cho nó.”

“Bồi thường thế nào?” cậu lạnh lùng hỏi.

Anh á khẩu không trả lời được, bồi thường thế nào đây? Anh cũng không biết.

“Tôi nghĩ anh không cần về đây nữa đâu, chính cậu ấy cũng nói không muốn gặp ông, tôi nghĩ sau này ông không cần. ... tới đây, tôi không cho phép ông gặp cậu ấy đâu.” Không muốn nói thêm gì nữa, Quan Thế Kiệt xoay người, mở rộng cửa.

Anh vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Cậu có ý gì, cậu dựa vào đâu không cho tôi gặp nó?”

Anh vẫn nghĩ cậu thiếu niên này có hơi quan tâm quá tới con anh, nhưng anh cũng chỉ nghĩ cậu ấy là bạn không hơn không kém, đối xử tốt với tiểu Hạo, nhưng những lời nói vừa thốt ra trong miệng của Quan Thế Kiệt, khiến anh không thể tin nổi, làm sao cậu ta có thể nói ra mấy lời đó?

Cậu cũng không quanh co dài dòng: “Lời tôi nói là thật.”

Cậu xoay người, ánh mắt không thiện cảm nhìn vào Lăng Thịnh Dục: “Tôi nói ông trở về thì làm sao? Ít nhất thì phải xử lý tốt mối quan hệ của ông với mấy người kia đi, lỡ một ngày nào đó họ đột nhiên xông tới cửa, nói với tiểu Hạo quan hệ của mấy người, ông nghĩ tiểu Hạo sẽ phản ứng thế nào?”

Anh không trả lời được, sắc mặt trắng bệch một mảng.

Xém chút nữa anh đã quên, hiện giờ anh có mối quan hệ không rõ với vài người đàn ông khác, chuyện như vậy, anh có tư cách gì làm cha của Lăng Hạo?

Thất thiếu cúi đầu xuống, anh không nói gì, xoay người, một bước bỏ đi.

Quan Thế Kiệt nhìn bóng lưng cô đơn của anh, trong mắt có chút không đành lòng, nhưng vẫn cố nén không mở miệng, tuy nghĩ rằng lời nói vừa rồi hơi quá đáng, nhưng cậu không muốn Lăng Hạo bị tổn thương, nên việc làm đó không sai. Tuy chuyện đó chỉ do cậu mượn cớ thôi. ...

Đi ra khỏi cửa khu nhà, anh cảm thấy toàn bộ thế giới là một màu u tối, không có độ ẩm, không có màu sắc, chỉ là một mảnh hoang vu.

Anh bắt đầu hoài nghi, mình sống trên thế giới này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Không ai quan tâm anh, những người kia chỉ xem anh như món đồ chơi mà đối xử, lừa dối, đùa bỡn anh, thậm chí còn cường bạo anh, bây giờ, đứa con trai anh quan tâm nhất cũng ruồng bỏ anh.

Không ai cần anh.

Không một ai thành tâm quan tâm đến cảm nhận của anh.

Ngoại trừ Chu Dục. ...

Nhưng mà sự ôn nhu của Chu Dục, cũng là một thủ đoạn để giữ anh bên người.

Anh tự nghĩ mà bi ai.

Có lẽ, chết đi là cách giải thoát tốt nhất.

Anh mờ mịt nhìn về phía giữa con đường, cách đó không xa, có một chiếc ô tô siêu tốc đang chạy rất nhanh về phía này.

Anh nhìn nó tới gần.

Đèn đầu xe rất chói, nhưng anh không hề có cảm giác.

Ma xui quỷ khiến, ngay tại lúc xe gần tới, anh đột nhiên đi ra, chặn giữa đường xe.

Anh nhắm mắt lại, đợi đợi đầu đèn kéo tới.

Tiếng phanh xe sắc nhọn vang lên, cùng lúc đó, tay anh đột nhiên bị nắm chặt, tinh linh bị kéo về phía sau.

Ngay lúc chiếc xe tông vào anh, anh đã được kéo ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Anh ngạc nhiên nhìn phía sau, Quan Thế Kiệt xanh mặt trừng mắt nhìn anh giật mình, nắm tay siết chặt, cậu cực kỳ nhẫn nại, không vùng tay cho anh một đám. Vừa rồi nói xong, cậu thấy anh có hơi kỳ lạ, cho nên mới đuổi theo, không nghĩ tới anh lại nhắm ngay chiếc xe muốn tự tử.

“Mẹ nó, mày muốn chết à!” không đợi cậu lên tiếng, người tài xế xe mém chút trở thành kẻ gây ra tai nạn giao thông đã mở cửa ra chửi bới: “Muốn chết thì cách xa một chút, tao không phải chỗ để mày tự sát đâu!”

Quan Thế Kiệt bình tĩnh quét mắt nhìn hắn: “Nếu tôi nhớ không lầm, con đường này hạn chế tốc độ, vừa rồi chính anh chạy quá giới hạn, cho dù ông ta tự tử, anh cũng không thoát khỏi trách nhiệm với pháp luật đâu.”

Lời vừa dứt, người tài xế trẻ tuổi hơi chột dạ, ngữ khí mềm nhẹ xuống, hung hổ nhún ga chạy đi, nhanh như chớp không thấy đâu.

Quan Thế Kiệt nhìn đuôi xe cười nhạt một cái.

Kéo anh từ ven đường lên, âm thanh cậu lạnh tới cực điểm: “Vừa rồi ông muốn tự sát?”

Anh nhìn cậu, biểu tình mờ mịt.

Cậu nhú mày, đúng là không quen nhìn biểu tình của người đàn ông này, cứ có cảm giác mềm yếu vô năng thế nào ấy.

(Kaze: không nhá!!!! mềm yếu vô năng là thứ không trụ được với mấy anh đến gần hết q3 này đâu nhó!!!)

“Thành thật mà nói, nếu ông không phải cha của tiểu Hạo, vừa rồi tôi sẽ không kéo ông lại đâu.” Quan Thế Kiệt dừng một chút, mặt không đổi sắc bổ sung thêm một cú: “Chỉ có người vô dụng, mới tìm đến cái chết.”

Anh dựa lưng vào cột điện, cười khò: “Đúng, tôi rất vô dụng, lẽ ra không nên tồn tại trên đời này nữa.”

Cậu dừng một chút, chất vấn anh: “Lẽ nào ông không lo lắng tiểu Hạo sẽ trở thành trẻ mồ côi sao?”

Anh nhắm mắt lại: “Nó đã không cần tôi nữa rồi.”

Cậu hơi do dự, quyết định nói sự thật: “Thật ra mấy lời tôi nói đều gạt ông, tiểu Hạo vẫn rất thương ông, cậu ấy nhớ ông lắm.”

Anh cười khò: “Không cần an ủi tôi, tôi hiểu cá tính của nó, nhất định nó hận tôi lắm.”

(Kaze: nếu nhớ không lầm kẻ đầu sỏ của mọi bi kịch là do thằng cha cường thúc lúc ban đầu ... -_-)

“.....”

Cậu đột nhiên đau đầu, nói mấy lời đó vốn chỉ để độc chiếm tiểu Hạo thôi, nhưng bây giờ, hình như lại chọc thêm phiền rồi, cậu không ngờ người đàn ông này lại xảy ra tình trạng yếu đuối như thế, bị đả kích tìm đến cái chết, nếu người này xảy ra chuyện thật, không phải cậu sẽ trở thành kẻ thù giết cha của Lăng Hạo sao.

“Quên đi, ông vào nhà đi, tiểu Hạo thấy ông nhất định vui lắm.” cậu nói.

Anh lắc đầu: “Không, tôi không có mặt mũi gặp nó.”

Hai người cứ giằng co mãi, Quan Thế Kiệt bất đắc dĩ không còn cách nào khác: “Để tôi gọi điện cho Chu Dực tới đón ông.”

Biểu tình anh chết lặng.

Vì mới gặp Chu Dực ở quan tòa cũng không lâu, Quan Thế Kiệt biết một chút chuyện hai người ở chung, cũng biết số điện thoại cá nhân của y.

Điện thoại được nối máy rất nhanh, Quan Thế Kiệt nghiêm túc thuật lại tình hình của anh với Chu Dực bên kia, con mắt vẫn chăm chăm nhìn vào anh.

Cũng may anh đã tỉnh táo lại, tuy nhìn vẫn còn hơi hoảng hốt, nhưng cũng không làm ra chuyện nguy hiểm kích động gì.

Sau khi nói chuyện một lúc, cậu đưa di động đến trước mặt anh: “Chu Dực muốn nói chuyện với ông.”

Anh ngẩng đầu, nhìn chiếc điện thoại trong tay cậu, anh do dự không dám cầm lấy.

Quan Thế Kiệt không nhìn được, mạnh mẽ nhét nó vào tay anh.

“Alo, anh có nghe không?”

Giọng nói ôn nhu của Chu Dực truyền tới, có chút khản trương, nghe được giọng y, khiến tâm trạng anh dịu xuống rất nhiều, anh nhẹ giọng nói: “Chu Dực, tôi khó chịu lắm.”

Đây là lần đầu tiên anh nói ra cảm nhận trong lòng mình với Chu Dực, bởi vì sợ y phiền lòng, trước giờ anh luôn giấu trong ngực, nhưng hôm nay, anh thật sự không chịu nổi nữa rồi, anh cần có một người chia sẻ nỗi đau với mình, không nghi ngờ gì, Chu Dực là người thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 31: Ôn Nhu

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được giọng nói đầy áp lực của anh, giọng Chu Dực trở nên rất khản trương: “Quan Thế Kiệt nói anh không ổn, anh gặp chuyện gì không vui à?”

Anh liếc mắt nhìn Quan Thế Kiệt, cậu ta không nói với Chu Dực chuyện anh có ý đồ tự sát, hiện giờ cậu ta đang thất thần nhìn cửa lớn đằng kia.

Nếu lúc này mình thật sự bị đâm chết, Chu Dực sẽ thế nào?

“A Dực, nếu có ngày tôi chết, cậu sẽ ra sao?” Do dự một chút, anh mở miệng hỏi.

Anh nói xong, đầu dây bên kia không trả lời, qua một hồi rất lâu, giọng nói ôn nhu của thanh niên trẻ tuổi vọng tới: “Tâm tôi cũng sẽ chết theo, đời này kiếp này tôi chỉ yêu mình anh, nếu có ngày anh thật sự xảy ra chuyện, tình yêu của tôi cũng sẽ theo anh.”

(Kaze: hí hí hí hí...)

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

“Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để tôi cô đơn mãi mãi trên đời này như người không hồn sao?” Dừng một chút, y bổ sung thêm.

Thái độ này ngoài ý muốn của anh, vốn anh tưởng rằng y sẽ nổi giận, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng không có, Chu Dực chỉ ôn nhu khuyên bảo anh. Tuy anh biết Chu Dực lãnh tính, nhưng lúc này mà y còn giữ bình tĩnh được làm anh thấy bất ngờ.

Uy hiếp mềm mỏng mà...

Không biết vì cái gì, nội tâm đang lạnh băng của anh, bỗng chốc ấm áp trở lại.

Anh mỉm môi, trong lòng thở dài, nghĩ rằng vừa rồi mình xúc động quá rồi, vì vậy nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không nên hỏi chuyện này.”

“Không sao đâu.”

“Không sao.” Kèm theo đó là ngữ khí ôn nhu vô bờ bến: “Tôi biết hiện giờ tâm tình anh rất bất an, nếu anh có chuyện không vui gì, cứ gọi cho tôi, bây giờ tôi đang gặp một chuyện tương đối vướng tay, sợ còn phải ở Pari thêm một tuần nữa, anh phải hứa với tôi, tuyệt đối không được làm chuyện gì gây tổn thương chính mình, hiểu chưa?”

“Ừm.”

“Hứa nhé?”

“Ừ.”

“Rất tốt, ha ha.”

Tiếng cười trầm thấp của Chu Dực truyền tới, ầm ập tựa ánh mặt trời khiến cho nỗi lo trong lòng anh vơi đi không ít, nhếch nhẹ khóe môi... Một cái, rốt cuộc hôm nay anh cũng đã nở nụ cười đầu tiên rồi.

“Cảm ơn, bây giờ tôi ổn rồi.” Lăng Thịnh Duệ nói.

“Vậy tốt.” Ngữ khí của y nhẹ nhàng hỏi: “Được rồi, mà điện thoại của anh hư hả? Tôi gọi điện cho anh mà cứ trong trạng thái tắt máy, gọi về nhà cũng không được.”

Anh hơi ngượng ngùng: “À, điện thoại tôi hết pin, chìa khóa thì không cẩn thận làm mất rồi, nên không vào được.”

“.....”

Điện thoại treo rất lâu sau đó, anh có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Chu Dực lúc này, đáng vẻ dờ khóc dờ cười, vẻ mặt hóa đen, xấu hổ vô cùng.

“Ha ha, ra là vậy, tôi còn lo anh gặp chuyện gì, không sao là tốt.” Sau một hồi y lên tiếng, âm thanh hơi quái dị, anh biết đó là do y đang cực lực nhịn cười.

“Rất ngốc đúng không?” Lăng Thịnh Duệ ủ rũ.

“Một chút.” Chu Dực cười nói: “Nhưng đây là tác phong của anh, tôi tập quen rồi.”

“Thật sao?” anh phiền muộn muốn chết được.

Ngẫm lại đúng là mình luôn mơ mơ màng màng, bỏ đầu quên đó, hoặc là chậm tiêu một chút, cũng chỉ có người tốt như Chu Dực mới có thể kiên nhẫn nhẫn nhịn với anh, anh đã từng cố bỏ tật xấu này, nhưng lần nào cũng thất bại, anh nghi ngờ, có phải đây là điềm báo cho việc nào anh không hoạt động không?

“Cũng không có gì to tát đâu, anh đến chỗ quản lý nhà nói rõ tình huống một chút, lúc nào anh ta cũng giữ một chìa riêng, tôi gọi cho anh ta trước một tiếng đã.”

“Ừm, biết rồi.”

Mất thấy sắc mặt Quan Thế Kiệt còn khó coi hơn ban nãy nữa, anh vội vàng nói: “Vây cúp máy nhé.”

“Ừm, tôi tôi lại gọi cho anh.” Chu Dực nói: “Gặp sau nhé... bảo bối.”

Anh ghen đỏ mặt: “Gặp sau, A Dực.”

Anh cũng muốn nói lời thân mật với Chu Dực, nhưng mà mấy lời xung hô buồn nôn đó làm thế nào cũng không thốt nên lời được.

Dường như biết được Lăng Thịnh Duệ đang bối rối, người luôn điềm tĩnh như Chu Dực nhìn không được mà trêu đùa: “Vây thôi sao, không biểu đạt gì thêm à?”

Khóe mắt anh giật giật, làm bộ như nghe không hiểu: “Biểu đạt cái gì?”

Chu Dực nở nụ cười: “Hôn tôi một cái.”

Anh giật mình: “Sao hôn được?”

“Ha ha.” Chu Dực cười lớn: “Anh nói xem?”

Hồi lâu anh không trả lời.

Ngượng quá nha....

“Ha ha ha, anh đang xấu hổ.” đợi nửa ngày cũng không nghe thấy anh phản ứng, bên kia điện thoại Chu Dực sáng khoái cười: “Được rồi, đùa anh thôi, tôi cúp đây, anh về nhà đi.”

“Gặp sau.” Lăng Thịnh Duệ đỏ mặt trả lời.

“Gặp sau.”

Điện thoại ngắt kết nối, anh giật mình trả điện thoại lại cho Quan Thế Kiệt.

“Nói xong rồi?” cậu hỏi.

(Kaze: thằng nhỏ đang ganh tỵ...v, hai người thân mật quá rồi nha

)

Trên mặt cậu là biểu tình cười như không cười, anh quay đầu, không dám nhìn thẳng mặt cậu: “Ừ.”

“Không tìm chết nữa?” cậu tiếp tục hỏi.

“Không.” Trước mặt thiếu niên đầy khí lực áp bức này, khiến anh càng khản trương, Quan Thế Kiệt tiếp tục hỏi, anh cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cậu thờ phào nhẹ nhõm: “Vây được rồi.”

“Xin lỗi, khiến cậu lo lắng.”

Cậu nhún vai: “Nếu ông không phải cha của tiểu Hạo, tôi sẽ không màng tới ông, ông đúng là vô dụng, cứ động đến là tìm chết, người kém cỏi như vậy, tôi rất ghét nhất, làm người thì phải biết tiến lên, giống tiểu Hạo ấy.”

Cậu nói quá trực tiếp, một chút mặt mũi cũng không chừa cho anh.

Anh đuối lý, không dám phản bác lại, nội tâm buồn phiền vô cùng.

“Ừm, nếu không có chuyện gì, tôi về trước, chuyện hôm nay cảm ơn cậu.” Không muốn tiếp tục đối mặt với ánh mắt khinh thường của cậu, anh gượng cười nói, xoay người rời đi.

Quan Thế Kiệt nhìn bóng lưng anh, hơi thất thần, lúc người đó còn chưa đi xa, cậu mở miệng nói: “Nếu ông muốn tới thăm tiểu Hạo, thì có thể đến.”

Anh dừng bước, xoay người lại.

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tạm thời không cần, bây giờ tôi không có tư cách gì gặp nó, nếu cậu muốn tốt cho nó, thì giúp tôi chăm sóc nó.” Anh đưa

lưng ngược với đèn đường, mặt giấu trong bóng đêm, thân ảnh càng thêm cô độc.

Quan Thế Kiệt trả lời: “Tất nhiên, yên tâm đi.”

Chỉ là, nếu ông biết được suy nghĩ thật của tôi, ông nhất định sẽ rất hận tôi. ...

Làm theo lời Chu Dực nói, khi về đến nhà, anh trực tiếp đến chỗ quản lý, ngoài dự kiến là, khi vừa nói ra thân phận của mình, nhân viên quản lý không hỏi gì nhiều, trực tiếp đưa chìa khóa cho anh, quá trình thuận lợi hơn anh nghĩ rất nhiều, rất rõ ràng là Chu Dực đã nói rõ sự tình rồi.

Bận rộn nguyên một ngày, tâm tình và sự tình chuyển biến quá nhanh, khiến anh chỉ cảm thấy mệt mỏi vô lực mà thôi.

Tắm sơ một chút, anh ngã đầu xuống gối.

Chỉ là, vốn buồn ngủ lắm, nhưng khi vào giường, anh lại thanh tỉnh ạ thường, chuyện ban ngày cứ như cuộn phim lướt nhanh từng sự kiện một, làm cho tâm trạng vốn đã bình tĩnh của anh lại trầm trọng hơn nhiều.

Anh luôn rất khoan dung với mọi chuyện, nhưng không cách nào chịu đựng được đó là bị người khác lừa dối, Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật hai người cùng nhau lừa anh, hơn nữa còn là dùng chuyện nghiêm túc ịa làm cớ, anh không thể nào chấp nhận được, càng miễn bàn là anh không bao giờ... muốn gặp lại hai người đó nữa.

Như vậy cũng tốt, bắt đầu từ ngày mai, anh không cần phải tới bệnh viện nữa. ...

Anh nằm trên giường, cảm giác mệt chết đi được, nhưng không sao ngủ được, loại cảm giác này khó chịu vô cùng. Anh quay đầu, nhìn ánh trăng treo cao ngoài cửa sổ, tâm tư loạn cào cào, buổi tối thế này thật sự rất thích ý, nhưng anh không cách nào tĩnh tâm lại được.

Hết cách, anh đành phải mượn rượu vỗ giấc ngủ vậy, thể chất của anh hề gặp rượu là gục mà.

Chu Dực là người rất thích sưu tầm rượu, trên kệ có rất nhiều loại rượu quý, nhưng anh không thích hương vị của rượu, cũng không dám chạm vào mớ rượu trân bảo này, kể từ khi biết y uống loại rượu trị giá vạn đôla thì anh luôn ngưỡng mộ từ xa.

Cái hộp đựng rượu để trong góc là do Chu Dực vì anh mà chuẩn bị, nhưng anh không uống nên cứ nằm đó mãi, anh lấy một chai ra, đổ vào ly, đi đến cửa sổ.

Anh không bật đèn, cứ đứng như thế bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm màu hồng ngọc bên ngoài, chậm rãi uống.

Ánh trăng như mặt nước chảy xuôi, căn phòng thì một mảnh tối mịt, sau khi uống xong một ly, anh đã bắt đầu choáng váng. Còn đã có tác dụng, anh buông ly rượu, một lần nữa trở về giường.

Chẳng qua là miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, nhưng chất lượng lại không đạt yêu cầu.

Không biết qua bao lâu, từ cửa truyền tới tiếng động rất nhỏ, tiếp theo là tiếng đóng cửa, tiếng bước chân rất nhẹ. Anh nửa tỉnh nửa mê, nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Tiếng bước chân dừng bên giường, yên lặng một hồi, người nọ mới vén chăn lên.

Anh vô thức cho rằng đối phương là Chu Dực, nên mới mơ hồ gọi tên: “Chu Dực, cậu về rồi.”

Người vốn định lên giường thân thể cứng đờ, không nói gì hết, cũng không mở đèn, người đó chỉ xoay người đè anh bên dưới, bắt tay cởi áo ngủ anh ra.

Lăng Thịnh Duệ đang mê man, không nói gì hết, mặc cho người bên trên cởi đồ mình ra.

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống môi anh, người đó hôn vô cùng thô bạo mà cuồng nhiệt, gần như làm cho môi Lăng Thịnh Duệ đau đến tê dại, hô hấp cực kỳ khó khăn.

Phổi thiếu dưỡng khí, mang đến từng cơn đau, nó khiến đầu anh như muốn nứt ra.

Chu Dực hôm nay, hình như không đứng lắm. ...

Trong ấn tượng của anh, dục vọng của Chu Dực luôn cháy bỏng, nhưng không bao giờ thô bạo, rất quan tâm đến cảm thụ của anh, hôm nay lại khác thường quá, anh rơi vào trạng thái ý thức hỗn loạn, không thể nghĩ gì nhiều hơn, chỉ có thể yên lặng để người bên trên tước đoạt tất cả,

Thân thể nóng như lửa đốt, hai tay anh bị bắt lấy, cố định trên đỉnh đầu, đối phương buông tha cho đôi môi anh, rồi chậm rãi hôn xuống dưới, cứ như một con sói chôn sâu hôn vào cổ anh, tay rãnh rỗi cũng không buông tha cho bất kỳ nơi nào trên người anh.

Bào bối của anh bị trêu đùa cũng dần ngóc đầu lên. ...

Đóa hoa trước ngực bị nắm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn, anh không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ.

Người bên trên bỗng nhiên chấn động, động tác càng thêm cuồng dã, độ ẩm không khí đột ngột tăng lên, toàn bộ gian phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Thân thể bị lật lại, đối phương áp người trên lưng anh, một vật thể nóng như sắt nung đặt sau người, một phát tiến thẳng vào, Lăng Thịnh Duệ bật ra tiếng kêu rên.

Ngay lập tức chuyển động phần hông, động tác ra vào kịch liệt, người đó không cho anh một chút thời gian thích ứng nào đã bắt đầu mạnh mẽ trườn sát, gây ra cho anh chỉ có đau đớn vô cùng.

Những cái hôn chỉ chít rơi xuống lưng anh, trượt theo thân thể trần trụi dôi xuống bên dưới, hai tay người nọ vòng lên phía trước, dùng toàn bộ khí lực khiến người thờ không được ôm chặt lấy anh, cơ thể hai người dán dính vào nhau, không ngừng tự lại.

Ánh trăng chiếu đến trên giường, Lăng Thịnh Duệ sắc mặt tái nhợt đang dùng sức bấu vào chân, một thân thấm đẫm từng giọt mồ hôi, ánh lên trông đẹp đẽ mê người.

Rất đau, thân thể như bị xé rách vậy. anh hoảng loạn nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bị át trong cổ họng không phát ra được chữ nào, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. loại cảm giác này gọi cho anh nhớ đến một đoạn ký ức đau khổ nào đó, nhưng hiện giờ anh không cách nào ra lệnh cho não bộ hoạt động được.

Đau đớn, thống khổ, dần vật kéo dài rất lâu, trong đầu anh hiện giờ chỉ còn lại hình ảnh ánh trăng trắng xóa lơ lửng bên ngoài khung cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 32: Bản Tính Lưu Manh

Ngày thứ hai tỉnh dậy, cả người anh như muốn tan ra, đau đớn không chịu được, gian nan cử động thân thể, anh lấy tay che trán lại, tác dụng của cơn vẫn còn ảnh hưởng rất nhiều, đầu anh cảm giác rất choáng.

Đợi khi cảm giác chóng mặt qua đi, phía sau lại truyền tới một cảm giác lạ thường khiến anh rùng rợn.

Vươn tay, anh nhẹ nhàng chạm tới nơi khó mở miệng kia một chút.

Chỉ chạm vào một chút mà khuôn mặt vốn đã không được tốt đã đen tới cực điểm. chuyện tới qua anh vẫn còn ấn tượng, anh cứ tưởng là mình mơ, nhưng bây giờ, cảm nhận trường nơi bí mật đó anh vẫn thấy đau rõ ràng, đó không phải mơ, mà là thật!

Giơ tay lên, thậm chí còn vướn lại chút tàn dư hòa lẫn tơ máu!

Nhưng, không phải Chu Dực đang đi công tác sao?

Anh nhú mày, do dự một hồi, quyết định gọi điện thoại một chút.

Điện thoại đặt ngay bên giường, anh do dự hồi lâu mới gọi vào số của Chu Dực.

Tiếng chuông điện thoại vang lên một lúc đã được nổi máy, anh không mở miệng, giọng nói từ tính biếng nhác của Chu Dực vọng lên: “Alo, là anh à?”

Lăng Thịnh Duệ thấp giọng trả lời: “Ừm, là tôi.”

“Có chuyện gì sao?” Chu Dực hỏi.

Lăng Thịnh Duệ có hơi khàn trương, rất lâu cũng không lên tiếng, mà Chu Dực lại rất nhẫn nại, mặc dù lâu lâu ngáp vài cái, nhưng vẫn một mực yên lặng chờ anh, giờ ở Pari và Bắc Kinh rất lệch nhau, bây giờ ở Pari đang là đêm khuya, anh biết, anh bản khoăn nhưng vẫn sợ hãi lên tiếng.

“Có phải lại đụng phải chuyện phiền phức gì không?” Cuối cùng, sau khi chờ vài phút, y nhin không được mở miệng.

Lăng Thịnh Duệ lấy hết dũng khí hỏi: “A Dực, có phải cậu về rồi không?”

“Không có.” Chu Dực kỳ quay hỏi: “Tôi còn ở Pari, vài ngày nữa mới về được.”

Nội tâm anh hơi hồi hộp: “Thật sao?”

Ngữ khí ép hỏi của Lăng Thịnh Duệ vô cùng khàn trương, làm Chu Dực thấy không được ổn: “Thật sự tôi chưa về. Sao vậy, nghe giọng anh không được tốt lắm, có chuyện gì rồi sao?”

Nội tâm anh trầm xuống, gương mặt vốn đã đầy hắc tuyến nay lại càng tái nhợt hơn.

Quả nhiên là vậy. . .

Sợ Chu Dực phát hiện ra chuyện bất ổn, Lăng Thịnh Duệ cố ép ra vài tiếng giọng cười, làm cho giọng mình bình thường một chút: “Có một chút, vài ngày không gặp cậu, thấy nhớ thôi.”

Đầu giấy bên kia trầm mặc một lát, ngữ khí đột nhiên kích động: “Nếu tôi không hiểu lầm thì, có phải anh đang tỏ lộ không?”

“Ừ.” Thành công chuyển dời sự chú ý, giọng anh nhẹ nhàng hơn.

“Tôi vui lắm.” Chu Dực mừng rỡ như điên, cách gần nửa địa cầu, anh dường như có thể tưởng tượng đến gương mặt tươi cười xán lạn của y. nhưng mà bây giờ anh không cười được, tâm tình càng trầm trọng hơn.

Không có tâm trạng để cười, anh vội vàng nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Buông điện thoại, anh ngồi trên giường chờ ra.

Nếu không phải Chu Dực, thì là ai?

Anh nhắm mắt lại, nỗ lực nhớ về chuyện buổi tối hôm qua, nhưng lúc đó ý thức anh không được rõ ràng, ngoại trừ đau đớn khó chịu gây ra, anh gần như không có chút ấn tượng nào.

Anh xoay người xuống giường, đi ra cửa.

Chưa đi được bao nhiêu bước, một dòng dịch nóng ẩm từ trong người anh chảy ra, khiến thân thể anh chợt khựng lại, anh lập tức ý thức được nó là gì.

Cái đó chính là những thứ mà người tối qua để lại. . .

Cổ nén sự khó chịu trong thân thể, anh đi tới cửa, kỹ lưỡng xem xét manh mối còn lại.

Cửa không hề có dấu hiệu bị làm hư, cho thấy người kia hiện ngang bước vào, mà cửa nhà của Chu Dực là do đặc chế, nếu không có chìa khóa thì không cách nào nạy cửa ra được, anh cẩn cẩn môi dưới, trở lại giường.

Đại khái anh biết hung thủ là ai.

Cầm điện thoại, thuận thực bấm một dãy số bị ép học thuộc, nhưng không bao giờ có ý nghĩ muốn dùng tới nó.

Điện thoại được nối máy.

“Alo?” giọng nói trong trẻo vang lên, anh đề xuống tâm trạng chán ghét của mình, lạnh lùng mở miệng: “Phương Văn Dật, có phải chính cậu lấy chìa khóa của tôi không?”

“Gi?” cậu vô cùng kinh ngạc hỏi: “Nói gì vậy? mà, ai vậy?”

Lăng Thịnh Duệ nói: “Ở nhà, tôi biết tối hôm qua là cậu.”

“Anh là. . . Lăng thúc?”(*) Phương Văn Dật hình như cái gì cũng không biết, ngữ khí vô cùng vô tội.

(*) hết biết phải dùng từ gì thế vô rồi, thực chất tui không muốn dùng từ “thúc” chút xíu nào. . . . Để chú thì xa lạ quá. . .

“Trừ tôi thì còn ai nữa?” đang trong cơn giận dữ, anh gầm nhẹ: “Rốt cuộc tôi đắc tội gì với các người, Phương gia các người hết lần này tới lần khác cứ quần lấy tôi không chịu buông? Vô sỉ cũng có hạn thôi, những chuyện cậu làm tối qua, có thể qui vào tội xâm phạm bất hợp pháp, chỉ những kẻ trộm cắp mới làm chuyện đó thôi.”

Anh nói xong, Phương Văn Dật không lập tức lên tiếng, cả hai bên đều trầm mặc, không khí vô cùng áp lực.

“Ha ha ha!” Trước khi anh kiềm chế không được nữa, Phương Văn Dật mới đột nhiên nở nụ cười, không hề biện hộ cho mình: “Xem ra anh không ngờ như tôi tưởng, anh đoán đúng. . . . Người đó là tôi.”

Anh cắn răng: “Trả lại cho tôi.”

Phương Văn Dật cười lạnh, không chút lưu tình cự tuyệt: “Không có chuyện đó đâu.”

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” anh cả giận nói: “Đó là chìa khóa của Chu Dực!”

“Xem ra tối qua làm anh vẫn chưa đủ nhí, xem anh còn khỏe chưa kìa, còn có sức rống giận với tôi nữa, Chu Dực điều giáo anh không tệ, tôi cá là anh

đủ tư cách làm một công cụ tiết dục tiêu chuẩn rồi đó.” Phương Vân Dật lạnh lùng châm chọc.

“Cậu, khôn nạn!” Lăng Thịnh Duệ đỏ cả hai má, những lời nói hạ lưu của cậu khiến anh chịu không nổi.

Phương Vân Dật cười lạnh: “Đúng vậy, cái này anh đã biết, tôi là đồ khôn, vậy chắc anh cũng hiểu, không thể nói lý lẽ với đồ khôn rồi, đồ khôn cũng không thể làm những hành vi chính nhân quân tử ngu xuẩn đó, chỉ cần thứ tôi muốn, cho dù dùng thủ đoạn gì, thì có gì quan trọng?”

“Cậu!” xem chút làm anh tức phun máu, tài ăn nói của anh vốn không tốt, bây giờ còn gặp người không nói đạo lý, tức đến mức một câu cũng không thốt ra được.

“A, sợ quá đi.” Trầm mặc của anh khiến Phương Vân Dật vô cùng đắc ý: “Tôi có thể xác minh chính xác cho anh một chuyện, đó là tuyệt đối không trả chìa khóa lại cho anh, tôi biết Chu Dực sẽ không về nhà vài ngày, cho nên tôi có thể tùy ý ra vào căn nhà đó, đến lúc đó, tôi muốn làm anh ra sao thì làm...”

Những lời lái nhai của Phương Vân Dật, khiến da đầu anh tê dại.

“Còn nữa, mặc kệ anh có quyền rũ bất cứ thằng đàn ông nào khác, cuối cùng anh vẫn là người của tôi, cho dù dùng bất kỳ cách gì, tôi cũng sẽ bắt anh về...”

Tính cách của cậu vẫn rất trẻ con, nhưng lại khiến anh khiếp đảm vô cùng, anh hiểu rõ cá tính của tiểu ác ma này, luôn nói được làm được, không màng đến hậu quả thế nào.

Lo lắng cậu thật sự làm ra chuyện gì, anh khẩn trương nói: “Phương Vân Dật, cậu đừng quá đáng!”

Cậu cân nhắc suy nghĩ: “Hả? Quá đáng ra sao, giống tôi qua á hả?”

Lăng Thịnh Duệ càng lúc càng xung khí: “Chu Dực sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Làm một người đàn ông, anh thật sự không muốn lấy một người đàn ông khác ra làm bia đỡ đạn, nhưng trong tình huống này, thật sự không còn cách nào khác.

“Anh nghĩ, tôi sẽ sợ bị uy hiếp sao?” bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười nhạt: “Nói cho anh biết, Chu Dực kia tôi không để vào mắt, tùy tiện tìm người đến kết liễu hắn ta còn được, anh muốn xem không?”

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

Biết nói nữa cũng không có tác dụng gì, anh đành cúp điện thoại, rồi nhìn điện thoại thù người ra.

Nhưng, chỉ mới một giây sau, âm thanh điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Anh bị dọa nhảy dựng, vô ý thức bắt lấy điện thoại, chỉ là vừa nhìn đến dãy số trên màn hình, nó nằm ngoài dự đoán của anh.

Phương Vân Dật....

Sự thật chứng minh, Phương Vân Dật đã bắt đầu sống chết bám lấy rồi.

Anh rất hối hận đã gọi vào dãy số này, chuyện không được giải quyết mà còn chọc giận đối phương.

Đầu đau như búa bổ, anh vô lực quay về giường.

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

Làm anh nhảy dựng lên thiếu chút nữa là trực tiếp lăn xuống giường, bây giờ, là ai tới đây?

Chẳng lẽ là Phương Vân Dật?

Anh không hề động dậy, lẳng lẳng ngồi trên giường, một thân mồ hôi lạnh chảy xuống, tiếng chuông vẫn cứ vang lên, khiến thân thể anh cũng run theo.

Giọng nói uy hiếp lúc này của cậu vang vọng bên tai anh, lẽ nào cậu ta làm nhanh vậy sao?

Tiếng chuông cuối cùng cũng dừng lại, tâm trạng đang treo lơ lửng của anh cuối cùng cũng rơi xuống, vốn đang hỗn loạn cuối cùng cũng tĩnh táo lại, lúc này mới nghĩ đến, nếu Phương Vân Dật có chìa khóa đã tự mở cửa ra rồi, anh cười khổ, ngay lúc này lại ngu ngốc không nghĩ ra? Ngay cả chuyện này cũng không nghĩ tới.

Anh đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, xem người bên ngoài là ai, cau mày, vẻ mặt vô cùng buồn bực.

Là Chu Tường....

Anh nhú mày, cậu ta tới làm gì?

Anh không định mở cửa, nhưng Chu Tường cứ đứng đó không đi, rõ ràng biết anh ở nhà, hiện giờ cậu là một thần tượng nổi tiếng, nếu đứng bên ngoài sẽ làm người khác chú ý, anh suy nghĩ một chút, tuy không tình nguyện, nhưng cũng mở cửa.

“Lãng thúc.” Thấy anh, khuôn mặt Chu Tường tươi cười xán lạn.

Chống lại ánh dương quang từ khuôn mặt tuấn tú của cậu phát ra, anh nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi: “Cậu tới làm gì?”

“Đến xem anh, anh tôi vài ngày không thấy, chắc hẳn là đi công tác rồi, tôi sợ anh buồn chán, nên mới tới xem anh.” Chu Tường cười nói.

Anh nhú mày nhìn cậu, nội tâm lên tiếng, ở chung với người này, không an toàn chút nào.

“Không cần đâu.” Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, từ vui vẻ chuyển sang u uất, Chu Tường giống như đã thay da đổi thịt, cá tính thay đổi, không còn bốc đồng cuồng bạo như trước nữa, mà trở nên rộng rãi hơn nhiều, anh bây giờ, giống một thiếu niên sáng chói hơn.

Cũng vì vậy, khiến thái độ của anh hòa hoãn hơn nhiều.

“Nhưng mà khó khăn lắm tôi mới có một ngày nghỉ ngơi, chẳng lẽ anh muốn tôi cô đơn đến rồi đau khổ quay về sao?” anh cự tuyệt, khiến Chu Tường thấy thất vọng.

“Nếu nghỉ ngơi, vậy tốt nhất cậu nên ngủ một giấc đi.” Anh nói.

Chu Tường không vì anh lãnh đạm mà tang thương, giờ mi nói: “Tôi không thiếu ngủ, chỉ là sợ ở một mình lại làm chuyện ngu ngốc, nếu vậy tôi cũng chỉ có thể đi chung với mấy đứa bất lương vậy.” Biểu tình của cậu hơi ủy khuất: “Rõ ràng tôi đã cải tà quy chính, anh nỡ đẩy tôi về con đường đó sao?”

Gương mặt anh tràn đầy hắc tuyến, tiểu quỷ chết tiệt, dám uy hiếp anh.

Tuy không muốn để ý tới người này, nhưng dù sao cũng là em trai của Chu Dực, anh không muốn làm lớn chuyện, đành bắt lực nói với Chu Tường: “Haizz, cậu vào đi.”

Chu Tường không chút khách khí bước vào, ý cười thỏa mãn tràn ra cộng thêm một tia giảo hoạt hiện lên trong mắt.

Lăng Thịnh Duệ đóng cửa mới sực nhớ mình chưa đi tắm, trong người vẫn còn cái đó. Sợ bị Chu Tường phát hiện, anh nhanh chóng vào phòng tắm.

“Cậu xem TV đi, tôi đi tắm.”

Chu Tường gạt đầu, ánh mắt đơn thuần tựa như một chú chó không lừa.

Nhìn cậu thiếu niên ánh mắt nhu hòa cao hơn mình nửa cái đầu này, làm anh cảm thấy thực đau đầu.

Anh mắt chặt chẽ bám vào người anh, ý cười luôn luôn dịu dàng, chỉ là, nụ cười đó khi Lăng Thịnh Duệ xoay người lại đưa lưng về đã hoàn toàn biến thành kinh ngạc.

Đằng sau cổ anh, vẫn còn vô số dấu hôn ngân tinh sắc, thậm chí còn cả dấu răng vô cùng chính tề...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 33: Lớp Ngụy Trang Đằng Sau Bộ Mặt Thật

Quá trình tắm cực khổ không gì sánh được, anh dùng phần lớn thời gian mới rửa sạch được những thứ Phương Vân Dật để lại sâu trong cơ thể mình, sau khi tắm xong, anh mặc một chiếc áo sơ mi và quần thoải mái đi ra, một bên lau tóc, một bên hỏi Chu Tường: “Bây giờ cậu là ngôi sao lớn, sao có nhiều thời gian rảnh rỗi mà qua đây vậy?”

Chu Tường dường như hơi thất thần, cứ nhìn chăm chăm trên bàn thờ ra, Lăng Thịnh Duệ gọi vài tiếng cậu mới định thần lại.

Sắc mặt cậu rất khó coi, nghiêm mặt trừng mắt nhìn anh. Động tác của Lăng Thịnh Duệ chợt cứng ngắc, cảnh giác nhìn cậu: “Sao vậy, nhìn tôi làm gì?”

Nội tâm anh trở nên căng thẳng, khăn trương nắm chặt tay, âm thầm đề phòng cậu.

“Không có gì.” Chu Tường quay đầu, rầu rĩ nói.

Anh thấy hơi lạ, nhưng lại thờ phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng người này đột nhiên sẽ nổi giận lên, vừa rồi ánh mắt của cậu ta thật dọa người.

Anh mở tủ lạnh lấy trái cây ra, đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống vị trí xa nhất với Chu Tường cách bàn trà, mở TV lên.

Chu Tường ngồi yên không nhúc nhích.

Tiếng nhạc du dương trong TV truyền ra, trên TV vừa hay đang phát chương trình ca nhạc, Lăng Thịnh Duệ liếc nhìn màn hình một chút, muốn đổi kênh, hình ảnh lại chuyển góc qua một thiếu niên đặc biệt, Lăng Thịnh Duệ hơi thất thần, tay cầm điều khiển dừng lại giữa không trung.

Đó là một người MV (*), thiếu niên áo trắng ngồi trên ghế tự đàn và hát, hình ảnh đã được xử lý, toàn bộ cảnh vật đều có vẻ rất nhẹ nhàng, tựa như một cảnh mộng, thiếu niên rất xinh đẹp, được không khí vây ở giữa trung tâm, đẹp đến nỗi khiến mắt người ta không thể nào rời mắt được.

(*) MV: là music video – tức là clip của bài hát

Mà nam diễn viên trong MV kia, chính là Chu Tường đang ngồi bên cạnh anh đây.

Nhìn đôi mắt tràn đầy kinh ngạc và gương mặt đờ ra của anh, khóe môi Chu Tường câu lên một đường cong.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, kinh ngạc nhìn Chu Tường, anh cũng là một người ham mê âm nhạc, chơi guitar cũng được,.... Nhìn gương mặt phoi phới kia, giọng hát hoàn mỹ, âm sắc của cậu rất hay, biêng nhác nhưng đầy nam tính, phối hợp với tiếng đàn guitar trong trẻo kia, nghe không rời tai được.

“Bài này, là cậu viết?” Lăng Thịnh Duệ chỉ vào TV hỏi.

Chu Tường đang lẩn quẩn trong suy nghĩ về những dấu vết khả nghi đằng sau gáy anh, nhưng biểu tình tán thưởng của anh lại khiến cậu lảng lảng. Vì vậy cậu cười nói: “Đúng, đặc biệt viết vì anh đó.”

Anh tưởng rằng cậu chỉ nói đùa thôi, nhưng ánh mắt của cậu vô cùng nghiêm túc, khiến anh không được tự nhiên cho lắm...

Bối cảnh MV rất đơn giản, nhưng bao gồm rất nhiều hàm ý, chính là bài ca đó, biểu tình của cậu là đau thương, ca từ chính là lời hối lỗi vì đã tổn thương người kia còn kèm thêm là biểu hiện hàm ý – yêu thương, lại thêm được ánh đèn làm phụ trợ, Chu Tường hiển nhiên trở thành một thiếu niên si tình đầy u thương.

Âm nhạc du dương, giữa dòng nhịp điệu, anh cúi thấp đầu.

“Anh tha thứ cho tôi được không?” Chu Tường nhỏ giọng hỏi.

Anh không trả lời, anh biết mình nhẹ dạ, nhưng anh không cách nào quên được chuyện này, hơn nữa, anh biết Chu Tường ôm một giấc mộng hảo huyền với mình, anh không muốn cậu cứ thế sa ngã vào chuyện không thể nào cứu vãn được, anh phải chém đứt nó trước khi không kịp nữa.

(Kaze: thúc có cái cũng không đứt hết với mấy anh đâu nhá:v)

“Không được.” anh mặt không đổi sắc nói với Chu Tường.

Chu Tường cúi đầu: “Tại sao? Tôi đã toàn tâm toàn lực bù đắp cho anh rồi.”

Âm thanh của cậu càng ngày càng thấp, hầu như là bị lấn áp hoàn toàn bởi tiếng TV, nhưng nó lại truyền đạt vào tai Lăng Thịnh Duệ rõ mồn một.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của thiếu niên, khiến nội tâm anh mềm xuống, chút nữa là nói ra lời tha thứ, nhưng là vẫn cố gắng nhịn xuống được. trong giọng nói càng cứng rắn hơn, anh cười khổ: “Sao cậu cứ mong tôi tha thứ cho cậu? Thật ra cậu không cần phải quá để ý đến tôi.”

Chu Tường ngẩng đầu, hầu kết trượt lên trượt xuống: “Tôi thích anh, không, tôi yêu anh.”

(Kaze: tốt lắm con giai (thay lời tác giả:v)

~, anh đã tỏ tình, nhưng rất tiếc các tiền bối còn thất bại hướng hồ chi anh:3)

Lăng Thịnh Duệ nói: “Điều cậu nói không phải là yêu, chỉ là vì cậu không có được sự quan tâm của Chu Dực nên mới muốn trả thù cậu ấy thôi.”

Chu Tường cực lực biện giải cho mình: “Đúng là đã từng như vậy, nhưng sau này tôi mới phát hiện ra mình thật lòng, đó là tôi yêu anh, lúc đó tôi cũng có hơi nghi ngờ, hoài nghi cảm giác của tôi, nhưng lại phát hiện là không phải.”

Anh nhắm mắt lại, hạ giọng nói: “Tôi là vợ của anh cậu...”

“Tôi biết.” Chu Tường nhìn như không thêm quan tâm.

“.....”

“Cho nên sau này cậu đừng tới nữa,, nếu tôi đã quyết định ở cùng với anh cậu, thì tuyệt đối sẽ không có quan hệ gì với cậu, cậu bỏ cuộc đi.” Anh cắn

răng, lạnh lùng nói.

Hy vọng cuối cùng bị đánh vỡ, Chu Tường mất hết ý chí, con tức giận dâng lên, ánh mắt cậu dần dần lạnh hơn.

Cậu vốn không phải là người có tính tình tốt đẹp gì, một mực giả trang thành người ôn nhu trước mặt anh, cũng chỉ là muốn giành được cảm tình của anh mà thôi, nhưng kết quả đạt được hiện tại khiến cậu thất vọng vô cùng.

“Anh cũng biết mình là người tình của anh tôi à.” Chu Tường từ trên sofa đứng lên, cười lạnh nhìn Lăng Thịnh Duệ: “Anh luôn miệng nói sẽ không chấp nhận qua lại với tôi, cũng giống như nói anh trung tình với anh ấy, vậy tại sao tôi qua anh lại lên giường với người đàn ông khác?”

Nháy mắt sắc mặt anh trắng bệch: “Cậu, nói bậy gì đó...”

Cậu chậm rãi đi đến trước mặt anh, cúi đầu, trong mắt tràn đầy tức giận và khinh thường: “Có phải nói bậy hay không, chỉ mình anh mới biết.”

Ép sát thân dưới, hai tay Chu Tường khoát lên vai anh, từ từ dời về sau. Theo bản năng anh muốn đẩy cậu ra, nhưng toàn thân bủn rủn không thể nào xuất toàn lực ra được, tối qua Phương Văn Dật gần như vắt toàn bộ thể lực của anh rồi, bây giờ, căn bản anh không còn lực phản kháng nữa.

Anh kinh ngạc nhìn cậu, gian nan mở miệng: “Cậu, muốn thế nào?”

Chu Tường không trả lời, ngón tay vân vê sau ót anh, chậm chạp nói: “Xem ra tối qua người đó điên cuồng lắm nhỉ, hết như bọn chó điên.”

(Kaze: đúng là vậy đó... “Phong cầu” – chó điên -_-)

Nhất thời anh không nói được gì, gờ tay sờ vào chỗ đó, sắc mặt càng trở nên khó coi.

“Không phản đối sao.” Chu Tường thu tay lại, để lên hai bên tay vịn, vây Lăng Thịnh Duệ vào giữa: “Tôi không biết tại sao đã có anh tôi rồi, anh lại vẫn tìm người khác yêu đương vụng trộm, bất quá, nếu là vậy thì tôi cũng có thể tham gia đúng không?”

Anh khàn giọng nói: “Không phải như cậu tưởng đâu.”

“Vậy thì tại sao?” nụ cười của cậu càng ngày càng xán lạn, nhưng không hề có bất cứ nhiệt độ nào: “Lẽ nào anh muốn nói, người đó cưỡng bức anh?”

Lăng Thịnh Duệ mấp máy môi, không phát ra được tiếng nào, chỉ vô lực gật đầu.

“Anh cho rằng tôi tin anh sao?”

Anh cắn môi dưới nói: “Người đó lấy chìa khóa của tôi, tôi cũng không biết, khi đó có uống một chút rượu tôi còn tưởng Chu Dực trở về.”

Ánh mắt anh cực kỳ vô tội, khiến chút nữa là Chu Tường đã tin anh, nhưng lại thấy lý do quá mức gượng ép.

“Làm sao tôi tin anh được?” Chu Tường nói.

Anh thở dài: “Tôi không có cách nào để cậu tin được, nhưng chỉ xin cậu đừng nhắc lại chuyện này nữa, chuyện này rất phức tạp, một thời gian ngắn cũng không giải thích rõ được.” Dừng một chút, anh bổ sung: “Tôi thật lòng thích anh cậu, cậu ấy rất tốt, nếu cậu ấy không nói chia tay trước, tôi nhất định ở với cậu ấy cả đời.”

Nhắc đến Chu Dực, khuôn mặt anh trở nên ôn nhu lạ thường, nhưng trước mặt Chu Tường cậu chỉ thấy vô cùng ngứa mắt.

Biểu tình mềm mỏng này, vì sao lại không thuộc về cậu. ...

Trong lòng Chu Tường dấy lên ngọn lửa đỏ ky, rất nhanh đã găm nuốt lý trí cậu. lúc này, cậu hận không thể trực tiếp đè người này xuống sofa, hung hăng chà đạp anh, xé rách nét mặt ôn hòa đó, khiến anh phải khóc lóc cầu xin dưới thân mình.

Cậu cảm thấy, mình sắp điên rồi. ...

Rõ ràng là một người đàn ông hèn hạ, vô dụng thế này, tại sao lại khiến cậu mê muội đến thế?

Chu Tường mơ màng, tay bắt lấy tay anh, lòng bàn tay cậu rất nóng, kẻ sát vào mu bàn tay anh, khiến cậu như một con thú bị tổn thương cần an ủi.

Cậu cúi đầu, gương mặt tiến sát vào anh.

Trong lòng anh hoảng loạn, nhưng cứ như bị điểm huyệt rồi không động đậy được, chỉ có thể mờ mờ nhìn mặt đối phương đến gần mình.

Môi cậu gần sắp tiến sát vào môi anh, đồng thời, một quyền của Lăng Thịnh Duệ cũng dừng ở bụng cậu, đó gần như là xuất toàn lực ra một quyền.

Chu Tường kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay che bụng lại. anh nhân cơ hội đẩy cậu ra, chạy ra sau sofa trốn.

“Khốn! anh dám đánh tôi. ...” Cậu ngẩng đầu, vẻ mặt vẩn vơ.

“Cậu ra khỏi đây ngay cho tôi!” Lăng Thịnh Duệ xanh mặt.

Một quyền của anh thật ra không nặng, nhưng toàn bộ cố ý đánh vào dạ dày cậu, đó là nơi yếu thể nhất, hơn nữa cậu chưa ăn sáng, dạ dày hiện đang trống tuếch, càng thêm mảnh mai. Cậu gấp thắt lưng, đau đến hts từng ngum khí.

“Anh,qua độc ác....” Chu Tường nước mắt lưng tròng trừng anh.

Vốn anh đang rất giận, nhưng Chu Tường hình như rất đau đớn, anh không khỏi có chút lo lắng, vì vậy thử hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Thái dương cậu nổi đầy gân xanh: “Anh thử đi rồi biết.”

Anh cười khở, nhớ lại, thật ra tôi thử rồi, không chỉ bị Phương Nhược Thần đánh, mà còn là đánh thẳng vào viện luân...

Đỡ Chu Tường ngồi xuống, anh rót cho cậu một ly nước nóng, đưa cho cậu, Chu Tường nhận lấy, uống một ngum. dòng nước ấm chậm rãi chảy theo thực chảy xuống nơi bị thương, cảm giác ấm áp khiến cơn đau kịch liệt của cậu giảm đi không ít.

“Nếu không phải cậu đột nhiên làm vậy, tôi cũng đâu đánh cậu.” anh có chút áy náy.

Chu Tường không khách khí trách móc: “Chỉ là thân mật một chút thôi, anh phản ứng quá rồi, nếu lúc này anh lỡ đánh mạnh thêm chút nữa, thì dạ dày của tôi không chừng hỏng luôn rồi.”

Anh khép mi mắt, một lúc sau mới nói: “Tôi mới nhớ tới chuyện cậu làm trước đây.”

Chu Tường lập tức yên tĩnh lại.

Trong phòng khách chỉ còn tiếng TV âm ỉ thôi.

“Xin lỗi, tôi không ngờ chuyện đó ại tạo cho anh bóng ma lâu vậy.” Chu Tường nhỏ giọng nói: “lúc đó cũng vì anh tôi không thêm để ý đến tôi, cho nên trong lúc mất lý trí mới làm ra chuyện đó, sau này tôi rất hối hận, vẫn mong anh tha thứ cho tôi.”

Anh thờ dài, ngồi xuống: “Quên đi, khi đó cậu còn nhỏ.”

“Thật ra khi đó....”

Chu Tường muốn giải thích, nhưng anh lại khoát tay, ý bảo cậu không cần nói gì nữa, cậu không thể làm gì khác hơn là phải tự động dừng lại.

Hai người rơi vào trầm mặc.

Đợi cho cơn đau biến mất, anh nói với Chu Tường: “Không còn sớm nữa, cậu mau về nhà đi, còn nữa....” anh do dự một chút, nói: “Sau này đừng.... tới đây nữa.”

Chu Tường cũng không tức giận: “Không có khả năng.”

Lăng Thịnh Duệ che trán: “Cậu đến rồi thì thế nào? Chúng ta không có khả năng tiến tới đâu hết.”

Chu Tường cười rất thành thực, nhưng ánh mắt lại khác nhau một trời một vực, vừa rồi cậu đã xé bỏ lớp nguy trang trước mặt anh, cũng không định giả vờ nữa, nếu anh không chịu phục tùng, thì đành cưỡng ép thôi.

Chu Tường cười nói: “Đúng vậy, không có khả năng vì nó là khẳng định.”

(Kaze: ý là chuyện có quan hệ với nhau không phải là khả năng mà là chuyện nhất định ấy...)

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn cậu.

Chu Tường cười cười đứng trước mặt anh, bộ dạng như đã quyết định chắc chắn rồi: “Tôi thật sự yêu anh, cũng không định tiếp tục đè ép nó nữa, cái cảm giác này đau khổ lắm, tôi biết anh tôi cũng có cảm giác như tôi, nhưng tôi có quan tâm anh ta chẳng nữa cũng không vì anh mà buông tha anh, cho dù cùng anh ta chia sẻ anh, tôi cũng chịu.”

(Kaze: hí hí hí hí...)

Nghe cậu nói, anh có cảm giác như mình nghe lầm rồi.

“Cậu điên rồi....”

“Tôi không điên, chỉ là yêu anh đến phát cuồng thôi.” Chu Tường cười nói.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng bệch: “Anh cậu nhất định không đáp ứng đâu.”

Chu Tường nói: “Nhưng anh khác, chỉ cần chúng ta không nói, làm sao anh ta biết được.”

“Chuyện đó là không thể, tôi tuyệt đối không chấp nhận, quá hoang đường.” Lăng Thịnh Duệ chắc như đinh đóng cột cự tuyệt cậu.

“Những bức hình khi đó, tôi còn giữ, nếu không muốn cho anh tôi thấy, anh nhất định phải đáp ứng tôi.” Bằng bất cứ giá nào, nếu không chiếm được tâm của anh, thì thân thể cũng đủ rồi, cậu thà... để anh hận cậu cả đời, cũng tuyệt không muốn đánh mất người đàn ông này.

Lăng Thịnh Duệ đầu vàng mắt hoa, thân thể lay động một chút, vội vàng đỡ lấy sô pha.

Anh khó có thể tin được nhìn thiếu niên trước mặt mình, đôi phương đang nhìn anh, trên khuôn mặt tươi cười không có lấy một tia tạp chất nào. Người nghệ sĩ này, cậu với tên còn đồ tính tình lỗ mãng hoàn toàn là hai người khác nhau, cả người phúc tạp đến đáng sợ, hầu như mỗi lúc một dạng, mềm yếu có, ngây thơ có, tàn bạo có, thậm chí còn vô cùng điên cuồng, anh không phân được, đầu mới là con người thật của cậu.

Dù thế nào đi nữa, nó đều khiến anh thấy xa lạ.

“Đồng ý chứ?” Chu Tường hỏi.

Lăng Thịnh Duệ do dự, hồi lâu không trả lời.

Chu Tường cũng không sốt ruột, chậm chậm nói: “Có lẽ, anh tôi cũng không đủ sức uy hiếp nhỉ, nếu tôi tung cái này lên mạng, để cho người khác xem thì thế nào?”

Lăng Thịnh Duệ giả vờ trấn định: “Cậu không có khả năng làm vậy, nếu làm vậy cậu cũng thân bại danh liệt thôi.”

Chu Tường khoát tay nói: “Anh nghĩ tôi ngu xuẩn thế cơ à? Tôi tự động sẽ chỉnh cho mặt mình không được nhận dạng, sẽ không ai nhận ra. Hơn nữa bây giờ tôi có thân phận gì? Là người mẫu nổi tiếng, cho dù có bị nhìn, thì anh nghĩ có ai tin? Hình tượng của Chu Tường vĩnh viễn là một thiếu niên trong sáng thanh cao, sao lại làm ra chuyện đồi bại này được.”

(Kaze: giỏi lắm!!!!)

Chu Tường một hồi phân tích rõ ràng vấn đề, khiến anh không nói được lời nào, anh biết lời Chu Tường nói là thật, nếu mấy bức ảnh được tung ra, người bị hại chỉ có thể là anh.

Anh cắn răng, phần nộ nhìn Chu Tường: “Cậu thật sự là một tên vô lại! uổng công tôi nghĩ cậu đã cải tà quy chính rồi.”

Anh không hề biết, để bước chân vào được làng giải trí, nếu không có một ít thủ đoạn tuyệt đối không thể trụ vững được, ở nơi long tranh hổ đấu, nguy hiểm chất đầy này thì Chu Tường như dòng nước trong sớm đã không còn là cậu thiếu niên đơn thuần kia nữa rồi.

Chu Tường khép mắt lại, không để cho anh thấy được tia tổn thương trong mắt mình, cậu nói: “Tùy anh thôi, dù sao thì chuyện quay đầu lại đã không có khả năng rồi, anh chỉ có hai lựa chọn.”

“Cậu không thể làm vậy, cậu đã từng tổn thương tôi, không thể lại tiếp tục phá hủy tôi nữa.” Anh tuyệt vọng nói.

Chu Tường mặt không đổi sắc: “Anh không còn lựa chọn nào nữa.”

Cậu quyết tâm ép buộc anh đến cùng, cho dù anh có cầu xin cũng vô dụng, anh tức tối nhìn thiếu niên tuấn tú trước mặt, cảm thấy xấu xí vô cùng, hận không thể bước lên xé toạc nó ra: “Tại sao một người tốt như Chu Dực lại có một đứa em không ra gì như cậu chứ?”

Chu Tường cười lạnh: “Có thật anh cho rằng anh ta cái gì cũng tốt? nếu như anh biết được bộ mặt thật của anh ta, sợ anh nghĩ cũng không dám, chúng tôi cùng một nhà nuôi dưỡng ra mà.”

Lời nói của cậu hoàn toàn chọc giận anh, anh chỉ vào cậu, tức giận đến mức âm thanh run rẩy: “Cậu nói vậy, Chu Dực là người thế nào, tôi rõ hơn cậu, đừng bôi nhọ cậu ấy!”

“Bôi nhọ?” nụ cười chế nhạo trên mặt Chu Tường càng ngày càng rõ ràng hơn: “Có phải bôi nhọ hay không, sau này anh nhất định sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Hình Tượng Sụp Đổ

Cuộc tranh chấp của cả hai, cứ thế kết thúc không vui, Lăng Thịnh Duệ trừ trước đến nay ngôn ngữ vốn không được nhiều bị Chu Tường làm cho nói

không được gì, tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Chu Tường đi đến trước mặt anh, trên mặt vẫn là nét cười nhàn nhạt, không nói gì.

Lăng Thịnh Duệ chỉ ra cửa: “Cậu ra ngoài ngay cho tôi.”

Chu Tường không giận, chỉ cười nói: “Tất nhiên, chỉ là không phải bây giờ.”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cậu, cả người đều run lên.

Tay Chu Tường xoa bóp mặt anh, Lăng Thịnh Duệ không dám động đây, đứng trước mặt đây chính là thiếu niên đang bước vào độ tuổi phôi phôi, mà anh thì đã trung niên rồi, thể lực và sức chịu đựng đều đã xuống dốc, anh biết mình không phải đối thủ của cậu.

Hơn nữa cho dù có trẻ lại mười năm, cũng chưa chắc đã thắng nổi Chu Tường.

Nhìn thần sắc điên cuồng trong mắt Chu Tường, anh không khỏi lo lắng hơn.

“Đừng sợ, tôi làm thôi sẽ không ăn anh đâu.”(*) nỗi sợ hãi trong mắt Lăng Thịnh Duệ không phải thứ cậu mong mỏi, điều cậu muốn, không phải như vậy, mà là sự ôn nhu của người đó.

Thế nhưng, tất cả những điều đó vĩnh viễn chỉ là mộng tưởng xa vời của cậu thôi...

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ tràn đầy chán ghét, anh không dám nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là chuyển đường nhìn đi, không nhìn đến Chu Tường làm lòng anh tràn đầy sự ghê tởm đó.

Chu Tường cảm giác như lòng mình như bị dao cứa mạnh vào.

Lăng Thịnh Duệ vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị xâm phạm rồi, nhưng Chu Tường không động thủ, sau một lát, tay cậu rời khỏi mặt anh, đứng trước mặt anh.

Lăng Thịnh Duệ kỳ quái nhìn cậu.

Vậy thôi sao?

Hai tay Chu Tường đút vào túi quần, vẻ mặt lười biếng nói: “Tôi biết anh đang suy nghĩ cái gì, anh đang nghĩ, tại sao tôi không trực tiếp làm anh, đúng không?”

Lăng Thịnh Duệ im lặng.

“Tôi có thể khẳng định với anh, tạm thời sẽ không làm chuyện gì, anh không cần lo tôi sẽ ép anh lên giường với tôi, tôi không làm loại chuyện đó đâu.”

(Kaze: ... xí!!!)

Đương nhiên anh sẽ không tin lời cậu nói, mà Chu Tường cũng không thêm quan tâm.

Cậu tiếp tục nói: “Tôi không bức anh chia tay với anh tôi, dù sao anh cũng thích anh ấy, nhưng tôi tuyệt đối không buông tha thả anh đi đâu, cuộc gặp của chúng ta sẽ tiến hành trong âm thầm, anh có thể giữ bí mật, giấu đi quan hệ của chúng ta, nhưng nếu anh không thể chịu đựng được nữa thì cứ việc nói cho anh ấy biết.”

Anh cúi đầu, không trả lời lại.

Chu Tường không quan tâm, cậu biết cho dù không thể chấp nhận được đi nữa thì người đàn ông đó vẫn sẽ đáp ứng.

Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ mới gian nan gật đầu.

Mặc dù đã sớm biết kết quả, nhưng ngay thời khắc người kia gật đầu đồng ý, cậu vẫn cảm thấy trong lòng phôi phôi vô cùng, giây phút này, cậu đợi lâu lắm rồi.

Chu Tường ôm lấy Lăng Thịnh Duệ, ngay trên môi anh nhẹ nhàng hôn một cái.

Lăng Thịnh Duệ ngây ra đón lấy nụ hôn, cũng không tránh đi, nhưng thần sắc trong mắt đầy áp bức và nhục nhã.

Chu Tường cảm thấy mình nên tỉnh táo lại một chút, cậu biết mình ở đây, chỉ khiến người đàn ông an phận trung thực này càng thêm khó chịu mà thôi.

Chuyện này cần phải có thời gian để thông suốt, Chu Tường cảm thấy mình thật bi ai.

“Ha ha, cứ vậy đi, tôi đi trước.” Thả anh ra, Chu Tường xoay người rồi đi, khi đi đến cửa thì quay đầu lại: “Đúng rồi ..., buổi biểu diễn vào cuối tuần này, tôi chờ anh đó.”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Đi ra khỏi cửa lớn, Chu Tường dừng lại một chút, dáng vẻ tươi cười của Chu Tường khi ra khỏi nhà Chu Dực đã không còn nữa, bây giờ chỉ còn lại là khuôn mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

Gương mặt vui vẻ vừa rồi đã biến mất, lúc này đây, cậu có một chút xúc động và hối hận.

Đúng là trên tay cậu có những bức ảnh của Lăng Thịnh Duệ, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy nó ra đăng tải khắp nơi. Cậu vẫn luôn tưởng tượng đến chuyện Lăng Thịnh Duệ ở chung một với mình, thì làm sao cậu có thể làm chuyện kinh khủng đó được chứ? những bức ảnh kia cậu đã xem lại vô số lần, mỗi lần nhìn thấy trên màn hình lớn cảnh chính mình đối xử tàn nhẫn với người người đàn ông đó, cậu vô cùng hối hận, nhưng đồng thời cũng nhin không được ham muốn đốt cháy cơ thể mình. Cậu bị vấy trong hai loại tình cảm đối lập nhau, cả người giống như bị chia thành hai nửa.

Cậu đã từng thề, không bao giờ... tổn thương người đàn ông ôn nhu này nữa, nhưng bây giờ, cậu nuốt lời rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vốn đang rất trong xanh nhưng bây giờ đã u ám đi rồi, xem ra sắp có một cơn mưa to rồi đây.

Chu Tường đi nhanh hơn, vội vàng rời khỏi.

Lăng Thịnh Duệ không xem được buổi biểu diễn của Chu Tường.

Chuyện là đang trong lúc chờ buổi biểu diễn, thì vài ngày trước ban tổ chức đã bị buộc phải hủy bởi công ty Chu Tường, nguyên nhân chính là trước một ngày có một nhà báo đã đăng trên tạp chí bia đầu một tin tức, nội dung chính là những bức ảnh về cảnh hoan ái của một thần tượng nổi tiếng.

Nội dung bài báo vô cùng tỉ mỉ, bao gồm toàn bộ quá trình với nam thần tượng này.

Bài miêu tả trên báo trông vô cùng chân thực,, trên bài viết toàn là hình ảnh, và những câu miêu tả chỉ trích gay gắt,tuy hình ảnh không được rõ ràng cho lắm, nhưng cũng đủ để thấy được gương mặt của vị siêu sao kia.

(**)中間還穿插了幾幅打了馬賽克的視頻截圖, (Kaze: xí... :v)

Đó chính là Chu Tường.

Bài báo cũng không tìm được người còn lại trong ảnh là ai, gương mặt đã qua xử lý không thấy rõ được, nhưng xem xét về cơ thể thì không nghi ngờ gì, người còn lại cũng là một người đàn ông.

Bài báo vừa ra lò, phản ứng dư luận bùng nổ mạnh mẽ, ngày hôm sau gần như tất cả các trang đầu bài báo toàn là tin tức đó, lập tức lan tràn, dẫn đến rất nhiều hậu quả: công ty đình chỉ mọi hoạt động của Chu Tường, tất cả các sao có quan hệ với cậu đều đồng loạt phải sạch, một số ngôi sao hạng trung lại được phỏng vấn, lòng đầy căm phẫn nói cậu là một tên bại hoại của làng giải trí, thậm chí người cùng khóa với cậu, cũng ả ý bảo chính mình từng bị cậu quấy nhiễu qua.

(Kaze:khôn nạn!!!... mà...dịch cái đoạn trên đó đã man quá trời ơi TT^TT)

Nhà báo vây quanh bốn bề, đông nghẹt không lối hồng trước cửa công ty của Chu Tường, ý đồ thu thập ít thông tin có giá trị cho mình.

Lời qua tiếng lại, vốn là một ngôi sao sáng giá, mà chỉ qua một đêm đã đầy rẫy tiếng xấu về mình, trở thành ngôi sao thất thời và là tiêu đề bàn tán cho các bài báo lớn.

Từ đó đến nay Lăng Thịnh Duệ chưa bao giờ quan tâm đến mấy chuyện này, cho nên, đến khi Chu Tường gọi điện thoại,anh vẫn là không biết là có chuyện gì.

(Kaze: chắc... gặp tui bắt về nhốt SM luôn cho thức nhớ -_-)

“Chú à, tôi xin lỗi.” Chu Tường nói.

Anh hơi kinh ngạc, Chu Tường đột nhiên thay đổi thái độ làm anh thấy có chút kỳ quái.

“Nếu cậu vì chuyện kia mà xin lỗi thì không cần, tôi không tha thứ cho cậu đâu.” Suy nghĩ một lát, anh mở miệng nói.

Đầu dây bên kia trầm mặc không nói.

“Những bức ảnh đó không phải do tôi tung ra, đó là do người khi đó giúp tôi chụp lại bán cho cánh nhà báo, khi đó tên đó vợ vét tài sản của tôi, tôi không để ý, tưởng đầu tên đó chỉ dọa mà thôi, không nghĩ hẳn thật sự làm ra chuyện này...”

Chu Tường sốt ruột nói, ngữ khí không thể che giấu được xúc động, cả người Lăng Thịnh Duệ đều chìm trong mơ hồ, tạm thời không hiểu cậu đang nói chuyện gì.

“Cậu nói gì vậy?” sắc mặt Lăng Thịnh Duệ khê biến: “Hình gì bị tung ra?”

“Xin lỗi...”

“Sao cậu có thể làm thế!” Lăng Thịnh Duệ kích động quát vào điện thoại.

“Không phải tôi làm mà...”

“Đủ rồi!” Tâm tình anh cực kỳ bối rối, không có kiên nhẫn nghe Chu Tường giải thích, anh dùng sức cúp điện thoại, cho dù chuông điện thoại cứ reo bao lâu đi nữa cũng không bắt, sau đó anh thẳng tay rút luôn phích cắm.

Ngồi trên sofa yên lặng nửa ngày, Lăng Thịnh Duệ đi ra cửa, đi tới sạp báo gần nhất.

Nhìn một vòng những cuốn tạp chí tiêu khiển để ở chỗ dễ thấy, anh nhìn lướt qua mặt bìa, sắc mặt bỗng trắng bệch.

Nhân vật trên trang bìa, hiển nhiên chính là Chu Tường.

Anh cúi đầu mua một quyển trong đó, sau đó vội vàng chạy về nhà.

Khi về đến nhà, Lăng Thịnh Duệ còn chưa kịp xếp giày, đã vội vã mở tạp chí ra, tìm được tin tức liên quan đến Chu Tường.

Trọng tâm của nguồn tin đều là Chu Tường, thân phận của anh đã được giữ bí mật rồi, điều này làm anh hơi yên tâm, nhưng cũng khiến anh vô cùng hoài nghi, nếu đã dám công khai chuyện này ra rồi, vậy tại sao không vạch trần luôn thân phận của anh? Làm vậy không phải sẽ càng làm cho nhiều người chú ý hơn sao?

Buông tạp chí xuống, Lăng Thịnh Duệ hoang mang ngồi thẳng dậy, suy nghĩ một chút, anh quyết định gọi điện thoại cho Chu Dực.

Điện thoại được nối máy, sau khi hàn huyên một hồi, anh tận tâm tận lực súc tích kể lại tình huống của Chu Tường, nhưng không hề đề cập đến những hình ảnh kia.

Anh không dám nói, anh sợ Chu Dực sẽ thất vọng về mình.

“Tôi sẽ gấp rút về ngay.” Sau khi nghe anh nói xong, Chu Dực bên kia trầm mặc một lát, lập tức nói: “Trước tiên anh đừng để ý đến chuyện này, chờ tôi về sẽ xử lý sau.”

Lăng Thịnh Duệ trả lời: “Ừm, được rồi.”

Anh không quyền không thể, cho dù muốn cũng chẳng quản được....

Ngay tối hôm đó, Chu Dực trở về, khi về đến nhà đã lạnh mặt gọi điện thoại cho Chu Tường qua đây.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng tức giận của y, mặt không đổi sắc, trong mắt tràn đầy lệ khí, lạnh đến dọa người, anh không dám tới gần y, Chu Dực thế kia khiến anh thực sự rất sợ. anh đột nhiên nhớ tới lời của Chu Tường, lẽ nào Chu Dực đúng như cậu nói, còn một mặt mà không người nào biết?

Tắt điện thoại xong, y nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Nội tâm anh chấn động.

Chú ý đến vẻ mặt sợ sệt của anh, sắc mặt Chu Dực hòa hoãn lại, ôn nhu cười với anh: “Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi kích động, làm anh sợ à?”

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ lắc đầu.

“Vậy thì tốt.”

Dường như là do sai mũi giờ, khiến thần sắc Chu Dực hơi uể oải, bên dưới mắt hiện lên màu xanh nhàn nhạt, Lăng Thịnh Duệ không khỏi có chút yêu thương, anh lo lắng hỏi: “Nhìn cậu hình như mệt lắm rồi, có muốn nghỉ ngơi trước không?”

Chu Dực cười khổ lắc đầu: “Không cần đâu, xảy ra chuyện thế này, sao tôi có thể ngủ được?”

Anh cúi đầu, trầm mặc không nói.

(Kaze: mới zia, hun đi

~)

Hai người không nói gì nữa, thẳng đến khi Chu Tường tới.

Chu Tường vào nhà, gỡ kính râm và mũ lưỡi trai xuống, yên lặng đi đến trước mặt Chu Dực.

Chu Dực ngồi trên sô pha, mặt không cảm xúc nhìn cậu.

(Kaze:.....)

“Xin lỗi, anh...” Chu Tường nói.

Bầu không khí hơi cứng nhắc, Lăng Thịnh Duệ lo Chu Dực sẽ động thủ, nhưng y chỉ nhìn Chu Tường bằng con mắt lạnh lẽo, không nói câu nào.

“Đừng... gọi chữ này nữa, tôi không phải anh cậu, tôi và cậu không có bất cứ quan hệ nào.” Lúc này, Chu Dực mới phun ra một câu lạnh ngắt, không chút lưu tình nào.

Chu Tường không thể nào tin được nhìn y: “Sao anh có thể nói thế? Chúng ta rõ ràng là anh em ruột mà, chẳng lẽ anh quên chúng ta đã cùng lớn lên từ nhỏ sao...”

Lời còn chưa nói xong, dường như nhớ đến chuyện gì đó, cậu lập tức ngậm miệng lại.

Chu Dực cười nhạt: “Nguyên nhân tại sao, cậu hẳn rõ hơn tôi nhỉ? Mẹ cậu vì muốn chiếm đoạt tài sản, vào thời khắc bà ấy muốn người khiến tôi bị tai nạn mất trí nhớ, thì chúng ta đã từ anh em hóa thành kẻ thù rồi.”

Chu Tường đau khổ nói: “Rõ ràng lúc đó tôi không biết gì hết.”

“Đương nhiên cậu không biết, mà có biết thì cậu làm gì? Từ nhỏ đến lớn cậu luôn là người không có chính kiến, luôn nghe theo mọi lời bà ta nói, hiện giờ ký ức tôi chưa phục hồi, có nhiều chuyện vẫn chưa nhớ được, nhưng tôi vẫn luôn nhớ rất rõ một chuyện vào thời gian tôi một mình nằm trong bệnh viện, cậu vẫn chưa hề đến liếc mắt nhìn tôi một lần, quả thật rất lạnh lùng!” Chu Dực cảm thán, ánh mắt càng ngày càng lạnh: “Nói không chừng khi biết âm mưu của bà ta, thậm chí cậu không tiếc thông đồng giết chết tôi nữa kia.”

“Không có, tuyệt đối không có đâu, anh là anh em, sao em có thể làm chuyện đó được chứ, lúc đó chỉ tại có người nói anh đang rất yếu cần được nghỉ ngơi, không thể để người khác làm phiền nên là...” Chu Tường sắc mặt trắng bệch biện giải cho mình.

(Kaze: thật sự là tui quên mất là đã cho hai anh em nhà này xưng hô thế nào rồi.. T^T, anh-em phải không??? Hay vẫn là anh-tôi??? Hay là đó vẫn chưa cho xưng hô???tui chỉ nhớ là cho anh em họ Phuong xưng là anh-em thôi.... TT^TT, ai tốt bụng nhắc đi, tui sửa..)

Chu Dực không nói gì thêm, chỉ khinh thường nhìn cậu.

Đối mặt với đường nhìn của y, Chu Tường tự động im lặng.

“Xin lỗi...” cậu cúi đầu, trong giọng nói tràn ngập đau khổ.

Lăng Thịnh Duệ ngồi một bên nghe đoạn đối thoại kịch liệt của họ, chỉ cảm thấy run sợ trong lòng, tình huống gì thế này, rõ ràng là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng lại vì mâu thuẫn tranh đoạt tài sản mà trở mặt thành thù?

Sự việc còn chưa giải quyết ổn thỏa, vậy mà giờ đây hai người này lại nổi lên tranh chấp, khiến đầu anh càng ngày càng đau.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 35: Quan Hệ Anh Em Phức Tạp

Hình như phát hiện vừa rồi mình hơi kích động, Chu Dực cố gắng thu lại nét mặt của mình, lạnh nhạt nhìn Chu Tường, trước giờ trước mặt người khác y luôn là một người ôn nhu hòa nhã, đây là lần đầu tiên Lăng Thịnh Duệ nhìn thấy bộ dạng không kìm chế được của y.

“Quên đi, chuyện quá khứ rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa.” Chu Dực nói.

Chu Tường cúi đầu không hề hé răng.

Lăng Thịnh Duệ vốn đã nghĩ ra cách làm hòa hoãn bầu không khí giữa hai người họ, nhưng khi nghe được lời y nói, anh cũng không nhịn được ngay người.

Chu Dực hiện giờ mặt không đổi sắc, bình tĩnh tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Y nói: “Tất cả bức ảnh, video, tin được bị truyền ra ngoài tôi sẽ nghĩ cách giải quyết, trước tiên cậu ra nước ngoài một thời gian đi, đợi mọi chuyện lắng bớt rồi mới về.”

Chu Tường không trả lời, nắm tay càng ngày càng siết chặt,, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Em không ra nước ngoài.”

Chu Dực nhú mày: “Không phải do cậu quyết định đâu.”

Chu Tường ngẩng đầu, oán hận nhìn y: “Tại sao em nhất định phải đi?”

Chu Dực cười nhạt: “Chẳng lẽ cậu muốn mỗi ngày phải trốn trong nhà, lúc nào cũng phải đề phòng đám chó săn chực chờ ngoài cổng?”

Nắm tay của Chu Tường càng siết chặt đến run rẩy, nhưng không nói câu nào.

“Được rồi, quyết định vậy đi, cậu về nhà chuẩn bị trước, tôi gọi người mua vé máy bay cho cậu, tối nay giúp cậu ra sân bay.” Chu Dực đứng lên khỏi sofa, bày ra bộ dáng tiền khách.

Chu Tường gất gao nhìn chòng chọc y.

Chu Dực làm bộ như không thấy sự thất vọng và phẫn nộ tràn đầy trong mắt cậu, nói lỏng cà vạt, cười nói với Lăng Thịnh Duệ: “Tôi hơi khát nước, anh giúp tôi rót một ly trà được không?”

Lăng Thịnh Duệ lo lắng nhìn thoáng qua Chu Dực, gật đầu: “Ừ.”

Chu Dực nhìn anh đi vào nhà bếp, mới quay đầu nhìn Chu Tường, tình cảm ấm áp mới vừa rồi đã biến mất tãt, thay vào đó ánh mắt lạnh dần đi nhìn như một con người xa lạ.

“Sao cậu nhất định phải ở lại chỗ này?” Chu Dực hỏi.

Chu Tường không trả lời.

Chu Dực không có kiên nhẫn chờ cậu trả lời, cười lạnh hất hất cằm về phía nhà bếp: “Bởi vì anh ta.”

Cả người Chu Tường lập tức cứng ngắt, không thể tin được nhìn y.

“Ánh mắt đó, là muốn hỏi sao tôi biết đúng không?” Chu Dực nhìn cậu, trên mặt là nụ cười mỉm, nhưng trong mắt lại lạnh thấu xương.

Chu Tường cắn môi.

“Hồi trước, khi tôi tìm thấy anh ấy bị thương ở ven đường, rồi phát hiện ra đó là do bị cưỡng bạo, tôi vốn tưởng là do hai tên khốn Phuong gia làm, lúc đó hận đến muốn giết chết họ, sau đó tôi phái người đi điều tra, lại phát hiện hai người đó không phải hung thủ, mà hung thủ thật sự, chính là cậu- người ngẫu nhiên gặp anh ấy ở hiệu sách.”

Cổ nén nội tâm đang cuộn cuộn phẫn nộ trong lòng lại, Chu Dực nhàn nhạt nói. Y nhớ rất kỹ ngày hôm đó, sau khi nghe được kết quả điều tra, tin tức như sấm sét đánh xuống khiến tâm y sinh ra hàn ý lạnh băng, lúc đó y thật sự có loại xúc động muốn giết Chu Tường, chỉ là, mặc dù đang mất trí nhớ, cũng không biết có loại tình cảm nào với người em trai cùng cha khác mẹ này, nó nói cho y biết mình có thể làm được một cách nhẹ nhàng, chỉ là làm sao y cũng không hạ thủ được.

Chắc là, trong tiềm thức y đối với Chu Tường cũng có một chút gọi là tình thương ...

Chuyện y không thể ngờ tới là, tên khốn Chu Tường không những xâm phạm người của y mà còn phải mông bỏ trốn nữa!

Nghe lời nói lạnh như băng của Chu Dực, sắc mặt Chu Tường cắt không còn một hột máu.

Cậu biết, ngay chính thời khắc này mối quan hệ anh em vốn không mấy tốt đẹp của họ đã triệt để tiêu tan, lúc đó cậu chỉ nghĩ được rằng dùng mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của Chu Dực, thậm chí không màng hậu quả lỗi cả Lăng Thịnh Duệ vô tội vào cuộc, nhưng chưa hề nghĩ đến hậu quả lại thế này.

Chu Tường có cảm giác cả người rét run.

Chu Dực đi từng bước tới gần cậu, thân thể Chu Tường bắt đầu run lên, ánh mắt Chu Dực khiến nội tâm cậu sinh ra sự sợ hãi cực đại.

Giống như cả người bị đóng đinh lại khiến cậu không thể cử động được.

Cả hô hấp cũng vô cùng gian nan ...

Chu Dực đứng trước mặt cậu, rồi dừng lại, nhưng không làm gì cả, y chỉ dùng thanh âm mà chỉ hai người mới nghe thấy được: “Anh ta là người của tôi, ai cũng đừng nghĩ cướp anh ta đi, bao gồm cả cậu...”

Trong đôi mắt của Chu Dực, cậu nhìn thấy một đôi mắt khác, đôi mắt của mình, giờ đây nó đang tràn ngập nỗi lo sợ.

Rõ ràng khuôn mặt rất quen thuộc, tại sao bây giờ lại xa lạ thế kia.

Nội tâm Chu Tường dần dần lạnh xuống.

Cậu vì sự tưởng tượng bấy lâu nay của mình mà cảm thấy đau thương, Chu Dực từ lâu đã không còn là một đứa trẻ nhả nhận vô hại nữa, Chu Dực bây giờ, rõ ràng là một tên ác ma máu lạnh vô tình.

“Cho nên, cậu bắt buộc phải đi.” Chu Dực cười nói, ngữ khí ôn hòa, tựa như một người anh trai chuẩn mực đang dỗ lòng lo lắng cho em trai của mình: “Cậu không cần lo quá đó sẽ cực khổ, tôi sẽ cho người chuẩn bị thật tốt cho cậu, cậu sẽ vào một trường học tốt, sau đó làm việc bên nước ngoài, cưới một cô vợ hiền, hạnh phúc sống qua một đời.”

(Kaze: đừng, thế thì mất một anh công rồi còn gì.. T^T)

Chu Tường nhỏ giọng nói: “Em chỉ muốn ở đây.”

“Chuyện đó không thể được.” Chu Dực không chút do dự cự tuyệt cậu, cười nói: “Đương nhiên cậu có quyền ở đây, nhưng cậu có thể làm được gì nữa? Cậu đã thân bại danh liệt sẽ không có công ty giải trí nào tiếp nhận một người làm ra chuyện động trời đâu, hơn nữa cậu cho rằng mình còn có cơ hội tiếp cận Lăng Thịnh Duệ à?”

Chu Tường trầm mặc.

Dường như biết cậu đã đồng ý, trên khuôn mặt Chu Dực tràn ngập nụ cười tự tin đã định liệu trước.

Chu Tường đột nhiên cảm thấy sự kiên trì của mình rất buồn cười, từ lâu trong thâm tâm cậu đã hiểu rõ, ý tưởng hèn mọn này của mình đã không còn chỗ phát huy nữa rồi, cậu đã quên mất, người này từ lâu đã không hề có tình cảm anh em gì dành cho cậu cả.

ở bọn họ, ngoại trừ có sự ràng buộc huyết thống lẫn nhau ra, thì không hề có bất kỳ mối liên hệ nào khác.

Chu Dực mỉm cười lui về sau, kéo khoảng cách hai người ra, đúng lúc Lăng Thịnh Duệ bung tách trà nóng hâm hập từ bếp đi ra.

Chu Dực cầm lấy tách trà, uống một ngụm, ôn nhu cười với anh: “Cảm ơn.”

Lăng Thịnh Duệ cười đáp lại.

Bầu không khí xung quanh hai người rất hòa hợp, tuy đều là đàn ông, nhưng không hề tạo ra cảm giác phản cảm nào, mà tràn ngập sự dịu dàng và... yêu thương.

Một đời tình nhân hoàn mỹ.

Chu Tường nghĩ, ở đây căn bản không có chỗ cho mình chen vào, tại sao còn muốn ở đây làm bình phong chứ?

Ít ra, bây giờ cậu hoàn toàn không có tư cách.

Cậu phải trở nên mạnh hơn.

Cũng chỉ có thể có đầy quyền lực và sức mạnh, cậu mới đủ tư cách ngồi ngang hàng với Chu Dực, mới có thể chính thức tranh đoạt Lăng Thịnh Duệ, hiện giờ cậu quá yếu.

Chu Tường không nói một lời xoay người đi ra cửa.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng nói với bóng lưng cậu: “Nghỉ ngơi một chút đi, uống tách trà nhé, cậu vừa mới tới mà.”

Chu Dực cũng mở miệng: “Nhớ rõ lời tôi nói.”

(Kaze: quá bi!!!!)

Chu Tường không dừng lại, cũng không quay đầu lại, dường như chuyện gì cũng không nghe thấy mà bước đi.

Cửa đóng lại, Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Haizz, đúng là một lần sảy chân để hận ngàn đời, cậu ấy thật sự rất có khiếu âm nhạc, vậy mà bị hủy rồi.”

Chu Dực buông tách trà, chôn đầu vào cổ anh, vừa cười vừa nói: “Cứ xem chuyện này như một bài học đi, tuổi của nó vẫn còn nhỏ chưa hiểu được nhiều chuyện, tâm lý vẫn chưa vững đâu, học thêm nhiều kinh nghiệm vẫn tốt hơn.”

Lăng Thịnh Duệ thở dài: “Xảy ra chuyện lớn vậy, cậu ấy có thể vượt qua được chứ?”

Không thể quen với các động tác vô cùng thân mật, thân thể anh lùi về sau một chút, nhưng chưa được bao lâu đã bị mạnh mẽ ôm lấy, không thể cử động được.

Người được mùi hương của anh, Chu Dực nhắm mắt lại: “Muốn thì sẽ làm được.” Dù sao cũng là từ Chu gia đi ra, nếu ngay cả chuyện nhỏ nhặt thế này mà cũng không vượt qua nổi, chẳng phải vô dụng lắm sao....

Chương 35-2

Cho Chu Tường ra nước ngoài, một chút Chu Dực cũng không nghi ngờ. Nhưng điều y không ngờ tới được là, Chu Tường tuy rằng ngây ngô, nhưng lại có cá tính cao ngạo bất khuất giống hệt y. Đêm đó, khi Chu Dực đã chuẩn bị tốt công tác xuất ngoại cho Chu Tường, thì điện thoại không thể nào gọi được cho cậu, cuối cùng từ chỗ công ty mới biết được Chu Tường mất tích. ...

Sau đó vài ngày, Chu Dực cũng đã phái rất nhiều người đi điều tra, nhưng cũng chẳng có tin tức nào.

Cậu giống như đã biến mất khỏi thế giới này vậy, toàn bộ đều không còn tung tích gì.

Tìm kiếm người không có kết quả gì, Chu Dực vẫn phải xử lý mọi chuyện. các thể lực bóng tối của Chu Dực âm thầm hoạt động, buộc tòa soạn phải ngừng tất cả những bài báo liên quan đến Chu Tường, vốn đang được viết về người tình bí mật trong các bức ảnh, nhưng chưa kịp đưa ra đã bị tuyên án tử hình.

Ngay lập tức, tác giả đưa tin buộc lòng phải thanh minh, dùng hết lời lẽ để xin lỗi Chu Dực, và còn nói những bức ảnh này toàn là giả, chỉ là một người giống hệt Chu Tường và toàn bộ đều là tác phẩm của Photoshop làm ra, căn bản không có chuyện tình gì cả.

Vì thái độ thay đổi quá nhanh, hơn nữa cũng nhìn không ra Photoshop chỗ nào, nên ban đầu không có lấy một người tin tưởng, nhưng thời gian cứ thế trôi đi, mà cũng không còn tâm hình hay đoạn video nào bị rò rỉ nữa, lúc đó số người tin tưởng mới bắt đầu nhiều hơn.

Đại bộ phận báo chí đổi theo chiều gió, bắt đầu đồng tình với Chu Tường, bắt đầu hứng thú với chuyện Chu Tường mất tích, đưa tin suy đoán nguyên nhân đằng sau sự mất tích của cậu.

(Kaze: tui... không thích nhà báo.... -_- nhiều chuyện thấy ón...)

Công ty âm nhạc tìm kiếm Chu Tường không có kết quả, không còn cách nào khác, đành phải để cậu lu mờ trước album của một ca sĩ mới, chỉ mới một tháng mà người đó xuất sắc giữ vị trí quán quân.

Công ty âm nhạc luôn không thiếu người mới, Chu Tường rất nhanh đã bị một thần tượng mới bỏ xa, ngay lúc vừa phát hành, người nọ đứng đầu bảng.

Chu Tường dần dần bị mọi người lãng quên.

Mọi người cứ thế như thiêu thân lao theo một ngôi sao mới, để rồi một ngôi sao cũ mờ nhạt thành một chấm rồi hoàn toàn biến mất.

Một tháng sau, một cô thi thể nam vô danh được tìm thấy ở một công xưởng cũ kỹ, bởi vì đã phân hủy quá nhiều, lại còn không có bất cứ vật phẩm nào chứng minh thân phận của người đó, cuối cùng bị ném đến nhà xác không được ai hỏi đến.

(Kaze: biết ai hôn???v)

Một người không hứng thú với tin tức như Lăng Thịnh Duệ tự nhiên sẽ không biết đến tin này, mà Chu Dực khi dạo qua tin đó, cũng chỉ mỉm cười, trực tiếp kéo qua, thân phận người chết y biết quá rõ ràng mà, chính là tên côn đồ đã bán những bức ảnh và cuộn phim cho nhà báo.

(Kaze: ừ.. tên côn đồ..-_-)

Làm việc sạch sẽ gọn gàng, Chu Dực âm thầm nghĩ, chính mình phải trả thù lao thật hậu hĩnh cho người sát thủ kia.

Người thanh niên ngoại quốc có mái tóc vàng chói mắt ấy...

(Kaze: ẻm rất nhớ anh, Hoàn ạ!!!! T^T)

Sinh hoạt quay về quỹ đạo, Lăng Thịnh Duệ dần dần quên lãng Chu Tường, toàn tâm toàn ý lo cho cuộc sống nhợt nhạt của mình, thỉnh thoảng sẽ viết nhạc rồi giao cho công ty âm nhạc, đây là trong một lúc vô tình xem TV quảng cáo anh đột ngột nghĩ ra. Trong phương diện này anh rất có năng khiếu, hơn nữa giai điệu rất hữu tình, rất nhanh được công ty xem trọng, thế là anh thành người soạn nhạc lớn nhất của công ty.

Điều này khiến anh rất vui mừng, anh vẫn cho rằng mình rất vô dụng, chỉ sống dựa hoàn toàn vào Chu Dực nuôi dưỡng, khiến anh rất buồn bực, cho nên hiện anh rất quý trọng công việc này, lúc Chu Dực biết tin, y rất ngạc nhiên, cho tới giờ y cũng chưa từng biết anh giỏi trong lĩnh vực này, sau này lại vô cùng vui vẻ, mua rất nhiều nhạc cụ, mỗi ngày bắt anh tự đàn tự hát cho mình nghe, thậm chí còn có ý nghĩ bán thành đĩa nhạc nhưng bị Lăng Thịnh Duệ nghiêm túc từ chối.

Anh biết rõ, nghề này cần xã giao rất nhiều, mà tuổi anh đã lớn, tài ăn nói cũng không có, với điều kiện thế kia sợ không trụ nổi được bao lâu, còn nữa, anh không thích bị người ta chú ý, khi anh trở thành nhân vật của công chúng thì nhất cử nhất động của anh sẽ bị mọi người soi mói lời ra ngoài ánh sáng mất, cuộc sống thế kia anh thấy rất khó chịu.

Chu Dực không ép anh, chỉ nghĩ hơi đáng tiếc, giọng hát và tài hoa như thế, cứ như vậy bị chôn vùi mất rồi.

Lăng Thịnh Duệ chưa từng nghĩ vậy, cuộc sống an nhàn mới là điều anh mơ ước, tình trạng hiện giờ, với anh mà nói đã là tốt nhất rồi.

Ngoại trừ mấy người nhà họ Phuong...

Từ ngày Phuong Vân Dật đột nhiên đánh bắt ngờ đêm đó, anh cũng chưa thấy người nhà họ Phuong lần nào, chỉ có điều Phuong Vân Dật thường thường sẽ gọi điện quấy rầy anh, anh không dám nghe, sợ làm tiểu ác ma giận sẽ lại có chuyện xảy ra. Từ miệng cậu, anh biết được, Phuong Nhựt Thần hồi phục không được tốt lắm, tuy rằng đã tỉnh lại, nhưng nửa người dưới vẫn không hoạt động bình thường được, tuy công tác trị liệu vẫn ổn, nhưng Phuong Nhựt Thần lại bị mâu thuẫn trong nội tâm, nên vẫn chưa tự bước đi được, chỉ có thể dựa vào nạn chồng và xe lăn để hoạt động.

(Kaze: tội anh qợ T^T, 1 chương mà xuất hiện tới... 5 anh công rồi

~, còn anh Viễn của tui đâu.... TT^TT hú hú..)

Lăng Thịnh Duệ đương nhiên là thấy áy náy với Phuong Nhựt Thần, đại khái cũng là vì anh, nhưng anh không nghĩ sẽ gặp lại họ nữa, cho nên với mấy chuyện này, anh vẫn bảo trì sự trầm mặc.

Thăng đến hôm nay, Phuong Vân Dật gọi điện thoại đến.

Nhìn màn hình, anh không còn lựa chọn nào khác cầm lấy nó: “Alo, cậu gọi tới làm gì?”

Bên kia điện thoại trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói: “Mai là sinh nhật anh tôi, anh ấy hy vọng anh có thể tới tham sự buổi tiệc.”

“Xin lỗi, tôi không có thời gian, không đi được đâu.”

“Buổi tiệc này là do anh ấy tự làm, vì nó, anh ta đã không nghe lời khuyên của bác sĩ, mạo hiểm có thể dẫn đến tàn tật, cứ khẳng khái đòi xuất viện, hy vọng anh có thể giúp anh ấy.” giọng nói của Phuong Vân Dật không có giọng điệu bắt cần đòi và bá đạo như trước, mà thay vào đó có chút đau thương và mất mát.

Lăng Thịnh Duệ do dự.

“Tôi biết tính tình anh ấy, nếu anh không tới, nhất định anh ta sẽ một mực đứng đó chờ anh.” Phuong Vân Dật nói: “Tình trạng hiện giờ của anh ta quá yếu, phải nghỉ ngơi cho thật tốt, miễn cưỡng xuất viện đã là tra tấn cực hạn rồi, nếu anh ấy còn tự ngược nữa, tôi sợ anh ta không chống nổi đâu.”

Anh biết lời cậu nói là thật, một người phẫu thuật sơ đã phải tu dưỡng rất lâu mới có thể phục hồi, càng miễn bàn là người phẫu thuật não bộ như Phuong Nhựt Thần, mà thời gian hôn mê còn lâu như vậy nữa.

Hít sâu một hơi, Lăng Thịnh Duệ nói: “Được, nhưng tôi phải đợi Chu Dực về trước đã.”

(Kaze: xin phép anh chồng thứ cái đã, mới tới với mấy anh được...v)

“Ừm, nhưng tôi hy vọng anh sẽ sớm hồi âm.” Phuong Vân Dật nói.

“Ừ, được rồi.”

Cúp điện thoại xong, anh ngơ ngác ngồi trên sofa, tuy rằng đã đồng ý với Phuong Vân Dật, nhưng nội tâm anh bây giờ lại vô cùng hoang mang, làm sao đây? Rõ ràng anh đã phân rõ giới hạn với người Phuong gia rồi mà....

Có nên nói với Chu Dực không? Nếu y biết anh tới nhà họ Phuong, y sẽ phản ứng thế nào?

Tức giận sao?

Anh càng nghĩ càng đau đầu, nhưng tình huống của Phuong Nhựt Thần hiện không được tốt cho lắm, anh không thể không đi, không muốn làm lớn chuyện, nah quyết định không nói cho Chu Dực biết, ngày mai sẽ lên đến nhà họ Phuong vậy.

Cũng chỉ còn cách này thôi....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 36: Hai Người Ở Buổi Tiệc Sinh Nhật

Buổi chiều ngày thứ hai, Lăng Thịnh Duệ tâm tình thấp thỏm tới nhà họ Phuong.

Cũng gần hai năm rồi anh không quay lại đây, đứng trước cửa lớn, anh mới phát hiện mọi ký ức về nơi này không hề mất đi một chút nào, giống như đang trở lại khoảng thời gian anh còn làm người hầu ở nơi này.

Cửa lớn mở ra, anh đi theo người hầu vào phòng khách, ngoại dự liệu của anh là, trong phòng khách ngoại trừ Phương Nhược Thần, Phương Vân Dật và một số người hầu thì hoàn toàn không còn người nào khác.

Vốn anh tưởng rằng khách hôm nay chắc chắn sẽ rất đông, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh không muốn đi, anh ghét nơi có nhiều người.

Phản ứng đầu tiên của anh là – mình bị lừa, Phương Vân Dật cười đứng dậy nói: “Rất cuộc cũng tới, chúng tôi chờ anh lâu rồi.”

Lăng Thịnh Duệ vốn đang xoay người chuẩn bị bỏ đi đành phải vút bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Anh quay người lại, cười gượng: “Sao thế, tiệc sinh nhật mà sao... yên ắng quá vậy?”

Phương Vân Dật mỉm cười: “Bởi vì chỉ mời duy nhất một mình anh thôi.”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Phương Nhược Thần, Phương Nhược Thần đang ngồi trên sô pha, không nói gì, nhưng ánh mắt từ đầu đến giờ vẫn gắt gao bám chặt lấy anh, một thời gian dài tịnh dưỡng, khiến cơ thể gầy gò của cậu tốt lên không ít, nhưng vẫn có vẻ yếu ớt tái nhợt, nhưng dường như có đầy đủ chất dinh dưỡng, nên cả người cậu trông tràn đầy sức sống hơn lúc trước.

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ tách khỏi đường nhìn sáng quắc của cậu.

“Vào đi.” Phương Vân Dật nói.

“Ừ.” anh gật đầu, đưa quà cho người hầu đã mở cửa cho anh: “Đây là quà của cậu.”

Phương Vân Dật bất ngờ, nhướn mày nhìn anh: “Không ngờ anh còn mang quà đến à? Nhìn không ra đó.”

Về mặt anh đầy hắc tuyến: “Sao lại nhìn không ra?”

Phương Vân Dật nửa đùa nửa thật nói: “Lần đầu gặp anh là một kẻ vô cùng keo kiệt, chưa từng thấy anh mua cái gì đắt tiền hết, còn tưởng anh để dành tiền để chuẩn bị đào thoát chứ.”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Thật ra có phải ý của cậu là, có tiền thì phải hào phóng đúng không?

Tiệc sinh nhật rất đơn giản, dường như đã thông đồng với nhau hết rồi, anh ngồi chưa được bao lâu, thì Phương Vân Dật và những người khác đã lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại Lăng Thịnh Duệ và Phương Nhược Thần hai người trong căn phòng khách to lớn đó.

Hai người trần mặc ngồi trên sô pha, từ đầu vẫn chưa từng mở miệng.

Phương Nhược Thần tham lam nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ, anh cúi đầu, dờ ra.

“Vẫn còn hận tôi?” Không biết qua bao lâu, Phương Nhược Thần đánh vỡ trầm mặc, mở miệng đầu tiên.

Lăng Thịnh Duệ phục hồi lại tinh thần.

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi...” Tâm tình buộc chặt của Phương Nhược Thần cuối cùng cũng được cởi bỏ ra, lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày, nhàn nhạt, lười biếng nói: “Tôi còn tưởng anh không bao giờ... đến gặp tôi nữa chứ.”

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ lên tiếng, đúng, chính xác là không bao giờ... muốn gặp lại cậu nữa.

“Rất vui vì anh đã đến đây.”

“Ừm.” Rõ ràng là cậu ép tôi tới... .

Giọng nói của Phương Nhược Thần có hơi ám muội, ngữ khí ôn nhu hơn rất nhiều so với trước kia: “Biểu tiệc hôm nay, là do tôi đặc biệt chuẩn bị riêng cho anh, thậm chí tôi còn hy vọng anh trở về.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn quanh bốn phía, không có đồ trang trí, không có khách mời, thậm chí cả bánh sinh nhật cũng không có....

Đây gọi là tiệc sinh nhật hả?

“Anh đang tò mò vì sao lại không có gì đúng không?” Biểu tình mờ mịt của anh khiến cậu hơi buồn cười: “Buổi tiệc chỉ có hai người chúng ta, đương nhiên là sẽ không tổ chức ở nơi này rồi.”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Chỉ hai người chúng ta?”

Khỏe miệng Phương Nhượng Thần cong lên, khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười sùng nịch: “Ừm.”

“Vậy Phương Vân Dật và mấy người kia...”

“Tôi nay chỉ có anh.”

“.....”

Bây giờ có thể đứng lên bỏ đi được không? Anh có chút hối hận vì đã tới đây.

“Bữa tiệc diễn ra ở đâu?”

“Ở phòng của anh.” Trên mặt Phương Nhượng Thần là ý cười vô cùng sâu sắc.

Nhất thời Lăng Thịnh Duệ không thể phản ứng được, phòng của anh? Chẳng lẽ là ở nhà Chu Dục? không thể nào.....

Sự nghi hoặc của anh khiến Phương Nhượng Thần thất vọng, cậu hơi cười khổ, xem ra ký ức ở đây của người này đã không còn sót ại chút nào rồi.

Thật sự rất tàn nhẫn...

“Là căn phòng trước kia của anh.” cậu nói.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc, câu nói của Phương Nhượng Thần khiến anh nghĩ đến một chuyện cực kỳ không tốt, muốn anh và Phương Nhượng Thần ở chung một phòng, cái này không phải là đang muốn anh tự tìm đường chết à.

“Ồ, chỗ này không được, có thể ra ngoài quán được không?” anh cẩn thận hỏi.

Phương Nhượng Thần chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

Cậu thanh niên luôn luôn có bộ dáng lạnh lùng, đột nhiên lại trở nên ôn nhu vô hại thế này khiến anh cả thấy không được tự nhiên, anh đã quen với bản tính ngông cuồng băng lãnh của cậu rồi.

“Ừm, cũng trễ rồi, tôi phải về nhà.” Anh đứng lên, tìm cơ để đi.

Phương Nhượng Thần che giấu ánh mắt lạnh lùng chợt lóe lên rồi biến mất, nụ cười trên mặt vẫn bảo trì không thay đổi: “Nhưng mà tiệc đã chuẩn bị bắt đầu rồi.”

“Thật sao?” anh không biết phải làm sao đành phải ngồi lại vị trí lúc nãy.

“Chúng ta tới phòng anh thôi.”

“Được.” anh gật đầu.

Phương Nhượng Thần gian nan từ sô pha đứng lên, động tác rất miễn cưỡng, Lăng Thịnh Duệ thấy cậu đỏ mặt mồ hôi, vội vàng chạy qua định đỡ, anh sợ cậu cố sức quá không giữ được sẽ ngã xuống mất.

Phương Nhượng Thần xoay người, không một tiếng động kéo khoảng cách của hai người ra.

Cậu rất kêu ngạo, không muốn nhận sự ân cần của người này trong tình huống mình chật vật nhất, trong khái niệm sống của cậu, mình vĩnh viễn phải là người ban cho người khác.

(Kaze:anh đúng là kiêu ngạo thiệt...-_-)

Cậu cầm lấy cây gậy chống kê bên sô pha, từng bước một đi lên lầu.

Lăng Thịnh Duệ đi phía sau cậu, chỉ cảm thấy lòng mình đầy chua xót, đã từng là một thanh niên cường hãn, hiện tại lại rơi xuống tình cảnh này, khiến anh lo lắng là nếu vẫn cứ tiếp tục không khôi phục được, vậy có phải suốt đời sẽ thế này mãi không? Anh không thể tưởng tượng được. Phương Nhượng Thần biến thành thế này khiến anh cảm thấy rất có trách nhiệm, anh không muốn chỉ vừa nghĩ đến Phương Nhượng Thần thì đã bị cảm giác áy náy quẩn quanh đầu.

Suy nghĩ một chút, anh thấp giọng nói: “Phương Vân Dật nói cậu không chịu làm tốt trị liệu.”

Cậu không trả lời lại, mãi đến khi đi đến lầu hai, cậu mới dừng lại: “Không có anh, cái gì tôi cũng không muốn làm.”

(Kaze: Hức T^T.... anh bị vừa thôi:v)

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, không đáp lại.

Bố trí trong phòng so với tường tượng của anh thì không xa hoa bằng, ngoại trừ một số vật trang trí thì trên bàn còn có một cái bánh ngọt được làm tương đối xinh đẹp.

(Kaze: một chiếc lồng khép kín đầy ảm áp chỉ có hai người chúng ta:v)

“Thích không?” Phương Nhượng Thần hỏi.

Anh vừa định gật đầu thì bỗng nhớ ra đây là sinh nhật của cậu, vì vậy anh cười cười không nói.

Phương Nhượng Thần chỉ nhìn anh, trong đôi mắt đen láy lại tràn ngập say mê và cả tình cảm dịu dàng.

Lăng Thịnh Duệ không dám đối mặt với cái nhìn của cậu nên đành chuyển sang hướng khác.

Mọi thứ ở đây vẫn giống như lúc anh rời đi, hầu như không có gì thay đổi cả, thậm chí ngay cả chiếc giường hồi trước anh dùng cũng không thay đổi, Lăng Thịnh Duệ đi đến phía trước cửa sổ, bên cạnh bàn bày mấy cuốn sách mà hồi đó anh hay xem, anh tùy tiện rút ra một quyển, lật lật vài trang.

Trong sách rơi ra một chiếc lá hơi chuyển vàng, đó là do anh hái xuống từ trên cây ngoài vườn kẹp vào.

(Kaze: em thấy thức sống ở nhà 2 anh này cũng sung sướng lắm mờ .... T^T, sao cứ phải chạy???)

Mà chiếc lá rơi ra khỏi trang sách kia, cũng chính là trang sách cuối cùng anh đọc.

Mọi thứ quả nhiên vẫn như cũ...

Anh buông sách xuống, không dám nhìn nữa, những thứ này đều gọi lên trong anh một cái gì đó, anh không dám hỏi tường lại, tất cả đã là chuyện quá khứ rồi, anh không muốn nó trở lại quấy nhiễu anh nữa.

“Tôi luôn nghĩ anh sẽ trở về, sợ anh không quen nên mọi thứ đều được giữ nguyên vẹn không thay đổi, mỗi ngày đều có người đến đây quét dọn.” giọng nói của Phương Nhượng Thần đột nhiên từ phía sau vang lên, thân thể anh chấn động, theo phản xạ lùi qua một bên, xoay người lại, cảnh giác nhìn cậu.

Nụ cười tuy vẫn còn trên gương mặt đó, nhưng anh lại có cảm giác cậu dường như che dấu sự tổn thương của mình.

Rõ ràng mình ôn nhu thế cơ mà...

Khi Lăng Thịnh Duệ vừa đến đây, cậu rất cẩn thận, sợ làm người này sợ hãi, nhưng mà phản ứng vừa rồi chứng minh đó là phản ứng trong lòng của anh.

Anh ta sợ mình.

Phương Nhượng Thần thấy thật vô lực, rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể hóa giải bóng ma trong lòng người đàn ông này đây?

Phương Nhượng Thần cười khò: “Chẳng lẽ anh sợ tôi đến thế sao?”

Lăng Thịnh Duệ cũng ý thức được phản ứng của mình hơi quá đáng, nên hơi xấu hổ, anh đành nhỏ giọng nói: “Không phải, chỉ là vừa rồi cậu tự dung xuất hiện phía sau làm tôi hơi hoảng thôi.”

Lời nói biện hộ vô cùng không thuyết phục, anh cũng biết chứ, nhưng mà cảm giác sợ hãi đối với Phương Nhượng Thần đã khắc sâu vào đáy lòng rồi, sao có thể biến mất nhanh chóng được? giống với khi còn nhỏ xem phim kinh dị, tuy rằng bối cảnh và nhân vật không nhớ rõ, nhưng cái cảm giác đó đã ăn mòn vào tâm trí rồi, nếu một ngày đứng đối mặt với không gian u ám yên tĩnh thì nhất định sẽ khơi gợi lại sự sợ hãi sâu trong ký ức mình.

“Không cần lo lắng, hiện giờ tôi đã thành phế nửa người, nếu có ý gì với anh cũng hoàn toàn không thể.” Phương Nhượng Thần tự giễu.

(Kaze: đừng mờ... T^T)

Lăng Thịnh Duệ nghe cậu nói thì cảm thấy lời nói của cậu mang biết bao cảm xúc, nên thân thể anh dần dần điềm tĩnh lại: “Ừm, xin lỗi, tôi không có ý đó....”

Phương Nhượng Thần nhìn anh: “Anh vẫn cứ vậy, rõ ràng không phải mình sai mà cứ xin lỗi.”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Lần thứ hai cả hai rơi vào trầm mặc, không muốn tiếp tục theo đuổi cái đề tài bế tắc này nữa, Lăng Thịnh Duệ đi tới trước cái bánh: “Cậu thử đèn đi, chúng ta cắt bánh.”

Phương Nhượng Thần nở nụ cười: “Vây anh phải hát chúc mừng đã chứ.”

Lăng Thịnh Duệ không từ chối, gật gật đầu: “Chỉ cần cậu đừng chê tôi hát dở.”

“Ha ha ha...” Phuong Nhực Thần cười lớn: “Cho dù anh có hát khó nghe đi chăng nữa thì tôi nghe cũng sẽ là thanh âm tự nhiên thôi.”

Lăng Thịnh Duệ sụp hai bả vai xuống: “Miễn là đừng chê tôi quá là được.”

“Vậy hát đi.” Phuong Nhực Thần nhướn mày.

Anh hát quả thật không khó nghe, Phuong Nhực Thần ý cười dịu dàng nghe anh hát hết, trong mắt tràn đầy tia sáng, anh hát xong, cũng không nhìn cậu, mỉm cười nói: “Thôi nên đi.”

Anh vốn không hề muốn đến đây, nhưng hiện giờ thì tâm trạng bất an của anh đã dịu xuống phần nào, đột nhiên anh nhớ tới dáng vẻ của Lăng Hạo khi tới ngày sinh nhật, bộ dáng của thằng nhóc rất hào hứng, nhất là khi cắt bánh sinh nhật, bộ dạng đó hận không thể kéo cả đàn sói, đàn hổ tới.

Nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu, Phuong Nhực Thần si ngốc nhìn anh, nghĩ rằng ánh mắt ôn nhu của anh là bởi vì mình, nên nhất thời xem đến ngây người.

(Kaze: anh Thần đáng thương lắm luôn T^T)

“Cậu ngây ra làm gì? Tới thôi nên mau!”

Lăng Thịnh Duệ kêu vài tiếng, cuối cùng tăng âm lượng lên, cậu mới giật mình tỉnh lại.

Lăng Thịnh Duệ cầm con dao, buồn cười nhìn cậu.

Ý nghĩ của cậu nóng lên, thậm chí còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, đã vươn tay ra ôm chặt lấy anh.

Cả người anh hóa đá, con dao trong tay trượt xuống, rớt xuống trên thảm sàn.

Phuong Nhực Thần chăm chú ôm chặt anh, vùi đầu vào cổ anh, hơi thở cực nóng từng đợt phả vào cổ anh, vô cùng ẩm ướt, vô cùng nóng bỏng, đầu óc Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, hai tay cứng ại giữa không trung.

Đã lâu mới được hưởng thụ nhiệt độ của người này, khiến nội tâm Phuong Nhực Thần nảy lên biết bao cảm xúc luống cuống.

“Buông tôi ra.” Lăng Thịnh Duệ cuồng quit.

Anh định đẩy mạnh Phuong Nhực Thần ra, nhưng đột nhiên nhớ tới tình trạng hiện giờ của cậu nên đành áp chế xuống, đứng yên không nhúc nhích.

Anh sợ làm cho vết thương của thanh niên trẻ tuổi này nặng hơn

“Đừng nhúc nhích, ít nhất không phải bây giờ.” Âm thanh nghẹn ngào của Phuong Nhực Thần truyền ra: “Cho tôi ôm một chút, một chút là được thôi, tôi chờ giây phút này lâu lắm rồi....”

(Kaze: TT^TT

TT^TT

~ hức... TT^TT)

Lăng Thịnh Duệ nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích.

Tóc Phuong Nhực Thần hơi rối, bên cổ cậu có chút chỗ trống, Lăng Thịnh Duệ sững sờ, ngo ngác nhìn chiếc bánh sinh nhật đẹp đẽ kia, phía trên bánh cắm những ngọn nến đã sắp cháy hết, ngọn lửa cam đỏ nhẹ nhàng lay động, sắp dịch nửa trong suốt xuôi theo thân nến chảy xuống mặt bánh, chính giữa bánh là đề trang trí một ít hoa quả và một chữ, chữ viết hơi ẩu, lúc này anh không chú ý lắm, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, đó chính là một chữ “Duệ”.

Lấy danh nghĩa là người có tay nghề hạng nhất thì chữ viết bằng hoa quả trên cái bánh sinh nhật này chính là thành phẩm hồng bét nhất, nhưng anh biết, chữ này, nhất định là do người thường không viết chữ Phuong Nhực Thần, cầm từng món hoa quả, bút viết chữ trên bánh, thật cẩn thận tỉ mỉ trang trí bức tranh này.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 37: Giạm Lỗng

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu nhìn trần nhà, tuy rằng Phương Nhược Thần hiện đang suy yếu, nhưng lực cánh tay lại rất lớn, thiếu chút nữa đã siết anh đến không thở nổi.

Thân thể người Thanh niên trẻ tuổi ôm anh run lên nhẹ nhẹ. Không biết vì sao, Lăng Thịnh Duệ nghĩ cậu không đáng ghét như vậy, khi nhìn lại chiếc bánh ga-to, nội tâm anh loáng thoáng hiểu được tại sao Phương Nhược Thần cứ dây dưa mãi với anh không chịu buông tha, giống như Chu Tường vậy.

Đó là vì thích.

Phương Nhược Thần thích anh...

Nếu như là bình thường, Lăng Thịnh Duệ nhất định sẽ vì cái suy nghĩ điên rồ của mình mà cảm thấy buồn cười, nhưng mà bây giờ, cơ bản thì anh đã chắc rằng người thanh niên này thật sự thích anh.

(Kaze: vậy chịu đi ... -_-)

Ký ức lui về, Lăng Thịnh Duệ nhớ lại lời tuyên bố của cậu trước khi bị tai nạn xe.

Anh tưởng đó chỉ là trò đùa của cậu, nhưng khi liên kết với những chuyện đã xảy ra từ trước đến nay, thì tất cả đều có thể giải thích được.

Nhưng mà, sao có thể được?

Anh và Chu Dực đã định cả đời với nhau, thì không còn khả năng có thể có quan hệ với người khác được nữa.

(Kaze: có... Tác giả đã gắn mác NP, thì chuyện gì cũng có thể.v)

Vỗ vỗ vai Phương Nhược Thần, anh hạ giọng nói: “Phương Nhược Thần, được rồi, cậu buông ra đi.”

Phương Nhược Thần nhắm mắt lại, đắm chìm trong mùi hương phát ra từ người anh: “Làm sao lại được rồi, có lâu hơn đi chẳng nữa cũng không đủ...”

“Nhưng cậu không thể cứ ôm tôi mãi thế được?” Lăng Thịnh Duệ nói.

Phương Nhược Thần im lặng.

Từng giây từng phút cứ thế trôi qua, anh chỉ cảm thấy càng ngày càng khó chịu, sự nhiệt tình của Phương Nhược Thần khiến anh như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, một khắc anh cũng không muốn ở lại đây thêm nữa.

Anh miễn cưỡng được một luồng khí nguy hiểm.

“A, đã sáu giờ rồi, tôi phải về.” anh bắt đầu mượn cớ.

“Ồ thêm một chút nữa đi.” Phương Nhược Thần nói.

“Không được.” Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, nội tâm anh dấy lên một dự cảm tội ác, Chu Dực còn đang ở công ty, vậy mà anh lại đang ôm nhau đắm thiết với Phương Nhược Thần ở Phương gia, nhìn thế nào thì cũng có chút... tình nghi.

Là một người đàn ông có tư tưởng truyền thống bậc nhất, Lăng Thịnh Duệ không thể nào chấp nhận một người vợ phản bội được.

(Kaze: chính vì cái tư tưởng chết toi đó, mà thúc làm đau khổ anh Viễn, anh Thần của e đó thúc ... -_-)

“Phương Nhược Thần, tôi thật sự phải đi, nếu cậu còn không buông ra thì đừng trách tôi không khách khí, nếu lỡ làm cậu bị thương, tôi cũng không có cách nào đâu.” Lăng Thịnh Duệ “uy hiếp” nói.

Vốn anh cho rằng cậu sẽ không nghe theo mà buông ra đâu, nhưng ngoài dự đoán của anh chính là Phương Nhược Thần cứ thế mà thả anh ra.

Anh hơi kinh ngạc, nhưng rồi khỏi đây mới là chuyện quan trọng hơn, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, anh xoay người bỏ đi.

Phương Nhược Thần đứng phía sau anh, nhãn thần vô cùng phức tạp.

Anh đi tới cửa, nhanh nhẹn cầm tay nắm cửa, nhưng dù anh vận thế nào thì cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Nó bị khóa trái rồi.

Anh vô cùng khẩn trương, xoay người nhìn Phương Nhược Thần: “Cậu muốn làm gì? Mau thả tôi ra ngoài.”

Ánh mắt Phương Nhược Thần rất vô tội: “Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa.”

Lăng Thịnh Duệ cắn răng: “Các người đã sớm thông đồng chuyện này, dù tôi tới đây, ở một phòng với cậu.”

Phuong Nhuc Thanh nhìn anh, ánh mắt sâu xa: “Tại sao tôi phải làm chuyện đó?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

Hai người lần thứ hai rơi vào hoàn cảnh không ai lên tiếng, anh không muốn ở cùng với cậu nữa, nên đã thẳng thắn biểu lộ: “Phuong Nhuc Thanh, tôi với người khác không còn khả năng phát triển tình cảm được, tôi và Chu Dực..., cho nên mong cậu suy nghĩ lại, đừng... quẩn quít mãi nữa.”

Có một số việc cứ che che giấu giấu mãi cũng chỉ đem lại phiền phức, Lăng Thịnh Duệ cắn răng, giơ tay trái lên trước người, làm cho cậu thấy được chiếc nhẫn đặc biệt được đeo treo trên ngón áp út, Phuong Nhuc Thanh gắt gao nhìn chiếc nhẫn, trong lòng nổi lên hàn ý.

Thật sự rất chướng mắt...

(Kaze: ừm... trên móng thì có xăm họ anh Viễn, trên tay thì đeo nhẫn của anh Dực:v:v)

“Đây là nhẫn đính hôn với Chu Dực, chúng tôi đã quyết định cuối năm nay đến Hà Lan đăng ký kết hôn, tuy nghe qua thì hơi kỳ quái, nhưng đây là sự thật, chúng tôi đã sớm coi đối phương là bạn đời chung thân rồi.” Không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình trên mặt Phuong Nhuc Thanh, anh cúi đầu nói, thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng lại rất kiên định.

Nghe lời anh nói, Phuong Nhuc Thanh chỉ cảm thấy tâm mình như bị một con dao sắc nhọn chậm rãi cắt một đường, toàn tâm đau đớn hòa cùng tình cảm điên cuồng và lòng đổ kỵ tràn ra.

(Kaze: thức quá phũ, biểu sao không ngược... hui hui. T^T, gấp e mà là 1 trong các anh công thì thà là chọc mù đôi mắt thức rồi xích lại trong phòng mình cho rồi)

Cậu hiện giờ, thậm chí cướp lấy chiếc nhẫn trên tay người kia, hoàn toàn phá hủy nó.

“Cho nên, cậu có kiên trì cũng vô ích, mọi chuyện đã định kết cục rồi, không thể thay đổi được nữa, thả tôi đi.” Lăng Thịnh Duệ nói.

Phuong Nhuc Thanh giận dữ cười: “Thành thật mà nói, từ đầu cho đến cuối, tôi đều không có ý tưởng thả anh đi đâu.”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ chuyển biến: “Cậu muốn làm gì?”

Phuong Nhuc Thanh chỉ mỉm cười: “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết, bởi vì tôi đã từng thề sẽ không đánh anh một lần nào nữa. nhưng mà tôi không cho phép anh lại bước ra khỏi căn phòng này dù chỉ một bước.”

Lăng Thịnh Duệ lui về phía sau, lưng dán vào mặt cửa lạnh lẽo: “Cậu muốn giam lỏng tôi?”

Trong mắt Phuong Nhuc Thanh có một chút áy náy: “Đây là biện pháp duy nhất tôi có thể nghĩ tới, anh không chịu chấp nhận tôi, thậm chí nhìn cũng không thèm liếc nhìn tôi, tôi sắp bị anh bức điên rồi.”

Những lời này Lăng Thịnh Duệ nghe không vào tai, anh xoay người, bắt đầu cố sức xô cửa.

Phuong Nhuc Thanh chỉ trầm mặc nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nỗ lực thế nào cũng chỉ là vô ích, cánh cửa so với tường tượng của anh càng cứng rắn hơn nhiều, anh dụng nửa ngày cũng không hề sứt mẻ gì.

“Vô dụng thôi, cho dù anh có xô ngã cánh cửa đi chăng nữa, thì bên ngoài đã thủ sẵn rất nhiều vệ sĩ đứng canh, anh không có khả năng rời khỏi nơi này đâu.”

Anh phần nọ trừng mắt nhìn cậu: “Phuong Nhuc Thanh, sao cậu có thể làm thế?”

“Tại sao lại không?” ánh mắt cậu lúc này đã gần như điên cuồng: “Rõ ràng là tôi tìm thấy anh trước, anh chỉ có thể là người của tôi, sao tôi có thể nhường anh cho kẻ khác được hả?”

Lăng Thịnh Duệ khó có thể tin được nhìn cậu: “Phuong Nhuc Thanh, sao cậu có thể nói ra được mấy lời này? Tôi là người, không phải thú cưng của cậu! tôi cũng có tự do của mình, không có chuyện để cậu chiêm ngưỡng hay là người của cậu gì hết, thật hoang đường!”

Phuong Nhuc Thanh lại nói: “Tôi sẽ đối xử tốt với anh.”

Rất rõ ràng là cậu sẽ không để anh có thể tự quyết định về vấn đề này, cậu đã tự động gán anh thành người của mình.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ cậu điên rồi.

“Chu Dực sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Anh cắn răng.

“Tôi cũng không bỏ qua cho hắn đâu.” Phuong Nhuc Thanh cười lạnh nói: “Tôi còn muốn tính toán rõ ràng chuyện trước kia nữa kìa.” cho đến bây giờ Lăng Thịnh Duệ đều xem Chu Dực như cọng rơm cứu mạng, điều này khiến cậu vừa tức vừa hận, hận không thể cắt người kia thành nhiều khối.

Đường như bị bóp cổ, anh không nói được lời nào nữa.

Kể từ đó trở đi, một Phương Nhượng Thần vốn vô cùng ôn nhu rộng lượng trước mặt anh, rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt thật và tiết mục dụ dỗ đáng ghét của cậu...

Chuyện đã như vậy, Lăng Thịnh Duệ cứ thế bị Phương Nhượng Thần giam lỏng trong nhà, chính xác là giam anh trong phòng. Ngoài cửa có bảo vệ canh gác, căn bản anh không thể bước ra một mình được, anh đã gấp đến độ sắp chết rồi, Chu Dực không biết anh đã đi đâu, nhất định y đang rất sốt ruột, trong phòng không có bất kỳ dụng cụ thông tin nào, điện thoại của anh cũng bị Phương Nhượng Thần tịch thu, không cho phép có bất cứ cái gì có thể thông tin ra bên ngoài.

Một người bị “giam lỏng” nữa, chính là Phương Nhượng Thần.

Bởi vì hành động bất tiện, nên là anh và cậu luôn ở chung với nhau, Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu mà phiền nhưng bị ép, bắt buộc dĩ phải chăm sóc cậu. Ngay buổi tối đầu tiên anh bị nhốt ở Phương gia, thì Phương Kiến Hồng cha của Phương Nhượng Thần đã đến chào hỏi anh, bảo anh phải chăm sóc cậu cho tốt, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ cho anh hối hận cả đời.

Rất nhanh đã qua ba ngày, Lăng Thịnh Duệ cứ đứng ngồi không yên, nội tâm nôn nóng tới cực điểm.

Anh vô cùng lo lắng cho Chu Dực.

Chu Dực ra sao rồi? Chắc sẽ không chạy đi tìm anh chứ.....

Anh biết chuyện công ty y đã bận lắm rồi, nếu còn phân tâm đi tìm anh, chắc chắn sẽ mệt chết mất, vừa nghĩ đến chuyện đó,.. anh đã cảm thấy đau lòng.

Đứng trước cửa sổ, Lăng Thịnh Duệ có loại xúc động muốn phá cửa kính, thế nhưng anh biết, tâm thủy tình này khẳng định là loại không thể đập phá được, Phương Nhượng Thần đã sớm vạch ra kế hoạch này một cách hoàn hảo, bố trí chặt chẽ, không có khả năng còn một chỗ hổng nào để anh chạy trốn được.

Lăng Thịnh Duệ thở dài.

“Đừng... suy nghĩ nữa, tôi không cho anh đi đâu.” Phương Nhượng Thần nhàn nhã ngồi chơi trên sofa, mỉm cười nói.

Anh không để ý đến cậu, cũng không quay đầu lại.

Phương Nhượng Thần không chấp nhặt, lớn tiếng nói: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Lại nữa.....

Anh bắt đầu nhìn trời.

“Tôi chờ tôi đi, một mình tôi không giải quyết được.”

Nghẹn chết cậu luôn đi! Lăng Thịnh Duệ oán hận nghĩ.

Tiếng nói phía sau im lặng, anh tiếp tục thất thần nhìn ra cửa sổ, thẳng cho đến khi âm thanh của Phương Nhượng Thần sát ngay tai mình: “Đừng- có làm bộ không nghe tôi nói, tôi sẽ tức giận đó.”

Thân thể anh chấn động mạnh, vội vàng nhảy sang một bên.

Phương Nhượng Thần tay rất nhanh lẹ, trước khi anh kịp hoạt động đã vươn tay ôm mạnh lấy anh.

Gậy chống rơi xuống đất, toàn bộ trọng lượng của cậu hầu như đều đè lên người anh, thân thể anh lắc lư, thiếu chút nữa đã ngã xuống, anh vội vàng chống hai tay lên bệ cửa sổ, lúc này mới miễn cưỡng đứng vững được.

Phương Nhượng Thần giả như hoàn toàn không chú ý tới chuyện này, chăm chú ôm anh, ăn thật nhiều đậu hũ.

Lăng Thịnh Duệ nổi giận: “Buông ra!”

Anh dùng sức lấy tay cậu ra, muốn kéo cậu từ người mình ra, nhưng một chút cũng không tác dụng, nửa người dưới tuy tạm thời chưa thể hoạt động nhưng lực cánh tay lại mạnh đến dọa người.

“Đi thôi đi WC.” Phương Nhượng Thần ghé vào tai anh ra lệnh.

Nhiệt khí của cậu phả vào tai anh, Lăng Thịnh Duệ giật mình một cái, nhất thời nổi lên một tầng da gà.

“Biết rồi, buông ra trước đi.” Lăng Thịnh Duệ bắt đầu dĩ đáp ứng.

“Lúc này mới ngoan.” Phương Nhượng Thần thỏa mãn nhướn mày.

Mấy ngày nay hai người ở chung, cậu càng ngày càng thô bỉ, tuy đại đa số thời gian đều lạnh lùng nhàn nhạt, nhưng một khi nói chuyện với anh thì hoàn toàn là một tình cảnh khác, anh chưa bao giờ nhìn thấy một mặt vô lại của người thanh niên này trước đây.

Trong nhà vệ sinh.

Một tay Phương Nhượng Thần nắm chặt lên vai anh, một tay khác thì chống gậy, Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không tình nguyện giúp cậu kéo khóa quần xuống, nắm lấy “tiểu tiểu Thần” của cậu.

Làm bộ không chú ý tới sự biến hóa của vật trong tay, anh chuyển đường nhìn sang hướng khác.

Mấy ngày nay đều như thế, mỗi lần Phương Nhượng Thần đều kìm cố vào nhà vệ sinh buộc anh cầm lấy “tiểu tiểu Thần” của mình, sau đó là giải quyết trong này, mỗi lần như thế, anh hận không thể tự tay thiến luôn cậu.

“Động tay một chút.”

Phương Nhượng Thần phủ lên tai anh, nhẹ giọng nói.

Lăng Thịnh Duệ không tranh cãi, cầm lấy vật cực nóng trên tay chậm rãi trượt lên xuống.

Anh không dám không động, bởi vì lần đầu tiên khi anh cự tuyệt, Phương Nhượng Thần nói, nếu anh không làm, vậy chỉ có thể lăn lên giường giúp cậu vậy.

Lăng Thịnh Duệ biết từ trước tới nay cậu nói được làm được, nên không dám khảo nghiệm tính kiên trì của cậu, không thể làm gì khác hơn là nhìn ý của cậu mà làm theo.

Vì thế, thân thể khôi phục như tốc độ ánh sáng của cậu, mỗi ngày mấy tiếng phải đi WC mấy lần, kết quả là khiến cho tay anh mấy ngày nay đau đớn khó chịu.

“Đúng vậy, nhanh một chút nữa, um...”

Đầu cậu chôn trong cổ anh, Phương Nhượng Thần thở dài nhẹ nhõm.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ mình sắp nôn tới nơi.

Vật thể trên tay càng ngày càng trưởng nóng, Lăng Thịnh Duệ đẩy nhanh động tác trên tay, chỉ hy vọng hành vi buồn chán này mau chóng kết thúc, chỉ là sức chịu đựng kéo dài thời gian của cậu lớn đến kinh người, nếu muốn cậu thỏa mãn, cũng không phải chuyện gì dễ dàng.

Tiếng thở dốc của cậu phảng phất bên tai, khiến anh nổi da gà.

Anh không hiểu, chỉ là máy móc hoạt động hai tay thôi, không hề có kỹ thuật nào, tại sao một thân bách chiến như Phương Nhượng Thần lại không biết chán nhí? Cậu tùy tiện tìm một người tới, rồi vui vẻ, phát tiết một hồi còn tốt hơn thế này nhiều, cố nén không chú ý đến tay phải đang tê rần, Lăng Thịnh Duệ cắn răng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 38: Khoảng Cách Trái Tim

Trước khi tay Lăng Thịnh Duệ có xu hướng trật gân, thân thể Phương Nhượng Thần mới bắt đầu run lên, anh biết cậu sắp đến đỉnh rồi, nên là cắn răng di chuyển tay đạt tốc độ nhanh nhất có thể.

Rất nhanh Phương Nhượng Thần đã tới.

Giữa lúc ý thức còn đang mơ hồ, đột nhiên cậu hé miệng cắn lên tai anh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ chấn động, cũng không dám nhúc nhích.

Phương Nhượng Thần một tay ôm cổ một tay nắm chặt cánh tay càng lúc càng nhanh của anh, Lăng Thịnh Duệ bị ghim đến hô hấp cũng khó khăn.

Dịch thể ấm nóng xuyên qua kẽ tay chảy ngược xuống mu bàn tay, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy dạ dày mình đang kêu gào thảm thiết.

(Kaze: có cần phù phàng vậy hom??? -_-)

Cơ thể Phương Nhược Thần cực lực run rẩy, hơi thở dồn dập, hơi thở nóng hổi phả ra từ mũi cậu theo gương mặt anh xuống dưới cổ, thậm chí còn len vào trong áo.

Phương Nhược Thần vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng trượt trên tai anh, đảo vài cái lên cái tai mẫn cảm.

Anh vô ý thức quay đầu đi chỗ khác.

Phương Nhược Thần không bỏ qua tiếp tục truy đuổi, khẽ kháng cản lấy vành tai anh.

Hồ hấp của anh cũng bắt đầu trở nên dồn dập hơn.

Gậy chống rơi xuống mặt đất, tạo nên tiếng vang thật chói tai trong không gian yên tĩnh, khiến cho ý thức có chút mê ly của Lăng Thịnh Duệ được gọi về, anh một tay đẩy Phương Nhược Thần gần như sắp dính chặt vào người mình ra, mặt đỏ tai hồng nhảy sang một bên.

(Kaze: hứ!! tưởng có H... hứ!!!)

Mất đi chỗ tựa thiếu chút nữa làm Phương Nhược Thần ngã xuống mặt đất, hoảng loạn vội vàng chống tay đỡ lấy thân thể.

May mà không ngã xuống...

Phương Nhược Thần thở phào nhẹ nhõm, lập tức cả giận nói với Lăng Thịnh Duệ: “Anh làm gì thế?”

Anh dùng sức chà chà lỗ tai, lớp nước dính trên đó khiến anh rất tức giận: “Đây là câu hỏi của tôi mới đúng, Phương Nhược Thần, cậu đừng có hờ một chút là động tay động chân được không?”

Phương Nhược Thần vốn đang hưng phấn, bị phản ứng kịch liệt của anh dội cho một gáo nước lạnh, khiến cả tâm tình của cậu cũng lạnh theo, tất cả dục vọng, tâm tư đều theo đó mà trôi hết, cậu lạnh lùng nói: “Mấy chuyện tôi làm với anh, anh sợ thế làm gì? Anh với Chu Dực, sợ là cái gì không nên làm cũng làm hết rồi.”

Hai má anh càng thêm đỏ: “Đó là chuyện của tôi!”

Phương Nhược Thần ánh mắt hung hăng nhìn anh, phản ứng xấu hổ của anh khiến cho lòng đố kỵ của cậu bùng cháy, tưởng tượng đến cảnh người đàn ông này làm tình điên cuồng với người đàn ông khác không phải mình, điều đó khiến cậu khó chịu vô cùng, bực tức và ghen tị như hỏa liên (xích lửa), chặt chẽ quấn lấy cậu, gần như là gặm nuốt lý trí của cậu.

Phương Nhược Thần cười lạnh nói: “Từ giờ trở đi, sẽ không còn là chuyện của anh nữa, sau này, anh chỉ có thể là người của tôi, đừng mơ đến chuyện có thể quan hệ gì với tên khốn họ Chu kia nữa.”

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt tay mình: “Cậu mới là đồ khốn.”

Ánh mắt Phương Nhược Thần lạnh hơn: “Tôi khốn nạn, anh cũng vậy, anh mãi mãi chỉ có thể dùng dáng vẻ yếu đuối đáng thương đó để đùa bỡn tâm lòng của người khác thôi.”

“Tôi không có!” Lăng Thịnh Duệ phản bác.

“Vậy sao?” Phương Nhược Thần hỏi lại, chỉ vào vị trí trái tim của chính mình, cười nói: “Anh thấy được lòng tôi không? Anh có biết trên bề mặt nó đã chịu bao nhiêu vết thương chưa? Anh biết không, mỗi lần nhìn thấy anh và Chu Dực ở cùng nhau, đồng dạng cũng có một con dao khắc sâu vào nó, đến giờ, tôi cũng không biết anh ban cho tôi bao nhiêu nhát rồi, ở đây gần như đã sắp chết lạng vậy mà anh còn nói không đùa giỡn tâm tôi sao?”

Nụ cười trên mặt cậu vẫn xán lạn như thế, tựa như ánh dương quang cuối mùa thu ngoài cửa sổ, nhưng, sâu trong đôi mắt ấy vẫn phảng phất hàn băng lạnh đến thấu tâm nhin.

Phương Nhược Thần nói xong, Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

Anh chưa bao giờ biết, tình cảm của Phương Nhược Thần trao cho anh lại mãnh liệt đến chừng này.

Anh cúi đầu, không dám nhìn biểu cảm đau thương cùng với oán hận đan xen trên gương mặt cậu, cũng không nói được lời nào.

Người người yên lặng, khiến phòng tắm yên tĩnh lạ kỳ.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Phương Nhược Thần, đối phương mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm anh, anh nuốt nước bọt xuống, âm thanh của Phương Vân Dật từ bên ngoài truyền vào: “Anh, đại thúc, tôi Tiểu Dật đây!”

Thôi xong, một ác ma nữa cũng tới...

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu đi thờ dài.

Không tiếp tục tranh cãi nữa, hai người điều chỉnh tâm trạng lại một chút, Lăng Thịnh Duệ đỡ Phương Nhược Thần ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi xuống sofa, sau đó đi tới cửa.

Phương Vân Dật đứng ngoài cửa một thân tây trang, rõ ràng vừa mới đi đâu đó về.

Cậu cười với anh, rồi lập tức lướt qua, đi vào phòng.

Một mùi nước hoa nam tính nhẹ nhàng phảng phất qua, tây trang được Phương Vân Dật ăn mặc chỉnh chu cẩn thận, anh đóng cửa lại, nhìn bóng lưng cậu mà sững sờ. Phương Vân Dật trước đây với hiện tại thay đổi rất nhiều, trước đây không hề có dáng vẻ đường hoàng cao ngạo thế này, thái độ đối với anh cũng hiền lành hơn nữa.

Lăng Thịnh Duệ nhớ lại, trước kia Phương Vân Dật không phải ngược đãi thì cũng châm chọc anh, giống như là tìm đủ mọi cách để làm nhục anh vậy.

Thiếu niên bước vào tuổi trưởng thành, ngây ngô và tình nghịch đã không còn, bắt đầu thành thực hơn rồi.

Phương Vân Dật ngồi xuống kế bên Phương Nhược Thần, nói cà vạt ra, Phương Nhược Thần nhướn mày nhìn cậu: “Cảm giác hình như không tệ?”

Phương Vân Dật cười nói: “Cũng được, hồi trước em ghét nhất mấy loại chuyện này, nghĩ là mấy người đó đều có chung một trạng thái biểu tình giả tạo, chỉ là hôm nay gặp phải một chuyện thú vị vô cùng, nên thành ra cũng không quá chán.”

“Chuyện gì?” Phương Nhược Thần hỏi.

Phương Vân Dật quét mắt một chút qua Lăng Thịnh Duệ đang đứng một bên, tăng âm lượng lên: “Anh còn nhớ Phương Lynda không?”

“Ý em là vị hôn thê của Chu Dực?” Phương Nhược Thần hỏi.

Nghe được ba chữ “vị hôn thê”, nội tâm Lăng Thịnh Duệ căng lên, anh còn nhớ buổi “Hôn lễ” do chính Phương Nhược Thần chủ trì đến cuối lại trở thành một trò cười.

“Vâng, hôm nay tại bữa tiệc cô ta đã cho Chu Dực... một cái tát, ngay trước mặt mọi người mắng anh ta biến thái, thế không nói đi, thậm chí còn bắt chấp tát cả ở với người đàn ông có tuổi.” Khóe mắt cậu chăm chú nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ, nháy mắt sắc mặt anh biến đổi trắng xanh liên tục làm khóe miệng cậu vượn lên càng cao.

Phương Nhược Thần cũng không vui vẻ gì, nhíu mày hỏi: “Uống say rồi sao?”

“Ừm.” Phương Vân Dật gật đầu: “Chỉ là phản ứng của Chu Dực rất thú vị.”

“Thế nào?”

“Anh ta...” Nhìn bộ dáng lo lắng của Lăng Thịnh Duệ, Phương Vân Dật rất khó chịu, vì vậy cố ý dừng lại.

Ánh mắt Lăng Thịnh Duệ đầy chờ mong.

“Rốt cuộc là sao?” Phương Nhược Thần không thừa hơi mà nghe cậu thừa nước đục thả câu.

(Kaze: nhanh nhanh đi ra để anh còn tò te tú tí..._-)

“Một chút phản ứng anh ta cũng không có, cả người cứ thờ thẫn cả ra.” Bộ dạng tươi cười của Phương Vân Dật nhìn vô cùng hả hê: “Chuyện xảy ra hôm nay, đã được truyền đi khắp giới truyền thông, những người môi giới đều đang nói về chủ đề này trên báo, nói rằng anh ta chốt dạ này nọ, hiện giờ hình tượng của anh ta với công chúng đều tuột dốc không phanh rồi.”

Thân thể Lăng Thịnh Duệ run lên.

Chu Dực biến thành như thế, nhất định là bởi vì anh. Hiện tại anh đang bị Phương Nhược Thần giam lỏng ở đây, không có tin tức gì, nhất định Chu Dực đã đi khắp nơi tìm anh, cho nên mới biến thành bộ dạng đó.

Lòng anh nóng như lửa đốt.

Anh yêu Chu Dực, hối hận vì đã giấu diếm y.

Phương Nhược Thần nghe xong, chỉ trầm mặc không nói, sau đó nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Anh đi tới trước mặt cậu, ép tiếng nói phát ra: “Coi như tôi cầu xin cậu, thả tôi đi đi, Chu Dực nhất định đang rất sốt ruột lo cho tôi.”

“Không có khả năng.” Phương Nhược Thần cười nhạt.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Viên mất anh hơi phiền lòng, khiến cho trong nháy mắt cậu đã nhẹ dạ gạt đầu đồng ý, nhưng ý niệm đó nhanh chóng tan thành mây khói, thiếu chút nữa cậu quên mất chuyện rất quan trọng, ngay từ đầu, người này cầu xin không phải vì cậu mà chỉ vì Chu Dực mà thôi.

Nghĩ vậy, Phương Nhược Thần chắc như đinh đóng cột nói với anh: “Không thể được, anh nên bỏ cuộc đi.”

Tuy rằng đã ngờ trước kết quả rồi, nhưng khi chính tai nghe thấy câu trả lời dứt khoát của Phương Nhược Thần thì anh vô cùng khó chịu, vô lực ngã ngồi xuống sofa, ôm lấy đầu.

Chu Dực, rất xin lỗi...

Phương Nhược Thần quay đầu đi, sâu trong con ngươi tràn ngập đau khổ.

Buổi tối hôm đó, Lăng Thịnh Duệ thật sự không ăn uống gì, nhưng bị Phương Nhược Thần vừa dỗ vừa xoa, anh mới kiên trì ăn một chút.

Dạ dày đã điều dưỡng tốt hơn, lại bắt đầu đau lên.

Ban đầu, anh tưởng chỉ đau một chút thôi, nhưng lúc sau thì càng ngày càng đau, anh nằm trên giường, dùng nắm tay cố sức đè lại dạ dày, làm bớt đau một chút.

Phương Nhược Thần đương nhiên là lo lắng không thôi, lập tức sai người đi gọi bác sĩ, sau khi kiểm tra tỉ mỉ một hồi, bác sĩ mới đưa ra kết luận, mấy ngày nay tinh thần Lăng Thịnh Duệ không được tốt, ngủ không đủ giấc, hơn nữa bữa ăn cũng không đều nên mới khiến bệnh cũ phát tác.

Kết quả này, khiến Phương Nhược Thần cảm giác vô cùng áy náy.

Khi bác sĩ vừa rời khỏi, Phương Nhược Thần chăm chú ôm lấy người đàn ông vì đau mà cả người run lên. Tuy đã uống vài viên thuốc giảm đau rồi, nhưng hiệu quả lại không lớn lắm, Lăng Thịnh Duệ vẫn như cũ chỉ có cảm giác đau đớn khó cưỡng lại được.

Giống như dạ dày đang bị thiêu cháy vậy, làm thân thể anh gần như cũng bị đốt cháy theo...

“Đau quá.....” Lăng Thịnh Duệ nhịn không được rên thành tiếng.

Tìm Phương Nhược Thần như bị dao cứa vào, nhưng bất lực, không thể làm gì khác ngoài ôm càng chặt người này hơn nữa, mong muốn có thể chia sẻ với anh một chút đau khổ nào đó.

“Hức, buồn.” Lăng Thịnh Duệ giống như rất không vừa lòng với cái ôm, giọng nói run rẩy tràn ra.

Phương Nhược Thần không trả lời, cậu nhắm mắt lại, đè xuống cảm giác đau đớn ở ngực mình. Vào lúc này đây, người kia lại bác bỏ mọi sự đụng chạm của cậu...

(Kaze: hu hu hu... TT^TT.....)

Chẳng lẽ anh thật sự hận cậu đến thế?

Chỉ là, chính cậu vẫn cẩn thận, hy vọng duy nhất, là người này có thể cảm thấy tốt hơn.

Dù cho chỉ là một ít cũng được....

Không biết qua bao lâu, hiệu quả của thuốc mới có tác dụng, dạ dày đau đớn của anh cũng đã giảm đi, cơ thể được ôm chặt chẽ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Lúc này anh mới phát hiện, một thân mình tràn đầy mồ hôi, quần áo dính hết vào người, vô cùng khó chịu.

“Phương Nhược Thần, buông đi.” Thân thể không được khỏe, khiến tiếng nói của anh có hơi yếu ớt: “Tôi muốn đi tắm.”

“Ồn rồi sao?” Phương Nhược Thần hỏi.

“Ừ.”

Tâm trạng đang treo lơ lửng của cậu rốt cuộc cũng hạ xuống, buông anh ra.

Lăng Thịnh Duệ xoay người xuống giường, đi đến phòng tắm.

Phương Nhược Thần nhìn bóng dáng anh, đột nhiên hơi mệt mỏi, không chỉ là thân thể, mà cả tâm trí nữa, đối phó với anh, so với tưởng tượng của cậu

còn gian nan hơn nhiều, vốn cậu nghĩ người đàn ông yếu đuối này, chỉ cần mình giữ chút bản lĩnh ra thì có thể đánh tan lớp phòng bị của anh, chỉ là người này còn kiên cường hơn trước kia rất nhiều, cũng không nhẫn nhục chịu đựng như trước đây nữa.

Cậu thích người đàn ông như vậy hơn, nhưng không biết phải làm thế nào mới khiến cho người này trở về như trước đây.

Người đàn ông ảm đạm lạnh lùng này sắp bùng nổ rồi.

Cậu nhốt anh ở đây, tưởng là có thể chậm rãi gắn kết lại mối quan hệ của hai người, nhưng bây giờ, người đó gần như càng hận cậu hơn. Cậu có thể bỏ qua cho sự lạnh nhạt của anh, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho việc trong mắt anh càng ngày càng nhiều ý hận, mà nỗi hận này, lại là bởi người đàn ông khác....

Phương Nhược Thần xoay người, nằm ngửa trên giường, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm trần nhà.

Rốt cuộc là... phải làm thế nào mới có thể chiếm được tấm lòng của anh đây...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 39: Ra Nước Ngoài

Chớp mắt, Lăng Thịnh Duệ đã bị giam lỏng tại Phương gia hơn nửa tháng rồi.

Anh càng ngày càng lo lắng, anh lo cho tình huống của Chu Dực, nhưng mà căn bản không có được bất cứ tin tức liên quan gì, Phương Nhược Thần sai người dẹp hết tất cả những thứ có thể liên hệ với thế giới bên ngoài, những vật dụng có thể truyền tin hoặc đọc tin tức cũng không được để lại, điện thoại bàn, di động, vân vân không nói, ngay cả TV cũng đem đi luôn.

Sinh hoạt như thế khiến anh khó chịu vô cùng, mà tên đầu sỏ Phương Nhược Thần trông rất hưởng thụ với cuộc sống tách biệt với bên ngoài thế này, hầu hết thời gian mỗi ngày cậu đều kè kè sát bên người anh.

Hai người đều không phải là người năng động mấy nên đa số thời gian trong phòng đều rất yên tĩnh.

Nếu nói lúc đầu anh còn có chút áy náy với Phương Nhược Thần, thì hiện giờ phải nói không chỉ chán ghét.

Mà còn có oán hận nữa.

Phương Nhược Thần cứ như ruồi nhặng ấy, bất cứ thời khắc nào cũng đều quấy rối anh.

Lăng Thịnh Duệ đứng bên cửa sổ.

Ánh nắng cuối mùa thu xuyên qua lớp thủy tinh chiếu lên người anh, rất ấm áp, nội tâm đầy áp lực của anh phút chốc dễ chịu hơn một chút, đột nhiên một đôi tay vòng lên từ phía sau, đưa anh vào trong một cái ôm vững chắc.

Cầm Phương Nhược Thần để trên vai anh, cái gì cũng không nói.

Cứ như thế mà ôm lấy anh.

(Kaze: hết sức là lãng mạn....)

Đề nén nỗi chán ghét trong người xuống, Lăng Thịnh Duệ lờ đi cơ thể đang càng ngày càng dính chặt vào mình, anh không hề muốn động chạm gì với cậu cả.

Trải qua hơn mười ngày tịnh dưỡng, thân thể của Phương Nhược Thần đã khôi phục đủ để tự do hành động một mình, tuy rằng vẫn còn yếu lắm, nhưng sắc mặt không tệ. Mấy ngày trước Phương Kiến Hồng có tới, ông rất kinh ngạc vì tốc độ hồi phục của cậu, ánh mắt mang hàm ý khác nhìn chằm chằm anh rồi nói mọi chuyện đều là công của anh, lúc đó Lăng Thịnh Duệ không nói gì và cũng không biết phải nói thế nào.

Chuyện duy nhất anh làm là bị nhốt ở đây và bị Phương Nhược Thần quấy rầy.

Hai người không hề trao đổi với nhau, có vài ngày cũng không thèm nói chuyện, dường như Phương Nhược Thần đổi tính, không hề quấy rối tình dục anh, cũng không ép anh làm mấy chuyện này nọ, chuyện làm nhiều nhất mỗi ngày là ôm anh, hằng đêm khi ngủ đều ôm chặt lấy anh không chịu buông.

Lăng Thịnh Duệ tưởng đâu mình sắp hóa thành gấu gồi ôm mất thôi, ý tưởng đó khiến người anh rét lạnh.

Con gấu này nè

“Ngày mai chúng ta ra ngoài đi.” Ôm một hồi, Phương Nhựt Thần mới đột nhiên mở miệng.

Lăng Thịnh Duệ sững sốt, không dám tin vào tai mình, Phương Nhựt Thần cho phép anh rời khỏi đây?

Lăng Thịnh Duệ chậm chạp không phản ứng, Phương Nhựt Thần khó hiểu, không khỏi chọc ghẹo: “Sao nào, anh không muốn ra ngoài hả?”

Lăng Thịnh Duệ hỏi: “Đi đâu?”

“Sydney.” (*)

(*) Thành phố lớn của Úc, thành phố thuộc tỉnh Nova Scotia ở Canada

sydney_skyline_at_dusk_-_dec_2008

Hai anh đi tới đây đây... đẹp q:~v

“.....”

Cái này đâu phải đơn thuần chỉ là ra ngoài, là ra thẳng nước ngoài ấy chứ.....

Lăng Thịnh Duệ cảnh giác, Phương Nhựt Thần muốn anh triệt để cách ly khỏi Chu Dực?

“Muốn đi không?” Phương Nhựt Thần hỏi.

“Tôi vẫn nên ở đây thì tốt hơn.” Lăng Thịnh Duệ trả lời.

“Vì sao?” Giọng nói của Phương Nhựt Thần nghe qua có chút thất vọng.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, cùng lúc anh đè ép không muốn nói chuyện với cậu, về phương diện khác, anh vẫn mong Chu Dực có thể nhanh chóng phát hiện anh bị giam lỏng ở chỗ này, tới đây cứu anh, nếu thật sự phải tới Úc-cách đây gần nửa địa cầu, thì Chu Dực có muốn tìm cũng là một chuyện khá gian nan.

Đây là chuyện anh mong muốn nhất.

“Tôi mệt, buông tôi ra.” Lăng Thịnh Duệ nói.

Phương Nhựt Thần lưu luyến buông anh ra, Lăng Thịnh Duệ vòng qua cậu đi tới xô pha, ngồi xuống.

Phương Nhựt Thần cũng đã tới, ngồi xuống cạnh anh.

Lăng Thịnh Duệ nhích qua một chút, kéo giãn khoảng cách của hai người, Phương Nhựt Thần thì lại không biết xấu hổ nhích lại gần.

Khóc mất Lăng Thịnh Duệ giật giật.

Phương Nhựt Thần nhìn anh, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, mở miệng hỏi: “Chắc không phải anh nghĩ tôi mang anh ra nước ngoài, là vì để anh tách khỏi Chu Dực chứ?”

Lăng Thịnh Duệ trầm nghĩ biết mà còn giả vờ hỏi sao?

Anh không trả lời, chỉ im lặng.

Phương Nhựt Thần nhún vai: “Biết ngay anh có suy nghĩ đó, tôi không sợ anh ta, chỉ là tôi nghĩ mang anh ra đó vì ở đó tôi có một căn biệt thự, quang cảnh không tệ, rất thích hợp để chữa bệnh thôi.”

Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói: “Tôi không nghĩ sẽ đi.”

Phương Nhựt Thần nhủ mảy, làm ra bộ dáng rất đau khổ: “Nhưng mà tôi muốn đi, đương nhiên anh cũng phải đi.”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

“Anh không nói, tôi coi đó là lời chấp nhận.” Phương Nhựt Thần cười tà.

Anh vội vàng lắc đầu: “Tôi không muốn, muốn thì cậu đi đi, tôi không muốn ra nước ngoài.”

Phương Nhựt Thần hoàn toàn không để ý tới ý kiến kháng nghị của anh: “Anh nói gì cũng vô dụng, tôi đã lên kế hoạch hết, vé máy bay hôm qua cũng

đã đặt luôn rồi.”

(Kaze: quá nhanh, quá nguy hiểm!!)

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, anh cười khổ.

Phản đối thì có ích lợi gì đâu? Thái độ tốt đột xuất mấy ngày nay của cậu khiến anh nổi da gà, hầu như anh sắp sửa quên luôn cá tính vốn có của Phương Nhượng Thần là thế nào, nhưng mà ác bá vẫn là ác bá, cho dù có hóa trang thành thân sĩ đi chăng nữa cũng không thể giấu được móng vuốt của mình, có ngày thì nó cũng lộ ra thôi.

Phương Nhượng Thần nhanh tay nắm vai anh.

Cậu nói: “Tôi biết anh không muốn đi, nhưng nếu đi rồi, chắc chắn anh sẽ thích.”

Lăng Thịnh Duệ như không nhìn thấy cậu, cũng không nói gì, Phương Nhượng Thần bắt đắc dĩ cười nói: “Nếu anh thật sự không vui thì cứ nói ra hết, đừng làm bộ như không nghe tôi nói.”

Trong lòng anh lên tiếng, tôi có thể nói được gì đây, mọi chuyện cậu đều tự ý quyết định thay tôi, vốn dĩ tôi không có cái quyền từ chối nào cả.

Tuy nghĩ như thế, nhưng anh không nói, anh không muốn làm Phương Nhượng Thần tức giận. Không nhận được câu trả lời thỏa đáng, cậu cũng không tức giận, tâm tình của cậu rất tốt, kiên trì cũng hơn nữa, thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lý bị Lăng Thịnh Duệ hận cả đời rồi, cậu nghĩ chỉ cần người đàn ông này cả đời đều ở gần bên người mình, thì những chuyện khác, không có cái nào quan trọng cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, bất luận Lăng Thịnh Duệ không tình nguyện thế nào thì cuối cùng bị Phương Nhượng Thần nửa uy hiếp nửa lấy lòng dụ dỗ lên xe.

Hai người ngồi sau xe, Phương Nhượng Thần thì miệng cười mỉm, còn Lăng Thịnh Duệ thì ủ dột.

Trạng thái bất đồng hoàn toàn này tạo nên bức tranh buồn cười (Kaze: tui hông biết phải ghi sao nữa... nó ghi là “hỉ cảm”....)

Ngồi trên ghế điều khiển xe là Phương Vân Dật thông qua kính chiếu hậu nhìn cậu, biểu tình phức tạp, thật ra cậu rất muốn đi chung với họ nhưng lại không dám nói, cậu biết Phương Nhượng Thần không đồng ý đâu.

Vừa nghĩ tới chuyện Lăng Thịnh Duệ lại đi, tâm trạng cậu cực kỳ buồn bực.

Từ ngày anh trở lại nhà họ Phương, Phương Vân Dật vẫn luôn nghĩ biện pháp tiếp cận anh, bắt đắc dĩ là giờ khắc nào Phương Nhượng Thần cũng dính lấy anh, Phương Vân Dật muốn nói gì đó cũng khó, bây giờ họ lại ra nước ngoài, nhất định không còn cơ hội nữa rồi.

Phương Vân Dật càng nghĩ càng phiền não, chiếc xe phía trước chạy vô cùng chậm, cậu tức giận không ngừng bấm kèn.

(Kaze: này gọi là giận cá chém thớt nè...3)

Rất nhanh xe đã tới sân bay, ba người xuống xe, Phương Nhượng Thần nói với Phương Vân Dật: “Được rồi, tới đây được rồi, em về trước đi.”

Phương Vân Dật liếc mắt nhìn Lăng Thịnh Duệ, sau đó mới đổi đường nhìn: “Em về trước đây.”

Phương Nhượng Thần mỉm cười: “Sẽ lâu lắm anh mới trở về, mọi việc trong nhà, giao hết cho em.”

(Kaze: ủa... sao giống vợ tiền chồng đi công tác thế này:v)

Phương Vân Dật gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Lăng Thịnh Duệ đang đứng bên cạnh Phương Nhượng Thần, tim đập nhanh hơn, hiện giờ Phương Nhượng Thần đang nói chuyện với Phương Vân Dật, lực chú ý của hai người không đặt trên người anh, một loại ý niệm táo bạo nảy lên trong đầu.

Ừm, thừa dịp này có thể chạy trốn.

(Kaze: chắc được, người ta có võ đấy thúc:v... Vân Dật chạy chút là bắt được hà:3)

Quay đầu nhìn thoáng qua hai anh em, Lăng Thịnh Duệ ngừng thở, lui về sau một chút.

Hai người không phản ứng.

Nội tâm anh vui mừng, sau đó xoay người bỏ chạy.

Ngay lúc anh vừa chạy được một bước, Phương Nhượng Thần chuẩn xác, đúng lúc nắm được tay anh.

Tâm tình vui sướng cậu anh phút chốc bị đạp từ trời cao rớt xuống, Phương Nhượng Thần nắm không chặt, nhưng lại tựa như xiềng xích trói chặt lấy anh,

anh biết mình không còn khả năng chạy trốn nào nữa rồi.

Lăng Thịnh Duệ tưởng đầu Phương Nhực Thần sẽ giận đen mặt, nhưng không có, đối phương trông giống như chưa hề phát sinh chuyện gì, trên mặt thậm chí còn mang theo tiểu ý nhàn nhạt, chỉ là bàn tay nắm lấy cổ tay anh vẫn không chịu buông ra.

Hai người vào trong sân bay, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh.

Đĩ nhiên Lăng Thịnh Duệ biết nguyên nhân là tại sao, anh cúi đầu, muốn giật tay mình ra, nhưng đối phương càng nắm chặt hơn.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Buông ra, Phương Nhực Thần, mọi người đang nhìn kìa.”

Ý cười trên mặt cậu càng sâu: “Chuyện này không phải rất tốt sao?”

“Tốt cái gì chứ.” anh cắn răng: “Mấy người đó đều nghĩ chúng ta là gay đó.”

(Kaze: nên để gì cho hợp đây ~~~~~ vừa edit vừa coi doraemon nên nhiều khúc nó hơi thộn. ....v)

Anh cẩn thận quét nhìn một lượt xung quanh, không cẩn thận đụng phải ánh mắt của một cô gái trẻ đang hiếu kỳ nhìn lại, đối phương lập tức đỏ mặt quay đầu đi. (Đồng râm kìa:3)

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy khó mà chịu đựng được nữa.

Ý cười của Phương Nhực Thần ngày càng cao, phản ứng ngược ngùng của người này khiến cậu nổi lên ý trêu cợt trong đầu.

Phương Nhực Thần xoay người.

Ngực anh đang rối thành một cục, không hề chú ý tới động tác của cậu, cứ tiếp tục đi về phía trước thẳng đến khi lọt vào lòng Phương Nhực Thần mới dừng lại.

Phương Nhực Thần lẹ tay ôm lấy anh.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cậu.

Biểu tình thế này đáng yêu quá đi mất, Phương Nhực Thần bị cào trúng rồi.

(Kaze: ý là anh đang ngứa ngáy trong lòng ý:3)

“Sao vậy?” Lăng Thịnh Duệ ngây ngốc hỏi.

Phương Nhực Thần cười nói: “Không có gì.”

Cậu vươn tay bắt lấy mặt anh, ánh mắt sáng lên, Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu một hồi mới phát hiện thân thể hai người đang dính sát rạt vào nhau!

Lăng Thịnh Duệ theo bản năng muốn đẩy cậu ra, nhưng không kịp mất rồi, Phương Nhực Thần bỗng nhiên cúi đầu xuống.

Đôi môi hai người dán vào nhau.

Tức thời Lăng Thịnh Duệ hóa đá.

Trong sân bay phát ra âm thanh hút khí của nhiều người, tất cả đều nghẹn họng trân trối nhìn hai người đàn ông hôn nhau giữa ban ngày ban mặt.

Cái hôn không lâu, chừng vài giây sau, Phương Nhực Thần đã thả môi anh ra.

Lăng Thịnh Duệ giật giật môi, nhần thần đại ra.

Phương Nhực Thần nở nụ cười dịu dàng liếm liếm môi, phản ứng của Lăng Thịnh Duệ so với tưởng tượng của cậu càng thú vị hơn nhiều, thậm chí cậu còn có xúc động muốn hôn anh một lần nữa, chỉ là...

Nhìn sắc mặt không mấy thiện cảm ở xa xa, mấy người bảo vệ đang nháo nhào chạy tới, Phương Nhực Thần bắt đầu đã bỏ qua ý nghĩ này.

Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh trở lại, hai má lập tức đổi màu, khi chú ý tới phạm vi chung quanh thì sắc mặt trở thành trắng bệch sau cùng là chuyển thành xanh, anh phần nộ cắn răng hỏi Phương Nhực Thần: “Cậu mới làm gì?”

“Hôn anh~” Phương Nhực Thần hí hửng nói, đáng về đó chả khác nào con mèo nghịch ngợm vừa vớ được cục lông.

Khóe miệng anh co lại.

“Cậu điên cũng phải chọn lúc chứ!” Lăng Thịnh Duệ oán hận nói: “Hai người đàn ông ngay trước mặt nhiều người làm chuyện này, cậu không thấy mất

mặt hả?”

Phuong Nhuroc Thần không chút để ý, thâm thính chân thành nhìn anh: “Tôi chỉ để ý anh thôi.”

Còn có cái nào buồn hơn nữa không, Lăng Thịnh Duệ chỉ thiếu chút nữa là phun ra bùm máu, đối với anh mà nói, chuyện có tình cảm với một người đàn ông đã là kinh dị lắm rồi, cho nên anh mới ém đi sợ người khác phát hiện ra, nhưng bây giờ thì sao đây, Phuong Nhuroc Thần thẳng thắn trực tiếp trước mặt mọi người hôn anh, vậy chẳng phải tuyên bố cho người ta biết hai người là đồng tính yêu nhau sao? Anh cảm thấy toàn bộ danh dự và mặt mũi đều biến mất hết rồi.

“Anh tính đứng ngoài này mãi à? Bảo vệ tới nhiều lắm rồi.” Phuong Nhuroc Thần nhìn biểu tình cuồng quýt của anh, cảm thấy dễ thương vô cùng, cậu nghiêng đầu, ý bảo anh nhìn sang hai bên đi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn lướt qua, không nhiều lời nói: “Còn không đi, mặt mặt quá.”

Máy bay sắp cất cánh, ngay lúc soát vé, Phuong Nhuroc Thần quay đầu lại, ánh mắt liếc tới một góc cách đó không xa. Nơi nào đó đang có mấy người đội nón lưỡi trai, trong tay cầm cái cameras.

Khóe miệng Phuong Nhuroc Thần nhếch lên cao...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 40: Tâm Trạng Rối Bời

Tuy rằng trong nước đang là cuối thu, nhưng ở Sydney cách nửa địa cầu lại đang bùng bùng đón mùa xuân tới, vừa mới tới nước Úc, khí hậu khác biệt làm Lăng Thịnh Duệ không thích ứng kịp.

Căn biệt thự của Phuong Kiến Hồng ở Sydney nằm ở vùng ngoại ô, đó còn là một khu nhà vườn, trong vườn là một vườn nho có cả dây hoa tươi xanh tốt, có cả cây cảnh nữa. Vậy nên khi Phuong Nhuroc Thần đưa anh tới đây, anh không thể tin được đây là biệt thự của Phuong Kiến Hồng.

Một người đàn ông tàn nhẫn như thế mà cũng có thể ở tại một nơi tốt đẹp thế này sao....

Chào đón bọn họ là một người đàn ông trung niên đang tiến lại gần, vóc người là điển hình của hàng trăm người đàn ông to con khô ngô tuấn tú, nhưng cử chỉ lại rất nho nhã, lễ độ, người đó đang nhìn Phuong Nhuroc Thần, cũng kính xưng hô: “Cậu chủ.”

Kaze: ghé hơn. ...-_-

Phuong Nhuroc Thần gật đầu: “Đã lâu không gặp, Bố Lai Ân.”

“Đúng vậy, cậu chủ, cậu đã nhiều năm rồi không ở đây.” Gương mặt của Bố Lai Ân rút cuộc cũng lộ ra một nụ cười.

Lăng Thịnh Duệ vô cùng hiếu kỳ nhìn nhìn, người đàn ông này có gương mặt điển hình của phương Tây, nhưng mà Hán ngữ lại nói cực kỳ lưu loát.

(Kaze: người ta giỏi thục à... e học tiếng Việt còn chưa xong nữa đây cảm thấy nhục nhả T^T ...v)

Dường như chú ý tới ánh nhìn của anh, Bố Lai Ân quay đầu nhìn anh một cái.

Lăng Thịnh Duệ thân thiện cười cười, thế mà đối phương lại mặt không cảm xúc, chỉ gật đầu một cái với anh, sau đó quay đi.

Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ.

Phòng ở đã sớm được chuẩn bị tất cả, Lăng Thịnh Duệ vốn tưởng để tránh nghi ngờ, Phuong Nhuroc Thần sẽ xếp cho anh một phòng riêng, nhưng anh đã đánh giá thấp độ dày da mặt cậu rồi, khi anh cẩn thận hỏi Phuong Nhuroc Thần phòng mình nằm ở chỗ nào, đối phương nhướn mày nói với anh, quan hệ hiện tại của bọn họ là người yêu, đương nhiên là ở chung phòng.

(Kaze: sư phò.... Dày thật...v)

Tất nhiên Lăng Thịnh Duệ không chịu chấp nhận rồi, chỉ là thấy tính cách Phuong Nhuroc Thần quá mức bá đạo, mọi sự kháng nghị của anh đều trực tiếp bị bác bỏ.

Ngồi trên máy bay gần mười mấy tiếng đồng hồ, hơn nữa còn lệch giờ, từ lâu hai mắt anh sắp không mở nổi nữa rồi, anh đơn giản rửa mặt sơ qua liền leo lên giường đánh một giấc, mà Phuong Nhuroc Thần tinh lực dồi dào hơn người cũng không thể hiện chút mệt mỏi nào, đang theo Bố Lai Ân đi dạo vườn nho.

Không có sự quấy rầy của Phương Nhược Thần, Lăng Thịnh Duệ ngủ thật sự rất ngon.

Có điều ngủ một hồi lâu, anh có cảm giác có người nhìn mình. Anh là một người có thần kinh tương đối miễn cảm, cho dù có một chết đi được nhưng với tình huống này anh cũng nhanh tỉnh lại.

Khi vừa mở mắt, anh liền đối diện với một đôi mắt rất to màu xanh ngọc bích.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa nhảy dựng lên, vô thức lùi về sau một chút, lúc này mới phát hiện ra, cậu nhóc tóc vàng đang ngồi bên mép giường anh, cậu bé khoảng chừng bốn năm tuổi, thấy anh tỉnh, nhóc trừng lớn con mắt chớp chớp, bộ dạng đáng yêu vô cùng.

(Kaze: ai đây nhĩ??? :v)

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi thằng bé: “Con là ai?”

(Kaze: vì dù gì thức cũng 30 hơn rồi, mà nhóc chỉ mới 4,5 thôi, nên cho xưng chú/con hoặc chú/cháu nha... mấy anh công thì chỉ thua thức dưới 15 thôi mà tính cách thì bá quá nên không xưng con/cháu được... :v)

Nhóc con không trả lời, chỉ yên lặng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, dùng tiếng Anh hỏi lại một lần.

Thằng nhỏ vẫn không chịu phản ứng.

(Kaze: có khi nào nó mở miệng ra thì sẽ thức bằng mẹ không nhợ... tất :v)

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu nghĩ, anh chỉ biết có hai ngôn ngữ này thôi, lẽ nào cậu bé đều nghe không hiểu? nhưng anh biết ở nước Úc, người ta cũng đều dùng tiếng Anh nói chuyện mà.

Giữa lúc anh chẳng biết phải làm thế nào, rốt cuộc cậu bé cũng mở miệng: “Chú với chú của con là bạn tốt của nhau phải không?”

Là một câu thoại thông thường nói tương đối lưu loát.

Ra là nghe không hiểu Hán ngữ....

Vấn đề này khiến anh cực kỳ ngượng, Lăng Thịnh Duệ trầm suy xét, anh và Phương Nhược Thần thì có quan hệ gì nhĩ? Bạn bè không phải, người tình càng không, trừ việc trước đây anh có ký bản hiệp ước bán mình ra, thì có vẻ bọn họ không còn quan hệ gì nữa.

Anh không muốn trả lời vấn đề này, nhưng cậu nhỏ lại đặc biệt cảm thấy hứng thú, chớp chớp con mắt, nhóc chăm chăm theo dõi anh không tha, đợi câu trả lời của anh.

Từ trước đến nay anh không thể chống cự lại được trẻ con, tiểu tử kia dùng ánh mắt ngây thơ đáng yêu có lực sát thương cực cao nhìn anh, rất nhanh Lăng Thịnh Duệ không chống đỡ được nữa, anh lau mồ hôi trên trán, hơi chột dạ đáp: “Chú với chú ấy không được tính là bạn tốt, cũng có thể coi là quen biết nhau.”

Nhóc con rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, hơi chu miệng ra: “Nhưng con thấy trước khi chú con ra ngoài, đã hôn chú một cái.”

Lăng Thịnh Duệ không biết phải nói gì, trong lòng âm thầm tàn nhẫn mắng chửi Phương Nhược Thần một phen, lúc tỉnh bị cậu quấy rối chưa đủ sao, còn canh lúc anh ngủ chạy tới ăn đậu hủ nữa, mà lại còn để cho trẻ nhỏ bắt gặp, nhìn hoài sẽ không tốt.

Lăng Thịnh Duệ cười gượng hai tiếng: “Con nhìn lầm rồi, lúc đó chú con làm rơi mấy món đồ, chỉ cúi xuống tìm thôi.”

“Thật sao ạ?” Thằng nhóc nhăn mi lại, dường như vẫn chưa thể tin được lời anh nói.

(Kaze: đệt... 4,5t chứ có phải 4+5=9t đâu mà sao siêu vội... thấy độ nhut x2... -_- hồi đó ai nói gì cũng tin, hên là giờ vẫn còn ngồi đây)

Mồ hôi lạnh trên trán Lăng Thịnh Duệ chảy cả xuống, anh không biết làm thế nào đành phải cười ôn nhu với cậu bé.

“Ồ, vậy chắc con nhìn lầm” Thằng nhỏ nhún vai: “Lúc đó con đứng đối diện, chắc là do xa quá, không nhìn kỹ được.”

Mồ hôi lạnh của anh càng ngày càng nhiều, anh quay đầu nhìn về phía cửa sổ, xem ra sau này nên một một song cửa có rèm thì tốt hơn....

Không muốn tiếp tục nói tới đề tài này nữa, anh đành phải nói sang chuyện khác, hỏi: “Con tên gì?”

“Con tên Ni Kỳ.” cậu nhóc trả lời, sau lại lập tức hỏi anh: “Chú tên gì?”

Lăng Thịnh Duệ cười nói: “Con có thể gọi là chú Duệ.”

“Chú Duệ.” Đứa nhỏ vô cùng lanh lợi gọi anh một tiếng.

Lập tức anh bị chọc cười, một người từ trước đến nay luôn thích trẻ con như anh, nhất thời bị một tiếng “Chú Duệ” ngọt ngào của cậu bé làm khơi dậy tình cha con trong lòng anh. Anh sờ đầu đứa nhỏ: “Con sống ở đây à?”

Đứa bé gật đầu: “Vâng ạ, con sống chung với ông ở đây.”

Ông...

Anh đột nhiên có dự cảm không lành: “Ông của con là...”

“Là người vừa đưa mọi người vào đây đó, mọi người ở đây đều phải nghe lời ông.” Thăng nhỏ vẻ mặt đầy tự hào.

Lăng Thịnh Duệ thở ra một hơi, rất tốt, không phải Phương Kiến Hồng...

(Kaze: sao thúc cứ nhớ thương bác Hồng mãi thế...v)

Lăng Thịnh Duệ thật sự rất thích cậu bé đáng yêu này, nhưng nếu nó có quan hệ gì với Phương Kiến Hồng, anh sẽ lập tức bảo trì khoảng cách, cách xa ba mét với thằng bé, người nhà họ Phương đều là một đám yêu nghiệt, tuyệt đối không thể chọc vào.

Chỉ là suy nghĩ lại thì thấy cũng không thể nào, đứa bé trước mặt hoàn toàn mang gương mặt của người phương Tây, mà Phương Kiến Hồng lại là gương mặt điển hình của người Á Châu, hai người hoàn toàn không có điểm giống nhau nào, hơn nữa, nhà họ Phương sao lại sinh ra được đứa trẻ ngày thơ đáng yêu thế này được? Phương Nhượng Thần và Phương Vân Dật hồi bé nhất định là loại hình phá phách trêu chọc người khác. Nghĩ như thế, Lăng Thịnh Duệ càng có hảo cảm hơn với với đứa trẻ tên Ni Kỳ này.

Có lẽ cảm nhận được mình đứng đây lâu quá rồi, đứa trẻ nhìn đồng hồ treo tường một chút nói: “Ày, đến muộn giờ cơm rồi, con phải đi, không thì ông lại mắng mất.”

Lăng Thịnh Duệ hơi thất vọng, anh muốn trò chuyện với nó nhiều hơn một chút.

“Vậy mau về đi.” Anh mỉm cười.

“Ngày mai con lại tới đây được không?” thằng nhóc chớp con mắt, vẻ mặt đầy chờ mong.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu: “Tất nhiên là có thể.” Chỉ cần tên Phương Nhượng Thần kia không ngăn cản là được...

“Thật tốt quá!” gương mặt tròn trịa của đứa bé rạng rỡ lên.

“Con đi đây, ngày mai gặp lại.”

“Ừm, tạm biệt.”

Đứa trẻ hát lên, vừa chạy vừa nhảy ra khỏi phòng, Lăng Thịnh Duệ nhìn bóng dáng đó, ý cười càng sâu.

Thật đáng yêu...

Đứa bé đi chưa được bao lâu, Phương Nhượng Thần đã trở lại, Lăng Thịnh Duệ đã thay đồ xong rồi, đang đứng ngay trên ban công nhìn xuống vườn nho cách đó không xa.

Bầu trời đã chuyển thành màu đen, xa nhất đường chân trời chỉ còn lưu lại bóng hình mờ nhạt của ánh mặt trời vừa lặn, gió nhẹ nhàng thổi qua, mang đến tinh mạch cùng với hương thơm.

Phương Nhượng Thần nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn bóng lưng người kia, khóe miệng cậu hơi nhếch lên, nhấc nhẹ bước chân đi tới phía sau anh, nhanh chóng ôm lấy anh.

Lăng Thịnh Duệ bị làm cho hoảng sợ, âm thanh của Phương Nhượng Thần phía sau vang lên, đình chỉ mọi phản kháng của anh.

“Thức dậy rồi?”

“Ừ.” Anh nhú mồm trả lời.

“Ngủ ngon không?” cầm Phương Nhượng Thần gác trên vai anh, ôn nhu hỏi.

“Cũng được.”

“Phong cảnh ở đây không tồi, tôi biết anh nhất định sẽ thích.” Phương Nhượng Thần cười nói.

(Kaze: “Cho nên.. chúng ta động phòng đi.”:v)

Lăng Thịnh Duệ gật đầu: “Không khí ở đây rất tốt, cũng rất yên tĩnh.” Nếu không có cậu, thì tốt hơn nhiều. ...

(Kaze: quá phũ phàng..._-_-)

“Được rồi, chúng ta xuống dưới ăn cơm chiều đi, mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi.” Phương Nhượng Thần buông Lăng Thịnh Duệ ra.

“Ừ.” Anh đã đói đến mức ngực sắp dán vào lưng rồi.

Phương Nhượng Thần buông anh ra, hai người cùng xuống lầu.

Ngoài dự liệu của anh là, bữa cơm ấy vậy mà toàn là đồ ăn Trung Quốc, món ăn Quảng Đông. Nhìn từng kiểu dáng món ăn Trung Quốc được bày xếp tinh tế trên chiếc bàn mang đậm chất phương Tây kia khiến anh có chút quái dị. Từ trước đến giờ anh không thích đồ ăn Tây, cũng không quen cách dùng của họ, chỉ là điều khiến anh thờ phào chính là đôi đũa được đưa lên chứ không phải dao nĩa xiên gì cả.

Cái bàn to thế kia chỉ có hai người là Lăng Thịnh Duệ và Phương Nhượng Thần, Phương Kiến Hồng còn đang ở Trung Quốc, người hầu tên Bồ Lai Ân thì cúi cung tận tụy đứng hầu phía sau, mặt không biểu tình.

Trường hợp này khiến anh thật không quen.

Anh vốn cho rằng cuộc sống trước đây ở nhà Phương Nhượng Thần đã xa xỉ lắm rồi, nhưng hiện giờ thì quá phô trương khiến anh hơi đau đầu.

Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, đâu cần phải vậy. ...

Chú ý tới vẻ mặt mất tự nhiên của anh, Phương Nhượng Thần hỏi: “Thức ăn không hợp khẩu vị à?”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu.

“Vậy là chuyện gì?” cậu tiếp tục hỏi.

“À, tôi không quen bị nhiều người nhìn mình ăn. ...” Anh thấp giọng trả lời.

Phương Nhượng Thần hiểu rõ, lập tức cười nói: “Sau này đều phải như thế, anh phải tập quen thôi.”

Sau này. ...

Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật, lẽ nào cậu thật sự có ý nghĩ nhốt tôi cả đời sao?

Phương Nhượng Thần không nói nữa, Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ không thể làm gì khác, đành phải kiên trì, làm bộ như phía sau không có ai cả.

Bàn ăn kiểu Tây và món ăn Trung Quốc phối hợp lại có hơi kỳ dị, nhưng mà hương vị cũng không tệ, Lăng Thịnh Duệ ăn rất ngon miệng, bởi vì từ khi bị nhốt tới nay, đây là bữa cơm ngon nhất anh ăn.

(Kaze: không phải Thần bỏ đói thức, mà tại thức quá nhớ anh Dực nên mới không chịu ăn:3)

Sau bữa cơm tối, Lăng Thịnh Duệ đứng trên sân thượng hóng gió, Phương Nhượng Thần thì đến quay rượu lấy một chai rượu nho ra, rót vào hai ly, đi tới đưa cho anh một ly.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Không được, cảm ơn.”

Từ trước đến nay anh đều không có tửu lượng, bởi vì dễ uống say, mà dưới tình huống uống say như thế, anh biết được hậu quả sẽ thế nào. Mấy ngày nay Phương Nhượng Thần đều làm rất nhiều chuyện cho anh, nhưng anh không nghĩ rằng Phương Nhượng Thần hoàn toàn không có dự định với mình, có đôi khi ánh mắt cậu nhìn anh, đều khiến da đầu anh tê dại.

Giống như đoán được anh lo lắng chuyện gì, Phương Nhượng Thần dờ khóc dờ cười: “Chỉ là rượu nho thôi, anh không cần phải lo tôi chuốc say anh, chỉ uống một ly không say nổi đâu.”

Lăng Thịnh Duệ do dự một lát, nhận lấy ly rượu.

Chất lỏng màu hồng trong ly dưới bóng đèn tạo thành một một thứ ánh sáng u ám, hương thơm ngát nhẹ nhàng tỏa ra. Lăng Thịnh Duệ chỉ nhìn, nhưng chưa uống.

“Ban đêm ở đây không tệ nhỉ.” Phương Nhượng Thần uống một ngụm rượu nho, ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ trả lời.

Hai người trầm mặc một lát, Phương Nhượng Thần đột nhiên nói: “Nếu anh thích ở chỗ này chúng ta có thể ở lại đây.”

Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại, Phương Nhượng Thần nhìn anh, ánh mắt cậu sáng rỡ dưới ánh trăng, tựa như những ngôi sao sáng khắp bầu trời đen vậy.

Lăng Thịnh Duệ thất thần một lát.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, gương mặt mông lung của đôi phương dưới ánh sáng càng thêm nhu hòa, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, xoay người rời khỏi sân thượng đi vào trong.

Phương Nhượng Thần nhìn bóng lưng anh, trong mắt tràn đầy niềm thất vọng.

Đặt ly rượu lên bàn, Lăng Thịnh Duệ ngồi xuống sô pha ngây ra.

Tuy ngoài mặt vẫn bình thường, nhưng tim anh đã đập nhanh gấp mấy lần bình thường. bóng đêm hiền hòa thế kia mà nguy hiểm vô cùng, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ánh mắt dịu dàng vừa rời Phương Nhượng Thần nhìn anh, trong nháy mắt anh cảm thấy có gì đó trong tim mình đang rung động.

Tâm của anh, đang rối...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phách Tặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 41: Chương 41

Tuy rằng Lăng Thịnh Duệ đã lạnh nhạt vô cùng, nhưng Phương Nhượng Thần lại không ép buộc mình giống như trong suy nghĩ của anh, mấy ngày kế tiếp, hai người đều nhẹ nhàng vượt qua, ngoại trừ thỉnh thoảng Phương Nhượng Thần lại tạo ra một bầu không khí ái muội thì không còn làm hành động nào nữa.

Mặc dù không rõ vì sao Phương Nhượng Thần gần đây trở nên càng ngày càng khác lạ, nhưng chuyện này đối với Lăng Thịnh Duệ có thể coi là chuyện tốt.

Anh đã dần dần thích ứng với cuộc sống ở đây.

Buổi chiều hôm nay, Lăng Thịnh Duệ kéo ghế dựa ra ngồi cạnh bàn trên sân thượng phơi nắng. Ánh nắng mùa xuân ấm áp vô cùng, anh dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

(Kaze: mùa xuân bên Việt nóng teo não..._-)

Chung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chim kêu, cùng với hương hoa, hương cây được gió nhàn nhã thổi tới khiến tâm tình vui vẻ thoải mái hơn nhiều.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nghĩ, cuộc sống sinh hoạt thế này hoàn mỹ biết bao, còn tốt hơn sống giữa lòng đô thị phồn hoa sắt thép, anh cảm thấy rất thích chỗ này.

“Chú Duệ, chú Duệ ơi.” Giọng nói non nớt của trẻ con từ dưới lầu vọng lên.

Lăng Thịnh Duệ mở mắt, dưới ánh nắng nhìn xuống phía dưới, một cậu bé tóc vàng đang đứng cùng với nụ cười tươi sáng trên gương mặt.

Anh mỉm cười: “Ni Kỳ, con tìm chú có chuyện gì sao?”

Từ ngày cậu bé xuất hiện trong phòng anh trở đi thì không còn tới nữa, Lăng Thịnh Duệ thật sự rất thích đứa nhỏ này, mỗi ngày anh đều trông ngóng nó, nhưng mấy ngày cũng không gặp, anh hơi thất vọng, bây giờ cuối cùng cũng gặp khiến tâm tình anh tốt hơn.

Đứa bé giơ tay lên, hươ hươ cái xềnh nhỏ và cái thùng trong tay: “Con muốn trông hoa.”

“Ha ha.” Lăng Thịnh Duệ cười gật đầu: “Giỏi lắm.”

“Chú đi với con chứ?” Đứa nhỏ chớp mắt mấy cái, mong chờ nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, chẳng bằng đi với cậu bé, còn hơn đối mặt với Phương Nhượng Thần.

“Được, chờ một chút, chú xuống ngay.”

“Vâng ạ.”

Đi xuống lâu, Lăng Thịnh Duệ đi tới bên cạnh Ni Kỳ, sờ sờ mái đầu thẳng bé, cười hỏi: “Chúng ta đi đâu trồng hoa?”

Bé con há há cầm lên, chổ vào mảnh vườn không xa: “Chỗ đó ạ.”

Lăng Thịnh Duệ đi theo hướng nhóc chỉ, trong một góc nhỏ của vườn hoa um tùm, có một nơi trống rỗng, tạo nên sự phối hợp không hài hòa.

“Đó có phải là một trong những chỗ cho con trồng hoa không?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

Thằng nhóc gật đầu: “Không phải ạ, chỗ đó là ông Phương cho phép con, ông ấy nói con thích trồng cái gì thì cứ trồng.”

Anh cũng sờ, ông Phương trong miệng thằng bé, chắc không phải là Phương Kiến Hồng chứ.

“Con nói ông Phương là...” Anh thử thăm dò hỏi.

“Chủ nhân nơi này ạ, ông ấy luôn bảo con phải gọi là ông.” Ni Kỳ trả lời.

Quả nhiên là Phương Kiến Hồng lưu manh đó...

Khỏe miệng Lăng Thịnh Duệ giật giật, không ngờ tới Phương Kiến Hồng bình thường lạnh lùng tàn nhẫn vậy mà đối với trẻ con lại ưu ái đến thế.

Trong vườn, Lăng Thịnh Duệ nhin cười, cầm lấy cái xẻng nhỏ mà thằng bé chuẩn bị riêng cho anh, bắt đầu “Chỉ đạo”, trở tay trồng hoa.

Quá trình thật ra rất đơn giản, chính là xới đất lên, gieo từng hạt mầm xuống, sau đó tưới nước là được, nhưng chuyện này cần phải tập trung, không được qua quýt, đào đất rồi lại gieo mầm rất nghiêm túc, Lăng Thịnh Duệ chỉ làm được một chút, những thứ này có hơi nặng đối với anh.

“Thế này chắc là ổn rồi nhỉ?” Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, vô cùng nghiêm túc lấp đất lại.

Đưa bé suy nghĩ một chút, rồi mới gật đầu, nghiêm túc nói: “Rất tốt, chú Duệ làm tốt lắm” nhìn bộ dạng chăm chú của đứa nhỏ chưa tới mười tuổi, còn nhỏ mà đã ra dáng người lớn khiến anh vô cùng buồn cười.

Một lớn một nhỏ, cùng ngồi xổm ở nơi đất trống ngay vườn hoa, hết sức thu hút ánh nhìn, rất nhiều người đi ngang đều quay đầu quan sát họ.

Mặc dù là người không thích bị người khác chú ý nhưng anh cũng không khó chịu, ngồi chung với đứa bé này khiến anh nhẹ nhõm hẳn, giống như lúc Lăng Hạo còn nhỏ vậy, Ni Kỳ lúc này đây, khiến cho tình cha con trong anh lại bộc phát.

Nhìn cái đầu nhỏ đang cúi thấp tìm kiếm gì đó, Lăng Thịnh Duệ hỏi: “Con rất thích trồng hoa à?”

“Còn có trồng cây nữa ạ.” Cái đầu nhỏ không nâng lên mà trả lời.

“Vậy bình thường con vẫn trồng cây với trồng hoa ở đây?”

“Vâng.”

“Bình thường con thích nhất là làm gì?” Lăng Thịnh Duệ tiếp tục hỏi.

“Vẽ tranh vẽ tranh.”

“Ừ, vậy con hay vẽ những gì?” Lăng Thịnh Duệ cảm thấy hứng thú tiếp tục hỏi.

“Cái gì cũng vẽ hết, chỉ là con thích vẽ Lỗ Kỳ nhất.”

“Lỗ Kỳ là gì?”

“Là con chó con ông con nuôi ấy.”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục hỏi, Ni Kỳ không ngại phiền tiếp tục trả lời anh, Lăng Thịnh Duệ cười, đứa nhỏ này không giống những đứa trẻ không yên tĩnh và kiên nhẫn cùng lứa tuổi khác, là một đứa trẻ tương đối khéo léo.

Chỉ là có hơi thông minh quá.....

“Lúc trước con có nói sẽ đến chơi nữa, sao mấy ngày rồi không thấy?” trong lúc lấy ra hạt mầm gieo xuống đất, Lăng Thịnh Duệ kiên trì hỏi.

Ni Kỳ chỉ dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn anh: “Chú hy vọng con tới?”

Anh cười gật đầu: “Tất nhiên rồi, chú vẫn mong con tới, nhưng lại không thấy.”

Đáp án này khiến cho Ni Kỳ rất vui, thế là tặng cho anh một nụ cười xán lạn, đôi mắt xanh ngọc bích dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, anh đột nhiên

phát hiện sắc mặt của cậu bé hơi nhợt nhạt, nhìn có vẻ không khỏe.

Ni Kỳ cuối đầu, tiếp tục động tác trên tay: “Thật ra con cũng muốn tới lắm, nhưng hôm đó đột nhiên con xiu, ông con đưa tới bệnh viện đến hôm nay mới xuất viện.”

(Kaze: vì là con nít nói chuyện nên để mấy từ văn vẻ như “ngất đi” thì mất tự nhiên, nên tui để vậy nha)

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ khản trương.

“Tại sao lại vậy?” anh thử hỏi.

“Bác sĩ nói trong đầu con có cái gì đó.” Ni Kỳ trả lời: “Bác sĩ nói đó là nguyên nhân khiến con bị xiu và đau đầu, con không biết đó là gì, con có hỏi ông đó là gì, nhưng ông không chịu nói.”

Lăng Thịnh Duệ hít một ngụm khí lạnh.

Giọng nói thân nhiên của đứa nhỏ, không có chút sợ hãi nào, tuổi đời còn quá nhỏ, thậm chí còn không hiểu bệnh tật tử vong là gì, anh nhìn thân hình nhỏ nhỏ ngồi xồm bên cạnh, cảm thấy lo lắng không thôi.

Đứa bé đáng yêu ngây thơ thế này, không chịu được bệnh tật tra tấn đâu. ...

Lăng Thịnh Duệ nghĩ muốn sờ đầu thằng bé, nhưng lại thấy tay mình dính đầy bùn đất nên đành rút tay về.

Tâm tình anh khó chịu vô cùng, cuối thấp đầu yên lặng đảo đất.

Đối phương đột nhiên vươn tay, kéo kéo tay áo anh.

“Sao thế?” Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên nhìn thằng bé.

Đứa bé nhìn ra sau lưng anh: “Chú Phương tới rồi.”

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, Phương Nhượng Thần đang đứng phía sau mỉm cười nhìn anh.

“Sao cậu về sớm vậy, không phải nói ra ngoài tham gia tiệc sao?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

(Kaze: thúc làm mất hứng... đang tưởng tượng viễn cảnh thúc quay lại ôm lấy cổ anh Thần hôn một cái, nói: “Mừng cậu (chồng) đã về.”.....)

“Buổi tiệc đó chán quá, nên tôi mới về sớm.” Phương Nhượng Thần cũng ngồi xồm xuống bên cạnh, nhìn thoáng qua cái xềng trong tay anh, trên mặt là ý cười sâu sắc: “Sao thế, đột nhiên tìm được hứng thú à?”

Mặt Lăng Thịnh Duệ đỏ lên, không mở miệng, nhưng Ni Kỳ đã mở miệng nói: “Là con nhờ chú Duệ giúp đó ạ.”

Phương Nhượng Thần liếc mắt nhìn Lăng Thịnh Duệ, cười hỏi Ni Kỳ: “Hiện giờ làm được tới đâu rồi?”

“Một nửa ạ.” Ni Kỳ trả lời.

“Vậy có muốn chú giúp con trông không?” Phương Nhượng Thần tay phải chống cằm, hứng thú nhìn động tác của cậu bé.

“Tất nhiên là được ạ.” Ni Kỳ gật đầu, đứng dậy: “Con đi lấy xềng cho ạ.”

“Cảm ơn con nhé.” Phương Nhượng Thần cười nói.

Ni Kỳ buông dụng cụ trong tay xuống, vỗ vỗ bụi đất trên người, rồi mới chậm rãi rời khỏi. Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ không ổn định chạy đi, Phương Nhượng Thần cảm thán: “Thật sự là đứa nhỏ đáng yêu.”

“Đúng không?” chuyển qua..... cười cười nhìn Lăng Thịnh Duệ.

“Đúng vậy.” Lăng Thịnh Duệ thân nhiên trả lời: “Chỉ cần cậu kết hôn, cũng có thể có được đứa bé đáng yêu như thế.”

Phương Nhượng Thần nhướn mi: “Anh sinh cho tôi?”

(Kaze: hí hí...)

Lăng Thịnh Duệ run lên một cái, trò đùa của cậu lại sắp tới rồi, anh rầu rĩ nói: “Tôi nói là, cậu kết hôn với phụ nữ.”

Phương Nhượng Thần sờ sờ cằm, tự hỏi một chút, rồi mới cực kỳ khẳng định trả lời: “Tôi chỉ muốn kết hôn với anh.”

Hơi thở của Lăng Thịnh Duệ nghẹn ngay cổ họng, xuống không được mà ra cũng không xong, tắc lại một chỗ.

“Chuyện này không có khả năng.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng trả lời, lúc trước là Chu Dực “Bức hôn”, thế nào bây giờ lại đến Phương Nhục Thần phát điên vậy?

Trộm nhìn qua chiếc nhẫn bên ngón áp út tay trái, anh hơi buồn bực, đầu năm nay, đang lưu hành kết hôn đồng giới sao?

Bị anh cự tuyệt, Phương Nhục Thần cũng không thất vọng, nửa đùa nói: “Tại sao lại không thể, chê tôi không có tiền à?”

Anh không còn lời nào để nói, cậu không có tiền thì ai có tiền đây chứ.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu.

“Hay, anh chê tôi xấu?” khuôn mặt lãnh đạm của Lăng Thịnh Duệ trong mắt Phương Nhục Thần dần biến thành e thẹn đỏ lên, sau đó lan ra.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ: “Cậu xấu, thì trên đời này đàn ông nào có thể xem được.”

“Vậy thì tại sao?” Phương Nhục Thần nhìn anh, rất không hiểu nổi. cậu có tiền có sắc, rất nhiều nam nữ đều như ong bướm lao vào cậu, duy nhất chỉ có người đàn ông này, cho dù cậu có xuất phát từ nội tâm đi chăng nữa, thậm chí bỏ luôn tôn nghiêm bản thân cầu xin cũng không chấp nhận cậu.

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, tránh đi ánh mắt nóng rực của cậu: “Tuổi cậu còn trẻ, sẽ có ngày hiểu được thôi, dù sao chúng ta đều là đàn ông, cậu không thể ở cùng với đàn ông, chuyện đó không đúng.”

Đại khái Chu Dực cũng vậy, nhưng đến cuối, y cũng chỉ có một người. ....

(Kaze: ý là chấp nhận nam x nam thì đến cuối thúc chỉ có thể chứa 1 ấy.)

Ánh mắt Phương Nhục Thần trở nên âm trầm hơn: “Ai nói đàn ông với nhau là không thể? Chúng ta thử thì biết thôi, tôi tin chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.”

(Kaze: đam mỹ kinh dị “vĩnh viễn cùng một chỗ” xin hân hạnh tài trợ câu nói này.)

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ thở dài, xem ra Phương Nhục Thần trúng độc không nặng. ...., anh không hiểu, tuổi mình thì lớn, cá tính thì nhàm chán, cũng không có tài cán đặc biệt gì, mấy người này coi trọng cái gì ở anh, một hai đòi yêu nhau?

“Không được, chúng ta không có khả năng.” Lăng Thịnh Duệ than nhẹ.

“Tại sao?” trong mắt Phương Nhục Thần hiện đầy đau khổ: “Anh không hề cho tôi một cơ hội theo đuổi nào.”

“Tôi không muốn sau này cậu hận tôi.”

Phương Nhục Thần cười khổ: “Tôi hận anh, anh có biết tôi hận anh nhiều thế nào không, từng có vô số lần tôi muốn chính tay giết chết anh, nhưng không làm được.”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng bệch, thấp giọng nói: “Tôi không biết.”

“Anh biết vì sao không?” ngữ khí của Phương Nhục Thần có hơi kích động: “Tôi yêu anh nhiều như thế, vậy mà anh lại luôn lãnh đạm với tôi, thậm chí cùng người đàn ông khác ở chung. Anh biết không, mỗi lần sau khi tôi nhìn thấy anh và Chu Dực ở cùng một chỗ, thì hận đến không thể giết hai người để quên đi, đoạn thời gian đó, tôi bị anh tra tấn sắp điên rồi.”

(Kaze: quá mức si tình

trói lại SM đi anh

:3...)

Phương Nhục Thần phun ra lời nói thật lòng, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy lòng đầy sợ hãi, Phương Nhục Thần vốn là một công tử hào hoa, vì có gì lại biến thành người si tình đến thế? Hơn nữa đối tượng lại vẫn là anh?

(Kaze: nguyên tác nó đề là “si tâm lang” tui không biết ghép sao cho nó tinh thú, nên thay nhẹ nhàng, nàng nào ghép được thì comt, tui sẽ sửa:3)

Chuyện này có hơi đau đầu quá!

“Cậu nói gì, tôi không hiểu.” Sừng sốt nửa ngày, không biết phải nói gì cho phải, anh đành úp mồm trả lời.

“Rõ ràng anh nghe hiểu mà.” Phương Nhục Thần nghiêm túc nhìn anh.

“Đừng ép tôi, tôi không thể...”

Lời còn chưa nói hết, Phương Nhượng Thần đã phản lại: “Không phải anh không thể, mà là không dám, tôi biết anh và Chu Dực đã đính hôn rồi, nếu anh ta có thể, sao tôi lại không? Rõ ràng anh bất công, rốt cuộc tôi có chỗ nào thua kém anh ta? Tôi thậm chí yêu anh còn nhiều hơn Chu Dực nữa kia!”

Giọng nói đầy kích động, Lăng Thịnh Duệ nghe xong, chỉ cúi đầu trầm mặc không nói.

Vốn Phương Nhượng Thần định nói cho xong hết, nhưng cách đó không xa, Ni Kỳ đã cầm xẻng chạy tới gần, vì vậy cậu đành ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 42: Chương 42

Phương Nhượng Thần có nói nữa cũng không giải quyết được gì, thời gian tiếp theo, cho dù cậu có làm gì, Lăng Thịnh Duệ cũng không để mắt đến cậu. . . một chút nào, cũng không nói tiếp với cậu.

Sau buổi cơm chiều, Lăng Thịnh Duệ ngồi ở bàn trong phòng đọc sách, còn Phương Nhượng Thần thì đứng ở ban công trầm mặc hút thuốc.

Mùi thuốc nhàn nhạt truyền vào trong phòng, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, nhìn qua ban công.

Phương Nhượng Thần không mở đèn ngoài đó, khiến cả người cậu chìm vào bóng đêm, ánh lửa nhấp nhòe từ điều thuốc càng trở nên mơ hồ.

Mùi thuốc càng ngày càng đậm hơn, Lăng Thịnh Duệ nhíu mày.

Từ trước đến nay anh không thích mùi thuốc lá, cũng hiểu được dính líu đến những thứ thế này chẳng khác nào tự sát, hơn nữa thân thể Phương Nhượng Thần còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hút thuốc là điều cấm tối kỵ mà bác sĩ đã dặn qua, tuyệt đối không được hút.

Ngoài ra, đã lâu rồi anh không thấy cậu hút thuốc nữa, cho rằng cậu đã bỏ được thuốc, thế nào bây giờ lại bắt đầu hút lại rồi?

Lăng Thịnh Duệ buông sách xuống, đi ra ban công.

Nghe được tiếng bước chân, Phương Nhượng Thần quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn anh một cái, sau đó quay đi.

Lăng Thịnh Duệ không nói gì, trực tiếp cầm lấy điều thuốc kẹp giữa ngón giữa và ngón trỏ của cậu ném vào thùng rác cách đó không xa.

Phương Nhượng Thần kỳ lạ nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nói: “Trước khi khỏi hẳn, cấm hút thuốc.”

Anh cho rằng cậu sẽ nổi giận, nhưng đối phương trái lại cong khóe miệng lên, nở nụ cười.

“Anh lo lắng cho tôi?”

“Không có.” Lăng Thịnh Duệ trả lời không chút do dự.

Phương Nhượng Thần ôm cánh tay, nhướn mi nói: “Ồ? Nếu vậy, tôi hút thuốc thì liên quan gì đến anh?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cây nho dưới ban công một cái, bình tĩnh trả lời: “Tôi có ý tốt thôi, hiện giờ cơ thể cậu như vậy, nếu không cố gắng chữa trị, sau này để lại di chứng, chịu khổ chính là cậu.”

“Thế thì sao?” Phương Nhượng Thần không thêm quan tâm nói.

“Không có gì đặc biệt.” Lăng Thịnh Duệ mặc không đổi sắc nhìn cậu một cái: “Tôi chỉ không muốn sau này cậu hận tôi vì chuyện này.”

Anh nói rất hồ hởi, dường như cũng không để ý đến chuyện này, nhưng mà Phương Nhượng Thần biết, người đàn ông này thật tâm lo cho cậu, chỉ là đến chết vẫn còn mạnh miệng, không chịu thừa nhận mà thôi, nội tâm u sầu của Phương Nhượng Thần lập tức bay đi.

Người này vẫn để ý đến cậu. ....

Phương Nhượng Thần đứng dựa thân vào lan can ban công, ngón tay phải sờ cằm, ý cười dịu dàng nhìn Lăng Thịnh Duệ. Thân thể anh run lên một chút, gần đây tính cách của Phương Nhượng Thần càng lúc càng cổ quái, cậu luôn dùng ánh mắt như giết người kia nhìn anh, đến cả Chu Dực cũng không khoa trương tới mức đó nữa, nếu anh là nữ, đã sớm bị ánh mắt đó hút hồn bất làm tù binh rồi, nhưng vấn đề anh là đàn ông đã hơn ba mươi tuổi rồi, đã sắp bước vào giai đoạn trung niên thì đây đúng là một sự tra tấn.

Trên trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, Lăng Thịnh Duệ xoay người muốn trở về phòng.

Phuong Nhực Thần nhanh tay cản anh lại.

Lăng Thịnh Duệ cảnh giác nhìn cậu, tư thế của Phuong Nhực Thần không đổi, chỉ có nụ cười trên gương mặt có chút vô lại thôi.

“Anh vội vào phòng thế làm gì, bóng đêm mê hoặc thế này, ở đây thưởng thức một chút nào.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, nhin không được lại run lên.

Câu văn đầy nghệ thuật...

Ánh mắt tràn đầy tình cảm thế này....

Đây đây đây, đây thật sự là Phuong Nhực Thần?

Nhìn xuống ý muốn đưa tay thử độ nóng trên trán cậu, Lăng Thịnh Duệ cười gượng một chút: “À, cậu cứ chậm rãi ngắm đi, tôi vào phòng tiếp tục đọc sách.”

Anh mau chóng muốn đẩy cánh tay ngang trước người mình ra, nhưng đối phương vô cùng kiên trì, làm thế nào cũng không chịu tránh ra.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, nhỏ giọng nói: “Tránh ra, Phuong Nhực Thần.”

Phuong Nhực Thần bắt đầu xấu tính: “Nếu tôi không tránh thì sao?”

Lăng Thịnh Duệ nuốt nước bọt một hồi, vô cùng giống cô vợ nhỏ (*) hỏi: “Vậy rốt cuộc cậu muốn làm sao?”

(* Kaze: 小白 – Tiểu bạch: nhỏ bé, thiếp, vợ nhỏ, nàng hầu... mấy nàng thích cái nào thì tui sửa cái đó, đừng ngại.v)

Phuong Nhực Thần chỉ cười không nói.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ không thể làm gì được nữa, đành phải xoay người, đứng bên cạnh cậu.

“Anh thích ở đây không?” Trầm mặc một lúc lâu, Phuong Nhực Thần đột nhiên nói.

“Cũng không tệ lắm.” Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ trả lời: “Mọi người ở đây đều rất tốt.”

“Bao gồm cả tôi?” Phuong Nhực Thần nhướn mi nhìn anh.

“.....”

Đối với vấn đề này, Lăng Thịnh Duệ kiên quyết im lặng.

“Tôi thấy Ni Kỳ thật sự rất vui.”

“Thằng bé đáng yêu lắm, cũng hiểu chuyện nữa.” Nhớ tới đoạn đối thoại ban ngày của hai người, Lăng Thịnh Duệ thở dài: “Rốt cuộc nó bị bệnh gì vậy?”

“Não lỵ (*).” Biểu tình của Phuong Nhực Thần cũng trở nên nặng nề hơn: “Nhưng cũng nhẹ thôi.”

(*: nhọt trong não..... thấy dễ vậy khiếm nhã quá nên để nguyên văn vậy:v)

“Ừm, vậy tốt quá.” Lăng Thịnh Duệ thờ phào nhẹ nhõm.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, hai người đứng cạnh nhau, Phuong Nhực Thần đột nhiên vươn tay ra, ôm trụ thắt lưng anh.

Lăng Thịnh Duệ sững sốt, vô ý thức muốn tránh ra, nhưng Phuong Nhực Thần trực tiếp vòng ra đằng trước người anh, trực tiếp kéo anh vào lòng.

Nhất thời cả người Lăng Thịnh Duệ hóa đá.

Lưng kề sát vào ngực Phuong Nhực Thần, Lăng Thịnh Duệ thử gỡ ra khỏi cái ôm áp đó, nhưng lại bị Phuong Nhực Thần cản nhẹ vào lỗ tai để nghiêm phạt.

“Đừng nhúc nhích.”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, khiến Lăng Thịnh Duệ không dám nhúc nhích nữa.

Hai người cũng không nói gì, Phuong Nhực Thần ngoại trừ việc ôm lấy anh ra, thì cũng không làm bất kỳ hành động gì.

Từng cơn gió nhẹ vờn qua, xung quanh yên tĩnh vô cùng, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng côn trùng kêu vang, bầu không khí rất yên bình, Lăng Thịnh Duệ nghe được tiếng hít thở trầm thấp của Phương Nhượng Thần bên tai mình, khiến tâm tình hoảng loạn của anh cũng dần dịu xuống.

“Chẳng lẽ cậu định cứ mãi ôm tôi thế sao?” Qua gần mấy chục phút, thấy Phương Nhượng Thần gần như không có ý định buông ra, Lăng Thịnh Duệ nhìn không được, đành phải hỏi.

“Anh nói gì cơ?” Phương Nhượng Thần hỏi ngược lại, thanh âm rất miễn cưỡng.

Lăng Thịnh Duệ gục đầu xuống: “Sẽ bị người ta nhìn thấy đó. ....” Anh không muốn hình ảnh Phương Nhượng Thần ôm anh trên ban công bị Ni Kỳ nhìn thấy đâu, không tốt chút nào.

“Mọi người ở đây đều biết quan hệ của chúng ta rồi.”

Thiếu chút nữa Lăng Thịnh Duệ bị nghẹn chết một hơi.

“Tôi nghĩ chúng ta không có quan hệ đặc biệt gì đâu.” Chắc không phải quan hệ người bắt cóc và người bị bắt cóc đâu nhỉ. ....

“Cái gì gọi là không đặc biệt?” Hoàn toàn bị Lăng Thịnh Duệ phủ định, Phương Nhượng Thần cũng không giận, cười nhẹ nói: “Chuyện gì không nên làm thì cũng đã xảy ra, còn nói chúng ta không có quan hệ à?”

Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật, cái đó đều là do cậu ép buộc tôi. ....

Biết cho dù có nói gì cũng vô ích, Lăng Thịnh Duệ ngậm miệng lại, cái gì cũng không nói.

Đêm nay tâm tình Phương Nhượng Thần rất tốt, cho dù thái độ của anh có lạnh nhạt như thế nào đi nữa, cũng không để ý. Đứng lâu, mà không thể động đậy, khiến hai chân Lăng Thịnh Duệ hơi tê tê, mà Phương Nhượng Thần thì không ngừng dùng cằm đặt trên vai anh cọ qua cọ lại.

Không nói gì nhìn lên trời, trong lòng Lăng Thịnh Duệ âm thầm nghĩ, rốt cuộc muốn ôm tới khi nào đây.

Mây đen đang dần tụ lại, che phủ cả bầu trời.

Không có ánh trăng, toàn bộ ban công đã không có bao nhiêu ánh sáng càng trở nên âm u.

Gió thổi càng lúc càng lớn, còn anh thì chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng, cảm thấy hơi lạnh, cả người anh run lên một cái.

“Cảm à?” Phương Nhượng Thần hỏi.

“Có lẽ vậy.” Lăng Thịnh Duệ dụi dụi mũi.

“Ày,thời tiết đột ngột thay đổi, chúng ta nên vào thôi, anh mặc ít quá.”Phương Nhượng Thần nhìn sắc trời một cái, mây đen rậm rạp, xem ra chút nữa sẽ có mưa to rồi đây.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ đang chờ cậu nói những lời này ra.

Cuối cùng cậu cũng buông anh ra, Lăng Thịnh Duệ xoay người, Phương Nhượng Thần đang đứng phía sau nhìn anh.

Hai người cao gần bằng nhau, anh không để phòng, trực tiếp đón nhận ánh mắt của cậu, không có ánh đèn, gương mặt cậu lặn vào trong đêm, chỉ có hai mắt sáng đến dị thường, ngốc được ba giây, Lăng Thịnh Duệ cảm giác như mình bị cái gì đó chọc trúng, rất khó chịu, rất đau, đề nén không chịu được.

Đã nhiều năm, Lăng Thịnh Duệ nhớ lại chuyện cũ, vẫn là ký ức ban đêm khấn sâu vào lòng, không phải vì chuyện gì, mà bởi vì ánh mắt của cậu, âm trầm như thế, chập nhắt như thế, giống như hóa thành một sợi xích trói chặt anh lại, không chừa ra một khe hở trốn thoát nào. Anh tưởng như khi đó mình thật sự rơi vào tay giặc, ánh mắt đó anh căn bản không chống cự lại được.

Hai người không nói chuyện, vây chung quanh họ chỉ có tiếng gió thổi vù vù bên tai

Bầu trời xẹt qua một tia điện quang, toàn bộ thế giới chợt sáng như ban ngày, tóc Phương Nhượng Thần bị thổi bay tứ tung, gương mặt tuấn mỹ nhất thời đều tràn ngập cảm giác áp bức, có một loại cảm giác không đúng nào đó, trong mắt cậu như có một ngọn lửa tu la đến từ địa ngục, khiến Lăng Thịnh Duệ có cảm tưởng như bị thiêu đốt hoàn toàn.

Tia sét qua đi, cả thế giới lại trở về với bóng đêm.

Nhưng ánh mắt của đôi phương lại càng thêm nóng rực. ....

Nỗi sợ trong lòng chợt dâng lên, thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng lại một chút, gian nan mở miệng: “Phương, Phương Nhượng Thần...” Lời còn chưa nói xong, môi đã bị chặn lại.

Phương Nhượng Thần hôn anh.

Cả người Lăng Thịnh Duệ ngáy ra.

Lại một tia sét chớp qua, ánh chớp phản ánh má Lăng Thịnh Duệ đang trắng bệch, trong mắt toàn là hoảng loạn và ợ hãi.

Thẳng đến khi Phương Nhượng Thần bắt đầu cởi quần áo anh, anh mới bình tĩnh lại được.

“Không, Phương Nhượng Thần, buông tôi ra.” Thanh âm lại bị tắt ngay cổ họng, Lăng Thịnh Duệ mơ hồ kháng cự lại, hai tay đặt trên vai Phương Nhượng Thần, muốn đẩy cậu ra, nhưng lại bị cái hôn làm cho cả người mềm nhũn, không có một chút sức lực nào.

Phương Nhượng Thần bắt được tay anh, kiên quyết đặt trên lan can, rồi mới rời khỏi môi anh, vùi đầu vào cổ anh, tham lam hôn, liếm láp từng mảng da thịt.

Được tự do hô hấp, Lăng Thịnh Duệ hé miệng, khó khăn thở dốc.

Tay Phương Nhượng Thần xâm nhập vào trong vạt áo sơ mi, gắng sức xé nó ra, cúc áo theo động tác vương vãi khắp mọi nơi, áo sơ mi đã bị cởi ra hoàn toàn.

“Không, đừng như vậy.....” Lăng Thịnh Duệ kinh hoàng cầu xin, giọng nói lại bị tiếng sét đột ngột cắt ngang lần ắt.

Trên trời rơi xuống vài giọt mưa, sau một hồi thì mưa càng lúc càng lớn, phía trên ban công không có mái hiên, nước mưa tầm tã rơi xuống khiến hai người đứng trên đó cả người ướt đầm.

Phương Nhượng Thần vẫn không buông anh ra, trái lại còn dùng sức hơn nữa.

Lăng Thịnh Duệ không có cách nào mở mắt ra, cũng không thể không mở miệng nói, nhưng vừa mở miệng đã bị nước mưa liên tục chảy vào miệng, giống như trứng của hàng ngàn con quỷ nhỏ, chui vào trong hang. Tai anh cũng bị nước chảy vào, khiến âm thanh bên ngoài ù ù vang lên không rõ, cả người như bị chìm dưới nước vậy.

Thật khó chịu, nhưng không có cách nào chạy trốn.

Hai tay Phương Nhượng Thần vây anh lại, ép vào lan can ôm chặt lấy, từ đầu Lăng Thịnh Duệ đã không thể nhúc nhích được, nhưng rất nhanh cũng bị tước đi một ít hô hấp, anh vô lực ngã vào lòng Phương Nhượng Thần, để mặc mọi việc.

Mưa càng lúc càng to, toàn bộ thể giới như bị cơn mưa nuốt chửng, Lăng Thịnh Duệ trong lúc đó bị Phương Nhượng Thần ép buộc giữ lấy cùng nhau dây dưa kịch liệt, hai người chặt chẽ kết hợp với nhau. Giữa cơn đau đớn và sung sướng, đại não Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, máy móc phối hợp với thanh niên trẻ tuổi cho phép cậu cướp đoạt mình.

(Kaze:... ơ... H của tui đâu...??? Hơ... ủa???? hui hui hui .... H đâu???? Oa oa oa oa.... TT^TT)

Ngày thứ hai tỉnh lại, hai người đã nằm trên giường.

Lăng Thịnh Duệ vừa mở mắt ra đã đối mặt với gương mặt tuần tú tái nhợt của Phương Nhượng Thần, nội tâm không khỏi chấn động, anh ngồi dậy, đau đớn phía sau khiến anh lập tức nằm trở lại.

“A...”

Lăng Thịnh Duệ hít một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa nước mắt cũng trào ra.

Đúng là đau không tả nổi.

Nhớ lại cảnh tượng điên cuồng đêm qua, Lăng Thịnh Duệ hơi đau đầu, đã một thời gian dài không vận động này kia rồi, lại bị Phương Nhượng Thần lấn qua lần lại một đêm, cả người anh gần như bị nghiền nát ra.

Anh hơi buồn bực, có phải mình già rồi không, thân thể không chịu được nữa?

Phương Nhượng Thần không tỉnh lại, vẫn trầm mặc nhắm mắt như cũ. Lăng Thịnh Duệ cắn chặt răng, chậm rãi ngồi dậy, nỗ lực khiến mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào, tận lực không đánh thức Phương Nhượng Thần.

Sau đó, anh ngồi trên giường xuất thần.

Chuyện tối hôm qua hoàn toàn diễn ra trước mắt, tâm tình Lăng Thịnh Duệ hiện đang rất rối, chuyện đó là tất nhiên, anh đã phản bội Chu Dực, hơn nữa tối qua khi Phương Nhượng Thần mạnh mẽ chiếm đoạt anh, trừ việc phản kháng một chút lúc đầu ra, sau đó hoàn toàn không vùng vẫy nữa, rất tự nhiên hưởng thụ cảm giác đó.

Lăng Thịnh Duệ đầu đau như muốn nứt ra, kết quả này, khiến anh khó có thể chấp nhận được.

Anh không biết sau này phải đối diện với Chu Dực thế nào nữa.

Khi Phương Nhựt Thần tỉnh dậy, đã thấy một khung cảnh thế này, người đàn ông thành thực ngồi trên giường ngẩn người ra, ánh mắt không tiêu điểm, cả người cứ như lìa hồn vậy.

Phương Nhựt Thần đối với biểu tình đó của anh rất vui, tay phải chống má, nằm nghiêng qua, mỉm cười nhìn anh.

Người đàn ông xích lõa ngồi trên giường vẫn đẹp như vậy, vết tích kích tình đêm qua vẫn chưa trôi hết, Phương Nhựt Thần nhìn những dấu hôn lớn nhỏ không đồng nhất vẫn tràn đầy kia, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sinh hoạt thế này, không phải chính là điều cậu vẫn hằng mong mỏi đó sao?

(Kaze: mơ ước của anh là ăn, ngủ, chịch...à? -_-)

Yêu thương người này đã lâu, rời xa nơi thành phố ồn ào, bắt đầu nếp sống nhàn nhã đậm bạc, tất cả những chuyện này, đều do cậu yêu điên cuồng người đàn ông này mà thành, biến ý tưởng đơn giản thành những ý tưởng phức tạp, một đêm vừa rồi, cậu đã chiếm được.

Chú ý tới ánh mắt Phương Nhựt Thần, Lăng Thịnh Duệ bỗng quay đầu lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhãn thần Phương Nhựt Thần ôn nhu vô cùng, khiến mặt anh đỏ lên, có chút máy tự nhiên chuyển đường nhìn đi.

(Kaze: thấy chưa!!! Chỉ cần thức ung thi anh nào chả ôn nhu... -_-)

Nụ cười nghiền ngẫm của Phương Nhựt Thần càng sâu hơn, lần nào cũng rất “thành thật”, người đàn ông này vẫn hay xấu hổ như thế, nếu anh biết được lúc mình đang nãy liệt nhất có bộ dạng vô cùng gọi cảm, có phải sẽ trực tiếp chui xuống hầm không nhỉ?

Cửa sổ sát đất ngoài ban công, được một trận gió thổi qua, khiến tấm rèm cửa tung bay.

Một đêm mưa to, nhưng bên ngoài trái lại rất sáng, Lăng Thịnh Duệ nhìn lên bầu trời màu xanh lam, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng không tốt cho mắt tối hôm qua.

Muốn chết quách cho rồi.

Sau một thời gian ngồi tự trách, Lăng Thịnh Duệ vén chăn lên, xoay người xuống giường, ngay lúc chân vừa chạm đất anh mới phản ứng được, trên người hoàn toàn không mặc gì cả! thế là anh vội vàng rút chăn che nửa người lại, nhưng vì động tác quá nhanh mà đụng tới vết thương bên dưới, đau đến rên hừ một tiếng.

Phương Nhựt Thần bị các loạt động tác của anh chọc cười, cậu cười hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Giọng nói Lăng Thịnh Duệ run rẩy: “Tôi muốn đi đóng cửa sổ lại.”

Phương Nhựt Thần lười biếng nói: “Úm” Lập tức cười xấu xa: “Nhưng mà quan hệ của chúng ta tất cả mọi người đều biết hết rồi, anh có che giấu cũng vô dụng thôi.”

Lăng Thịnh Duệ không có sức để tranh cãi với cậu vì vấn đề này, nghiêm túc nói: “Biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy là một chuyện khác, tôi không muốn Ni Kỳ thấy những hình ảnh này, hôm đó lúc tôi ngủ, cậu hôn tôi không biết làm thế nào đã bị Ni Kỳ nhìn thấy. Nó còn nhỏ như, nếu vì mấy chuyện thế này... tạo thành ảnh hưởng không tốt, vậy thì phiền lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 43: Chương 43

Phương Nhựt Thần cười nhẹ một cái: “Anh đó, cứ thích nghĩ những chuyện không đâu.”

Lăng Thịnh Duệ nhũn mảy: “Chuyện đó không phải chuyện không đâu, dù thế nào cũng không thể để một đứa trẻ thấy cảnh đó được.”

Phương Nhựt Thần cười lắc đầu, cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cái này cũng đúng.” Hồi tưởng lại khi còn bé, những hành động này nọ của Phương Kiến Hồng đã tạo nên ảnh hưởng cho cậu, lúc đó trong tâm trí cậu đã tạo thành bóng ma rồi.

Anh gạt đầu, mặc quần áo vào, rồi xoay người xuống giường.

Phương Nhựt Thần cười tà liếc anh từ trên xuống dưới: “Thân thể anh như vậy, mà còn có thể đi được sao?”

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ bật kín một tầng chịu đựng, làm bộ như hoàn toàn không nghe cậu nói, anh đỡ mép giường, thử đứng dậy, mặc dù có chút

miễn cưỡng, nhưng cũng coi như đứng vững được chút, anh dùng một tư thế quái dị đi đến cửa.

Phuong Nhuroc Thần mím môi, cố nén tiếng cười.

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt răng, mỗi bước đi đều gian nan vô cùng, đã lâu không làm tình với đàn ông rồi, vậy mà tối qua Phuong Nhuroc Thần lại mãnh liệt như thế, khiến phía sau nhất định bị thương rồi.

(Kaze: tui vẫn còn cay cú tác giả vụ H giả dối ở chương trước:v)

Mới đi được mấy bước, mà toàn thân anh đã đổ đầy mồ hôi.

Tối qua mưa rất lớn, lại sạt ngay cửa sổ, bây giờ trên mặt đất vẫn còn đọng lại nước mưa, toàn bộ lực chú ý của Lăng Thịnh Duệ đều đặt trên người mình, nên tạm thời không chú ý tới, lập tức trượt chân một cái, cả người lao đảo.

Phuong Nhuroc Thần tay mất lạnh lẽo một bước nhảy xuống giường, phóng về phía trước, ngay lúc anh chuẩn bị ngã xuống, thì cậu đã vững vàng tiếp được anh từ phía sau.

“Đã bảo anh đừng cậy mạnh rồi, mà vẫn cứ không nghe lời.” Phuong Nhuroc Thần cười nói nhỏ bên tai Lăng Thịnh Duệ: “Nếu vừa rồi, anh thật sự ngã xuống đất, tôi sẽ đau lòng lắm đó.”

Cậu nói chuyện, hơi thở ấm nóng thổi vào trong tai anh, Lăng Thịnh Duệ nhìn không được rung mình một cái, toàn thân nổi đầy da gà.

Ý thức được mình đang tựa vào lòng Phuong Nhuroc Thần, Lăng Thịnh Duệ vội vàng muốn giãy ra, nhưng cậu vẫn chăm chú ôm anh, bờ ngực không một mảnh vải dán vào lưng anh, cách một lớp áo mỏng cũng cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể cậu cuồng cuộn không ngừng.

Cảm giác có hơi mờ ám. ...

Phuong Nhuroc Thần bắt đầu dĩ nhiên nói: “Yên tâm, có anh che lại rồi, người bên ngoài có dùng kính viễn vọng cũng không nhìn được đâu.”

(Kaze: ý nói là đừng lo Thần khóa thân bị người ta thấy, thức đứng trước che rồi, nên yên tâmv)

Gương mặt Lăng Thịnh Duệ hóa đen trong nháy mắt.

Mặc dù ôm người này rất thoải mái, nhưng Phuong Nhuroc Thần không muốn bị anh ghét thêm, nên ở trên tai anh hôn khẽ một cái, sau đó buông ra.

Sau khi cánh tay trước ngực mình thả ra, Lăng Thịnh Duệ thờ phào nhẹ nhõm.

May quá, người này không động dục. ...

Chỉ là mới được có hai giây, thân thể đã bị đảo ngược lên trời, Lăng Thịnh Duệ chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cả người hóa đá, ngay khi đối diện với gương mặt cười đến nỗi mang chút tà ác của Phuong Nhuroc Thần, anh mới phản ứng được, anh đang được người này bế lên.

“Cậu làm gì? Mau buông ra.” Anh sốt ruột kêu lên.

Phuong Nhuroc Thần chỉ cười, không nói gì hết, cứ ôm chặt lấy anh đi về phía giường.

(Kaze: nhớ không lầm, hai người mới vài dòng trước vừa phóng từ trên đó xuống đó...:3

cuộc sống ăn, ngủ, ch*ch không tốt lắm đâu nha

)

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ trắng bệch, đầu tiên không nói đến chuyện anh bị một thanh niên nhỏ hơn mình bảy tám tuổi dùng tư thế xấu hổ này ôm lấy khiến anh có bao nhiêu khó chịu, chỉ là nhìn đến chiếc giường lớn đằng kia, thì da đầu đã tê dại rồi, mọi người đã sắp tới đây rồi, nếu Phuong Nhuroc Thần lại “chà đạp” anh giống tối hôm qua nữa. ...

Lăng Thịnh Duệ run lên một cái, không dám. ... nghĩ tới nữa.

Sau khi lưng tiếp xúc với chiếc giường mềm mại thì Lăng Thịnh Duệ đầy tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi đợt dẫn vật kế tiếp.

Một giây.

Hai giây.

Mười giây. ...

(Kaze:wao!!! Nhảy cóc ghê thật:v)

Lăng Thịnh Duệ đợi cả nửa ngày, cũng không hề xảy ra chuyện gì.

Mở mắt ra, anh nhìn thấy Phương Nhượng Thần đang khoanh tay đứng trước cửa sổ nhìn anh cười như không cười.

Chuyện có chút xấu hổ, Lăng Thịnh Duệ hơi ngây ra.

“Sao nào? Nhìn sắc mặt anh giống như đang thất vọng nhỉ?” Phương Nhượng Thần nhướn mi, trêu chọc nói.

Anh hồi phục lại tinh thần, cảm thấy xấu hổ vô cùng, cũng không biết phải nói gì cho đúng.

“A, không phải...”

“Vậy anh mới tưởng tượng tôi làm chuyện gì sao?” Bộ dáng kinh ngạc của người đó thú vị vô cùng, trong mắt Phương Nhượng Thần hiện lên một tia đùa dai lóe qua, tiếp tục ép hỏi.

“Ừm...” Mặt Lăng Thịnh Duệ hơi hồng, ấp úng nửa ngày cũng chưa nói ra được nguyên do, gấp tới độ đổ đầy mồ hôi hột, thật sự không biết phải nói gì, vì vậy anh đành cúi đầu, không nói luôn.

Phương Nhượng Thần cười cười, không ép anh nữa, đi đến cửa sổ sát đất.

Tâm Lăng Thịnh Duệ thả lỏng xuống, anh ngước đầu lên, Phương Nhượng Thần trên người trần truồng, đứng ở bên cửa sổ.

Một thời gian dài nằm trên giường tịnh dưỡng, Phương Nhượng Thần gầy đi một vòng lớn, nhưng không mang dáng vẻ bệnh hoạn, mà ngược lại còn thon dài xinh đẹp hơn trước kia, nước da cũng tái nhợt hơn, cứ như thể hòa vào nhau, khiến cho khí chất càng trở nên ôn hòa hơn trước.

Nhìn bóng lưng cậu, anh có chút thất thần.

Phương Nhượng Thần nhanh tay khép cửa sổ lại, sau đó kéo rèm che.

Căn phòng vốn đang sáng sủa bỗng chốc trở nên tối sầm.

Trước khi Phương Nhượng Thần xoay người, Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh lại xoay mặt đi, tim đập hơi nhanh một chút, Phương Nhượng Thần quay trở về hỏi anh: “Như vậy anh hài lòng rồi chứ ha.”

“Ừm” Anh băng quơ trả lời.

Phương Nhượng Thần bò lên giường, thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động một chút.

Anh nghĩ, mình hiện giờ hình như có gì đó không đúng, trong khoảng thời gian anh ở chung với Phương Nhượng Thần, ngoại trừ phiền lòng và chán ghét ra thì không còn gì, nhưng chỉ mới đây thôi, anh lại vì nhìn thân thể thanh niên này mà ngây người!

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, nỗ lực vứt cái ý nghĩ đang chạy loạn trong đầu mình ra, nhưng không có tác dụng. Anh phát hiện ra, rõ ràng mình hận Phương Nhượng Thần đến thế cơ mà, nhưng cảm giác khó chịu lại dần dần tan biến, có đôi khi, thậm chí anh lại vì những hành động ôn nhu của đối phương làm cho tâm có chút kích động.

Tại sao lại như thế?

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng rối loạn.

Phương Nhượng Thần nhìn anh, nghĩ anh hơi kỳ lạ, cậu hỏi: “Anh sao vậy?”

Lăng Thịnh Duệ dùng sắc mặt nhìn cậu một cái, không nói.

Phương Nhượng Thần thu lại nụ cười, nhanh tay tìm kiếm trán anh, sờ soạng trên trán anh một chút, nhíu mày nói: “Nóng rần lên rồi, có chỗ nào khó chịu không?”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc anh bị làm sao?” Phương Nhượng Thần lo lắng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Có lẽ là do ngủ không đủ giấc, giấc ngủ gần nhất cũng không được tốt.”

Phương Nhượng Thần hiểu rõ, cười xấu xa: “Vậy anh ngủ đi.”

Lăng Thịnh Duệ ghét cái biểu tình khinh thường này của cậu, không nói gì nữa, ngã thẳng vào giường, anh quay lưng về phía cậu, giả vờ ngủ.

Phương Nhượng Thần nhìn bóng lưng anh, nụ cười càng trở nên ôn nhu hơn.

Ngồi trên giường một hồi, Phương Nhượng Thần mới bước xuống, mặc quần áo vào, rồi vòng qua giường, đi đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng nhắm mắt lại.

Một làn hơi ấm thổi lên mặt anh, lập tức sau đó là cái gì đó mềm mại nóng rực đáp lên môi anh.

Lăng Thịnh Duệ biết, đó là Phương Nhượng Thần đang hôn anh.

Nhìn xuống ý muốn quay đầu đi.

Từ khi tới Sydney, sáng sớm mỗi ngày cậu đều kiên trì tặng anh một nụ hôn, mỹ danh kêu là “Nụ hôn buổi sáng”, Phương Nhượng Thần hôn không lâu, nhưng đối với Lăng Thịnh Duệ mà nói trước sau vẫn là một màn tra tấn.

Bây giờ cũng thế.

Chỉ là cảm giác thì không được giống lắm. ....

Tiếng bước chân xa dần, sau đó lập tức là tiếng mở cửa, động tác của Phương Nhượng Thần rất nhẹ, giống như là cố gắng không đánh thức anh.

Mấy ngày gần đây, sinh hoạt tập quán của Phương Nhượng Thần ôn nhu vô cùng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra, nhìn cửa phòng ngầy ngốc.

Anh vốn nghĩ cảm giác mấy ngày hôm nay trong người chỉ là nhát thời thôi, nhưng qua mấy ngày rồi, anh mới phát hiện... cái cảm giác này không hề biến mất, trái lại càng ngày càng mãnh liệt, giống như sợi dây nối tiếp nhau tràn ra, mỗi lần Phương Nhượng Thần mỉm cười ôn nhu với anh, anh luôn tìm cách để trốn tránh, không phải ghét, mà vì, nụ cười của Phương Nhượng Thần sẽ khiến nội tâm anh hỗn loạn, không thể nào từ chối được.

Anh cảm thấy mình không được bình thường rồi.

Chính là không thể nào trốn tránh được. ....

Mỗi ngày hầu như khi rảnh rỗi, hai người luôn ở cùng với nhau, đơn giản tiếp xúc tay chân là điều không thể tránh khỏi, điểm chết người chính là, khi đánh vỡ được rào chắn cuối cùng rồi thì Phương Nhượng Thần không bao giờ... che giấu dục vọng trong mắt với anh nữa. Trên cơ bản nếu Lăng Thịnh Duệ không phản kháng quá mức kịch liệt, thì đều sẽ không lưu tình ăn sạch anh từ trong ra ngoài, nhưng lại không giống bản tính trước đây một mực cướp đoạt, mà mỗi lần đều hết sức lấy lòng anh, mỗi khi đã dụ dỗ anh vào tay giặc rồi, thì không thể quay đầu nữa.

Nếu còn tiếp tục như thế nữa, Lăng Thịnh Duệ nghĩ mình sẽ điên mất.

Nội tâm anh tràn ngập hồ thẹn với Chu Dục.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai người ở Sydney đã được một tháng rồi. Buổi tối hôm nay, Phương Nhượng Thần được mời đi dự một buổi tiệc rượu của một người bạn thương nhân giàu có ở đây, cậu có kêu Lăng Thịnh Duệ đi chung, nhưng nói thế nào đối phương cũng không chịu đáp ứng cả, kể từ kinh nghiệm kinh hoàng từ bữa tiệc lần trước, Lăng Thịnh Duệ cực kỳ bài xích mấy hoạt động xã giao kiểu này. Không còn lựa chọn nào khác, Phương Nhượng Thần đành phải một thân đi dự tiệc.

(Kaze: 1 tháng... 1 tháng... Bao nhiêu cảnh H của tui... =.=)... nếu không nhờ bữa tiệc đó, thức sẽ không thể câu được anh Hoàn – người cân bằng của Team đầu đó:v)

Không có Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ một mình ngồi ngầy ngốc trong căn phòng yên tĩnh, thậm chí anh còn kêu Ni Kỳ tới, ôm nhóc trong lòng mình, đọc đồng thoại cho nó nghe.

“Cuối cùng, con sói rơi vào lò lửa, bị thiêu đến chết đi sống lại, cái đuôi cũng bị thiêu trụi rồi. Nó tru lên ôm đuôi chạy mất, không dám... Đến tìm chú heo nhỏ gây sự nữa.”

Cậu chuyện thứ nhất vừa kể xong, Ni Kỳ đã có chút buồn ngủ, cái đầu không ngừng gật lên gật xuống. Lăng Thịnh Duệ dở khóc dở cười, nhéo má nó: “Sao nào, chuyện chú Duệ kể không hay à?”

Ni Kỳ dụi dụi hia còn mắt buồn ngủ, lắc lắc đầu nói: “Không ạ, chú kể hay lắm, chú Duệ.”

“Vậy sao nhìn con không chút hứng thú vậy?”

“Chuyện này cũ rồi ạ, ông Phương đã cho con đọc rất nhiều lần rồi.”

Lăng Thịnh Duệ thiếu chút nữa là phun máu, lại là Phương Kiến Hồng? Cái người máu lạnh tàn nhẫn kia mà lại đọc cho con nít nghe đồng thoại? Có nhầm không vậy?

(Kaze: muốn biết tại sao không? .....3.... Một đi tui nói cho nghe

)

Không còn cách nào, thằng nhóc hoàn toàn không có hứng thú với đồng thoại (*), Lăng Thịnh Duệ không biết làm gì nữa đành gượng cười: “Vay con muốn nghe gì?”

(* trên kia quên chú thích... đồng thoại: truyện kể cho trẻ con)

“Tây Du Ký ạ.”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Quả nhiên vẫn là con nít, sở thích cũng không khác nhau lắm.

“Được rồi.” Lăng Thịnh Duệ cười cười: “Chủ kể Tây Du Ký cho con nghe.”

Trên mặt Ni Kỳ hiện rõ vẻ hưng phấn, cả người lập tức lên tinh thần, nhìn chăm chăm vào anh, trông đôi mắt xanh ánh lên vẻ mong chờ.

Bộ dáng đáng yêu thế này khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy buồn cười, vò vò mái tóc vàng mềm mại của nó.

Câu chuyện rất dài, Lăng Thịnh Duệ hồi tưởng lại một chút, bắt đầu kể từ đầu.

“Từ xa xưa, ở một ngọn núi phía Đông xa xôi, có tên gọi là Hoa Quả Sơn, bên trong là nơi trú ngụ của một đàn khi, trong đó có một con vô cùng lợi hại....”

Lăng Thịnh Duệ không giỏi ăn nói, nhưng lại đặc biệt có kiên nhẫn với trẻ con, hơn nữa hồi trước Lăng Hạo lúc nào cũng muốn nghe anh kể chuyện xưa, nhất là truyền thuyết về Trung Quốc cổ, rất nhiều chuyện anh đã thuộc nằm lòng rồi, nên có thể kể một cách lưu loát.

Rất nhanh, Ni Kỳ đã thoải mái đắm chìm trong tình tiết câu chuyện.

Lăng Thịnh Duệ thấy nhóc nghe hăng say như thế, cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục kể.

Thẳng đến khi một vật gì đó cứng lạnh đặt trên thái dương anh.

Lăng Thịnh Duệ đang nói chợt ngừng lại, nội tâm sợ hãi, vô ý thức muốn ngẩng đầu lên.

“Không được nhúc nhích, nếu không muốn đầu mình nở hoa.” Giọng nói lạnh băng vang lên, thân thể Lăng Thịnh Duệ chấn động một chút, không dám... Nhúc nhích một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 44: Chương 44

Lăng Thịnh Duệ ôm chặt lấy Ni Kỳ, nắm tay siết mạnh đến run lên, mu bàn tay đỏ ra một ít mồ hôi lạnh.

Ba người không nói chuyện, cả gian phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của cả ba người, không khí cực kỳ áp lực, khiến Lăng Thịnh Duệ có cảm giác đây chính là sự yên lặng trước cơn giông bão.

“Cậu tới đây làm gì?” Qua một lát, Lăng Thịnh Duệ trấn tĩnh trả lời, nhưng âm thanh cuối phát ra lại nhẹn không được run lên.

“Tôi tới đương nhiên là có nguyên nhân của mình.” Đối phương nhàn nhạt trả lời.

Lăng Thịnh Duệ khép mi lại, nhìn thoáng qua Ni Kỳ trong lòng mình, đứa nhỏ trừng lớn hai mắt nhìn anh, trong mắt toàn là sự kinh hoàng, bịt chặt miệng lại, không hề phát ra âm thanh gì.

Thật sự là đứa trẻ nhanh trí.....

Lăng Thịnh Duệ nghĩ, cho dù có thế nào thì cũng không thể làm tổn thương nó được, anh trầm giọng nói với Trình Trí Viễn: “Cậu có chuyện gì thì hướng tới tôi là được rồi, tôi sẽ không phản kháng, nhưng xin cậu hãy tha cho nó.”

“Tại sao phải tha?” Đối phương cười nhạo một tiếng: “Chưa từng có người nào dám ra điều kiện với tôi.”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới: “Tôi không phải ra điều kiện với cậu, tôi đang cầu xin cậu.....”

Anh vừa nói, một bên vừa lớn gan, cẩn thận quay đầu lại, cho đến khi đối diện với gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc. Đôi mắt tím của đối phương đang lạnh lùng nhìn anh, trong mắt không hề có một chút cảm tình nào, thậm chí còn không có ý định che giấu sát ý của mình.

Thật lạnh lùng.

Trái tim Lăng Thịnh Duệ dần dần trầm xuống.

Trình Trí Viễn lộ ra một nụ cười nhạt: “Gan của anh cũng lớn thật, không sợ tôi một phát kết liễu anh sao?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn hắn: “Tôi biết cậu sẽ không giết tôi, cậu đến tìm tôi hẳn là có chuyện gì đó”

Cười nhạt nhìn anh một hồi, thần sắc Trình Trí Viễn thoát có chút ngạc nhiên, hắn thu hồi súng: “Xem ra anh cũng không ngốc tới nỗi nào.”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, mặt không biểu tình gì.

Ni Kỳ kéo ống tay áo anh, sắc mặt trắng bệch.

Gian nan nở một nụ cười đối với thằng bé, anh lập tức trầm giọng nói với Trình Trí Viễn: “Thả thằng bé đi, cậu tổn thương tới một đứa bé vô tội như vậy, đối với sát thủ mà nói.... chẳng lẽ không phải là điều sỉ nhục nhất sao.”

“Làm sát thủ, chuyện quan trọng nhất chính là diệt cỏ tận gốc.”

Máu trên mặt Lăng Thịnh Duệ đã rút đi, dưới ánh đèn huỳnh quang càng trắng bệch hơn tờ giấy.

Cẩn môi dưới, anh nói: “Cậu giết nó, Phương Nhượng Thần sẽ không bỏ qua cho cậu.”

(Kaze: giết thúc mới có chuyện.... không chỉ anh Thần mà 4 anh còn lại cũng không tha cho anh đâu anh Viễn thân yêu ạ...-_-)

“Tất nhiên tôi cũng không bỏ qua cho hắn.”

“.....”

Cuộc đàm phán thất bại, Lăng Thịnh Duệ cực lực ôm lấy Ni Kỳ, gắt gao nhìn chăm chăm vào Trình Trí Viễn, cả người anh căng cứng, giống như bộ dạng chuẩn bị liều mạng đến nơi.

Hai tay Trình Trí Viễn thả lại bên hông, từ trên cao dùng ánh mắt khinh thường nhìn anh.

“Anh cho rằng mình có tư cách làm đối thủ với tôi?”

(Kaze: anh Hoàn thì đủ...)

“Có chết tôi cũng không cho cậu làm tổn thương nó.”

Biểu tình trong mắt Trình Trí Viễn nháy mắt trở nên lạnh hẳn đi: “Vậy thì anh phải chết.”

Vừa dứt lời, hắn mạnh tay nắm được sau gáy của Ni Kỳ, trước mắt Lăng Thịnh Duệ lóe lên, còn chưa kịp phản ứng gì nhiều thì Ni Kỳ trong lòng đã biến mất.

“Chú Duệ!” Vẫn chưa phát ra âm thanh nào giờ đây thằng nhóc rớt cuộc cũng kêu lên sợ hãi.

Lăng Thịnh Duệ đứng dậy, nhanh tay muốn đoạt lại Ni Kỳ, thì Trình Trí Viễn giơ con dao lên, trực tiếp bổ một cú vào gáy anh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ, trước mắt tối sầm đi, cứ như vậy mất đi tri giác....

Khi lần thứ tỉnh lại thì anh phát hiện mình đang nằm trong không gian chật hẹp tối đen, Lăng Thịnh Duệ hí mắt suy nghĩ, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trên, thẳng cho đến khi nhìn thấy cảnh vật nho nhỏ đang chuyển động trong chu vi nhỏ hẹp, anh mới phản ứng được mình đang nằm trong xe.

Anh bất chợt ngồi dậy, phía sau ót truyền đến một cơn đau đớn khiến suýt nữa anh lại bất tỉnh.

“Ừm...” Anh nhin không được kêu lên.

“Ha, tỉnh rồi sao, thật đúng là con người kém cỏi tầm thường.” Trình Trí Viễn ngồi trên ghế lái nhướn mắt nhìn qua kính chiếu hậu, châm chọc nói.

Lăng Thịnh Duệ che ót lại, nhỏ giọng nói: “Trình Trí Viễn, cậu muốn dẫn tôi đi đâu? Còn nữa, Ni Kỳ sao rồi?”

Trình Trí Viễn lười phản ứng lại anh, ánh mắt cũng không thèm nâng lên.

Lăng Thịnh Duệ nóng nảy: “Cậu nói đi chứ, chẳng lẽ cậu thật sự ngay cả trẻ con cũng không tha?” Dứt lời, anh vươn tay bắt lấy vai hắn, dùng sức lắc một cái.

Trình Trí Viễn nhíu mày, trong mắt xuất hiện một tia hàn ý, hắn mạnh tay đảo xe một vòng sang hướng khác.

“Oa!” chấn động thật mạnh, khiến cơ thể anh mất thăng bằng, ngã vào một bên, đầu mạnh va vào cánh cửa thủy tinh.

Va chạm mạnh vào cửa, thân thể Lăng Thịnh Duệ theo chu vi xe trượt xuống, tê liệt ngã trên sàn, không còn động tĩnh gì nữa.

Trình Trí Viễn chưa từng liếc mắt nhìn anh một cái, chỉ là lau đi chỗ vừa bị anh bám vào, sau đó tiếp tục lái xe.

Cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Sớm biết thế này, đã một phát khiến người đàn ông này hôn mê một ngày một đêm rồi mới cho tỉnh lại.

Trình Trí Viễn thấy cú va chạm này có vẻ hơi nặng, sau mấy tiếng người đó cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hoi hoai nhíu mày, hắn trở thân thể anh lại, lấy một chai nước bên cạnh, đổ xuống mặt anh.

Đổ hết một chai, người đàn ông vẫn không có phản ứng.

Không phải chết rồi chứ.....

Ngón tay Trình Trí Viễn dò xuống mũi anh, may thật còn thở.

Nhưng mà, tại sao vẫn chưa tỉnh?

Không muốn người đàn ông vô dụng này làm bẩn xe mình, Trình Trí Viễn nắm chặt tay anh, trực tiếp xách anh ra khỏi xe.

Cơ thể tiếp xúc mạnh với mặt đất, anh cuối cùng cũng có phản ứng.

“Khụ khụ...” Thân thể cuộn thành một khối, Lăng Thịnh Duệ mãnh liệt ho khan, chậm rãi mở mắt.

Trước mắt một mảng không roc, anh nhắm mắt lại, đợi cho đến khi cảm giác mơ màng trong mình biến mất, mới chậm rãi mở lại lần nữa.

Xuất hiện trong tầm mắt chính là một con đường, kẻ bên chính là một đôi giày da không dính một hạt bụi nào.

Có người đang đứng trước mặt anh.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt ánh tím, đối phương lãnh đạm nhìn anh, nhíu mày, ánh mắt đó chẳng hác nào đang xem một đồng rác rưởi, phế liệu.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ cười khò.

Quả nhiên ghê tởm, đối xử như một “một món đồ chơi” đã hết giá trị lợi dụng....

Mặt đường rất lạnh, gió lạnh thổi tới từ mọi hướng, nhập vào trong cốt tủy của anh, khiến anh nhin không được mà người run lên.

“Nè, nếu tỉnh rồi, thì đừng giả bộ, cẩn thận tôi giết thật đấy.” Âm thanh mất kiên nhẫn của Trình Trí Viễn từ trên đầu vang lên.

(Kaze: một phát giải thoát nhanh đi anh....)

Lăng Thịnh Duệ cắn răng, từ trên mặt đất bò dậy, đỡ lấy xe, gian nan đứng lên.

“Tránh xa xe tôi một chút, đừng làm dơ nó.” Trình Trí Viễn lạnh lùng nói.

Anh không thể làm gì khác hơn đành rút tay lại.

Trình Trí Viễn nhìn anh một cái, xoay người qua, đi đến một dãy phòng.

“Theo tôi, đừng có cố gắng chạy trốn, nếu không tôi khiến anh hối hận vì đã sinh ra trên đời này.” Trình Trí Viễn không quay đầu lại nói.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, đi theo phía sau anh, chỉ là mỗi bước đi, ngay chỗ vết thương đều truyền đến cơn đau khiến cho bước chân anh không vững vàng được.

Có lẽ là bị thương do cú va chạm kia. Lăng Thịnh Duệ cắn răng,

Đi qua một bãi cỏ nhỏ, hai người đến trước một căn nhà không mấy thu hút.

Đứng trước cửa, Trình Trí Viễn nhấn chuông.

Cửa mở ra, đứng trước cửa là một cô gái xinh đẹp, Lăng Thịnh Duệ nhớ, cô gái này chính là cô gái đã thân mật với Trình Trí Viễn hôm đó.

“Về rồi à?” Cô gái mỉm cười với hắn, nhìn đến Lăng Thịnh Duệ người đầy vết thương phía sau, ngây ra một lúc, thì làm bộ như không thấy, chuyển đường nhìn đi.

“Ừ.” Trình Trí Viễn cười ôn nhu với cô.

Người người đứng cười cạnh nhau (như mấy đứa khùng -_-) trông rất hài hòa, mỹ nam mỹ nữ khiến cảnh vật được tôn lên ít nhiều.

Quan hệ của hai người đã quá rõ ràng rồi.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại.

Sau khi vào nhà, anh tự động tìm một góc nào đó cho mình.

Tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng anh phải ngồi xuống, những hành động trước đó khiến cơ thể gần như tê dại, hai chân anh run vô cùng, cũng không thể chống đỡ được nữa.

“Có muốn tới sofa ngồi một chút không, sắc mặt anh nhìn không được tốt lắm.”

(Kaze: tránh ra, coi chừng làm bản thúc....)

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt anh, nhìn anh đầy lo lắng.

Lăng Thịnh Duệ đầy lo lắng, chỉ là không đợi anh mở miệng, âm thanh lạnh nhạt của Trình Trí Viễn lại vang lên trước: “Đừng để ý tới, Dĩ Nhu, anh không muốn hắn làm dở sofa của anh.”

Bị Trình Trí Viễn nhắc nhở, cô gái trẻ ngây ra một lúc, bất đắc dĩ nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ mỉm cười một cái: “Không cần đâu, cảm ơn, tôi ngồi đây là được rồi.”

Cô không nói gì, nhìn anh một cái, xoay người bỏ đi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bóng lưng thướt tha kia một hồi, một cô gái lương thiện. Chỉ tiếc, lại bị Trình Trí Viễn để mất tới....

Nhìn thoáng qua đôi (cậu) nam nữ trẻ tuổi ngồi trên sofa xem TV, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu.

Đã từng không tiếc bất nhót anh, vậy mà bây giờ lại tuyệt tình như thế, dấn vặt anh mà ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái.

Mặt người dạ thú chính là thế này.

Trái tim Lăng Thịnh Duệ lạnh giá tới cực điểm.

(Kaze: cứ y như là tác giả cố tình ấy.... cứ mỗi lần thúc có cảm giác với một ai đó, thì người đó lại dội thẳng lên người thúc một gáo nước lạnh, hỏi sao thúc không hận...)

“Cái này cho anh.” Đưa ra một cái ghế nhỏ đến trước mặt anh.

Anh ngẩng đầu.

Dĩ Nhu hươ cái ghế, lãnh đạm nhìn anh cười.

Lăng Thịnh Duệ do dự một lát, cuối cùng nhận lấy ghế, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đối phương không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn anh, rồi mới đi.

Đã có ghế, tuy rằng không được tự nhiên cho lắm, nhưng so với ngồi dưới sàn nhà lạnh băng thì tốt hơn nhiều, anh ôm chân, hai tay nhẹ nhàng đặt lên mắt cá, xoa nhẹ, nỗ lực từng chút khiến nó đau vô cùng.

Nhưng, anh không dừng lại.

Càng ngày nó càng đau.

Toàn thân anh run rẩy, cắn chặt răng, cường chế tiếng rên trong cổ họng mình.

Hiện giờ anh đã chật vật lắm rồi, anh không muốn lại bị Trình Trí Viễn coi thường, cũng không muốn cô gái đồng tình với mình, mặc dù cũng không có ý xấu.

Anh thầm tự bảo vệ một ít tự tôn của mình.

Nỗi đau như nước biển tràn về từ khắp nơi, dường như không có điểm dừng, miên man không dứt.

Lăng Thịnh Duệ hít thở khó khăn.

Trình Trí Viễn ôm vai Dĩ Nhu, hai người ngồi cùng với nhau, tựa như một đôi vợ chồng mới cưới, vừa nói vừa cười, hình ảnh đó ngọt ngào vô cùng.

Trong TV đang diễn một vở hài, người nam và người nữ cùng nhau đối thoại bằng những câu văn hài hước, âm thanh rất lớn, rõ ràng đang đối thoại rất kịch liệt rất vui, nhưng lúc này đây đối với Lăng Thịnh Duệ mà nói, nó chẳng khác nào một loại tra tấn mang tên dần vặt cả.

(Kaze.....anh, ai tới cứu thúc đi T^T, tui không muốn edit mấy đoạn có con này đâu)

ồn ào quá....

Tại sao lại không im lặng một chút....

Ngực anh như bị cái gì đó nghẹn lại, thở không được, đau đớn tới cực điểm, nỗi đau lan ra toàn thân anh, khiến anh như bị xé rách.

Đau quá....

Thật khó chịu....

Giống như đang tự ngược đãi mình, Lăng Thịnh Duệ càng ngày càng cố sức cắn môi dưới của mình, hàm răng trắng nõn ghim thật sâu vào da thịt khiến môi dưới chảy máu.

Vị rỉ sắt tràn vào trong miệng,

Môi bị rách mất rồi.

Anh không thèm để ý tới.... anh cứ ôm chân mình, vùi đầu vào giữa hai chân, cuộn người lại thành một khối, không khác gì một con thú nhỏ bị thương, lạnh run, anh nghĩ so với chết còn khó chịu hơn.

Tiếng chuông cửa vang lên. (Cứu tinh!!!)

“Ai tới vậy?” Cô gái lên tiếng.

“Chắc là người hôm trước, hẳn ta nói hôm nay sẽ tới mà.” Lăng Thịnh Duệ nghe Trình Trí Viễn nhẹ nhàng nói.

“VẬY em đi mở cửa.”

“Ừ.”

Tiếng bước chân vang lên, sau đó là âm thanh cửa mở.

Ngay lập tức một giọng nam vang lên: “Lăng Thịnh Duệ?”

Một âm thanh rất quen thuộc, đầu Lăng Thịnh Duệ hiện đang choáng váng, nhất thời không nghĩ ra giọng này là của ai, vì vậy anh ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt của thanh niên kia.

Đức Duy Hoàn....

Lăng Thịnh Duệ đờ đẫn nhìn hắn....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 45: Chương 45

Đức Duy Hoàn ngồi xổm xuống trước mặt Lăng Thịnh Duệ, toàn thân người đàn ông trên dưới toàn vết thương, cộng với gương mặt trắng bệch khiến

hắn vô cùng đau lòng.

“Anh... sao lại, sao lại biến thành thế này?”

Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh nhìn hắn một hồi, đột nhiên nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Đức Duy Hoàn, đã lâu không gặp.”

Lúc anh nói ra lời này, giọng nói đã hơi khàn, âm cuối còn hơi run lên, đáng thương cùng chặt vật khiến trái tim Đức Duy Hoàn thất lại.

“Cuối cùng cậu cũng tới, tôi còn tưởng cậu không đến nữa.” Trình Trí Viễn vốn còn ngồi trên sô pha, đã đứng lên đi đến trước mặt hai người, nói.

Đức Duy Hoàn nén xuống cơn phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh nhạt hỏi: “Sao anh ta lại biến thành thế này?”

Trình Trí Viễn nhún nhún vai: “Đừng hỏi tôi, cậu bảo tôi mang anh ta tới đây, cũng không nói tôi phải đối xử thế nào, đúng là một lão già nhàm chán vô dụng, tôi chưa trực tiếp giết anh ta đã không khiến cậu thất vọng lắm rồi.”

Lăng Thịnh Duệ khó có thể tin được, nhìn Đức Duy Hoàn, môi hơi run rẩy.

Đức Duy Hoàn gian nan nở một nụ cười với anh, sau đó đứng lên, lạnh lùng nhìn Trình Trí Viễn: “Cậu thật sự khiến tôi rất thất vọng, vốn tưởng rằng chỉ cần tiếp xúc với anh ta sẽ khiến cậu nhớ tới những chuyện trước đây, không nghĩ tới cậu bị vắt sạch não rồi, đến tim cũng không còn nữa.”

“Có ý gì?” Mặt Trình Trí Viễn cũng lạnh lại.

“Chính là ý đó.” Đức Duy Hoàn chỉ chỉ người đàn ông đang cuộn mình lại: “Thật sự cậu không có chút ấn tượng nào với anh ta sao?”

Trình Trí Viễn cười lạnh: “Trước tiên không nói đến chuyện tôi bị tẩy não buồn cười thế nào, nhưng tôi chưa bao giờ gặp qua người này, thì ấn tượng kiểu gì đây?”

Đức Duy Hoàn trầm mặc một lát, hỏi lại: “Chưa từng gặp qua? Rõ ràng cậu đã từng yêu đến chết đi sống lại vì người này, bảo vệ anh ta thậm chí không tiếc xích mích với tôi, bây giờ cậu yêu người khác, lại đối xử với anh ta như vậy?”

Trình Trí Viễn sùng sốt một chút, lập tức nổi giận: “Cậu có ý gì đây? Tôi yêu tên này? Đừng có đùa kiểu đó! Làm sao tôi có thể có quan hệ với người đàn ông nào chứ, mà lại còn là một tên vô dụng nữa? Cậu đùa hơi quá rồi, tự dung chạy tới nói chúng ta là bạn bè, còn nói tôi bị tẩy não, bây giờ còn nói tôi đồng tính luyến ái, muốn chết hả!”

Đứt lời, hắn đi tới sô pha, cầm lên súng lục trên bàn, chỉ vào Đức Duy Hoàn: “Các người rút khỏi đây nhanh lên, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

Đức Duy Hoàn nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, có phẫn nộ, có thương hại, cũng có đau lòng.

Đi Nhu một bên một mực trầm mặc cũng nhận thấy tình huống không ổn, vội vàng đi tới, kéo cánh tay Trình Trí Viễn: “Trí Viễn, đừng xúc động quá...”

(Kaze: tránh ra con mồm kia, ai cho mi lên tiếng??? hử???)

Trình Trí Viễn nhìn cô một cái, mặt vẫn lạnh tanh nhưng nhãn thần lại ôn nhu xuống: “Chuyện của bọn này, em cũng đừng quan tâm, về phòng trước đi, chờ anh giải quyết xong, thì em ra.” (rồi em về luôn đi -_-)

“Nhưng mà...” Di Nhu có chút do dự.

“Không nhưng nhị gì hết, nghe lời đi, vào trong.” Trình Trí Viễn kiên quyết.

“Ừm, được.” Di Nhu bất đắc dĩ gạt đầu, lập tức chăm chú nhìn hắn: “Anh đừng làm chuyện gì quá đáng nhé, không lại gây ra án mạng đó.”

(Kaze: đi vô nhanh, ai cho mi xớ rớ ở đây hở???)

Trình Trí Viễn không trả lời, chỉ hàm hồ ừ một chút.

Di Nhu xoay người vào trong.

Nhìn cô vào trong rồi, ánh mắt Trình Trí Viễn mới tập trung lại người Đức Duy Hoàn: “Được rồi, hiện giờ tôi không muốn giết người, các người rút đi.”

Đức Duy Hoàn chuyển thân đứng trước mặt Lăng Thịnh Duệ, ngăn trở trước họng súng của Trình Trí Viễn: “Tại sao lại thích cô gái đó?”

Trình Trí Viễn nhin không được, trừng mắt: “Cái này có liên quan sao?”

“Không liên quan đến tôi, vấn đề ở đây, là câu trả lời của cậu.”

Ngữ khí gần như là mệnh lệnh, khiến sát ý trong mắt Trình Trí Viễn lan ra, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Đức Duy Hoàn không cảm thấy gì, chỉ lạnh lùng trả lời thay hắn: “Bởi vì cô ta cho cậu một cảm giác rất quen thuộc như đã từng quen biết, cậu nghĩ là đã từng có người như vậy ở cạnh bên mình?”

Trình Trí Viễn không nói gì.

“Rất ôn nhu, rất lương thiện, điểm này gọi lên trong tiềm thức cậu một cái gì đó, nên cậu mới làm yêu cô ta.” Đức Duy Hoàn nhìn hắn: “Nhưng cậu có nghĩ tới, cậu chỉ là nhớ nhưng cảm giác mà trên người cô ta có được, chứ không hề yêu thương gì người này không?”

Trình Trí Viễn vẫn trầm mặc như trước.

“Có thể chính cậu cũng biết, cậu không hề yêu cô ấy, bởi vì bị tôi nói trúng, nên cậu mới thấy không được tự nhiên.”

“Câm miệng!” cuối cùng không nhịn được nữa, Trình Trí Viễn nhẹ giọng gầm lên.

Đức Duy Hoàn nói, khiến cho trong lòng hắn có cái gì đó đang dao động, khiến hắn không nhịn được nữa chính là ánh mắt thanh niên như nhìn thấy mọi thứ của hắn.

(Kaze: anh Hoàn coi vậy, chứ anh phúc hắc ngầm đó... anh ghê lắm đó..v)

Dường như mọi thứ đều bị thanh niên này nắm trong lòng bàn tay.

“Tôi hỏi lại một lần nữa, cậu dù chỉ một chút cũng không nhớ người đàn ông này?” giống như không thấy con giận của hắn, Đức Duy Hoàn lui qua một bên, chỉ vào Lăng Thịnh Duệ: “Quan sát anh ta cho kỹ, rồi hãy trả lời tôi.”

Trình Trí Viễn là một người tự cao, thái độ của Đức Duy Hoàn đã triệt để làm hắn nổi giận, nắm súng trong tay, trong ngực kêu gào hãy mau nổ súng đi, nhưng cánh tay lại không cử động được.

Hắn nhìn người đàn ông ngồi trong góc.

Giống như chú ý tới ánh nhìn của hắn, người đàn ông vùi đầu càng thấp, thân thể run lên cực kỳ, không biết là do bị thương hay là do sợ hãi.

Thật hèn mọn.

Cảm giác gần như không hề tồn tại.

Thế nhưng trong ngực hắn lại không hề có chút cảm giác đáng ghét nào, mà trái lại còn có cảm giác như đã từng quen biết rồi.

Trước mắt hiện lên một đoạn ngắn ký ức.

Một người không rõ hình dáng, cũng ngồi một góc như thế, cũng cuộn lại như thế.

Giường, xiềng xích, tia sáng âm u, cùng với loại cảm giác an tĩnh ngăn cách...

(Kaze: chả nhẽ ... mọi điều anh nhớ về thức chi là đoạn SM đó hử???)

Chỉ trong phút chốc, không đợi hắn nhớ lại, thì đoạn ký ức ngắn ngủi này đã biến mất, giống như một tảng đá bị ném vào trong nước vậy, chỉ nổi lên một tầng bọt nước, sau đó là yên lặng chìm xuống dưới đáy.

Đột nhiên trong đầu Trình Trí Viễn có một khoảng trống không được lấp đầy, lưu vào chỗ sâu kín nhất đột nhiên bùng sáng lên, nhưng không rõ lắm, cảm giác này chỉ khiến hắn đầu vầng mất hoa, não giống như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn không thôi.

Huyệt Thái Dương nổi đầy gân xanh, Trình Trí Viễn lập tức trừng mắt nhìn Đức Duy Hoàn, rống giận: “Các người cút đi!”

Đức Duy Hoàn đến gần, vừa định mở miệng, thì Trình Trí Viễn lại bóp cò súng.

Họng súng lóe lên, hầu như là cùng lúc, một viên đạn như không có ghim vào tay Đức Duy Hoàn, tuy rằng âm thanh súng đã được tiêu trừ, nhưng với khoảng cách gần như vậy, họ vẫn có thể nghe được tiếng va chạm nặng nề của nó.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, rút cuộc cũng ngừng đầu, chăm chú nhìn bọn họ.

Đức Duy Hoàn quay đầu, nhìn xuống cánh tay bị bắn trúng, máu từ miệng vết thương trào ra, khiến cho áo khoác trắng tinh của hắn nhiễm một màu đỏ chói.

Hắn không ngờ tới Trình Trí Viễn lại ra tay thật, không tin được nhìn hắn.

“Cút ngay cho tôi!” ánh mắt Trình Trí Viễn lạnh tới cực điểm, chỉ vào cửa lớn.

Đức Duy Hoàn lẳng lặng nhìn hắn vài giây, cười khổ: “Xem ra tôi làm chuyện thừa thãi rồi, vốn tưởng cậu sẽ nhớ được chuyện gì đó, không nghĩ kết quả

lại thành thế này.” Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lăng Thịnh Duệ: “Xin lỗi, liên lụy đến anh rồi, còn khiến anh bị thương nữa.”

Lăng Thịnh Duệ vô lực lắc đầu: “Quên đi, cậu cũng đang bị thương, mang tôi ra khỏi đây đi.”

“Ừm, chúng ta đi.”

Đức Duy Hoàn tính hạ người xuống, ôm lấy anh, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại tránh khỏi tay hắn: “Không cần đâu, tôi tự đi được mà.”

Đức Duy Hoàn hiểu ý anh, nhưng không buông anh ra, biến động tác ôm hoàn toàn thành nửa ôm nửa dìu.

Lúc Đức Duy Hoàn mở cửa, ngay khắc vừa bước ra ngoài, Đức Duy Hoàn quay đầu nhìn thật sâu vào Trình Trí Viễn: “Chuyện hôm nay là tôi tính toán sai lầm, có lẽ tôi không nên quấy rầy sinh hoạt của cậu, chỉ là cậu hãy nhớ cho kỹ, tiếng súng vừa rồi, đã chặt đứt tất cả cả quan hệ của chúng ta, chúng ta không còn là bạn nữa. Người này cũng không có bất kỳ quan hệ gì với cậu, bằng những hành động hôm nay, cậu đã không còn tư cách tới gần anh ta nữa.”

(Kaze: đối thủ còn lại 5 người:v)

Trình Trí Viễn chỉ lạnh lùng nhìn họ, không nói một lời.

Cửa đóng lại.

Cho đến khi họ đã đi thật lâu rồi, tư thế của hắn vẫn không thay đổi gì, về mặt mờ mặt.

Di Nhu trong phòng vẫn nom nớp lo sợ, nghe được âm thanh, cẩn thận bước ra, đứng phía sau Trình Trí Viễn.

“Anh có sao không?” cô dò hỏi.

Trình Trí Viễn không phản ứng.

(Kaze: sau đây là khúc tui không muốn đánh nhất trong cả 2 chương máu cún đây,,... -_-)

Di Nhu cắn môi dưới, đi đến trước mặt hắn, trong mắt tràn đầy lo lắng, vừa nãy nghe tiếng súng, cô vẫn lo hắn gặp chuyện gì, sắc mặt Trình Trí Viễn rất xấu, rất lạnh, ánh mắt vô hồn, cả người lãnh huyết tựa như lần đầu cô gặp hắn trước cửa nhà mình.

Tay hắn cầm súng, Di Nhu do dự một chút, nhanh tay nắm lấy tay hắn, nỗ lực lấy cây súng ra.

“Cô làm gì?” Động tác của cô khiến Trình Trí Viễn hồi phục tinh thần, theo phản xạ có điều kiện gạt tay cô ra.

“Á!” (á cái quần -_-) hành động của hắn khiến cô sợ hãi, vô thức lui về sau, nhưng vẫn đứng không vững, cô kêu lên một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Tay hắn dừng giữa không trung, chăm chú nhìn cô.

Cô gái ở trước mặt cũng sững sờ nhìn lại hắn, trong mắt có kinh ngạc, cũng có kinh sợ, đáng vẻ vô tội, giống như một con thú nhỏ làm hoảng sợ.

Ánh mắt này, thật giống như đã từng thấy ở đâu rồi.

Không phải thấy ở cô...

Trong đầu thoáng hiện lên chút hình ảnh hỗn loạn, nhưng hắn lại không thể nhớ được gì. Những đoạn ký ức ngắn ngủi ấy.....giống như đang xem một đĩa CD bị hỏng vậy, hoàn toàn không thấy được gì. Cảm giác cứ mơ mơ hồ hồ, lóe lên rồi lại vụt tắt, làm sao cũng không thể bắt được nó.

Tâm trí càng ngày càng rối loạn.

Đầu lại bắt đầu đau đớn.

Trình Trí Viễn đặt súng lục lên bàn, thống khổ ôm lấy đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Nhìn đáng vẻ đỏ của hắn, sắc mặt Di Nhu càng lúc càng tái đi, tiến tới gần hắn, đem hắn ôm vào trong ngực.

Được cô ôm lấy, thân thể run rẩy của Trình Trí Viễn hơi bình ổn một chút.

Hắn nhắm mắt lại

Chính là cái cảm giác này.....cảm giác rất ấm áp.....rất an tâm....

Tựa vào ngực cô, Trình Trí Viễn đột nhiên hồi tưởng lại, mấy tháng trước, lúc hắn tỉnh lại ở một nơi hoàn toàn xa lạ, những người xung quanh đó nói cho hắn biết, tên của hắn là Trình Trí Viễn, cùng chung một tổ chức sát thủ với bọn họ. Lúc đó, hắn không hề có chút ấn tượng gì, cũng không nhớ đã từng biết đến họ, nhưng bọn họ lại không ngừng nói cho hắn biết những việc liên quan tới hắn.

Thân thể của hắn, sinh hoạt của hắn, chỗ ở, hắn đã từng dùng qua thân phận gì, thậm chí kỹ xảo cùng tài năng giết người cao siêu của hắn.

Đối với những gì bọn họ nói, hắn cũng không phải không có nghi ngờ, nhưng họ lại có vẻ vô cùng hiểu rõ hắn, thậm chí trên người hắn có bao nhiêu vết thương cũng có thể nói chính xác, sự hoài nghi trong lòng cũng theo đó tiêu tan, dần dần tin tưởng họ, dưới sự chỉ dẫn của họ, trở thành một cỗ máy giết người máu lạnh vô tình

Vào một ngày, khi hắn đang làm nhiệm vụ, trong lúc lần theo ám sát mục tiêu, không cẩn thận đụng phải một người, chính là Dĩ Nhu.

Hắn lúc đó đã chuẩn bị sẵn sàng hạ thủ, mới vừa móc súng lục từ trong ngực, liền dọa cô đến sắc mặt trắng toát, nhưng vẫn dùng sức bịt chặt miệng, không để cho mình phát ra bất kì âm thanh gì.

Ý niệm đầu tiên trong lúc đó của hắn, chính là giết người diệt khẩu, nhưng không cách nào nổ súng với cô được.

Ánh mắt của cô, trực tiếp chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng hắn, khiến hắn sản sinh ra loại cảm giác hoài niệm mà chính hắn không tài nào lý giải nổi, chỉ là hắn không hiểu, mình chỉ tình cờ gặp cô, tại sao lại có cảm giác này?

Trình Trí Viễn không xuống tay giết cô được, cũng không muốn để cho cô cứ thế rời đi, thế là bắt cô trở thành người yêu của hắn.

Cô có vẻ rất nhát gan cùng ngại ngùng, nhưng trên thực tế tính cách không nhu nhược như vẻ bề ngoài. Hắn là sát thủ, nòng biết, nòng không hề sợ sệt, thậm chí có lúc hắn trở về trong bộ dạng cả người dính đầy máu tươi, lúc ấy, cô cũng chỉ yên lặng mà tiếp nhận y phục của hắn, không hỏi bất kì chuyện gì.

Cô không thích nói chuyện, cũng rất nhẩn nại, loại tính cách này hắn rất hài lòng, cảm thấy đây chính là trời cao ban ân cho hắn.

Tính cách hắn vốn lạnh như băng, bắt đầu từ ngày đó liền chậm rãi tan chảy, trở nên hài hòa hơn, tuy vẫn là thân phận sát thủ, nhưng bề ngoài lại hoàn toàn giống với nam nhân bình thường.

Hắn không chút nào hoài nghi rằng chính mình đã yêu cô, hơn nữa từ cô, hắn cảm giác như bản thân đã từng rất gần gũi. Thậm chí có lúc hắn nghĩ, hay là kiếp trước mình với cô chính là người yêu. Tính cách đó, sự ôn hòa đó, đặc biệt là ánh mắt đó, hắn thật sự không thể lý giải cảm xúc của mình.

Hắn cảm thấy, người con gái này chính là ông trời ban tặng cho hắn, tuy rằng đôi khi nhìn cô, anh thường có một loại ảo giác thông qua nòng tìm kiếm một bóng hình khác.

Cái tên Đức Duy Hoàn kia là cùng một tổ chức với hắn, Trình Trí Viễn rất không thích y, thậm chí có chút căm ghét, nhưng đối phương vẫn cứ quán quýt lấy hắn không tha, luôn miệng lén lút nói hắn bị tổ chức tẩy não, đồng thời cực lực thuyết phục hắn chấp nhận một số phương pháp khôi phục trí nhớ, chỉ là bị hắn thẳng thừng từ chối.

Tẩy não _ cách nói này thật quá buồn cười rồi, hắn không một chút nào cho là mình đã bị tẩy não, cũng không hề để tâm. Nhưng, người này luôn bám dính vào hắn, nói không ngừng, hề rảnh rỗi lại tới làm nhảm, đuổi thế nào cũng không chịu đi, cứ thế quấy nhiễu hắn, phiền phức vô cùng.

Mà hiện tại, Trình Trí Viễn lại bắt đầu hoài nghi, lẽ nào những gì y nói là thật?

“Mình bị tẩy não.”

Nội tâm càng ngày càng hoang mang, Trình Trí Viễn đưa tay ôm chặt Dĩ Nhu. Nhưng, bất luận hắn ôm chặt đến đâu, loại cảm giác bất lực rối loạn kia vẫn không biến mất, trái lại càng lúc càng trầm trọng hơn.

Cô gái cũng chăm chú nhìn hắn, trong mắt có kinh ngạc, có hoảng sợ, bộ dáng vô tội như thể giống như động vật nhỏ đang bị sợ hãi vậy.

Ánh mắt đó, hình như đã từng thấy qua ở đâu đó.

Không phải trên người cô.....

Trong đầu chợt hỗn loạn hơn, nhưng hắn nghĩ mãi không ra, não giống như một chiếc CD bị mòn vậy, hoàn toàn chiếu không ra hình được. nếu có, thì chỉ là cảm giác mơ hồ, chợt hiện lên rồi biến mất, hắn không tài nào bắt được.

Trong đầu càng lúc càng loạn lên.

Đầu lại bắt đầu đau.

Trình Trí Viễn buông súng trong tay xuống, thống khổ ôm lấy đầu mình, nhắm rãi ngồi xuống.

Nhìn thấy hắn đau khổ như thế, sắc mặt Dĩ Nhu càng lúc càng trắng, tiến lại ôm lấy hắn.

Cái ôm của cô, khiến con run rẩy của hắn yên lại một chút.

Hắn nhắm mắt lại.

Chính là cảm giác này, chính là cái cảm giác ảm áp này.....

Tựa vào lòng cô gái trẻ, hần hồi tưởng lại, mấy tháng trước, hần đứng ở một nơi xa lạ, một người xa lạ nói hần tên là Trình Trí Viễn, cùng họ là sát thủ của một tổ chức. lúc đó hần không có chút ấn tượng nào, cũng không nhận ra họ, nhưng họ không quan tâm nói cho hần nghe.

Thân thế của hần, mối quan hệ của hần, chỗ ở của hần, thậm chí còn cả tài nghệ kỹ thuật cao siêu của hần nữa.

Đối với mấy lời đó, hần cũng không phải không nghi ngờ, nhưng bọn họ lại nói rất kỹ càng, thậm chí giải thích cặn kẽ nhưng vết thương trên người hần là do đâu mà ra, khiến lòng nghi ngờ của hần tiêu mất, chậm rãi tin họ, nghe lời chỉ đạo của họ, trở thành một sát thủ lãnh huyết vô tình.

Thăng đến khi, có một nhiệm vụ tại một gia đình phụ cận, khi truy sát mục tiêu thì hần vô tình gặp được cô gái tên Trịnh Di Nhu này.

(Kaze: nghe cái tên là thấy bánh bèo rồi.)

Lúc đó hần đã chuẩn bị sẵn sàng, móc súng ra chỉ vào cô, nhưng cô chỉ cố sức che miệng lại, không phát ra một chút âm thanh nào.

Lúc đó Trình Trí Viễn đã nghĩ rằng, giết người diệt khẩu là được rồi, nhưng làm sao cũng không ra tay được.

Ánh mắt cô, khiến ngực hần có gì đó mềm mại, khiến hần xán sinh ra một loại cảm giác hoài niệm nào đó, nhưng hần không rõ, chưa từng gặp qua cô ta mà, tại sao lại có cảm giác này?

Hần không giết cô, cũng không muốn cô bỏ đi như thế, vì vậy lấy cô làm vợ.

Cô nhát gan hay ngượng ngùng, nhưng tính cách lại không yếu đuối như vẻ bề ngoài, hần là sát thủ, cô biết, nhưng cô không sợ, thậm chí có lúc hần cả người đầm máu trở về nhà thì cô chỉ yên lặng nhận lấy quần áo, không hề hỏi bất cứ thứ gì.

Cô không nói nhiều, cũng rất nhẫn nhịn, loại tính cách này chính là loại hần thích, hần nghĩ rằng đây là bề trên ban cho.

Tính cách băng lãnh của hần chậm rãi tiêu tán, trở nên nhân nhượng hơn, thân phận vẫn là sát thủ, nhưng thoát nhìn vẫn giống như thanh niên bình thường khác.

Hần không chút nghi ngờ yêu thương cô, hơn nữa còn không ngừng tìm kiếm cảm giác mà hần đã nhớ nhưng trên người cô, có đôi khi hần tưởng, có thể trước kia mình cũng có người vợ như vậy. Tính cách tương tự, tính tình ôn hòa, nhất là nhân thân, nếu không bởi như vậy, hần cũng tuyệt đối không có được cảm giác mãnh liệt như thế.

(Kaze: định chính lại con mắt này chỉ là thể thân chính hiệu. ...-_-)

Hần nghĩ, có thể cô gái này chính là ông trời cho hần, mặc dù có đôi lúc hần nhìn cô nhưng lại trông thấy một bóng hình quen thuộc khác.....

Người thanh niên tên Đức Duy Hoàn kia nói hai người là bạn cùng tổ chức, Trình Trí Viễn không thích hần, thậm chí còn thấy đáng ghét, nhưng đối phương cứ quẩn lấy hần, còn giấu tổ chức nói hần bị tẩy não, đồng thời còn nói có thể có một người sẽ giúp hần nhớ lại tất cả ký ức, bị hần nghiêm khắc cự tuyệt.

Tẩy não là chuyện hết sức buồn cười, hần không cho rằng mình mất trí nhớ, cũng không có khái niệm này. Chỉ là, mặc dù hần cứ hết lần này tới lần khác không chịu tin, nhưng người này cứ như con ruồi bám lấy hần không đi, khiến hần rất phiền.

Mà bây giờ, Trình Trí Viễn bắt đầu hoài nghi, lẽ nào chuyện hần nói là sự thật?

Bản thân mình thật sự mất trí nhớ?

Nội tâm càng lúc càng mơ hồ, Trình Trí Viễn vươn tay chạm chúm ôm Di Nhu. Nhưng mà, cho dù hần có ôm chặt tới đâu, thì cái cảm giác có tên khoảng trống chứa đựng sự bất lực trong hần vẫn như cũ không hề mất đi, thậm chí càng trở nên lớn hơn, rõ ràng hơn.

Một cảm giác kinh khủng nảy lên trong lòng, lan ra khắp nơi, giống như nổi lo lắng tận cùng, từ bốn phương tám hướng giam hần vào trong lòng.

Hần cảm thấy dường như mình đã quên một cái gì đó vô cùng quan trọng, tựa như mạng sống của mình vậy, nhưng hần lại không tài nào nhớ được đó là cái gì

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 46: Chương 46

Cả hai sau khi đỡ nhau ra ngoài xe, Đức Duy Hoàn ngồi trên ghế lái, cẩn thận tỉ mỉ giúp Lăng Thịnh Duệ cài dây an toàn, sau đó mới nhanh chóng cuộn tay áo lên. Từ trong thùng xe lấy ra một hộp y tế nhỏ, đơn giản bằng bìa một chút trên cánh tay bị thương.

Lăng Thịnh Duệ vẫn cứ cúi thấp đầu xuống, nhắm mắt lại, trông rất uể oải.

“Vết thương của anh có đau lắm không?” Đức Duy Hoàn hỏi.

Lăng Thịnh Duệ vô lực gật đầu: “Đầu gối chân trái hơi đau một chút.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, cùng với mồ hôi lạnh chảy đầy ra đó, Đức Duy Hoàn cười khò, có thật là chỉ đau một chút không? Rõ ràng là đau đến sắp ngất đi kia.

Nắm lấy chân anh, Đức Duy Hoàn định nắn nó lại, nhưng chỉ vừa mới động tay một chút, Lăng Thịnh Duệ đã giữ tay hấn lại.

Nội tâm Đức Duy Hoàn nhảy lên một cái, ngừng đầu nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nói: “Không cần lo cho tôi, không quan trọng đâu.”

Đức Duy Hoàn nhú mày, Lăng Thịnh Duệ thế mà lại tránh được ánh mắt hấn, Đức Duy Hoàn nhìn một hồi, mà người kia lại không làm gì tiếp nữa khiến hấn không khỏi cảm thấy thất vọng. Tay anh vẫn như trước phủ lên mu bàn tay hấn, hành động mờ ám này khiến Đức Duy Hoàn có chút chờ mong, vậy mà đối phương một câu cũng không chịu nói gì.

Đức Duy Hoàn buông anh ra, ngồi thẳng người dậy: “Bộ dạng của anh nhìn không được tốt lắm, nếu không thì chúng ta tới bệnh viện kiểm tra đi.”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Không thể giấu bệnh sợ thầy được.” Đức Duy Hoàn nhăn mày, giả bộ tức giận.

Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không còn sức hùa theo trò đùa của hấn, nhỏ giọng nói: “Coi như tôi cầu xin cậu, để tôi yên tĩnh một chút được không, vết thương nhỏ đó, ngủ một chút là khỏe rồi.”

Đức Duy Hoàn vốn định mạnh tay hơn, nhưng thấy dáng vẻ của người kia thật sự rất mệt mỏi rồi, nên cũng không kiên trì thêm nữa, yên lặng khởi động xe.

Qua một hồi, anh đột nhiên mở mắt, nhỏ giọng nói: “Đức Duy Hoàn.”

“Sao vậy?” Đức Duy Hoàn hỏi.

“Có một việc tôi muốn xin cậu được không?” Giọng nói của anh hơi gấp gáp, không hợp với bộ dạng yếu ớt chán chường bây giờ.

“Tất nhiên rồi, chuyện gì?”

“Lúc trước khi Trình Trí Viễn bắt tôi đi, tôi đang ở cùng với một đứa trẻ, tôi sợ...”

Đức Duy Hoàn sững sốt, khẽ cười: “Hahaha, yên tâm đi, thằng bé không có chuyện gì đâu, anh không cần lo lắng.”

“Tại sao?” Lăng Thịnh Duệ mờ mịt nhìn hấn, không hiểu tại sao hấn có thể khẳng định chắc chắn như thế.

Đức Duy Hoàn sờ sờ cằm: “Tôi hiểu tính tình cậu ta mà, mặc dù làm sát thủ thì phải vô tình, nhưng nếu không có lệnh của cố chủ (*) thì cậu ta tuyệt đối không làm bị thương người vô tội đâu, nhất là trẻ con và phụ nữ, lần này thật sự là tôi chỉ bảo cậu ta mang anh tới, nên cậu ta sẽ không làm cậu nhóc bị thương đâu.”

(* Kaze:người chủ thuê)

Nhắc tới chuyện này, Đức Duy Hoàn cũng không trốn tránh, âm thanh trong giọng nói càng ngày càng ôn nhu: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn cậu ta nhớ lại cái gì đó, nhưng không nghĩ cậu ta lại có thể đối xử với anh thế này.”

(Kaze: anh rất thần thánh, em thích!!!!,...)

Lăng Thịnh Duệ quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, nhớ lại lúc hai người đó tranh cãi, anh vô tình nghe được hai chữ “Tỷ nào”, qua hồi lâu anh mới mở miệng, chậm rãi nói: “Bỏ đi, tôi không trách cậu, cậu ta biến thành như vậy cũng rất đáng thương.”

Trong mắt Đức Duy Hoàn có một tia mất mát, hấn không nói gì.

“Cậu ta mãi mãi cũng không phục hồi được sao?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

“Có lẽ là vậy.” Đức Duy Hoàn trả lời: “Tổ chức vì để trừng phạt cậu ta tự ý rời khỏi, đã không tiếc dùng kỹ thuật mở hộp sọ dùng điện kích thích để tẩy não, kỹ thuật đó là kỹ thuật mới vẫn chưa được hoàn thiện, nên chỉ có thể dùng động vật để thí nghiệm, cậu ta là cá nhân đầu tiên được áp dụng kỹ thuật

này, làm không tốt có thể biến cậu ta thành một tên gốc hoặc phải sống cuộc sống thực vật mãi mãi, chỉ là số cậu ta quá tốt, không những an toàn vượt qua mà toàn bộ ký ức đều bị hủy hoàn toàn.”

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc, anh luôn ghét những pha thí nghiệm y học nguy hiểm này nọ, hiện nghe Đức Duy Hoàn nói ra, càng khiến anh thêm sợ hãi.

Đức Duy Hoàn dừng một chút, tiếp tục nói: “ Cũng tại tôi, tôi vẫn đặt hy vọng trên người cậu ta, nghĩ rằng có lẽ cậu ta sẽ không bị mất ký ức dễ như vậy, nhưng tôi đã đánh giá cậu ta quá cao, cho dù cậu ta có mạnh thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ là người bình thường thôi, không thể chống lại nó được. Tôi là bạn cậu ta mà cậu ta còn quên mất, nhưng mà cậu ta yêu anh như thế, tôi tưởng rằng.....”

Lăng Thịnh Duệ thờ dài: “Đừng nói nữa.”

Đức Duy Hoàn cười khổ một chút: “Được, không nói mấy chuyện..... này nữa, trước tiên anh cứ ngủ đi, tới nơi tôi sẽ gọi.”

Anh gật đầu, nhắm mắt lại.

Anh không quan tâm Đức Duy Hoàn chở anh đi đâu, anh cũng không còn tâm trạng để quan tâm đến chuyện nào khác nữa, liên tiếp xảy ra những chuyện thế này đã khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần anh rã rời rồi, lúc này đây, anh thậm chí có thể nghỉ ngơi một chút là được rồi.

Chiếc xe lẳng lẳng chạy trên đường lớn, bây giờ đã là nửa đêm, vừa hay đây còn là vùng ngoại thành, hầu như không thấy chiếc xe hay nhà ở nào khác nữa, chỉ có một vùng trời sao sáng rực và ánh trăng vàng hình lưỡi câu cùng làm bạn với họ.

Dựa vào ánh đèn mờ ảo trên xe, Đức Duy Hoàn thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười ảm áp.

Người kia dựa người vào cửa xe thủy tinh, thân thể không nhúc nhích, dường như đang ngủ rất say.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy một chút âm thanh nho nhỏ do động cơ xe phát ra, bầu không khí tốt như vậy, Đức Duy Hoàn hít mát lại suy nghĩ, đột nhiên rất muốn thời gian dừng lại ngay khoảng khắc này mãi mãi.

Hoặc giả như, cuộc sống phiêu du khắp nơi phải kết thúc, rồi tìm một người vợ thích hợp yêu nhau sống với nhau cả đời.

Mà cái người thích hợp này, giờ đây đang an vị bên cạnh hắn.

Đã tới nơi, trong lúc xe chạy chậm lại đã từ tỉnh dậy, anh nhìn ngoài cửa sổ một chút: “Tới rồi sao?”

Đức Duy Hoàn cười gật đầu: “Ừ.”

Xe đang đậu trước một căn nhà cũng không thu hút lắm, Đức Duy Hoàn nói với Lăng Thịnh Duệ: “Lăng thúc, anh xuống trước đợi tôi, tôi lái nó vào gara trước đã.”

(Kaze: tui sẽ để cho mấy anh nhiều khi gọi là thúc là Lăng thúc nha, bị hết từ để xưng hô rồi...3)

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, xuống xe, rồi anh đứng ở ven đường, nhìn ngó xung quanh một chút.

Đây hẳn là một vùng ngoại ô hoang vắng, xung quanh ngoại trừ một ít cây cỏ hoa lá, thì cái gì cũng không có, buổi tối ở đây nhìn qua như là một khu rừng âm u ấy, có hơi dọa người.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ mà không thể hiểu được, một người như Đức Duy Hoàn, rõ ràng hắn ta rất giàu có, vậy tại sao lại ở trong căn nhà ngoài nơi hoang vu thế này?

Vài phút trôi qua, Đức Duy Hoàn tay cầm chìa khóa xe, từ bên hông gara đi ra.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc theo sau hắn.

Đằng sau cánh cửa là một cảnh tượng khác hoàn toàn, sau khi Đức Duy hoàn mở cửa ra, đã khiến cho Lăng Thịnh Duệ luôn trầm lặng cũng bị cách bố trí trong phòng khách hấp dẫn. Không có vật trang trí xa hoa nào, toàn bộ phòng khách tương đối gọn gàng, nhưng lại rất đặc biệt, vách tường màu trắng, gần phía cửa sổ có một cái lò sưởi được dát bằng đá hoa cương nằm trong tường, dưới sàn trải tấm thảm lông tơ màu vàng nhạt, và trải trước cửa sổ sát đất, hơn nữa sofa còn được làm từ chất liệu chính là gỗ, sắc điệu giản đơn, hài hòa, làm cho không khí toàn bộ phòng khách tràn ngập sự ấm áp.

“Đẹp ha.” Đức Duy Hoàn cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

“Cái này là do người chủ trước bày trí, lúc tôi mua căn nhà này là cũng vì nhìn trúng cách sắp đặt vật dụng ấy.”

“Đúng là hoàn hảo.” Lăng Thịnh Duệ thật tình khen ngợi.

“Anh thích là tốt.” Đức Duy Hoàn lơ đãng nói, sau đó đi tới cửa sổ sát đất, kéo rèm cửa ra.

Vùng đất ngoài cửa sổ là một màn đen đặc, loáng thoáng có thể miễn cưỡng nhìn thấy núi nhỏ phía trước, hai bên là cây cối, còn có ánh trăng tựa như đang treo lửng lơ trên cành cây, cứ như một bức tranh vậy.

Đối diện với cảnh vật như thế, khiến tâm tình trầm trọng của anh thả lỏng không ít.

Lăng Thịnh Duệ đi tới trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Đức Duy Hoàn đi vào phòng tắm, quay đầu lại nói với anh: “Tôi đi xả nước nóng, anh tắm trước đi, tôi tìm giúp anh một cái khăn tắm và bộ áo ngủ.”

“Ừm.” anh nhẹ giọng trả lời.

Nước nóng chuẩn bị xong, Đức Duy Hoàn đưa áo ngủ cho anh: “Được rồi, anh có thể đi tắm.”

Lăng Thịnh Duệ gạt đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Cởi hết quần áo ra, anh bước vào bồn tắm, đầu gối vẫn không có cảm giác gì sau khi bước vào bồn, lại đột nhiên truyền ra một cơn đau nhức vô cùng, lúc này anh mới phát hiện ra, đầu gối bên trái sưng đỏ lên rồi, vùng da xung quanh thì xanh lại, gần như nhăn nheo, nhìn rất dọa người.

Lăng Thịnh Duệ nhíu mày, chỉ va đụng có mấy cái thôi mà, sao lại sưng nhiều thế này?

Anh xoa nắn nhẹ nhàng, cơn đau đớn khiến anh theo quán tính giật tay về.

Rất đau. ...

Thôi đi, mấy ngày thôi là khỏi rồi.

Nghĩ như thế, nên Lăng Thịnh Duệ không thèm để ý đến cái đầu gối đang sưng to như cái bánh bao kia, chỉ là cái không quan tâm này lại khiến anh phải hối hận cả đời.

Sau khi tắm xong, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất nhẹ nhõm, mặc quần áo vào, anh chỉ lau sơ tóc một chút đã ra khỏi nhà tắm.

Đức Duy Hoàn không thấy anh, hiện giờ hẳn đang ngồi trên xô pha, đầu cúi xuống, như là đang làm cái gì đó.

Lăng Thịnh Duệ đến trước xô pha mới phát hiện ra, hẳn đang băng bó cánh tay trái bị thương của mình, trên bàn đặt một cái mâm thép nhỏ, trên mâm đặt một cái nhíp, một con dao phẫu thuật cùng với một vài miếng băng dính máu và một viên đạn.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hấn, da đầu tê dại: “Cậu vừa lấy đạn ra?”

Đức Duy Hoàn ngẩng đầu, nở một nụ cười: “Đúng vậy, chỗ này cách bệnh viện quá xa, mà đạn thì không thể để lại trong người quá lâu, nên tôi tự làm luôn.”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, rõ ràng Đức Duy Hoàn có thể tới bệnh viện trước, nhưng lại vì yêu cầu vô lý của mình mà đành thôi.

“Xin lỗi. ....”

“Không sao đâu.” Đức Duy Hoàn dùng miệng ngậm một đầu băng vải ậm ở trái lời, rồi mới dùng lực nghiêng đầu đi, cột chặt vải lại.

Xác định đã cột chặt rồi, Đức Duy Hoàn thả tay áo xuống, lau mồ hôi trên trán, không chút để ý nào cười nói: “Loại chuyện này đối với những người như chúng tôi mà nói, sớm đã là chuyện bình thường như cơm bữa rồi, trước đây còn có khoảng thời gian còn kinh dị hơn nữa, vết thương còn ghê hơn bây giờ nhiều.”

Sau khi nghe xong, trong mắt anh hiện lên sự nể phục.

“Trên người cậu không có cảm giác tối tăm và chán chường như Trình Trí Viễn.” Lăng Thịnh Duệ ngồi ở xô pha đối diện hấn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đức Duy Hoàn cười nói: “Tôi và cậu ta không giống nhau, cậu ta vào tổ chức là để sống sót, còn có trả thù, tâm trí đương nhiên không thoải mái, còn tôi vào tổ chức, chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi.”

(Kaze: xuất sắc!!!!

)

“Hiếu kỳ?” Lăng Thịnh Duệ nhíu mày nhìn hấn: “Chuyện này cũng hiếu kỳ được sao?”

“Đúng vậy, bởi vì tôi nghĩ cuộc sống trước đây quá đơn điệu, muốn tạo cho mình một chút cảm giác mạnh nào đó.” Đức Duy Hoàn sờ sờ cằm, cười vô cùng xán lạn: “Thật ra là, mười lăm năm trước khi gia nhập tổ chức, cái gì tôi cũng trải qua rồi, thuốc phiện này, đánh nhau này là chuyện thường như bữa cơm, nên có vài ngày phải vào trại ngồi, chỉ là mỗi lần đều có bạn bè nộp tiền bảo lãnh cho ra hết.”

(Kaze: .... Wao!!!! Anh là dân chơi thứ thiệt á:v:v)

“Cha mẹ mặc kệ cậu à?” Lăng Thịnh Duệ không nghe nổi nữa: “Sao bọn họ có thể để cho một người nhỏ tuổi như cậu làm mấy chuyện đó?”

“Bọn họ không biết.” Nụ cười của Đức Duy Hoàn âm ỉm đi ít nhiều: “Hai người họ đã ly hôn từ sớm, rồi đều có hạnh phúc riêng của mình, cả hai đều không muốn nuôi tôi, nhưng mà sau này quyền nuôi nấng lại bị phán cho mẹ, tôi phải sống chung với gia đình mới của bà, mặc dù mấy người đó không nói gì hết, nhưng đều xa lánh tôi. Tôi sống không hợp với họ, nên mới dứt khoát bỏ đi. Khi đó, trước mặt người khác tôi rất ngoan ngoãn, nói như người Trung Quốc thì là Phẩm học kiêm ưu (*) , không ai có thể đem cậu nhóc tuổi trẻ đó so sánh được với tôi hết.”

(*Tur tưởng phẩm chất đạo đức và học hành đều xuất sắc – bi ngàn hoa)

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc, lại là bi kịch của một gia đình tan vỡ.

Anh đột nhiên lo lắng cho Lăng Hạo, thằng bé không có người thân bên cạnh, chắc sẽ không biến thành giống vậy chứ....

“Xin lỗi, nhắc tới chuyện buồn của cậu.”

“Không sao ~” Đức Duy Hoàn cười cười: “Cho tới bây giờ tôi cũng không nói chuyện này với người nào khác, bởi vì không tìm được một người khiến tôi hoàn toàn tin tưởng, nhưng hiện giờ đã có anh, cho nên tôi mới nói cho anh nghe.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn hắn, có chút kinh ngạc.

Đức Duy Hoàn tay phải chống cằm, lấy một tư thế vô cùng nhàn nhã nhắm nhìn anh, mặt mày đẹp trai, ánh mắt trong veo, lúc này Lăng Thịnh Duệ mới chợt nhớ ra, cậu thanh niên ngoại quốc có những suy nghĩ tuyệt diệu này, thật ra cũng chỉ là đứa trẻ mới hơn hai mươi mà thôi.

“Có thể cùng anh chia sẻ những... chuyện cũ này, tôi rất vui.” Âm thanh của Đức Duy Hoàn càng trở nên dịu dàng hơn, ý cười tràn đầy trong đôi mắt xanh thẳm, không chứa một tia tạp chất nào, tựa như ánh dương quang xán lạn chiếu trên vùng biển Caribe vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 47: Chương 47

Hai người nhìn nhau vài giây, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu.

Ánh mắt thuần khiết như thế, thật sự không giống một sát thủ tay dính đầy máu tanh, rất sáng, nhìn không ra một chút gì dơ bẩn hay đen tối nào cả.

“Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi như thế.” Lăng Thịnh Duệ nói.

Đức Duy Hoàn cười khẽ, lập tức nói: “Vậy anh có tin tôi không?”

Hắn nói rất tùy hứng, nhưng trong mắt hoàn toàn không có chút đùa giỡn nào, rất nghiêm túc.

Lăng Thịnh Duệ nghĩ nghĩ, rồi gật đầu.

Lúc mà hai người du lịch toàn thế giới, Lăng Thịnh Duệ đã có hảo cảm rất nhiều với hắn, người này nhìn sơ hơi bất cần đời, nhưng cá tính thật rất tốt, xem ra, cậu ta thật sự rất tốt bụng. Mặc dù dùng từ tốt bụng với một tên sát thủ thì thấy hơi buồn cười, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại thấy rất hợp lý, ít nhất là ở trên người người này.

Nụ cười trên mặt Đức Duy Hoàn càng sâu sắc hơn: “Nếu là vậy, chúng ta sống cùng với nhau cũng tốt lắm đấy.”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn về phía hắn, nửa ngày cũng chưa nói được một câu nào.

Đây là... tỏ tình sao?

“Anh tin tưởng tôi, tôi cũng tin tưởng anh, tin tưởng là nền tảng cơ sở của.... một đôi tình nhân, nếu chúng ta đã có rồi, tại sao lại không phát triển mối quan hệ càng sâu hơn?” Đức Duy Hoàn cười nói.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên, nhưng đối phương lại trực tiếp thổ lộ thể này, khiến anh có chút ngượng ngùng.

Anh nhớ tới Chu Dục.....

“Xin lỗi.....” Lăng Thịnh Dục nhỏ giọng nói: “Tôi không thể đồng ý được.”

Nụ cười của Đức Duy Hoàn chợt âm trầm một ít: “Vì sao?”

Lăng Thịnh Dục không trả lời, vô thức đưa tay sờ chiếc nhẫn ở ngón áp út của mình.

Không chớp mắt nhìn động tác của anh, Đức Duy Hoàn thấy rõ một một.

“Là vì Chu Dục sao?”

Lăng Thịnh Dục gật đầu.

“Chúng tôi đã.. xác định quan hệ.” Dừng một chút, anh dùng phương thức nhẹ nhàng nhất trả lời.

Đức Duy Hoàn nhìn sâu vào anh, cũng không nói gì.

Căn phòng lại yên tĩnh trở lại.

Đồng hồ báo thức vang lên, chỉ đúng hai giờ sáng, Đức Duy Hoàn đứng dậy: “Đã khuya rồi, đi ngủ thôi, sáng sớm ngày mai tôi dẫn anh đi tham quan chỗ này.”

“Ừm.” Lăng Thịnh Dục cũng cảm thấy mệt mỏi.

Khóe mắt bắt gặp liếc nhìn thanh niên, trên mặt đối phương vẫn mang ý cười, cũng không thấy tức giận vì bị anh cự tuyệt.

May quá.....

Lăng Thịnh Dục thở phào nhẹ nhõm, người này rất biết phân biệt trắng đen, sẽ không trách móc.

Trong nhà chỉ có một chiếc giường, Đức Duy Hoàn rất có ý là hai người cùng ngủ, Lăng Thịnh Dục lại nói: “Tối nay tôi ngủ ngoài sofa.”

Đức Duy Hoàn cười như không cười nhìn anh.

Lăng Thịnh Dục hơi xấu hổ, vừa nghĩ đã biết anh lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, chỉ là cái ký ức anh và Đức Duy Hoàn phát sinh quan hệ vẫn còn như mới ấy.

Không ngờ tới mình lại nghĩ về chuyện này, Lăng Thịnh Dục xua xua tay, dời lực chú ý đi.

Đức Duy Hoàn ôm cánh tay, nhướn mi nói: “Có cần thiết không?”

Anh cúi đầu, hẳn không buông tha đứng trước mặt anh, Lăng Thịnh Dục bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành trả lời: “Được rồi, tôi ngủ trong phòng.”

Đức Duy Hoàn thỏa mãn nở nụ cười.

Giường rất lớn, Lăng Thịnh Dục vừa leo lên giường đã bò ngay vào mép giường, đưa lưng về phía Đức Duy Hoàn.

Đức Duy Hoàn cũng thuận thế leo lên theo.

Theo động tác của hắn, nệm giường bị lún xuống một chút, phát ra âm thanh kéo kẹt nho nhỏ, mà theo âm thanh đó truyền vào khiến tâm của anh cũng nhảy lên khấn trương theo, vô thức nhích từng chút một ra ngoài mép giường.

Sau đó.....

Rầm!

Một tiếng vang lên nặng nề, anh hoa lệ đáp... xuống dưới sàn.

“Ừm...” Che cái mũi bị đụng đau, Lăng Thịnh Dục chống đất đứng lên, may mà dưới sàn có lót thảm lông, mới không khiến đầu gối anh bị trật.

Anh vùng vẫy bò lên giường lần nữa, vừa lúc đối mặt với biểu cảm kỳ quái trên mặt Đức Duy Hoàn, trán nổi gân xanh, hai má phồng lên trông thấy, nơi bả vai còn run run bất định.

Rất rõ ràng, hắn đang cố nhịn cười.

Lăng Thịnh Dục cảm thấy vô cùng mất mặt, ủ rũ nằm xuống giường, đưa lưng về phía hắn.

Cuối cùng Đức Duy Hoàn cũng cười ra tiếng: “Hahahaha, anh thú vị thật.”

“.....”

Lăng Thịnh Duệ nghĩ tìm một cái lỗ để chui vào.

Cười cho đã xong, hắn cũng nằm xuống phía sau, dựa sát lại kéo anh vào lòng mình.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ trở nên cứng ngắt.

“Rõ ràng là ăn anh rồi, có cần phải lo lắng vậy không?” Cầm Đức Duy Hoàn để tựa lên vai anh, cười cười nói: “Chỉ đơn giản ngủ một giấc thôi, năng lực kiểm soát hành động của tôi không có kém tới vậy đâu.”

Hắn nói rất rõ ràng, Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ, cũng không muốn nói nữa, cơ thể cũng không căng cứng như lúc mới nãy.

“Cứ vậy đi, tôi tắt đèn đây.”

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ đáp lại.

“Dù thế nào tôi cũng không tỉnh lại đâu đó, nếu muốn đi vệ sinh, vậy thì anh nên đi đi, lỡ tôi bị nghẹn tôi không chịu trách nhiệm đâu.” Đức Duy Hoàn nửa đùa nửa thật nói.

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Không phản ứng lại cái con người nhảm chán này, Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ, chỉ là, anh cảm giác hình như có gì đó.....

Trước khi Đức Duy Hoàn tắt đèn, hai má Lăng Thịnh Duệ hồng lên, không cách nào khác đành lên tiếng: “Thật ra, cậu chờ tôi một chút đã, tôi muốn đi vệ sinh...”

Tay Đức Duy Hoàn khựng một chút trên nút đèn bàn, sau đó cười nói: “Anh... anh đáng yêu quá đi, ha ha ha!”

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ tới không còn mặt mũi.

Cười chết cậu luôn đi! Lăng Thịnh Duệ cắn răng.

Đi vệ sinh xong, Lăng Thịnh Duệ trở lại phòng, Đức Duy Hoàn hiện đang nửa nằm trên giường, cười tủm tỉm nhìn anh, cơ thể vốn được quần áo ngủ bao bọc ban đầu, lúc này lại trần truồng nửa người trên, còn nửa dưới lại bị chắn che đi, nhưng mà anh cũng đoán được bên trong chắn tuyệt đối cũng không có mảnh vải nào.

Khỏe mắt co rút, Lăng Thịnh Duệ thấy mình ngủ một mình trên sofa có vẻ an toàn hơn, nhưng còn chưa cử động, Đức Duy Hoàn đã cười mở miệng nói: “Xong rồi? ngủ thôi.”

Câu hỏi vô cùng xấu hổ.

Lăng Thịnh Duệ phồng má, bò lại giường.

Vừa mới nằm xuống, Đức Duy Hoàn lại lần nữa kéo anh áp vào lòng mình.

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ nói: “Cậu không thể buông tôi ra à? Như vậy, tôi không ngủ được.”

“Tôi sợ anh lăn xuống sàn.”

Sáu chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến Lăng Thịnh Duệ nói không ra lời, thậm chí xém chút nữa bị chính mình làm cho nghẹn luôn.

Còn chuyện nào mất mặt hơn thế nữa không?

Hai người không nói nữa, Đức Duy Hoàn tắt đèn bàn, toàn bộ không gian trong phòng phút chốc tối đen như mực.

Lăng Thịnh Duệ một chút buồn ngủ cũng không có, tuy rằng Đức Duy Hoàn nói chỉ đơn giản ngủ một giấc thôi, nhưng chỉ cần nghĩ tới thanh niên phía sau trên người không một mảnh vải, hơn nữa còn dính sát vào nhau thế này, anh liền cảm thấy cả người khó chịu.

Rất áy náy.....

Lăng Thịnh Duệ thử thăm dò dịch thân người ra một chút, nhưng lại phát hiện lực đạo ôm ấp của Đức Duy Hoàn mạnh mẽ hơn tưởng tượng của mình nhiều lắm, căn bản anh không có chút khe hở nào để dựa dựa.

Thử vài lần, cũng không có kết quả, Lăng Thịnh Duệ thờ dài, thôi quên đi, như vậy cũng không sao, quan trọng là Đức Duy Hoàn cũng đã hứa sẽ không

làm gì rồi mà.

Chỉ là không buồn ngủ, cũng không ngủ được, Lăng Thịnh Duệ cứ thế tròn mắt, nhìn ra phía cửa sổ tối đen ngoài kia.

Người phía sau tay vòng qua ngực, cầm đặt trên vai anh, lưng Lăng Thịnh Duệ dính sát vào bờ ngực hần, tư thế giống nhau thế này, làm anh nhớ tới Phương Nhượng Thần.

Người thanh niên kia, lúc ngủ cũng ôm chặt lấy anh thế này.....

Không biết cậu ta thế nào rồi? Mình tự dung biến mất, nhất định cậu sẽ rất lo lắng, anh nghĩ mình có nên gọi cho cậu một cú điện thoại không, nghĩ nghĩ một chút, đành bỏ qua ý nghĩ đó trong đầu. Ni Kỳ không có chuyện gì, chắc hẳn cũng sẽ nói cho cậu anh bị “bất cóc” nhỉ, nếu vẫn không tìm được, có lẽ sẽ nghĩ rằng anh bị diệt khẩu rồi, như vậy, qua một đoạn thời gian nữa hẳn là sẽ quên anh thôi.

Tính cách của thanh niên này cố chấp vô cùng, Lăng Thịnh Duệ nghĩ, chỉ có lấy vợ, sinh một đứa con, mới là tốt nhất với cậu.

(Kaze: thục là vợ nè, Ni Kỳ là con nè:3... 1 nhà 8 người quá ư hạnh phúc:3)

Chỉ có thể đứng ở vị trí người cha, biết được trách nhiệm làm cha, mới có thể khiến cậu trưởng thành hơn. ....

Chỉ là, cậu ta sẽ thật sự quên đi sao?

Kỷ ức trở về với cái đêm mưa, lúc đó anh vừa mới từ nước ngoài về, ra khỏi sân bay không bao lâu, thì lại đụng phải Phương Nhượng Thần, Lăng Thịnh Duệ vốn tưởng rằng cậu đã quên hết rồi, nhưng hoàn toàn ngược lại, cậu vẫn dây dưa không dứt ra được.

Lúc sau hai người làm tình trong xe, Phương Nhượng Thần để lộ ra ánh mắt mát mát và tuyệt vọng, khiến bây giờ anh nhớ mãi không thôi.

Nếu chuyện lại diễn ra như vậy thì sao bây giờ.....?

Đầu tiên không đề cập tới Phương Nhượng Thần và Phương Văn Dật đã từng đánh đập và làm nhục anh, nhưng anh đã sớm chấp nhận Chu Dực rồi, tuyệt đối không cho phép bản thân mình bên ngoài.....

Đầu óc rối loạn, Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

Thôi ngủ đi...

Nhưng mà anh nhắm mắt không được bao lâu, thì thanh niên phía sau, ở chỗ nào đó trên cơ thể đã bắt đầu có phản ứng...

Lòng Lăng Thịnh Duệ nhảy lên, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh hơn, Đức Duy Hoàn vẫn không làm động tác gì, hô hấp vững vàng, đại khái vẫn còn đang ngủ, phản ứng thế này, chắc hẳn là phản ứng sinh lý cơ thể bình thường mà thôi.

Lăng Thịnh Duệ dơ dự, có nên đánh thức hẳn ta không?

Không gọi, sẽ cứ như thế bị “chọc” một đêm, ngấm mà da đầu tê dại, nhưng nếu gọi đây, lỡ như đối phương thú tính nổi lên thì phải làm sao?

Cảm giác càng ngày càng rõ ràng, vật thể cực nóng chọc vào giữa mông Lăng Thịnh Duệ, khiến anh không thể nào gạt bỏ đi được.

Thật là khó chịu.....

Thân thể Lăng Thịnh Duệ dịch về phía trước một chút, dự định tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Cái ôm của Đức Duy Hoàn cũng lỏng lẻo ra một ít.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ vui lên, thật cẩn thận nắm lấy cánh tay quàng trước người mình của hần, nhẹ nhàng lấy ra.

Thanh niên không phản ứng, xem ra đang ngủ rất say.

Ngay khi chuẩn bị thành công thoát được rồi, Đức Duy Hoàn đột nhiên kêu lên một tiếng “Lăng thúc!” Sau đó vươn tay ra, mạnh mẽ áp anh sát ngực mình!

Lăng Thịnh Duệ xém nữa bị dọa ra bệnh tim mất.

“Đức Duy Hoàn?” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng hỏi: “Cậu tỉnh rồi?”

Người phía sau không hề phản ứng.....

Anh đợi một chút, lại gọi một tiếng, vẫn như trước không hề có câu trả lời nào.

Chắc không phải là nói mơ chứ? Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ co rút.

Vừa mới yên lòng, người phía sau lại bắt đầu không an phận, cười nhẹ một chút, thân thể lại cọ cọ, cái thứ chết tiệt nào đó tại giữa mông Lăng Thịnh Duệ hung hăng ma sát mấy cái.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ chấn động, chút nữa là trực tiếp bị dọa nhảy dựng lên.

Hóa ra cái tên này giả bộ ngu hả?

Nhưng rất nhanh, anh phát hiện ra cái gì đó không đúng, trừ việc hấn không ngừng “Ừ” bên ngoài, thì cũng không làm hạnh động quá đáng nào khác.

Đột nhiên anh có một dự cảm không tốt cho lắm.....

Vươn tay ra, sờ soạng mặt Đức Duy Hoàn một chút, đôi mắt thanh niên, thế mà vẫn còn nhắm chặt lại!

Một bụng máu xém nữa bị anh phun ra.

Tên này, lại dám nằm mộng xuân.....

Động tác bên dưới lại càng dùng sức nhiều hơn, cách một tấm vải quần mỏng, không ngừng cọ cái đó vào chỗ khiến anh khó mở miệng, rất có khí thế “Phá cửa mà vào”.

Đại não Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, thân thể cứng đờ, một chút cũng không dám động đậy, anh rất rõ ràng, hậu quả đánh thức cậu thanh niên này, chính là đi đào đường chết cho mình, anh không có ngốc tới nỗi không nghĩ tới hậu quả như thế.

Roi vào đường cùng, anh không làm gì khác được ngoại trừ cắn răng, đợi Đức Duy Hoàn thỏa mãn no nê đã.

Chỉ là, tuy anh là người bảo thủ, nhưng cũng là một người đàn ông bình thường, không hề có bất cứ bệnh hiếm muộn khó nói nào, cũng là đàn ông, bị một thanh niên anh tuổi trẻ tuổi đối xử như vậy, không có khả năng sẽ không phản ứng. rất nhanh sau đó, anh kinh hoàng phát hiện ra, bản thân mình cũng đã bắt đầu phản ứng lại rồi.

Thân thể hai người tiếp tục trực tiếp dán dính vào nhau, hô hấp của Đức Duy Hoàn càng lúc càng gấp, hơi thở từng đợt phả vào mặt và cổ anh.

Chiếc giường vì động tác mà hơi lung lay, phát ra âm thanh kéo kẹt nhỏ.

Bầu không khí ám muội vô cùng.....

Vượt qua trong đau khổ, người phía sau hoàn toàn không có ý thỏa mãn nào, Lăng Thịnh Duệ sắp ngất luôn, định lực của anh từng chút một sắp bị phá vỡ rồi, Đức Duy Hoàn mà còn như thế, anh sẽ không không chế được chính mình nữa mất.

Không được, không thể lại buông thả nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 48: Chương 48

Trước khi Lăng Thịnh Duệ đẩy được Đức Duy Hoàn ra, người đằng sau đột nhiên ngậm lên một tiếng, cơ thể bỗng run lên, sau đó dừng động tác lại.

Hai tay ở chỗ khác cũng thu lại chặt nhất có thể, siết tới độ anh thở không ra hơi.

Nhiệt độ ẩm ướt từ đằng sau người lan tràn lên, cách một tầng vải mỏng manh, chậm rãi thấm vào.

Trong nháy mắt Lăng Thịnh Duệ cứng người lại.....

Tiếng thở dốc dần dần ổn định, vòng tay của Đức Duy Hoàn cũng đã thả lỏng ra, hấn vùi đầu vào cổ anh, tiếp tục ngủ ngon lành, cả quá trình, dường như không hề có dấu hiệu tỉnh lại nào.

Lăng Thịnh Duệ khóc không ra nước mắt, thủ gật gật người, nhưng không thể gãy dựa.

Cho tôi đi tắm đi.....

Vừa nghĩ đến chuyện đằng sau của mình dính đầy tinh dịch của Đức Duy Hoàn, toàn thân anh nổi lên một trận da gà, lúc này đây, anh thật sự rất muốn cho thằng nhóc vô lại này một đấm.

Nhưng anh không làm, anh chết cũng không muốn lúc Đức Duy Hoàn tỉnh dậy thấy được hiện trạng xấu hổ này.

Thế là, Lăng Thịnh Duệ căng cứng thân thể, một đêm mất ngủ.

Buổi sáng ngày kế tiếp.

Đức Duy Hoàn từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhìn người đàn ông nằm gọn trong lòng mình, hần mỉm cười, hôn hôn một cái lên tai anh.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run mạnh lên, từ trong lòng hần gãy ra.

Đức Duy Hoàn hơi không muốn, nhưng cũng cười nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Thế mà Lăng Thịnh Duệ chỉ trừng mắt nhìn hần, mặt đanh lại, một câu cũng không nói.

Mặt anh hơi hồng, khiến Đức Duy Hoàn không khỏi lo lắng: “Sao vậy, mới sáng sớm sao anh lạ thế?” Nói xong, nhanh tay sờ lên trán anh: “Chắc không phải sắp sốt đâu nhỉ?”

Lăng Thịnh Duệ quay đầu đi... Tránh được tay hần.

“Làm sao vậy?” Đức Duy Hoàn nhún mày: “Mới sáng ra đã cáu rồi.”

Ngữ điệu đó, giống như một người đàn ông trụ cột gia đình, nói với người yêu đang cáu kỉnh của mình.

Cổ kèm chế nắm tay, Lăng Thịnh Duệ xoay người xuống giường.

“Rốt cuộc anh sao vậy?” Đức Duy Hoàn vẫn còn hỏi.

Anh xoay lại, mặt xanh trắng hết, vậy mà Đức Duy Hoàn chỉ mang vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Thanh niên nằm nghiêng trên giường đang khỏa thân, cảnh xuân phơi phới bên dưới bị chiếc chăn tùy ý che khuất, bộ dáng này, chộc thùng biết bao con mắt nhìn. Hình ảnh khiêu gợi đó, Lăng Thịnh Duệ lại không nhìn vào.

“Tôi...muốn...đi...tắm...” Anh cắn răng nhe ra bốn chữ này.

Đức Duy Hoàn nhún nhún vai: “Vậy anh đi đi.”

Vào nhà tắm, Lăng Thịnh Duệ vịn vôi sen đến mức cao nhất. Dòng nước lạnh băng đầu ngày xối xuống, khiến tâm tình rối loạn của anh bình tĩnh một chút.

Chuyện xảy ra tối qua, thật sự rất mơ hồ, Lăng Thịnh Duệ tự nghĩ mình thật đáng ghét, vừa mới tách khỏi Phương Nhược Thần cách đây không lâu thôi, vậy mà giờ lại quấn quýt người khác. Từ trước đến giờ anh cảm thấy mình không hề có mị lực, nhưng bây giờ anh bắt đầu nghi ngờ, lẽ nào mình trời sinh có thể tương đối hấp dẫn một ít biến thái?

Cửa phòng tắm mở ra, có người đi vào.

Nghe được âm thanh, anh bỗng quay đầu lại, vừa nhìn thấy Đức Duy Hoàn, nhất thời bất động tại chỗ: “Cậu vào đây làm gì? Tôi đang tắm.”

Đường nhìn của Đức Duy Hoàn không chút kiêng dè đảo thẳng lên người anh dò xét từ trên xuống dưới, sau đó cười xấu xa lắc lắc quần áo trong tay: “Anh tắm cũng không mang đồ theo, lẽ nào anh định tắm xong rồi cứ thế chạy ra ngoài mặc đồ? Tôi không phiền đâu, chỉ là đến lúc đó thì anh sẽ nghĩ thế nào?”

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, thôi, nên đành nhỏ giọng nói cảm ơn.

Đức Duy Hoàn bỏ quần áo ra, nhưng không đi ra ngoài, trái lại còn bay thẳng tới chỗ anh.

Lập tức Lăng Thịnh Duệ cảnh giác.

Đức Duy Hoàn mặt dày đi tới chỗ anh, làm bộ mặc kệ nói: “Tôi cũng đang tính tắm, suy cho cùng chúng ta đều là đàn ông, không bằng tắm cùng nhau đi.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn hần, sắc mặt khó coi vô cùng, nhưng mà cũng không thốt nên lời cự tuyệt nào được. Cái cố mà Đức Duy Hoàn lấy quả thật rất cao minh, hai người đàn ông tắm chung sẽ không có gì bất thường, nếu anh quá mức chú ý, trái lại có vẻ như suy nghĩ của anh không được tốt cho lắm, nhưng anh mặc kệ, nếu để có chuyện gì phát sinh, anh tuyệt đối không có sức phản kháng. Tính ra anh hoàn toàn không phải đối thủ của Đức Duy Hoàn.

Lăng Thịnh Duệ càng nghĩ càng rối rắm.

Đức Duy Hoàn làm bộ như không nhìn thấy nét mặt khó coi của anh, điều chỉnh vôi sen một chút, cho nó chảy về phía mình.

Phạm vi nước chảy không lớn, bởi vậy, Lăng Thịnh Duệ hầu như không được nước xối qua.

Không muốn tranh với Đức Duy Hoàn, Lăng Thịnh Duệ đành ôm cánh tay đứng sang một bên, chờ hần tắm xong.

Đức Duy Hoàn tất nhiên sẽ chú ý tới chuyện này, một bên khoa trương động tác tắm tấp, một bên cười nói: “Buổi sáng được đứng dưới nước ấm tắm rửa, là chuyện sang khoái nhất, không phải sao?”

Đây là khiêu khích, nhất định là khiêu khích. ....

Lăng Thịnh Duệ giận sôi lên, rồi lại không dám bùng phát, không thể làm gì khác ngoài vẻ mặt đau khổ: “Đúng, đúng là chuyện sang khoái nhất... Xin hỏi, vốn là tôi đang dùng vòi sen, một chút nữa tắm xong rồi.”

“Chúng ta có thể tắm chung mà.”

Đức Duy Hoàn tránh tránh qua một bên, từ khoảng trống chờ cho anh một vị trí nhỏ.

Nhìn nụ cười sáng chói trên mặt hần, Lăng Thịnh Duệ nghĩ một đám phá nát luôn.

Thôi đi, chết sớm siêu sinh sớm, cứ vào tắm sạch bọt xà phòng trên người rồi ra ngoài, còn đỡ hơn đứng đây nhìn Đức Duy Hoàn tắm rửa.

Kiên trì, anh tiến lại chỗ hần.

Cánh tay hai người không cẩn thận chạm vào nhau, Lăng Thịnh Duệ như bị điện giật bắn ra, dưới sàn toàn là nước, động tác của anh quá mạnh, liền trượt chân một cái, thân thể mất cân bằng, lao đảo ngã xuống.

Đức Duy Hoàn tay mất nhanh lẹ, lập tức kéo anh lại, trực tiếp áp trong lòng mình.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, thân thể Lăng Thịnh Duệ chợt căng cứng.

Hô hấp như dừng lại...

Trên mặt Đức Duy Hoàn vẫn nguyên nụ cười sáng chói.

“Buông tôi ra.” Anh nhỏ giọng nói.

Đức Duy Hoàn không phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn anh, nụ cười trên mặt dần tan đi, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu.

Đôi mắt phương Tây của thanh niên đặc biệt sâu sắc, chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho người khác như bị hút vào, nội tâm Lăng Thịnh Duệ hỗn loạn, vội cúi đầu, không dám nhìn vào mắt hần nữa.

Chiều cao hai người không thua kém bao nhiêu, chỉ là tư thế hai người đang đứng khiến Đức Duy Hoàn trông có vẻ cao hơn anh rất nhiều, giống như anh đang dựa sát vào người hần.

Tư thế ái muội như thế, khiến tâm Đức Duy Hoàn có chút như ý nguyện.

Cả hai trầm mặc đứng đó, toàn bộ phòng tắm chỉ còn lại tiếng ào ào của dòng nước mát lạnh.

Tim Lăng Thịnh Duệ đập hơi nhanh, vừa lúc hai người đứng dưới vòi hoa sen, rõ ràng dòng nước lạnh, vẩy lên cả hai, nhưng lại có cảm giác càng ngày càng nóng.

Không khí tăng cao.

Đức Duy Hoàn ôm càng lúc càng chặt, hần cúi đầu, má chạm rảnh rề sát mặt anh.

Bọt xà phòng trên người cả hai bị dòng nước tách ra, hòa hợp với vũng nước lớn dưới chân hai người.

Trong đầu Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, mắt thấy cặp mắt màu lam kia càng ngày càng gần, nhưng cơ thể anh lại giống như trúng thuật định thân vậy, không nhúc nhích được chút nào.

Từng chút, từng chút một. ....

Tại lúc hai người sắp chạm vào nhau thì Lăng Thịnh Duệ xuất ra toàn bộ khí lực, giãy khỏi người Đức Duy Hoàn.

Mặc kệ bọt trên người chưa được xối hết, Lăng Thịnh Duệ cầm lấy quần áo chạy nhanh khỏi phòng tắm.

Cửa phòng tắm đóng lại, đến khi Đức Duy Hoàn phản ứng lại được thì vòng tay đã trống không, không thể làm gì khác hơn là cười khổ.

Thật sự là người đàn ông không trung thực mà.

Rõ ràng cũng đã có phản ứng rồi. ....

Lăng Thịnh Duệ là người bảo thủ hay ngượng ngùng, có một thời gian, chính tính chất đặc biệt này đã cực kỳ hấp dẫn Đức Duy Hoàn, mỗi lần đều khiến Đức Duy Hoàn thú tính nổi lên, nhưng hiện giờ, Đức Duy Hoàn lại mong muốn người kia có thể mở thoáng tư tưởng ra hơn, đừng gây áp lực cho mình nữa, dù sao thì “tên đã lên dây cót” vậy mà đối phương lại bỏ chạy mất, thì rất dằn vặt người đó nha.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Đức Duy Hoàn chỉnh dòng nước, ngẩng đầu lên, khiến cho dòng nước lạnh băng xả đi ngọn lửa dục vọng đang cháy hừng hực trên người hắn.

Tắm xong, Đức Duy Hoàn lau sơ giọt nước trên người, qua loa mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng trống không.

Người đó không ở đây.

Ngực Đức Duy Hoàn hoảng hốt, vội vàng ra khỏi phòng.

Lăng Thịnh Duệ đã mặc xong đồ, đang ngồi trên sofa phòng khách chờ ra.

May quá, không chạy mất. ....

Tâm tình được thả lỏng xuống, Đức Duy Hoàn đi tới cạnh anh, cười hỏi: “Sáng anh muốn ăn gì?”

“Tùy cậu.” Lăng Thịnh Duệ quay đầu nhìn hắn, lại nhanh chóng quay đi.

Đức Duy Hoàn chưa cột dây lưng của áo tắm, cứ thế trực tiếp khoát lên người, bên trong không mặc gì cả, khiến cơ thể thon dài cứ như thể hiện ra không sót một thứ gì trước mặt anh.

“Vậy làm Sandwich đi.” Đức Duy Hoàn dường như không chú ý tới chừng chuyện này, đi tới tủ lạnh, mở ra, cẩn thận chọn nguyên liệu nấu ăn.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ cứng ngắt trả lời.

Sau đó, Đức Duy Hoàn cầm nguyên liệu đi vào nhà bếp, làm bữa sáng, còn Lăng Thịnh Duệ thì tiếp tục ngồi trên sofa chờ người ra, thẳng cho đến khi Đức Duy Hoàn lộ ra bữa sáng đã xong, anh mới hoàn hồn lại.

Bữa sáng rất đơn giản, mỗi người một cái sandwich và một ly sữa.

Tay nghề của Đức Duy Hoàn không tệ, nhưng Lăng Thịnh Duệ ăn như người mất hồn.

“Sao vậy, không hợp khẩu vị của anh à?” Rất nhanh Đức Duy Hoàn đã giải quyết xong phần mình, hai tay đặt lên bàn, bàn tay mười ngón đan xen, chống cằm nhìn anh cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ vội lắc đầu, bỏ cái sandwich đã ăn được một nửa xuống.

“Tôi nghĩ, mình nên trở về nhà.” Do dự một chút, cuối cùng anh cũng mở miệng.

“Quay về nhà nào?” ý cười trên mặt Đức Duy Hoàn không hề biến mất.

Hắn hiểu rất rõ còn có hỏi, hai tay Lăng Thịnh Duệ đặt lên đùi, nắm chặt lại: “Chỗ ở của Chu Dục.”

Đức Duy Hoàn nghe xong, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh.

“Xin lỗi, làm phiền cậu rồi, nhưng tôi mất tích đã lâu như vậy, cậu ta nhất định rất lo lắng.” Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu: “Cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi, nhưng tôi thật sự....”

“Anh không thích ở đây?” Đức Duy Hoàn cắt đứt lời anh.

“Không, tôi thích ở đây lắm.”

“Vậy sao anh không ở đây thêm một thời gian nữa đi.”

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc, Đức Duy Hoàn ấy vậy mà không hề níu kéo anh ở lại sao?

Đức Duy Hoàn nở nụ cười: “Nếu phải về, thì trước tiên cũng phải dưỡng thương cho tốt đã chứ, bộ dạng này mà chạy về, sợ rằng anh ta còn tưởng anh vừa mới trốn ra từ nơi nào đó bị ngược đãi ấy.”

Lời hấn nói khiến nội tâm khấn trương của anh bị quét sạch không còn một mống, xem ra người này tuy có lưu manh nhưng cũng không quá đáng lắm, sẽ không ép buộc mình ở lại bên cạnh hấn, là một người rất sáng suốt.

“Vậy tôi gọi điện thoại cho cậu ấy đã, ít nhất cũng phải báo bình an.” Lăng Thịnh Duệ nói.

Đức Duy Hoàn cười như không cười: “Chẳng lẽ anh muốn anh ta tra được địa chỉ chỗ này, rồi chạy tới đây, để rồi nhìn thấy anh ở cùng với người đàn ông khác?”

Lăng Thịnh Duệ bị nghẹn.

Thật ra hấn nói rất đúng, nếu để Chu Dực nhìn thấy. ....

Anh không thể tưởng tượng ra được diễn cảnh đó.

“Được rồi, cứ vậy đi, chờ anh khỏi rồi, tôi sẽ đưa anh về Trung Quốc.”

“Nhưng mà. ....”

“Không có nhưng mà, cứ làm theo lời tôi.” Đức Duy Hoàn đứng dậy, dọn dẹp bàn ăn, nhìn qua, hấn cũng không có ý định tiếp tục đề tài này với anh.

Anh không còn cách nào khác đành ngồi yên, ngoan ngoãn ăn xong nửa cái sandwich trên bàn.

Đức Duy Hoàn cảm chén đĩa,, đi vào nhà bếp, ngay lúc xoay người, nụ cười tươi rói trên mặt dần dần tan biến trở thành thất vọng. Sau khi vào bếp, ánh mắt hoàn toàn lạnh băng, đôi con ngươi màu lam trong trẻo nhưng lạnh lùng phảng phất như bốc lên một ngọn lửa thiêu cháy cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 49: Chương 49

Vài ngày trôi qua, đầu gối bị thương của Lăng Thịnh Duệ cũng sắp lành hấn rồi, trừ việc lâu lâu sẽ hơi đau bên ngoài, nhưng cũng đã tương đối khỏi hấn.

Sáng Ngày thứ năm ở nhà Đức Duy Hoàn, anh quyết định về nhà.

Trước bàn ăn.

Ăn xong bữa sáng, Lăng Thịnh Duệ do dự một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Đức Duy Hoàn, tôi nghĩ mình phải về rồi.”

Đức Duy Hoàn đã ăn xong từ lâu, đang ngồi trên sofa đọc báo, nghe vậy, hấn bỏ tờ báo xuống ngẩng đầu nhìn anh.

“Nhanh vậy sao?”

“Tôi mất tích đã hơn một tháng rồi, Chu Dực chắc chắn rất lo lắng.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói.

Trong mắt Đức Duy Hoàn hiện lên vẻ không hài lòng rồi vụt tắt, mỉm cười nói: “Ừm, thôi được, sáng mai chúng ta lên đường, tôi tiễn anh về Trung Quốc.”

Hấn nói rất thẳng thắn, không hề do dự một chút nào.

“Hôm nay không được sao?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

Đức Duy Hoàn không trả lời ngay, chỉ nhướn mi nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, nghĩ hình như mình đòi hỏi quá nhiều rồi, đối phương đã đồng ý giúp anh về nước đã khiến anh khó mà tin được rồi, anh hơi lo lắng yêu cầu của mình có thể khiến Đức Duy Hoàn tức giận.

Nhưng anh không chờ được.

Tưởng tượng đến cảnh Chu Dực ở cách mình nửa đại dương đang lo lắng vì mình, anh cảm thấy không được an tâm.

“Được rồi, thấy anh kiên trì như thế, thôi thi trưa chúng ta sẽ đi.” Cuối cùng Đức Duy Hoàn cũng đồng ý.

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Hắn nhún nhún vai: “ Không việc gì, anh vào trong thu dọn những gì cần thiết đi, tôi gọi bạn tôi lái xe tới đưa chúng ta đi.”

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ gật đầu, đứng dậy đi vào phòng.

Nhìn bóng lưng anh, thẳng đến khi anh bước vào phòng, hắn mới cầm điện thoại bàn lên, ấn một dãy số.

Mấy hồi chuông vang lên, điện thoại được kết nối, một giọng nam vang lên: “ Alo?”

“Tôi đây, Katel.”

“Đức Duy Hoàn?”

“Ừ.” Đức Duy Hoàn cười nói: “Đã lâu không gặp, cậu có rảnh để.....”

Lăng Thịnh Duệ đứng trong phòng, hơi sững sờ, nói là thu dọn này nọ, nhưng căn bản là anh không có thứ gì để dọn hết, ngoại trừ mấy ngày trước Đức Duy Hoàn có mua cho anh mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân ra thì anh không còn gì hết, mà mấy thứ này khẳng định cũng không thể mang về.

Vốn là chẳng cần phải thu dọn.

Đi ra khỏi phòng, anh đột nhiên nhớ ra mình không có hộ chiếu gì cả,, lúc trước bắt anh ra nước ngoài cũng là do Phuong Nhược Thần chuẩn bị, ít nhất cũng mất hai tuần, nếu vậy thì không kịp, thế chẳng phải cũng không qua được trạm sân bay sao, nghĩ thế khiến anh không thể không lo lắng.

“Dọn xong rồi sao?” Đức Duy Hoàn hỏi.

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, lập tức hỏi: “ Tôi không có hộ chiếu, làm sao đây?”

Đức Duy Hoàn dường như đã sớm biết được, mỉm cười: “ Chuyện này, anh không cần lo, để tôi giải quyết.”

“Giải quyết thế nào?”

Đức Duy Hoàn nở nụ cười thần bí, không nói gì.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, cũng không hỏi nữa, thanh niên này thần thông quảng đại, chắc chắn đã tìm ra được cách nào đó rồi.

Chỉ là, sau khi anh biết biện pháp của Đức Duy Hoàn lại là ngụy tạo hộ chiếu giả thì, anh hối hận suốt một thời gian dài. Đó là chuyện sau này, tạm thời không nói tới.

Buổi trưa cùng ngày hai người cùng nhau ăn trưa, sau đó lên máy bay trở về nước, tám giờ tối máy bay hạ cánh về nơi họ cần tới.

Ngoài sân bay.

“Tôi đây được rồi, cảm ơn cậu rất nhiều.” Lăng Thịnh Duệ cảm kích nhìn Đức Duy Hoàn.

Đức Duy Hoàn cười cười: “ Không có gì, nếu có chuyện gì. Lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, tôi sẽ ở lại đây hai ngày, xác nhận anh bình an rồi tôi mới trở về.”

“Không cần phải làm vậy.” Lăng Thịnh Duệ do sự nói.

Có Chu Dực rồi, cậu còn lo gì nữa.....

Chuyện khiến anh đau đầu nhất chính là phải làm sao giải thích với Chu Dực việc mất tích đây.

Đức Duy Hoàn vẫn mỉm cười, không nói.

“Haizz, được rồi, tùy cậu.” Lăng Thịnh Duệ nói: “ Tôi phải đi đây, cậu bảo trọng.”

Đức Duy Hoàn vẫy tay, nụ cười càng thêm sáng chói: “ Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nói xong lời tạm biệt, Lăng Thịnh Duệ xoay người đi, tới ven đường, ngăn một chiếc taxi lại.

Mãi cho tới khi lên xe, anh cũng không quay đầu lại. .... anh biết Đức Duy Hoàn vẫn đứng ngoài sân bay nhìn anh, thanh niên thích anh, anh biết chứ, nhưng đối với hắn anh chỉ có cảm kích và hâm mộ thôi, ngoài ra không có bất cứ.... cảm giác nào khác, chỉ ít là tới hiện tại bây giờ. cho nên, đối với việc để đối phương mơ tưởng những chuyện không thể, không bằng dứt khoát để hắn chết tâm đi, đây mới là cách làm tốt nhất.

Thế nhưng lúc xe chuẩn bị khởi động, anh không nhịn được nhìn thoáng qua kính chiếu hậu ngoài cửa sổ.

Thanh niên vẫn còn đứng bên ngoài nhà đợi sân bay, ánh đèn chiếu rọi sáng trưng, vừa... tóc vàng đẹp đẽ trong đêm tối càng chọc vào mắt người, cộng thêm diện mạo đẹp trai và vóc người cao gầy, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người qua đường.

Nhìn như cảm ứng được ánh mắt của anh, Đức Duy Hoàn vẫy tay với anh.

Khoảng cách quá xa, anh không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng anh biết, khẳng định là lúc này đây trên gương mặt đó đang treo một nụ cười chói lọi.

Xe chậm rãi lăn bánh, Lăng Thịnh Duệ thu hồi đường nhìn, khóe miệng hơi cong lên.

Mong cậu sớm quên tôi đi, tìm cho mình một người nào đó tốt hơn...

(Kaze: thức là tốt nhất rồi... -_-)

Xe tiến vào thành thị, vừa mới vào đêm không lâu, nên thành phố phồn hoa vẫn náo nhiệt như cũ, ánh đèn màu hồng ngọc chiếu sáng cả nội thành, không hồ là Bất Dạ Thành (thành phố không bao giờ tối) nổi tiếng, trong đêm vẫn phát ra mị lực vô cùng. Cảnh đẹp như thế mà anh lại không có tâm trạng để thưởng thức, anh muốn về nhà, về rồi, không biết Chu Dực sẽ có phản ứng gì nhỉ? Vui vẻ, tức giận, hay là biểu hiện nào khác?

Trong lúc thấp thỏm lo âu, xe xúng đã tới nơi cần tới.

Lăng Thịnh Duệ thanh toán tiền, xuống xe, anh đứng bên đường, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót trên kia.

Cuối cùng cũng đã về...

Thực hiện một chuyến hành trình vô cùng đặc sắc, bay qua cả nửa địa cầu, anh cũng đã từng tuyệt vọng không thể trở về được nơi này, nhưng bây giờ anh cảm thấy rất may mắn cuối cùng cũng về rồi.

(Kaze: hậu quả của việc thức khuya và dậy sớm đăng ký học phần... buồn ngủ quá... ==)

Một trận gió lạnh thổi qua, Lăng Thịnh Duệ rung mình một cái.

Nước Úc nằm ở nam bán cầu đối lập với Trung Quốc ở bắc bán cầu – hiện giờ đang vào mùa đông, nhiệt độ rất thấp. lúc ở trên máy bay, Đức Duy Hoàn cứ bắt anh mặc áo mùa đông vào, nhưng anh sợ nóng nên cứ thế chỉ mặc một chiếc áo không dây mẩy, hiện giờ anh mới phát hiện có hơi lạnh rồi.

Trùm áo khoác lại, bước chân Lăng Thịnh Duệ nhanh hơn, đi vào tòa nhà.

Tương tượng đến việc sẽ trở lại căn nhà ấm áp đó, khóe miệng anh hồng kềm được mà nở nụ cười xán lạn.

Đứng trong thang máy, Lăng Thịnh Duệ nhìn chăm chăm dãy số biến đổi của thang, hơi sốt ruột, sao chậm dữ vậy? anh nghĩ muốn ngay lập tức được nhìn thấy Chu Dực, trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc này, anh mới phát hiện, ra là mình đã yêu Chu Dực.

Trong thang máy không nhiều người, cơ bản đều là xuống trước anh. Đợi được đến tầng sáu mươi chỗ nhà Chu Dực thì chỉ còn mỗi anh và một thiếu niên quần áo thời trang và vô cùng xinh đẹp.

Hai người cùng nhau ra khỏi thang máy.

Lăng Thịnh Duệ rất sốt ruột, hầu như không chú ý tới sự tồn tại của thiếu niên, cho đến khi hai người va mạnh vào nhau.

“Xin lỗi.” Tuy rằng vô tội, nhưng anh theo quán tính mở miệng xin lỗi.

Thiếu niên ôm tay, trừng mắt liếc anh, tàn bạo nói: “Sao đi không chịu nhìn đường một chút, thật chướng mắt!”

Dứt lời, đã xoay người đi.

Lăng Thịnh Duệ đứng tại chỗ, trợn mắt há miệng, cái này... Rõ ràng cậu ta đứng trước, anh còn chưa kịp nói gì, đã bị mắng xối xả rồi.

Thiếu niên đi rất nhanh, chiếc hộp giấy ở túi quần không cẩn thận rơi ra cũng không biết, Lăng Thịnh Duệ đi phía sau vừa định gọi lại thì thiếu niên đã rẽ vào góc khuất, Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành nhặt cái hộp lên định đuổi theo đưa ại cho cậu ta, nhưng khi nhìn thấy rõ bề mặt của chiếc hộp, khiến mặt anh đỏ bừng lên.

Đây là một hộp áo mưa.

Sợ bị người khác trông thấy thứ cầm trong tay, Lăng Thịnh Duệ vội vàng nắm chiếc hộp trong tay, nhìn ngó xung quanh, rất tốt, không có ai hết, vì vậy anh thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh trả cho cậu ta thôi.....

Món đồ này một giây thôi cũng khiến anh muốn phồng tay, tìm anh đập có chút nhanh, vội bước nhanh hơn nữa, đuổi theo hướng thiếu niên đi qua.

Chỉ là, càng chạy thì anh bỗng nhiên nhớ tới, góc này, là góc tới nhà Chu Dực mà?

Anh còn nhớ rõ lời y nói, vì y thích yên tĩnh, nên mới mua căn nhà trong góc ở tầng cao nhất, chỗ đó rất yên tĩnh, góc nhìn cũng được, lúc đó y chọn rất nhiều chỗ rồi mới quyết định chọn mua chỗ này, mà hiện tại ở đối diện y là một đôi vợ chồng mới cưới, không lâu mới đây còn sinh ra một cặp sinh đôi trai gái.

Góc này, chỉ có hai căn nhà đó.....

Nếu vậy, thiếu niên xinh đẹp vừa mới chạy vào chỗ này làm gì, còn mang theo áo mưa nữa.....

Một loại dự cảm không tốt nảy lên trong đầu anh.

Nụ cười trên mặt anh cứng đờ, cắn cắn môi dưới, anh nắm chặt chiếc hộp trong tay, nhanh chóng đi vào góc.

Thiếu niên kia đang đứng trước cửa nhà Chu Dực, đang ấn chuông.

Lăng Thịnh Duệ giống như bị điểm huyết không thể nhúc nhích, mà sắc mặt cũng xám đen.

ấn chuông xong, thiếu niên sờ sờ túi quần, sau đó chửi lên: “Chết tiệt, sao lại không có? Ta giết, rồi chỗ nào rồi chứ?” Một bên hung hung hổ hổ, một bên tìm kiếm dưới đất, và xung quanh.

Lăng Thịnh Duệ biết cậu đang kiếm gì, cái thứ đó, hiện đang nằm trên tay anh.

Vui sướng trên gương mặt dần tan thành mây khói, lòng anh như một đám mây bị vô tình thổi đi.

(Kaze: tiếp thị BVS thôi, thúc làm gì ghê v?? -_-)

Ngày này rồi cũng tới.

Cho tới giờ anh vẫn chìm đắm trong việc Chu Dực nguyện yêu anh cả đời, làm hôn lễ quyết định cùng nhau một đời, anh cũng từng chuẩn bị tâm lý bị y lừa gạt, nhưng Chu Dực lại dùng hành động cho anh biết: yêu anh cả đời, hai người mãi mãi ở cùng nhau, bạch đầu giai lão, Lăng Thịnh Duệ vốn tràn ngập nghi ngờ nhưng tâm lại dần dần bị ôn nhu của Chu Dực làm chần động, rồi hòa tan. Mà hiện giờ, ngay lúc anh quyết định kết hôn với người này sống cùng nhau cả đời thì y đã thay lòng đổi dạ.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, phé vật cũng chỉ là phé vật, cho dù có đổi đời, được vương tử sủng ái thì cũng có ngày bị vứt bỏ.

Lăng Thịnh Duệ anh là người đàn ông vô dụng.

(Kaze: qua đây, em bao nuôi thúc!!!!)

Quả nhiên, làm người không thể có hy vọng xa vời thực tế được, đi càng xa, càng cao, thì cuối cùng ngã xuống không những đau đớn mà còn để lại vết sẹo sâu sắc.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy, tâm của mình, tại lúc này đây đã bị đập thành từng mảnh nhỏ rồi.

Nắm tay càng lúc càng chặt, hộp giấy trong tay không chịu được áp lực, chậm rãi biến hình, rồi vỡ.

Trước khi Chu Dực mở cửa, anh đã ném chiếc hộp trong tay xuống, lao đảo chạy đi.

Ra khỏi tòa nhà, thì trên trời đã nổi lên mưa phùn, nhiệt độ càng lúc càng thấp. anh ngẩng đầu lên, nhìn lại một lần nữa tòa nhà kia.

Những ký ức về thời gian sinh hoạt ấm áp của hai người hiện rõ ràng ra trước mắt anh, nó luôn khiến anh cảm thấy ấm áp không hiểu được, nhưng những hình ảnh đó giờ đây lại trở thành một nỗi đau vật tàn nhẫn đối với con người.

Trái tim đã chết, Lăng Thịnh Duệ không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.

Có thể, trái tim anh, đã sớm rỗng tuếch rồi...

Quay đầu đi, anh nhắm mắt lại.

Đây là lần nhìn nhau cuối cùng.

Từ nay về sau, anh sẽ không còn quan hệ gì với nơi này nữa.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra, nín chặt tấm áo khoác của mình, anh cúi đầu, bước vào trong bóng đêm dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 1: Chương 1

Lăng Thịnh Duệ ướt sũng bước đi không mục đích trên ngã tư đường, tựa như một người mất hồn, anh không biết mình nên đi đâu, cũng không biết mình nên làm gì.

Từng giọt mưa phún từ trên cao cứ rơi mãi xuống, những người xung quanh cứ đi rồi đến, biểu tình lạnh lùng.

Bên cạnh anh một đôi vợ chồng trẻ ôm một đứa trẻ sáu tuổi đi qua bên cạnh anh, một nhà ba người, trên gương mặt tràn đầy niềm hạnh phúc.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bọn họ, sau đó quay đầu đi.

Có nên, quay trở về nhà không. ....

Ngôi nhà ấm áp đơn giản kia, cũng chỉ có thể quay về nơi đó. ....

Chỉ ít ở đó còn có Lăng Hạo.

Gió lạnh làm đông cứng hết hai tay, anh đi tới ven đường, ngăn lại chiếc taxi gần nhất.

Khi xuống xe, anh cầm tiền đưa cho tài xế mà nhìn không được cánh tay đang run rẩy, tài xế nhận tiền, có chút kỳ quái nhìn anh, nhưng không nói gì. Hành nghề lái xe đã lâu, biết bao nhiêu bọn côn đồ, bọn kỳ quái đều đã gặp qua, nếu không muốn rước phiền phức vào thân, tốt nhất là cứ nhìn như không thấy ấy.

Thối tiền rất nhanh, đưa cho Lăng Thịnh Duệ xong, tài xế lập tức phóng xe như bay chạy đi.

Lăng Thịnh Duệ đứng tại chỗ một hồi, đi vào khu nhà nhỏ.

Chỉ là, lúc đứng dưới lầu nhà mình, anh có chút do dự, bây giờ về nhà, tiểu Hạo sẽ có phản ứng gì? Ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ nhà, không có ánh đèn, toàn bộ là một mảnh đen kịt.

Tiểu Hạo hình như không có nhà.

Đã trễ thế này rồi, nó còn đi đâu được chứ?

Lăng Thịnh Duệ không khỏi lo lắng hơn, nhưng mà lại phát hiện giờ đã mười giờ đêm rồi, có lẽ tiểu Hạo đã ngủ mất. Đột nhiên do dự, anh mất đi dũng khí lúc ban đầu, hiện giờ tiểu Hạo đã quen với nếp sống một mình rồi, có phải sẽ không bao giờ. .... tiếp nhận anh nữa không?

Anh không thể tưởng tượng được mình bị đứa con trai mình thương yêu nhất lạnh lùng đuổi ra khỏi nhà, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi, đã bị vứt bỏ một lần, anh không thể lại tiếp tục chịu đả kích nào nữa.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, xoay người bỏ đi.

Đi ra khỏi khu nhà nhỏ, anh đứng bên đường, nhưng lại không biết mình phải đi đâu tiếp nữa.

Anh biết nếu quay về bên Phương Nhượng Thần, cậu ta nhất định sẽ lại chấp nhận anh, nhưng anh không nghĩ sẽ làm thế.

Cơ thể đã lạnh cứng đi, không biết qua bao lâu, lúc đi ngang qua một quán bar, có một thiếu niên lung lay cơ thể đi ngang qua anh, một thân toàn mùi rượu. Lăng Thịnh Duệ nhú mày, vô thức tránh ra, đối phương che miệng lại, chạy đến góc đèn đường, nôn thốc nôn tháo.

Vốn anh định đi luôn, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến một câu thành ngữ “Mượn rượu giải sầu”.

Do dự mấy giây, anh bước vào quán bar.

Ánh đèn trong bar rất mờ ảo, anh không để ý đến chuyện xung quanh, trực tiếp đi tới quầy bar.

Đứng trước quầy bar là một thiếu niên pha chế tuổi còn trẻ, diện mạo thanh tú, thấy Lăng Thịnh Duệ, hai mắt liền sáng lên.

“Quý khách, xin hỏi anh muốn dùng gì?” Lộ ra cho anh một nụ cười tự nhận là sáng chói và vô cùng hoàn mỹ, thiếu niên cười hỏi.

Đầu anh cũng không nâng lên: “Tùy cậu, chỉ cần uống được là ổn.”

Cậu phục vụ nhìn trời, xem ra lại là một người thất tình nữa. ....

“Được, tôi sẽ pha cho anh một ly “Băng lam hòa diễm”(*)” Phục vụ nói.

(* không biết dịch như thế nào, “Băng xanh lửa đỏ”???, dành để y nguyên hán tự vậy:3)

Lăng Thịnh Duệ gật đầu: “Ừm.”

Phục vụ thành thạo dùng kỹ xảo điều chế rượu, trong lúc pha chế thỉnh thoảng đánh giá Lăng Thịnh Duệ một chút. Người đàn ông cúi thấp đầu, ngo ngác nhìn mặt bàn, ánh mắt không có tiêu điểm, hình dạng phải nói là muốn bao nhiêu vô dụng thì có bấy nhiêu. Nếu là bình thường, thì cái dạng vô dụng như anh cậu sẽ không bao giờ liếc mắt tới, nhưng hiện giờ, cậu không tài nào dời mắt đi được.

Người đàn ông này, nhìn cũng thật đẹp trai. ....

Xem ra, tối nay có không ít người ngoe nguẩy dục vọng tìm tới đây rồi.

Giả bộ quét mắt một vòng quanh quán bar, quả nhiên có không ít người nhìn chằm chằm hướng này, mục tiêu, chính là người đàn ông đẹp trai thuần thực đang ngồi trước quầy bar.

Phục vụ nhún vai, vốn tưởng mình tìm được một mặt hàng tốt lắm, nhưng hiện giờ xem ra phải chia sẻ rồi.

“Xong rồi.” Phục vụ mang ly rượu đã pha chế xong đặt xuống trước mặt Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ căn bản không biết mình hiện đang ở trong một quán bar đồng tính, nghe cậu nói, anh ngẩng đầu lên, cầm lấy ly rượu trước mặt mình.

Nước trong ly có màu lam đậm u ám, bị toàn bộ không khí mờ ảo của quán bar bao phủ, tạo thêm cho nó một màu sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tựa như tâm trạng anh lúc này, giống như đang chìm vào đáy biển, vô cùng lạnh lẽo.

Đưa ly đến miệng mình, anh ngửa đầu, một hớp cạn đáy.

Dịch thể lạnh băng chạy xuống qua cổ họng, sau đó là lập tức nóng như lửa đốt, khiến anh chút nữa là sặc ra.

Quả giống như tên gọi, băng lam hòa diễm. ....

Ôm cổ, Lăng Thịnh Duệ kịch liệt ho khan.

“Anh có sao không?” Phục vụ có chút lo lắng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ khoát tay, gian khổ nói: “Không, không có việc gì, cho... tôi một ly nữa.”

Khỏe mắt phục vụ giật giật, những vẫn làm theo lời anh nói, làm cho anh một ly, Lăng Thịnh Duệ thì tự ngược bản thân, một ly tiếp một ly khác.

Đội đến ly thứ tư, anh đã ngã sấp xuống bàn, thần trí không còn rõ nữa.

“Nè, quý khách, anh không sao chứ?” phục vụ thấy tình cảnh đó, gọi lên một tiếng, không phản ứng, thế là đành nhẹ nhàng lắc vai anh, Lăng Thịnh Duệ chỉ hừ một tiếng, lại tiếp tục không nhúc nhích.

(Kaze: dề vào miệng cộp..._-)

Xem ra đã say mất rồi.

Phục vụ không nói gì, người đàn ông này tửu lượng cũng kém quá đi, hơn nữa, người này được nuôi khéo quá, lớn lên có mị lực hấp dẫn người khác thế này, mà bây giờ người này một chút phòng bị cũng không hề có. Cậu hơi lo lắng, có nên đánh thức người này không? Nếu cứ để như vậy, sớm muộn gì cũng người khác mang đi, sau đó còn bị ai đó mạnh mẽ đè xuống cũng không biết chừng.

Đã có một người xuất hiện.

Đó là một thanh niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, người đó đi tới bên cạnh người đàn ông đang say khướt, không nói hai lời, đỡ anh ta đi.

(Kaze: .... Hoàn ca, anh làm sát thủ mà ngoại hình bắt mắt vậy có sao hôn? Còn nếu che đi thì tiếc quá.... Giống anh Viễn đeo kính che mắt tím ấy.v anh đội tóc giả đeo kính luôn hở???)

Phục vụ thờ dài, chính cậu cũng chỉ là một người phục vụ nhỏ bé, để đảm bảo công việc của mình, mấy loại chuyện này tất nhiên không nằm trong phạm vi quản thúc của cậu, cậu chỉ đành thờ dài bắt lực mà thôi.

Ngoài quán bar.

Một trận gió lạnh thổi tới, Lăng Thịnh Duệ rùng mình một cái, tỉnh táo lại không ít.

Mở mắt ra, anh nhìn xung quanh một hồi, rồi nhìn đến người đang đỡ mình—Đức Duy Hoàn thì ánh mắt mơ màng lại, lập tức nấc cụt, rồi lại nhắm mắt.

Đức Duy Hoàn cười khổ không thôi, người đàn ông này đúng là hồ đồ cực kỳ, chẳng lẽ không biết dáng vẻ uống say của mình dụ người phạm tội tới mức độ nào sao? Vậy mà dám chạy tới quán bar đồng tính này uống rượu. Cũng may là vẫn theo sát anh, nếu không không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Xe đậu bên đường, Đức Duy Hoàn mở cửa xe, nhét Lăng Thịnh Duệ vào ghế phó lái trong xe.

Người đàn ông say rượu bất tỉnh nhân sự, mềm mại ngồi phịch xuống ghế, không đợi hấn thắt dây an toàn cho, đã lao đảo ngã tới ngã lui.

Đức Duy Hoàn vội vàng nắm kéo cánh tay anh, rồi dùng dây an toàn “buộc” anh tại chỗ, người này lúc này mới thành thật ngồi yên, không có động tĩnh gì khác, chỉ dựa vào cửa kính, yên ổn ngủ say.

Đức Duy Hoàn đến ghế ngồi, lái xe đi.

Lăng Thịnh Duệ vừa uống rượu xong, nên khiến trong khoang xe tỏa ra toàn mùi rượu nồng đậm.

Đức Duy Hoàn có chút lo lắng, say như vậy, sẽ không phun ra hết chứ.

Chỉ là người đàn ông này sau khi say rượu lại rất an phận, không hề không khống chế được chính bản thân mình, lộ ra thói hư tật xấu.

Qua một thời gian, chuyện hấn vô cùng lo lắng cuối cùng cũng phát sinh, ngay lúc còn một chút nữa là tới khách sạn thì Lăng Thịnh Duệ đột nhiên tỉnh lại, tròng lớn hai mắt, che miệng lại.

Đức Duy Hoàn kinh hoàng, lập tức phản ứng, cởi dây an toàn ra cho anh.

Chỉ là, chỉ vừa mới cởi được dây ra, còn chưa kịp mở cửa, thì Lăng Thịnh Duệ đã nhịn không được buông tay ra, nghiêng đầu, “Ừa” một tiếng phun ra hết.

Ngực nóng lên, động tác của Đức Duy Hoàn cứng đờ ra.

(Kaze: há há há ...v, tội anh)

Lăng Thịnh Duệ đang mơ mơ màng màng không quan tâm nhiều như vậy, nắm chặt cánh tay hấn, hoàn toàn xem hấn như “Bồn cầu”, trong dạ dày có bao nhiêu anh đều tận lực phun ra hết.

Đức Duy Hoàn hoàn toàn hóa đá.

Lăng Thịnh Duệ ới đến đầu vàng mắt hoa, ới đến mức ngay cả nước mắt cũng trào ra.

Sắc mặt Đức Duy Hoàn hóa xanh, nhưng không thể làm gì khác.

Sau khi phun xong, anh ngồi thẳng người dậy, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chúc nhích một chút, anh tìm một tư thế thoải mái nhất, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

(Kaze::v.v)

Mà Đức Duy Hoàn thì nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào tên đầu sỏ đang ngủ vô cùng ngọt ngào đáng ghét, lại nhìn mấy thứ trên người mình, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Chương 2

Chiếc áo khoác tất nhiên là không thể mặc được nữa, Đức Duy Hoàn cởi nó ra, lái xe đến bãi đỗ xe của khách sạn, sau đó bế Lăng Thịnh Duệ xuống, rồi vác anh trên vai, hiên ngang vào đại sảnh khách sạn, cũng không thèm quan tâm mọi người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, cứ thế trực tiếp đi vào thang máy.

Bảo vệ đứng một bên thấy tình huống không đúng lắm, do dự tiến lên một chút, lại bị Đức Duy Hoàn mặt không biểu tình quát mất nhìn qua, bảo vệ đáng thương bị dọa cho hai chân nhũn ra.

Thang máy khởi động, Lăng Thịnh Duệ bị hấn vác trên vai, con khó chịu trong bao tử càng lớn, phát ra vài tiếng rên rỉ khó nhận được.

Đức Duy Hoàn hoàn toàn mặc kệ anh.

Thật sự hấn là một người chuộng sạch sẽ vô cùng, vốn luôn một mực giả trang ôn nhu rộng lượng trước mặt Lăng Thịnh Duệ, đã sớm không nhận được rồi, hơn nữa xe và áo mình vừa này bị người này nôn ra, quần áo toàn là chất dơ, thiếu chút nữa hấn bạo phát giết người, không trực tiếp đè Lăng Thịnh Duệ ra “tử hình tại chỗ” đã là... may mắn lắm rồi.

Trở lại phòng, Đức Duy Hoàn một tay ném Lăng Thịnh Duệ lên giường, vưon tay lột quần áo anh ra.

Lăng Thịnh Duệ vô thức phản kháng lại.

Từ lúc từ quán bar đi ra, anh không có phản kháng quá nhiều, nhưng hiện giờ lại nắm chặt cổ tay Đức Duy Hoàn, không ngừng tách nó ra, muốn ném chúng ra khỏi người mình. Đức Duy Hoàn gần như sắp phát hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Anh thử ngăn tôi một lần nữa xem, tôi sẽ làm anh tới sống không bằng chết!”

Từ trước đến nay hấn luôn bảo trì phong độ, hầu như không cãi vã với bất kỳ người nào, mấy năm gần đây hấn không có lần nào không khống chế được mình, chỉ là chuyện đó hấn cũng không quá để ý.

Tất cả lực chú ý của hấn, đều đặt hết trên người người đàn ông này.

Lăng Thịnh Duệ nửa mở mắt, con người không có tiêu cự nhìn Đức Duy Hoàn, con say làm anh không thể nào hiểu được hàm ý trong lời nói đó, tất nhiên sẽ không làm theo lời “uy hiếp” của hấn, vẫn cầm tay hấn như cũ không buông. Hơn nữa rượu vào khiến sức lực anh lớn hơn một chút, khiến cổ tay Đức Duy Hoàn có chút đau.

Đức Duy Hoàn nổi giận, một lần xé mở cả đồ anh ra, trói tay anh ra sau lưng, sau đó khiêng người vào nhà tắm.

Lăng Thịnh Duệ thì không ngừng giãy dụa, Đức Duy Hoàn bỏ anh vào bồn tắm lớn, mở vòi nước ra.

Dòng nước ấm chảy ra, khiến Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại không ít.

Đức Duy Hoàn cởi trói hai tay cho anh, để anh ngồi dựa vào thành bồn tắm, rồi lập tức cởi cái áo bản của mình ra ném vào sọt rác bên cạnh, mở vòi sen lên, tắm.

Hấn vốn định tắm cho mình trước, rồi mới giúp Lăng Thịnh Duệ tắm sau, nhưng mà, sau vài phút trôi qua, hấn lại nhận thấy tình hình không đúng, bỗng nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa bị cảnh tượng phía sau làm cho sinh bệnh tim.

Người đàn ông ban đầu tụt vào bồn tắm lớn, không biết từ lúc nào, đã trượt khỏi thành bồn, cả người chìm luôn vào trong nước.

Đức Duy Hoàn vội vàng bắt tay vớt anh lên, chỉ là hai mắt người này vẫn nhắm chặt lại, một chút phản ứng cũng không có. Tâm Đức Duy Hoàn trầm xuống, đặt ngón tay sau cổ anh.

May quá, vẫn còn mạch đập.....

Đức Duy Hoàn thở phào một hơi, cơ thể Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên giật lên một cái, sau đó phun ra một ngụm nước, rồi tỉnh lại.

Đức Duy Hoàn vội nâng đầu anh dậy.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hấn, có lẽ bởi vì uống nước, nên ánh mắt tỉnh lại không ít.

Đức Duy Hoàn tức giận nói: “Cuối cùng cũng tỉnh, anh làm tôi sợ muốn chết. thật không nghĩ tới khi uống say thì anh lại có thói xấu này, tôi thật sự bị anh dọa...”

Còn chưa nói xong, anh đã vưon tay ra, ôm chầm lấy hấn.

Thân thể Đức Duy Hoàn cứng đơ, lời nói tự nhiên ngừng lại.

Người đàn ông dán sát vào hấn cũng đồng dạng đang thân thể xích lửa (Khôa thân), nhiệt độ nóng ấm dán vào nhau, khiến tâm tình hấn có chút thỏa mãn.

Làm sao vậy?

Tại sao người này lại đột nhiên ôm lấy mình?

Chẳng lẽ anh ta uống say loạn tính?

Tìm Đức Duy Hoàn đập càng nhanh hơn, dường như sắp nhảy cả ra ngoài. Vẫn thường tiếp xúc với đủ loại trai xinh gái đẹp, hấn sớm đã quen rồi nên

không dễ xúc động nữa, nhưng Lăng Thịnh Duệ chủ động yêu thương âu yếm, khiến hắn tạm thời không khống chế được bản thân.

Lẽ nào, đây là cảm giác khác nhau giữa người mình thích và người mình không thích?

Đôi mắt xanh lam lạnh lùng, bắt đầu nhiễm một tầng đỏ thẫm.

(Kaze:... Hoàn ca là ma cà rồng à???)

Ngay lúc lý trí dần tan vỡ, Lăng Thịnh Duệ trước ngực hắn đột nhiên nhỏ giọng thì thầm một tiếng, khiến động tác của hắn đều ngừng lại.

Người đàn ông đó nói là: “Tiểu Hạo...”

(Kaze: tội... lúc anh Viễn cũng không tới mức này:3)

Nghề nghiệp của Đức Duy Hoàn là sát thủ, tất nhiên sẽ điều tra thân thế của con mồi, nên từ rất lâu, hắn đã học thuộc bối cảnh của Lăng Thịnh Duệ, dĩ nhiên không thể không biết người tên “tiểu Hạo” này là ai rồi. Hắn buồn bực, sau cùng thì, người đàn ông này lại ôm lấy một người đang lửa dục đốt người, gần như sắp vứt bỏ lý trí cần quét sạch sẽ thân thể mình gọi tên con trai sao?

Tuy biết Lăng Thịnh Duệ chậm tiêu, nhưng chậm tiêu tới mức độ này thật khiến người khác khó tin.

Sắc mặt Đức Duy Hoàn hóa đen.

Hắn bắt đầu nghi ngờ, người đàn ông này là người ngoài hành tinh đúng không....

Ôm Lăng Thịnh Duệ về bồn tắm, Đức Duy Hoàn yên lặng tắm rửa cho anh, sắc mặt khó coi vô cùng.

Thân thể mê người ở ngay trước mặt, nhưng lại không gọi lên một tia hứng thú trong hắn, vốn hắn đang máu huyết sôi trào, lại gặp phải tình huống như vậy, tất cả dục vọng gì cũng đều không còn, giống như bị một gáo nước lạnh xối từ trên đầu xuống, rót thẳng vào nội tâm khiến nó lạnh đi.

(Kaze: không thể đụng tới Lăng Hạo.v.. công của Lăng Hạo cũng không phải dạng chơi được đâu:3,... nhớ Quan Thế Kiệt không? Tên đó 22t rồi đó -_-, còn lớn hơn anh Viễn, omg!!!!)

Người này lại không chịu ngồi yên, không đợi bao lâu, anh lại đột nhiên ôm chầm lấy hắn: “Tiểu Hạo, tha chứ cho papa được không? Papa thật sự không bỏ rơi con, tất cả cũng tại bất đắc dĩ...”

Đức Duy Hoàn đẩy anh ra, nhưng anh lại như con bạch tuột tám tua bắt đầu quấn lấy hắn, thậm chí còn leo ra khỏi bồn tắm, ép hắn dưới thân mình.

“Đừng bỏ rơi papa, hiện giờ papa chỉ còn con thôi, chỉ có con...”

Giọng nói mang theo nước nở. Đức Duy Hoàn bị anh đặt dưới thân trên sàn nhà, không thể động dậy được, vừa định đẩy anh ra, nhưng lại phát hiện Lăng Thịnh Duệ đã rơi đầy nước mắt.

Động tác của Đức Duy Hoàn cứng đờ, không thể tin vào mắt mình nữa.

“Không ai quan tâm papa nữa.....”

“Trên thế giới này, đã không còn ai quan tâm papa nữa.....”

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy, chẳng lẽ tôi đã làm chuyện sai trái gì sao.....?”

(Kaze: tự vấn đi các tiểu công:3)

Hai tay Lăng Thịnh Duệ nắm thành nắm, đầu gác lên ngực hắn, nhỏ giọng khóc nước nở. Người đàn ông vẫn đối với xung quanh một mực nhẫn nhịn, chỉ có lúc uống say, anh mới đem hết những đau khổ trong ngực mình giải bày ra.

Một giọt nước ấm nóng nhỏ lên ngực hắn, thân thể Đức Duy Hoàn cứng lại, nói không ra lời.

Đây là lần đầu tiên hắn nhiên thấy biểu tình kịch liệt này của anh, từ cái lần gặp nhau đầu tiên, thì người đàn ông này luôn là một người ôn hòa mà an tĩnh, anh không nói nhiều, cá tính lại bình thản khiến người khác cho rằng anh không có sức sống. Đức Duy Hoàn cũng nghĩ như thế, nhưng mà lúc này, khi nhìn thấy người kia giải bày ra, nội tâm hắn chấn động đến nỗi không có lời nói nào hình dung được.

Chỉ là hắn không hề nghĩ tới, người đàn ông này lại khóc.....

Biểu hiện bên ngoài rất ôn hòa vô hại, tính cách thì đặc biệt kiên cường, lại khóc.....

Hồi tưởng lại lúc trước, bị Phương Nhục Thần và Trình Trí Viễn ngược đãi nhiều như vậy, mà người này cũng chỉ lúi vào một góc, tự liếm vết thương vậy mà giờ đây, anh lại khóc.

Đức Duy Hoàn đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng. Không, phải là cực kỳ đau lòng, giống như tim bị một cái gì đó hung hăng đâm vào vậy.

Chỉ là, cũng đúng thôi, đã trải qua nhiều lần vật đá kích như thế, cho dù có là người mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chịu được, Lăng Thịnh Duệ như bây giờ, thật ra cũng là người bình thường, người đàn ông tính tình lương thiện, sẽ không bởi vì đau khổ và hậm hực trong lòng mà đổ lên người người khác. Cho nên, cũng chỉ có thể như vậy.....

Đức Duy Hoàn vươn tay, cẩn thận ôm chặt lấy người đang ngồi khóa trên người hắn, người đang đáng thương cuộn lại thành một khối.

Động tác của hắn, đối với Lăng Thịnh Duệ tựa như một lời cổ vũ lớn lao vậy, anh buộc chặt cánh tay, dùng hết sức ôm hắn vào lòng mình, tựa như một người trôi dạt giữa biển khơi rộng lớn, bắt được một chiếc phao cứu mạng, không bao giờ...muốn buông tay ra.

“Papa xin thề, không bao giờ... bỏ rơi con nữa, tha thứ cho papa được không?” giọng nói Lăng Thịnh Duệ run run.

Đức Duy Hoàn khẽ xoa đầu anh, người này xem ra thật sự quan tâm đến con trai của mình. Một Người đàn ông bình thường, không tin là sẽ có người yêu thương mình, cũng không tin vào tình yêu, chỉ sau khi bị thương, anh chỉ có thể từ trên người người thân của mình cảm nhận được sự an ủi.

Từ trong tiềm thức, anh là một người tự ti tới cực điểm.

Điều khiến Đức Duy Hoàn vui mừng chính là, người đàn ông này không xem hắn như Chu Dực. Đức Duy Hoàn không thể tưởng tượng được nếu như vừa rồi tên người này nói ra không phải tên con trai mình, mà là tên Chu Dực, hắn không biết mình sẽ có phản ứng gì, hắn nghĩ, mình nhất định sẽ không thể nào không chế nổi.

Hắn không thể chịu đựng được khi người đàn ông này xem hắn như thể thân của người khác để yêu thương, cho dù uống say cũng không được phép.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Chương 3

Tới khi tâm trạng Lăng Thịnh Duệ bình ổn lại rồi, Đức Duy Hoàn mới ngồi dậy, cẩn thận kéo giãn khoảng cách với Lăng Thịnh Duệ đang nằm trong lòng mình ra.

Hai mắt Lăng Thịnh Duệ nhắm lệ mông lung nhìn hắn.

Đức Duy Hoàn gian nan nở một nụ cười với anh: “Chúng ta lên giường thôi.”

Lăng Thịnh Duệ giống như không nghe được lời hắn nói, chỉ trầm mặc nhìn, trong đôi mắt trống rỗng, sau đó dường như còn nhìn thấy gì đó, càng trở nên tuyệt vọng.

Tim Đức Duy Hoàn bắt đầu đập nhanh hơn.

Hình như có gì đó không đúng....

Vòi hoa sen còn chưa tắt, trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng nước chảy ào ào.

Đức Duy Hoàn vừa định mở miệng nói, Lăng Thịnh Duệ lại đột nhiên ôm chặt lấy. Đức Duy Hoàn kinh ngạc, nội tâm vui như hoa nở.

Chỉ là, một khắc sau, niềm vui sướng này lại nháy mắt đánh hắn sâu xuống mười tám tầng địa ngục.

Lăng Thịnh Duệ ghé vào tai hắn nhỏ giọng gọi tên: “Chu Dực...”

“Chu Dực, tôi về rồi, tôi về rồi đây, cậu đừng lo nữa.....” anh nhỏ giọng thì thầm, anh nói ra mang theo hơi nóng và mùi rượu nồng nặc, rõ ràng còn đang say khướt.

Đức Duy Hoàn không nhận được nữa, đẩy mạnh anh ra.

Lăng Thịnh Duệ lao đảo một chút, phía sau lưng nện mạnh vào thành bồn tắm lớn.

“Ừm...” Đau đớn rên lên, Lăng Thịnh Duệ té trên mặt đất, thân thể cuộn lại thành một khối, đau đến cả người run rẩy.

Sắc mặt Đức Duy Hoàn trắng bệch.

Hắn vội vã chạy đến bên người anh, muốn nâng anh dậy, nhưng khi vừa chạm vào cánh tay anh, thì cơ thể người đó cứ như bị điện giật, run mạnh lên, nhìn hắn bằng ánh mắt kinh hoàng.

Tay Đức Duy Hoàn khựng giữa không trung.

Lăng Thịnh Duệ giống như vừa gặp phải quỷ, anh ôm lấy đầu, thấp giọng nói gì đó.

Nước chảy trong phòng rất ồn, Đức Duy Hoàn không nghe được những gì anh nói, hắn tức giận, cầm vôi hoa sen nện mạnh xuống mặt đất.

Hoa sen được chế bằng nhựa dẻo, không chịu nổi chấn động mạnh như thế, ầm một tiếng, vỡ tan tành thành mấy mảnh nhỏ rơi vãi tứ tung, có một số rơi ngay chỗ Lăng Thịnh Duệ, cái ống nước còn chảy ra nước bị phản lực nước đẩy lùi vào góc phòng.

Nghe được âm thanh, thân thể Lăng Thịnh Duệ run càng mãnh liệt hơn, âm lượng cũng tăng cao không ít.

Không có âm thanh dòng nước quấy nhiễu, Đức Duy Hoàn có thể đặc biệt nghe rõ những lời anh nói.

Anh nói là: “Không, đừng đánh tôi. ....”

Đức Duy Hoàn trầm mặc.

“Phương Nhượng Thần, Phương Văn Dật, các người không thể. .... đây là chuyện phạm pháp. .... Các người không thể đối xử với tôi như vậy. ....”

Người đàn ông cứ tiếp tục gián đoạn câu xin, âm thanh run rẩy vang lên trong nhà tắm, khiến người nghe cực kỳ sốt ruột.

Đức Duy Hoàn tỉnh táo lại, yên lặng đi đến trước mặt anh. Những bóng ma trước đây, đều đã hình thành một góc trong tâm trí người này. Người ta đều nói, thời gian có thể chữa lành vết thương, nhưng mà, nội tâm người đàn ông này mãi vẫn không khỏi được, có thể thấy anh sợ bị tổn thương đến mức độ nào. ....

(Kaze: nhắc lại, thúc từng thịch 1 thảng và bị chữ là biến thái ấy.)

“Sẽ không ai có thể làm tổn thương anh cả, yên tâm đi.” Đức Duy Hoàn ôn nhu nói.

Lăng Thịnh Duệ nhưng lại không nghe được, chỉ chăm chú ôm đầu mình, lạnh run.

Đức Duy Hoàn thử vờn tay, muốn kéo tay anh ra.

Lúc này, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên mở mắt, nhìn hắn, dường như hai người chạm vào nhau, sự kinh khủng trong mắt anh khiến Đức Duy Hoàn chấn động.

Không chờ hắn phản ứng được, đau đớn trên cánh tay khiến hắn hồi phục thần trí lại.

(Kaze: cá luôn, lần này là Viễn ca..-_-)

Hắn nghiêng đầu, nhìn cánh tay phải của mình, nó hiện đang cầm một mảnh nhựa sắc nhọn, máu từ miệng vết thương cuộn cuộn trào ra không ít.

Đức Duy Hoàn không thể tin được nhìn anh, đối phương thì cũng ngốc ra nhìn hắn, tựa như cũng bị chuyện vừa rồi dọa sợ.

Đức Duy Hoàn chăm chăm nhìn anh, ánh mắt càng ngày càng lạnh hẳn.

Tuy biết rằng vừa rồi người này chỉ vô thức bảo vệ cho mình thôi, nhưng mà, trái tim hắn đã lạnh lắm rồi.

Cố sức rút mảnh nhựa ra, Đức Duy Hoàn không để ý đến máu đang chảy trên cánh tay, nhấc cái ống nước ở góc lên, tắt nước nóng, mặt không biểu tình đi tới chỗ Lăng Thịnh Duệ.

Tuy thần trí không được tỉnh táo cho lắm, nhưng anh vẫn cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần, vô thức lùi thẳng về phía sau.

Đức Duy Hoàn miết chặt cầm anh, ép buộc anh ngẩng đầu lên, ống nước xối thẳng xuống mặt anh.

Lăng Thịnh Duệ nghiêng đầu, muốn tránh khỏi vòi nước, Đức Duy Hoàn cười lạnh một tiếng, ngón tay dùng sức kẹp vào giữa, lời nói trong miệng không thể thoát ra được.

Dòng nước lạnh băng tràn vào, tiến vào mũi miệng anh, Lăng Thịnh Duệ không cách nào tránh né được, bị xối cho gần như sắp ngất đi.

Đức Duy Hoàn lại không chút lưu tình, lạnh lùng nhìn anh giãy dụa trong tuyệt vọng.

“Ừm. .... ừm. ....”

Trong lúc hỗn loạn, Lăng Thịnh Duệ nắm chặt cánh tay hắn, dùng sức kéo ra xa, nhưng lại không có chút tác dụng nào. Tay Đức Duy Hoàn càng chặt

như kim sắt ở cầm anh, không hề lay chuyển chút nào.

Hai tay anh buông ra, từ trên mặt đất lục tìm cái gì đó, nắm được một mảnh nhựa vỡ.

Đại não hỗn loạn, anh không có cách nào tự hỏi được nữa, theo bản năng cứu lấy mình, khiến anh nắm chặt mảnh nhựa, cố sức cắm vào cánh tay đang kiềm lấy mình.

Máu tươi bắn ra, nhưng Đức Duy Hoàn không thèm để ý, hấn chỉ chăm chăm nhìn vào người đàn ông này, ánh mắt màu lam băng lãnh giờ đây hiện lên một tầng màu đỏ, giống như ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực.

Nước tràn vào khí quản, rất đau, nó cũng ngăn lại hô hấp của anh, khiến anh hít thở không thông.

Máy móc cầm mảnh nhựa trong tay, Lăng Thịnh Duệ cứ đâm vào cánh tay hấn, một lần rút ra, rồi lại đâm vào, cứ vậy vài cái, cánh tay Đức Duy Hoàn đã là một mảnh máu tươi không rõ. Máu theo dòng nước chảy xuống, hòa cùng nó chảy xuống miệng anh, mùi hương nhàn nhạt khiến dạ dày anh bốc lên một trận khó chịu, rồi lại bị dòng nước áp xuống không nhổ ra được.

Đau quá.....

Sẽ bị giết mất.....

Ý thức dần dần bay đi, Lăng Thịnh Duệ từ bỏ không chống cự nữa.

Trước lúc anh sắp hôn mê, cuối cùng Đức Duy Hoàn cũng lấy vôi nước ra.

Lăng Thịnh Duệ nhắm rãi mở mắt.

“Anh thấy rõ rồi chứ, tôi không phải Chu Dục, cũng không phải Phương Nhược Thần và Phương Vân Dật, tôi là Đức Duy Hoàn...” Đức Duy Hoàn nhìn anh, lạnh lùng nói.

Bị nước lạnh xối một hồi, Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng tỉnh táo lại hơn, cũng thấy rõ được người trước mặt mình là ai.

“Đức .... Duy .... Hoàn.....” Lăng Thịnh Duệ mở miệng nói, lập tức uống phải mấy ngụm nước.

Nghe được tên gọi đúng của mình trong miệng người kia, sát ý thô bạo trong mắt hấn dần biến mất, tỉnh táo lại.

Cánh tay hấn còn đang không ngừng chảy máu, Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc mở miệng: “Cậu bị thương...”

Lời còn chưa nói xong, từ trong dạ dày dâng lên một cảm giác khó chịu vô cùng, hơn nữa còn bị cơn kích thích, một cổ kỹ dị dâng lên.

Gục vào bồn cầu, Lăng Thịnh Duệ bắt đầu nôn kịch liệt.

Anh không ăn gì nhiều, hơn nữa vừa rồi đã phun ra hết rồi, nên hiện giờ chỉ có nước trong. Rất nhanh, anh không thể nôn ra cái gì được nữa, chỉ có thể nôn khan, dường như muốn nôn ra cả dạ dày ra luôn.

Bộ dạng khốn khổ của anh, thật khiến người khác thương tâm, Đức Duy Hoàn tuy rằng mình đang giận lắm, nhưng cũng nhịn không được, đi qua bên đó, nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh.

Đội con buồn nôn không còn dâng lên mãnh liệt như ban nãy nữa, Lăng Thịnh Duệ ngồi dưới sàn, dựa lưng vào tường, thở dốc.

Đức Duy Hoàn nhìn anh, tức giận nói: “Tỉnh rồi sao, không biết uống thì đừng uống, bình thường nhìn anh nhã nhặn lịch sự như thế, không ngờ say rồi lại dọa người vô cùng.”

Lăng Thịnh Duệ không còn sức cãi cộ với hấn, chỉ chỉ cánh tay bị thương, không còn sức lực nói: “Tay cậu đang chảy máu kìa, đi xử lý trước đi.”

(Kaze: coi chừng uốn ván đó anh...)

Đức Duy Hoàn nhìn anh, chậm rãi nói: “Tôi chỉ có một tay, chữa thế nào đây?”

“Chẳng phải lúc trước cậu cũng tự mình lấy đạn sao?”

“Nhưng bây giờ tôi không muốn tự băng bó vết thương nữa, là anh làm, thì anh chịu trách nhiệm đi.” Dứt lời, hấn liền gỡ cánh tay bị thương ra trước mặt Lăng Thịnh Duệ, cười như không cười nhìn anh, ánh mắt nói rõ ràng: Nếu anh không băng bó cho tôi, tôi cũng không thèm quan tâm tới nó, tùy anh chọn lựa.

Hai người giằng co một hồi, Lăng Thịnh Duệ bắt đầu đuối lý, không thể làm gì khác ngoài cố gắng đứng dậy. Vừa mới xảy ra một hồi chuyện, vừa bị xối nước lạnh, vừa nôn, khiến rượu trên người anh cơ bản đã được thanh trừ. Chỉ là hiện giờ lại càng khó chịu, cả người vô lực, cảnh vật trước mặt cứ không ngừng chuyển động.

Dưới chân trượt một cái, thân thể anh liền mất cân bằng.

Đức Duy Hoàn đã sớm đoán trước được sẽ như vậy, liền nhanh tay ôm chặt lấy anh.

“Thế lực của anh không phải kém dạng thường đâu, mới có nhiều đó đã đứng không vững rồi.”

Lăng Thịnh Duệ đầu văng mắt hoa, lời nói của Đức Duy Hoàn khiến anh cảm nín, anh vốn nghĩ nói cho hắn: thể chất của cậu mới kỳ quái đấy, máu chảy nhiều vậy mà vẫn không sao. Nhưng mà thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Lăng Thịnh Duệ sẽ không tìm tới phiền phức đâu, vốn lời nói đã sắp ra khỏi cổ họng rồi, nhưng bị anh mạnh mẽ đè ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 4: Chương 4

Hai người trở lại phòng, Đức Duy Hoàn từ trong ngăn kéo lôi ra một hộp y tế, đưa đến trước mặt anh.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cái hộp nho nhỏ đó, kỳ quái tự hỏi vì sao trong khách sạn lại có thứ này nhỉ, Đức Duy Hoàn tựa như nhìn thấu được thắc mắc của anh, cười nói: “Đây là vật tùy thân của tôi.”

(Kaze: Hoàn ca, anh bỏ làm sát thủ đi, về thức nuôi:3)

Lăng Thịnh Duệ hết biết nói gì rồi.

Lấy một cái khăn tắm quấn lấy nửa người dưới, Lăng Thịnh Duệ dùng sức lắc đầu, cố gắng loại bỏ cảm giác mơ hồ của mình, sau đó giúp hắn xử lý vết thương.

Thật sự là đối với vấn đề này anh hoàn toàn dốt đặc cán mai, bởi vậy nên động tác không được nhanh nhẹn cho lắm, chỉ là Đức Duy Hoàn không để ý tới, mà ở một bên tận tình chỉ bảo cho anh, Lăng Thịnh Duệ cũng không nói gì, chỉ ngồi một bên trầm mặc làm theo lời hắn. thật ra thì anh mắc chứng sợ máu nhẹ, trong toàn bộ quá trình, tay anh đều có chút run rẩy, nhìn băng gạc trắng tươi dần nhiễm một tầng màu hồng, cảm giác choáng váng hình như càng lúc càng nặng rồi.

Quần băng xong, anh lại bắt đầu có cảm giác buồn nôn.

Lăng Thịnh Duệ che miệng, cố ép cảm giác đó xuống.

Đức Duy Hoàn nhìn thoáng qua cánh tay phải bị bó thành một cục lớn kín bụng của mình, cảm thấy coi như thỏa mãn. Tuy là bó có chút kinh dị, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên người này giúp hắn làm mấy chuyện như thế, bó được thế này, cũng không tệ lắm.

Thấy hắn không có chút tức giận nào, Lăng Thịnh Duệ ngã nguổng giường, nhắm mắt lại.

Thật khó chịu.....

Vừa mới giảng co một hồi với cơn giận của Đức Duy Hoàn, thì gần như đã rút hết toàn bộ thể lực dự trữ của anh đi, hiện giờ, anh cảm thấy trời đất quay cuồng.

Anh nghĩ có lẽ mình nên ngủ một chút thì tốt hơn.

Sắc mặt anh rất kém, tuy rằng cả người anh đều đang ướt sũng, nhưng đôi môi lại khô nứt. Đức Duy Hoàn xuống giường, rót cho anh một ly nước ấm, đưa tới trước mặt anh.

“Xem tình trạng anh thiếu nước quá, uống một chút đi, bổ sung thêm nước, bằng không thì rất phiền phức.”

Con mắt cũng chưa hề động một cái nào, anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Bộ dáng anh thoát nhìn rất suy yếu, trạng thái cơ thể không được tốt, khiến Đức Duy Hoàn rất lo, tất nhiên sẽ không để anh cứ như vậy mà ngủ, kiên trì dụ anh ngồi dậy uống nước, nhưng mà làm thế nào Lăng Thịnh Duệ cũng không chịu, càng không ngừng lắc đầu, yếu ớt kháng cự.

Đức Duy Hoàn nhú mày, trực tiếp uống một ngụm nước, cúi đầu, đưa toàn bộ vào miệng Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ thể mà không phản kháng lại, còn rất ngoan ngoãn tiếp nhận.

Đức Duy Hoàn cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ là một ngụm lại một ngụm đưa nước vào miệng anh, từ đầu đến cuối Lăng Thịnh Duệ không có phản

ứng gì, cho đến ngủm cuối cùng, mới bắt đầu chịu không nổi nữa, không ngừng lắc đầu, muốn tránh khỏi miệng hắn, từ trong cổ họng truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, tình cảnh này, khiến cho Đức Duy Hoàn có chút mất ngủ yên.

Lửa nóng bắt đầu nổi lên rồi.....

Thế là, từ miệng đối miệng hút nước đơn thuần, cho đến khi Đức Duy Hoàn bị lửa dục thiêu đốt, đã biến thành nụ hôn sâu mang tính cưỡng đoạt.

Buông ly nước, Đức Duy Hoàn nhanh tay cởi ra chiếc khăn quần quanh nửa người anh từ nãy đến giờ, thân người đè lên trên.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, một người thì cực nóng, một người thì lạnh lẽo.

Môi lưỡi dây dưa với nhau, Lăng Thịnh Duệ không cách nào hô hấp được, dưỡng khí trong phổi bị rút cạn cộng thêm cơn đau đầu dữ dội, khiến anh tỉnh lại không ít, thanh niên nằm bên trên, thân người giống như một ngọn lửa đang bùng cháy, tầm nhìn của anh đều bị gương mặt phóng đại của hắn hoàn toàn chiếm cứ. Hai mắt đối phương nhắm chặt, hôn vô cùng say sưa.

Vô thức muốn phản kháng, nhưng Đức Duy Hoàn lại miễn cưỡng nhận thấy được phản ứng của anh, mở mắt ra.

Bốn mắt hai người chạm nhau, Lăng Thịnh Duệ buông bỏ ý định giãy dụa.

Đức Duy Hoàn khó hiểu, vốn hắn đã chuẩn bị tốt công tác chuẩn bị “bá vương ngành thượng cung” (*) rồi, nhưng hai mắt Lăng Thịnh Duệ lại nhắm lại, không có động tĩnh gì khác, bộ dạng vô cùng giống với chiến sĩ mặc người xâm lược.

(Kaze: cái này chắc cũng nhiều người biết rồi... đơn giản là Cường Bc thôi:3)

Thế là hắn buông anh ra, mà đối phương vẫn không hề nhúc nhích.

“Tại sao không phản kháng?” Đức Duy Hoàn rất không thích Lăng Thịnh Duệ như vậy, nhíu mày hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

“Nè, anh sao vậy? Tôi đang cưỡng gian anh đó.” Đức Duy Hoàn sốt ruột hỏi. Dáng vẻ của người này, nhìn như không giận chút nào hết.

Hơn mười giây sau, cuối cùng Lăng Thịnh Duệ cũng chịu mở mắt.

Đức Duy Hoàn thờ phào nhẹ nhõm, cười tà nói: “Tôi còn tưởng anh lại bắt đầu say rồi...”

Chữ “Chứ” còn chưa nói ra miệng, Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên ngồi dậy, hai tay giữ chặt má hắn, cố sức ngậm lấy đôi môi đó.

Nháy mắt Đức Duy Hoàn hóa đá.

(Kaze: đừng tưởng bỏ mấy nàng ạ.v)

Một tay Lăng Thịnh Duệ đẩy hắn ngã xuống giường, khóa gối trên người hắn, cúi người xuống, điên cuồng hôn môi.

Động tác của anh hơi lẩn tránh, hầu như không có bất kỳ kỹ xảo nào, môi Đức Duy Hoàn bị anh khai phá, vị ngọt của sắt từ môi hai người chảy ra.

Đức Duy Hoàn phản ứng được, bối rối đẩy anh ra, nhưng Lăng Thịnh Duệ không có ý buông tha, cứ tiếp tục đè trên người hắn.

Người đang suy yếu đương nhiên không phải là đối thủ của Đức Duy Hoàn, chỉ chừng mấy phút sau, đã bị hắn áp đảo lại, ngăn chặn hai tay, đặt trên giường không thể nhúc nhích.

“Anh lên con cái gì?” Đức Duy Hoàn tức giận nói: “Coi như say rượu cũng được, nhưng cũng lâu rồi, anh cũng phải tỉnh rồi chứ!”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Tôi tỉnh lắm.”

“Vậy anh vừa.....” Đức Duy Hoàn kinh ngạc, không thể tin được chính mình không sợ trời không sợ đất, lại bị động tác điên cuồng vừa rồi của người này dọa sợ không ít.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hắn: “Chúng ta làm đi. Không phải cậu rất muốn sao?”

Lần thứ hai bị anh nói trắng ra khiến hắn bất động.

Anh .... Anh ta điên rồi đúng không? Vẫn là người đàn ông cấm dục, bảo thủ khiến kẻ khác phải tức điên mà đúng không? Vậy vừa rồi sao có thể thốt ra được lời nói đó?

“Anh không sao chứ....” Đức Duy Hoàn cẩn thận hỏi.

Lăng Thịnh Duệ trả lời: “Buông ra đi, Đức Duy Hoàn.”

Trên mặt anh là nụ cười nhàn nhạt, tái nhợt đến gần như không còn một giọt máu, vốn đang mang bộ dạng của người bệnh, nhưng giờ phút này đây nhìn vào chỉ thấy đẹp đến khiến lòng người phải cảm thán. Trong đôi mắt anh không hề có chút vui sướng nào, có, thì chỉ là nỗi đau thương không thể thấy được.

Mặc dù đang cười, nhưng Đức Duy Hoàn biết, hiện diện sâu ở chỗ nào đó trong linh hồn, anh đang khóc.

Đức Duy Hoàn buông anh ra.

Người này hiện giờ cả tinh thần lẫn tâm trí đều tan vỡ, có chiếm lấy đi chăng nữa, cũng chẳng ý nghĩa gì....

Chỉ là, hắn vừa mới buông ra, Lăng Thịnh Duệ đã lần thứ hai nhào vào lòng hắn. Đức Duy Hoàn dở khóc dở cười, Lăng Thịnh Duệ quấn lấy hắn không tha, hắn cũng không dám làm gì quá mạnh, sợ lại làm người kia bị thương. Trong lúc cuốn lấy nhau, thì ngọn lửa dục vọng trong hắn đã hoàn toàn bị đốt cháy.

“Được rồi, coi như tôi sợ anh, chúng ta làm.” Đức Duy Hoàn đành phải làm theo yêu cầu của anh: “Trước tiên anh bình tĩnh chút đi.”

(Kaze: tui thấy anh Hoàn làm thụ cho thúc cũng được mà:3)

Lăng Thịnh Duệ thì lại như không nghe thấy, cứ tiếp tục mất kiểm soát cướp đoạt môi hắn.

Đức Duy Hoàn mê luyến anh đã lâu, sớm không thể nào nhịn được nữa, mà mấy ngày nay, cái người dụ nhân này cứ lảng vảng trước mặt hắn, khiến hắn buộc phải tiếp tục hóa trang quân tử trước mặt anh, điều đó sắp bức điên hắn rồi.

Sự thật chứng minh, làm quân tử không phải là ai cũng có khả năng thiên phú đó....

Thế là, Đức Duy Hoàn nhẫn nhịn đã lâu, cuối cùng từ Liễu Hạ Huệ(*) hóa thân thành con sói đói.

(*Kaze: tên một chính nhân quân tử nào đó (chắc vậy:v)

Chiều theo yêu cầu của Lăng Thịnh Duệ, Đức Duy Hoàn tắt đèn đi, mặc dù hắn không thích làm tình trong bóng đêm, nhưng để nhường nhịn người mình yêu, hắn đành cắn răng chịu đựng, hắn kết luận yêu cầu này của Lăng Thịnh Duệ là vì xấu hổ.

Tiến nhập vào nơi bí mật mà không hề có bôi trơn, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại nâng thất lưng mình dậy, nuốt toàn bộ vào bên trong mình.

Nơi bí ẩn vốn khô khốc, đột nhiên lại ướt át hơn, Đức Duy Hoàn ý thức thấy không ổn, vội vàng dừng hành động lại. Nhưng anh vẫn ôm cổ hắn, hôn mạnh xuống môi hắn.

Bị anh quấn lấy như thế, Đức Duy Hoàn rốt cuộc không còn thời gian rồi để suy nghĩ chuyện gì khác nữa.

Trong bóng đêm, hai người giống như dã thú điên cuồng làm tình, dùng động tác kịch liệt nguyên thủy nhất để giải phóng dục vọng bản thân, chiếc giường rắn chắc cũng không chịu nổi hành động mạnh mẽ của hai người mà phát ra tiếng kháng nghị kéo kệt.

Từ trước đến nay, Đức Duy Hoàn là người thích làm tình với người chủ động hơn, mà nay người kia lại chủ động cầu hoan với hắn, khiến thú tính trong người hắn thức tỉnh. Rất nhanh, hắn rơi vào vòng tay dụ dỗ của gã, chìm đắm trong cơn sung sướng tiêu hồn, không thể nào kiềm chế lại được, điên cuồng rong ruổi trên người Lăng Thịnh Duệ, nhưng bất luận có kịch liệt đến mức nào đi nữa, hắn vẫn thấy không đủ.

Trận ân ái này dữ dội và ướt át vô cùng, đợi cho đến khi Đức Duy Hoàn hoàn toàn thỏa mãn, đã là chuyện của nhiều giờ sau đó.

Hai người thở dốc trong bóng đêm, cả căn phòng vẫn đang âm ỉ nay lại an tĩnh trở lại.

Lăng Thịnh Duệ vẫn ôm chặt lấy Đức Duy Hoàn, từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu, lúc hắn buông anh ra định đứng dậy, cuối cùng anh cũng lên tiếng: “Chu Dục....”

(Kaze: thấy thúc ác chưa:v:v... cố tình làm anh Hoàn đau lòng đó:v)

Nội tâm Đức Duy Hoàn lạnh lại như băng đá.

Thì ra người đàn ông vẫn quấn lấy hắn, chỉ là xem hắn như thể thân của Chu Dục. Vậy mà vừa rồi hắn lại vui mừng như điên, cứ tưởng rằng Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng bị hắn làm cho động lòng, chấp nhận hắn.

Nhưng mà, kết quả lại thành ra thế này.

Trái Tim, giống như bị cái gì đó vô tình đâm xuyên qua.

Đau quá....

Một thời gian dài làm sát thủ, Đức Duy Hoàn cho rằng tâm của mình sớm đã không còn gì phá vỡ được nữa, nhưng mà hiện giờ, hắn lại có cảm giác đau

lòng, hơn nữa không phải chỉ là một chút, mà là cực kỳ đau, trái tim giống như bị một vật sắc nhọn liên tục xỏ xuyên qua, đau đến chết đi sống lại.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, mình thế mà lại đổ kỵ, tâm trí đang tìm mọi cách để giết chết người tên Chu Dực (*) kia.

(*Kaze: trong raw thì đề là Chu Tường, nhưng mà thúc thì gọi tên Chu Dực, nên tui nghĩ khúc này tác giả viết nhầm ấy, vì trong tên hai anh có chung 1 bộ Vũ đằng sau, khác bộ đầu thôi

周翊: Chu Dực (Bộ lập)

周翔: Chu Tường (Bộ dương) bật mí cho nghe, trong Quick nó dịch tên anh này là Chu Bay Liệng á:v:v)

Đức Duy Hoàn phần nộ bật đèn lên, nhưng không đợi hắn mở miệng, thì cảnh tượng trước mắt lập tức khiến hắn hít vào một hơi khí lạnh.

Chỗ giao hợp của hai người, máu vương vãi đầy ra, Lăng Thịnh Duệ chết lặng nằm ngửa trên giường, sắc mặt trắng bệch tựa như tờ giấy. Phía sau là một đống hỗn độn, thậm chí máu còn chảy cả ra giường, cục diện khiến người khác nhìn thấy mà nổi da gà.

Đức Duy Hoàn kinh ngạc, ngây ngốc nhìn anh, nửa ngày cũng không nói ra được câu nào. Khó trách khi vừa mới tiến vào trong thân thể anh, hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra người đàn ông này cố ý làm cho mình bị thương!

Đây hoàn toàn là tự ngược đãi chính mình!

Đức Duy Hoàn xanh mặt, giận tới không thốt lên được lời nào, nhanh tay nhanh chân kiểm tra vết thương bên dưới cho anh.

Mà Lăng Thịnh Duệ vẫn một mực không phản ứng, tựa như một con rối, mặc cho hắn xoay qua xoay lại cơ thể mình, đến cả mảy cũng chưa từng nhăn lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 5: Chương 5

Máu không cầm lại được, Đức Duy Hoàn hết cách đành phải gọi 120.

Làm tình? Yêu tới mức phải nhập viện, với hắn mà nói, đây là lần đầu tiên.

Trong thời gian ngồi chờ xe cứu thương, Đức Duy Hoàn yên lặng ngồi kế bên người Lăng Thịnh Duệ, nhìn anh, trong ánh mắt chứa đầy sự tức giận kiềm nén, nhưng nhiều nhất vẫn là đau lòng, yêu thương.

Người đàn ông này, trong mắt chỉ có Chu Dực, không nhìn ra những người xung quanh vì anh mà nỗ lực như thế nào.

Hắn cảm thấy hơi đáng thương thay cho Phương Nhược Thần và Trình Trí Viễn, trả giá nhiều như vậy, mà một chút khiến người này động lòng cũng không có. Đức Duy Hoàn cười khổ một chút, mình thì có tư cách gì để nói? Cũng không hẳn là không có, người đàn ông này đối với hắn có ấn tượng tốt, nhưng tuyệt đối là không yêu hắn.

(Kaze: ủa... người chán thương nhập viện, kẻ bị tẩy não:v)

Mặc dù là tàn nhẫn, nhưng đó là sự thật.

Nội tâm của Đức Duy Hoàn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác vô lực, cùng cực này.

Đợi đến khi bác sĩ tới nơi, thì hai mắt Lăng Thịnh Duệ đã nhắm nghiền lại, gần như là không động đậy gì, có thể đang ngủ, hoặc là hôn mê, nhưng cho dù là gì đi nữa, Đức Duy Hoàn cũng không muốn nghĩ tới.

Có thể là, người kia quá mệt mỏi, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thôi.

Anh bị nâng ra ngoài, Đức Duy Hoàn vẫn đi theo phía sau cánh cửa cứu thương, không thèm đếm xỉa tới ánh mắt quái dị của bác sĩ và thậm chí còn mang ý tứ bài xích nhìn mình, chỉ là ánh mắt đó lại không chuyển đi mà nhìn chằm chằm vào người đàn ông sắc mặt trắng bệch nằm trên chiếc giường trắng tinh mềm mại.

Lên xe cứu thương, bác sĩ bắt đầu ca cấp cứu đơn giản.

Bác sĩ một bên cẩn thận xem xét một phen xong rồi cho ra kết quả là, người này vì quá mệt mỏi, hơn nữa trực tràng còn bị xé rách nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, cho nên mới ngất đi, còn lại thì không có gì nghiêm trọng.

Đức Duy Hoàn thở phào nhẹ nhõm.

May là không có chuyện gì. ....

Từ khách sạn đến bệnh viện cũng không xa, chỉ đi chừng mấy mươi phút là tới, xe vừa dừng, Lăng Thịnh Duệ đã được trực tiếp đẩy vào phòng cấp cứu.

Sau đó, là khoảng thời gian chờ đợi.

Đức Duy Hoàn đứng bên ngoài phòng cấp cứu, hần nhìn ánh đèn đỏ ngoài cửa phòng mà lòng nóng như thiêu đốt. mặc dù bác sĩ đã bảo là không có gì nghiêm trọng, nhưng khi nhớ đến nguyên nhân khiến người đàn ông kia biến thành như thế đều là do sơ ý và xúc động nhất thời của mình, hần liền đứng ngồi không yên.

Lúc hai người làm tình, rõ ràng hần đã chú ý được có gì đó không đúng rồi, tại sao lại không chịu dừng lại chứ?

Đức Duy Hoàn tự trách bản thân mình.

Không biết là đợi được bao lâu, ánh đèn đỏ cuối cùng cũng tắt đi.

Một lát sau, cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở, bác sĩ chính bước ra.

Đức Duy Hoàn vội vàng chạy đến, cố nén tâm tình kích động của mình xuống, giọng nói run rẩy hỏi: “Anh ta... bây giờ ra sao rồi, có vấn đề nghiêm trọng nào không?”

Vị bác sĩ chính ngoài dự đoán lại là một người tương đối trẻ tuổi, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nhíu mày nhìn hần.

“Anh thật sự đã quá khích rồi, trực tràng của bệnh nhân bị thương rất nặng.”

Nội tâm Đức Duy Hoàn chùng xuống: “Vậy anh ta...”

“Nhưng mà, cũng may lượng máu mất đi của bệnh nhân không nhiều lắm, vết thương cũng đã được khâu lại rồi, chỉ là quá trình hồi phục có thể sẽ tương đối chậm.” Có lẽ đã chứng kiến nhiều hoàn cảnh này rồi, nên bác sĩ trẻ tuổi cũng không có ánh nhìn kỳ quái nào, biểu tình rất bình thản.

“Có để lại di chứng nào không?” Đây là chuyện quan trọng nhất mà Đức Duy Hoàn quan tâm.

“Hần là không, chỉ cần bệnh nhân điều dưỡng cho thật tốt là sẽ khôi phục lại như ban đầu ngay, không để lại di chứng nào cả.”

“Ừm.” cuối cùng thì nội tâm đang treo lơ lửng của Đức Duy Hoàn cũng tuột xuống lại: “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ trẻ gật đầu: “Trong khoảng thời gian này bệnh nhân không thể ăn uống tùy tiện được, đợi đến khi trực tràng lành đến một mức độ nhất định thì bệnh nhân chỉ được ăn những thức ăn lỏng, còn anh thì không được đòi hỏi chuyện gì, phải cố gắng chăm sóc bệnh nhân, để anh ta điều dưỡng cho tốt.”

Đức Duy Hoàn gật gật đầu.

Bác sĩ nói xong rồi đi, ngay sau đó giường bệnh cũng được đẩy ra, Đức Duy Hoàn vội vàng đuổi theo đi bên cạnh.

Trải qua ca phẫu thuật, người đàn ông vốn gương mặt nhợt nhạt nay lại càng tái xanh rất dọa người, Đức Duy Hoàn nhìn thấy mà tâm đau như bị dao cắt.

Thuốc mê dùng trong phẫu thuật vẫn còn hiệu nghiệm, Lăng Thịnh Duệ ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Đức Duy Hoàn vẫn một mực canh giữ bên giường bệnh, cho nên ánh mắt đầu tiên Lăng Thịnh Duệ nhìn thấy chính là gương mặt không giấu nổi niềm vui sướng của ai kia.

“Anh tỉnh lại rồi.” Đức Duy Hoàn nói.

Lăng Thịnh Duệ ngạc nhiên nhìn hần: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Sau đó lập tức nhìn ngó xung quanh, mới phát hiện ra đây là phòng bệnh, không khỏi kinh ngạc hơn: “Sao tôi lại ở đây?”

“Hôm qua anh ngất xỉu, mà máu cũng không cầm lại được, tôi bất đắc dĩ đành phải gọi xe cứu thương.” Ánh mắt Đức Duy Hoàn tràn ngập áy náy.

Lăng Thịnh Duệ nhìn trần nhà, không nói gì.

“Xin lỗi.” Qua một hồi lâu, anh mới thì thào nói.

Đức Duy Hoàn khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của anh, cười nói: “Nói cái gì vậy, là tôi không cẩn thận làm anh bị thương mà, nếu tôi phát hiện sớm một chút, thì anh cũng không ra nông nỗi này.”

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, trầm mặc không nói.

“Bây giờ anh thấy thế nào, có khó chịu chỗ nào không?”

“Đờ hon hôm qua rồi, bây giờ không sao.” Lăng Thịnh Duệ cười gượng một tiếng.

Sắc mặt Đức Duy Hoàn càng tệ hơn, hần ngược ngừng nói: “Xin lỗi, tôi thật sự không biết lúc đó anh đau như thế, nếu lúc đó anh chịu nói ra.....”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu nguây nguậy.

“Tôi không có ý này.”

“VẬY... Ý anh là gì?” Đức Duy Hoàn thấy hơi khó hiểu.

Lăng Thịnh Duệ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, mây đen rậm rạp, nhiệt độ thì ngày càng thấp. xem ra sắp có một trận mưa to đổ xuống rồi đây.

“Hôm qua tôi thật sự rất khó chịu, nên mới đến quán bar uống rượu.” Anh nói: “Người ta thường nói uống rượu giải sầu, nhưng mà tôi uống nhiều như vậy, tại sao tâm vẫn đau đến thế.”

Anh chuyển tầm nhìn về phía Đức Duy Hoàn, đối phương vẫn một mực yên lặng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nở nụ cười bi thương: “Cậu biết không, tâm trạng đau đớn tối qua của tôi cũng nhờ cậu mà không còn bao nhiêu nữa, cảm ơn cậu.”

Trên mặt Đức Duy Hoàn hiện vẻ đau khổ: “Đừng nói nữa.”

Hai nắm tay hần siết chặt lại, người đàn ông này tàn nhẫn với chính mình như vậy, rõ ràng là muốn dùng đau đớn của thân thể để xoa dịu nỗi đau của con tim mà.

Chỉ là, tại sao anh ta có thể làm vậy....

Rõ ràng hần yêu anh đến thế, nhưng anh lại làm như không thấy được.....

Lăng Thịnh Duệ nói xong, cũng không nhìn hần nữa, mà chuyển tầm nhìn đi, tiếp tục.... nhìn trần nhà, thì thào tự nói: “Chu Dực, phải làm thế nào, thì tôi mới có thể quên cậu đây.....”

Giọng nói anh rất nhỏ, nhưng Đức Duy Hoàn lại nghe rõ mồn một.

Hết sức chói tai.

Đức Duy Hoàn cố gắng không kích động, nhàn nhạt nói: “Đừng nghĩ nữa, anh vừa mới tỉnh lại, cơ thể còn rất yếu, nên nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ những chuyện này nữa.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn hần, vốn là thanh niên tinh thần dồi dào sáng lạn, mà giờ đây lại lộ ra một chút mệt mỏi, thậm chí dưới mí mắt còn lộ ra một vòng quầng thâm xanh đen nữa.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ khẽ động: “Cậu về nghỉ ngơi trước đi, xem cậu mệt mỏi chưa kìa.”

Đức Duy Hoàn nói: “Tôi phải ở đây, hiện giờ anh hoạt động một mình không tiện cho lắm, cần phải có người giúp đỡ.”

“Không sao, có chuyện gì thì tôi gọi y tá là được mà, cho dù cậu có khỏe đi chăng nữa thì vẫn là người bình thường thôi, không thể nào không ăn không ngủ được.” Lăng Thịnh Duệ nói.

“Vậy tôi ngủ ở đây một lát.”

(Kaze: anh sợ thức trốn chứ gì...3)

Thấy hần kiên trì như thế, Lăng Thịnh Duệ không còn gì để nói, chỉ là, hiện tại anh muốn yên tĩnh ở một mình, anh biết Đức Duy Hoàn cứ khẳng khái đòi phải ở lại đây, là vì lo lắng cho anh.

“Thôi được rồi.” Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ thờ dài.

Đức Duy Hoàn cười cười. Hần nằm xuống cái ghế dựa ở cạnh giường, gác hai tay bắt đầu nghỉ ngơi.

Thanh niên thân thể cao lớn, bị buộc phải nằm như thế, thì thấy hơi

“đáng thương”, Lăng Thịnh Duệ nhìn hần, không biết vì cái gì, nội tâm anh đột nhiên hiện ra một tia lo âu. Mái tóc màu vàng của đối phương được ánh nắng chiếu rọi lên hiện ra một màu sắc êm dịu, rất đẹp, Lăng Thịnh Duệ vươn tay lên, muốn sờ sờ đầu hần, nhưng khi bàn tay sắp chạm được vào mái tóc hần thì đột nhiên khựng lại rồi lập tức rút tay về.

Anh không dám, và cũng không định cùng những người này có tiếp xúc thân mật gì hết.

Bọn họ thì quá mạnh mẽ, còn mình thì quá yếu đuối, hoàn toàn là những người thuộc hai thế giới khác nhau, sao lại có khả năng ở chung một chỗ được?

Thứ bọn họ cho anh, nhiều lắm cũng chỉ là những ký ức đau khổ và nhục nhã mà thôi. Điều duy nhất anh nhận được chính là sự ôn nhu của Chu Dục, nhưng y lại nhẫn tâm thay lòng đổi dạ, gây một đòn trí mạng đánh vào tim anh.

Anh thật sự rất sợ.....

Phía xa chân trời xẹt qua một tia điện sáng chói, hòa cùng với tiếng sét ầm ầm là một trận mưa trút xuống, cơn mưa rất lớn.

Đức Duy Hoàn không tỉnh lại, vẫn như cũ ngủ rất yên tĩnh, có thể nhìn ra được, hẳn thật sự rất mệt mỏi. Lăng Thịnh Duệ nhìn hẳn một cái, sau đó quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bên ngoài là đông tố đần xen, khiến cả thế giới này dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 6: Cuộc Gặp Bất Ngờ

Lúc Đức Duy Hoàn tỉnh lại thì Lăng Thịnh Duệ vẫn còn đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngáp một cái, hẳn liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã hai giờ chiều rồi cơ à.

Đức Duy Hoàn đứng dậy. Con đói bắt đầu trời lên, ban đầu hẳn định sẽ ra ngoài ăn chút gì đó, nhưng rồi lại không quá an tâm để người đàn ông đó ở lại đây một mình, suy đi nghĩ lại, hẳn quyết định chờ cho anh ngủ say rồi mới ra ngoài.

Nghe được tiếng động, Lăng Thịnh Duệ quay đầu nhìn lại.

Đường nhìn của hai người chạm nhau, Đức Duy Hoàn mỉm cười, nhưng Lăng Thịnh Duệ chỉ hờ hững nhìn một cái...

Đức Duy Hoàn cảm thấy mình bị tổn thương.

Bầu không khí nhất thời trầm xuống, vốn Đức Duy Hoàn muốn nói chuyện, nhưng lại không tìm được trọng tâm câu chuyện nào để gọi lên đề tài, hẳn nghẹn nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Anh đói bụng không?” Lời vừa nói ra, Đức Duy Hoàn thật chỉ muốn tát cho mình một cái, bác sĩ vừa mới dặn dò xong, người này tạm thời không thể ăn uống gì nhiều, thế mà hẳn lại dám quên!

Lăng Thịnh Duệ không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Cậu đói à, vậy đi ăn cái gì đó đi.”

Đức Duy Hoàn xấu hổ cười cười nói: “Đừng lo, tôi không đói.”

Mới vừa nói xong, bao tử Đức Duy Hoàn không thèm nể mặt chủ mà réo lên.

“.....”

Trầm mặc hơn mười giây, Đức Duy Hoàn mới trình trọng tuyên bố: “Được rồi, tôi đi ăn cái đã.”

(Kaze: anh mạnh vừa phải thôi:v)

Lăng Thịnh Duệ không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu.

Lấy tốc độ nhanh nhất đời này ăn xong bữa cơm, Đức Duy Hoàn không ở lại dư một giây nào, bay nhanh về phòng bệnh của anh. Người đàn ông đó vẫn thành thành thật thật nằm trên giường bệnh, không có chuyện khác thường gì.

Nội tâm lo lắng của Đức Duy Hoàn chợt thả lỏng xuống.

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, Đức Duy Hoàn chuyên chú trở thành người hầu của anh, mỗi ngày ngoại trừ đi ăn ra, thì tất cả thời gian khác đều túc trực trong phòng bệnh, thậm chí còn mang cả một cái giường bên ngoài vào đặt kế giường anh, hết lòng chăm sóc cho anh.

Tâm tình của Lăng Thịnh Duệ vẫn như cũ đặt ở nơi nào đó, nhưng dưới sự điều trị và chăm sóc tỉ mỉ của y tá bác sĩ, cơ thể anh đã dần dần khỏi hẳn, chỉ là vẫn chưa thể ăn cơm được, nên cơ thể vốn gầy của anh lại giảm xuống một vòng, nước da màu lúa mạch đẹp đẽ cũng trở nên tái nhợt hơn.

Đức Duy Hoàn nhìn thấy mà đau lòng không ngớt.

Vất vả đợi được đến ngày cắt chỉ, Lăng Thịnh Duệ dù thế nào cũng muốn xuất viện, Đức Duy Hoàn không khuyên bảo được anh nên đành phải làm thủ tục xuất viện sớm cho anh, khách sạn lúc trước tất nhiên là không thể ở được nữa, vì vậy hắn đành phải tìm một nơi khác để ở, sau khi hỏi kỹ bác sĩ những điều cần thiết sau khi xuất viện thì Đức Duy Hoàn bắt đầu tận tâm chữa bệnh cho anh.

Nhưng mà, hai người chỉ ở trong khách sạn được hai ngày, thì Lăng Thịnh Duệ lại không thấy đâu nữa.

Lúc đó Đức Duy Hoàn đang tắm, đợi đến khi hắn tắm xong bước ra thì trong phòng đã không còn một bóng người. Đức Duy Hoàn luống cuống cho rằng có chuyện gì đó xảy ra rồi. Trong thang máy của khách sạn có gắn thiết bị ghi hình, nên Đức Duy Hoàn từ phòng bảo vệ xem được đoạn ghi hình ngay lúc đó, chính xác thì Lăng Thịnh Duệ bỏ đi là ngay lúc hắn vào tắm không lâu.

Đức Duy Hoàn gất gao nhìn màn hình điện tử nhỏ trước mặt, nắm chặt tay cổ nén xúc động muốn vung ra một quyền.

Người đàn ông này, cứ thế mà để chạy mất, một điểm dự báo cũng không có, thậm chí ngay cả một câu cũng không để lại.

Đức Duy Hoàn cực kỳ tức giận, hận không thể ngay lập tức truy tìm người đàn ông này bắt trở về, rồi dùng dây xích trói anh lại bên người.

Hắn đã làm tới mức này rồi, thế mà người kia một chút động lòng cũng không có, trái tim anh ta được làm từ sắt đá hay sao, thế nào lại tuyệt tình như thế?

Đức Duy Hoàn bắt đầu tìm kiếm anh khắp nơi, ngay cả các khu phố bên cạnh cũng đã lục soát hết, mà ngay cả hình bóng của anh cũng không tìm được. Hắn tưởng rằng, anh vừa mới khỏi bệnh, nên không thể đi xa được, nhưng mà hiện giờ xem ra không phải mất tích dạng thường mà là không còn lại chút dấu vết nào cả.

Thế là Đức Duy Hoàn không tìm được Lăng Thịnh Duệ.

Hôm đó, ngay lúc anh vừa mới rời khỏi khách sạn không lâu thì vừa vặn đụng trúng ngay Phương Vân Dật mang theo bạn trai mới đến khách sạn thuê phòng, sau đó đương nhiên là không hề phản kháng lại nổi bị Phương Vân Dật mang về Phương gia.

Đương nhiên là Phương Vân Dật cũng không thể ngờ tới mình lại trùng hợp đụng phải Lăng Thịnh Duệ ở đây, lúc đầu cậu còn không dám tin nữa, đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ nhận dạng ra cậu sau đó xoay người tính chạy, thì cậu mới phản ứng lại, đuổi theo bắt lấy anh, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của người bạn đi cùng nhét anh vào xe của mình, khóa trái cửa lại.

Từ đầu đến cuối, cậu không hề chú ý tới, đợi đến khi ngồi vào xe rồi mới phát hiện ra, gương mặt anh đã trắng bệch, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, bộ dạng rất đau đớn.

Phương Vân Dật nhíu mày: “Anh làm sao vậy?”

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run rẩy liên tục, vừa rồi Phương Vân Dật đẩy anh vào, khiến cho vết thương phía sau tiếp xúc với ghế ngồi, mà vết thương đó còn chưa khỏi hẳn làm anh đau đến sắp ngất đi, nhưng mà đương nhiên anh sẽ không nói ra nguyên nhân, anh chỉ cắn chặt răng, một tiếng nói cũng không phát ra.

Phương Vân Dật hỏi cả nửa ngày, mà một chữ anh cũng không nói, không khỏi có chút nóng giận, nhưng bộ dạng của người này thật sự có chút dọa người, cậu suy nghĩ một hồi mới quyết định đầu tiên cứ mang anh ta về nhà đã.

Xe đã tới nhà họ Phương, nhưng Lăng Thịnh Duệ sống chết không chịu xuống xe, Phương Vân Dật lúi cúi kéo túm kiểu gì cũng không được, đành thẳng tay cho một quyền vào gáy rồi khiêng anh trên vai vác vào nhà.

Phương Nhược Thần hiện còn đang ở công ty, vì vậy Phương Vân Dật trực tiếp khiêng người vào phòng mình, đặt trên giường.

Lúc Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại là vừa lúc đối mặt với gương mặt cười như không cười của Phương Vân Dật.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi?” Phương Vân Dật hỏi.

Lăng Thịnh Duệ bật ngồi dậy, nhưng do không cẩn thận chạm tới vết thương phía sau, anh kêu lên một tiếng đau đớn, ngã trở lại giường.

“Rốt cuộc là anh bị làm sao?” Phương Vân Dật nhìn không được đành hỏi: “Trên người anh có vết thương à? Thế quái nào mới nửa tháng không gặp, mà anh đã biến thành bộ dạng thế này rồi?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời câu hỏi của cậu, mà chỉ thấp giọng nói: “Cậu thả tôi đi đi, Phương Vân Dật.”

Tất nhiên Phương Vân Dật không đồng ý với yêu cầu của anh rồi, cậu cười nhạt, sau đó nắm cằm anh nâng lên, ép buộc anh phải nhìn mình.

Ngoại trừ một chút đau khổ bên ngoài, thì trên gương mặt người này cũng không còn biểu tình nào khác, không có hoảng sợ, sợ sệt, thậm chí một chút khinh hoàng (*) cũng không có, đạm nhiên chẳng khác nào đang đối mặt với một người xa lạ.

(* Kaze: thật ra tui thấy 3 chữ này nó chẳng khác nghĩ nhau là mấy, mà tại trong Raw nó để nên không thể bỏ được...-_-)

Phuong Vân Dật hết sức kinh ngạc, đây là lần đầu tiên người đàn ông này dùng biểu tình này đối mặt với cậu, trước đây, lúc nào gặp mặt Lăng Thịnh Duệ thì hoặc nhiều hoặc ít cậu đều phát hiện vẻ mặt hơi hoảng loạn của anh, biểu tình rất rõ ràng, người này hoàn toàn không biết cách che giấu cho mình, cho nên cậu vẫn cứ nhớ mãi không quên.

Hai người nhìn nhau một hồi, trong ánh mắt Phuong Vân Dật dần dần hiện lên một ý cười.

“Anh thay đổi rồi.” cậu nói.

Lăng Thịnh Duệ không nói gì, nhắm mắt lại.

Ánh mắt Phuong Vân Dật càng ngày càng nghiền ngẫm, tay kia di chuyển từ cổ anh đi xuống, chạm vào vị trí xương quai xanh.

Người này, gầy đi rất nhiều. ....

Phuong Vân Dật nhú mày, cậu thích vóc người trước đây của anh hơn, hiện tại thì nhìn vô cùng gầy yếu.

Nhưng mà, vẫn mê người như nhau.

Phuong Vân Dật mở ra cúc áo đầu tiên của chiếc áo sơ mi anh mặc ra.

Cơ thể anh hơi chấn động.

Ý cười trên mặt cậu càng ngày càng sâu, quả nhiên chỉ là nguy trang mà thôi. ....

Cậu chăm chú nhìn vào ánh mắt anh, một người già vờ nguy trang giới đến mức nào đi nữa thì ánh mắt dao động luôn bán đứng tâm trạng của chủ nhân nó. Cậu thích biểu tình sợ sệt của anh, trước đây mỗi lần cậu chạm vào anh, thì người này sẽ rất kinh hoàng rồi lại không thể nào làm gì khác, ánh mắt đó luôn luôn khơi gợi lên dục vọng ngược đãi trong lòng cậu, loại vui vẻ này, nếu đem so sánh với chuyện làm tình với bất cứ người nào khác thì chúng đều kém rất xa.

(Kaze: một tên S chính hiệu - _ - ... chết chưa...v)

Cậu nghĩ, nguyên nhân chắc chắn là do mùi vị khiến cậu nhớ mãi không quên trên cơ thể người đàn ông này. ....

Tay Phuong Vân Dật tiếp tục dời xuống, lập tức mở tiếp cúc áo thứ hai, sau đó là cái thứ ba, thứ tư, chỉ là, mỗi lần mở một cúc thì ánh mắt Lăng Thịnh Duệ càng bình tĩnh hơn, ngoại trừ một chút kinh sợ chợt lóe lên ban đầu rồi biến mất ra, thì không còn lại... biểu tình nào nữa.

Phuong Vân Dật càng ngày càng kinh ngạc, dừng lại động tác.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 7: Chương 7

Phuong Vân Dật không rút tay về, mà chỉ hít mắt lại nhìn Lăng Thịnh Duệ: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ anh không sợ tôi sẽ đối xử với anh giống như trước đây sao?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời câu hỏi, anh nhắm mắt lại, lơ đãng nhìn cửa cậu.

Phuong Vân Dật kiên trì đợi một hồi, mà người đàn ông này vẫn không hề có phản ứng gì, cậu có chút nhịn không được.

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao người đàn ông này lại biến thành thế này vậy. ....

Phuong Vân Dật rất không hài lòng về phản ứng hiện tại của anh, giống như trước đây, phản ứng của người này lẽ ra phải là run rẩy cầu xin cậu mới đúng chứ nhỉ.

Nụ cười trên mặt dần mất đi, gương mặt Phuong Vân Dật lạnh xuống, cậu buông tay nâng cằm anh lên, hai tay cùng cởi áo sơ mi của anh ra, sau đó nắm lấy tay anh, cột áo sơ mi vào ngay cổ tay rồi trói chặt hai tay anh lại.

Động tác của cậu rất chậm, chậm như một cuộn phim trên màn ảnh nhỏ, hai mắt cậu chăm chú nhìn mặt Lăng Thịnh Duệ, không hề bỏ qua một chút biến hóa trên gương mặt người đàn ông này, nhưng mà, cậu thất vọng rồi. trong toàn bộ quá trình, Lăng Thịnh Duệ không hề có lấy một động tác phản kháng hay bài xích gì, chỉ là chết lặng để cậu trói mình lại.

Không biết vì sao, Phuong Vân Dật đột nhiên tức giận.

Rõ ràng là một tên phế vật bị người đùa giỡn mà....

Rõ ràng là một tên nô lệ thấp hèn phải ngưỡng mộ cậu, sùng bái cậu....

Nhưng mà hiện giờ, người đàn ông này xem chừng đã không còn sợ cậu nữa rồi, điều này khiến Phương Vân Dật khó mà tiếp nhận được. Có một cảm giác kinh hãi không thể hiểu nổi dâng lên trong ngực cậu. Cảm giác này rất quen thuộc, cậu nhớ rất rõ là khi mình sáu tuổi, thì có một con vật cùng cậu rất yêu thương nó, nhưng không cẩn thận để nó chạy mất, chờ đến khi cậu vất vả tìm được về rồi, thì nó không hiền lành với cậu như trước nữa, ngược lại còn trợn mắt với cậu. Khi đó cảm giác của cậu chính là cảm giác này.

Vô cùng kinh ngạc, vô cùng hoảng sợ.

Chuyện như thế, tuyệt đối không thể để nó xảy ra lần thứ hai nữa.... nếu đã vậy, thì khiến anh ta một lần nữa sợ mình đi, Phương Vân Dật cười lạnh nghĩ.

Một tay đẩy anh ngã xuống giường, Phương Vân Dật đè lên trên.

Tay cậu trượt theo cơ bụng anh chậm rãi đi xuống. Xúc cảm tốt thật, săn chắc, không hề có một vết sẹo nào, rồi lại rất cân xứng với cơ thể anh.

Cơ bụng hoàn mỹ.

Trong mắt Phương Vân Dật, dần dần dâng lên một ngọn lửa.

Tay cậu, lướt qua rốn anh, dừng lại nơi chiếc quần hơn mười giây, sau đó mới bắt đầu cởi quần anh ra.

Về mặt Lăng Thịnh Duệ vẫn nhàn nhạt, chỉ là đôi lông mi dài dày hơi run run, nụ cười cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt Phương Vân Dật, cậu cúi đầu, tới gần mặt anh.

Hô hấp của hai người đan xen vào nhau, Phương Vân Dật vươn đầu lưỡi, liếm nhẹ lên con mắt đang nhắm chặt của anh.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run rẩy nhẹ nhàng, sau đó là không có động tĩnh gì khác.

Cách nhau rất gần, từ cổ Lăng Thịnh Duệ Phương Vân Dật ngửi được một mùi hương gay mũi. Nhưng mà mùi hương trước đây của anh không phải mùi này, trên người anh luôn mang một mùi vị bạc hà thoang thoảng, Phương Vân Dật rất thích mùi hương đó, cậu vẫn luôn nghi ngờ người đàn ông này dùng nước hoa, nhưng mà không phải, mùi hương đó không giống với loại nước hoa này nọ tạo ra, sau này cậu mới phát hiện, mùi hương phát ra trên người người đàn ông này là do anh luôn dùng loại sữa tắm mang vị bạc hà tắm rửa mỗi ngày.

Qua một hồi lâu Phương Vân Dật mới nghĩ ra, đây là mùi của thuốc sát trùng.

“Anh đã vào viện à?” Phương Vân Dật hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không để ý đến cậu.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại vào viện?” Phương Vân Dật khẽ nhíu mày, tiếp tục hỏi.

Lăng Thịnh Duệ vẫn không để mắt đến cậu.

“Tôi đang hỏi anh, anh dám giả bộ không nghe?” Giọng Phương Vân Dật cao hơn.

Cuối cùng anh cũng mở mắt ra, nhưng là mặt không biểu cảm nhìn cậu.

Phương Vân Dật nổi giận.

Cậu không chịu được khi người khác làm lơ mình, nhất là người đàn ông này.

Dùng sức nắm cầm anh, Phương Vân Dật trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh đừng tự cho mình là đúng, tưởng tôi không dám ra tay với anh?”

Lăng Thịnh Duệ chỉ im lặng nhìn cậu, trong mắt không có bất kỳ tâm trạng gì, Phương Vân Dật cảm thấy, người này lại chọc cậu nữa rồi.

Ánh mắt Phương Vân Dật nhất thời lạnh tới cực điểm.

Rút dây thắt lưng bên hông anh ra, đặt trên tay vỗ nhẹ, cố ý tạo ra âm thanh, Lăng Thịnh Duệ đương nhiên là nhìn thấy, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì, nhưng sắc mặt thì càng lúc càng trắng bệch.

(Kaze:Dật ca... đại thúc là để yêu thương, chứ không phải để anh hành hạ.. -_-)

“Sợ sao?” Phương Vân Dật hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời cậu.

Khóe miệng Phuong Vân Dật kéo lên, vung mạnh thất lưng trong tay, dây lưng xé gió trong không trung, giống như đã dự tính trước, chuẩn xác xẹt qua sát má anh, dừng lại bên đầu.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ đột nhiên chấn động một cái, không tự chủ được run lên.

Phuong Vân Dật rút dây lưng về, nhìn anh, trên khuôn mặt là nụ cười sáng lạn tựa như thiên sứ: “Bây giờ. .... trả lời câu hỏi của tôi được chưa?”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới không còn chút máu nào của mình, dứt khoát nhắm mắt lại.

Phuong Vân Dật cười nhạt một tiếng: “Xem chừng anh ăn trứng gan báo rồi nhỉ, không cho anh chịu khổ, anh sẽ không biết cư xử thế nào cho đúng đâu.”

Giờ thất lưng lên, lần thứ hai đánh xuống.

Tiếng động vang lên.

Phuong Vân Dật vừa phân tâm, cho nên một nhát hạ xuống cũng theo đó lệch đi theo đường dự định.

Kéo theo tiếng “Chát” chói tai vang lên, vốn không có ý định để lại vết thương trên người anh đã nặng nề quất vào má phải và một bên ngực của anh.

Nhất thời Phuong Vân Dật ngây ra.

Cậu chỉ định dọa anh sợ thôi, thật sự không muốn dùng dây lưng làm anh bị thương, nhưng mà bây giờ....

(Kaze: chơi ngu có thưởng cung:3)

Phuong Vân Dật vội vàng ném dây lưng xuống, vết hồng ngân dần dần hiện rõ trên làn da anh, xuất phát từ bên xương gò má lướt qua cổ, và thẳng đến bên ngực trái vô cùng chính tề, vừa nhìn là đã biết xảy ra chuyện gì rồi, vết hồng nhạt cũng dần trở nên đậm hơn, in hằn trên làn da anh, rõ ràng mà chói mắt.

Cơ thể anh run rẩy vô cùng, hô hấp cũng gấp gấp hơn, khóe mắt vươn lại vài giọt nước, Phuong Vân Dật biết đó là do anh đau quá mà không tự chủ được chảy nước mắt.

Có thể thấy được, vết quất vừa rồi, gây cho anh đau đớn như thế nào.

Phuong Vân Dật có chút hối hận, cậu vươn tay, muốn xoa vết thương trên mặt cho anh, nhưng ngón tay vừa giờ đến, thì Lăng Thịnh Duệ lại chán ghét né ra.

Tay Phuong Vân Dật dừng lại giữa không trung.

(Kaze: đừng chọc anh nữa thúc oi... ảnh không như mấy anh kia đâu... -_-)

Tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, tâm trạng Phuong Vân Dật có chút kích động, ghen một bụng mà không có chỗ phát tiết ra, cậu phẫn nộ gào lên với cánh cửa: “Rốt cuộc là tên nào? Mẹ nó biến ngay cho ông!”

Tiếng đập cửa liền dừng lại, tiếp đó là một giọng nói sợ hãi vang lên: “Xin lỗi, tôi không cố ý làm phiền cậu, nhưng mà cậu Phuong về rồi, cậu ấy nói có một buổi tiệc rất quan trọng, muốn cậu đi chung ạ.”

Phuong Vân Dật trầm mặc.

Vốn cậu định từ chối luôn, nhưng lại sợ làm thế, sẽ khiến đối phương nghi ngờ.

Suy nghĩ một chút, cậu tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “Được rồi, nói anh ấy đợi tôi một chút, tôi chuẩn bị rồi xuống ngay.”

“Vâng ạ, tôi không làm phiền cậu nữa.”

“Ừ.”

Người ngoài cửa bỏ đi, Phuong Vân Dật lập tức nhảy xuống sàn, phóng tới tủ quần áo, nhìn cũng không thèm nhìn, lấy một bộ đồ tây ra, sau đó đi tới bên giường, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường nói: “Tôi có việc cần phải ra ngoài, có thể khuya mới về được, trong khoảng thời gian đó, anh nên ngoan ngoãn đợi yên trong này đi.”

Lăng Thịnh Duệ không để ý đến cậu.

Phuong Vân Dật nói xong, liền xoay người bước đi, đi được đến cửa thì do dự một lát, lập tức quay ngược về, ôm lấy Lăng Thịnh Duệ đi tới tủ quần áo.

“Trước khi tôi về nhà, anh cứ đợi trong này đi.”

Lăng Thịnh Duệ không hề giãy dụa, chỉ nhắm mắt lại, trên mặt cũng không có biểu cảm gì khác.

Đóng cửa lại, Phương Vân Dật quay đi, rồi chợt nhớ ra cái gì đó, mới lấy một cái mã tấu Thụy Sĩ trong ngăn kéo ra, ở góc tủ khoét ra một cái lỗ nhỏ, xong rồi cậu mới thấy yên tâm.

Cậu không có ý định sẽ nói cho Phương Nhược Thần biết là đã tìm được người này rồi, bởi vì trước đây cậu đã từng buông tay, nhưng sau đó lại hối hận muốn chết đi được, người đàn ông này và đám đồ chơi kia không giống nhau, những người đó chỉ đơn giản là quan hệ thể xác mà thôi, còn Lăng Thịnh Duệ thì không phải vậy, chỉ là, rốt cuộc khác nhau chỗ nào thì cậu vẫn không biết, chỉ biết nếu không có người đàn ông này bên cạnh, cậu sẽ cực kỳ khó chịu.

Cậu quyết định, trước hết cứ giấu Lăng Thịnh Duệ trong phòng mình trước đã, chờ qua vài ngày rồi sẽ lên mạng anh ra bên ngoài, tìm một nơi bí mật nào đó để anh ở, không cho người khác biết.

Phương Vân Dật nghĩ nghĩ, khoe miệng càng giương cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Chương 8

Sau khi xác định mọi chuyện đều tốt, Phương Vân Dật ra khỏi phòng, khóa trái cửa lại.

Phương Nhược Thần đã thay đổi trang phục hoàn chỉnh, đang đứng trong phòng khách chờ cậu, Phương Nhược Thần mặc toàn thân màu đen càng tôn lên vóc người cao gầy của cậu, thấy Phương Vân Dật đi xuống, cười hỏi: “Em vừa mới tức giận sao, cô hầu bị em dọa sợ phát khóc luôn kia, sao vậy, gặp chuyện phiền phức gì sao?”

Phương Vân Dật cũng cười: “Không phải, lúc đó em đang ngủ, bị cô ta đánh thức, nên mới không khống chế được bệnh ngủ gật ấy mà.”

“Giờ này mà còn ngủ?” Phương Nhược Thần nhủ thầm: “Anh nhớ em hình như đâu có thói quen ngủ trưa nhỉ?”

“Tối qua em chơi game khuya, cho nên ngủ trễ ấy mà.”

“.....”

Khoe mắt Phương Nhược Thần giật giật, nhìn đồng hồ treo trên tường, đã năm giờ rưỡi chiều rồi, nên mới nói: “Buổi tiệc bắt đầu lúc bảy giờ, bảy giờ đi là vừa đúng.”

Phương Vân Dật hơi do dự rồi gật đầu: “Vâng.”

Cậu có chút lo lắng, tiệc rượu diễn ra ít nhất cũng mất mấy tiếng, mà người kia vẫn còn nằm trong tủ quần áo, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? hơn nữa không ăn tối, có đói không?

Tiệc rượu diễn ra còn dài hơn dự tính của cậu, mãi đến mười giờ mà vẫn chưa kết thúc, Phương Vân Dật thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay của mình cảm thấy càng lúc càng không chịu được, kể cả khi nói chuyện với những người xung quanh cậu cũng lộ ra vẻ mặt không yên lòng, khiến cho vài cá nhân chủ động nói chuyện với cậu cũng buồn bực bỏ đi.

Phương Nhược Thần chú ý tới, nên nhắc nhở cậu: “Hành động vừa rồi của em, rất không lễ phép.”

“Em xin lỗi.” Phương Vân Dật thấp giọng nói.

“Em làm sao vậy? Em không tập trung?” Phương Nhược Thần nhíu mày hỏi. Tối nay Phương Vân Dật hơi khác thường. Bình thường ở mấy loại tình huống này, cậu đều giải quyết trơn tru như cá gặp nước, nhưng mà tối nay lại làm phật ý không ít người, trong đó còn có không ít bạn bè thân giao với cậu.

“Có hơi khó chịu thôi.” Phương Vân Dật mượn đại một cái cớ.

Tiệc rượu lúc này cũng đã sắp bế mạc, Phương Nhược Thần nói: “Vây em tìm phòng nào đó nghỉ ngơi đỡ đi, đợi tiệc kết thúc rồi, chúng ta cùng về.”

Phương Vân Dật gật đầu, bỏ ly rượu xuống, tìm phòng nghỉ ngơi.

Phuong Nhực Thần nhìn bóng lưng cậu, ánh mắt đắm chiều.

Buổi tiệc cũng không kết thúc đúng giờ như dự định, bởi vì gần cuối giờ lại xuất hiện một doanh nhân giàu có gia nhập nên đành phải dời tiệc lại, đến gần nửa đêm tiệc mới chính thức tàn cuộc, đợi được hai người về đến nhà đã là một giờ sáng rồi.

Phuong Vân Dật rất lo lắng cho Lăng Thịnh Duệ, khi về đến nhà cậu phóng ngay vào phòng mình.

Mở khóa cửa phòng ra, Phuong Vân Dật tới mở ngay cánh cửa tủ. người đó vẫn an ổn ngồi bên trong tủ quần áo, không có chuyện gì xảy ra, dường như thời gian dài ngồi trong bóng tối, nên khi cánh cửa mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến anh nhìn không được quay đầu đi.

Phuong Vân Dật thở phào nhẹ nhõm, bế anh từ tủ quần áo ra ngoài.

Phuong Vân Dật đặt anh lên giường, sau đó mới lôi một chai thuốc mỡ cậu lén trộm được của phục vụ từ trong túi ra: “Vết thương trên mặt anh rất nặng, trước tiên tôi giúp anh bôi thuốc đã, không được để lại sẹo.”

Lăng Thịnh Duệ từ từ nhắm hai mắt lại, vẫn như trước không để ý tới cậu.

Phuong Vân Dật nhìn dáng vẻ đáng thương của anh, cũng không thể nổi giận được, cậu không nói gì, quẹt một chút thuốc mỡ, bôi lên vết thương trên mặt anh.

Thuốc mỡ lạnh lẽo chạm tới vết thương, thân thể Lăng Thịnh Duệ hơi chấn động, hàng mày anh cau lại.

“Đau lắm sao?” Phuong Vân Dật hỏi, chỉ là cậu biết anh không trả lời mình, nhưng không vì thế mà dừng động tác lại, mà lực dùng trên ngón tay lại nhẹ đi không ít.

Diện tích vết thương không nhỏ, hơn nữa nó còn sưng lên, đỏ hồng một mảng, nhìn qua có hơi đáng sợ. Phuong Vân Dật hận một phút bỗng bật ra tay hơi nặng của mình. Trên người người đàn ông này thì khuôn mặt chính là nơi hấp dẫn cậu nhất, nếu vì chuyện này mà để lại thương tích ngoài ý muốn thì thật đáng tiếc.

Khi bôi hết vết thương, thì thuốc mỡ cũng vơi gần nửa chai.

Đặt thuốc lên đầu giường, đột nhiên Phuong Vân Dật nhớ ra anh còn chưa ăn tối, vì vậy cậu xuống giường: “Chắc là anh đói rồi nhỉ, để tôi đi tìm xem trong tủ lạnh có gì ăn không.”

Khi cậu mở tủ lạnh ra mới phát hiện trong đó ngoại trừ vài chai bia ra thì hầu như không có gì cả, cậu không còn cách nào đành phải xuống nhà bếp tìm, sau đó đem lên hai cái bánh mì và một hộp sữa.

Cậu cầm này nọ lên lầu thì vừa đúng lúc gặp ngay Phuong Nhực Thần đang xuống lầu, nhìn thấy mấy thứ cậu cầm trên tay, Phuong Nhực Thần nhíu mày: “Chắc không phải em lại định chơi game suốt đêm đó chứ, bây giờ khuya rồi, đi ngủ đi. Mai là thứ hai, em còn phải đến trường mà.”

Phuong Vân Dật về mặt vô tội: “Không phải, hồi nãy trong tiệc em ăn chưa no, bây giờ thấy đói bụng cho nên ăn xong em mới ngủ.”

Phuong Nhực Thần không nói gì, Phuong Vân Dật cười cười: “Em về phòng trước đây.”

Phuong Nhực Thần gật đầu: “Ừ.”

Trở lại phòng mình, Phuong Vân Dật lập tức khóa cửa phòng lại, sau đó tựa vào cửa thở phào một hơi, rất tốt, tỷ nữa là bị phát hiện rồi..... lúc này đụng phải Phuong Nhực Thần tại cầu thang, cậu xem chút nữa đã bị dọa đứng tim, rất sợ Phuong Nhực Thần sẽ tìm ra manh mối nào đó, chỉ đối thoại mấy câu ngăn ngừa mà toàn thân cậu đổ đầy mồ hôi.

Đặt này kia lên tủ đầu giường, Phuong Vân Dật bò lên giường, cầm lấy ổ bánh mì đưa đến miệng Lăng Thịnh Duệ: “Ăn đi, bây giờ khuya rồi, trong bếp không còn gì hết, tôi chỉ tìm được nhiều đây thôi.”

Lăng Thịnh Duệ nằm ngửa trên giường, ánh mắt vẫn không chuyển động nhìn chằm chằm trần nhà, giống như không hề nghe thấy cậu nói gì.

Phuong Vân Dật nhún vai, xé một mẩu bánh mì nhỏ đưa tới miệng anh, cười như không cười nói: “Anh giận anh phá thì cũng đủ rồi, cho dù trong người có khó chịu thì cũng không thể làm tổn thương cơ thể được, anh xem anh kia, gầy thế kia. Vóc người trước đây của anh đẹp bao nhiêu, còn bây giờ, sợ là ôm một cái cũng không biết cảm giác gì nữa.”

Cậu cứ thế “Tận tình khuyên bảo” nhưng vẫn không đạt được kết quả gì, đợi cả nửa ngày, Lăng Thịnh Duệ vẫn nhất quyết không chịu mở miệng.

Phuong Vân Dật không khỏi khó chịu, cậu nắm lấy cằm anh, thật sự rất muốn nhét bánh mì vào miệng anh.

(Kaze: nói rồi.... đại thúc là để yêu thương... ừ phải để hành hạ nhá..._-)

Chỉ là, nửa bên mặt còn có một vết thương diện tích không hề nhỏ, ngón tay Phuong Vân Dật lướt qua lần thứ hai tạo thành thương tích cho nó, nhưng cậu vẫn không dám dùng lực mạnh, nên là không thể nào bắt anh mở miệng ra được.

Cuối cùng, một ý nghĩ không mấy khả quan lóe lên trong đầu Phương Vân Dật, cậu bóp áy mũi anh.

Phương pháp này tuy đơn giản, nhưng lại là trăm trận trăm thắng, qua một hồi lâu, lâu đến mức mặt anh tái mét, vì để thờ, anh đành mở miệng ra. Phương Vân Dật chớp lấy thời cơ, lập tức nhét mẩu bánh vào miệng anh. Lăng Thịnh Duệ không kịp đề phòng bị mẩu bánh tắc ở cổ họng, khiến anh ho khan kịch liệt.

Khuôn mặt Phương Vân Dật xém đen, vội vàng vỗ vỗ lưng cho anh.

Hai tay anh ôm lấy cổ mình, thân thể cuộn lại thành một đoàn, ho đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Âm thanh quá lớn, đến nỗi tiếng cánh cửa mở ra mà hai người cũng không hề phát hiện.

Đợi cho con khó chịu của Lăng Thịnh Duệ giảm bớt, con ho dừng lại, Phương Vân Dật mới tức giận nói: “Ai bảo vừa rồi anh cậy mạnh làm gì, ngoan ngoãn nghe lời tôi ăn một chút không phải tốt rồi sao, anh cứ như vậy, chỉ khiến mình càng thêm khó chịu thôi, đối đầu với tôi, có chỗ nào có lợi cho anh chứ?”

Nhanh tay lau đi nước mắt trên mặt vì ho mà chảy ra ngoài của anh, ánh mắt Phương Vân Dật ôn nhu hơn rất nhiều.

“Thả tôi đi...” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói.

Phương Vân Dật nhướng mi: “Không bị điếc à? Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với tôi?”

“Thả tôi...” Lăng Thịnh Duệ không thêm đề ý đến cậu, chỉ nói một câu.

“Hahaha.” Phương Vân Dật cười nhẹ, chậm rãi cúi đầu, cậu tiến lại gần bên tai anh, vờn đầu lưỡi ra liếm nhẹ bên trong tai một vòng, rồi mới trả lời như đinh đóng cột: “Nghĩ cũng không được nghĩ tới...”

Dường như Lăng Thịnh Duệ đoán được câu trả lời của cậu rồi, trên mặt anh không hề có biểu tình thất vọng gì, phải nói chính xác là, không hề có cảm xúc nào hết.

Phương Vân Dật hơi thất vọng, vừa định mở miệng nói gì thì đột nhiên ở sau lưng tựa như bị một vật nhọn nào đó đâm thủng khiến thân thể cậu cứng đờ.

Dự cảm không tốt nảy lên trong lòng....

Phương Vân Dật gian nan xoay người lại..., Phương Nhượng Thần đang cực kỳ kinh ngạc đứng ở cửa ra vào, trong mắt có thể nói là con giận giữ tột cùng, khi đối diện với ánh nhìn của Phương Vân Dật thì con giận dần dần hóa thành hơi lạnh thấu xương.

Hai bàn tay Phương Nhượng Thần nắm chặt thành nắm đấm, dùng sức rất lớn, khiến cho các đốt ngón tay trắng bệch cả ra, ở đầu nắm tay phải cậu còn đang treo một cái gì đó hình con chim ưng nhỏ màu bạc. Phương Vân Dật nhận ra nó, ở nhà họ Phương có một cái chìa khóa dùng để mở tất cả các cánh cửa, và nó cũng chính là chìa khóa dự phòng được để ở chỗ của quán gia.

Đó là ý của Phương Nhượng Thần.

Đại não Phương Vân Dật trống rỗng, phát hiện ra có chuyện khác thường, Lăng Thịnh Duệ xoay người mình lại....., đúng lúc bắt gặp ánh mắt Phương Nhượng Thần đang gắt gao bám trên người anh.

Hai người đối diện nhau ba giây, Lăng Thịnh Duệ mặt không biểu tình quay đầu qua chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Quyển 4 - Chương 9

Phương Nhượng Thần bước vào phòng, dùng ánh mắt có thể nói là đâm thủng người nhìn chòng chọc vào anh, ánh nhìn đó quá mức thâm sâu, bao hàm rất nhiều cảm xúc, có kinh ngạc, có mừng rỡ, có đau đớn, và cũng có thất vọng, tất cả những cảm xúc đều cùng lúc xuất hiện, mà chắc có lẽ kể cả cậu cũng không biết biểu tình hiện giờ của mình là như thế nào.

Cậu từng bước từng bước đi đến bên cạnh người đàn ông mà mình ngày nhớ đêm mong, nhưng đối phương chỉ hờ hững nhìn cậu một cái, rồi sau đó quay đầu đi.

Lạnh nhạt như thế.....

Phương Vân Dật từ trên giường đứng lên, nửa ngày sau mới gian nan nghẹn ra được một câu: “Anh à, sao anh....”

Còn chưa nói xong, Phương Nhược Thần đỏ mặt vung ra một quyền. Phương Vân Dật vốn không ngờ tới Phương Nhược Thần lại ra tay với mình, đại não trống rỗng, đợi đến khi phản ứng lại được, thì cậu đã ăn ngay một đấm của đối phương.

Một đấm bao hàm cả sự giận dữ, không hề có cái gì chặn lại khiến cậu ngã ngay xuống đất.

Trên mặt dấy lên một trận đau rát, Phương Vân Dật che má mình lại, kinh ngạc ngồi dưới đất. Một trận nóng ầm từ mũi chảy ra, cậu nhanh tay đưa tay lên quệt mũi thì mới phát hiện đó là dịch thể màu đỏ tươi.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn Phương Nhược Thần, đối phương đang nhàn nhả thu nắm đấm của mình lại, trong mắt cuối cùng cũng không có loại ôn nhu dành cho anh em gì nữa. Có, thì chỉ còn lại con tức giận điên cuồng và sát ý mà thôi.

Nháy mắt Phương Vân Dật biến sắc.

Phương Nhược Thần lạnh lùng nhìn cậu một cái, rồi lập tức đi đến chỗ Lăng Thịnh Duệ bên giường.

Lăng Thịnh Duệ lúc này đây, đang lỏa thể phần trên, thân thể còn gầy hơn lúc ở Sydney nữa, màu da tái nhợt, không hề có chút hồng hào nào, mà một bên má kéo dài đến tận ngực trái còn có một vết thương khiến người ta ngỡ ngàng, cũng khiến trái tim cậu nghẹn lại. Mới có hơn mười ngày không gặp, sao anh ta lại tiều tụy thế này?

Đi đến trước giường, Phương Nhược Thần khó khăn mở miệng: “Đại thúc.....”

Thanh âm khàn khàn, trong giọng nói rõ ràng còn chứa đựng sự đau đớn.

Thế nhưng Lăng Thịnh Duệ liếc cũng không thèm liếc nhìn cậu, giống như không hề nghe thấy cậu nói gì.

Phương Nhược Thần trấn tĩnh lại nội tâm đang chua xót của mình, vươn tay, muốn nhẹ nhàng phủ lên bên má bị thương của anh. Bị thương nặng như thế, hẳn là anh cảm thấy rất đau.

Chỉ là, ta cậu vừa mới tới gần má anh, thì người đó đã hơi hơi nghiêng đầu đi chỗ khác.

Vài giây sau, cậu mới phản ứng lại, người đàn ông này đang sợ hãi cậu. ....

Phương Nhược Thần hơi tổn thương rút tay về.

“Sao anh lại thành thế này, là ai đánh anh thành như thế?” Cậu tức giận hỏi.

Nói xong, Lăng Thịnh Duệ vẫn không thèm chú ý.

“Nói đi!” Cậu tăng âm lượng lên.

Giống như ngại cậu phiền phức, anh dứt khoát nhắm mắt lại.

Phương Nhược Thần nghẹn một bụng tức, rồi lại không bộc phát ra ngoài, một hồi lâu cậu mới thất bại nói: “Nghe được thì trả lời tôi một câu đi chứ, anh như vậy, tôi biết giúp anh thế nào đây?”

Cậu nói rất nhỏ, nghe vào chẳng khác nào đang lẩm bẩm, bỏ đi lớp nguy trang lạnh lùng trong trẻo thường ngày, lúc này đây trông cậu rất đáng thương.

Đôi mắt lơ đãng đảo qua sợi dây lưng bên giường, con người Phương Nhược Thần co rút lại.

Cậu quay đầu nhìn Phương Vân Dật, lạnh lùng hỏi: “ Là cậu làm?”

Con khủng hoảng qua đi, Phương Vân Dật dần dần bình tĩnh trở lại, không chút sợ hãi nào nhìn cậu, chậm rãi đứng lên: “ Là em.”

Cậu thẳng thắn trả lời, không hề do dự một chút nào, cũng không hề mượn cớ này nọ giải vây cho bản thân mình.

Phương Vân Dật nói: “Thế thì đã sao? Anh ta quá lảm chửi là một món đồ chơi của anh thôi, không có chuyện anh sẽ thích anh ta, sớm muộn gì cũng có ngày anh chửi chán thôi, chẳng lẽ, anh muốn vì chuyện này mà trở mặt sao?”

Máu mũi cậu vẫn còn chảy, hơn nữa trên mặt còn có vết xanh vết tím, khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp không hề tỳ vết của cậu giờ phút này nhìn rất thú vị.

Phương Nhược Thần cắn răng: “Anh ấy không phải đồ chơi, mà là người tôi yêu.”

Phương Vân Dật nở một nụ cười, trong mắt đầy vẻ châm chọc: “Sao có thể chứ, anh lại yêu người thế này sao?”

“Đây là chuyện của anh, không cần cậu quản.” Phương Nhược Thần không muốn tiếp tục bàn cãi chuyện này với cậu nữa, chỉ vào người đàn ông trên giường: “Cậu biết rõ mấy ngày nay anh vất vả tìm kiếm anh ta, thế mà cậu tìm được rồi lại lén mang giấu trong phòng mình còn hành hạ anh ta? Cậu làm vậy, không sợ.... khiến anh thất vọng sao? Nếu không phải thái độ hôm qua của cậu là lạ, kiếm người hầu hỏi cho rõ, sợ rằng chuyện này còn bị

giấu nhem đi. Nếu anh không phát hiện ra, có phải cậu định mãi mãi gạt anh không?”

“Là thế thì sao, mà không phải thì sao?” Trong ánh mắt Phương Vân Dật thoát nhìn như không hề lung lay khi bị vạch trần, cậu nhìn Phương Nhượng Thần, chậm rãi nói: “Anh thích anh ta, nhưng em cũng vậy, tại sao anh có thể quang minh chính đại chơi đùa anh ta, còn em thì sao chỉ có thể lén lút chứ? Rõ ràng em là người đầu tiên nhắm trúng anh ta, dù gì thì anh ta cũng phải là người của em, cho dù anh thích thì cũng không thể một mình chiếm lấy anh ta được!”

Máu tươi chảy xuống tây trang đậm màu của cậu, vết máu lan tràn ra, nhìn rất chói mắt, nhưng cậu mặc kệ không thèm quan tâm.

Cổ nén xúc động đi qua đánh nhau với Phương Vân Dật, Phương Nhượng Thần chỉ vào cửa, lạnh lùng nói: “Cậu, cút đi, vĩnh viễn đừng quay về đây nữa.”

Phương Vân Dật khó có thể tin được: “Vì một món đồ chơi như thế, mà anh đuổi em đi?”

(Kaze: sao giống. ....v)

“Anh ấy không phải đồ chơi.” Phương Nhượng Thần nói: “Mà là vợ anh.”

Cậu nói không lớn tiếng lắm, nhưng mỗi một câu đều hết sức rõ ràng, âm thanh hữu lực đâm thẳng vào tai Phương Vân Dật.

Sắc mặt Phương Vân Dật tái nhợt lại: “Anh thật sự muốn đuổi em đi?”

“Còn phương pháp khác nữa là giết chết cậu.”

Phương Nhượng Thần trả lời chắc như đinh đóng cột, cơ thể Phương Vân Dật lao đảo một cái, chăm chú nhìn theo cậu: “Ban đầu ba đã không cần em, bây giờ đến lượt anh cũng không cần em?”

Phương Nhượng Thần chỉ lạnh lùng nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Phương Vân Dật cười thê lương: “Xem ra, em đi tới đâu cũng đều khiến người ta ghét đến đó. ....”

(Kaze: về đây em nuôi anh T^T....)

Vừa dứt lời, cậu xoay người, lao đảo đi ra ngoài.

Phương Nhượng Thần nhìn bóng lưng cậu, môi mấp máy, nhưng cuối cùng lại không thể nói ra được câu nào. Cậu vẫn không có cách nào có thể tha thứ cho việc làm lần này của Phương Vân Dật. ....

Trận xung đột này vô cùng kịch liệt, nhưng kết thúc cũng nhanh, nội dung đoạn đối thoại tất nhiên là một chữ anh cũng không bỏ sót nghe hết vào tai, chỉ là biểu cảm của anh vẫn ngây ra như cũ. Phương Nhượng Thần ôm anh vào lồng ngực mình, cười khổ: “Vì anh, tôi và tiểu Dật cãi nhau đến nỗi đoạn tuyệt luôn rồi, anh vẫn không có chút phản ứng nào sao?”

Lăng Thịnh Duệ dường như hơi mệt mỏi, anh nhắm mắt lại.

Phương Nhượng Thần xoa xoa đầu tóc của anh: “Thôi không sao, cuối cùng cũng tìm được anh rồi, ban đầu sau khi nghe Ni Kỳ nói anh bị bắt mang đi, tôi thật sự bị dọa muốn chết, sợ anh lại xảy ra chuyện gì đó, tôi phải người đi tìm anh, nhưng lục soát toàn bộ Sydney cũng không tìm được, kể cả Chu Dực bên kia phải thám tử tư bên nhà đi tìm cũng không có tung tích gì của anh, tôi gần như sắp tuyệt vọng luôn rồi, may mà anh không có chuyện gì. ....”

Cậu ôm chặt lấy anh, nội tâm mất mát trở nên vô cùng vui sướng vì tìm được cái mình muốn, cũng không để ý xem anh có nghe hay không, gần như là cậu tự lẩm bẩm một mình.

“Ni Kỳ sao rồi?” Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ cũng lên tiếng.

Phương Nhượng Thần sững sốt, cúi đầu xuống, nhìn anh một cái, xác định vừa rồi anh đang nói chuyện với mình thì cậu mừng rỡ như điên, vội vàng trả lời anh: “Nó không sao.”

Người này cuối cùng cũng phản ứng lại với cậu, không hề xem cậu như không khí, khiến cậu có cảm giác như bay bổng trên trời.

(Kaze: chỉ được thúc nói chuyện thôi mà... anh làm quá...-_-)

“Người kia không làm nó bị thương chứ?” Lăng Thịnh Duệ tiếp tục hỏi.

“Không có, người đó rất có lương tâm, chỉ đánh ngất nó thôi.”

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, còn trong lòng Phương Nhượng Thần thì tràn đầy vui mừng nhìn anh, ánh mắt đầy chờ mong, nhưng sau khi hỏi xong hai câu, Lăng Thịnh Duệ lại tiếp tục trầm mặc.

Nhất thời Phương Nhượng Thần có cảm giác chẳng khác nào thất vọng.

Ngực dâng lên cảm giác chua lét như acid chế vào, người đàn ông này..... thà quan tâm tới đứa nhỏ mới quen biết mấy ngày cũng không chịu phản ứng lại với cậu, thật là bất công.

Chỉ là bức thì cứ bức, chứ cậu không dám nổi giận.

Chú ý tới bánh mì và sữa đặt ở đầu giường, Phương Nhượng Thần hỏi: “Anh đang đói bụng à?”

Qua một hồi, Lăng Thịnh Duệ mới nhẹ nhàng gạt đầu, sống chung mấy với nhau được một thời gian, kỳ thực ấn tượng của Phương Nhượng Thần đối với anh đã tốt lên rất nhiều rồi, vừa này không phản ứng lại cậu, là do anh rất có ác cảm với Phương Vân Dật, cho nên mới đem hết cơn oán giận trong người mình phát tiết hết lên Phương Nhượng Thần.

Phương Nhượng Thần nói: “Tôi đi gọi đầu bếp làm cơm cho anh ăn nhé.”

Không đợi anh trả lời, Phương Nhượng Thần cẩn thận để anh lại giường, rồi lập tức xuống giường, vội vội vàng vàng ra ngoài.

Cậu vừa ra khỏi phòng thì Lăng Thịnh Duệ đã lập tức ngồi bật dậy, lấy tốc độ nhanh nhất mặc áo sơ mi vào, rồi cẩn thận đi ra đến cửa. Lúc này trời đã khuya, người hầu của Phương gia hầu như đều đã ngủ hết, phòng khách không có lấy một người, Lăng Thịnh Duệ hít sâu một hơi, đợi đến khi Phương Nhượng Thần vào nhà bếp thì anh lập tức đi xuống lầu.

Ra được khỏi nhà họ Phương, anh vận dụng hết tất cả sức lực của mình, một hơi chạy trên đường lớn, khi chạy đến một con ngõ nhỏ, anh lập tức rẽ vào núp đằng sau thùng rác..

Đợi gần mười giây sau, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng bước chân.

“Chết tiệt, tại sao lại không thấy?” Âm thanh lo lắng của Phương Nhượng Thần truyền tới, cậu đứng một lát rồi quay đi.

Lăng Thịnh Duệ lắng tai nghe tiếng giày vang lên bên ngoài, tiếng tim đập nhanh theo nhịp bước chân cậu, anh sợ mình bị phát hiện ra, nên rúc vào bên trong, đột nhiên đụng phải một vật thể mềm mại nào đó.

Anh vô thức quay đầu lại, vừa lúc đối mặt với hia tia sáng yếu ớt âm u, khiến anh bị dọa đến xém kêu ra tiếng, bình tĩnh nhìn kỹ lại, mới phát hiện đó là ánh sáng của đôi mắt.

Đèn đường không thể rọi được đến đây, mà ngõ nhỏ thì lại rất u ám, không nhìn ra được đó là ánh mắt của vật thể gì, đợi đến khi vật đó cúi đầu phát ra tiếng gầm gừ, anh mới xác định được, nó là chó hoang. Hơn nữa, nghe giọng nó, hình như không hoan nghênh lắm với vị khách không mời mà tới này....

Trán anh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hiện Phương Nhượng Thần còn đang ở gần bên, anh không thể chạy ra ngoài, cũng không thể phát ra âm thanh lớn nào, nếu không thì sẽ như kim củi mười năm đốt trong một giờ mất.

Làm sao bây giờ?

Trong lúc anh tự hỏi, thì một trận đau đớn từ cẳng chân phải truyền đến, Lăng Thịnh Duệ hừ nhẹ một tiếng, cố gắng không phát ra tiếng kêu nào, anh cắn chặt răng, xuất ra một đám vào đầu con chó hoang kia, con chó liền rên lên một tiếng nức nở, nhưng không nhả ra, ngược lại còn ngoạm chặt hơn.

Đau đớn càng lúc càng nhiều, nhưng Lăng Thịnh Duệ không muốn để Phương Nhượng Thần phát hiện ra mình, nên không dám làm ra động tác mạnh bạo nào, chỉ có thể đánh những nắm đấm vô nghĩa vào người con chó hoang, nhưng anh không ngờ rằng, khuỷu tay của mình lại đụng trúng thùng rác phía sau.

Thùng rác gần như trống rỗng nghiêng ngã một hồi, đổ trên mặt đất, vang lên tiếng kêu nặng nề giữa đêm khuya vắng lặng.

Phương Nhượng Thần còn chưa đi xa nghe được âm vang lập tức chạy tới, khi nhìn rõ được tình huống đang diễn ra thì thiếu chút nữa giận điên lên.

“Chó chết! Cút ngay!”

Hét lớn một tiếng, Phương Nhượng Thần hướng một đá con chó hoang, như ý thức được nguy hiểm, con chó lập tức buông chân anh ra, nhanh nhẹn trốn về phía sau, nhưng không hoàn toàn tránh thoát được, nó gánh một phần của cú đá vào người, thút thít tập tễnh trốn vào sâu trong ngõ nhỏ.

Lạnh lùng nhìn sang hướng nó chạy thoát một thoáng, rồi Phương Nhượng Thần ngồi xổm xuống bên cạnh anh, lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Lăng Thịnh Duệ không nói chuyện, hai bàn tay bịt chặt vết thương bên chân phải mình, chỗ đó máu tươi đang ồ ạt chảy ra ngoài.

Phương Nhượng Thần đau lòng cực kỳ, đưa tay muốn ôm chặt lấy anh, thì Lăng Thịnh Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên: “Không! Thả tôi đi đi! Cầu xin cậu....”

Lời cầu xin của anh khiến tim Phương Nhượng Thần như bị hàng ngàn cây đao cắt vào, người đàn ông này rốt cuộc hận cậu đến mức nào? Giờ phút này đây lại cầu xin cậu nhưng mà cậu thả anh đi, thì ai tha cho cậu đây?

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 10: Chương 10

“Chân anh bị thương rất nghiêm trọng, trước tiên về nhà xử lý vết thương đã, con chó lúc này không biết có mắc bệnh dại hay không nữa, để tôi gọi bác sĩ tới khám rồi tiêm cho anh vac-xin phòng ngừa.” Phương Nhược Thần lạnh lùng nói, cậu không có ý định để anh phản kháng, cúi xuống mạnh mẽ bế anh lên ôm vào lòng.

Biết cầu xin cũng vô dụng, Lăng Thịnh Duệ không giãy dụa, anh chỉ tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Phương Nhược Thần không nói nữa, ôm anh đi về nhà.

Về đến Phương gia, Phương Nhược Thần lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân của mình, không quá mười phút bác sĩ đã mang dụng cụ y tế của mình đến nơi.

Quá trình xử lý vết thương vô cùng rắc rối và hành hạ người ta, chỉ là khử độc miệng vết thương thôi mà đã khiến người Lăng Thịnh Duệ đỏ đầy mồ hôi lạnh. Một bên Phương Nhược Thần chăm chú nhìn anh, một bên nắm chặt tay anh, sắc mặt tái nhợt.

Sau khi cẩn thận chữa vết thương trên đùi cho anh xong, bác sĩ liền nhanh chóng tiêm cho anh vac-xin phòng ngừa chó dại.

Sau khi tất cả đã xong xuôi, Lăng Thịnh Duệ gần như là sức cùng lực kiệt, toàn thân không còn chút sức nào dựa vào sofa cả mắt anh cũng lười mở ra.

Phương Nhược Thần tiễn bác sĩ xong, mới quay lại bế anh lên, trở vào phòng ngủ.

Đến khi thân thể cảm nhận được độ mềm mại của nệm giường thì Lăng Thịnh Duệ đột nhiên mở mắt ra, cảnh giác nhìn cậu.

Mới đầu Phương Nhược Thần còn cảm thấy ngỡ ngàng, sau thì lập tức phản ứng được, cậu cười khổ: “Đừng lo, anh ngủ trước đi, tôi sẽ không làm gì anh đâu.”

Bộ dáng anh, dường như đang thở phào nhẹ nhõm.

Nội tâm Phương Nhược Thần đau khổ không thôi.

Người đàn ông này đến giờ, vẫn không hề tin tưởng cậu. ....

Thật sự đã quá mệt mỏi rồi, Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp. Phương Nhược Thần nhẹ nhàng bước xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt một cái, rồi lập tức quay về giường.

Thật cẩn thận kéo Lăng Thịnh Duệ vào lòng mình, đầu Phương Nhược Thần chôn sâu vào cổ anh, an tâm nhắm mắt lại.

“Ừm. ....”

Dường như có chút khó chịu, Lăng Thịnh Duệ nhẹ giọng kháng nghị.

Sợ làm anh thức giấc, Phương Nhược Thần đành thả lỏng cái ôm ra.

Kim đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, thế nhưng Phương Nhược Thần vẫn tỉnh táo, không hề buồn ngủ chút nào.

Hình như đã vài ngày không tắm, mùi vị trên người anh có hơi khó ngửi, hơn nữa còn thêm cả thuốc sát trùng y tế hòa trộn lại, có chút... gay mũi. Nhưng Phương Nhược Thần lại chôn chặt ở cổ anh, tham lam hít lấy mùi hương trên người anh, cậu nhắm mắt lại, ý cười trên mặt không thể nào giấu nổi.

Mãi cho đến rạng sáng, Phương Nhược Thần mới đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày này, hầu như ngày nào cậu cũng thấp thỏm không ngủ đủ giấc được, nhưng hôm nay, cậu lại vô cùng an tâm mà thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại, đã là buổi trưa rồi.

Người này vẫn chưa tỉnh lại, vẫn như cũ an tĩnh nằm ngủ trong lòng cậu, khóe môi Phương Nhược Thần cau lên, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc mềm mại của anh.

Động tác đó lại khiến Lăng Thịnh Duệ tỉnh giấc, anh mắt tự nhiên tránh đầu ra một chút.

“Xin lỗi, làm anh tỉnh giấc.” Phương Nhượng Thần vội vàng thu tay lại.

Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra, nhưng lại cảm giác đầu choáng mắt hoa, hôm qua gặp nhiều chuyện như vậy khiến cho cả người anh đau nhức khó nhận được, tuy rằng ngủ cũng lâu, nhưng so với trước đó thì hiện giờ còn mệt mỏi hơn.

“Anh đói à, ăn cái gì không?” Phương Nhượng Thần hỏi.

Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cho dù không muốn cũng phải ăn một chút gì đó đi, dạ dày của anh không được tốt, không thể nhịn đói.”

Ngửi khí Phương Nhượng Thần ôn nhu vô cùng, nhưng không chừa cho anh một khoảng để cự tuyệt nào, Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu ra khỏi phòng, rồi mới nhìn cánh cửa đờ ra.

Bữa sáng là món há cảo hấp anh thích ăn nhất, nhưng anh lại không có chút hứng thú nào để ăn, chỉ là dưới sự dụ dỗ, ép buộc của Phương Nhượng Thần, anh đành miễn cưỡng ăn mấy miếng, mà cảm giác cũng không khó chịu cho lắm.

Phương Nhượng Thần ngồi bên cạnh anh, tươi cười nhìn anh.

Sau khi ăn xong, Lăng Thịnh Duệ nhìn Phương Nhượng Thần: “Thả tôi đi đi.”

Nụ cười trên gương mặt Phương Nhượng Thần vẫn không mất đi: “Anh có thể đi đâu? Đây chính là nhà anh mà.”

Lăng Thịnh Duệ không bao giờ.... trốn tránh đường nhìn của cậu nữa, anh nhìn chằm chằm vào cậu: “Phương Nhượng Thần, cậu làm vậy là có ý gì? Cho dù cậu có nhốt tôi ở đây, thì có ý nghĩa gì? Cường cầu không có kết quả tốt đâu, cậu làm vậy, chỉ càng khiến tôi thêm ghét cậu thôi.”

Giọng anh không lớn, nhưng ngôn từ lại rõ ràng đến đáng sợ.

Phương Nhượng Thần không nói gì, nụ cười trên mặt dần dần mất đi.

Đây là lần đầu tiên người đàn ông này dùng giọng điệu đó nói chuyện với cậu.....

Thấy cậu không có phản ứng, Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới, tự ý xoay người xuống giường, hướng cửa phòng đi tới.

Phương Nhượng Thần kéo anh lại, Lăng Thịnh Duệ muốn thoát khỏi tay cậu, nhưng một chút cũng không được, chỉ là anh vẫn không bỏ cuộc, tay kia nắm chặt lấy cổ tay của Phương Nhượng Thần cố sức tách tay cậu ra.

Bộ dạng ôn nhu trong mắt Phương Nhượng Thần chậm rãi trôi đi.....

Lăng Thịnh Duệ ngang bướng muốn tránh khỏi xiềng xích của cậu, thậm chí còn dùng chân đá cậu, nhưng Phương Nhượng Thần lại không né đi, ngay cả mi cũng không nhàn lấy một cái.

Lăng Thịnh Duệ cắn răng lại, vốn anh bị bệnh mới khỏi, thì làm gì có nhiều sức lực đây? Chưa tới mười phút thì anh đã thở hổn hển rồi, Phương Nhượng Thần nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng trắng bệch của anh thì có chút không đành lòng, thẳng thắn ôm lấy anh. Đột nhiên bị ôm lấy khiến Lăng Thịnh Duệ sùng sốt, rồi lập tức phản kháng lại.

Phương Nhượng Thần thể nhưng không quan tâm tới, nắm chặt hai tay anh, đặt anh xuống giường, cố sức lấp kín môi anh.

Lăng Thịnh Duệ cắn chặt răng, lại bị cậu dùng đầu lưỡi ép buộc mở ra, bắt được lưỡi anh lập tức cuốn chặt lấy, bắt đầu hôn điên cuồng.

Lăng Thịnh Duệ có cảm giác như mình sắp bị nuốt lấy, hô hấp cũng cực kỳ khó khăn, mà sức lực cơ thể cũng không còn bao nhiêu nữa, rất nhanh anh không thể động đậy được.

Phương Nhượng Thần tham lam xâm chiếm đôi môi anh, lý trí đã sớm bị cậu vứt ra sau đầu rồi, cậu vốn chỉ định dùng phương pháp này khiến anh bình tĩnh lại, nhưng mà hiện giờ, cổ dục vọng bị cậu cực lực giấu kín ở nơi sâu nhất trong tim đã phá vỡ tuyến phòng thủ, tràn ra ngoài như nước vỡ đê mất rồi.

Tay cậu nhanh nhẩu tiến vào áo sơ mi của anh, xoa lấy thân thể thanh lãnh nhưng vẫn mềm dẻo như ngày nào của anh, tay kia thì nhanh chóng cởi cúc áo của mình.

Đợi đến khi cậu cởi được áo của mình xong, bắt đầu cởi đồ của anh thì bỗng nhiên nhận thấy có gì đó không đúng, động tác ngừng lại.

Ngẩng đầu lên, Lăng Thịnh Duệ đang nhìn cậu, trên mặt không có biểu cảm gì.

Lửa dục đang cháy của Phương Nhượng Thần lập tức tan đi, cậu do dự một lát mới gian nan thu tay về.

Yên lặng mặc đồ vào, Phương Nhượng Thần ngồi bên giường, đầu cúi thấp xuống.

“Xin lỗi...” Một lát sau, cậu mới nhỏ giọng nói.

Lăng Thịnh Duệ lặng thinh nhìn trần nhà, sau đó ngồi bật dậy, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình, Phương Nhượng Thần nghe được âm thanh, quay đầu lại nhìn anh, nhất thời bị cảnh tượng làm cho ngây ngốc cả ra.

(Kaze: đừng vội mừng, anh Hoàn là một ví dụ điển hình đó:v)

“Sao anh lại...”

Lăng Thịnh Duệ không nói chuyện, một cái lại một cái chậm rãi cởi áo ra.

Động tác của anh rất chậm, Phương Nhượng Thần nhìn ngực và bụng của anh dần dần bại lộ ra ngoài, ánh mắt không dời đi lấy một phân.

Rất nhanh Lăng Thịnh Duệ cởi xong áo của mình, tiếp đó là cởi tới dây lưng.

Não bộ Phương Nhượng Thần hiện đang trống rỗng, Lăng Thịnh Duệ dụ nhân quá rồi, khiến cậu hầu như không còn khả năng tự hỏi nữa.

Lăng Thịnh Duệ cởi thắt lưng ra, đưa đến tay cậu.

Phương Nhượng Thần nhìn anh, rồi lại nhìn dây lưng, không hiểu gì hết.

Lăng Thịnh Duệ cũng không nói, chỉ mỉm cười nhìn cậu.

Phương Nhượng Thần dùng thời gian lâu sau mới hiểu được ý của anh, chỉ thiếu chút là nhảy cẫng lên: “Anh có ý gì?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, chậm rãi nói: “Hai anh em các người không phải rất vui với trò này sao?”

Nụ cười mỉm của anh biến thành cười nhạt: “Cậu giữ tôi ở đây, không phải là chỉ vì muốn cơ thể này thôi sao, nếu cậu đã muốn thì tôi cho cậu chơi đùa, cũng không phải chuyện cao cả gì cả. Theo tôi, thì cậu và Phương Văn Dật hoàn toàn không có gì khác nhau, chỉ là cậu ta sẽ không dối trá như cậu, cũng không nguy trang thành người tử tế như cậu thôi.”

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhưng Phương Nhượng Thần nghe ra sự giận giữ của anh.

Phương Nhượng Thần nhìn chằm chằm vào dây lưng trên tay mình, gắt gao siết chặt, sắc mặt tức giận đến khó có thể tin được, cuối cùng lại hóa thành hư vô.

“Đừng như vậy.... anh biết rõ tôi sẽ không đối xử với anh như vậy mà.” Phương Nhượng Thần đau khổ nói.

Lăng Thịnh Duệ khinh bỉ nhìn cậu, sau đó mới cực kỳ thả lỏng nhả ra từng từ một: “Tôi... Không.... tin.... cậu.”

Thái độ của anh so với trước đây, có thể nói là nghiêng trời lệch đất, Lăng Thịnh Duệ của trước đây, vào tình huống này, chỉ có thể giả vờ một chút, sau đó là bắt đầu đi tiếp nhận cậu, nhưng mà, Lăng Thịnh Duệ của hiện tại, ánh mắt so với khi đó, là hoàn toàn biến thành một con người khác

Lạnh, không hề có một chút tình cảm nào....

Sắc mặt Phương Nhượng Thần dần dần trắng bệch như anh, cậu hé miệng, nhưng phát hiện mình lại không biết phải nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 11: Chương 11

Phương Nhượng Thần nắm chặt tay.

Tôi không tin cậu....

Bốn chữ đơn giản thốt ra từ miệng người đàn ông đó, cứ vậy hoàn toàn phủ nhận cậu. nỗi khổ của cậu, những nỗ lực phấn đấu cải thiện của cậu, người này hoàn toàn không thấy được. Cuối cùng thì Phương Nhượng Thần cũng hiểu, trong mắt anh cậu vẫn mãi mãi mang hình bóng của lần đầu hai người gặp nhau, cái bóng hình của một thiếu gia kiêu ngạo, vô tình, tàn nhẫn và vô cùng đáng ghét. Từ khoảnh khắc lần đầu tiên chạm mắt nhau, anh đã khoắc luôn cho cậu cái hình dáng đó rồi....

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, cởi quần áo của mình ra.

“Cậu hẳn là khỏe lắm, mà sao tôi lại gầy yếu thế nhỉ.” Lăng Thịnh Duệ chậm rãi cởi đi quần lót của mình: “Để tôi nói cho cậu biết nguyên nhân nhé, mấy

hôm trước tôi có cùng một thanh niên khác làm tình. Chúng tôi còn làm rất điên cuồng nữa, sau đó thì nơi đó của tôi bị thương rất nghiêm trọng, còn chảy rất nhiều máu. Tiếp đó tôi được đưa tới bệnh viện, làm phẫu thuật, mà người ta cũng không cho tôi ăn tằm bậy gì nhiều, cho nên mới biến thành thể này này.”

Phuong Nhựt Thần kinh ngạc, không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, nhưng người biểu tình trên mặt anh lại rất thản nhiên, một chút hoang mang cũng không có.

Lời anh nói, là sự thật.....

Phuong Nhựt Thần xanh mặt, đứng bật dậy: “Sao anh có thể làm vậy với chính mình. ....”

(Kaze: hem sao đâu ạ! 3... chông thúc hết mà, không có bậy bạ đâu mà lo ~)

“Ý cậu là tôi đê tiện đúng không?” Lăng Thịnh Duệ nở một nụ cười, một nụ cười vô cùng xán lạn: “Tôi cũng cảm thấy mình rất đê tiện, rõ ràng ngày trước vẫn luôn tốt cơ mà, tại sao bỗng dưng một ngày đột nhiên bị một đám thanh niên các người xem như đồ chơi ném qua ném lại, kể cả con trai ruột tôi cũng không dám đi gặp, cậu nói coi, tôi hiện tại có bao nhiêu dơ bẩn, có bao nhiêu ti tiện?”

Không! Anh không bẩn, cũng tuyệt không đê tiện!

Trong lòng Phuong Nhựt Thần reo vang lên câu nói đó, chỉ là ánh mắt của anh vẫn bình lặng như nước, khiến cho cậu không thể nói được gì.

Lăng Thịnh Duệ không nhìn cậu, nhỏ giọng tự lẩm bẩm: “Rốt cuộc thì tôi sống trên đời này có ý nghĩa gì chứ, chết đi không phải tốt hơn sao? Tại sao phải sống. ....”

Về mặt anh có chút mơ màng, giống như chuyện anh nói vừa rồi không phải là chuyện sinh tử, mà chỉ đang nói về một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể nào đó, Phuong Nhựt Thần nghe vào mà chấn động, người đàn ông đó, thế mà lại nghĩ đến chuyện chết! Anh ta rõ ràng muốn chết đi!

Làm sao anh ta có thể có suy nghĩ đó trong đầu chứ!

“Chẳng lẽ anh thật sự đau khổ đến thế sao?” Phuong Nhựt Thần đau đớn nhìn anh: “Đau khổ không thể chịu nổi, thậm chí còn nghĩ đến chuyện tự kết liễu cuộc đời mình?”

Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng nói: “Đúng, tôi thật sự rất muốn chết, nhưng mà, tôi không yên tâm về tiểu Hạo, nó đã không còn mẹ, không thể không có cha nữa. ....”

“Được rồi!” Phuong Nhựt Thần ngắt lời anh: “Tôi xin anh đừng nói nữa. ....”

Lăng Thịnh Duệ thần thờ ngâm miệng lại.

Phuong Nhựt Thần chỉ ra ngoài cửa phòng, sắc mặt trắng hơn cả tờ giấy, tựa như trút cạn sức lực nói: “Nếu anh thật sự muốn rời khỏi đây, vậy thì anh đi đi.”

(Kaze: “anh cứ đi đi. .... quên lời rồi!”)

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, trong mắt toàn là nghi ngờ.

“Cậu thật sự thả tôi đi?”

Phuong Nhựt Thần thê lương gục đầu xuống: “Anh đi đi, tôi không cần anh nữa, anh muốn đi đâu thì cứ việc đi.”

Lăng Thịnh Duệ không dám tin vào việc cậu dễ dàng buông tha cho mình như vậy, nhưng mà đối phương đã nói rồi thì anh cũng không cần phải do dự nữa, cầm lấy áo sơ mi, cẩn thận bước xuống giường.

Anh vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Phuong Nhựt Thần, sợ đối phương lại đột nhiên bắt anh về, rồi mới nói với anh rằng, chỉ vì muốn đùa giỡn với anh nên mới nói lời đó thôi. Chỉ là, anh đã lùi ra xa rồi, mà Phuong Nhựt Thần vẫn không hề có chút động tĩnh gì, chỉ sụp bả vai ngồi trên giường, cũng không hề nhìn anh, chỉ mãi cúi đầu.

Xem ra cậu ta thật sự thả mình đi. ....

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ mừng rỡ như điên, anh xoay người, lập tức chạy ra khỏi cửa.

Đến khi anh chạy gần tới cánh cửa thì Phuong Nhựt Thần đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Nếu anh không có chỗ nào để đi, thì có thể. ....”

Cậu còn chưa nói xong, anh đã không chút do dự chạy thẳng ra ngoài, đến cả đầu cũng không hề quay lại.

Phuong Nhựt Thần cười khổ, dù biết là anh sẽ không thể nghe được, nhưng cậu vẫn cố thấp giọng nói cho xong câu nói của mình: “Nếu anh không có chỗ nào để đi, thì có thể quay trở lại đây.”

Sau khi nói xong, cậu đau đớn nhắm mắt lại, trượt dần khỏi mép giường, ngồi phịch xuống sàn nhà.

(Kaze: lại đây em thương T^T)

Kaze: tạm bãi bai anh Thần đi, chúng ta qua nam thần tiếp theo:3, đào hoa quá cũng khổ:v:v

Lăng Thịnh Duệ chạy như điên cả quãng đường, từ nhà họ Phương chạy sang con đường đối diện, đợi đến khi thật sự không thể chạy nổi nữa, anh mới dừng lại, đỡ lấy cây cột điện, giữ lấy cơ thể mình, anh hôn hên hít từng ngụm khí. Lúc này anh mới phát hiện ra, bởi vì chạy trốn quá nhanh, mà mình vẫn chưa mang giày vào, cứ thế chân trần rời khỏi nhà họ Phương.

Chiếc áo sơ mi cũng tuột xuống khỏi bả vai, nửa người trên hầu như không mặc gì hết.

Mấy người đi ngang qua, khi nhìn tới anh đều khinh bỉ tránh sang một bên.

Một trận gió lạnh thổi qua, anh rùng mình một cái. Bây giờ là mùa đông, hơn nữa còn chuyển mùa, nhiệt độ hiện rất thấp, Lăng Thịnh Duệ vội vàng mặc áo sơ mi vào, nhưng cũng phải run lên vì lạnh.

Thế này không hay, sẽ cảm mất.....

Lăng Thịnh Duệ sờ sờ túi quần, trước đó anh có bỏ mấy trăm đồng tiền vào đây, đó là vì trước khi trốn khỏi Đức Duy Hoàn thì để đề phòng khẩn cấp, anh lén lấy từ trong ngăn kéo cửa hắt ra.

Tiền vẫn còn đây, Lăng Thịnh Duệ đến cửa hàng quần áo gần nhất, dưới ánh mắt quái dị của cô nhân viên anh chọn mua một chiếc áo khoác ấm áp, và một đôi giày thể thao, sau khi mặc xong, anh ra khỏi cửa hàng, ở ven đường bắt một chiếc taxi, rồi đưa địa chỉ trạm xe lửa cho tài xế.

Sau khi mua vé xong, Lăng Thịnh Duệ an tâm ngồi trong phòng đợi chờ xe lửa tới.

Trong lúc mua vé, anh không biết mình phải đi đâu cả, khi người bán vé hỏi thì anh xoay người nhìn thời gian biểu dán trên vách tường, không chút nghi ngại chọn một chỗ nào đó, cho đến khi anh phát hiện ra được thì, thành phố đó cách xa chỗ này hơn phân nửa lãnh thổ Trung Quốc rồi.

Anh bắt đầu cảm thấy do dự, nhưng như vậy cũng tốt, rời khỏi đây càng xa càng tốt, mấy người đó sẽ không thể tìm được mình. ....

Lăng Thịnh Duệ nhìn đồng hồ treo trên tường, chuyến tàu sắp tới cách càng ngày càng gần rồi, uể oải trên mặt rồi cuộc cũng lộ ra được một nụ cười nhạt.

Xe lửa đến trạm, luôn luôn bình tĩnh như Lăng Thịnh Duệ lại chen vào đám người dành quyền kiểm vé đầu tiên, khi lên xe, anh tìm một chỗ khuất trong góc ngồi xuống, rồi mới an tĩnh nhìn ra phòng cảnh bên ngoài.

Mãi cho đến lúc xe khởi động, cũng không có chuyện gì phát sinh, không ai tới bắt anh lại, cũng không kẻ nào làm phiền tới anh, nội tâm thấp thỏm của Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng thả xuống, thoát khỏi thành phố này, khiến cả người anh nhẹ nhàng hẳn ra, giống như mớ xiềng xích trên người đã được tháo gỡ xuống.

Không còn bị dằn vặt nữa, không còn bị xâm phạm nữa, cũng không bao giờ..... tiện sống nhờ vào người đàn ông nào nữa.

Anh, cuối cùng cũng được tự do.....

Cái ý nghĩ này khiến nội tâm anh mừng rỡ, niềm vui này là kể từ ngày hơn mười năm trước Lăng Hạo ra đời đến nay là anh cảm thấy vui nhất, ngồi ở chỗ của mình, anh ngo ngắc nhìn ra cửa sổ, rồi đột nhiên nhớ lại.

“Chú à, không sao chứ?” Không biết qua bao lâu, giọng nói sợ hãi của người bên cạnh vang lên.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu lau nước mắt, rồi lập tức quay qua, vị trí trống bên người không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nữ sinh trẻ tuổi.

Lăng Thịnh Duệ cười cười: “Xin lỗi, làm cô bé sợ rồi, vừa nãy có chuyện tôi không kiểm được.”

Cô gái đưa khăn giấy cho anh: “May quá, hồi nãy còn nghĩ chú.. có hơi kỳ quái.” Nghĩ nghĩ, cô nàng tìm một từ ngữ uyển chuyển hơn để nói.

Lăng Thịnh Duệ nhận khăn giấy, có chút ngượng ngùng lau nước mắt trên mặt mình đi.

“Cảm ơn.” Anh cười nói.

Cô nàng kinh ngạc nhìn anh, sau đó đột nhiên đỏ mặt quay đầu đi, nhưng ánh mắt vẫn không kiềm nén được len lén nhìn lại. Mặc dù trên mặt người này có vết thương nhạt, nhưng mà vẫn đẹp trai quá đi.....

“Không, không cần cảm ơn đâu.” Cô gái nhỏ giọng nói, đầu lưỡi đột nhiên không chịu nghe theo sự điều khiển của cô.

Cô nói xong, cũng không nói thêm gì nữa, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không phải người nói nhiều gì. Vì vậy hai người đều im lặng.

Lăng Thịnh Duệ nhìn quang cảnh bên ngoài, khỏe miệng vẫn thản nhiên mỉm cười, cô nàng vốn chỉ len lén nhìn anh, nhưng lại phát hiện anh không hề quan tâm tới, thế là không thèm che giấu nữa, quang minh chính đại ngắm nhìn anh.

Ngơ ngác nhìn chằm chằm gương mặt anh, cô gái càng lúc càng hồi hận, tại sao không chịu chụp hình lại chứ.

“Phải rồi, chú định đi đâu?” Qua thật lâu sau, cô gái mới lấy hết dũng khí hỏi Lăng Thịnh Duệ.

Anh suy nghĩ, cuối cùng thì mình định đi đâu? Chính anh cũng không nhớ nổi cái tên phức tạp trên tấm vé xe lửa nữa, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Rời khỏi chỗ này.”

Thiếu nữ chớp mắt nhìn anh, có hơi không hiểu anh đang nói gì.

Anh cũng không giải thích, mà cũng không quay đầu, không hề nhúc nhích nhìn khung cảnh đang bay vù vù trước mắt mình.

Áng mây đen trên trời cuối cùng cũng dần dần tản đi, vài ngày không chiếu sáng cuối cùng mặt trời cũng lộ ra khỏi đám mây đen. Ánh dương đầu tiên xuyên qua màn mây chiếu rọi khắp nơi, vào lúc mùa đông thế này nó ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 12: Chương 12

Kể từ lúc khởi hành đã sắp sửa gần hai mươi bốn tiếng, buổi chiều ngày thứ hai Lăng Thịnh Duệ mới tới được địa điểm trên vé.

Từ trong không gian âm u của khoang xe lửa bước ra, ánh nắng chói chang đâm thẳng vào mắt khiến anh phải híp mắt lại, và đồng thời quang cảnh hiện ra trước mắt anh, là một thành phố vô cùng phồn hoa. Nơi đây so với thành phố G anh sống coi bộ sung túc hơn nhiều, cũng hào hứng hơn.

Định vị phương hướng từ trước tới nay của Lăng Thịnh Duệ không được tốt lắm, ngay lúc ra khỏi xe lửa chưa bao lâu anh đã bị khung cảnh rậm rạp của các tòa nhà kiến trúc lẫn trong đường xá xa lạ làm cho choáng váng, loay hoay nửa ngày, anh mới phát hiện ra mình chỉ đang lòng vòng ở cùng một nơi mà thôi, anh không còn cách nào khác, đành ghé vào sạp báo gần nhất mua một tấm bản đồ địa phương để xem.

Trên người anh không có nhiều tiền, đồ mặc giày dép và vé xe lửa đã nuốt mất của anh gần hết số tiền, sau khi mua bản đồ xong, trên người anh chỉ còn vòn vẹn một trăm tám mươi đồng tiền thôi.

Tại thành phố phồn hoa tấp nập vàng này, vật giá đương nhiên cao đến ngất người, liên tục vào hỏi mấy cái khách sạn, anh không còn đường nào đành phải bỏ ý định nghỉ lại ở khách sạn một đêm. Tất cả tiền trên người anh, cho dù bỏ hết để thuê một căn phòng thấp kém nhất một đêm cũng không đủ nữa.

Suy nghĩ một hồi, anh quyết định đầu tiên là phải kiếm một công việc ở thành phố này đã.

Nhưng, tốn mất của anh cả một buổi chiều cũng không có thu hoạch gì, đại đa số đều ngại thuê người đứng tuổi, hoặc là công việc không hợp với anh, chỉ có một lần trong buổi phỏng vấn vào chỗ mát xa, anh bị lời hay ý đẹp của chủ lừa cho mơ mơ màng màng, thiếu chút nữa là ký luôn hợp đồng, đợi đến khi người ta giới thiệu đến phần công tác cho anh nghe thì anh mới vỡ lẽ, nơi này chính là một trại mại dâm!

(Kaze: mấy nàng còn từ nào hay hay không???)

Mặt trời dần ngả về Tây, Lăng Thịnh Duệ mệt đến không nhúc nhích nổi nữa.

Toàn thân anh vẫn chưa hồi phục lại như cũ, còn có ngồi trên xe lửa hết hai mươi bốn tiếng, anh ngủ ít nhất mấy tiếng, nên giờ phút này đây anh chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa thôi.

Không có chỗ dừng chân, anh đành phải tìm một công viên kế bên, ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi. Bữa tối của anh là tìm đại một quán thức ăn nhanh để giải quyết, còn tối thì hẳn phải ngủ ngoài trời rồi. Có mấy người lưu lạc giống anh trong công viên, họ chia cho anh mấy tờ báo, tạp chí, còn anh thì chia lại cho họ bánh mì để trả ơn.

Cái lạnh ban đêm rất buốt, anh rúc vào ghế dài, cho dù có cố gắng thu nhỏ chu vi người lại, anh vẫn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Chỉ là tối nay anh ngủ rất ngon, không gặp bất cứ cơn ác mộng nào, nửa đêm cũng không tỉnh dậy, đợi đến khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, thì cả người phần chấn lạ thường.

Cùng một ngày, cuối cùng anh cũng tìm được một công việc làm công.

Công việc này cũng rất đơn giản, chỉ việc phát tờ rơi quảng cáo cho một khu vui chơi giải trí dành cho du khách mới mở cửa thôi.

Vất vả mới làm xong công việc, hiển nhiên là do anh rất chăm chỉ rồi, mặc dù chỉ là phát tờ rơi rất đơn giản, nhưng anh lại làm rất nghiêm túc, khuôn mặt

luôn luôn giữ nụ cười thành thật và ôn hòa, mà nụ cười của anh thì từ trước giờ vẫn là giả trẻ không cường lại nổi, cũng vì vậy có không ít du khách nữ “Đặc biệt” chú ý đến anh.

Bởi vì là ngày đầu khai trương, mà còn có hàng hóa mang nhãn hiệu nước ngoài, chủ của khu giải trí mở một cuộc mua bán, mời riêng một nữ ca sĩ có danh tiếng rất lớn cùng với người mẫu nam nhanh chóng leo lên được ví trí người mẫu hàng đầu quốc tế làm người đại diện.

Việc này là do anh nghe lỏm được từ mấy cô nữ sinh đang điên cuồng cả lên, với việc này Lăng Thịnh Duệ chỉ cười cười, anh không hứng thú với mấy chuyện này, chuyện anh muốn biết nhất là, chừng nào mình mới được ra về.

Ngay lúc sắp tới thời gian cắt băng khánh thành thì hai Đại minh tinh cuối cùng cũng tới rồi. Giữa đoàn ký giả và du khách đông nghịt, một chiếc xe đưa xa hoa hướng cánh cửa lớn của khu giải trí chạy tới, cảnh tượng đó có thể gọi là tiến vào biển người. (*)

(* tui thật sự thì không hiểu câu này lắm. ... vừa edit vừa nghe nhạc:v:v)

Đại bộ phận du khách đều ngẩng nhìn ngôi sao lớn, Lăng Thịnh Duệ tất nhiên trở nên cô đơn hiu quạnh, vì vậy, đang chờ để phát tờ rơi tiếp, anh cuối cùng cũng bị sự náo nhiệt bên đó thu hút.

Tuy rằng cách rất gần, nhưng hai bên rìa đều bị người đứng chắn lại, Lăng Thịnh Duệ miễn cưỡng chỉ có thể nhìn được một chút, bởi vì đường cũng có dài ngắn, di chuyển hết sức thông thả, chờ đến khi chiếc xe vào được thì mọi phía đột nhiên hô hoán lên. Đối với trình tự sự việc như thế, Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, nên bị âm thanh điếc tai xung quanh làm cho choáng váng.

Khoa trương quá.....

Quá trình cắt băng khánh thành đương nhiên là anh không thấy được, mà anh cũng không thấy có gì hứng thú, nhìn gương mặt thất vọng của một nữ sinh bên cạnh, Lăng Thịnh Duệ cười hỏi: “Nếu cô muốn đi xem thì đi đi, để xấp tờ rơi lại đây, tôi phát giúp cho.”

“Thật không ạ?” Nữ sinh vui đến nỗi xém chút nhảy dựng lên.

Lăng Thịnh Duệ cười: “Thật.”

Nữ sinh dùng tư thế đại hiệp chấp tay trước ngực, rồi cười khẽ một chút, trong mắt là nỗi cảm kích vô cùng: “Chú thật sự là một người tốt bụng, để trả ơn, con mời chú ăn mà lại nóng!”

(* Kaze: lại thêm cái que gì nữa đây????)

Giống như sợ anh sẽ đổi ý, cô nói xong liền nhanh chóng chuyển hết đám giấy sang tay anh rồi phóng đi không hề nhìn lại.

Nhìn bóng dáng cô gái, Lăng Thịnh Duệ không còn gì để nói, cười lắc đầu. quả nhiên, người trẻ và người có tuổi khác nhau một trời một vực mà....

Chỉ là, cô gái đi chưa được bao lâu, thì nhân viên phụ trách quản lý đã tới tìm anh, muốn anh đến chụp hình chung với hai vị Đại minh tinh kia, Lăng Thịnh Duệ nghe xong, thì càng hoảng sợ, vội vàng từ chối: “Không, tôi chỉ đến để làm công thôi, sao cậu lại để tôi đến đó? Không được đâu, cậu tìm người khác đi.”

Người phụ trách là một người trẻ tuổi, chạy tới đầu đầy mồ hôi, nên đối với lời cự tuyệt của anh thì càng toát mồ hôi, cậu lo lắng nói: “Không có cách nào hết, giám đốc điều động tìm mấy người có điều kiện tương đối chụp chung, chú lớn lên đẹp vậy, nếu không đi, để tổng giám đốc phát hiện ra, không phải con chết chắc rồi sao.”

“Nhưng mà....” Lăng Thịnh Duệ có chút lo lắng.

“Không có nhưng gì hết, chú nhanh lên!” Người quản lý không nhịn được nữa: “Để cảm ơn chú giám đốc của con tặng cho chú gấp ba tiền lương, chú chỉ việc chụp hình chung với họ thôi mà, không có gì phiền phức hết.”

Lăng Thịnh Duệ không thể từ chối được nữa, không còn cách nào khác phải đồng ý, nhìn sắp tờ rơi trong tay mình: “Được, nhưng mấy cái này.... Tờ rơi này....”

Đối phương giật lấy sắp tờ rơi trên tay anh: “Cái này chú không cần lo, để con giúp chú phát, bây giờ chú phải nhanh lên nào, đừng lằng nhằng nữa.”

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên, anh và mấy người khác được phân công chụp chung tại dải băng khánh thành, đứng bên cạnh nữ ca sĩ và ngài tổng giám đốc, Lăng Thịnh Duệ vừa vịn đứng bên cạnh người nữ ca sĩ kia, anh tò mò liếc nhìn một cái, sau đó lập tức quay đầu đi, đến cả diện mạo của người mẫu nam anh cũng chưa kịp xem lấy một cái.

Đã chuẩn bị xong một tư thế hoàn hảo, nhưng không biết là ai ở phía sau đụng trúng anh, khiến anh nhất thời không đứng vững được, lao đảo về phía trước, tuy miễn cưỡng không ngã sấp xuống nhưng bộ dáng chật vật vô cùng.

“Anh bị sao vậy? Đứng cũng không vững được nữa.” Thợ chụp hình ở một bên đã chuẩn bị nhấn nút, ngẩng đầu lên, có chút tức giận chỉ trích nói.

“Xin lỗi, vừa rồi có người đụng trúng tôi.....” Lăng Thịnh Duệ vội vàng đứng thẳng lại, xấu hổ xin lỗi.

Anh vừa nói xong, đã có cảm giác có một ánh mắt quái dị quét lên người anh, anh vô thức quay đầu lại, đối mặt với một gương mặt cực kỳ quen thuộc.

Người mẫu nam cao gầy đứng bên cạnh cô ca sĩ kia, thế mà lại là Chu Tường!

Hóa ra cậu chính là người mẫu quốc tế mà người chủ trì đã nói tới!

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ biến sắc, mà trên mặt Chu Tường cũng có chút kinh ngạc nhìn anh, vốn là nụ cười trên khuôn mặt nay cứng lại một chút.

Lăng Thịnh Duệ vô ý thức muốn bước xuống đài, thế nhưng thợ chụp hình đã dự liệu trước, sợ anh lại làm ra trò gì nữa nên lạnh lùng cho anh một cái nhìn cảnh cáo, khiến anh bị khựng lại tại chỗ, mà Chu Tường ban đầu vốn kinh ngạc thì cũng quay đầu đi, không nhìn anh nữa.

Thái độ hời hợt của đôi phương khiến cho Lăng Thịnh Duệ thờ phào nhẹ nhõm hẳn.

Có thể là, Chu Tường đã quên anh rồi. ....

Lộ ra một nụ cười cứng nhắc, Lăng Thịnh Duệ máy móc làm theo hướng dẫn của thợ chụp hình, chuẩn bị tư thế.

Sau khi chụp xong, Lăng Thịnh Duệ lập tức bước xuống khỏi đài. Mà Chu Tường cũng không đuổi theo, cậu vẫn đang mỉm cười trả lời phỏng vấn, dường như không hề để ý chuyện anh bỏ đi, Lăng Thịnh Duệ trở lại cửa khi giải trí, tâm tình khẩn trương dần bị anh ép xuống, sau đó anh cầm lấy tờ rơi, tiếp tục phát từng tờ một.

Anh cúi đầu, tận lực kéo thấp vành nón xuống, không cho người khác thấy được mặt mình. Anh vốn tưởng đến thành phố này rồi thì sẽ thoát được những ký ức đen tối kia, thoát đi sự đeo bám của những thanh niên trẻ tuổi kia, nhưng anh thật không ngờ ngày thứ hai đặt chân tới đây, anh lại gặp ngay Chu Tường.

Coi bộ, không thể cư trú ở chỗ này nữa rồi. ....

Anh âm thầm nghĩ ngợi, chờ lấy được tiền công hôm nay rồi sẽ rời khỏi đây ngay

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 13: Chương 13

Sau khi xong việc, Lăng Thịnh Duệ đến phòng tài chính để lấy tiền lương của mình.

Bởi vì chỉ là làm công tạm thời, cho nên tiền cũng không được nhiều, nhưng quản lý đã hứa là tăng gấp ba tiền lương cho nên số tiền cũng gọi là tương đối, Lăng Thịnh Duệ xác nhận số tiền một hồi, rồi mới bỏ đi.

Vừa mới rời khỏi cổng khu giải trí chưa được bao lâu, thì phía sau lập tức có người gọi anh: “Lăng thúc.”

Giọng nói quen thuộc. ....

Thân thể anh cứng lại một chút rồi bước đi nhanh hơn, giả bộ như không hề nghe thấy người phía sau đang gọi.

“Chờ một chút.” Người đằng sau cũng tăng tốc độ theo.

Lăng Thịnh Duệ không dám quay đầu lại, thẳng thẳng chạy luôn.

Tiếng bước chân phía sau cũng càng lúc càng nhanh, người đó cũng đang chạy theo anh.

Hai ngày nay trải qua quá nhiều chuyện, hơn nữa cả ngày hôm nay anh cũng làm việc, cho nên từ đầu tới chân đều mệt rã cả người, còn sức đâu mà chạy nữa chứ? Chẳng bao lâu đã bị đuổi theo, ngăn chặn lối đi của anh.

“Sao anh lại làm bộ không nhận ra tôi?” Chu Tường tháo chiếc kính râm trên mặt ra, nhú mắt nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu: “Cậu nhận sai người rồi.”

Chu Tường nở một nụ cười, nhướn mày nói: “Tôi nhận sai ai cũng chắc chắn không nhận sai anh.”

Lăng Thịnh Duệ không nói gì.

“Sao anh lại...lưu lạc tới đây?” Chu Tường đánh giá anh từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút kỳ quái: “Còn nữa, sao trông anh, nghèo quá vậy. ....”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, cười khổ nói: “Xem ra tôi trốn tới đâu cũng không thoát được các người..”

Chu Tường cũng chỉ trầm mặc một lát, rồi ngay lập tức thay đổi trọng tâm câu chuyện, hỏi anh: “Không phải anh với anh tôi... À Chu Dực ở chung sao? Có phải hai người xảy ra chuyện gì không?”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới, nhìn xuống con đầu đốn khi cái tên khiến anh đau lòng được nhắc đến: “Cậu có thể nào không cần nhắc lại tên người này được không?”

Chu Tường miễn cảm bắt được nỗi đau khổ trong mắt anh thoáng qua, cũng không hỏi tiếp vấn đề này nữa, ngược lại quan tâm tới tình huống của anh hơn.

Quần áo trên người anh vô cùng bẩn, đôi giày thể thao dưới chân anh hoàn toàn không không hợp với bộ đồ tũn tũn, Chu Tường khéo léo hỏi: “Tài chính của anh có phải có chút khó khăn không?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, nhưng cũng không phủ nhận, anh im lặng.

“VẬY, anh có muốn...”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của cậu.” Lăng Thịnh Duệ biết trước cậu sẽ nói gì, anh không chút khách khí ngắt ngang lời cậu: “Bây giờ với tôi cũng không tệ, mong cậu đừng quấy rầy tôi nữa, tôi có bản hàn cơ nào cũng không cần người khác thương hại.”

Chu Tường không còn gì để nói.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, mặt không đổi sắc: “Cũng xin cậu tránh xa tôi một chút, không nên quấy rối tôi nữa.”

Anh không chút khách khí bày tỏ ra, và cũng rất bất ngờ là không chừa chút mặt mũi nào cho Chu Tường cả, và cũng thẳng thắn kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa của cả hai.

Sau khi nói xong, anh đi vòng qua Chu Tường, đến đầu cũng không thèm ngoái lại.

Mà tiếng bước chân cũng không thấy vang lên, nỗi thấp thòm trong ngực Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng thả xuống.

Coi bộ, Chu Tường đã hiểu chuyện hơn so với trước đây rồi....

Vừa rời khỏi khu giải trí, anh cũng không đến trạm xe lửa mua vé xe ngay. Anh đơn giản tính toán lại một chút, tiền dư trên người hôm nay cũng không nhiều, anh chỉ có hơn ba trăm đồng mà thôi, nếu như thật sự mua vé xe, thì còn tiền ăn phải tính sao, hầu như là phải trút hết tiền trên người anh rồi. Nghĩ nghĩ, anh vẫn quyết định ngủ ở đây mấy hôm vậy, cứ ở lại chỗ này làm công vài ngày đi, mà tên đại minh tinh Chu Tường kia sau khi xong vụ này, biết đâu sẽ không tới đây nữa.

Nghĩ thông suốt xong rồi, Lăng Thịnh Duệ không còn lo âu nữa, anh bình tĩnh hơn nhiều.

Buổi tối vẫn ngủ trong công viên nọ, chỉ là trời hôm nay lạnh hơn so với hôm qua nhiều, Lăng Thịnh Duệ rút người lại, ngủ còn ngon hơn cả hôm qua nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau, anh trở lại ao nước hôm qua rửa mặt xong thì quay lại khu giải trí để làm việc.

Chỉ là, đãi ngộ với anh của tên nhân viên chính thức khác xa hoàn toàn so với ngày hôm qua, nếu như hôm qua là nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường thì hôm nay lại vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn chủ động đến gần anh nữa, khiến anh cảm thấy kỳ lạ, rồi sau đó, người ở bộ phận nhân sự trực tiếp đến gặp anh, nói là biểu hiện trong công việc của anh rất tốt, cho nên đề bạt anh lên làm nhân viên chính thức.

Lăng Thịnh Duệ vì được coi trọng mà cảm thấy hơi hoảng sợ, nhưng lại lập tức hiểu ra được đây tuyệt đối là trò quỷ của Chu Tường, khiến sắc mặt anh khó coi vô cùng.

Anh quyết định từ chối, mà người kia lại không thèm để ý vẫn cứ tiếp tục khuyên bảo anh hãy ở lại đây làm.

Ban đầu anh còn nghiêm túc từ chối, nhưng càng về sau thì càng im lặng, công việc này với anh mà nói, là một cơ hội khó tìm được, nếu như bỏ qua thì chưa chắc đã tìm được công việc nào thích hợp hơn, như vậy chắc chắn anh sẽ trở thành kẻ lưu lạc mất, hơn nữa, nếu như đồng ý công việc này thì đó cũng là do anh tự mình kìm ra đồng tiền mà....

Lăng Thịnh Duệ do dự một lúc lâu, cuối cùng mới gạt đầu, nhận công việc này.

Sau đó là phần chi tiêu cho bộ phận công nhân, bởi vì được làm nhân viên chính thức cho nên anh cũng có thể ở trong ký túc xá, chỉ là anh thuộc vào diện “Tình huống đặc biệt”, cho nên là một mình anh một gian phòng, để không bị người khác chú ý, Lăng Thịnh Duệ không hỏi gì cả, chỉ yên lặng vào ở.

Vài ngày đầu, sắp xếp công việc cũng coi như ổn thỏa, mà Chu Tường cũng không thấy xuất hiện nữa. Để gây thiện cảm với quản lý và đồng nghiệp, ngày nào anh cũng làm việc đến có thể nói là bán sức lao động, tới nào sau khi về ký túc xá anh cũng không còn chút sức lực động đậy nào, mỗi lần đều tắm rửa xong là lên giường ngủ ngay.

Mặc dù là thế, nhưng anh rất hài lòng với trạng thái hiện tại của mình, rất đầy đủ.

Anh dần dần thích ứng được với cuộc sống như vậy.

Ngay ngày thứ bảy làm việc ở khi giải trí, Chu Tường vẫn chưa từng xuất hiện cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện.

Buổi tối ngày hôm đó, lúc Lăng Thịnh Duệ tan ca, vẫn giống như bình thường quay về ký túc xá, nhưng lại bị quản lý bộ phận gọi lại: “Chờ chút.”

Lăng Thịnh Duệ quay đầu: “Xin hỏi Còn chuyện gì nữa không?”

Đối phương nở nụ cười thần bí nhìn anh: “Hôm nay có một vị khách đặc biệt tới, muốn tham quan chỗ này, cho nên vất vả cho anh rồi, anh dẫn cậu ta đi dạo đi.”

“Khách đặc biệt?”

Lăng Thịnh Duệ nhũn mày, hoàn toàn chưa phản ứng lại được thì vị khách kia đã tự động đi ra, đứng bên cạnh quản lý, mỉm cười nhìn anh.

Sau khi nhìn thấy được rõ ràng dung nhan người khách đó rồi, thì nụ cười trên mặt Lăng Thịnh Duệ lập tức tan thành mây khói.

Cậu thanh niên đẹp trai dáng người cao gầy kia, không phải Chu Tường thì còn ai vào đây?

“Chính là cậu ấy.” Quản lý cười cười: “Tôi nghĩ hẳn là anh cũng nhận ra cậu ta đúng không, lần trước hai người có chụp hình chung rồi đó, nên nhiệm vụ hiện giờ của anh là dẫn cậu ta đi mua sắm, và làm quen với cái phương tiện trò chơi ở đây.”

“Kaze: có 1 trò chơi không cần làm quen mà anh Tường vẫn chơi được.v.v)

Lăng Thịnh Duệ định từ chối thẳng thừng, nhưng lại để ý đến nụ cười của quản lý, trong ánh mắt còn chứa một tia uy hiếp, khiến anh đành cắn răng gật đầu.

“Vây, làm phiền rồi.” Chu Tường giả bộ khách khí nói.

Nhìn ý cười đùa dai trong ánh mắt cậu, Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy đau dạ dày thôi.

Lúc này đã qua giờ đóng cửa rồi, nên theo lẽ thì các phương tiện trò chơi đều phải được ngắt điện hết, nhưng vì để phục vụ cho vị khách “Đặc biệt” này, thì khu giải trí vẫn hoạt động như bình thường.

Bầu trời đầy sao sáng, và khung cảnh ánh sáng của khu giải trí khiến nó giống như là tranh cổ tích của thiếu nhi vậy.

Dưới ánh trăng lằng lảnh, thế mà Lăng Thịnh Duệ lại nghĩ đến một vấn đề: một mình một người chơi hết khu giải trí lớn thế này, mà khi không có khách nhưng vẫn hoạt động như bình thường, vậy giá tiền có tăng không?

“Thế này thì, ngài hướng dẫn viên thân mến, xin hỏi là anh định đưa tôi đi đâu trước?” Chu Tường đứng cạnh anh, cười hi hi nhìn anh, nửa đùa nói.

Mặt Lăng Thịnh Duệ không biểu tình gì chỉ chỉ cái tàu lượn không xa phía trước, thần nhiên nói: “Đi cái đó trước.”

Chu Tường nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, lập tức nhắm mi lại: “Tàu lượn?”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

Chu Tường nhún vai: “Được rồi, vậy đi nó trước đi.”

Buổi tối bay vòng vòng trên trời, thế mà chỉ có hai người, khiến không khí có chút cổ quái. Không có bất kỳ tiếng hét chói tai của người thứ ba nào, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù vút qua, ngay lúc đạt tới điểm cao nhất, mọi phương hướng đều bị đảo lộn hết cả, bầu trời như bị hàng ngàn ánh sao đâm nát dưới chân vậy, loại cảm giác này thật kỳ diệu, khiến Lăng Thịnh Duệ quên luôn cả việc sợ hãi, hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Chỉ là, đợi khi xuống được tới mặt đất thì chân Lăng Thịnh Duệ như nhũn cả đi.

Cả thế giới đều là một vòng tròn. ....

Anh đầu choáng mắt hoa, đến đứng cũng không vững, Chu Tường liền nhanh tay đỡ lấy anh thì bị anh né ra, đi tới bên góc thùng rác, nôn thốc nôn tháo.

Chu Tường dùng hết sức mỉm môi mình lại, cố gắng nhịn cười, cậu đi đến phía sau anh không nói chuyện.

Sau khi Lăng Thịnh Duệ nôn xong thì hai chân đã mềm nhũn đi.

“Sao rồi, anh không sao chứ?” Chu Tường quan tâm hỏi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, trong lòng luống cuống vô cùng, anh nói là đi tàu lượn, thật ra là để “Trừng phạt” Chu Tường một chút, nhưng mà cái phương

thức “Đồng quy vu tận” này của anh hình như không chút tác dụng nào nhĩ. ....

Nhìn nụ cười tươi rói của chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt, Lăng Thịnh Duệ bắt lực đỡ trán.

Sao mình lại kém cỏi thế này. ....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 14: Chương 14

Nghỉ ngơi được một lúc rồi thì đầu óc quay vòng của anh cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, Lăng Thịnh Duệ lại dẫn Chu Tường đi chơi chỗ khác trong khu giải trí.

(Kaze: khu giải trí... làm tui nhớ khu giải trí 3D trong khủng bố cổ sự quá đề

~)

Mặc dù lúc đầu là không tình nguyện, nhưng dần dà, Lăng Thịnh Duệ cũng đắm chìm trong đó. Cũng lâu rồi, cuộc sống của anh vẫn bị giam hãm trong trạng thái trầm trọng, khiến tâm anh lao lực quá độ, dù thấy khu giải trí quá mức ngây thơ, nhưng sau khi chơi một hồi, thì tâm trạng đã buông lỏng ra rất nhiều.

Giương mặt vô cảm của Lăng Thịnh Duệ dần dần tự động hiện ra nụ cười thần nhiên.

Chu Tường vẫn luôn luôn chú ý tới anh, người đàn ông này đứng trong bóng đêm trông càng gầy hơn, tái nhợt hơn, vẻ mặt anh cũng lạnh lùng hờ hững hơn nữa.

Chú ý tới ánh nhìn của cậu, Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại nhìn cậu: “Sao vậy?”

Chu Tường lắc đầu: “Không có gì.”

Lăng Thịnh Duệ nhũn mày, nhưng không nói gì, Chu Tường chỉ chỉ cái đu quay cao chọc trời nói: “Chúng ta lên đó ngồi đi.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn theo hướng ngón tay cậu đang chỉ, ánh mắt hơi chần chờ.

“Cái đó... Hay thôi đi.”

“Tại sao?”

“À....” Nửa ngày anh vẫn không nói lên được lý do là gì.

Chu Tường ôm cánh tay, nhướn mày nhìn anh.

Đối diện với ánh mắt cười như không cười của cậu, Lăng Thịnh Duệ càng quẫn bách hơn, anh không muốn nói ra nguyên nhân không muốn ngồi trên đu quay là bởi vì không muốn cùng cậu ngồi chung trong một không gian nhỏ hẹp, mà còn đi lên cao nữa, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia là anh liền thấy hoảng hốt, nhưng cái loại lý do này, khiến anh phải nói thế nào đây?

Nửa ngày mà Lăng Thịnh Duệ cũng không chịu trả lời, mà Chu Tường cũng rất có kiên nhẫn chờ anh mở miệng.

Thực sự là không thể chịu đựng được biểu tình cười như không cười đó của cậu được nữa, Lăng Thịnh Duệ hết cách đành phải đồng ý: “Được rồi.”

Chu Tường mỉm cười, rồi đột nhiên nắm lấy tay anh, trước khi anh kịp phản ứng đã kéo anh về phía trước: “Chúng ta đi thôi.”

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ hoảng sợ, anh vô thức muốn rút tay về, đối phương nắm cũng không quá chặt, lực đạo cũng vừa đủ, nhưng anh lại không thể nào thoát ra được. Lăng Thịnh Duệ bị động bị kéo đến đu quay, cửa đóng lại, đu quay bắt đầu rời khỏi mặt đất.

Lăng Thịnh Duệ đành phải ngồi xuống.

Hai người ngồi cùng với nhau, đều không nói chuyện.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, cảnh toàn thành phố dần hiện ra toàn bộ trong mắt anh, ánh sáng màu hồng ngọc, chiếu sáng rọi cả một vùng trời, ở thành phố phồn hoa này, được ánh đèn chiếu sáng hệt như ban ngày.

Chu Tường vẫn còn nắm chặt tay anh, lòng bàn tay áp lên mu bàn tay vô cùng ấm áp, Lăng Thịnh Duệ vẫn luôn chờ cậu buông tay ra, nhưng đôi phương vẫn cứ dơ ra không chịu buông, dần dần, Lăng Thịnh Duệ cũng không kim chế được.

“Cậu có thể buông thay tôi ra không?” anh nhỏ giọng nói.

Chu Tường không nói gì, chỉ mỉm cười với anh, nhưng vẫn buông tay ra.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng rút tay về, rồi mới đứng dậy, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện.

Ý cười trong mắt Chu Tường càng sâu sắc hơn.

“Đã lâu không gặp, anh thay đổi nhiều rồi.” Cậu nói.

Trong mắt Lăng Thịnh Duệ hiện lên một chút đau thương, nhàn nhạt nói: “Mọi người ai cũng vậy thôi.”

“Vậy anh nghĩ tôi cũng thay đổi?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, giờ phút này đây, cậu một thân tây trang màu xám, khỏe miệng vẫn là ý cười thân thiện, ánh mắt ôn hòa mà biếng nhác, cơ thể cũng cường tráng hơn trước kia, lúc trước là một thiếu niên lúc nào cũng có gương mặt u buồn thì giờ đây lại thắm đậm hương vị người trưởng thành.

(Kaze: chúc mừng Tường ca dậy thì thành công:3)

Ánh đèn trong khoang có chút mờ ảo, vây quanh gương mặt của thiếu niên trước mặt khiến nó đẹp đến mức người ta không dám nhìn thẳng. Lăng Thịnh Duệ tránh đi: “Cậu thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi chỗ nào?” ý cười trong mắt cậu càng nhiều.

Lăng Thịnh Duệ không nói.

Chu Tường dường như rất chấp nhất nhìn chằm chằm anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Qua một hồi lâu, Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng mở miệng: “Trở nên... vô cùng đáng ghét.”

Chu Tường nhún nhún vai.

Vòng quay đã đi được phân nửa, đang chuẩn bị quay ngược xuống lại.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nhớ tới một vấn đề, mấy tháng trước Chu Tường đã tạo ra một số tin tức không được hay cho lắm, tuy rằng kết quả là không giải quyết được gì, nhưng cũng không thể trong một thời gian ngắn đã lấy lại được lòng fan mà còn dưới thân phận ngôi sao quốc tế nữa, ấy vậy mà giới truyền thông lại không có một chút phản ứng nào.

Do dự một hồi, anh chần chừ nói: “Lúc trước cậu đã đi đâu vậy? Sao chỉ mới chớp mắt mà....”

Chu Tường cười cười: “Ý anh muốn nói là, sao tôi còn mặt mũi nào xuất hiện đúng không?”

“Tôi không có ý này.” Lăng Thịnh Duệ hơi ngượng ngừng đáp.

“Haha, cái này phải cảm ơn anh tôi, à không phải, là Chu Dục mới đúng. Anh ta đã ép buộc tòa soạn báo phải sửa lại vài lời, hiện giờ tôi căn bản là một ngôi sao bị hại bởi đám nhà báo lá cải không có lương tâm.” Giọng điệu của Chu Tường pha lẫn cả ý cười, nhưng trong ánh mắt lại lạnh đi: “Hơn nữa lần này về nước, tôi không còn lấy thân phận ca sĩ nữa, mà là người mẫu, mà công ty sớm đã chuẩn bị sẵn hết rồi, nên sẽ không làm ra chuyện gì không hợp ý nữa đâu.”

Lăng Thịnh Duệ hơi dăm chiêu: “Vậy thì tốt....”

Chu Tường thâm sâu nhìn vào anh: “Anh không cần quan tâm đến những chuyện phiền phức nào đâu, quan hệ của chúng ta, sẽ không có ai biết đâu.”

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu: “Chúng ta thì có loại quan hệ gì chứ?”

Anh nói rất nhỏ, vừa như trả lời lại Chu Tường, vừa như tự mình lầm bầm. Trong mắt Chu Tường hiện lên một tia khổ sở: “Anh có thể không hiểu lời tôi nói, nhưng anh tuyệt đối không thể phủ nhận chuyện đã xảy ra.”

Lăng Thịnh Duệ yên lặng.

Lúc đu quay hạ xuống điểm khởi đầu hai người vẫn trầm mặc lại, khi vừa bước xuống mặt đất, hai người liền đi tới nơi khác chơi, nhưng lại không nói chuyện với nhau nữa, nếu có cũng chỉ là câu đối thoại thông thường thôi, tâm tình Lăng Thịnh Duệ rõ ràng không được vui, Chu Tường hối hận mình đã nhất thời xúc động mà nhắc lại những chuyện cũ mất hứng kia.

Trò chơi cuối cùng là vòng quay ngựa gỗ, sau khi chơi xong, Lăng Thịnh Duệ cũng hết nhiệm vụ, anh lạnh nhạt nói mấy lời tạm biệt rồi xoay người bỏ đi.

Chu Tường gọi anh lại: “Chờ một chút.”

Lăng Thịnh Duệ quay lại: “Xin hỏi còn có chuyện gì nữa không?”

Ngữ khí xa lạ của anh, khiến trong mắt Chu Tường hiện lên một chút đau khổ, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười không tan: “Tôi nghĩ một chuyện, anh không thích hợp với công việc này”

Lăng Thịnh Duệ không hiểu ý cậu muốn nói gì, anh lắc đầu: “Tôi rất thích công việc này.”

Chu Tường gật đầu: “Vậy anh có nghĩ đổi phần công việc khác không?”

Lăng Thịnh Duệ nhún mày: “Tất nhiên là không.”

“Chỉ là, tám hình mấy ngày trước chúng ta chụp chung sẽ được đăng lên báo. ....” Chu Tường nói.

Ban đầu Lăng Thịnh Duệ không hiểu được hàm ý của cậu, khó hiểu nhìn cậu, nhưng rồi lập tức phản ứng lại được, sắc mặt khẽ biến, lúc chụp hình anh không hề nghĩ đến chuyện này, hiện giờ thế mà nó lại được đăng báo? Tuy anh không lên mạng, nhưng cũng biết hiện giờ internet rất phát triển, những tám hình quảng cáo chắc chắn sẽ bị bọn người Phương Nhượng Thần ở xa ngàn dặm phát hiện ra mất!

Lăng Thịnh Duệ nhăn mặt, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Chu Tường nhìn anh, do dự nói: “Nếu anh vì muốn tránh mặt Chu Dực nên mới trốn tới đây, vậy không chừng hiện giờ anh ta cũng biết rồi đó.”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới: “Ngày mai tôi phải nghỉ việc, rời khỏi chỗ này.”

“Nhưng anh mất việc rồi, thì sau này làm sao đây?” Chu Tường giả vờ lo lắng hỏi.

“Không sao hết, tôi sẽ đi tìm việc khác.” Lăng Thịnh Duệ nhàn nhạt nói, giọng điệu không che giấu được chút mất mát, xem ra anh thật sự rất thích công việc này.

“Có muốn tôi giới thiệu công việc khác cho anh không?” Chu Tường vẫn lo lắng hỏi han.

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, nhưng vẫn từ chối: “Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng không cần đâu.”

Chu Tường yên lặng không nói gì, Lăng Thịnh Duệ nghĩ rằng chuyện đó đã kết thúc rồi, ủ rũ trở về ký túc xá, ngày thứ hai anh lên bộ phận nhân sự làm đơn xin nghỉ việc thì được biết tối hôm qua Chu Tường đã làm đơn xin nghỉ giúp anh rồi, khiến anh không khỏi ngạc nhiên, rồi lập tức nổi giận, rõ ràng là chuyện của anh, sao người đó cứ thích xen vào thế?

Chờ đến khi anh quay về ký túc xá để dọn dẹp đồ đạc thì vừa vào cửa liền thấy ngay tên đầu sỏ đang ngồi cười tủm tỉm ở đầu giường, cười hỏi anh: “Đồ đạc tôi giúp anh dọn hết rồi.”

(Kaze: anh có điểm cái pantsu nào của thục hom? ~)

Lăng Thịnh Duệ lạnh mặt nói: “Cậu tới đây làm gì?”

Chu Tường vẻ mặt đơn thuần cười nói: “Giúp anh dọn đồ đó, chẳng phải anh muốn nghỉ việc sao?”

“Đây là chuyện của tôi.”

“Nhưng, tôi đã tìm cho anh công việc khác mất rồi.” Chu Tường nhướn mày.

“Tôi không cần cậu quan tâm, tôi tự giải quyết được.”

Chu Tường giả bộ không thấy được sắc mặt và giọng nói tức giận của anh: “Nhưng tôi lo cho anh, công việc bây giờ khó kiếm lắm, lỡ anh không tìm được việc thì phải làm sao?”

“Cái này cũng không phải chuyện của cậu.” Lăng Thịnh Duệ cắn răng nói.

“Lần trước ký kết hợp đồng nhân viên chính thức với khu giải trí này là ba năm, hiện giờ mới vài ngày anh đã xin nghỉ, điều này làm cho bộ phận nhân sự rất không hài lòng.”

“Vậy là có ý gì? Tôi cũng đâu phải ký hợp đồng bán thân.”

Chu Tường lấy ra một sấp giấy tờ từ đằng sau: “Lúc đầu ông ta không chịu phê duyệt, sau đó chính tôi phải đi năn nỉ, ông ta mới đồng ý ký tên, và sau này tôi có thể tự do mang anh theo.”

“Sao cậu có thể như thế chứ?”

“Không còn cách nào khác mà, tôi lo anh không tìm được việc thôi.” Chu Tường lộ ra khuôn mặt vô tội.

Lăng Thịnh Duệ cố gắng bình tĩnh lại: “Tôi không ký, nên hợp đồng này không có giá trị.”

Ý cười của Chu Tường càng ngày càng sâu, trong mắt còn lóe lên một tia cười giảo hoạt.

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên có dự cảm không lành.

Chu Tường cầm lấy một sấp giấy, lật tìm đến trang cuối cùng, chỉ vào chữ ký: “Nhưng, anh đã ký hợp đồng với công ty chúng tôi, nếu anh bội ước....”

Lăng Thịnh Duệ sững sốt một chút, chữ ký trên đó chính xác là chữ ký của anh, nhưng mà mình ký nó khi nào chứ?

“Cậu nói vậy, rõ ràng tôi.....”

Câu vẫn chưa kịp thốt ra, thì anh đột nhiên nhớ tới khi ký hợp đồng với nơi này, đối phương đưa ra một đồng giấy không ngừng giục anh điền vào, khiến cho anh trở nên mơ hồ, anh buồn bực, không phải chỉ là ký hợp đồng thôi sao, sao rườm rà thế, sau đó thì có vài giấy tờ anh còn chưa kịp đọc nội dung trên đó đã trực tiếp ý tên vào luôn.

Hóa ra tất cả đều là Chu Tường tính toán hết cả rồi!

Lăng Thịnh Duệ nắm chặt hai tay, oán hận nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười rạng rỡ của người kia, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chu Tường, không ngờ cậu lại dám làm ra chuyện này!”

Lời chỉ trích của anh, Chu Tường dường như không hiểu, cậu không giải thích được nhìn anh: “Tôi làm chuyện gì?”

“Tự cậu biết chứ.” Lăng Thịnh Duệ lạnh lùng đáp.

“Rốt cuộc là anh đang muốn nói gì? Tôi thật sự không hiểu ý của anh.” Ánh mắt của Chu Tường càng ngày càng vô tội, đáng vẻ xem ra rất đáng thương, nếu không phải đã quá hiểu cậu thì Lăng Thịnh Duệ thật sự rất có khả năng sẽ nghĩ mình đang thật sự trách oan cho cậu rồi.

Đối với việc giả vờ của Chu Tường, Lăng Thịnh Duệ không còn chút sức nào để cãi nhau với cậu, anh lạnh lùng nói: “Cậu đã có thể sử dụng thủ đoạn để tiện này bắt tôi ký hợp đồng, thì tôi cũng đương nhiên có thể bội ước, trên người tôi không có tiền, không cách nào bồi thường cho công ty cậu, nếu các người tố giác tôi, thì cứ việc bắt tôi vào tù đi.”

Nụ cười của anh rất thần nhiên, bộ dạng đó mang hàm ý có chết cũng không sợ.

Ý cười trên mặt Chu Tường một chút cũng không thay đổi: “Trên người anh không có tiền, nhưng anh có nhà.”

Qua một lúc Lăng Thịnh Duệ mới hiểu được hàm ý của cậu, nhất thời anh trở nên kích động hơn: “Cậu dám có ý nghĩ với nhà tôi?”

Chu Tường chia chia bản hợp đồng: “Không còn cách nào khác, trên hợp đồng có viết như thế mà.”

“Không được!” Lăng Thịnh Duệ kiên quyết từ chối: “Đó là nhà tôi, con tôi không có chỗ nào để đi cả, cậu không thể tịch thu căn nhà đó.”

“Vậy thì anh không nên bội ước.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, sắc mặt trắng bệch, Chu Tường thì vẫn mang bộ dạng đoán được hết mọi chuyện, cậu đã sớm tính toán hết cả kế hoạch rồi, chỉ việc ngồi chờ anh sa vào lưới thôi.

“Tôi...đồng ý với cậu.” Lăng Thịnh Duệ biết mình không còn đường để đi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tặc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 15: Chương 15

Ngoài dự đoán của anh là ngoại trừ bắt buộc anh nhận công việc này ra, thì Chu Tường cũng không đưa ra yêu cầu quá đáng gì. Dựa theo sự bày bố của Chu Tường, anh trở thành trợ lý riêng của cậu, phụ trách việc ăn, mặc, ở, đi lại, nói trắng ra là một người hầu tùy thân của cậu.

Công tác chủ yếu của Chu Tường là ở Châu Âu, cho nên hôm đó, khi hai người vừa về đến nhà đã được công ty điều đến Pháp.

Hai người ở đó được cấp cho nhà ở, tuy không rộng lắm, nhưng quang cảnh không tệ, cách cửa sổ không xa còn có cả sông nữa, khi mở cửa ra có thể

nghe được âm thanh nhộn nhịp của sóng biển, còn lúc trời nắng thì nó được ánh sáng khoác lên một màu vàng óng ánh, hơn nữa còn lồng vào đó là những tòa kiến trúc phong phú nơi đây, cảnh tượng này thật hấp dẫn mắt người.

Công việc của Chu Tường cũng không bận rộn lắm, ngoại trừ chụp hình riêng cho mấy tờ báo quảng cáo, thì còn lại là trình diễn trên sân khấu.

Khi không có công việc thì đại đa số thời gian Chu Tường đều loanh quanh ở khu giải trí, còn không là đến phòng tập thể hình. Lãng Thịnh Duệ đi bên cậu, trừ việc nấu ăn cho cậu hằng ngày ra, thì cũng nhẹ nhàng hảnh. Đặc biệt là Chu Tường cũng không có hành động ám muội nào với anh, chỉ là lâu lâu cậu sẽ quan tâm đặc biệt hơn, thì cũng không làm hành động nào khác nữa.

Điều này, khiến anh rất an tâm.

Bởi vì tính chất công việc, nên Chu Tường đều bốn ba ở khắp các quốc gia và thành phố, thế giới giải trí cũng khác nhau, cho nên trong đám thanh niên người mẫu xinh đẹp này, thì tỷ lệ đồng tính cũng cao hơn.

Người Âu Châu phong cách cởi mở, mà Lãng Thịnh Duệ lại đẹp trai như vậy rất được hoan nghênh, cho nên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các chàng trai khác, họ đều đến gần anh. Mỗi lần như vậy, anh đều rất khâm trọng, anh không biết tiếng Pháp, mà tiếng Anh cũng là trình độ có thể giao tiếp căn bản thôi. Cản trở của ngôn ngữ hơn nữa thiên tính của anh là luôn thân mật với người khác, khiến anh luôn bị hiểu lầm là có ý tứ với người ta, nên sau đó luôn tạo ra một chuyện tình xấu hổ.

“Đãi ngộ” như thế khiến anh rất đau đầu, mà cũng đồng thời khiến Chu Tường rất ghen tuông, cậu dần dần trở nên tùy hứng hơn, mỗi lần có người tới gần anh thì cậu luôn nghĩ biện pháp quấy nhiễu, cố ý ôm anh, làm ra động tác vô cùng thân mật, dùng hành động cho thấy rằng: Người đàn ông này là hoa đã có chủ. ....

Ngược lại, khi Chu Tường bị quấy rầy, cậu cũng lại dùng cách này để đối phó.

Đại đa số thì những người đó đều biết khó mà lui, nhưng cũng có không ít người quán lấy không dứt.

Một ngày, Chu Tường đang cùng một nữ đồng nghiệp chụp hình bìa cho một tạp chí.

Lãng Thịnh Duệ đứng ở ngoài, chờ Chu Tường chụp hình xong. Nhiếp ảnh gia là một người rất khó tính, yêu cầu rất cao, đối với mấy tấm hình chụp được vẫn không hài lòng, cứ mãi yêu cầu chụp lại, vốn dự định là kết thúc vào lúc tám giờ, nhưng quay qua quay lại đến mười giờ rồi vẫn chưa xong, tất cả mọi người đều không có cách nào tan tầm được, Lãng Thịnh Duệ cũng chỉ có thể chờ thêm.

Giữa lúc anh không thể nào chịu đựng được nữa thì có một thanh niên ngoại quốc cao gầy đi tới.

Cậu ta đi tới trước mặt anh, trên khuôn mặt đẹp trai hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nói với anh câu gì đó, Lãng Thịnh Duệ nghe không hiểu, nên không thể làm gì khác hơn là xấu hổ cười cười.

Ánh mắt mờ mịt của anh dường như khiến đối phương hiểu ra được cái gì đó, lập tức sửa lại tiếng Anh, rồi hai người bắt đầu đối thoại căn bản với nhau.

Lúc mới bắt đầu, Lãng Thịnh Duệ còn nghe hiểu được, nhưng càng về sau thì càng nghe càng mơ hồ. Ánh mắt người kia nhìn anh cũng càng ngày càng chây bồng.

Nụ cười trên mặt Chu Tường càng lúc càng cứng lại, sắp chuyển sang màu xanh luôn rồi.

Cuối cùng, thanh niên đột nhiên nắm lấy tay anh.

Lãng Thịnh Duệ theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng sức của đối phương rất lớn, cũng không để ý đến cơn tức giận của anh, mà Lãng Thịnh Duệ thì lại không dám làm lớn chuyện, sợ ảnh hưởng đến công tác của Chu Tường.

Đúng lúc anh không biết phải làm sao thì, Chu Tường – người kết thúc buổi chụp hình rất đúng lúc đuổi kịp lại đây, vừa nhìn thấy cảnh tượng này thì gương mặt lạnh dần lại.

Cậu đi tới phía sau Lãng Thịnh Duệ, vươn tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng gọi một tiếng honey, sau đó cúi mắt liếc lấy người thanh niên ngoại quốc kia.

Bình thường thì trò này khiến người khác khó chịu đều luôn tự biết đường mà lui, nhưng mà hôm nay người này lại vô cùng chấp nhất, không hề tự biết bỏ đi, ngược lại còn khiêu khích nhìn Chu Tường, trong mắt không hề che giấu ý nghĩ của mình, thậm chí dường như còn mang theo vài tia khinh bỉ nữa.

Tuy rằng tính tình Chu Tường trầm lặng hơn trước đây nhiều, nhưng vẫn bị chọc giận.

Lãng Thịnh Duệ thấy tình huống không được khả quan cho lắm, nên anh vội vàng ngăn cản Chu Tường: “Bỏ đi, Chu Tường, chúng ta về nhà.”

Tuy Chu Tường đang tức giận, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất đi lý trí làm ra chuyện to lớn gì, cậu lạnh lùng quét mắt nhìn người nọ rồi bị Lãng Thịnh Duệ kéo đi.

Về đến nhà, thái độ luôn luôn dịu dàng của Chu Tường với anh bỗng trở nên hờ hững hẳn.

Lãng Thịnh Duệ cảm thấy mình không có lỗi, nhưng biết mình lại gây ra phiền phức rồi, anh hơi chột dạ, sau khi về đến nhà thì tự động vào phòng mình

không đi ra nữa. Chu Tường vẫn không nói gì với anh, vẫn ở phòng khách chơi trò chơi, chơi suốt một đêm, thẳng đến sáng ngày thứ hai luôn.

Công việc của ngày hôm sau, vẫn là thực hiện ở chỗ chụp ảnh.

Khi đến lượt Chu Tường chụp hình thì thanh niên hôm qua lại tiếp tục quẩn lầy anh nữa.

Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn lảng tránh cậu ta, nhưng đôi phương không tiếp cận trực tiếp với anh, chỉ đứng ở gần đó, dùng ánh mắt cười như không cười dán chặt lên người anh.

Anh bị ánh mắt nóng như lửa của cậu ta làm cho cả người khó chịu.

Anh xoay người rời khỏi khu chụp hình, đến nhà vệ sinh.

Chỉ là, anh không nghĩ tới, người thanh niên đó lại đi theo sát bên anh.

Nội tâm anh hoảng loạn, vào ngay lúc anh bước vào, thì cậu ta liền bước ra chắn ở cửa.

Thanh niên nhẹ nhàng đóng cửa lại, khóa trái, sau đó nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ, trong mắt hiện lên tia cười nhưng lại không hề có ý tốt chút nào, cậu ta chậm rãi đi về phía Lăng Thịnh Duệ.

Sắc mặt anh khê biến.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16: Chương 16

Lăng Thịnh Duệ chậm rãi lùi về sau, thanh niên trẻ tuổi từ từ bước đến tiếp cận anh, lưng Lăng Thịnh Duệ đụng phải bồn rửa tay phía sau.

Nhất thời khiến anh hoảng hốt.

Thanh niên trẻ tuổi đã đi đến trước mặt anh, cúi đầu xuống nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ muốn né ra, nhưng tay đối phương lại lập tức khoác sang hai bên người anh, ngăn cản đường đi của anh.

“Xin hỏi cậu có chuyện gì không?” Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh hỏi.

Anh không còn đường để chạy nữa rồi.

Thanh niên nhìn anh, khoe miệng câu lên ý cười sâu sắc, đôi mắt sáng màu thâm thúy híp lại, gọi lên vài phần tà ác, và mùi phẫn chiểm đoạt.

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ càng lúc càng hoảng hơn.

Anh đã chuẩn bị tốt tâm lý để chiến đấu, nhưng mà đối phương chỉ vây anh lại giữa hai cánh tay mình thôi, không hề có ý định tiến thêm bước nào nữa.

“Tôi là Khắc Lý Tư.” Cậu ta nói.

“À, chào cậu.” Anh cứng nhắc cười cười.

Thanh niên tự xưng là Khắc Lý Tư hỏi: “Anh tên gì?”

Lăng Thịnh Duệ vừa định lên tiếng, nhưng lại vội vàng dừng lại. Người này không có ý tốt với mình, tốt hơn là vẫn không nên nói tên ra làm gì.

“Không chịu trả lời tôi?” Thấy anh không trả lời, trong đôi mắt sáng màu của Khắc Lý Tư hiện lên một tia không hài lòng.

“Ừm, tôi thấy chúng ta cũng không thân thiết cho lắm.” Lăng Thịnh Duệ khó khăn trả lời.

“Chẳng lẽ anh cảm thấy hiện giờ chúng ta không được gọi là thân thiết sao?” Hai tay cậu ta dọc xuống theo đường tường của bồn rửa tay trượt xuống, phủ lên mu bàn tay Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ run lên, muốn nhanh chóng rút tay về, nhưng bị Khắc Lý Tư nắm đến không nhúc nhích được gì.

“Xin hỏi cậu muốn làm gì?” Lăng Thịnh Duệ không khỏi lớn tiếng hơn.

“Tìm hiểu đối tượng.” Khắc Lý Tư nở nụ cười.

“Xin lỗi, nhưng tôi không cần phải tìm hiểu cậu.” Lăng Thịnh Duệ lạnh lùng nói. Một người tốt tính như anh cũng bị cậu ta chọc giận.

“Hừm? Nhưng mà tôi cảm thấy rất cần đó.” Khắc Lý Tư không giận mà ngược lại còn nở nụ cười.

“Xin cậu thả tôi ra đi, không thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Không khách khí thế nào?” Khắc Lý Tư chăm chọc nhìn anh một cái, nhướn mi nói.

Lăng Thịnh Duệ không nói lại.

Nếu thật sự muốn đánh nhau, anh không phải đối thủ của cậu ta, nếu làm lớn chuyện, thì sẽ khiến người bên ngoài biết, mặt mũi anh không biết sẽ để đâu nữa, hơn nữa không biết Chu Tường sẽ phản ứng lớn đến đâu đây.

Tưởng tượng đến gương mặt tức giận cực độ của Chu Tường, Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy đau đầu.

Khắc Lý Tư nhìn anh, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng: “Anh thật sự đúng là một người đàn ông mê người, rất có sức quyến rũ nha, từ lần đầu tiên gặp được anh, tôi đã muốn chơi anh rồi, người đồng hương rất ít ai có hương vị giống anh lắm, từ trên xuống dưới đều rất gọi cảm.”

Rõ ràng đó là một lời khen, nhưng Lăng Thịnh Duệ nghe vào chỉ cảm thấy nổi da gà thôi.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả, xin cậu buông tôi ra đi.”

“Có thể chứ, nhưng không phải bây giờ.” Khắc Lý Tư trầm giọng nói, cười càng thêm xán lạn, ánh mắt không ngừng phóng điện về phía anh.

Người này thật ra rất đẹp trai, nhưng mà trên người cậu lại có cổ hương vị nguy hiểm vô cùng. Đối với ánh nhìn của cậu, da đầu Lăng Thịnh Duệ chợt run lên.

“Cái tên Chu Tường kia có gì tốt chứ, vừa nhìn là biết chỉ là một tên không hiểu phong tình rồi, xem hán lạnh lùng thế kia, chắc hẳn cũng chỉ là một tên xử nam thôi.” Khắc Lý Tư vừa chế nhạo vừa nói, đầu dần dần tiến đến gần Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ nhú mày, sao mà đáng ghét quá. ....

Khắc Lý Tư thổi khí bên tai anh, khiến cơ thể Lăng Thịnh Duệ run rẩy.

“Xin cậu tự trọng cho.” Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại.

Đối với sự bất mãn trong mắt anh, Khắc Lý Tư giả bộ như không thấy, cậu dùng giọng điệu vô cùng dâm tà nói với anh: “Chia tay tên đó đi, thấy sao? Ở với tôi anh sẽ không hối hận đâu, kỹ thuật trên giường của tôi khẳng định tốt hơn cậu ta nhiều, tuyệt đối có thể cho anh cảm giác sướng như tiên, còn hơn cả những người mà anh đã từng ở chung trước đây nữa, đảm bảo chưa ai từng cho anh. ....”

Đối phương càng nói càng khó nghe, Lăng Thịnh Duệ nghe đến đỏ mặt tai hồng, cuối cùng không chịu được nữa: “Xin cậu buông ra đi, nếu không tôi kiện cậu tội quấy rối tình dục đó.”

Khắc Lý Tư nhướn mi, dùng ánh mắt dường như có thể nhìn thấu được để nhìn anh: “Anh dám?”

Đúng là Lăng Thịnh Duệ không dám thật, bởi anh đâu đâu lại người này, nhưng vì muốn đuổi người này đi, anh đành kiên trì nói: “Đương nhiên tôi dám kiện, nếu trong ba giây nữa cậu không buông tôi ra, tôi sẽ lập tức làm đơn kiện cậu!”

(Kaze: trước khi kìm được giấy và bút, thúc đã không còn miếng xương nào rồi ... -_-)

Sắc mặt Khắc Lý Tư lạnh xuống, nhưng lại không buông anh ra, không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ thầm kêu không hay, chọc người này giận rồi. ....

Giữa lúc hai người đang giằng co nhau thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ bỗng chốc cứng đờ.

“Lăng Thịnh Duệ, anh có trong đó không?” người ngoài cửa lo lắng hỏi.

Là Chu Tường.

Lăng Thịnh Duệ đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Trên mặt anh là vẻ hoảng loạn vô cùng rõ ràng, ánh mắt Khắc Lý Tư nhìn anh càng ngày càng nghiền ngẫm.

Cậu ta buông tay anh ra. Vén áo sơ mi của anh lên, mò mẫn len vào, bàn tay từ lưng dần trượt xuống dưới.

Lăng Thịnh Duệ nén xuống nội tâm đầy khó chịu của mình, bắt lấy tay cậu.

Khắc Lý Tư nhường mảy, thân thể bỗng nhiên tiến lại gần, Lăng Thịnh Duệ bị cậu ép phải lùi về phía sau, hông bị đụng mạnh vào thành bồn rửa mặt.

“Uhm...” Lăng Thịnh Duệ nhin không được rên hừ một tiếng.

Về mặt đau đớn đó khiến Khắc Lý Tư có chút hưng phấn, tay kia đi xuống hạ thân anh, kéo khóa quần xuống, tiến vào trong.

Lăng Thịnh Duệ vô thức kêu lên: “Dừng tay!”

Âm thanh đập cửa vì vậy mà dừng lại.

“Đừng sợ, tôi không làm anh đau đâu.” Ánh mắt Khắc Lý Tư bị dục vọng nhấn chìm nhìn có chút điên cuồng.

“Buông ra!” Lăng Thịnh Duệ cực lực phản kháng.

Hai người cũng không để ý đến hoàn cảnh ngoài cửa, giữa lúc Khắc Lý Tư dự định tiến thêm một bước nữa thì bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, cánh cửa toilet bị đá văng ra.

Động tác cả hai dừng lại, cùng nhau quay đầu, Chu Tường đang đứng ở cửa vào, sắc mặt đen tối cực điểm.

Mặt Lăng Thịnh Duệ nhất thời trắng bệch.

Thấy Chu Tường, Khắc Lý Tư không có chút sợ hãi nào, mà trái lại còn có vẻ vừa khiêu khích nhìn Chu Tường vừa xé bỏ quần áo Lăng Thịnh Duệ.

Sát khí trong mắt Chu Tường lập tức lạnh tới thấu xương.

“Buông anh ta ra.” Cậu nói từng chữ từng chữ một, cậu càng giận thì nói càng chậm, nhưng hàm ý uy hiếp và phẫn nộ trong câu nói lại được bộc phát rõ ràng.

Chu Tường chậm rãi đi về phía hai người.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ run lên, anh biết không thể tránh được một trận đánh nhau rồi, và anh may mắn lại là kẻ đầu sỏ gây nên trận đánh này.

“Tại sao phải buông? Không thấy bọn tôi đang chơi đùa rất vui sao?” Khắc Lý Tư ngạo mạn nhìn Chu Tường.

Chỉ là một giây sau, sự ngạo mạn của cậu không giữ được nữa, Chu Tường không nói một câu đã đánh ra một cú, hướng thẳng vào mặt Khắc Lý Tư, cú đánh rất mạnh, khiến cậu ta trong nháy mắt bị đánh bật về sau vài thước.

Lăng Thịnh Duệ nhân cơ hội thoát khỏi trói buộc của Khắc Lý Tư, chạy đến ngăn trước mặt Chu Tường.

“Thôi đi, đừng đánh nữa.”

Chu Tường lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, đi vòng qua anh, đến trước mặt Khắc Lý Tư. Đối phương vừa bị một quyền của cậu làm cho choáng váng, mà Chu Tường không chút khách khí nào nện thêm một cú vào mặt cậu ta.

Lăng Thịnh Duệ thấy tình huống không ổn, nên vội vàng kéo cậu ra, nhưng lại bị đẩy ra.

Trong mũi nóng lên, hai dòng máu tươi chảy xuống, Khắc Lý Tư đưa tay sờ mũi mình đưa xuống xem, rồi phục hồi tinh thần lại.

“Mẹ nó, mày dám đánh tao?”

“Vẫn chưa đủ đâu.” Chu Tường thông thả trả lời, lại tung ra một quyền.

Khắc Lý Tư cũng không cam lòng yếu thế, cũng lao vào đánh trả. Bọn họ đều là những thanh niên thân thể cường tráng khỏe mạnh, nên không ai chịu nhường ai, nhưng mà cuối cùng lại bị Chu Tường siêng năng luyện tập chiếm thế thượng phong, áp đảo xuống đất, điên cuồng đánh, Lăng Thịnh Duệ kéo thể nào cũng không kéo ra được.

Đội được có người bên ngoài cảm thấy được tình huống không đúng trong này thì khuôn mặt đẹp trai của Khắc Lý Tư đã nhận không ra luôn rồi.

Hai người bị tách ra, Khắc Lý Tư bị đánh cho hôn mê. Mà Chu Tường thì lại là một khuôn mặt lãnh đạm, không phản kháng chút nào, chỉ là khi đi tới bên người Lăng Thịnh Duệ thì nhìn cũng không nhìn đã cố sức nắm chặt cổ tay anh, vừa lôi vừa kéo anh ra ngoài.

Lăng Thịnh Duệ cũng không dám phản kháng, đành phải trầm mặc đi theo phía sau cậu.

Chuyện này thật sự rất lớn, nhưng may là có sự can thiệp của công ty nên cũng làm ra chuyện to tát gì, cũng không kinh động đến cảnh sát và giới truyền thông.

Cuối cùng là Khắc Lý Tư được đưa vào viện, còn Lăng Thịnh Duệ sợ liên lụy đến Chu Tường nên cũng không ngại nói hết sự tình ra, chỉ là Chu Tường bị công ty nghiêm phạt: sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ chụp ảnh lần này, thì cậu bị đình chỉ công tác một tuần, Lăng Thịnh Duệ thì muốn biện hộ, nhưng Chu Tường lại không tỏ thái độ phản đối nào tự nguyện nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 17: Chương 17

Mặc dù tâm tình đang cực kỳ không tốt, nhưng Chu Tường vẫn rất chuyên nghiệp hoàn thành công tác chụp ảnh của mình.

Lăng Thịnh Duệ vẫn ngồi trong góc phòng chụp ảnh, trải qua chuyện này, anh xem như đã cực kỳ “Nổi danh”, vì không thể chịu đựng được những ánh mắt quái dị và đánh giá của những người xung quanh, anh vẫn một mực cúi thấp đầu xuống, không dám ngẩng mặt lên.

Sau khi kết thúc công việc, Chu Tường đi đến trước mặt anh.

“Xong rồi, đi về.” Cậu nói.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ rầu rĩ trả lời, sau đó đứng lên.

Chu Tường mặt không biểu cảm nhìn anh: “Hôm nay anh ăn diện rất đẹp đó, muốn được người khác chú ý tới?”

Anh không còn lựa chọn nào ngoài việc ngẩng đầu lên, nhưng không dám nhìn cậu: “Không có.”

Chu Tường nhìn anh mà càng tức: “Tôi ở bên đây nè, anh đang nói chuyện với ai đó?”

Lăng Thịnh Duệ bị cậu chỉ trích đến nói không nên lời, đành phải nhìn về phía cậu, biểu tình là một khuôn mặt vô tội, sau khi đối mặt với ánh mắt cười như không của Chu Tường, anh lại lập tức cúi đầu xuống.

Chu Tường nói: “Ngẩng đầu lên.”

Lăng Thịnh Duệ ngao ngẩn ngẩng đầu lên.

Chu Tường lại nói: “Nhắm mắt lại.”

“Hả?” Lăng Thịnh Duệ khó hiểu nhìn cậu: “Tại sao?”

Chu Tường nhin không được nói: “Bảo anh nhắm thì cứ nhắm đi, anh hỏi nhiều vậy làm gì?”

Phía đuôi mắt trái của cậu có một vết bầm, Lăng Thịnh Duệ vừa nhìn thì lại càng lo lắng, đây đều là do anh gây ra, anh biết người mẫu thứ quý giá nhất chính là ngoại hình, nếu lúc này không may làm bị thương gương mặt xinh đẹp kia, thì có lẽ đã vì chuyện đánh nhau mà bị đuổi việc rồi, vậy chẳng phải anh thành tội nhân rồi sao.

Nội tâm hồ thẹn, Lăng Thịnh Duệ đành phải làm theo lời Chu Tường nói.

Anh nhắm mắt lại.

Khóe miệng Chu Tường cong lên: “Trước khi tôi cho phép, không được mở mắt ra.”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ nghe lời đáp lại cậu.

Chu Tường đập tay tạo lên tiếng vang, rồi mới nhẹ nhàng ho một cái, nhất thời những người trong phạm vi xung quanh bị hấp dẫn, họ liền nhìn về phía Chu Tường và Lăng Thịnh Duệ.

Đạt được hiệu quả.

Ý cười trên mặt Chu Tường càng sâu hơn, cậu vươn tay ra, nâng mặt anh lên, rồi đột nhiên hôn xuống.

Đôi môi mềm mại của hai người tiếp xúc với nhau, Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc mở to hai mắt, vừa mở ra thì chiếm toàn bộ tầm nhìn của anh chính là gương mặt đẹp trai phóng đại của Chu Tường ngay trước mắt, khiến anh lập tức hóa đá.

Chung quanh hai người bỗng chốc trở nên tĩnh lặng vô cùng, vài giây sau, là tiếng hít sâu.

Chu Tường kèm chặt gương mặt anh, đầu lưỡi cậu bắt đầu cạy khớp hàm anh ra, rồi như sấm chớp tiến quân vào trong khoang miệng, trước khi anh phản ứng lại được đã cuốn lấy đầu lưỡi của anh.

Cách thức đúng chuẩn làm sâu hơn nụ hôn.

Thể lực của anh dần bị rút cạn sạch, mềm nhũn muốn ngã xuống.

Đại não anh trống rỗng.

Bên cạnh đột nhiên lóe lên một chút, rồi lại có tiếng động nhẹ nhẹ, đó là động tác ấn bàn phím.

Rồi không biết là ai vỗ tay trước, sau đó những người khác cũng lập tức hòa theo tạo thành một tràng vỗ tay, có mấy người gan hơn còn bắt đầu gây ồn ào.

Gương mặt anh bị Chu Tường giữ chặt lại, một mắt có thể nhìn thấy những người xung quanh, một còn lại chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của Chu Tường, đôi mắt nhắm chặt, lông mi thật dài nhẹ nhàng lay động, vừa đen vừa dày.

Đại não anh gần như ngừng hoạt động.

Mà nụ hôn này cũng không kéo dài lâu hơn, trước khi Lăng Thịnh Duệ kịp hoàn hồn, Chu Tường đã buông anh ra trước, rồi mới dùng tiếng Anh nói với những người xung quanh: “Người này là bạn trai tôi, và cũng là người tôi yêu thương nhất.”

Tiếng vỗ tay càng lớn hơn nữa, thậm chí còn có vài lời chúc phúc truyền đến.

Chu Tường vui vẻ nhận lấy, rồi chăm chú nhìn Lăng Thịnh Duệ đang ngốc ra, nhiếp ảnh gia thừa dịp ấn mở nút chụp hình.

Việc này với người khác mà nói thì trên người bọn họ không có gắn nhãn mác “Đồng tính luyến ái”, mà là một đôi xinh đẹp tràn đầy mị lực. người Âu Châu tư tưởng rất thoáng, hướng hồ là hành nghề người mẫu như Chu Tường? Hành động to gan của Chu Tường không khiến cho người ta cảm thấy phản cảm, mà ngược lại còn nhận được lời khen chúc mừng nữa.

Công tác tuyên bố quyền sở hữu đã xong, Chu Tường thỏa mãn lười kéo Lăng Thịnh Duệ ra khỏi đám vây xung quanh.

Mãi cho đến khi hai người đi xa rồi, Lăng Thịnh Duệ mới tỉnh lại, suy nghĩ một hồi, thì sắc mặt anh lập tức đỏ bừng lên như trái cà chua chín, thiếu chút nữa là trực tiếp té xỉu luôn.

Mới vừa rồi mình thế mà trước mặt bao nhiêu người, bị Chu Tường cưỡng hôn!

Trời ơi!!

“Chu Tường vừa rồi cậu...” Cả người Lăng Thịnh Duệ run lên, oán hận trừng mắt nhìn Chu Tường, vừa tức vừa giận: “Sao cậu có thể làm thế hả?”

Chu Tường cổ nhin cười, mặt không thay đổi nhìn anh: “Làm vậy sẽ không còn người nào bén mảng tới gần anh nữa.”

“Nhưng cậu cũng không cần phải làm thế mà.” Nhớ lại cảnh tượng ban nãy, Lăng Thịnh Duệ mặt đã nóng càng nóng hơn, hận không thể một phát bóp chết Chu Tường luôn: “Cậu làm vậy, sau này tôi phải đối mặt với người khác thế nào đây chứ?”

Chu Tường nở nụ cười: “Yên tâm, mấy người đó chỉ chúc phúc cho chúng ta thôi, không kỳ thị đâu mà.”

“Chúc phúc cái đầu cậu!” Ánh mắt Lăng Thịnh Duệ như sắp phun ra lửa: “Tôi và cậu không có quan hệ gì hết, bọn họ chúc phúc cái gì? Cái tên này, bộ cậu không có chút ý nghĩ tôn trọng người lớn hay sao hả? Tốt xấu gì tôi cũng hơn cậu mười tuổi, luận vai vế, cậu phải gọi tôi là chú đó!”

Đây là lần đầu tiên anh bùng phát mạnh với Chu Tường như thế, trước đây đều là lạnh lùng vượt qua, hoặc là không thèm nhìn tới, biểu tình bay giờ của anh là lần đầu tiên cậu nhìn thấy.

Chu Tường không cao không thấp hoảng hốt một chút, rồi ngo ngắc nhìn anh.

Trong tim chợt ảm lên...

Chuyện này có phải đại biểu cho việc người đàn ông này đã bỏ xuống tâm trạng phòng bị của mình không, nguyện ý chấp nhận cậu?

Lăng Thịnh Duệ gào thét xong mới phát hiện đối phương hoàn toàn nghe không vào, anh sừng sốt một chút, rồi lại trầm mặc.

Lấy lại bình tĩnh rồi, anh mới hơi hồi hận về sự mất khống chế vừa rồi của mình.

“Anh thật sự tức giận hả?” Ngo ngắc nhìn người kia một hồi, Chu Tường lên tiếng hỏi.

Còn hỏi nữa chứ.....

Nhắc tới chuyện này, Lăng Thịnh Duệ lại nổi giận lên, nhưng khi đối mặt với khuôn mặt của Chu Tường, cơn giận của anh không biết bị cuốn đi đâu nữa rồi.

Thế là cái gì anh cũng không nói, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chu Tường tiếp tục nói: “Hồi nãy vào nhà vệ sinh, thấy anh bị tên kia ép vào một chỗ, vào lúc đó tôi thật sự là bị tức điên rồi, chút nữa là giết luôn tên khốn nạn đó, hơn nữa trong khoảng thời gian này anh luôn bị người ta quấy rầy, mỗi lần nhìn anh không hiểu từ chối không được, mà ngược lại còn qua lại không rõ với họ, tôi nhìn vào thật sự rất giận. Hôm nay thật sự không nhịn được nữa, cho nên tôi mới dùng tới biện pháp này nói cho mọi người biết chúng ta là một đối, làm vậy, sẽ không còn ai đến quấy rầy anh nữa.”

Cậu cúi thấp đầu, giọng nói càng ngày càng nhỏ, đến âm cuối cùng nghe vào tựa như muỗi kêu, lông mi thật dài run lên, bộ dạng nhìn rất đáng thương, thật sự rất giống như một chú chó nhỏ phạm phải một sai lầm và đang hối lỗi với chủ nhân của nó.

(Kaze: chúc mừng Tường cửa ~~ anh đã bị..... tức chết:v:v)

Chu Tường ăn nói nhỏ nhẹ như thế, khiến cơn tức giận của Lăng Thịnh Duệ cũng không còn bao nhiêu, bộ dạng hiện giờ của cậu trông chẳng khác nào một đứa trẻ nghịch ngợm.

Lăng Thịnh Duệ thở dài một tiếng: “Thôi bỏ đi, đừng nói nữa.”

Chu Tường nhìn anh, bi thương nói: “Anh không còn giận tôi nữa chứ?”

Ánh mắt lấy lòng đó,... lực sát thương mạnh quá.

Lăng Thịnh Duệ không còn biết phải làm gì hơn là lắc đầu.

Lúc này Chu Tường mới lộ ra khuôn mặt vui vẻ: “Vậy tôi yên tâm rồi.”

Sự kiện này cứ vậy mà hạ màn, mặc dù vẫn có cảm giác ngượng ngùng như cũ nhưng cả hai đều rất ăn ý không nhắc lại nữa, đồng nhất đều xem như không có chuyện gì xảy ra. Thái độ của Lăng Thịnh Duệ với cậu không còn lạnh lùng nữa, mỗi lần gặp mặt nhau thì sắc mặt của anh đều không còn lộ ra biểu tình lạnh nhạt, mà thỉnh thoảng còn cười cười với cậu.

Chuyện này khiến Chu Tường có chút lảng lảng.

Cũng cùng một ngày, mối quan hệ không mặn không ngọt của họ cũng dần dần được cải biến rồi.

Trước khi hình phạt của công ty cho cậu hết hạn, thì Chu Tường tạm thời bị “Thất nghiệp”, nhưng mà với cậu thì chuyện này không hẳn là chuyện lớn lao gì, trong khoảng thời gian này cường độ làm việc của cậu rất lớn, thời gian nghỉ ngơi và làm việc đều hỗn loạn cả lên, nên là có thể thừa dịp mấy ngày nghỉ này để nghỉ ngơi cho tốt.

Chỉ là, có một chuyện càng khiến cậu chờ mong hơn nữa.

Qua vài ngày nữa thôi, là tới ngày sinh nhật của cậu rồi, chính là lúc cậu chính thức bước vào ngưỡng cửa hai mươi đó, đối với đại đa số mà nói, thì ngày này có ý nghĩa rất lớn, mà Chu Tường cũng không ngoại lệ. Chỉ là cậu càng thêm xem trọng việc này, lần sinh nhật này của cậu là trải qua cùng Lăng Thịnh Duệ, là lần đầu tiên đó.

Tưởng tượng đến cảnh này, trong lòng cậu vui sướng không thôi.

Trước hai ngày Chu Tường nói chuyện này cho Lăng Thịnh Duệ biết, khi người kia biết được thì hơi kinh ngạc, Chu Tường chỉ mới mười chín thôi sao, anh vẫn tưởng cậu ít nhất cũng phải mười một hai hai chứ. Nhưng anh lại là người của truyền thống, cho nên với chuyện mốc hai mươi tuổi này anh rất coi trọng, nghĩ nghĩ, anh quyết định làm chuyện này long trọng hơn.

Chu Tường cũng không nghĩ như vậy, cậu thậm chí chỉ muốn trải qua cùng Lăng Thịnh Duệ thôi, còn có ngày sinh nhật hôm đó, cậu muốn anh đáp ứng một nguyện vọng của mình.

Lăng Thịnh Duệ sợ Chu Tường lại đưa ra yêu cầu quá phận nào đó nên không thêm chấp nhận, Chu Tường buông ra lời thề sấm sét, hứa là chỉ là yêu cầu nhỏ thôi, tuyệt đối không quá đáng, Lăng Thịnh Duệ do dự một hồi cuối cùng mới chịu chấp nhận.

Trước sinh nhật một ngày, Lăng Thịnh Duệ vốn không thích hình thức rườm rà vậy mà lại giấu cậu đến cửa hàng mua quà tặng cậu, đợi đến ngày sinh nhật của Chu Tường sẽ giao qua, nhưng mấy chuyện này.... Tất nhiên không giấu được cái thông minh lanh lợi của Chu Tường rồi. Phần quan tâm này của Lăng Thịnh Duệ khiến Chu Tường cực kỳ hạnh phúc, nhưng lại giả bộ không biết chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 18: Chương 18

Trong lúc Chu Tường mong mỏi chờ đợi thì ngày sinh nhật của cậu cuối cùng xung đến.

Hôm đó cậu dậy rất sớm, trời chưa sáng đã tỉnh rồi, mà còn hoàn toàn không buồn ngủ nữa.

Cậu ra khỏi giường, rửa mặt, thay đồ, sau đó đứng trước cửa phòng Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Nè, anh dậy chưa?”

Qua một hồi, giọng nói của Lăng Thịnh Duệ mới truyền ra: “Chưa, có chuyện gì không?”

“Dậy đi, chúng ta đi mua bánh gato.” Chu Tường không ngại mà còn hưng trí bưng bưng nói.

“Nhưng trời còn chưa sáng mà...”

“Sắp sáng rồi, anh dậy rửa mặt xong là trời vừa sáng ngay.” Chu Tường không chịu tha tiếp tục nói.

“Ừm được rồi.” Anh không còn cách nào khác đành phải chấp nhận.

Một lát sau, anh hãy còn ngái ngủ mở cửa bước ra, xoa xoa mái tóc có hơi rối của mình, kỳ quái nhìn Chu Tường: “Sao hôm nay cậu dậy sớm vậy? Tôi thấy tối qua hình như tối khuya cậu mới ngủ mà.”

Chu Tường nói: “Tôi ngủ vậy được rồi.”

Một bên Chu Tường giục anh vào nhà vệ sinh, một bên nhịn không được nói: “Thôi được rồi, anh đi đánh răng rửa mặt, rồi thay quần áo, sau đó chúng ta ra ngoài.”

Lăng Thịnh Duệ ngập một cái: “Rồi rồi rồi, đã biết.”

Chu Tường nở nụ cười: “Lúc này mới được.”

Sau khi Lăng Thịnh Duệ thay đồ xong hết, hai người lập tức ra khỏi cửa.

Có điều, chờ đến khi hai người ra đến đường cái thì mới phát hiện ra, bởi thời gian còn quá sớm, nên đại đa số cửa hàng vẫn chưa mở cửa, thậm chí ở ngã tư đường cũng chỉ có mấy người qua lại, trông vắng đến đáng thương.

Đứng bên đường, Lăng Thịnh Duệ nhú mày nhìn Chu Tường nói: “Cậu xem, chúng ta đi sớm quá thấy chưa.”

Chu Tường không thất vọng: “Vậy, chúng ta ra bờ sông ngồi đi.”

Lăng Thịnh Duệ nghĩ vậy thì có hơi chán, nên lắc đầu: “Hay thôi đi, chúng ta về nhà, chờ trời tối rồi ra.”

Chu Tường nhú mày: “Vậy thì phiền phức lắm, về nhà với ra bờ sông thì xa hơn đó.” Dứt lời, cậu liền nắm lấy tay anh, mạnh mẽ lôi kéo anh đi.

Tính cách thật của cậu rất trầm ổn, so với mấy đứa cùng trang lứa khác thì thành thực hơn nhiều, thế mà hôm nay lại trẻ con một cách diệu kỳ, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại không thấy phản cảm, trái lại còn nghĩ cậu hiện giờ mới giống với đứa trẻ bình thường, cái thành thực người lớn trước đây có chút đáng ghét.

Lăng Thịnh Duệ cười khổ, Chu Tường thế này khiến anh không thể từ chối được, anh đành để mặc cho cậu kéo mình đi.

So với con đường cô quanh ban nãy thì ngoài bờ sông có nhiều người hơn. Chu Tường kéo anh đến một bãi cỏ sạch có ít người nhất, cười nói: “Không khí ở chỗ này rất tốt, hơn nữa còn có ánh nắng buổi sáng rất ấm nữa, mùa đông thì nên phơi nắng nhiều hơn.”

Lăng Thịnh Duệ quay qua ánh dương, ý nghĩ hỗn loạn, anh lung tung gạt đầu.

Hai người không nói nữa, Chu Tường lặng lẽ nhìn mặt trời đang dần lú lên phía xa xa, Lăng Thịnh Duệ ngập một cái, cảm giác mí mắt càng ngày càng muốn híp lại.

Gần đây, anh càng ngày càng muốn ngủ....

Ánh dương ảm áp bao phủ lấy hai người, tiếng sóng nước vỗ đến tận bờ cỏ như không, quanh quẩn bên tai, hiệu quả thôi miên kinh người. Lăng Thịnh Duệ có chút chịu không nổi nữa, vì vậy anh cúi đầu, nhắm mắt lại, chỉ định nghỉ ngơi một chút thôi. Nhưng mà, ý thức của anh càng ngày càng phiêu lãng.

không đợi được nửa phút, anh đã ngủ mất tiêu rồi.

Từ đầu tới cuối Chu Tường đều không để ý tới, mãi cho đến khi người kia đột nhiên tựa lên vai cậu, cậu mới phát hiện ra.

Cậu không đánh thức anh, khẽ cười một chút, rồi cẩn thận để anh nằm thẳng trên mặt đất, xong rồi cậu nằm xuống bên cạnh, không chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt gần trong gang tấc của anh.

Lăng Thịnh Duệ ngủ rất yên lặng, ánh nắng chiếu lên người anh, khiến khuôn mặt anh nhuộm thành một màu vàng thanh khiết, gương mặt anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ, cứ tựa như hoàng tử đẹp trai bước ra từ câu chuyện cổ tích vậy, tạo nên một cảm giác không thực. Ông trời xem ra rất tốt với anh, trên mặt anh không hề có bất cứ một vết nhăn theo năm tháng nào cả.

(Kaze: sắc đẹp trường tồn

~)

Ánh dương bắt đầu giăng cao, chu vi xung quanh đã âm ỉ hơn nhiều.

Trong lúc mơ màng, Lăng Thịnh Duệ có cảm giác như có cái gì đó đang chặn trước mặt mình, che mất tia sáng chói chang đi, sau đó, có một cái gì đó mềm mại dán lên môi anh.

Loại cảm xúc này quá mức quý dị, khiến anh tỉnh lại.

Trợn tròn mắt lên, anh bị ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào mặt, anh đành híp mắt lại, nhìn quanh bốn phía, Chu Tường quay qua, cười hỏi: “Tỉnh rồi hả?”

Lăng Thịnh Duệ hơi hoảng hốt: “Ừ.”

Anh đưa tay sờ lên mặt mình, cảm giác đó thật quá kỳ lạ, mềm mềm, ẩm ẩm, dường như vẫn còn đọng lại một chút nhiệt độ trên môi anh.

Nhưng mà chung quanh đây ngoại trừ Chu Tường thì không còn ai nữa hết. ....

“Anh sao vậy?” Chu Tường nhú mày hỏi.

“Ồ... Không có gì...” Lăng Thịnh Duệ hơi thất thần, trả lời chậm nửa nhịp.

“Nhìn anh hình như hơi kỳ lạ.”

“Không có.”

Lăng Thịnh Duệ buông tay xuống, nhìn qua ánh mắt lo lắng của Chu Tường, anh cười cười nói: “Không có gì đâu, vừa rồi còn chưa tỉnh ngủ nên tôi không rõ ràng lắm.”

Chắc là lúc nãy nằm mơ...

(Kaze: Đừng có tin con sói con đó!!!!!!)

Chu Tường nhú mày: “Gần đây anh càng lúc càng lạ nha.”

Lăng Thịnh Duệ xấu hổ cười cười: “Có lẽ là vậy, gần đây tôi thấy mình ngủ không đủ giấc.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, rồi đứng lên: “Đã tám rưỡi rồi à, cửa hàng bánh ngọt chắc đã mở cửa rồi đó, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Chu Tường gật đầu.

Cách đó không xa có một tiệm bánh ngọt, mặc dù tiệm không lớn, nhưng hương vị không tồi, Chu Tường rất thích mùi vị của nó.

Cậu cực kỳ thích ăn đồ ngọt, vốn trời sinh ăn mãi không béo, cậu không như mấy người đàn ông khác vì giữ thể hình mà kiêng ăn này nọ, nên cậu không thèm kiêng kỵ gì mà cứ ăn, mấy quán ăn ở gần nơi này hầu như cậu đã ăn hết, trong tủ lạnh luôn nhồi đầy đủ loại đồ ăn, cậu tuyệt đối là một tên cuồng đồ ngọt. mà Lăng Thịnh Duệ lại là trái ngược hoàn toàn, mỗi lần mở tủ lạnh ra, nhìn đến cái chỗ bị nhét đầy đồ ngọt, anh chỉ biết lắc đầu.

Đi vào cửa hàng bánh ngọt được trang trí tinh xảo, hai mắt Chu Tường lập tức phát sáng lên, mà Lăng Thịnh Duệ thì lại bị mùi bơ sữa trong tiệm làm cho khó chịu.

Vì để bảo quản, nên hai người đặt làm bánh mới, trong lúc chờ đợi hai người đến chỗ gần đó ăn bữa sáng, sau đó thì đi dạo.

Vì đang là thời gian làm việc, nên trên phố chợ có rất ít người, cái này lại hợp ý của hai người bọn họ.

Hai người đi xuống phố, thật hấp dẫn ánh nhìn của nhiều người, hơn nữa bề ngoài của họ rất thu hút người khác, nên có không ít người chú ý tới, rất nhanh sau đó, có hai cô gái người Á Châu nhận ra Chu Tường, nên đã chạy tới đòi cậu ký tặng, Lăng Thịnh Duệ bị chặn bên cạnh cậu chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời.

Sau khi ký tặng xong, Chu Tường sợ bị người ta quấy rầy nữa, nên thẳng thẳng đeo kính râm vào luôn.

Chỉ là, cứ vậy lại càng chọc người chú ý hơn.

Nhìn một bộ dạng khoan khoái nhàn nhã như đi chơi kia của cậu, khoe miệng Lãng Thịnh Duệ co quắp.

Thực chất thì hai người cũng không có gì cần mua cả, những cái cần có thì đều có hết rồi, mà Lãng Thịnh Duệ cũng không đòi hỏi gì, thế là đi dạo nửa ngày cũng không tìm được thứ cần mua, mà tay không đi ra thì thấy có hơi kỳ kỳ, cho nên Chu Tường quyết định mua cho hai người một bộ đồ tây mới.

Trên đường đi tới tiệm thời trang thì Chu Tường đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, lôi kéo Lãng Thịnh Duệ đi xem nhẫn.

Mặc dù nói là xem, nhưng Chu Tường lại nhìn trúng một kiểu nhẫn nam tính đơn giản, rồi lập tức bảo phục vụ lấy cho cậu xem, cậu càng xem càng thấy hài lòng.

“Anh xem chiếc này thế nào?” đưa nhẫn tới trước mặt Lãng Thịnh Duệ, cậu hỏi.

Lãng Thịnh Duệ không tập trung, bình thần liếc nhìn chiếc nhẫn cậu đưa. Chỉ là khi nhìn thấy thì sắc anh lập tức trắng bệch.

Chiếc nhẫn được làm khá đẹp, thiết kế đơn giản, không có hoa văn hay trang sức lòe loẹt nào, tạo nên cảm giác cao lãnh mà quý phái.

Rất giống với tạo hình cái mà anh từng có trước đây. ....

Lãng Thịnh Duệ sờ ngón áp út bên tay trái, chỗ đó hiện giờ trống rỗng, nơi này đã từng đeo một chiếc nhẫn có mẫu thiết kế y hệt nhau, nhưng là ngày thứ hai sau khi trở về từ Sydney, anh đã tháo nó xuống, ném vào thùng rác rồi.

“Cái nhẫn này nhìn được đó, hay là chúng ta đặt một đôi đi, tôi một chiếc, anh một chiếc, thấy sao?” Chu Tường cười hi hi nói, không chút chú ý tới sắc mặt của Lãng Thịnh Duệ đang dần trắng ra, cậu nắm tay anh, muốn đem chiếc nhẫn đó đeo vào tay anh.

Lãng Thịnh Duệ rút mạnh tay về.

Chu Tường kinh ngạc nhìn anh: “Anh sao vậy?”

Lãng Thịnh Duệ đứng dậy: “Tôi khó chịu, tôi muốn ra ngoài trước.” Vừa dứt lời, anh cúi đầu bước đi, chỉ để lại Chu Tường đang cầm chiếc nhẫn đứng ở quầy hàng, không hiểu gì.

Sau khi ra khỏi trung tâm mua sắm, Lãng Thịnh Duệ hít sâu một hơi.

Anh cho rằng mình đã quên người kia rồi, đã bước ra khỏi được bóng ma của đoạn tình cảm đó, nhưng tại sao sau khi nhớ tới chuyện cũ thì tim anh lại đau như thế chứ?

Ánh mặt trời đập lên mặt, Lãng Thịnh Duệ nhắm mắt lại.

.....

“Chu Dục! Cậu đang làm gì đó?”

“Đang cầu hôn anh đó, bảo bối à.”

“Cậu, cậu nói gì vậy?”

“Để tôi đeo vào.”

“Nếu anh không muốn đeo cái này cũng được, nhưng mà tôi cũng không đảm bảo mình có thể khống chế được lý trí mình đâu đó, lỡ như làm ra hành động không thể tha thứ được thì, haha...”

.....

Đoạn đối thoại quen thuộc vang lên trong đầu, đó là đoạn ý ức anh đã chôn sâu vào tận cùng của con tim, nó đang từ từ phá vỡ lớp phòng tuyến cuối cùng, khiến hô hấp của Lãng Thịnh Duệ càng khó khăn, anh cố sức lắc đầu, cố gắng quên đi đoạn ký ức chết tiệt này.

“Anh sao vậy?” Chu Tường đuổi tới cạnh anh, lo lắng hỏi.

Lãng Thịnh Duệ mở mắt ra, gian nan mở một nụ cười với cậu: “Không có gì đâu, chỉ hơi choáng váng một chút mà thôi.”

Chu Tường nhìn anh, không nói gì.

Viễn mắt người kia hơi hồng. ....

“Có phải anh nhớ tới chuyện gì đó không?” Chu Tường nhỏ giọng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, cười cười chuyển đổi trọng tâm câu chuyện: “Được rồi, bánh chắc cũng làm xong rồi đó, chúng ta đi lấy bánh thôi, sau đó còn về nhà nữa, tối qua tôi ngủ không được ngon, về còn muốn ngủ thêm”

Anh không chịu nói, nên Chu Tường cũng tự giác không tiếp tục truy hỏi nữa: “Vậy được thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 19: Chương 19

Chiếc bánh gato còn đẹp hơn so với tưởng tượng của hai người họ, thiết kế rất đẹp mắt, bơ và hoa quả phối hợp với nhau rất vừa ý người, càng đừng nói đến mùi vị của nó, cái hương vị đó đã khiến cho Chu Tường ham ăn lại rục rịch lên, hận không thể trực tiếp ngồi xuống cắn một ngum thật lớn.

Nhìn điệu bộ háu ăn đến sắp chảy cả nước miếng của cậu mà anh cảm thấy buồn cười, bao nhiêu phiền muộn trong lòng cũng tan đi không ít.

Ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của Chu Tường không hề xa hoa như những đứa bạn cùng trang lứa, thậm chí có thể nói là vô cùng đơn giản, ngoại trừ một chiếc bánh gato ra thì không có cái khác bày trí trong phòng khách cũng rất giản đơn, nhưng mà đích thân Lăng Thịnh Duệ lại xuống bếp, nấu những món ăn mà Chu Tường thích ăn.

Trên bánh có cắm hai mươi ngọn nến, Lăng Thịnh Duệ châm nến lên rồi cười nói với Chu Tường: “Thôi nến đi.”

Chu Tường nhìn anh một cái: “Chúng ta cùng thổi đi.”

“Sinh nhật của cậu mà, sao tôi thổi chung được chứ?” Lăng Thịnh Duệ khó xử trả lời.

“Không sao đâu, dù sao cũng chỉ là hình thức thôi mà.” Chu Tường đu bám theo không tha.

“Ài, thôi được rồi.” Lăng Thịnh Duệ không tình nguyện gạt đầu.

Hai người cùng nhau thổi tắt đèn cây, Chu Tường nhìn Lăng Thịnh Duệ, rồi đột nhiên nổi tính trẻ con lên, cậu lấy ngón tay quẹt một chút bơ bánh, sau đó đột nhiên trét lên má anh.

Lăng Thịnh Duệ sững sờ: “Cậu làm gì đó?”

“Có gì đâu, giống với anh thôi mà.” Chu Tường cười nói.

Lăng Thịnh Duệ gượng cười, lấy khăn giấy lau bơ dính trên mặt mình: “Cái này là dùng để ăn, sao cậu lại dùng để chơi chứ?”

Ngữ khí của anh mang một chút chỉ trích, hơi hơi nhướn mày, nhưng trên mặt lại là một nụ cười thần nhiên, trong mắt Chu Tường hiện lên một tia đùa dai, nên cậu nhanh chóng quẹt một miếng bơ khác trét lên má bên kia của anh.

“Đừng quậy nữa.” Lăng Thịnh Duệ vội vàng nắm chặt tay cậu.

Chu Tường nhìn anh, nụ cười càng thêm xán lạn: “Nếu tôi không chịu thì sao?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, có chút không biết làm sao: “Đừng quậy nữa được không? Trước tiên cắt bánh ngọt đã, đồ ăn cũng sắp nguội mất rồi kìa.”

Lúc này Chu Tường mới an tĩnh lại, Lăng Thịnh Duệ đưa dao cắt bánh cho cậu, Chu Tường nhận lấy sau đó chăm chú cắt cái bánh gato thành tám miếng đều nhau.

Hương vị ngọt ngào của bánh gato tràn ngập cả căn phòng, Chu Tường theo lẽ đưa cho Lăng Thịnh Duệ một miếng nhỏ: “Ăn thử đi.”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu: “Cậu biết tôi trước nay ghét đồ ngọt mà, cậu ăn đi.”

Chu Tường nhướn mày: “Vậy là không nể mặt rồi?”

“Chỉ là...”

Chu Tường không thèm đếm xỉa đến biểu tình nhăn nhúm trên mặt anh, cậu dùng nĩa cắt một miếng bánh ngọt, xiên đến đưa lên miệng anh: “Ít nhất cũng phải ăn một miếng, nếu một miếng anh cũng không ăn, vậy là không có thành ý rồi.”

Lăng Thịnh Duệ cười gượng một hồi, đành phải mở miệng ra, cắn một miếng nhỏ bánh ngọt vào.

Lúc này Chu Tường mới hài lòng, cười nói: “Bây giờ mới được đó nha.”

Rồi cậu cũng không tiếp tục ép buộc anh ăn nữa, lấy bánh lại, sau đó cậu không chút kiêng dè gì cầm miếng bánh vừa nãy anh ăn dở đưa vào miệng mình hun hăng cắn một miếng thật kiêu.

Đúng lúc này, chuông cửa chột vang lên.

Chu Tường vừa nhìn thấy anh thay quần áo thì biết ngay là quà tới rồi, tâm lý đầy chờ mong, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không biết gì, cậu nhin không được nói: “Là ai đó? Dám quấy rầy chúng ta”

Lăng Thịnh Duệ buồn cười: “Tôi ra xem là biết ngay mà.”

Đi tới cửa, Lăng Thịnh Duệ mở cửa ra, khi nhìn đến người đứng trước mặt thì nụ cười của anh lập tức cứng đơ.

“Chỗ này là nhà của ngài Lăng nhì.” Người ngoài cửa nói.

Đại não Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, chỉ biết chăm chú theo dõi người kia, một câu cũng không nói được.

“Đây là quà của ngài.”

Người nọ mặc trên người bộ đồng phục của công ty chuyển phát nhanh, cầm một chiếc hộp quà đưa đến trước mặt anh, trong đôi mắt màu tím là ý cười nhàn nhạt: “Cần tôi giúp ngài mang vào không?”

Hắn dùng là ngữ điệu trung cầu ý kiến, nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại, hắn không chút khách khí nào bước vòng qua Lăng Thịnh Duệ, đi vào phòng khách.

Chu Tường không giận hờn mi lại, đối với một người ngoài đột nhiên xông vào nhà mình cậu có chút không vui, nhưng cũng không trách móc gì, cậu chỉ hơi hất cằm lên, chỉ chỉ cái bàn trà: “Anh đem mấy món đó đặt trên mặt bàn là được rồi.”

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên xoay người, sắc mặt không đổi nhìn theo hắn: “Trình Trí Viễn, cậu tới đây làm gì?”

(Kaze: Viễn cura cura

~~ anh hết quần quai dôi hả???)

Trình Trí Viễn không trả lời mà chỉ đặt món đồ lên bàn, sau đó mỉm cười nhìn anh.

Chu Tường kinh ngạc nhìn họ: “Hai người biết nhau hả?”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ hóa thành màu xanh: “Tôi không quen người này.” Anh chỉ chỉ ra cửa, nói với Trình Trí Viễn: “Đồ cậu đưa tới rồi, bây giờ cậu có thể đi.”

Nụ cười của Trình Trí Viễn vẫn không biến mất, hắn làm bộ lơ đãng sờ sờ bên hông mình, sau đó quay đầu, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Chu Tường đang ngồi trên ghế sofa.

Lăng Thịnh Duệ dùng mười giây mới hiểu được ý của hắn, sắc mặt hóa trắng trong nháy mắt, cái giắt mắt của Trình Trí Viễn mang theo hàm ý uy hiếp rõ ràng, nhưng nụ cười lại càng trở nên xán lạn.

Chu Tường vô cùng ghét ánh mắt người kia nhìn cậu, cậu không chịu được đứng lên nói: “Anh không nghe thấy gì à? Bây giờ anh có thể đi được rồi.”

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nói: “Không sao đâu, cậu ta là bạn tôi.”

Chu Tường có hơi không tin tưởng: “Bạn của anh á?”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, trên mặt vẫn không có chút máu nào: “Cậu cứ mở quà trước đi, tôi và cậu ta ra ngoài một lát, chúng tôi có chuyện cần phải nói rõ ràng.”

Anh nhanh tay kéo Trình Trí Viễn đi, nhưng đối phương vẫn như trước không nhúc nhích xú nào, Lăng Thịnh Duệ dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn, Trình Trí Viễn quay qua nháy mắt một cái với anh, rồi sau đó cười nói với Chu Tường: “Tôi tới là để thăm người bạn cũ này, nhưng hình như xem chừng ở đây đang mở tiệc sinh nhật của ai đó nhì? Nếu vậy, tôi cũng phải chúc mừng với chứ.”

Nụ cười của hắn rất ôn hòa, nhưng lời nói lại vô lý vô cùng, Chu Tường bị chọc giận, nhưng lại nể mặt Lăng Thịnh Duệ, cho nên không bộc phát ra, cậu đành phải nhủ thầm nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của đối phương, Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu.

“Vậy thì, cậu cứ vào đi.” Dùng sức cắn môi dưới một chút, Lăng Thịnh Duệ cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại.

Trình Trí Viễn nhướn mi: “Đã vậy thì, tôi đây không khách sáo nữa đâu.”

Hắn đi tới sô pha, không chút do dự nào ngồi xuống ngay vị trí vừa rời của Lăng Thịnh Duệ đã ngồi.

Trần Chu Tường nổi đầy gân xanh, nhưng cậu vẫn giả bộ mỉm cười hòa nhã, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh: “Chỗ này của anh ta ngồi rồi, mời anh ngồi bên kia đi.”

Trình Trí Viễn kinh ngạc nhìn cậu: “Thật à?”

Rồi lập tức chuyển mắt qua Lăng Thịnh Duệ: “Chỗ này là chỗ anh mới vừa ngồi hả?”

Thái độ ngạo mạn đó, khiến biểu tình trên mặt Chu Tường không thể nhịn được nữa, nắm chặt hai tay, sắc mặt đen tới cực điểm.

Bầu không khí bắt đầu không ổn rồi, Lăng Thịnh Duệ vội vàng đứng ra hòa giải, cười gượng nói với Chu Tường: “Chỉ là chỗ ngồi thôi mà, bắt quá tôi ngồi chỗ khác, cậu ta là khách mà, cứ để cậu ấy ngồi đi.”

Chu Tường thật không hiểu nổi thái độ của anh, cậu oán hận trừng mắt liếc anh một cái, Lăng Thịnh Duệ hơi chột dạ, anh cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt cậu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 20: Chương 20

Lăng Thịnh Duệ ngồi xuống đối diện với Chu Tường, cố gắng kéo giãn cự ly hết mức với Trình Trí Viễn, ba người vây thành một vòng tròn, ở giữa là chiếc bánh gato được cắt thành tám miếng.

Không khí thật quý dị....

Bầu không khí ám áp của hai người bị Trình Trí Viễn đột nhiên xuất hiện làm tan thành mây khói, gương mặt vốn tươi cười rạng rỡ của Chu Tường bây giờ có thể nói là đen chẳng khác nào đáy nồi.

Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói: “Mọi người ăn bánh đi.”

“Ừm, nhìn cũng được.” Trình Trí Viễn cầm nĩa ăn, không chút khách sáo xiên vào một miếng, bỏ vào cái đĩa chưa ai dùng tới, hắn ăn đến là ngon miệng, một bên ăn, một bên mơ hồ nói gì đó không rõ: “Mùi vị không tệ.”

Chu Tường siết chặt cái nĩa ăn.

Đầu Lăng Thịnh Duệ càng cúi càng thấp.

Sau khi lấy tốc độ nhanh nhất xử xong miếng bánh ngjt, Trình Trí Viễn nói với hai người đang yên lặng bên kia: “Sao không ăn, mùi vị cũng ngon lắm đó.”

Cái này là trắng trợn cướp đồ của gia chủ nè....

Chu Tường mặt xanh hóa thành trắng, hai tay nắm chặt đến nỗi nổi đầy gân xanh trên mu bàn tay.

Mất thấy cậu sắp không kiềm nén được nữa rồi, Lăng Thịnh Duệ nhanh chóng an ủi cậu, nhanh tay bỏ một miếng bánh vào đĩa, đưa tới trước mặt cậu: “Ăn đi, Chu Tường, không phải cậu nói thích mùi vị bánh ngọt chỗ này sao?”

Chu Tường nhìn anh, Lăng Thịnh Duệ cười cười, khiến sắc mặt Chu Tường tạm thời dịu lại một chút.

Chu Tường vừa định vươn tay nhận lấy, thì bên kia Trình Trí Viễn không chút lịch sự nào nhanh tay đoạt lấy đĩa bánh trên tay anh.

“Cảm ơn, đại thúc.” Trình Trí Viễn nói, rồi không thèm liếc mắt tới Chu Tường lấy một cái, bỏ miếng bánh còn chưa ăn xong xuống, hăng hái xử cái bánh Lăng Thịnh Duệ chuẩn bị.

Tay Chu Tường cương lại giữa không trung.

Nụ cười trên mặt Lăng Thịnh Duệ cũng cương cứng lại.

Cuối cùng Chu Tường rốt cuộc không nhịn được nữa, hai tay nâng cái bánh trên bàn lên, đánh úp về phía Trình Trí Viễn, Lăng Thịnh Duệ muốn đưa tay kéo cậu lại, nhưng vẫn chậm một bước, mắt thấy cái bánh như tia laser kia đã sắp đáp xuống khuôn mặt của Trình Trí Viễn, anh vội nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng tiếp theo nữa.

Trình Trí Viễn cũng hết hồn, nhưng thân là một sát thủ trong thời gian dài, thân thủ được huấn luyện ra không phải dễ đó, nên thần kinh của hắn rất nhạy bén, ngay lúc tay Chu Tường vừa động tới, hắn cũng đã cảm nhận thấy được, bắt động thanh sắc tránh đi, sau đó nhanh chóng nhấc chân đá vào cẳng chân Chu Tường.

Tốt xấu gì Chu Tường cũng là thanh niên trai tráng có tập luyện mà, cũng không phải ngọn đèn leo lắt nên cậu lập tức hướng bên cạnh né đi, nhưng không né hoàn toàn được, bị Trình Trí Viễn một đá vào ngay đầu gối.

Nhìn thì rất nhẹ nhàng, nhưng tuyệt đối không lưu tình chút nào.

Chân phải Chu Tường xiềng vẹo, lùi lại một chút, chỉ là vẫn cố hết sức úp cái bánh ngọt lên người Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn quá tự tin đầu dự đoán được thiếu niên cao gầy, thoát nhìn như trẻ vô hại này lại có thể tránh được đòn công kích của mình, nhất thời hắn sững sờ một chút, đợi đến khi hắn bình tĩnh lại được rồi thì miếng bánh kia đã ngay trong tầm mắt, cho dù thân thủ hắn có giỏi, có cao siêu tới đâu cũng không tránh kịp nữa rồi.

Bẹp!

“Uhm...”

Cuộc chiến kết thúc.

Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra, thì xuất hiện trước mắt anh là bữa tranh quý dị thế này: Chu Tường ôm đầu gối ngồi trên mặt đất, trên mặt Trình Trí Viễn thì trợn lẩn toàn bơ và bánh, khuôn mặt vốn vô cùng đẹp trai hiện giờ thì vô cùng thảm.

Dáng vẻ hai người vô cùng chật vật, Lăng Thịnh Duệ trừng lớn hai mắt, hoài nghi không biết mình có gặp phải ảo giác hay không.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh.

Chu Tường chống tay lên sofa bên cạnh, đứng lên.

Trình Trí Viễn lấy tay quẹt bánh cùng bơ trên mặt bình xuống, lộ ra đôi con ngươi sắc tím mỹ lệ, lạnh lùng trừng mắt liếc Chu Tường.

Hắn vươn tay, dò xét xuống bên hông mình.

Động tác này, khiến cho tư duy hỗn loạn của Lăng Thịnh Duệ nổ tung.

Anh nhanh chóng vọt lên trước mặt Trình Trí Viễn, dùng thân thể mình ngăn trước mặt Chu Tường, cảnh giác nhìn Trình Trí Viễn: “Trình Trí Viễn, cậu muốn làm gì?”

Trình Trí Viễn nhìn anh một cái, nhếch môi lên.

Lăng Thịnh Duệ nói: “Cậu đừng hòng gây thương tổn cho cậu ta.”

Lời nói của anh không hề lo lắng, nhưng hành động lại vô thức bảo vệ Chu Tường, sát khí trong mắt Trình Trí Viễn một bước dâng cao lên, nhưng qua vài giây hắn lại rút tay về, nhét cây súng lục đã rút ra được phân nửa bên hông trở về.

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra, hai chân mình gần như nhũn ra đến nơi rồi.

Chu Tường phía sau anh, vừa bị câu nói của anh làm cho hồ đồ: “Lăng thúc, anh sao vậy, chuyện lúc này anh nói.. là có ý gì?”

Lăng Thịnh Duệ hơi sững sờ một chút, lập tức quay người lại: “Không có ý gì đâu, tôi sợ hai người lại đánh nhau, cho nên....”

Chu Tường không biết thân phận của Trình Trí Viễn, nên Lăng Thịnh Duệ dự định giấu luôn.

Ánh mắt lo lắng rõ ràng kia của anh khiến Chu Tường tưởng đâu anh xem thường mình, nhất thời nổi giận lên, cười lạnh một tiếng: “Anh bảo vệ tôi, anh cho rằng tôi không đánh lại sao?”

Lăng Thịnh Duệ vội vàng giải thích: “Tất nhiên không phải rồi, hôm nay là sinh nhật cậu, một ngày quan trọng như thế, nếu cậu đánh nhau với người ta thì xui xẻo lắm.”

Chu Tường nhíu mày: “Thật không?”

“Thật mà.” Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, cực lực khiến cậu tin lời anh nói.

Chu Tường hừ một tiếng: “Vậy thì được rồi.”

“Được rồi, nể mặt mấy lời này của anh, hôm nay tôi không chấp nhất với tên kia.” Cậu lùi về sau từng bước, bỗng dung con đầu đón từ dưới đầu gối truyền lên, khiến cậu không khỏi ngả nghiêng cơ thể mình.

Lăng Thịnh Duệ vội càng đỡ lấy cậu: “Sao rồi?”

“Đầu gối hơi đau.” Chu Tường chỉ chỉ đầu gối mình.

“Vậy cậu ngồi xuống đi, để tôi xem xem.”

Lăng Thịnh Duệ đỡ cậu ngồi xuống sô pha, anh thì ngồi xổm xuống trước mặt cậu, kéo ống quần lên, kéo thẳng lên đến đầu gối.

Nguyên đầu gối chân phải của Chu Tường đều hóa xanh, hơn nữa còn bị sưng lên.

“Ây, nghiêm trọng quá.....”

“Đúng đó.” Chu Tường nhỏ giọng nói, bắt đầu giả vờ đáng thương.

Lăng Thịnh Duệ đứng lên: “Cậu chờ một chút, tôi lấy thuốc xoa bóp cho cậu.”

Chu Tường đáng thương cười cười gật đầu.

Lăng Thịnh Duệ đi đến căn phòng chứa rượu thuốc, khi đi qua bên người Trình Trí Viễn, ngay cả một cái liếc mắt anh cũng không thèm nhìn.

(Kaze:há há há:v)

Biểu tình trên mặt Trình Trí Viễn hơi bối rối.

Lăng Thịnh Duệ vào phòng khác, trong phòng khách chỉ còn lại lưỡng bại câu thương là Trình Trí Viễn và Chu Tường mắt to trừng mắt nhỏ, Trình Trí Viễn nhìn trong đáy mắt Chu Tường là tràn đầy khiêu khích, trên mặt Chu Tường là nụ cười nhạt trào phúng cho sự thất bại vừa rồi của hắn, sau đó cậu vươn tay phải lên, làm một động tác ngón tay cái chia xuống dưới.

(Kaze: Tường cưng đừng chơi ngu

)

Nhục nhũ như thế, khiến biểu cảm trên mặt Trình Trí Viễn không nhịn được nữa, lập tức lạnh lại.

Hắn cầm cái nĩa trên bàn ăn, vút thẳng về phía mặt Chu Tường.

Chu Tường bị dọa sợ, nhưng lại phản ứng nhanh nhẹn, cậu quay đầu đi, khó khăn tránh né, cái nĩa ánh bạc lóe lên, bay suýt qua má cậu, rồi cắm gần như hoàn toàn vào sâu trong sô pha.

(Kaze: bừ ra vồ

~:v)

Trên mặt có hơi đau đớn, Chu Tường đưa tay sờ sờ má mình, sau đó là một dòng dịch nóng ầm chảy vào lòng bàn tay cậu.

Chảy máu rồi.....

Điều tối kỵ của người mẫu là không được để mặt mình bị thương, Chu Tường bị chọc giận, cậu cầm cái nĩa lên, phóng thẳng về phía Trình Trí Viễn.

Nhưng kỹ thuật của cậu tất nhiên yếu hơn nhiều so với Trình Trí Viễn, hắn không tốn chút sức lực nào bắt lấy cái nĩa, rồi đắc ý nở nụ cười, chỉ là nụ cười đó chưa nở được bao lâu đã lại ngênh đón một miếng bánh ngọt đang phi tới trước mặt mình, khiến cho khuôn mặt đã vô cùng thâm cảm của hắn lại càng chật vật hơn nữa.

(Kaze: đúng như Hoàn ca đã tuyên bố.... anh bị loại khỏi cuộc chơi:v)

Thế là cuộc chiến tranh khó khăn lắm mới có thể dẹp loạn được, lại một lần nữa bùng nổ.....

Hai người chiến đấu có chút trẻ con, vì chiến thắng bất chấp tất cả, trên bàn có gì thì tiện tay cầm ném. Dĩa ăn, bàn ăn, bánh kem, thậm chí cả thức ăn trên bàn cũng không buông tha, đều trở thành vũ khí của hai thương nhân đầu đá lẫn nhau không chịu thua kém.

Đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ cầm rượu thuốc từ trong bước ra thì Trình Trí Viễn đang vừa vận hứng thú cầm con dao cắt bánh ngọt trên tay.

“Cậu làm gì đó! Trình Trí Viễn!”

Thình lình bị quát nạt, khiến động tác của Trình Trí Viễn chợt ngừng lại.

Hai người cùng nhau nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Trên mặt Trình Trí Viễn toàn là hỗn hợp bơ và bánh ngọt, nhìn không được biểu cảm, còn sát khí nồng nặc vốn phải ở trên mặt Chu Tường thì giờ đây lại được thay thế bằng vẻ đáng thương vô tội, tốc độ thay da mặt còn nhanh hơn cả chong chóng nữa.

Lăng Thịnh Duệ đi tới chỗ Chu Tường hiện đang ngốc người ra, nổi giận đùng đùng với Trình Trí Viễn: “Sao cậu có thể làm thế hả? Tên này vẫn còn là trẻ con, sao cậu dám chơi dao với cậu ta chứ? Thứ này không thể nghịch đại được, nếu cậu ta thật sự bị thương thì phải làm sao?”

Anh quay lại xem xét Chu Tường đang ngây người đờ ra, tác phẩm cuộc chiến tranh của hai người hiểu chiến chính là trên mặt cậu chảy rất nhiều máu khiến sắc mặt của anh càng lúc càng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 21: Chương 21

“Vết thương nhìn có vẻ sâu, chắc không để lại sẹo chứ?” Lăng Thịnh Duệ tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên mặt Chu Tường, nhú mày nói.

Nhìn bộ dạng lo lắng của anh khiến cho tâm tình đang cực kỳ khó chịu của Chu Tường dịu lại không ít, nửa đùa nửa thật nói: “Đâu có sao ~, nếu tôi có thêm vết sẹo nữa, nhìn sẽ nam tính lắm đó ~”

(Kaze:đừng Tường cưng!!! em khóc đó T^T)

Lăng Thịnh Duệ trừng mắt liếc cậu: “Đừng nói bậy, để tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

Chu Tường cười gật đầu.

Lăng Thịnh Duệ xoay người nhìn Trình Trí Viễn, lạnh lùng nói với hắn: “Trình Trí Viễn, cậu quậy cũng đủ rồi, đi về đi. Không phải bây giờ cậu đang ở cùng với cô gái tên Dĩ Nhu à? Nếu cậu không về, cô ấy sẽ lo lắng đó.”

Trình Trí Viễn dùng khăn giấy lau sạch bơ và bánh kem trên mặt mình, cười như không cười nhìn anh: “Anh ghen hả?”

Lăng Thịnh Duệ không có hứng cãi cộ với hắn: “Cậu đi đi.”

“Nếu tôi nói không thì sao?” Trình Trí Viễn nhướn mi.

Lăng Thịnh Duệ không đáp lại, xoay người đối mặt với Chu Tường, ôn nhu hỏi: “Cậu đứng lên đi lại được không?”

Chu Tường lắc lắc đầu: “Chắc là không được.”

“Vậy tôi đỡ cậu, chúng ta tới bệnh viện.”

“Ừm~”

Lăng Thịnh Duệ nâng người Chu Tường dậy, hai người đi tới cửa ra vào.

Chu Tường ôm vai Lăng Thịnh Duệ, cả cơ thể cậu cố ý đè lên người anh, cầm cũng tựa lên vai anh.

Lăng Thịnh Duệ không nói gì.

Trình Trí Viễn ngồi trên sofa, nhìn hai người dính sát rạt vào nhau, ánh mắt hiện lên sát ý nồng đượm.

Sau khi đi đến cửa ra, Lăng Thịnh Duệ quay đầu... hướng về Trình Trí Viễn: “Tôi không biết cậu tới đây là có mục đích gì, mà tôi cũng không muốn biết, nhưng mà tôi hy vọng sau khi chúng tôi trở về, cậu đã đi rồi. Cũng mong rằng sau này cậu đừng xuất hiện quấy rầy cuộc sống của tôi và Chu Tường nữa.”

Nói xong anh xoay người lại... một cái liếc nhìn cũng không nhìn Trình Trí Viễn.

Ngực Trình Trí Viễn khi người đàn ông đó quay lại sinh ra một chút chờ mong, nhưng lại bị người ta tỏ thái độ lạnh lùng và xa cách đánh cho tan tành

mây khói.

Ánh mắt hắn trở nên tối tăm hơn.

Chu Tường có xe, cơ mà vì chân bị thương nên không thể lái, mà Lăng Thịnh Duệ cũng sẽ không lái, thế là đành đón xe đi.

Lăng Thịnh Duệ lên xe trước, rồi mới đỡ Chu Tường vào trong.

Sau khi bước vào xe, chân Chu Tường bỗng nhiên “trượt” một cái, cả người mất thăng bằng ngã xuống, hoàn toàn đè cả cơ thể lên Lăng Thịnh Duệ đang ngồi trong xe.

Đột nhiên bị đè xuống, Lăng Thịnh Duệ theo bản năng muốn đẩy Chu Tường ra, nhưng khi nhìn đến biểu tình “đau đớn” của Chu Tường thì anh càng lo hơn, đành vội vàng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Chu Tường nhúm mày: “Đau quá...~”

Cậu cố ý kéo dài thanh âm ra, mang theo vài phần hàm ý làm nũng.

Một chiều này đối phó rất thành công với Lăng Thịnh Duệ, trên mặt Lăng Thịnh Duệ cứ thế mà hiện lên một phần yêu thương.

“Ừ, mau ngồi dậy nào, để tôi xem vết thương của cậu có bị sao không.”

“Chân tôi không có chút sức nào hết á....”

“.....”

Chu Tường quá mức “suy yếu”, Lăng Thịnh Duệ bị kiểm lại không nhúc nhích được, anh không còn cách nào khác đành phải dùng sức thử đẩy Chu Tường lên, nhưng một chút chuyển động cũng không có.

Anh cảm thấy kỳ lạ, làm thế nào mà Chu Tường lại nặng thế này?

Hay là... Thể lực của mình quá yếu?

Lăng Thịnh Duệ thử vài lần cũng không được, Chu Tường nhìn anh, liên tục oán giận nói: “Anh nhẹ chút.”

“Xin lỗi.” Lăng Thịnh Duệ đành phải bỏ cuộc.

“Không sao, chỉ là anh đừng dùng sức mạnh quá là được.” Chu Tường mỉm cười, vô cùng “Khoan dung” nói, rồi trộm thả cánh tay đang bấu chặt lấy tay vịn thành ghế ở phía sau ra.

“Khụ khụ khụ!”

Tài xế lái xe có chút nhịn không được nữa, thế là nhẹ nhàng ho lên.

Chu Tường nói chuyện với Lăng Thịnh Duệ, hai người dùng Hán ngữ, tài xế xe nghe không hiểu, nhưng nhìn hành động ái muội của họ còn tưởng họ đang ve vãn nhau, thế là dùng vốn tiếng Anh ít ỏi nói chuyện với họ: “Xin thứ lỗi, nếu hai người có chuyện gì muốn làm thì xuống xe tìm chỗ nào đó rồi làm, xe của tôi không đề cập tới hình thức phục vụ kiểu này.”

Sợ bọn họ nghe không hiểu, lại dùng tiếng Pháp nói lại lần nữa.

Xuất phát từ tiêu chuẩn nghề nghiệp, tài xế nói cũng có thể coi là lịch sự, nghe xong hai người phía sau sùng sốt, thối mác nhìn nhau.

Một hồi lâu Lăng Thịnh Duệ mới hiểu được ý nghĩa cái câu “loại hình phục vụ này” của tài xế, hai má lập tức đỏ bừng lên, anh vội vàng giải thích: “Cậu hiểu lầm rồi, sự việc không như cậu nghĩ đâu, thăng nhóc này bị thương ở chân, bây giờ không cử động gì được nên mới đè lên người tôi thôi.”

Nhìn anh lo lắng giải thích như thế nhưng lại khiến Chu Tường cảm thấy rất vui, nằm trên người anh, cậu tiếp tục sổ sàng.

Khóe miệng tài xế run rẩy: “Vậy có cần giúp đỡ không?”

Lăng Thịnh Duệ đương nhiên cầu còn không được ấy chứ, anh vội nói: “Tất nhiên rồi, rất cảm ơn cậu.”

Tài xế trẻ tuổi không nói nên lời, ngẩng mặt nhìn trời, rồi lập tức xuống xe.

Sau khi được tài xế giúp đỡ, Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng thoát được khỏi cái tình huống khiến anh khó xử.

Sau đó, tài xế chờ như chờ ôn thần, dùng tốc độ nhanh nhất chở bọn họ tới bệnh viện gần nhất.

Hai người vào trong bệnh viện, sau khi trải qua một hồi kiểm tra thì bác sĩ đưa ra kết luận: chân bị thương của Chu Tường cũng không nặng lắm, chỉ là bị

bong gân thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi, nhưng vết thương trên mặt thì hơi phiền toái, nếu không xử lý tốt thì nhất định sẽ để lại sẹo.

Lăng Thịnh Duệ nghe xong thì có chút ưu sầu, còn Chu Tường nghe xong thì hình như không để bụng, cậu cười hì hì nói đùa với anh rằng nếu vì gương mặt xấu xí này mà tôi bị công ty đuổi việc, anh nhất định phải bao dưỡng tôi đó nha.

Lăng Thịnh Duệ dở khóc dở cười.

Xử lý vết thương xong, sau khi cầm được một đồng thuốc lớn thì đã là chuyện của nhiều giờ sau đó rồi.

Đi ra khỏi bệnh viện, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất mệt mỏi.

Chu Tường cũng biết anh mệt rồi, nên cũng không dựa lên người anh nữa, bất quá vẫn phải nhờ anh đỡ đi, thuận tiện ăn mấy miếng đậu hũ ~.

Hai người về tới nhà.

Trong nhà vẫn là một mảnh lộn xộn như trước khi họ ra ngoài, Trình Trí Viễn vẫn chưa chịu đi, nhưng hình như đã tắm rửa rồi, nửa người dưới quấn một cái khăn tắm, đang lười biếng ngồi trên sofa xem TV, thấy họ quay về, hắn quay đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn họ một cái, rồi lại xem TV tiếp.

Hai con người đứng trước cửa, khóe mắt đều giật giật.

Sợ Chu Tường và Trình Trí Viễn lại quậy lên nữa, Lăng Thịnh Duệ nói với Chu Tường trước: “Chu Tường, tôi diu cậu về phòng nghỉ ngơi nhé.”

Má phải của Chu Tường có miếng băng gạc, mặc dù cậu muốn nổi bão, nhưng vẫn gật đầu: “Ừm.”

Lăng Thịnh Duệ đỡ cậu lên phòng, lúc đi ra, sẵn tiện đóng cửa lại luôn.

Anh đi tới trước mặt Trình Trí Viễn, đầu đầu nhìn hắn: “Trình Trí Viễn, tại sao cậu vẫn còn ở đây?”

Lăng Thịnh Duệ thấp giọng nói, Trình Trí Viễn vẫn không hề mở miệng ra, nhưng vẫn không chớp mắt nhìn anh.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào đây?”

“.....”

Năm phút trôi qua.

“Tôi đi báo cảnh sát.” Lăng Thịnh Duệ cầm lấy điện thoại. Trình Trí Viễn vô lại thế này, anh hết cách rồi, đành phải dùng phương án duy nhất anh nghĩ ra này để đối phó với hắn thôi.

Trên mặt Trình Trí Viễn là nụ cười mang theo vài phần chế nhạo.

“Anh cho rằng mấy tên cảnh sát đó là đối thủ của tôi sao?” Cuối cùng cũng mở miệng.

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới: “Vậy rốt cuộc cậu muốn sao đây? Đây không phải là nhà cậu, chẳng lẽ cậu định ở mãi không đi sao? Cậu hại Chu Tường thế thảm thế kia, làm chân cậu ấy bị thương, mặt cũng bị thương, bác sĩ nói có thể mặt cậu ấy sẽ để lại sẹo, đây là chuyện cậu muốn làm à?”

Trình Trí Viễn không biện hộ cho mình, trầm mặc nhìn anh một hồi, sau đó nhàn nhạt nói: “Vậy anh hại tôi bị tẩy não, chẳng lẽ trong lòng không thấy hổ thẹn sao?”

Chỉ một câu thôi, làm cho những lời Lăng Thịnh Duệ định nói đều bị nuốt trở lại.

Làm sao anh không thấy hổ thẹn được chứ....

Mãi cho đến bây giờ, anh vẫn bị chuyện kia làm cho gặp ác mộng mãi.

“Nhưng, không phải cậu khôi phục rồi sao?” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nói, khí thế yếu đi vài phần.

Trình Trí Viễn lại lạnh lùng nói: “Con mắt nào của anh nhìn ra tôi khôi phục ký ức rồi?”

Anh kinh ngạc nhìn hắn: “Cậu chưa hồi phục? Vậy sao cậu...”

“Tại sao lại tìm tới anh, phải không?” Trong mắt Trình Trí Viễn xẹt qua một tia cô đơn: “Lúc trước Đức Duy Hoàn nói rất nhiều chuyện quá khứ cho tôi nghe, nhưng một chút tôi cũng không tin, nhưng mà mọi chi tiết lại vô cùng ăn khớp nhau, lúc đó tôi bị dao động không ít, tôi không thể nào chấp nhận việc ký ức hai mươi năm bị mất đó của mình, vẫn luôn chối bỏ nó.”

Lăng Thịnh Duệ không lên tiếng.

“Trong tiềm thức của tôi vẫn còn duy nhất một bóng hình, có thể đó là cái ký ức duy nhất vẫn không bị lấy đi.” Trình Trí Viễn cười khổ một chút: “Mỗi

lần nhớ tới bóng dáng kia, thì trong lòng tôi đều thấy ám áp lạ kỳ, rất quen thuộc, nhưng vẫn không thể nào nhớ ra nổi người đó là ai, sau này tôi gặp phải Di Nhu, cô ấy cho tôi cảm giác quá giống với hình bóng trong ký ức, nên tôi mới cảm thấy cô ấy chính là người đó, nhưng mà, sau này tôi mới biết được, cô không phải....”

Lăng Thịnh Duệ che giấu biểu tình kinh ngạc khi nghe đoạn đối thoại này, anh cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Không phải tôi, cậu nhận lầm người rồi.”

Ánh mắt Trình Trí Viễn trở nên vô cùng nghiêm túc: “Ký ức trước đây của tôi đã không còn khả năng khôi phục lại nữa, nhưng cái cảm giác kia, tôi đã nghĩ rất lâu, và xác định anh chính là người đó. Trước đây có thể tôi không nắm chặt anh, nhưng lần này, tôi tuyệt đối sẽ không buông anh ra nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 22: Chương 22

Trình Trí Viễn nói xong thì trầm tĩnh lại, im lặng nhìn Lăng Thịnh Duệ.

Còn anh thì cúi thấp đầu xuống.

Hai người cứ yên lặng một thời gian dài như thế khiến trong phòng khách chỉ còn lại âm thanh tích tắc của đồng hồ treo trên tường thôi.

Thật lâu sau, cuối cùng Lăng Thịnh Duệ cũng ngẩng đầu, nhìn Trình Trí Viễn: “Thật ra, cậu và cô gái đó ở cùng nhau rất tốt đó. Hai người rất xứng đôi, rất hòa hợp, hơn nữa cậu cũng có cảm giác với cô ấy mà, đó là chuyện rất bình thường, nếu đã vậy, cậu cần gì phải cùng một người đàn ông như tôi qua lại chứ?”

Trình Trí Viễn không đón lời.

Lăng Thịnh Duệ thì thảo luận nói: “Có thể làm một người đàn ông bình thường rất tuyệt....”

Sau khi nói ra câu này thì biểu tình của anh có chút mơ màng, Trình Trí Viễn từ trên sofa đứng dậy, đi đến trước mặt anh.

Hắn tới gần, khiến Lăng Thịnh Duệ lùi về phía sau từng bước.

Trình Trí Viễn nhìn anh, nghiêm túc hỏi: “Cái gì gọi là một người đàn ông bình thường?”

Anh không hiểu dụng ý của hắn khi hỏi câu này nghĩa là gì, anh do dự một chút, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Tất nhiên là ở cùng với phụ nữ rồi.”

Khi anh trả lời vấn đề này, thì gương mặt anh là biểu tình đương nhiên, Trình Trí Viễn nghe xong, chỉ cảm thấy buồn cười, tại sao từ tưởng của người đàn ông này đến bây giờ vẫn còn cổ hủ quá vậy?

Trình Trí Viễn chậm chạp hỏi anh: “Tại sao đàn ông ở với đàn ông thì bị gọi là không bình thường?”

Không đợi Lăng Thịnh Duệ trả lời, cậu nhanh tay, kéo mạnh Lăng Thịnh Duệ vào lòng mình, hít mũi lại: “Nhưng mà, tôi lại cảm thấy chúng ta như bây giờ mới là bình thường nhất.”

Cơ thể hai người dính sát lại một chỗ, khiến người anh cứng đờ.

“Buông tôi ra.” Anh vùng vẫy nói.

“Không buông.” Trình Trí Viễn trả lời chắc như đinh đóng cột.

Lăng Thịnh Duệ cắn răng: “Chẳng lẽ cậu không thấy mình làm vậy quá đáng lắm sao?”

“Không thấy.”

“.....”

“Cậu đúng là, là...”

“Là cái gì?”

“.....”

“Nói không được hả, vậy để tôi nói giúp anh nhé, là ** đúng không?” Trình Trí Viễn híp mắt thu con ngươi lại, ánh mắt sắc bén tựa như một con sói, nắm chặt lấy cằm Lăng Thịnh Duệ.

(Kaze: trong raw nó đã thế rồi, ai có từ hay thì comt đi, tui đổi

:3)

Lăng Thịnh Duệ chán ghét quay đầu đi...

Trong mắt Trình Trí Viễn lóe lên tinh quang, mạnh mẽ xoay đầu anh lại, nhìn gương mặt anh.” Đúng, chính là biểu tình này, cảm giác rất quen thuộc.”

Lăng Thịnh Duệ nhú mày.

Trong giọng nói của Trình Trí Viễn như có một chút hưng phấn: “Bây giờ thì tôi càng xác định người kia chính là anh, tuyệt đối không sai.”

Lăng Thịnh Duệ nghe mà như lọt vào sương mù, căn bản không nghe hiểu những lời hắn nói, anh không có cách nào giãy khỏi được cái ôm kia, nhất thời vừa vội vừa giận: “Buông ra, Trình Trí Viễn.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Tất nhiên là được, nhưng mà, không phải bây giờ.....”

Lời vừa dứt, hắn liền cúi đầu xuống, bịt kín môi Lăng Thịnh Duệ.

Đột nhiên bị cưỡng hôn, Lăng Thịnh Duệ ngốc ra vài giây, vô ý thức muốn nghiêng đầu tránh khỏi, lại bị Trình Trí Viễn cắn môi dưới cánh cáo anh, tuy không bị thương, nhưng rất đau.

Lăng Thịnh Duệ không dám cự quạ nữa.

Trình Trí Viễn giữ chặt gáy anh, không kiêng nể gì như sói đối hôn anh.

Hô hấp Lăng Thịnh Duệ bị cướp mất, cơ thể xụi lơ ngã vào lòng Trình Trí Viễn, cả người đều mơ mơ màng màng.

Trong phòng khách chỉ còn lại âm thanh thở dốc và âm thanh hai người môi lưỡi giao nhau tạo thành.

Một mùi ngọt thoang thoang chảy trong miệng hai người, cũng không biết là môi ai bị cắn rách nữa.

“Lăng thúc! Anh lên đây một lát, tôi muốn đi vệ sinh!” Trước khi Lăng Thịnh Duệ vì hít thở không thông mà ngất xỉu đi thì tiếng la của Chu Tường từ trong phòng truyền ra.

Lăng Thịnh Duệ mở lớn mắt ra, ý thức hồi phục lại, cũng không biết anh lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, một phen đẩy Trình Trí Viễn ra.

Vẫn đang hôn đến ngất ngây, đột nhiên lại bị cắt đứt, khiến Trình Trí Viễn bất mãn nhú mày.

Lăng Thịnh Duệ lấy tay dùng sức chà môi mình, tức tối trừng mắt với hắn: “Cậu làm gì đó?”

Trình Trí Viễn liếm liếm môi, ngó ý vẫn chưa thỏa mãn nhìn anh: “Hôn anh ~”

Cả người Lăng Thịnh Duệ phát run.

“Lăng thúc, anh có nghe không?” Giọng của Chu Tường lại truyền tới.

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới, nói vọng lại về phía phòng của cậu: “Tôi nghe, cậu chờ một chút, tôi lên ngay.”

“Nhanh lên!”

“Biết rồi...”

Lăng Thịnh Duệ cố chấp nhấc bước đi, đi về phía phòng của Chu Tường, tay lại bị Trình Trí Viễn nắm kéo lại.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu, cảnh giác nhìn hắn: “Cậu muốn gì nữa đây?”

Trong mắt Trình Trí Viễn có hàn băng: “Anh với thằng nhóc đó có quan hệ gì? Sao lại tốt với cậu ta vậy?”

Lăng Thịnh Duệ kéo mãi không ra, dùng sức giãy khỏi tay cậu: “Tôi có quan hệ thế nào với cậu ta thì liên quan gì tới cậu chứ? Hơn nữa, cậu ấy là do cậu làm cho bị thương tới mức đó mà, tôi không quan tâm cậu ta thì ai quan tâm đây?”

Trình Trí Viễn đắm chiêu nhìn anh.

“Nếu tôi cũng bị thương, vậy anh có đối xử tốt như vậy với tôi không?” hắn nghiêm túc hỏi.

“Cậu nói bậy cái gì vậy?” Lăng Thịnh Duệ cảm thấy nhột nhèo, đành xoay người đi.

Anh vừa bước một bước, thì phía sau đột nhiên vang lên một âm thanh quỷ dị.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người: trên cánh tay trái của Trình Trí Viễn giờ đây máu đang tuôn ra như suối, mà tay phải hắn thì lại đang cầm con dao xắt bánh kem vô cùng sắc bén...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 23: Chương 23

Lăng Thịnh Duệ sững sờ một chút, rồi lập tức nhào tới trước mặt Trình Trí Viễn, cướp lấy con dao trong tay hắn, ném qua một bên, ngay sau đó nắm chặt lấy cánh tay bị thương của hắn, dòng máu tuôn ra ào ạt khiến anh nhìn mà kinh hãi.

“Cậu điên rồi!” Lăng Thịnh Duệ vừa sợ vừa giận nhìn hắn.

Sắc mặt Trình Trí Viễn tái nhợt, mày hơi nhíu lại, nhưng vẫn nở nụ cười nói: “Xem này, tôi cũng bị thương rồi...”

Lăng Thịnh Duệ sắp xỉu tới nơi, người này bị tẩy não tẩy cho sạch sẽ luôn rồi hả?

“Cậu đúng là đồ thần kinh!”

Anh bước vào phòng tìm hộp thuốc, Chu Tường nhìn anh đi tới, không nhịn được nói: “Tôi gọi anh nhiều lần vậy, sao giờ anh mới lên?”

“Xin lỗi, cậu tự nghĩ cách đi.”

Lăng Thịnh Duệ cũng không hề nhìn cậu, lấy hộp thuốc trong tủ ra rồi đi ra ngoài.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, thái độ đột nhiên lạnh lùng của người kia khiến cậu cảm thấy hơi bức bối, làm nũng thất bại, cậu đành phải tự mình xuống giường, một bước nhảy lò cò vào nhà vệ sinh.

Lúc Lăng Thịnh Duệ đi ra thì Trình Trí Viễn đang nằm nhả ngòi ở ghế sofa, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Nhưng vết thương của hắn lại không hề “bình tĩnh” như thế, máu tươi không ngừng tràn ra ngoài, khiến cho cả cánh tay trái của hắn đều nhiễm một màu hồng, trên mặt đất cũng tích tụ một vũng máu.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng mở hộp cứu thương ra, nhưng anh căn bản không biết chút kiến thức gì về y học cả, anh nhìn đủ loại chai lọ trong hộp, không biết nên làm cái gì trước.

Trình Trí Viễn tốt bụng nhắc nhở anh: “Trước tiên giúp tôi cầm máu đã.”

“Cầm thế nào?” Lăng Thịnh Duệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, trong não anh trống rỗng, ngay cả các bước sơ cứu cơ bản nhất cũng không nhớ nổi.

“Án chỗ này lại.” Trình Trí Viễn chỉ chỉ chỗ nào đó bên dưới miệng vết thương.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng đưa tay đè lại ngay chỗ hắn chỉ.

Lượng máu chảy ra lập tức chảy ít lại.

“Tiếp theo làm sao nữa?” Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu hỏi hắn.

Trình Trí Viễn nhăn mày: “Tất nhiên là vào viện rồi, lẽ nào anh cho rằng vết thương nặng thế kia, có thể tự động cầm máu rồi khép lại à?”

“Ừ, cũng đúng.” Lăng Thịnh Duệ nói: “Cậu đè nó một chút đi, tôi đi gọi xe cứu thương.”

Trình Trí Viễn suy ngẫm một chút, rồi chậm rãi cự tuyệt: “Không cần!”

Lăng Thịnh Duệ sắp khóc tới nơi rồi: “Tại sao chứ?”

“Tôi muốn chính anh đưa tôi tới bệnh viện.”

Lăng Thịnh Duệ không thể tin được: “Vì sao, xe cứu thương tới nhanh hơn mà, nếu bây giờ chúng ta đi thì không biết phải mất bao lâu để đón xe nữa, hơn nữa bộ dạng này của cậu, chưa chắc có chiếc xe nào dám chờ chúng ta đi đâu.”

Về mặt lo lắng của anh khiến khóe môi Trình Trí Viễn cười lên: “Không sao đâu, vậy đợi đến khi nào có xe chịu chờ chúng ta thì thôi.”

(Kaze: ủa... chứ không phải phải là “Không sao, chúng ta đi bộ cũng được “ hả???)

Trán Lăng Thịnh Duệ nổi đầy gân xanh: “Nếu vẫn không có thì sao?”

“Vậy thì đi bộ.”

“....”

Lười biếng trả lời, khiến Lăng Thịnh Duệ nghĩ mình sắp phát điên rồi.

Mặc dù rất muốn để cho cái tên thiếu đánh này tự sinh tự diệt, nhưng anh thật sự không nỡ hạ quyết tâm, anh đành phải hoãn giọng nói: “Cơ thể là của cậu, sao cậu cứ phải ở đây làm mình làm mẩy vậy?”

Trình Trí Viễn cười lạnh: “Thằng nhóc vừa rồi cũng bị thương, không phải anh đã tự mình đưa đi sao?”

Lăng Thịnh Duệ xanh mặt....

Té ra tên này nguyên ý làm bản thân mình bị thương là vì chuyện này ày hả?

“Được rồi.” Biết có nói thế nào cũng không có tác dụng, Lăng Thịnh Duệ đành phải vô lực gật đầu: “ Thôi được, để tôi đi lấy tiền, cậu đề miệng vết thương lại trước đi.”

“Không cần.” Lại không chút do dự nào cự tuyệt.

“Làm sao nữa?”

“ Anh vừa mới đỡ thằng nhóc đó đi, cho nên miệng vết thương hiện giờ của tôi anh tự lo đi.” Trình Trí Viễn hất cằm nói.

“.....”

“Nhưng giờ không có tiền thì làm sao?”

“Không cần lo, trên người tôi có tiền.”

“.....”

Lăng Thịnh Duệ không nói được lời nào nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của thanh niên trẻ tuổi, nghĩ mình sắp điên rồi.

Anh thà.... Để người phải chịu thương là bản thân mình còn hơn...

Trình Trí Viễn đang rất sẵn lòng chờ đợi, vừa mới từ bệnh viện đi về, Lăng Thịnh Duệ cả người mệt mỏi đã phải mang Trình Trí Viễn trở lại bệnh viện....

Hai người đứng trên đường, chờ xe chạy tới.

Liên tục bị ba chiếc xe từ chối,nhưng cuối cùng cũng có một chiếc tình nguyện dừng lại.

Lăng Thịnh Duệ trong lòng nóng như lửa đốt, đỡ Trình Trí Viễn vào xe trước, sau đó anh mới theo vào: có Chu Tường làm gương trước đó rồi, nên anh không dám... Vào xe ngồi trước nữa.

Tài xế là một người đàn ông trung niên khéo léo, ánh đèn chiếu vào khiến ông vừa thấy rõ vết thương trên tay Trình Trí Viễn thì hơi hận đã dừng lại đón họ. mắt thấy có máu dính trên ghế đệm, ông không nhịn được nói: “Cẩn thận chút đi, đừng để máu vấy lên ghế, khó chùi ra lắm.”

Lăng Thịnh Duệ vội vàng kéo tay Trình Trí Viễn ra ngoài một chút: “Thật xin lỗi.”

Tài xế hừ một tiếng.

Thái độ của tài xế có chút ngạo mạn, còn pha lẫn một chút chùng tộc (?) và hoài nghi, khiến biểu tình của Trình Trí Viễn lạnh xuống.

Lăng Thịnh Duệ thấy bộ dạng là biết hấn sắp nổi bão rồi, vội vàng dùng ánh mắt cảnh cáo hấn không được sinh sự, Trình Trí Viễn nhướn mày, mặc dù rất khó chịu, nhưng vẫn một mực nhịn xuống, chỉ là thừa dịp anh không để ý, hấn vẫn hướng đến kính chiếu hậu lạnh lùng quét mắt liếc tài xế một cái.

Tài xế rùng mình, thái độ đối với họ cũng hiền lành hơn rất nhiều.

“Đi đâu nào?” Ông ta cười nói.

Lăng Thịnh Duệ nói địa chỉ của bệnh viện ra.

Trình Trí Viễn thì hừ lạnh một tiếng, tài xế lại run lên, cả người cứng đờ khởi động xe.

Một bên tài xế chạy mồ hôi hột, một bên Trình Trí Viễn ngồi ở ghế sau, ý cười trong suốt hiện lên trong mắt hắn nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ bị hắn nhìn đến cả người nổi đầy da gà, cúi thấp đầu.

Trình Trí Viễn đang nhìn.

Đầu anh cúi càng ngày càng thấp, hầu như là sắp dán vào ngực luôn rồi, qua một hồi không nhin được nữa, anh ngẩng đầu, giọng run rẩy hỏi hắn: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

“Chỉ muốn nhìn thôi ~” Trình Trí Viễn chắc nịch trả lời: “Tôi mất nhiều ký ức như vậy, bây giờ chỉ muốn một lần nữa khắc ghi lại thôi.”

Thế là anh trầm mặt.

Vậy ngài cứ thông thả nhìn đi....

“Nhìn kỹ thì, anh thật sự rất đẹp trai đó, cho dù có già cũng vậy.” Trình Trí Viễn nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng cho ra kết luận.

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

“Nhưng mà anh bảo quần đáng người cũng tốt thật nhì.” Trình Trí Viễn nhìn chòng chọc vào nửa thân trên bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình và đôi chân thon dài được giấu phía dưới quần của anh, mày hơi nhíu lại: “Không biết cảm giác lộ ra có thích không ta. Nhưng nhìn bên ngoài rất được, còi ra rồi chắc không có chỗ nào....”

Ánh mắt của hắn quá rõ ràng, bị ánh nhìn dâm loạn quá rõ kia nhìn vào, mặt Lăng Thịnh Duệ hơi nóng lên.

“Đừng nói nữa.” Lăng Thịnh Duệ cảm thấy xấu hổ liếc hắn một cái.

“Không nói cái gì?” Trình Trí Viễn nhíu mày: “Tôi đâu có nói gì bậy bạ đâu, tôi đang khen anh mà.”

Khen như thế, không nói cũng không sao.....

Hai má Lăng Thịnh Duệ hồng lên, nghiêng qua: “Bảo cậu đừng nói nữa.”

Nhìn hai má của anh, Trình Trí Viễn đột nhiên ý thức được cái gì đó, cười xấu xa trêu chọc anh: “Anh đang xấu hổ....”

Lăng Thịnh Duệ không nói.

“Thời gian trước chúng ta ở chung với nhau, hắn là đã XX rồi nhì.” Trình Trí Viễn đột nhiên lên tiếng.

Lăng Thịnh Duệ chao đảo, vội vàng lên tiếng: “Không có!”

Mới là lạ.....

Phản ứng của anh quá mức phô trương, kỹ năng che giấu kém cỏi quá đi, Trình Trí Viễn nhìn mà đoán được tám chín phần mười rồi, nụ cười càng trở nên tà ác: “Anh nói dối, chúng ta tuyệt đối đã XX rồi.”

Lời nói trực tiếp khiến Lăng Thịnh Duệ càng thêm luống cuống.

“Xem ra tôi nói đúng....” Trình Trí Viễn sờ sờ cằm.

Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ nhin không được nữa, mặt đỏ tai hồng trừng mắt liếc hắn một cái, cắn răng nói: “Cậu ở đây nói bậy gì đó, không thể ngồi im được à?”

Anh càng khó chịu thì Trình Trí Viễn lại càng muốn trêu anh.

“Trên giường tôi có giỏi không?” Vấn đề của Trình Trí Viễn càng trắng trợn: “Khiến cho anh thấy sung sướng, khó chịu, anh có thấy thích không?”

Mặt Lăng Thịnh Duệ sắp cháy ra than luôn rồi, anh thấp giọng gào lên: “Bảo là đừng nói nữa mà!”

“Nhìn biểu cảm này của anh, hắn là khi đó anh rất hưởng thụ nhì, nếu không thì khi về nhà, chúng ta cùng thử lại đi?” Trình Trí Viễn càng nói càng hăng

say: “Tôi không còn ký ức, chuyện trước kia cũng không biết tới, nếu như một lần nữa thử lại cảm giác đó, nói không chừng sau đó có thể tôi sẽ nhớ lại cái gì cũng nên.”

Hắn nói càng lúc càng quá đáng, khiến ngay cả ý nghĩ muốn chết anh cũng có rồi: “Xin cậu đừng có nói nữa được không? Đây là ngoài đường, không phải ở nhà đâu.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của anh thấp đến gần như là cầu xin, Trình Trí Viễn nghe mà hai mắt sáng ngời.

“Ý anh là, bên ngoài thì không được, nhưng vào nhà thì có thể hở?”

“Tôi không có nói!”

“Hahaha, quyết định vậy đi, tới lúc đó anh không được đổi ý đâu nha ~”

“Cậu đừng có lấy câu cắt nghĩa nữa được không!”

“Cái này là chính miệng anh nói mà, anh không thể đổi ý đâu, sự thật chính là sự thật.”

“Cậu cậu cậu, cậu là đồ vô liêm sỉ!” Lãng Thịnh Duệ cả người tức đến run lên, muốn nói mà nói không nên lời: “Cậu mà còn như vậy, tôi mặc kệ cậu, cậu tự đi bệnh viện đi!”

“Hửm?” Trình Trí Viễn nheo mắt lại: “Anh vừa nói gì? Nói lại lần nữa coi.”

“Không, không có gì hết.” Lãng Thịnh Duệ run rẩy trả lời.

Trình Trí Viễn hài lòng nở nụ cười, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt anh: “Vậy được, nếu anh đã hứa hẹn rồi, thì nhất định phải làm cho được đó, nếu không thì sẽ khiến lòng người tức giận lắm.”

Tôi không có nói mà..... (trong lòng cừ đại thúc khóc than)

“Nghe không?” Trình Trí Viễn tà tà cười nhìn anh, trong mắt tràn đầy hàm ý uy hiếp.

“Nghe....” Lãng Thịnh Duệ buông xuôi trả lời.

“Lúc này mới ngoan...” Trình Trí Viễn cười nói.

Lãng Thịnh Duệ cúi đầu xuống, không nói chuyện nữa, Trình Trí Viễn nhìn anh, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lên tiếng nói: “Tay tôi bị thương, bắt đầu từ hôm nay anh phải chăm sóc tôi, cho đến khi nào tay tôi hồi phục như cũ mới thôi.”

Lãng Thịnh Duệ bất lực gật đầu, kéo dài âm ra trả lời: “Ờ....”

“Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày anh đều phải nói chuyện trước kia của chúng ta cho tôi nghe.”

“Ừ....”

“Anh chăm sóc cho tôi và phải tốt hơn là chăm sóc cho thằng nhóc thối kia.”

“Rồi....”

“Buổi tối tôi muốn ăn đồ anh nấu.”

“Được.....”

.....

Sau một chuỗi dài, Trình Trí Viễn đột nhiên nói: “Hiện giờ tôi muốn hôn anh.”

Lãng Thịnh Duệ cũng không thèm nghe, trực tiếp trả lời: “Ừm....”

Đợi đến khi anh phản ứng lại được, nhìn lên khuôn mặt tươi cười vì gian kế đã được thực hiện của hắn, lập tức trong lòng anh kêu khổ, mình trúng kế rồi! Thuận theo trả lời nhiều vấn đề lộn xộn xung một lúc, căn bản là để phân tán lực chú ý của anh.

Sợ Trình Trí Viễn nổi điên hôn mình, Lãng Thịnh Duệ vội vàng lắc đầu: “Không phải đâu, vừa rồi tôi không nghe rõ cậu hỏi gì, về chuyện này tôi nhất quyết không đồng ý đâu!”

“Bây giờ đổi ý đã muộn rồi.” Trình Trí Viễn cười nói.

“Rõ ràng là thủ đoạn của cậu mà, sao tôi có thể chấp nhận chuyện này được chứ!” Lãng Thịnh Duệ cực lực biện hộ cho mình.

“Đồng ý tức là đồng ý.”

Không cho Lăng Thịnh Duệ có cơ hội biện giải nữa, Trình Trí Viễn nhanh chóng áp qua hôn anh.

Ý nghĩ đầu tiên của anh là nghiêng đầu tránh, nhưng Trình Trí Viễn còn nhanh hơn anh, ngăn chặn miệng anh, rồi lấy tốc độ nhanh nhất giữ lấy ót anh, cạy môi anh ra, Lăng Thịnh Duệ cực lực cắn chặt răng mình lại, không muốn hấn phá vỡ lớp phòng tuyến cuối cùng này, đồng thời mạnh mẽ giãy dụa, muốn thoát ra khỏi hân, nhưng vẫn không hề có tác dụng. Trình Trí Viễn vươn tay đến phía dưới Lăng Thịnh Duệ, bắt được vật thể yếu ớt của anh, làm Lăng Thịnh Duệ chấn động, răng hàm đều nhanh chóng thất thủ, Trình Trí Viễn không do dự chút nào, lấy tốc độ nhanh nhất cạy mở răng anh ra, xông vào trong miệng, quấn chặt lấy đầu lưỡi, khiến anh không cách nào trốn tránh được.

Lăng Thịnh Duệ lại một lần nữa như son dương chờ bị làm thịt, không hề phản kháng dư thừa bị Trình Trí Viễn ôm hôn đến đầu choáng mắt hoa.

Sau một loạt động tác của hai người, tay Lăng Thịnh Duệ đang đè lại vết thương cho Trình Trí Viễn đã buông ra từ lúc nào, máu tươi lập tức trào ra, nhưng Trình Trí Viễn lại không hề để ý tới.

Tài xế đáng thương bị dọa cho sợ hãi, nhìn qua kính chiếu hậu, muốn khóc mà không được: “Xe của tôi. ....”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 24: Chương 24

Chờ đến khi hai người xuống xe thì trên người đã dính đầy máu tươi rồi, những người đi ngang qua còn tưởng họ gặp phải chuyện gì đó kinh khủng lắm, nên mới bị thương nặng thế này.

“Nhìn cậu đi, quấy đến mức biến thành bộ dạng thế này đây.” Lăng Thịnh Duệ hung hăng liếc mắt trừng Trình Trí Viễn một cái.

Trình Trí Viễn ăn no uống đủ rồi, liền lộ ra thần thái sáng lạn: “Nhất thời nhịn không được thôi mà.”

Lúc hấn tự cắt tay mình đã dự tính tránh mạch máu ra, như vậy cho dù có chảy máu nhiều đi chăng nữa cũng không quá nguy hiểm, nhưng cho dù là vậy, sắc mặt hân hiện giờ vẫn tái nhợt vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ nhìn thấy mà không đành lòng, xoa xoa huyết thái dương ần ần đau của mình: “Vẫn nên đi xem vết thương của cậu trước đã.”

Mặc dù thân thể Trình Trí Viễn tốt lắm, nhưng giây phút này vẫn có chút choáng đầu, đành gật đầu đồng ý. Hai người dưới ánh mắt quan sát của những người khác bước vào bệnh viện.

Vết thương không quá nghiêm trọng, nhưng hân bị mất máu quá nhiều cần phải được truyền máu, hơn nữa còn phải khâu miệng vết thương lại, đợi đến khi tất cả mọi việc đều được làm xong hết thì trời cũng đã gần tối mất rồi.

Đi ra khỏi bệnh viện, Lăng Thịnh Duệ đã sức cùng lực kiệt.

Trình Trí Viễn thì lại tinh thần phấn chấn, cười nói: “Đã lâu không ghé bệnh viện rồi.”

Lăng Thịnh Duệ nghĩ thầm, tất nhiên cậu không cần vào viện rồi, cậu thế kia, trừ chính mình ra thì có ai thể làm cậu bị thương nhập viện chứ, cậu chưa đánh người ta nhập viện đã tốt lắm rồi.

Trình Trí Viễn nhìn ra tâm tình của anh: “Biểu cảm này của anh, hình như đang bắt mẫn với tôi lắm thì phải?”

Lăng Thịnh Duệ mặt không biến sắc trả lời: “Không có.”

“Thật?”

“Ừm, nếu vậy thì, đưa tôi về nhà đi, tôi đói rồi.” Trình Trí Viễn một bên nói, một bên dùng cánh tay trái quán băng kín mít xoa xoa bụng mình.

Khuôn mặt Lăng Thịnh Duệ hóa đen, rõ ràng là nhà Chu Tường mà, vì có gì mà Trình Trí Viễn cũng trở thành một thành viên luôn rồi?

Quả nhiên là tác phong cường đạo mà. ...

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng anh vẫn không cảm xúc nói: “Chúng ta mau về thôi.”

Đưa nhỏ Chu Tường đó hân cũng đói rồi, về rồi thế nào cậu ta cũng vùng vẫy một phen cho coi. ...

Trong lòng Lăng Thịnh Duệ cảm thán, khi Lăng Hạo ra đời anh cũng không cảm thấy một môi thế này, lúc Lăng Hạo còn nhỏ còn dễ đối phó hơn hai tên trưởng thành này nhiều, cho dù trẻ con ban đêm có làm ầm ĩ thì cũng không phiền như bây giờ. hiện tại, ở giữa là hai tên đại ma vương thì cũng bằng ít nhất bốn Lăng Hạo, tương tượng đến cảnh phải cùng chăm sóc hai tên này, còn phải sống chung với họ dưới một mái hiên, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy đau đầu không thôi.

Đợi đến khi về tới nhà thì bầu trời đã tối đen như mực.

Chu Tường quả nhiên đang cúi kinh, ôm hai cánh tay, ngồi trên sô pha, sắc mặt khó coi vô cùng.

“Về rồi?” Cậu trừng anh một cái.

Lăng Thịnh Duệ không dám lè mề, gật gật đầu, nhỏ nhẹ hỏi cậu: “Cậu không sao chứ?”

“Anh nói thử xem?” Chu Tường oán giận nhìn anh: “Nếu anh không về, tôi đã gọi điện thoại báo cảnh sát rồi, ra ngoài lâu vậy, cả điện thoại cũng không gọi.”

“À, tôi quên mang điện thoại...”

Chu Tường hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Trình Trí Viễn, sắc mặt càng trở nên kinh dị hơn.

“Sao anh ta còn chưa đi?”

“Ừm, ... cái đó, có thể.....”

Lăng Thịnh Duệ ập a ập ứng, nhưng làm sao cũng không mở miệng ra được, Trình Trí Viễn nhìn anh, rồi ngạo mạn nói với Chu Tường: “Tôi sẽ không đi, tôi phải ở chung một chỗ với anh ta.”

Chu Tường cảm thấy thật khó tin: “Đây là nhà tôi.”

“Ai nói?” Trình Trí Viễn thần nhiên nói.

“Còn hỏi tôi sao? Tiền nhà đều do tôi trả!” Chu Tường nổi giận, chỉ ra cửa quất lớn: “Anh không có tư cách ở trong này, mau chóng cút đi!”

Trình Trí Viễn không giận, ôm chặt cổ Lăng Thịnh Duệ: “Cậu nói vậy cũng đúng, tôi đi, chỉ là anh ấy cũng phải đi với tôi.”

Lăng Thịnh Duệ muốn tránh ra, liền bị hấn uy hiếp néo móng một cái, thì không dám động đậy gì nữa.

“Anh ấy dựa vào đâu mà phải ở với anh?” Chu Tường hung hăng hỏi.

“Bằng việc anh ta là người của tôi.”

“Nói bậy!” Chu Tường nghe mấy lời này, thiếu chút nữa là bùng nổ, cậu bật dậy từ sô pha trừng mắt nhìn Trình Trí Viễn: “Anh ấy thành người của anh từ bao giờ?”

Trình Trí Viễn chậm rãi nói: “Trước giờ vẫn vậy ~”

“Tôi nói đúng không nè? ~” Hắn cúi đầu, dựa vào bên tai Lăng Thịnh Duệ, nhẹ nhàng thổi khí ra.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ run lên.

“Lăng thúc, lời anh ta nói không phải sự thật, nói đi!” Chu Tường dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mà nhìn anh, giọng nói gần như run lên.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

Anh không dám trả lời, cho dù là nói “phải” hay “không phải” gì thì cũng có kết quả như nhau, đều xảy ra ầu đã, anh không muốn thấy hai người này lại tiếp tục đánh nhau nữa đâu.

“Trả lời đi!”

“Trả lời đi!”

Cả hai người đồng thanh lên tiếng.

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, không dám chất vấn với bọn họ, anh rất không khí phách lên tiếng: “Các cậu đói không? Tôi đi làm đồ ăn...”

“Trả lời câu hỏi của tôi trước!”

“Trả lời câu hỏi của tôi trước!”

Lại đồng thanh lên tiếng, nhưng ngữ khí không giống, nhưng lại sắc bén y hệt nhau. Lúc này hai người lại lộ ra sự ăn ý không ngờ, nhưng lại khiến Lăng Thịnh Duệ đau đầu không thôi.

Hai con sói nhỏ ánh sắc sáng quắc nhìn về phía anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Lăng Thịnh Duệ nghẹn nửa ngày, cuối cùng chịu không nổi lên tiếng: “Dạ dày tôi đau quá....”

Trình Trí Viễn: “.....”

Chu Tường: “.....”

Chốc lát yên tĩnh qua đi.

“Vậy anh có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Cuối cùng Trình Trí Viễn buông anh ra, ôn nhu nói.

“Đừng lo, tôi đi làm cơm cho mấy cậu trước.”

“Nhưng anh nói đau dạ dày mà.” Trình Trí Viễn nói: “Cường chế là không tốt.”

“Đúng vậy, cơm chiều tôi gọi bên ngoài cũng được mà.” Chu Tường cũng tiếp lời.

“Không cần đâu, chỉ hơi đau một chút thôi, không có gì nghiêm trọng cả.” Lăng Thịnh Duệ chột dạ nói.

“Ây, vậy tùy anh.” Trình Trí Viễn nói.

“Được, vậy tôi đi làm cơm chiều đây.” Lăng Thịnh Duệ giống như được đặc xá bay vào trong bếp.

Nhìn anh hoảng sợ bỏ đi, mà Trình Trí Viễn và Chu Tường đều nhướng lên. Không có được đáp án, tâm trạng hai người cực kỳ khó chịu, nhưng mà rõ ràng người ta không muốn trả lời, bọn họ cũng không nghĩ làm lớn chuyện ra. Nếu đến lúc đó anh không nhận được, lại sợ hãi, vậy thì phiền rồi.

Trình Trí Viễn đi tới bên ghế sofa, ngồi xuống.

Chu Tường trừng mắt nhìn hắn.

Ánh mắt hai người không cẩn thận chạm vào nhau, thế là lại một phen đầu đá nhau, nhưng lần này là dùng mắt.

Lăng Thịnh Duệ ở trong bếp cảm nhận được bầu không khí thương vong này, thì bất an thò đầu ra: “Hai người ngoan một chút, không được cãi nhau, nếu không thì không có cơm đâu đó.”

Hai người trên sofa tạm thời an phận lại không ít.

“Biết rồi.”

“Nghe rồi.”

Hai người đều cùng cười với anh.

Có được câu trả lời, tâm trạng Lăng Thịnh Duệ buông xuống, anh chỉ có thể nghĩ đến phương thức uy hiếp này thôi, nhưng không ngờ lại có hiệu quả đến vậy, Lăng Thịnh Duệ một bên cắt rau, một bên nghĩ rằng sau này dùng được phương pháp này dài lâu....

Thế lực Lăng Thịnh Duệ có hạn, bữa tối chỉ làm mấy món đơn giản thôi, thịt xào ớt với canh cà chua trứng, lượng thức ăn cũng không nhiều, nhưng hai người kia lại không than vãn gì, ăn rất ngon miệng.

“Mùi vị không tồi, không nghĩ tới anh nấu ăn lại ngon đến vậy.” Trình Trí Viễn là lần đầu tiên được ăn đồ ăn anh nấu, khen mãi không thôi.

“Thấy được là được rồi....” Mặc dù được khen, nhưng anh lại cười khổ.

Lăn qua lộn lại cả ngày, Lăng Thịnh Duệ dường như chưa ăn uống gì, nhưng ngay cả một miếng nhỏ anh cũng ăn không vô.

Tựa như đang so tài coi ai ăn nhanh hơn, Trình Trí Viễn và Chu Tường tốc độ càn quét đồ ăn không chừa một miếng, Chu Tường ăn xong đầu tiên thì thấy đồ ăn của Lăng Thịnh Duệ hầu như không chạm tới, cậu kỳ quái hỏi: “A, Lăng thúc sao anh không ăn?”

“Tôi không muốn ăn.” Lăng Thịnh Duệ nói.

“Ít nhất thì anh cũng phải ăn một miếng chứ?” Chu Tường nhún mày: “Dạ dày của anh vốn không được tốt, không thể nhịn đói được.”

Trình Trí Viễn cũng nhìn anh: “Ăn một chút đi, đau dạ dày khó chịu lắm.”

Lăng Thịnh Duệ nghĩ, bị hai người các cậu quán lấy tôi mới khó chịu đó, nhưng nghĩ vậy chứ anh không dám nói ra, anh cười lắc đầu: “Không được, thật sự là một chút tôi cũng không ăn vào.” Sau đó đứng dậy, vươn tay muốn dọn dẹp đồ của mình: “Các cậu ăn xong rồi, vậy tôi dọn nhé.”

Cả hai người đều không động dậy, trừng mắt nhìn anh.

“Sao vậy?” Lăng Thịnh Duệ khó hiểu nhìn họ.

“Anh ăn hết tất cả những thứ này, không thì đừng hòng dọn dẹp.” Trình Trí Viễn lạnh lùng nói.

Lăng Thịnh Duệ đau đầu: “Tôi ăn không vô.”

“Không vô cũng phải ăn một chút.” Chu Tường cũng trở nên cứng rắn: “Tôi xem đến lúc đó anh bị đau dạ dày, biết đi đâu tìm thuốc đây.”

“Các cậu đừng ép tôi, tôi thật sự không muốn ăn.” Lăng Thịnh Duệ tay đỡ trán.

Thái độ hai người không chút nào lay động.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lăng Thịnh Duệ như được đại xá, đứng lên định ra mở cửa: “Có người tới, tôi đi mở cửa.”

Chu Tường đứng lên, giơ tay đề anh xuống: “Không cần, anh ngồi đây ăn, tôi đi mở.”

“Ừm, được.”

Lăng Thịnh Duệ đành ngồi xuống lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 25: Chương 25

Lăng Thịnh Duệ không cam lòng ăn, Chu Tường thì đi mở cửa.

Cửa vừa được mở, thì đứng bên ngoài là một thanh niên người ngoại quốc cao lớn, tóc vàng mắt xanh ngọc bích, Chu Tường ngây ngốc cũng không nhận ra hắn, hơi kỳ quái hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Xin hỏi Lăng Thịnh Duệ có ở đây không?” Thanh niên hỏi, một tràn Hán ngữ nói rất lưu loát.

“Anh tìm anh ta có chuyện gì không?”

“Có chuyện gấp.” Thanh niên mỉm cười.

Chu Tường nhú mày, kỹ lưỡng đánh giá người ngoại quốc này một chút, lớn lên phải nói là .... quá mức đẹp trai, khí chất cũng sáng sủa nữa.

Chu Tường liền cảnh giác, nghĩ định nói rằng chỗ này không có người đó, ấy vậy mà thanh niên không chút khách khí nào lách qua người cậu tiến vào phòng khách, Chu Tường muốn ngăn hắn lại, nhưng không kịp nữa.

Cậu thấy hơi buồn bực, tại sao gần đây luôn xuất hiện không ít những vị khách không mời bất lịch sự tới nhỉ.

Vừa lúc thanh niên đi vào liền nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ đang ngồi ăn cơm, mà Lăng Thịnh Duệ cũng đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, khiến Lăng Thịnh Duệ ngây ngẩn cả người.

“Lăng thúc ....” Đức Duy Hoàn kích động lên tiếng.

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu: “Đức Duy Hoàn, sao cậu lại ở đây?”

Đức Duy Hoàn đi qua chỗ anh, rồi nhìn đến Trình Trí Viễn đang ngồi bên cạnh, không khỏi nhú mày: “Cậu tới đây làm gì?”

Trình Trí Viễn mặt không đổi sắc, đáp lại: “Vậy cậu cũng tới đây làm gì?”

“Tất nhiên là tôi tìm anh ta rồi.” Đức Duy Hoàn nói.

“Tôi cũng tới đây tìm anh ấy.”

“Không phải cậu đang ở chung với cái cô gái gì đó sao, chạy tới đây làm gì?” Đức Duy Hoàn lạnh lùng hỏi: “Trước đây cậu đẩy anh ta tới thăm cảnh đó, mà còn dám chạy tới?”

Sắc mặt Trình Trí Viễn thay đổi: “Lúc đó tôi vốn không nhớ anh ấy là ai.”

“Vậy sao bây giờ lại nhớ?”

Đức Duy Hoàn cười lạnh, ngữ khí tràn đầy chế nhạo.

“Chuyện này không cần cậu lo.” Trình Trí Viễn không khách khí phản bác lại.

Hai người vừa gặp nhau đã định gây chiến, bầu không khí bất chợt khản trương hơn, Lăng Thịnh Duệ không còn cách nào khác vội vàng đi can lại: “Các cậu bình tĩnh lại chút đi, có gì từ từ nói, đừng cãi nhau.”

Hai người trừng mắt liếc nhau, đều bình tĩnh lại.

Đức Duy Hoàn đi tới trước mặt Lăng Thịnh Duệ, hai tay chống trên mặt bàn, cúi đầu nhìn anh, chất vấn: “Tại sao lúc đó anh can lúc tôi sơ hở lại trốn mất?”

Lăng Thịnh Duệ không lên tiếng.

“Một câu nhắc anh cũng không để lại, anh biết tôi lo lắng lắm không? Tôi đào hết thành phố G lên, cũng không hề phát hiện dấu vết gì của anh, tôi luôn lo lắng anh xảy ra chuyện gì, nếu không phải hai ngày trước tôi vô tình nhìn thấy tấm ảnh chụp của anh trên tờ báo mạng online, thì đã không biết đào ở cái chôn nào tiếp tục tìm anh rồi, anh đối xử với tôi như vậy là có ý gì?”

Lần đầu tiên Đức Duy Hoàn dùng ngữ điệu cực kỳ nghiêm khắc nói, khiến anh tự biết mình có tội, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

“Xin lỗi...”

“Anh tưởng một câu xin lỗi của anh là tôi có thể tha thứ được sao?” Đức Duy Hoàn hừ lạnh.

Lăng Thịnh Duệ im lặng.

“Anh ta vì cái gì can cậu tha thứ?” Trình Trí Viễn ngồi một bên nhìn không được nữa: “Cậu với anh ta có quan hệ gì? Dựa vào đâu phải ở bên cạnh cậu?”

Đức Duy Hoàn cười lạnh: “Tôi với anh ta có quan hệ thế nào cần cậu quản sao?”

“Tất nhiên là tôi phải quản rồi.” Trình Trí Viễn cũng cười lạnh: “Anh ấy là người của tôi, tại sao tôi không thể quản?”

Lời hằn nói khiến Đức Duy Hoàn cực kỳ chói tai, tức giận nhìn hằn: “Lúc trước cậu làm ra loại chuyện kia, vậy mà giờ còn dám ở đây nói anh ta là người của cậu?”

“Sự thật là thế.”

“Là người của tôi, anh ta đã sớm lên giường cùng tôi rồi.” Đức Duy Hoàn có chút kích động nói.

Trình Trí Viễn bất ngờ, quay đầu nhìn Lăng Thịnh Duệ.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ tái xanh.

“Cậu ta nói là sự thật?” Trình Trí Viễn hỏi.

“Còn thật hơn cả châu ngọc nữa.” Đức Duy Hoàn trả lời thay anh, lộ ra một nụ cười lạnh.

Biểu tình trên mặt Trình Trí Viễn có chút bùng phát, nhưng tất nhiên sẽ không bùng nổ ngay, mà cười lạnh nhìn Đức Duy Hoàn: “Cậu làm anh ta rồi, chẳng lẽ tôi chưa? Có muốn kiểm chứng xem ai làm nhiều hơn không? Tôi thấy anh ta tốn bao nhiêu công sức trốn từ chỗ cậu ra, chắc hẳn là không chịu được kỹ thuật kém cỏi của cậu rồi.”

“Kỹ thuật tôi kém cỏi, nhưng so ra vẫn tốt hơn cậu.” Đức Duy Hoàn không chịu yếu thế phản lại.

Nội dung tranh luận của hai người càng lúc càng sôi sục, Chu Tường đứng một bên thật sự không nghe được nữa, không chờ Lăng Thịnh Duệ lên tiếng đã nhìn không được cắt đứt lời họ: “Mấy người nói gì tôi không hiểu! Sao anh ấy lại thành của của các người rồi? Lăng thúc ngồi nghe hết cả, mấy người một chút lễ phép cũng không có sao?”

Cuộc nói chuyện của hai người vào tai Chu Tường không sót một chữ, không khỏi tức giận.

Cậu vốn tưởng rằng Lăng Thịnh Duệ chỉ ở chung với một mình Chu Dực thôi, không ngờ đâu ra lại xuất hiện hai người này và mối quan hệ không rõ ràng nữa, thậm chí còn có vẻ hai người này còn quen biết nhau nữa?

Không phải là quá đáng lắm rồi sao!

Chỉ là người kia một câu phản bác cũng không có.....

“Thằng nhóc chết tiệt, cút qua một bên uống sữa đi!” Trình Trí Viễn nổi sùng liếc mắt qua cậu.

Chu Tường nổi giận, thiếu điều muốn nhảy dựng lên: “Anh nói ai là thằng nhóc? CMN anh mới là thằng nhóc đó, đồ quái vật mất tí!”

Sắc mặt Trình Trí Viễn đen lại: “Cậu nói ai là quái vật?”

Chu Tường khinh thường liếc mắt nhìn hắn: “Anh thấy tôi đang nói tới ai?”

“Tôi thấy hình như cậu chán sống rồi!” Trình Trí Viễn đứng lên đi lại.

“Cậu ta nói đâu có sai, cậu đúng là quái vật mà.” E sợ thiên hạ không loạn Đức Duy Hoàn không ngại châm thêm tí dầu.

Trình Trí Viễn nổi máu xung thiên phát tiết ra: “Cậu không có tư cách nói tôi, cặp mắt gặc Tây đó thì đẹp hơn mắt của tôi bao nhiêu chứ?”

“Chết tiệt! Cậu kỳ thị chủng tộc!”

“Tôi kỳ thị thì thế nào? Cậu đáng bị kỳ thị.”

Ba người anh một cậu tôi một cậu, làm túi bụi. Lăng Thịnh Duệ đau đầu vô cùng, ở trước mặt người khác bọn họ vô cùng có phong độ, thể mà hiện giờ cả ba đều như thoái hóa về trạng thái nhóc con, không hề có tí phong độ nào, phương thức cãi nhau cũng ngây thơ hết sức, thậm chí tuổi tác và đặc thù cơ thể cũng lấy ra làm lý do công kích nhau.

Thật sự là không nghe nổi nữa, Lăng Thịnh Duệ đập mạnh xuống bàn: “Các cậu câm miệng hết cho tôi!”

Giọng nói vừa dứt, cả phòng đều trở nên yên lặng.

Lăng Thịnh Duệ đen mặt gào lên với họ: “Các cậu cãi nhau đủ chưa? Còn chưa chịu yên thân à?”

Anh rút tay lại, cú đập tay vừa rồi quá mạnh khiến tay anh run run, nhưng anh vẫn không để ý, hung ác trừng ba người.

Ba người đều ngơ ngác nhìn anh.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Thịnh Duệ nổi trận lôi đình với bọn họ, trong ấn tượng của họ, cá tính của anh luôn luôn ôn hòa, tính khí tốt tới nỗi làm cho người khác cảm thấy anh hơi yếu đuối, nên biểu hiện tức giận bây giờ đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng vốn có về anh trong họ rồi. ba người lúc này mới ngộ ra, hóa ra người đàn ông này không phải không biết giận mà chỉ là không bộc phát ra bên ngoài thôi.

Lăng Thịnh Duệ xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức của mình, vừa mới nổi giận xong, anh liền hối hận, giờ phút này không biết nên nói gì cho phải.

“Được rồi, các cậu quậy đủ rồi, phiền các cậu ra ngoài hết đi.” Lăng Thịnh Duệ chỉ tay ra ngoài cửa, giọng nói hoàn toàn mất đi tính quyết đoán như vừa rồi, đã khôi phục lại bộ dạng cừu nhõ rồi.

Nói xong câu đó, anh mới đột nhiên nhớ ra đây là nhà Chu Tường mà, không nói hai lời, anh xoay người bước về phía cửa.

“Anh định đi đâu?” Đức Duy Hoàn phản ứng lại trước tiên đi lên kéo tay anh lại.

Lăng Thịnh Duệ mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Ra khỏi đây, các người muốn cãi nhau, vậy tôi để các người cãi, tôi ra ngoài, ở đó yên tĩnh hơn.”

“Không được, anh không được phép đi đâu hết!”

Đức Duy Hoàn không chịu cho anh đi, hắn sợ anh vừa bước ra khỏi cửa rồi thì không biết lại chạy đâu, nên nắm chặt cổ tay anh.

“Buông tôi ra!” Lăng Thịnh Duệ bị đau, hơi nhíu mày.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” Đức Duy Hoàn lạnh lùng nói, sau đó nắm lấy cánh tay kia của anh, mạnh mẽ tha anh về, ấn lại chỗ cũ.

Đối với việc làm này, hai người kia không có ý kiến, chỉ đứng yên nhìn.

Lăng Thịnh Duệ không còn cách nào khác: “Rốt cuộc thì các cậu muốn thế nào?”

“Không có gì, chỉ là muốn biết rõ rằng anh muốn ở chung với ai thôi, bây giờ anh chọn một trong ba đi.” Trình Trí Viễn chắc chắn anh sẽ chọn mình, rất tự tin nói.

(Kaze: vì trước đó anh đã uy hiếp rồi.....-_-)

Ba người đều cùng lúc nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ hết xanh rồi lại trắng, cuối cùng ấp úng nói: “Tôi, tôi tôi...”

Ba người đều không chớp mắt nhìn anh, cùng nín thở chờ đợi đáp án.

“Tại sao tôi nhất định phải chọn một người?” Lăng Thịnh Duệ hơi bực bội, thì thảo nói: “Tôi muốn ở một mình, không có ý định ở chung với ai hết....”

Đáp án của anh, khiến ba con sói thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 26: Chương 26

Ba người đầu đá không có kết quả, mà Lăng Thịnh Duệ lại nổi giận, ba người đành miễn cưỡng giảng hòa. Lăng Thịnh Duệ không đi, Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn tất nhiên cũng không đi, thế là, hai người rất tự nhiên ở lại.

Phòng thi chỉ có 2 cái, cứ thế, việc phân chia là một vấn đề.

Chu Tường là chủ nhà tất nhiên một người một phòng, rồi Lăng Thịnh Duệ một phòng còn lại.

Trình Trí Viễn không nói hai lời liền tha Lăng Thịnh Duệ vào phòng ngủ.

Đức Duy Hoàn nhất quyết không cho, đứng cản lại.

Trình Trí Viễn nói: “Tránh ra.”

Đức Duy Hoàn mặt lạnh nhìn hắn: “Buông người ra.”

Trình Trí Viễn trừng mắt: “Tôi phải đi ngủ.”

Đức Duy Hoàn hất cằm, chỉ chỉ cái ghế sofa: “Cậu, ra sofa.” Rồi nắm chặt một cánh tay của Lăng Thịnh Duệ: “Tôi và Lăng thức ngủ chung.”

Trình Trí Viễn cười lạnh: “Dựa vào đâu tôi phải nghe theo?”

Đức Duy Hoàn giờ nắm đấm lên: “Dựa vào đây, muốn đấu không?”

“Muốn đánh nhau à?” Trình Trí Viễn cũng giờ nắm tay lên: “Đấu tay đôi với nhau, tôi không thua kém cậu đâu.”

“Thử thì biết thôi.”

Hai người không ai nhường ai, mắt thấy lại sắp có một trận chiến nữa bùng nổ.

Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ không ngừng run rẩy, hai tay đều bị hai người nắm chặt lấy, cử động cũng không được, mà lại không dám tức giận, anh đành buồn phiền nói: “Các người ngủ trong phòng đi, tôi ra sofa ngủ.”

“Sao được chứ, sao anh có thể ngủ sofa được?” Đức Duy Hoàn nhún mày.

“Vậy hai người ngủ ngoài sofa.” Lăng Thịnh Duệ mặt không biểu cảm nói.

“Không được!”

“Không được!”

Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn cùng nhau đồng thanh cất tiếng cự tuyệt.

“Tại sao lại không được?” Lăng Thịnh Duệ cắn răng: “Kêu hai cậu vào phòng ngủ, hai cậu không chịu, bảo ra sofa ngủ cũng không chịu, rốt cuộc thì

hai cậu muốn thế nào?”

“Ngủ với anh.”

“Ngủ với anh.”

Lại đồng thanh.

Lăng Thịnh Duệ áp chế xúc động muốn xỉu, không còn đường lựa chọn nói: “Tôi muốn ngủ một mình.”

Hai người không nói chuyện.

Lăng Thịnh Duệ quấy quấy tay: “Các cậu buông ra, tôi buồn ngủ lắm rồi.”

Hai người không lên tiếng, Đức Duy Hoàn nhìn sô pha trong phòng khách, Trình Trí Viễn nhìn tấm kính trong phòng, đều giả bộ không nghe.

Tay Lăng Thịnh Duệ đã sắp tê rần rồi.

“Thôi được rồi, nếu vậy thì, chúng ta đều không ngủ, cứ đứng đây một đêm đi.” Lăng Thịnh Duệ lạnh lùng nói, đơn giản đứng đó không nhúc nhích.

“Sô pha ngắn quá, tôi không ngủ được.” Đức Duy Hoàn cuối cùng cũng cất lời.

“Tôi ngủ một mình sẽ gặp ác mộng.” Trình Trí Viễn tìm cớ.

Lăng Thịnh Duệ nhìn Đức Duy Hoàn: “Sô pha ngắn, cậu lấy thêm một cái ghế nữa kê dưới chân là có thể ngủ được rồi, trong nhà nhiều ghế lắm.”

Rồi lập tức quay sang Trình Trí Viễn: “Cậu đâu có ngủ một mình, ngủ với cậu ta mà?” Anh hất cằm, chỉ chỉ về phía Đức Duy Hoàn.

Hai người nhìn thoáng qua, sắc mặt liền khó coi.

Đang lúc này đây, Chu Tường vào phòng không bao lâu lại đi ra, vừa thấy cảnh tượng này thì lập tức bùng phát: “Các người tính làm gì? Buông đại thúc ra!”

“.....”

Lăng Thịnh Duệ thấy mình sắp tan vỡ rồi. ....

Bốn người cứ giằng co mãi, nháo động đến ba giờ sáng mới chịu dừng lại vì Lăng Thịnh Duệ đột nhiên đau dạ dày. Cuối cùng kết quả hiệp định là: Lăng Thịnh Duệ và Chu Tường ai về phòng này, Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn ngủ ngoài sô pha.

Thế là Lăng Thịnh Duệ dạ dày đau đớn dưới tình huống “tranh giường ngủ” của Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn, mệt mỏi không chịu nổi lê lét vào phòng mình.

Hai đại ma vương không cam lòng nhìn anh vào phòng, sắc mặt xấu vô cùng.

Sau khi uống thuốc đau dạ dày xong, Lăng Thịnh Duệ cởi đồ ra, cả áo ngủ cũng lười mặc, trực tiếp ngã vật xuống giường, không muốn nhúc nhích một chút nào.

Mệt quá đi. ....

Anh nhắm mắt lại, cảm giác như cả thế giới đều đang xoay tròn.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như thế này, cả buổi chiều lẫn buổi tối anh đều phải đứng giữa hứng chịu toàn bộ trận chiến của ba thằng nhóc kia, hơn nữa còn chạy qua chạy lại giữa bệnh viện nữa, anh cảm thấy thời gian bào mòn thể lực mình quá thể, lâu rồi cũng chưa từng hoạt động nhiều thế này, khiến toàn thân đau như rã ra.

Mặc dù đã uống thuốc, nhưng dạ dày của anh vẫn còn hơi đau đau, Lăng Thịnh Duệ dùng tay đè bên bụng trái mình lại, mong sao giảm bớt cơn đau kia.

Tốt hơn là nên ngủ một giấc đi, ngày mai bảo đảm còn phiền hơn nữa. ....

Lăng Thịnh Duệ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, anh bắt đầu nằm mơ, anh thấy mình bị nhốt trong một căn phòng nhỏ hẹp, chung quanh không có cửa ra, cũng không có cửa sổ, hoàn toàn là một không gian kín mít. Xong rồi, mặt tường trên trần nhà và hai bên bắt đầu ép sát lại, anh bị vây ở giữa, cảm giác càng ngày càng khó chịu, cứ như vậy chậm rãi bị ép chặt.

Giấc mơ kinh khủng, Lăng Thịnh Duệ lập tức mở trừng mắt ra, tỉnh lại, người anh chảy đầy mồ hôi.

Rất nhanh anh phát hiện có gì đó không đúng, loại áp bức anh gặp trong giấc mơ thể mà hoàn toàn không biến mất! Anh mạnh dạn nghiêng qua..... thiếu chút nữa bị dọa cho hết lên.

Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn lẽ ra đang phải ngủ trên sô pha thì không biết từ bao giờ đã mò đến tận giường anh rồi!

Hai người ngủ rất tự nhiên, Đức Duy Hoàn ngủ bên phải, Trình Trí Viễn nằm bên trái, anh bị kẹp ở giữa, gần như là không chừa ra một khe hở dư thừa nào, tay phải của hắn ôm lấy cổ anh, chân phải thì khoát lên cẳng chân, còn Đức Duy Hoàn thì càng quá đáng hơn, phân nửa cơ thể hắn đều nằm đè lên người anh.

Ra đây là nguồn gốc của mọi áp lực.....

Lăng Thịnh Duệ chăm chăm nhìn họ một hồi, rồi mới quay đầu qua... Thất thần nhìn trần nhà.

Trời đã bắt đầu sáng, đồng hồ đầu giường vừa vắn chỉ đúng sáu giờ sáng.

Anh ngủ còn chưa được hai tiếng nữa.

Mặt Lăng Thịnh Duệ bắt đầu đen lại, tại sao hai tên này không chịu yên tĩnh hơn một chút chứ, rõ ràng cá tính đã thành thực hết rồi mà, mà cứ hờ độn mặt nhau là trở nên ấu trĩ.

Đau đầu quá.....

Đầu đau còn hơn ban nãy nữa, liên tiếp hai đêm liền không ngủ đủ giấc khiến anh cảm giác mình sắp bay luôn rồi.

Vừa mới bị dọa cho sợ hãi nên anh không chú ý tới mặt khác của sự tình, đợi tỉnh táo lại rồi mới phát hiện ra, trên dưới cả người Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn ngoại trừ cái quần lót ra thì không có gì nữa hết, mà Lăng Thịnh Duệ cũng như thế, bị họ kẹp ở giữa, anh không dám nhúc nhích.

Hai người đều là thanh niên siêu cấp đẹp trai, cơ thể thì lại đang “thoáng mát” thế này đối với không ít người mà nói là ngay cả mơ cũng khó có được, nhưng mà Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy khó chịu thôi.

Lăng Thịnh Duệ thở dài, hai tên này xem chừng phải ngủ lâu lắm đây, anh thấy mình ngủ thêm một chút cũng tốt lắm.

Anh không thể tưởng tượng được cảnh tượng khi bọn họ tỉnh lại sẽ thế nào, đoán chắc đến khi đó thế nào cũng sẽ náo loạn nữa cho coi, mà tối nay Chu Tường cũng chắc chắn bắt đầu quậy cho xem, thế nào cũng khiến anh mất ít nhất là một tầng da, nếu không nghỉ ngơi bồi dưỡng sức cho tốt, anh sợ mình không chống đỡ nổi mất.

Chỉ là chờ khi anh nhắm mắt lại, thì Trình Trí Viễn đột nhiên động đậy một chút, cánh tay ôm cổ anh dời xuống ngực anh, chân đặt trên đùi cũng nhúc nhích, khiến anh càng ép sát vào người dưới của hắn hơn, Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ dính lấy vật thể cứng nóng khả nghi của hắn.

Đức Duy Hoàn bên kia thì càng khỏi nói, so với Trình Trí Viễn còn hơn thế nữa, không khỏi cứ lần tới.

Lăng Thịnh Duệ muốn khóc.

Dưới cái tình huống này, sao mà ngủ được đây.....

Thế là, Lăng Thịnh Duệ cứ mờ mắt trần trần ra, cũng không dám động đậy lấy một chút, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ mỗi giây trôi qua đều khiến anh cảm thấy thật dài.

~Gần mười một giờ, anh thấy mình sắp tan vỡ rồi.

“Ừm...” Phát ra một tiếng giọng mũi, Đức Duy Hoàn trở mình, dường như muốn tỉnh.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng nhắm mắt lại.

Đức Duy Hoàn ngồi dậy, duỗi thắt lưng ra.

Nhìn qua bên cạnh, Trình Trí Viễn và Lăng Thịnh Duệ dường như còn chưa tỉnh, Đức Duy Hoàn nhú mày nhìn thoáng qua Trình Trí Viễn, rồi cúi đầu xuống, hôn lên môi Lăng Thịnh Duệ.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ cứng đờ.

Đức Duy Hoàn vô cùng nhạy cảm phát hiện ra biến động của anh, hơi cong cong khóe môi lên, vốn chỉ định là một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước thôi nhưng sau lại biến thành một nụ hôn sâu đầy nồng nhiệt.

Môi dưới bị nắm lấy, Lăng Thịnh Duệ gất gao cắn chặt răng lại, không cho hắn thực hiện ý đồ.

Đức Duy Hoàn nhướng mi, tay trái đặt lên ngực anh, rồi mới chậm rãi trượt theo bụng căng cứng của anh đi xuống, sau khi qua khỏi bụng thì tiến vào mặt trong của chiếc quần lót mỏng manh.

Thân thể Lăng Thịnh Duệ càng căng cứng hơn.

Trong não anh là một đồng hồ hỗn loạn, tên này muốn làm gì đây? Cậu ta sẽ không. ....

Nhưng mà Trình Trí Viễn còn đang nằm ngay bên cạnh mà!

Không thể nào.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 27: Chương 27

Trong lúc Lăng Thịnh Duệ thất thần thì Đức Duy Hoàn đột nhiên nắm lấy bộ phận yếu ớt của anh.

“Hơ, a!” Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run mạnh lên, xoay qua, ... tránh né nụ hôn của Đức Duy Hoàn, cuối cùng anh nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Một phen đưa tay đẩy Đức Duy Hoàn đã gần như nằm lên người mình, Lăng Thịnh Duệ ngồi dậy.

Gian kế được thực hiện, trên khuôn mặt Đức Duy Hoàn là nụ cười tà ác.

“Cậu làm gì đó?” Dùng sức rút ra bàn tay không trung thực còn đứt trong quần anh ra, Lăng Thịnh Duệ kéo chặn lại, che nửa người dưới của mình đi.

Trình Trí Viễn bị đánh thức, nhíu mày nhìn họ: “Mấy người làm gì đó?”

“Câu này tôi hỏi hai cậu mới đúng, không phải hai cậu ngoài phòng khách sao? Sao đột nhiên lại chạy lên giường tôi?” Lăng Thịnh Duệ mặt đỏ tai hồng trừng hai người.

Trình Trí Viễn ngáp một cái: “Anh nói cái đó á hả, sơ pha ngắn quá đi, tôi ngủ không được, nên mới leo lên giường anh đó.”

“Tôi cũng vậy.” Đức Duy Hoàn nói.

Bọn họ trả lời rất thân thiện, giống như chuyện đó hoàn toàn là đương nhiên, Lăng Thịnh Duệ chỉ cánh cửa, cắn răng nói: “Hai tên các cậu, cút ra ngoài cho tôi!”

“Không được, tôi chưa ngủ đủ.” Trình Trí Viễn nằm về, một lần nữa nhắm mắt lại.

Lăng Thịnh Duệ còn định lên tiếng, thì bị Đức Duy Hoàn bắt lấy khuôn mặt kéo lại đối mặt với hắn, cười hi hi nói: “Nụ hôn chào buổi sáng của chúng ta chưa kết thúc đâu, tiếp tục nào.”

Nói xong, liền cúi đầu, muốn hôn Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ không phản ứng, lẳng lẳng nhìn hắn, thẳng đến khi gương mặt Đức Duy Hoàn gần như sắp đụng vào anh thì mới quay mặt đi, quá sợ hãi: “Cậu nghĩ mình đang làm gì đó?”

“Hôn anh ~” Đức Duy Hoàn trả lời.

Lăng Thịnh Duệ có xúc động định quay mặt đi trốn, nào ngờ hai bàn tay Đức Duy Hoàn cố định đầu anh không cho anh cựa quậy, mắt thấy mình sắp sửa bị người ta cưỡng hôn thì Lăng Thịnh Duệ mặt cắt không còn hột máu.

“Cậu nghĩ mình đang làm gì đó?” Trước khi Đức Duy Hoàn sắp thực hiện được hành vi cưỡng hôn của mình, thì Trình Trí Viễn kịp thời đưa tay ra ngăn giữa mỗi hai người.

Đức Duy Hoàn không kịp tránh ra, thuận lợi đáp trực tiếp môi mình vào lòng bàn tay Trình Trí Viễn.

“.....”

(Kaze::v .....)

Đức Duy Hoàn sững sốt, rồi lập tức như điện giật bật ra, sắc mặt khó coi vô cùng, tức tối trừng mắt với Trình Trí Viễn: “Tên kia! Thần kinh à! Tự dưng đưa tay vào làm gì?”

Giây phút hôn lên tay Trình Trí Viễn xong, hắn liền có ngay cảm giác kinh khủng, da gà nổi lên đầy khắp người, một bên lấy tay chà sát môi mình, một bên rủa: “Chết tiệt! Gớm chết đi được!”

Trình Trí Viễn lạnh lùng trừng hắn, thuận thế kéo Lăng Thịnh Duệ lại gần: “Ai bảo cậu hôn trộm người đàn ông của tôi.”

Đức Duy Hoàn nổi giận: “Cái gì là người đàn ông của cậu chứ? Cậu ít tự cho mình là đúng đi.”

“Sự thật là thế.” Trình Trí Viễn thản nhiên nói.

Hai tay vòng lên trước ngực Lăng Thịnh Duệ, chặt chẽ ôm anh vào lòng mình, lưng Lăng Thịnh Duệ dán chặt vào bờ ngực rắn chắc của hắn, còn mông cũng dính sát vào cái chỗ khó nói bên dưới, cứng mà nóng vô cùng, khiến mặt anh trong nháy mắt trở nên rất cứng nhắc, và cũng chẳng dám... động đậy dù chỉ một chút.

“Anh ấy là của tôi.” Đức Duy Hoàn nhướn mi.

“Đừng có nằm mơ.”

“Có phải nằm mơ hay không thì để tôi đâm cho rồi biết.” Đức Duy Hoàn bẻ các đốt tay, làm nó tạo ra âm thanh rôm rốp.

“Hừ, hoàn toàn không biết lượng sức mình.” Trình Trí Viễn cũng không chịu yếu thế tung chiêu.

Hai người nhào vào chửi nhau túi bụi trên giường, gương mặt Lăng Thịnh Duệ đen lại, hai tên trước mặt này không phải trước kia làm bạn bè sao, thế nào mà cứ gặp nhau là lại nhào vào cãi nhau không ngừng vậy? Vậy mà cũng có thể làm bạn với nhau được à?

Mất thấy hai người lại chuẩn bị lao vào chửi tiếp, Lăng Thịnh Duệ không còn đường nào đành phải lên tiếng: “Xin hai cậu đó, đừng cãi nhau được không?”

Đức Duy Hoàn nhìn anh một cái, cười lạnh nói: “Tên này rất thiếu đòn, nếu không dạy dỗ một chút, thì không biết trời cao đất rộng là gì đâu.”

“Câu này phải là tôi nói mới đúng.” Trình Trí Viễn ngạo mạn đáp trả.

Lăng Thịnh Duệ đỡ lấy trán mình: “Nếu các cậu thật sự muốn đánh thì phiền các cậu ra ngoài đi, tùy các cậu muốn đánh sao cũng được, đừng làm loạn trong này.”

Cả hai đều bất động.

Lăng Thịnh Duệ nói: “Các cậu không chịu bước ra ngoài, vậy thì an phận đi.”

Anh tránh khỏi cái ôm chặt của Trình Trí Viễn, xuống giường mặc quần áo.

Đức Duy Hoàn kéo anh ngược trở về.

“Cậu muốn làm gì?” Lăng Thịnh Duệ khản trương nhìn hắn.

“Không có gì, tôi chỉ muốn ngủ thêm thôi, ngủ chung với tôi thêm tý nữa đi.” Đức Duy Hoàn cười xấu xa nói.

Trình Trí Viễn tiếp lời: “Tôi cũng vậy.”

Thái dương Lăng Thịnh Duệ nổi đầy gân xanh, nghiêng răng ken két nói: “Tôi ngủ no rồi, các cậu muốn ngủ thì cứ từ từ mà ngủ, tôi ra ngoài.”

“Ngủ no rồi?” Trình Trí Viễn nhìn mặt anh: “Anh soi gương thử đi, xem bộ dạng hiện giờ của anh tiêu tụy tới mức nào.”

Bên cạnh giường có một cái tủ đựng quần áo, trên mặt tủ có dính một tấm gương, Lăng Thịnh Duệ xoay người qua.... Nhìn gương mặt mình trong gương, quả thật rất tiêu tụy, trên mặt không có tí máu nào, mắt hơi sưng lên, trước mắt mờ hồ chuyển thành màu đen, bây giờ nhìn anh chẳng khác nào một con gấu trúc.

Vành mắt đen rồi.....

Thế chất của Lăng Thịnh Duệ thật ra không dễ đen vành mắt như thế, trong ký ức của anh, đây cũng là lần đầu tiên.

Xem ra đã mệt mỏi quá mức rồi.

Lăng Thịnh Duệ dùng tay vỗ mặt một chút, yếu ớt lên tiếng: “Xin các cậu ra ngoài đi, tôi chỉ có thói quen ngủ một mình thôi, các cậu ở đây tôi không ngủ được.”

Hai người không chịu nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Lăng Thịnh Duệ không tức giận, mặt không biểu tình gì đứng dậy, nếu đã như vậy thì tôi không ngủ nữa, cùng xuống giường đi.

“Rồi, anh ngủ đi, bọn tôi ra ngoài.” Đức Duy Hoàn lòng không cam tình không nguyện lên tiếng nói.

Lăng Thịnh Duệ nhìn về phía Trình Trí Viễn.

“Tôi cũng ra ngoài.” Trình Trí Viễn thản nhiên nói.

Hai người chậm rãi đứng dậy, ai cũng không chịu xuống giường trước, Trình Trí Viễn nhìn Đức Duy Hoàn, rồi đột nhiên nhớ tới tên đó vừa mới tặng Lăng Thịnh Duệ một “nụ hôn sáng”, thì trong lòng khó chịu vô cùng, thế là một phen nhào qua Lăng Thịnh Duệ, oán hận nói: “Vừa rồi tên đó mới hôn anh, tôi cũng muốn nụ hôn buổi sáng.”

“Chờ chút, đừng. ....” Lăng Thịnh Duệ hoảng hốt kêu lên, lời còn chưa nói xong, đã bị Trình Trí Viễn chặn miệng mình lại.

Tình huống phát sinh hơi nhanh, Đức Duy Hoàn sững sốt một chút, đợi đến khi phản ứng lại được, thì Trình Trí Viễn đã áp người qua hôn Lăng Thịnh Duệ rồi, nụ hôn tựa như rất đói khát.

Trong mắt Đức Duy Hoàn bốc lửa, một đạp đá Trình Trí Viễn xuống giường.

Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ cũng có cơ hội thở rồi, anh thở dốc từng đợt, rồi đột nhiên nhìn thấy biểu cảm còn đen hơn đáy nồi trên mặt Đức Duy Hoàn thì vội vàng che miệng lại, sợ hấn lại cường hôn mình.

Món ngon. (Kaze: trong raw nó có đề, nên không bỏ được)

Trình Trí Viễn chặt vật đứng lên từ dưới sàn nhà, nội tâm ảo não vô cùng, người đàn ông đó quá ngon miệng, khiến vừa rồi hấn lợ là quá độ, nếu không thì không thể nào hoàn toàn không phát hiện ra đòn đánh của Đức Duy Hoàn được, chuyện này đối với một người luôn tự tin về độ nhạy cảm của bản thân như Trình Trí Viễn mà nói là một đả kích lớn.

“Dám đánh lên tôi, muốn chết à!” Trình Trí Viễn lạnh lùng trừng Đức Duy Hoàn, sát ý bắt đầu lan tràn trong mắt.

“Thân thủ của mình kém còn đồ lỗi cho tôi đánh lên, cậu thế kia mà cũng dám tự nhận là người của tổ chức sát thủ à.” Đức Duy Hoàn ôm cánh tay ngồi trên giường, không chút ý kềm nén ngôn từ nào.

Trình Trí Viễn thẹn quá hóa giận: “Tao phải giết mày!”

Hấn theo théo quen định vươn tay rút cây súng dưới hông mình ra, nhưng đợi đến khi không tìm thấy thì mới nhớ tới toàn bộ quần áo và súng của mình đều vứt ngoài phòng khách, thì cảm thấy càng mất thể diện hơn.

“Thích thì chiều.” Sự chế nhạo trong mắt Đức Duy Hoàn càng thêm bùng cháy hơn.

Bọn họ yên lặng được một lúc thì không quá một phút sau lại bắt đầu cãi cọ nhau, Lăng Thịnh Duệ đầu đau như muốn nứt ra, vô lực lê lét về giường.

(Kaze: thế mà Tường cung vẫn còn ngủ chưa xông vào nữa à??)

Lấy gối đầu che đầu mình lại, trong lòng anh than vãn, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì anh cũng sẽ bị suy nhược thần kinh phải vào viện hoặc là trực tiếp biến thành một tên điên có khuynh hướng giết người mất. ....

Hoặc cũng có thể là do quá mệt mỏi rồi, trong lúc Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn đang cãi nhau lòng trời lở đất thì Lăng Thịnh Duệ lại rất bình thản đi vào giấc ngủ.

Âm thanh cãi nhau không biết vì sao lại dừng lại, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lăng Thịnh Duệ có cảm giác như có ai đó lấy cái gối trên đầu mình xuống, rồi trở người anh lại, đắp chăn cẩn thận cho anh.

Được người ta quan tâm chăm sóc thật ấm áp, đã lâu rồi anh không có lại được cái cảm giác này.

Đây là mơ sao?

Chắc là mơ. ....

Nhưng mà cũng tốt, cho dù là mơ đi chăng nữa thì cũng tốt. ....

Nghĩ như thế, Lăng Thịnh Duệ trở mình, cả người an tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 28: Chương 28

Dường như cảm thấy vô cùng an toàn, nên đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ tỉnh lại thì trời đã chập tối mất rồi.

Mặt trời chiếu ánh sáng màu da cam xuống lên qua cửa sổ đập lên người anh, nhuộm cả căn phòng thành một màu vàng kim lộng lẫy, đồng hồ báo thức chỉ hơn sáu giờ rưỡi.

Thiếu đi tiếng ồn của Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn, căn phòng giờ phút này lại yên tĩnh đến lạ kỳ.

Lăng Thịnh Duệ hít thở lại, nhìn ánh dương ngoài cửa sổ, hưởng thụ một chút yên tĩnh hiếm hoi này.

Chỉ là, hình như có hơi yên lặng quá....

Mặc dù tất cả cửa đều đóng hết, nhưng cũng không đến nỗi cách âm không nghe thấy tiếng động gì, Lăng Thịnh Duệ tỉ mỉ nghe kỹ một hồi, thật sự là bên ngoài không có bất cứ một âm thanh nào.

Cảm giác quý giá quá.

Lăng Thịnh Duệ tự nhiên lại nghĩ đến một phương diện xấu khác, nhất thời run lên sợ hãi, cuối cùng anh không còn can đảm ngồi trên giường nữa, tức tốc xốc chân lên nhảy xuống giường, vội vàng chạy ra ngoài.

Mở cửa phòng ra, cảnh tượng ngoài phòng khiến anh hơi giật mình.

Cả ba người đều ngồi trên sofa, Đức Duy Hoàn đang dùng Ipad (Tui viết đúng không vậy?) lên mạng, Trình Trí Viễn thì ngồi một bên đọc tạp chí, mà Chu Tường thì đeo tai nghe chơi PSP (*), ba người đều đang chú tâm làm chuyện của mình, không khí hòa hợp vô cùng.

(* Kaze: PSP là từ viết tắt của Play Station Portable PSP là 1 hệ máy chơi game cầm tay đc Sony phát hành có cấu hình mạnh nhất hiện giờ (trong các dòng máy chơi game cầm tay thôi) cho đến thời điểm PSP 2 (NGP: Next Generation Portable) ra đời thì PSP vẫn là hệ máy cầm tay có cấu hình mạnh nhất.)

22090901psp

game-psp-hay-nhat-moi-thoi-dai

Lăng Thịnh Duệ chớp mắt mấy cái, hoài nghi không biết mình có bị hoa mắt hay không.

Cái khung cảnh này có hơi..... hài hòa quá.

Lăng Thịnh Duệ đứng sững một chỗ, bên kia Trình Trí Viễn lật tạp chí, quay đầu liền thấy anh.

“Dậy rồi?” Hần cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ chần chờ một lúc rồi gật đầu.

Mặt khác mấy người kia cũng nghe thấy đều quay lại nhìn, tất cả đều sững sốt, rồi lập tức gắt gao nhìn chòng chọc vào anh.

Lăng Thịnh Duệ cúi đầu, khuôn mặt lập tức đỏ một mảng, vội vàng chạy trốn về lại phòng mình.

Vừa rồi vì quá lo lắng, nên anh cứ thế không mặc đồ trực tiếp chạy ra ngoài.

Anh mặc đồ vào, một lần nữa đi ra. Ánh mắt của ba người thanh niên ngồi trên sofa không dời đi mà nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt cười như không cười dán lên người khiến anh mặt lại nóng lên.

Lăng Thịnh Duệ giấu đi sự ngượng ngùng của mình, nhẹ giọng khụ một cái: “À, các cậu ăn cơm chưa?”

“Buổi trưa ăn rồi, cơm chiều thì vẫn chưa.” Chu Tường trả lời.

“Vậy, tôi đi nấu cơm cho mấy cậu ăn.”

“Ừm, được, vừa hay tôi đang đói.” Trình Trí Viễn mỉm cười nói.

Lăng Thịnh Duệ từ tủ lạnh chọn ra được vài món nguyên liệu nấu nướng, anh đi vào bếp, giữa lúc đang buộc dây tạp dề thì đột nhiên phát hiện ra mình bây giờ lại trở thành bảo mẫu của ba tên đó rồi.

Ấy....

Anh thở dài một hơi trong lòng, một bên xắt rau, một bên nghĩ thầm, xem ra bản thân cho dù có chạy đi tới đâu chẳng nữa cũng không thể thoát nổi việc

này, nhưng mà như bây giờ cũng tốt rồi, ít nhất bọn họ không cưỡng ép anh.

(* Kaze: tính dễ cường bức mà thôi, thấy thô quá...3)

Nếu đã vậy, thì cứ vậy đi...

Lăng Thịnh Duệ luôn luôn là người có sao thì vậy, nên rất nhanh anh đã tiếp nhận trạng thái hiện tại.

Buổi tối ngày hôm đó, Trình Trí Viễn la hét đòi phải tắm rửa.

(Kaze: không uống công e cùng anh nhất đàn Viễn ca:v:v)

Tắm không thì không nói làm gì, đằng này hấn lòi cánh tay bị thương của mình ra, nói là không được để nó thấm nước, kiên trì đòi Lăng Thịnh Duệ phải tắm cho.

Tất nhiên Lăng Thịnh Duệ không muốn rồi, nhưng anh không có tư cách để từ chối được, bởi vì Trình Trí Viễn đã coi vết thương của mình là do anh gián tiếp tạo ra. Do dự nửa ngày, không còn cách nào khác anh đành phải đồng ý.

Cứ như thế, Đức Duy Hoàn và Chu Tường mặc kệ, kiên quyết không cho anh bước vào phòng tắm.

Đức Duy Hoàn rất hiểu tính cách Trình Trí Viễn, tên này nhiều mưu lắm kể, nếu để Lăng Thịnh Duệ vào trong, thì tám chín phần mười là không có kết quả tốt rồi.

Hắn giữ chặt tay Lăng Thịnh Duệ, lạnh lùng nói với Trình Trí Viễn: “Cậu tự tắm đi.”

Trình Trí Viễn lườm lườm cánh tay quần đầy băng vải của mình, mỉm cười nói: “Như cậu thấy đó, tôi bị thương, không thể chạm nước được.”

Đức Duy Hoàn cười lạnh: “Đừng bảo với tôi cậu làm sát thủ nhiều năm vậy rồi, mà bây giờ vì một vết thương nhỏ lại không thể làm được mấy động tác đơn giản như tắm rửa này ọ, nếu thật vậy thì cậu đúng là phế nhân rồi đó.”

Hắn dùng chiêu khích tướng, nếu là bình thường thì cái người này nhất định sẽ lập tức nổi trận lôi đình, nhưng hôm nay thật quái lạ là không hề trúng chiêu, mà nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi: “Nếu cậu đã khẳng định như thế thì tôi đây cũng không có cách nào, sự thật là vậy, tôi vẫn không tự làm được, nên đành phải nhờ đại thúc hỗ trợ rồi.”

Nói xong, hấn nhìn về phía Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hấn một cái, rồi lập tức nhìn qua Đức Duy Hoàn: “Chỉ giúp cậu ấy tắm thôi mà, cậu không cần phải lo đến thế....”

Đức Duy Hoàn lắc đầu: “Anh không hiểu cá tính thật của cậu ta đâu, tôi là cộng sự nhiều năm của cậu ta rồi, chẳng lẽ mớ cá tính đó tôi không biết? Chắc chắn hiện giờ cậu ta không có ý tốt gì đâu.”

Chu Tường cũng sợ Lăng Thịnh Duệ bị chiếm tiện nghi, nên rất tự nhiên đứng về phe của Đức Duy Hoàn, sắc mặt không mấy thiện cảm nhìn Trình Trí Viễn: “Tôi cũng nghĩ thế đó.”

Lăng Thịnh Duệ liếc mắt nhìn hai người họ một cái, rồi lập tức nhìn về phía Trình Trí Viễn, bắt đầu do dự.

Trình Trí Viễn cũng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ không dám đối mặt với hấn, nên đành cúi đầu.

Trình Trí Viễn lạnh mặt, đứng lên đi về phía phòng tắm, hấn vừa đi, vừa than thở: “Ai, người ta đúng là vô tình quá đi~, hại tôi mất đi toàn bộ ký ức của hai mươi mấy năm thì thôi, còn làm tôi bị thương nặng, rồi hiện giờ cũng không đồng ý giúp tôi tắm rửa chứ, ày....”

(Kaze: hết sức “nai tơ”.....)

Hắn cố ý đem cụm từ “bị thương nặng” kéo ra thật dài, giọng nói hết mực khoa trương, Lăng Thịnh Duệ nghe vào rất chói tai, thế là một phen giật ra khỏi tay Đức Duy Hoàn: “Thôi đi, tôi sợ cậu rồi, để tôi giúp cậu tắm.”

“Đừng...”

Đức Duy Hoàn muốn giữ anh lại, Lăng Thịnh Duệ liếc mắt nhìn hấn một cái, mặt không biểu tình nói: “Đừng cản tôi, tôi không muốn người ta chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.”

Cánh tay vươn ra của Đức Duy Hoàn lập tức khựng lại giữa không trung.

Quý khách đã đặt thành, khoe môi Trình Trí Viễn hơi nhếch lên, người đàn ông này, dễ dụ dỗ quá đi...

Quay người qua, hấn nhử mày nhìn Lăng Thịnh Duệ: “Anh đã lo lắng tôi sẽ làm gì đó với anh vậy, thì anh đến giúp làm gì? Cho dù anh không giúp, tôi

cũng không trách anh đâu, có lẽ trong mắt anh, tôi chỉ là một tên không có kỷ ức, đã vậy còn là một thằng thần kinh có khuynh hướng tự ngược bản thân mà thôi, anh ghét tôi như vậy cũng là chuyện bình thường mà....”

Nói đến gần hết, giọng hần nhỏ dần lịa, trong ánh mắt còn hàm chứa sự cô đơn nữa.

Luôn luôn là một người kiên cường, thế mà nay lại lộ ra bộ mặt này, thoát nhìn yếu đuối vô cùng, nội tâm đồng cảm của Lăng Thịnh Duệ cứ thế bị moi ra, anh hạ giọng giải thích: “ Xin lỗi, tôi không nên quá đáng với cậu như vậy.”

Trình Trí Viễn khuôn mặt ai oán nhìn anh: “Thật không?”

Lăng Thịnh Duệ gật đầu, ôn nhu cười cười: “ Vào phòng tắm đi, tôi giúp cậu tắm”

“Ừm~” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng trả lời.

Lăng Thịnh Duệ vẫn cứ cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào hần, nên không hề phát hiện ra sâu trong ánh mắt đang tràn ngập vẻ đắc ý.

Hai người từ phòng khách đi tới phòng tắm, Đức Duy Hoàn không cam lòng gọi Lăng Thịnh Duệ lại: “Đừng đi, cậu ta thật sự....”

Lời còn chưa nói xong, Lăng Thịnh Duệ đã quay người qua, trừng mắt liếc mắt nhìn hần một cái.

Đức Duy Hoàn thức thời ngậm miệng lại.

“Mong hai cậu yên lặng ngồi ngoài này, đang làm việc gì thì cứ tiếp tục làm, đừng quấy phá lung tung, tôi tắm cho cậu ta xong sẽ ra ngay.” Lăng Thịnh Duệ thần nhiên nói.

Nói xong, cùng Trình Trí Viễn đi vào phòng, đóng cửa lại.

Sự tình đã biến thành như thế thì Đức Duy Hoàn cũng bất lực, hần không muốn người kia có ấn tượng xấu về mình thêm nữa, nếu không thì gian kế của Trình Trí Viễn đại thành công rồi. không còn cách nào khác đành gãi gãi mái tóc mềm mại, mặt mày nôn nóng ngồi lại trên ghế.

Chu Tường nhìn cánh cửa phòng, có chút lo lắng hỏi: “ Chắc là không có vấn đề gì chứ?”

Đức Duy Hoàn không trả lời, ngược mắt nhìn trần nhà.

Hy vọng là thế.....

Trình Trí Viễn không có đồ để thay, Lăng Thịnh Duệ để Trình Trí Viễn đứng trước phòng tắm, còn mình thì về tù đồ tìm một bộ đồ dự phòng và một cái khăn tắm mới cho hần.

Đến khi vào lại phòng tắm thì cả người Trình Trí Viễn đã không còn miếng vải che thân nào, thân thể rắn chắc thon dài cứ như thế không chút che giấu nào bại lộ trước mặt anh.

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng anh đột nhiên nhìn thấy Trình Trí Viễn trần truồng thế này thì Lăng Thịnh Duệ có chút xấu hổ.

Trình Trí Viễn nhìn anh, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Rõ ràng là một nụ cười rất bình thường, nhưng đối với Lăng Thịnh Duệ lúc này đây thì, ẩn sâu trong đôi mắt đối phương là một cái gì đó không nói rõ ra được.

Có chút nguy hiểm....

Chỉ là, đã tới tình trạng này rồi thì cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Đặt khăn tắm và bộ đồ qua một bên, Lăng Thịnh Duệ đi ra phía sau Trình Trí Viễn, mở vòi nước của bồn tắm ra, bắt đầu điều chỉnh nhiệt độ dòng nước.

Trình Trí Viễn ôm cánh tay đứng đằng sau anh, neho mắt lại theo dõi thân thể vì cúi xuống của anh mà vòng eo thon gầy mà mỏng phải vênh lên. Đường cong vốn đã rất duyên dáng, nay lại được chiếc áo sơ mi mềm mại và chiếc quần tây vẽ thêm nền ngoài làm cho càng gợi cảm hơn, theo động tác của người kia mà phấp phới, nó giống như chất dẫn vô hình dụ dỗ hần vậy. Trình Trí Viễn liếm liếm môi, cố gắng nhịn xuống xúc động bay qua vưon tay sờ soạng một phen cho thật đã.

Điều chỉnh nhiệt độ ổn rồi, Lăng Thịnh Duệ nói với Trình Trí Viễn: “ Cậu có thể vào bồn tắm được rồi đó.”

Trước khi anh xoay người qua thì biểu tình tà ác trên gương mặt Trình Trí Viễn đã nhanh chóng chuyển thành nụ cười thần nhiên rồi, hần sai bước đi tới bồn tắm, ngồi vào trong nước ấm

(Kaze: như một bạn đã nói... Viễn ca ca rất giống với Chiến ca bên Nhiên tình:v... diễn đạt quá anh ơi~)

Lăng Thịnh Duệ mất tự nhiên quay đầu đi..., giả bộ như không hề nhìn thấy cái YY của hần đã nổi lên phản ứng rồi.

“Nước nóng quá.” Trình Trí Viễn nhíu mày.

“A, để tôi chỉnh thấp xuống một chút.” Lăng Thịnh Duệ cúi người, điều chỉnh nước một lần nữa.

Hai tay Trình Trí Viễn khoát lên thành bồn tắm, bình thần ngồi ngắm người kia không hề hay biết mà vô tình “Trung bày” ra bộ dạng gọi cảm tiếp xúc thân mật với hắn.

Điều chỉnh nhiệt độ xuống thấp hơn, Lăng Thịnh Duệ quay đầu hỏi: “Được chưa?”

“Có hơi lạnh.” Trình Trí Viễn ngửa đầu dựa vào thành bồn tắm phía trên, nhắm mắt lại, miễn cưỡng nói.

“.....”

“Bây giờ thì sao?”

“Quá nóng, giảm nhiệt xuống chút.”

“Còn giờ? Chắc là ổn rồi đó.”

“Ừm, lạnh rồi.”

.....

Tối tối lui lui hơn mười lần, thất lưng Lăng Thịnh Duệ đã không thể nào đứng thẳng lên được nữa rồi, nó đang tê rần, thế mà Trình Trí Viễn vẫn không hài lòng, cứ la nóng quá rồi lại lạnh quá. Lau lau mồ hôi trên trán, anh đột nhiên phản ứng lại, Trình Trí Viễn căn bản là từ nãy giờ đang trêu anh!

Lăng Thịnh Duệ phẫn nộ quay đầu lại, còn chưa mở miệng, Trình Trí Viễn đã cười nói: “Bây giờ được rồi nè, nhiệt độ vừa ấm lắm.”

Tất cả những gì Lăng Thịnh Duệ định nói đều bị nuốt trở về, đến mức anh sắp nội thương luôn.

“Được rồi, nếu đã vậy, bắt đầu tắm thôi.” Trình Trí Viễn cười tùm tùm nói.

Lăng Thịnh Duệ phồng má, không nói một lời dùng bao plastic bọc cánh tay băng bó của hắn thật cẩn thận, để ngừa nước vào. Anh cố ý bước rất chặt, muốn phát tiết hết oán khí tích tụ trong ngực mình ra, nhưng là cho dù anh dùng sức đến đâu thì gương mặt tươi cười của Trình Trí Viễn vẫn còn đó không hề thay đổi, thậm chí Lăng Thịnh Duệ siết chặt tới nỗi khiến cho cái bọc rách ra luôn mà mí mắt vẫn không giật lấy cái nào.

Lăng Thịnh Duệ lập tức càng buồn bực hơn.

Quần cánh tay tốt rồi, Lăng Thịnh Duệ mới cầm lấy chai sữa tắm, Trình Trí Viễn đột nhiên đứng bật dậy, mà hai người ngồi quá sát nhau, khiến cho nửa người dưới của hắn gần như là dính sát vào mặt Lăng Thịnh Duệ, đồng thời, một vật thể cứng nóng nửa cương cũng trượt sát qua cầm và môi anh, lên đến đỉnh đầu.

Lăng Thịnh Duệ cứng ngắc ngửa đầu lên, vừa vận khiến cho cái vật thể đó một lần nữa trượt qua tiếp xúc với mặt anh, khiến nhất thời sắc mặt anh biến sắc.

“Cậu tính làm gì!” Lăng Thịnh Duệ vội vàng che miệng lại, đứng lên.

Vừa nghĩ tới việc miệng mình và cái vật thể đó của Trình Trí Viễn vừa mới tiếp xúc thân mật với nhau xong thì anh liền cảm thấy buồn nôn.

Trình Trí Viễn bước ra khỏi bồn tắm, đi về phía anh.

Lăng Thịnh Duệ như cây cỏ trước gió khẽ xanh mặt.

“Cậu muốn làm gì?” Lăng Thịnh Duệ chậm rãi lùi về phía sau, ánh mắt từ phẫn nộ chuyển thành kinh hoàng.

Trình Trí Viễn vẫn như trước không hề mở miệng, chỉ mỉm cười nhìn anh, vật nóng đã sớm có phản ứng lại càng “Bốc cháy bùng bùng” hơn, hắn từng bước từng bước một đi về phía anh.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 29: Chương 29

Trình Trí Viễn chậm rãi tới gần anh, Lăng Thịnh Duệ lùi từng bước về phía sau.

(Kaze: kêu lên thức, Hoàn vào cũi liền chó zì

)

Trên gương mặt Trình Trí Viễn vẫn là nụ cười thân nhiên, nhưng giờ phút này đây Lăng Thịnh Duệ nhìn vào chỉ thấy một mùi vị tà ác mà thôi.

Sau lưng đã chạm vào vách tường, nội tâm Lăng Thịnh Duệ chấn kinh.

Anh không còn đường trốn nữa rồi...

Trình Trí Viễn đứng trước mặt anh, hai người đứng cách nhau còn chưa được hai mươi centimet, chỉ cần hất đuôi tay ra là có thể chặn được tất cả đường đi của anh rồi.

Trình Trí Viễn không lên tiếng, vươn tay về phía anh.

Hai chân Lăng Thịnh Duệ thì sắp nhũn ra luôn.

Lần này xong rồi...

Lăng Thịnh Duệ vô cùng hối hận vì sao ban nãy mình không chịu nghe lời Đức Duy Hoàn nói, Trình Trí Viễn thực chất là một con sói, lừa anh vào đây căn bản không phải để tắm rửa gì hết!

Đôi tay dài mảnh hữu lực đã muốn bắt được cánh tay anh, trong đầu Lăng Thịnh Duệ là một mớ hỗn độn, anh do dự không biết mình có nên kêu to không, kêu lên để Đức Duy Hoàn vào đây cứu anh, còn nếu không kêu, thì kết cục của anh hẳn là bi thảm lắm, thể lực kinh người vượt xa sức chịu đựng của người thường của Trình Trí Viễn anh đã khắc ghi trong ký ức rồi, thật sự rất kinh khủng.

Nhưng mà nếu la lên, thì sẽ là cảnh tượng nào đây?

(Kaze: 4P:3

)

Xấu hổ thì để sau, anh lo lắng Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn sẽ sẽ lại xông vào ẩu đả nhau, đến lúc đó hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Bây giờ làm sao đây?

Qua vài giây ngắn ngủi, trong đầu Lăng Thịnh Duệ hiện lên vô số cảnh tượng chắc chắn sẽ gặp phải và anh lo chuyện sẽ xảy ra nên cuối cùng là quyết định im lặng.

Tay Trình Trí Viễn càng lúc càng tới gần.

Mười centimet, năm centimet, một milimet...

Lăng Thịnh Duệ tuyệt vọng rồi.

Người anh cứng lại, nín thở chờ chuyện phát sinh tiếp theo, thậm chí còn chuẩn bị tốt tâm lý bị cường bạo nữa.

Chỉ là đến cuối vẫn không có chuyện gì xảy ra, tay Trình Trí Viễn trượt qua tay anh, đặt lên mở vòi hoa sen ở phía sau lưng anh, dùng sức ấn xuống.

Hờ...?

Lăng Thịnh Duệ giật mình.

Dòng nước ấm từ vòi hoa sen chảy ra, Trình Trí Viễn thì lùi về sau từng bước một, cơ thể mình dưới dòng nước đang chảy xuống.

Lăng Thịnh Duệ sững sờ một lúc lâu mới phản ứng lại được,, hóa ra Trình Trí Viễn không hề tính toán làm gì anh cả, chỉ định mở vòi sen thôi, không làm chuyện thiếu đúng đắn gì đối với anh cả.

“Sao vậy, nhìn anh hình như rất thất vọng á ~”

Trình Trí Viễn vuốt tóc trên trán ra, cười như không cười nhìn anh một cái.

Lăng Thịnh Duệ bị chính mình làm cho xấu hổ muốn chết, trên mặt bị đốt đến nóng hôi hổi, anh đứng nguyên tại chỗ, luống cuống không biết phải làm gì cho tốt nữa.

Trình Trí Viễn nheo mắt lại: “Hình như anh hy vọng tôi làm chuyện gì đó thì phải?”

“Không có, cậu đừng có nói vậy!” Lăng Thịnh Duệ vội vàng lên tiếng, đôi má hồng lên nói to về phía hắn, rồi lập tức ý thức được phản ứng của mình có hơi kích động nên vội vàng che miệng lại.

Trình Trí Viễn cố gắng nhịn cười, dùng âm thanh cực nhỏ chậm rãi nói với anh: “Giấu đầu lòi đuôi.”

Giọng hắn nói rất nhỏ đến gần như là không có, nhưng từng lời nói ra thì lại rất chậm, Lăng Thịnh Duệ nghe được, cũng hiểu được hàm ý của hắn, khiến anh gần như sắp ngất luôn rồi.

Anh mở miệng, vừa định phản bác lại, nhưng Trình Trí Viễn đã cắt đứt lời anh trước: “Mau giúp tôi tắm đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Lăng Thịnh Duệ siết chặt nắm tay, nhưng đến cuối vẫn không nói gì.

Anh phòng má, bắt đầu giúp Trình Trí Viễn tắm rửa.

Cơ thể Trình Trí Viễn đã xối ướt, Lăng Thịnh Duệ tắt vòi sen đi, bắt đầu con đường tắm rửa cho hắn.

Đầu tiên là cổ, rồi lên đến ngực, rồi vòng qua cơ bụng bằng phẳng mà chắc khỏe, sau khi lướt qua sáu khối cơ bụng mê người thì động tác Lăng Thịnh Duệ chợt ngừng lại một chút, rồi lập tức nhắm chặt mắt lại, đi xuống cái chỗ khó nói xoa nhẹ một lần.

Mất đi thị giác, các giác quan cảm giác khác của anh càng trở nên mẫn cảm hơn, cách một tầng bọt xà phòng, tay anh thì thoáng chạm tới một vật nóng hổi dưới bụng. Tất nhiên Lăng Thịnh Duệ biết đây là cái gì, anh hận cái thứ này, cũng nhớ kỹ rằng nó đã từng cho anh nỗi thống khổ và dẫn vật đến cỡ nào.

Anh cố nén xúc động muốn bóp nát nó.

Hô hấp của Trình Trí Viễn càng trở nên nặng nề, hòa vào cùng với âm thanh của nước chảy, có chút mơ hồ, thế nhưng Lăng Thịnh Duệ nghe vào thì thấy thật chói tai.

Lăng Thịnh Duệ đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn đến chỗ mình vừa mới rửa qua, anh vòng ra sau Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn đột nhiên quay người qua, đối diện với anh.

Lăng Thịnh Duệ bị dọa sợ nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau, cảnh giác nhìn hắn.

Trình Trí Viễn chỉ chỉ người dưới của mình: “Ồ đây, anh còn chưa rửa xong mà, rửa lần nữa đi.”

Đường nhìn lo lắng đối diện với bộ phận đang hưng khí bùng bùng bên dưới, tim Lăng Thịnh Duệ đập càng tăng tốc, anh vội vàng quay đi: “Rõ, rõ ràng rửa sạch rồi mà, còn rửa gì nữa.”

“Thật không?” Trình Trí Viễn nhún nhún vai: “Nhưng mà tôi thì nghĩ là vẫn chưa sạch ~”

“Nói vậy.”

Trình Trí Viễn nhướn mày: “Anh đã khẳng định như thế, thì sao anh không tự mình lại đây kiểm tra thử đi, nhìn coi rốt cuộc nó sạch hay chưa.”

Khóe mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật.

“Nếu cậu cảm thấy nó vẫn chưa sạch, vậy cậu tự làm sẽ tốt hơn.” Lăng Thịnh Duệ ngượng ngùng nói.

“Thôi được rồi, ngay cả một yêu cầu nhỏ nhỏ của tôi mà anh cũng không chịu thực hiện, thì tôi đành phải tự làm một mình vậy.” Ngực khí vô cùng ai oán của Trình Trí Viễn cất lên.

Sau đó, hắn thật sự “Tự làm” một mình.

“Anh coi, là rửa như vậy hả?” Trình Trí Viễn nắm chặt chỗ đó cố ý chà xát lên xuống, động tác phải nói là dâm tà hết sức.

Lăng Thịnh Duệ nhìn xuống xúc động muốn tông cửa ra ngoài, bất lực lên tiếng: “Cậu chỉ cần vân vê nó một chút xíu là được rồi, cậu làm vậy thì sẽ... à, phản ứng ngược lại...”

“Là sao?” Trình Trí Viễn một bộ mặt khó hiểu: “Không phải thế này, thì làm thế nào?”

Hắn buông tay ra: “Nếu không anh làm thử cho tôi xem đi.”

Trình Trí Viễn rõ ràng đang tìm cách dụ dỗ anh, Lăng Thịnh Duệ tất nhiên sẽ không làm cho hắn xem rồi, anh đỏ mặt: “Vây được rồi, cậu... rửa lâu rồi, chắc nó cũng sạch lắm rồi.”

Trình Trí Viễn nói: “Tôi có bệnh sạch sẽ...”

Lăng Thịnh Duệ sắp sửa nổi điên rồi, thích sạch sẽ, sạch sẽ, sạch cái đầu cậu! Lúc trước làm mấy chuyện “đơ bản” kia, sao không thấy cậu có phản ứng gì hết?

Những lời thoại này đương nhiên là anh không giải bày ra rồi, anh đành phải gian nan lộ ra một nụ cười với hắn: “Vậy cậu cứ xoay người qua, từ từ rửa đi, thẳng đến khi nào cậu thấy nó thật là sạch, tôi thì chà sau lưng cho cậu ha.”

“Kiểm tra...” Trình Trí Viễn nhìn anh, ánh mắt càng ai oán hơn.

“Xoay người.”

“Kiểm tra...” Trình Trí Viễn lại bắt đầu vờn tay “Rửa” chỗ đó.

“Xoay người!” Trán Lăng Thịnh Duệ nổi đầy gân xanh.

“Kiểm tra.....”

“Cậu quay mặt vào trong ngay cho tôi!” Cuối cùng Lăng Thịnh Duệ không nhịn được nữa, chỉ bức tường, lớn tiếng nói với Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn bị con đột nhiên bạo phát của anh làm cho hoảng sợ, tia giận dữ trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi khiến Lăng Thịnh Duệ phân biệt không được rốt cuộc có phải ảo giác hay thật sự hân giận rồi? Lăng Thịnh Duệ có chút hối hận, tại sao vừa rồi mình không chịu nhịn xuống chứ? Cá tính của Trình Trí Viễn rất cổ quái, tính tình thì có thể phát hỏa bất cứ lúc nào, nếu thật sự làm cậu ta tức lên thì....

Anh rùng mình một cái, không dám tưởng tượng tới nữa.

Anh vừa định xin lỗi, nhưng Trình Trí Viễn lại úy khuất (uất ức) nhìn anh, rồi không cam lòng xoay người lại.

Chuyện gì thế?

Lăng Thịnh Duệ gần như là không thể tin vào mắt mình, vừa xảy ra chuyện gì vậy? Luôn người luôn luôn tự phụ kêu ngoa như Trình Trí Viễn, mà cũng có thể lộ ra biểu cảm đó được sao?

Ngần người một lúc, giọng nói của Trình Trí Viễn lại vang lên: “Còn không lại giúp tôi tắm đi.”

Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh lại, yên lặng cất bước đến phía sau lưng hắn, đặt bông tắm lên lưng hắn, nhẹ nhàng chà lau.

“Thật là, làm việc vẫn cứ không chịu nghiêm túc như thế.” Trình Trí Viễn một bụng oán giận nói.

Lăng Thịnh Duệ không dám đắc tội tên ác ma bụng đầy thâm hiểm này, giả bộ như không nghe hắn nói, cứ tiếp tục động tác trên tay mình.

Anh lấy trăm mặc ra đổi lại, mà Trình Trí Viễn cũng không nói chuyện nữa, khiến cho xung quanh hai người chỉ còn lại tiếng nước chảy mà thôi.

Sau khi cái lưng đã phủ đầy bọt xà phòng rồi, Lăng Thịnh Duệ mới chậm rãi chuyển bông tắm xuống, lướt qua thắt lưng mềm dẻo và cái mông chắc khỏe, xuống tý nữa, anh đơn giản giúp hắn chà rửa hai đùi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Dáng người của Trình Trí Viễn thật ra cũng không cường tráng, toàn thân trên dưới cũng không có cái gì quá đáng, nhưng đều rất rắn chắc, hắn thuộc về loại hình gầy gỗ, nhưng mỗi một cử động đều hàm chứa sức mạnh vượt bậc, nếu như cần một loại động vật nào đó để hình dung hắn, thì đó tuyệt đối sẽ là một con báo hung hãn và dũng mãnh.

(Kaze: rồi... chính xác luôn anh em với Chiến ca nè:v)

Vóc người hoàn mỹ, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại không muốn nhìn.

Anh trầm nghĩ mau chóng kết thúc quá trình tắm gội đầy nguy hiểm này đã, rồi cách tên này cho thật xa vào.

Sau khi kỳ cọ trát xà bông xong, Lăng Thịnh Duệ đứng lên, nhanh chóng mở vòi sen ra.

Trình Trí Viễn lại đột nhiên xoay người.

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy chóng mặt, còn chưa kịp thấy rõ động tác của hắn nữa, thì ót đã bị kiểm lại, môi bị chặn lấy.

Anh luôn luôn là người phản ứng chậm nửa nhịp, đợi đến khi anh phản ứng lại được chuyện vừa mới xảy ra, thì Trình Trí Viễn đã sớm buông anh ra, đứng trước mặt anh, một bên liếm môi một bên nở nụ cười tà mị, hết như một chú mèo rất hài lòng vì trộm được cá khô.

Nụ hôn chỉ kéo dài mấy giây ngắn ngủi, nhưng cũng là nụ hôn thật sâu.

Trong nháy mắt sắc mặt Lăng Thịnh Duệ lại hóa xanh.

Còn chưa đợi anh lên tiếng, Trình Trí Viễn đã bắt đầu đổi chủ đề khác, nâng tay trái lên, nhũu mày nói: “Tay tôi hình như bị nước vào rồi, miệng vết thương đau quá.”

Lăng Thịnh Duệ đành phải nhìn xuống con giận của mình, đi tới kiểm tra.

Có vẻ là nước có vào, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn lắm. Lăng Thịnh Duệ mở tiếp vòi sen: “Cậu gội sạch bọt xà phòng trên người đi, ra ngoài rồi tôi giúp cậu băng lại lần nữa.”

“Ừm.” Trình Trí Viễn ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng tên này lại cực kỳ không trung thực, vốn bọt trên người chỉ cần mấy giây là gội sạch rồi, thế mà hắn đứng cả năm sáu phút cũng cảm thấy không thỏa mãn.

Lăng Thịnh Duệ đen mặt đứng một bên, trong lòng tự nhủ bản thân sẽ không bao giờ.... giúp tên này tắm rửa một lần nào nữa, quả là tự ngược mình mà.

Vừa nghĩ, anh vừa cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Thế nào lại giống như nóng hơn?

Trên người bắt đầu chảy mồ hôi, Lăng Thịnh Duệ nói lỏng quần áo một chút, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng nóng, quần áo bị thấm ướt, dính chặt lên người, thậm chí nước còn đang lan ra.

Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngọn đèn giữ nhiệt trên đầu, cảm thấy thật chói mắt.

Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Anh vội vàng nói với Trình Trí Viễn: “Đừng gội nữa, đèn giữ nhiệt hình như có vấn đề gì đó rồi, chúng ta ra ngoài thôi.

Trình Trí Viễn xoay người qua, nhìn anh, rồi lại ngẩng đầu quan sát cái đèn giữ nhiệt, rồi lộ ra một khuôn mặt kỳ quái: “Đầu có đau, sao tôi không thấy gì hết? Đèn giữ nhiệt đâu có bị gì đâu ~”

Lăng Thịnh Duệ lau lau mồ hôi trên trán: “Nhưng mà, sao tôi thấy nóng thế này?”

Trình Trí Viễn nhũu mày: “Anh sao vậy? Hình như có gì đó không ổn, đáng lẽ ra đầu có nóng đâu?”

Hắn vươn tay sờ sờ lên trán Lăng Thịnh Duệ.

Lòng bàn tay lạnh lẽo sờ tới trán mình, mang đến cho anh một cảm giác khoái chí lạ thường, hai chân Lăng Thịnh Duệ có chút nhũn ra, cảnh tượng trước mắt lại trở nên mờ lung, khung cảnh xung quanh dường như nổi lên một tầng sương mù dày đặc.

“Trán anh nóng quá.” Giọng nói của Trình Trí Viễn truyền tới, có chút mơ hồ.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trình Trí Viễn, vừa đúng lúc đối diện với đôi song nhãn từ sắc (*) đầy thâm thúy kia.

(* Kaze: thấy dễ vậy hay hơn là dịch ra, thấy nó hơi thô: Đôi mắt màu tím, không hay)

Anh giống như bị chích điện, cả người chột run lên, rồi đột nhiên có một cảm giác tê dại đồng thời nổi lên từ bên dưới, một cước tiếp theo xông thẳng lên đỉnh đầu, rồi lại tràn ra khắp cơ thể anh.

Người này có phải... Trình Trí Viễn không?

Sao tự dưng cậu ta đẹp trai quá vậy?

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ càng lúc càng nóng, hô hấp cũng dồn dập hơn, thứ bên dưới giống như bị thiêu đốt vậy.

Thật là khó chịu....

Cả cơ thể gần như sắp bị đốt cháy rồi....

Đường nhìn càng lúc càng không rõ ràng, Lăng Thịnh Duệ lắc lắc đầu, nỗ lực muốn mình phải thanh tỉnh lại, nhưng anh lại dùng sức quá trớn khiến cho dưới chân trượt ngã, cả cơ thể mất đi cân bằng.

Trình Trí Viễn nhanh chóng ôm lấy anh.

“Cẩn thận một chút, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống rồi.”

Giọng nói trầm thấp, như biến thành một cái vuốt nhỏ cào vào lòng anh, khiến cả người Lăng Thịnh Duệ run rẩy lên.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt Trình Trí Viễn, đôi phương thì mỉm cười với anh.

Đẹp trai quá. ....

Lăng Thịnh Duệ nuốt nước miếng, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, rõ ràng đó chỉ là một nụ cười bình thường thôi mà, sao lại có cảm giác câu hồn đoạt phách thế này? Trong đầu anh trống rỗng, hiện chỉ có duy nhất hai chữ chiếm đi tất cả mọi không gian trong tư duy của anh: Mỹ nhân (Người đẹp).

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 30: Chương 30

Tay anh chạm được vào mặt Trình Trí Viễn, rồi nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt hân hỉ với lòng bàn tay anh có cùng nhiệt độ nóng như nhau.

Lăng Thịnh Duệ hít mắt lại.

Cái này không phải ảo giác, mà đúng là tiếp xúc thật.

Trong cơ thể càng lúc càng nóng, bên dưới thì trường đến phát đau, cả người Lăng Thịnh Duệ xụi lơ trong lòng Trình Trí Viễn, thân thể kề sát vào nhau, anh nhẹ nhàng giỡn đùa, cổ sức ma sát bên dưới của mình vào chân Trình Trí Viễn.

Ma sát mang đến cảm giác rất thư sướng, khiến cho nổi khó chịu đi ít nhiều.

Nhưng mà, cơ thể rất nóng.

Giống như bị thiêu cháy vậy. ....

Khó chịu quá đi. ....

“Ừm. ....” Lăng Thịnh Duệ cắn môi dưới, trong miệng tràn ra một tiếng than nhẹ mỏng manh, ngực thở dốc kịch liệt.

Anh nhìn chăm chăm Trình Trí Viễn, chôn mạnh đầu mình vào giữa cổ hắn, điên cuồng hôn mút lấy nó.

Ý cười trong mắt Trình Trí Viễn ngày càng sâu sắc.

Quay đầu qua, hắn phun một vò thuốc con nhộng ra khỏi miệng, vật màu lam rơi trên mặt đất, tùy ý để nước cuốn trôi đi.

Trước đó nhân lúc Lăng Thịnh Duệ không chú ý, hắn giấu một viên thuốc con nhộng dưới hàm của mình thật kỹ càng, rồi mới cường hôn Lăng Thịnh Duệ đồng thời phá lớp vỏ của viên thuốc, đẩy dung dịch vào miệng Lăng Thịnh Duệ. Đầu lưỡi hắn luôn luôn linh hoạt, tất nhiên là sẽ không bị phát hiện ra, chỉ là chính hắn cũng không thể nào tránh thoát uống phải một chút dung dịch.

Người bắt đầu nóng lên, cảm giác nóng bức từ người dưới truyền tới. ....

Trình Trí Viễn bắt đầu sốt, vốn tưởng thuốc đó sẽ không có ảnh hưởng gì với hắn. Chỉ là, có rất ít loại thuốc nào có thể khiến hắn phản ứng nhanh như thế, xem ra hiệu lực của thuốc này quả không tệ.

Làm một sát thủ, hắn có luyện qua một khóa chống lại hiệu quả của các loại thuốc, mà điểm của hắn lại thuộc hạng nhất đẳng. Trước kia hắn cũng là một bác sĩ, luôn phải tiếp xúc với các loại thuốc khác nhau, hắn cũng rất quan tâm tới việc này, cho nên có lẽ hắn cũng bắt đầu thử gia tăng năng lực chống lại được tính của đầy đủ mọi loại thuốc, tất nhiên quan trọng nhất là thuốc nhắm vào thần kinh con người, trong đó còn có cả xuân dược.

Lúc này cả hai người đều đang bị vây trong trạng thái động tĩnh, nên dĩ nhiên sẽ lòi ra một vài động tác đột ngột.

Sự chủ động của Lăng Thịnh Duệ khiến Trình Trí Viễn có hơi không không chế được.

Hắn bắt lấy ột anh, dùng sức nâng nó lên, ép buộc anh phải nhìn thẳng vào mình.

Tinh thần đang hoảng hốt khiến Lăng Thịnh Duệ không có chút cảm giác đau đớn nào, cổ sức cúi đầu, muốn chôn mặt vào cổ hắn một lần nữa.

“Ừ... hn...”

Lăng Thịnh Duệ khẽ nhếch khóe môi, hơi thở dồn dập hơn, khí nóng từng đợt phả lên mặt Trình Trí Viễn.

Tất cả tế bào trong người Trình Trí Viễn dường như bắt đầu động đậy.

Hắn sờ sờ cổ mình, chỗ đó đã bị người kia găm cán ra vô số dấu răng, thẳng từ cổ tới xương quai xanh, hắn không cần nhìn cũng biết được chỗ đó chắc chắn là thâm đến không nở nhìn nữa rồi.

Người kia phát tình, đã hoàn toàn bại dưới tay dục vọng, biến thân thành sói.

Dựa vào tác dụng của thuốc, khiến cho anh hoàn toàn chìm đắm vào dục vọng, toàn thân trên dưới đều đang kêu gào cần được thả ra.

Tay anh, xoa xoa khuôn ngực xích lõa của Trình Trí Viễn.

Vốn là một người đàn ông muộn tao *, giờ phút này đây lại đột nhiên chủ động nhiệt tình như thế, khiến Trình Trí Viễn không thể nào nhẫn nại được nữa, một phen ép anh lên vách tường, mạnh mẽ hôn anh.

(* Kaze: như Biển thái ngằm, lù đù vác cái lu chạy, tằm ngằm tằm ngằm mà đắm chết voi)

Lưng bị đụng vào hơi đau, Lăng Thịnh Duệ hơi vùng vẫy một hồi, rồi lập tức trầm mê vào nụ hôn sâu và kịch liệt của đối phương.

Anh điên cuồng đáp trả lại nụ hôn của như bão táp của Trình Trí Viễn.

Trong lúc dây dưa, thì quần áo của anh đã bị Trình Trí Viễn lột sạch sẽ, thậm chí có thể nói là xé ra, mỗi hai người hôn đến chết lặng (tê), những vẫn không hề tách nhau ra.

Giờ phút này đây, dục vọng đã chi phối tất cả.

Hai người ôm chặt lấy nhau, một bên hôn môi, một bên đưa nhau tới bồn tắm lớn.

Trình Trí Viễn lúc này buông Lăng Thịnh Duệ ra, ngồi vào bồn tắm.

Lăng Thịnh Duệ đang bắt mặn hắn đột nhiên buông mình ra, vội giữ chặt lấy tay hắn.

Trình Trí Viễn tựa vào thành bồn tắm, chỉ chỉ cái ấy đang bùng bùng hưng phấn ngập sâu trong nước của mình, cười nói: “Bảo bối à, ngồi vào đây rồi anh sẽ không cảm thấy khó chịu nữa đâu.”

Mắt Lăng Thịnh Duệ tràn ngập hơi sương, anh đã không còn khả năng vận động bộ não giải nghĩa câu nói của hắn nữa, nhưng vẫn hiểu được ám chỉ của đối phương.

Cơ thể rất khó chịu, nếu ngồi lên đó có thể thực sự thoải mái thì...

Anh nuốt nuốt nước bọt, bước vào trong bồn tắm, cơ thể anh có chút mất thăng bằng, Trình Trí Viễn nhanh chóng vươn tay đỡ lấy anh.

Đột nhiên bị chạm vào, khiến cả người Lăng Thịnh Duệ run lên.

Trình Trí Viễn nâng tay lên, cười cười sờ mặt anh: “Ngoan lắm...”

“Cứ như thế, chậm rãi ngồi xuống nào.” Trình Trí Viễn dùng ngữ khí cực kỳ hấp dẫn nhẹ nhàng nói, hai bàn tay dè dặt vai Lăng Thịnh Duệ xuống.

Hai tay Lăng Thịnh Duệ đỡ mép bồn tắm, chậm rãi ngồi xuống.

Bên dưới chạm phải một cái gì đó, cơ thể bị mở rộng ra.

Cảm giác này kỳ lạ quá.

Lăng Thịnh Duệ ghét cảm giác này, anh muốn đứng lên, không muốn tiếp tục nữa.

Tên đã lên dây cót, tất nhiên Trình Trí Viễn sẽ không dễ dàng bỏ qua món ngon đã dâng tới tận miệng này, trong mắt lóe lên một tia sáng, hắn nâng mạnh thắt lưng về phía trước.

“A A!” Đau đớn vì bị xé rách truyền tới, Lăng Thịnh Duệ kêu lên một tiếng thảm thiết.

Trình Trí Viễn thở ra một hơi, được cơ thể ấm áp mềm mại chặt chẽ của người kia bao lấy, cảm giác cứ như lên tiên ấy.

Có một đoạn ngắn ký ức xẹt qua đầu hắn, tuy không được rõ, nhưng cảm giác đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều rồi.

Giống hệt với cảm giác này, đều sung sướng mãi nguyện như thế...

Trình Trí Viễn từng chút từng chút một thẳng lưng về trước, động tác kịch liệt khiến nước trong bồn tắm dập dềnh thành từng trận bọt bong bóng.

Đôi má vốn đang đỏ hồng của Lăng Thịnh Duệ dần dần trắng bệch ra.

Đau quá.....

Giống như có một cây gậy nóng cháy đang không ngừng đâm vào trong cơ thể mình vậy.

Lăng Thịnh Duệ trừng lớn hai mắt, muốn đứng lên, chạy trốn khỏi loại dần vặt này, hai tay anh không ngừng quơ quào lung tung, thiếu chút nữa đã đánh lên mặt Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn nắm chặt cổ tay anh, đặt lên ngực mình, không cho anh nhúc nhích.

Lăng Thịnh Duệ giọng khàn khàn, muốn lớn tiếng kêu lên cũng không được nữa.

Hồ hấp của Trình Trí Viễn càng lúc càng nặng nhọc như dãi thú, gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ, trong đôi mắt tử sắc (Màu tím) lạnh lùng trong trẻo giờ đây lại như có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Tiếng nước lách bạch hoàn toàn che giấu đi tất cả âm thanh của hai người bọn họ.

Con đau ban đầu qua đi, toàn thân Lăng Thịnh Duệ đã hoàn toàn vô lực, dần dần, có một loại cảm giác kỳ lạ bắt đầu dâng lên, thật thoải mái, đến cả cảm giác đau đớn cũng không còn trở nên ác liệt nữa.

Cảm giác đó càng ngày càng rõ ràng, anh không hề giãy dụa, anh bắt đầu hòa theo động tác của Trình Trí Viễn.

Lăng Thịnh Duệ triệt để rơi vào tay giặc.

Đức Duy Hoàn chạy ào vào phòng tắm, thì xuất hiện trước mắt hắn là cảnh tượng thế này: Trình Trí Viễn và Lăng Thịnh Duệ đều ở trong bồn tắm, Lăng Thịnh Duệ ngồi khóa mình trên người Trình Trí Viễn, hai tay khoát trên vai hắn, ngửa đầu, cơ thể thì vận động lên xuống đầy kịch liệt.

(Kaze: tính đánh là “kịch liệt nhún nhảy”..... được không?)

Rõ ràng trước mặt là cảnh tượng đầy sắc tình như thế, nhưng lại tựa như một quả bom châm ngòi trong não hắn, khiến hắn hoàn toàn chấn động.

Hai người vào phòng tắm đã gần một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa ra, Đức Duy Hoàn cảm thấy bất an, thật sự là ngồi không nổi nữa, nên hắn phát cửa phòng tắm xông vào. Quả nhiên, sự tình xảy ra hết như trong dự liệu của hắn, Trình Trí Viễn không đơn giản bảo anh tắm giúp mình, mà thực chất là có ý đồ khác.

Chỉ là, cái cảnh này, nhìn thế nào cũng là Lăng Thịnh Duệ chủ động cầu tình mà.

Tiếng nước rào rào nghe thật chói tai, Đức Duy Hoàn không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp xông vào bên trong.

Hai người hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác mãnh liệt hoàn toàn không chú ý tới sự xuất hiện của hắn, thẳng đến khi có một đôi tay đặt dưới cánh tay, bế thốc anh ra khỏi mặt nước.

Trình Trí Viễn đang nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ đầy chủ động của người kia, thì đột nhiên tình huống xảy ra khiến hắn kinh ngạc mở mắt ra, hắn thấy Đức Duy Hoàn đang ôm Lăng Thịnh Duệ thì sững sốt một chút, rồi hai mắt lập tức đờ đờ sát khí, đỡ mép bồn đứng lên, gắt gao theo dõi Đức Duy Hoàn.

“Trả anh ta đây.” Trình Trí Viễn lạnh giọng nói.

Đức Duy Hoàn không nói một lời, cẩn thận giao Lăng Thịnh Duệ qua cho Chu Tường vừa tới sau đó, rồi xoay người lại, đánh một cú tới mặt Trình Trí Viễn. Bởi vì hiệu lực của thuốc vẫn còn, nên thần kinh vận động của hắn có chút chậm chạp, vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã nhận ngay một cú đấm.

Mặt bị đánh nghiêng qua một bên, Trình Trí Viễn nắm chặt bàn tay mình.

Vừa mới quay đầu lại thì ăn ngay thêm một quyền nữa.

Lần này, hắn bị đánh cho tỉnh lại hoàn toàn.

Liên tục hai lần bị đánh, mà còn là cùng một bên mặt nữa, Trình Trí Viễn đã bị chọc giận, một bên lau đi khóe môi đang chảy máu của mình, một bên tàn bạo trừng về phía Đức Duy Hoàn: “Đám đánh tao, CMN mày muốn chết à!”

Dứt lời, liền đánh về phía Đức Duy Hoàn, không chút lưu tình nào phản kích lại.

Đức Duy Hoàn vô ý thức lùi về sau, nhưng sàn nhà toàn là nước, nên hắn trượt chân nhất thời trọng tâm cơ thể không ổn định, trực tiếp ngã ngửa ra sau, Trình Trí Viễn cũng ngã xuống cùng lúc, chỉ là có tấm đệm thịt là Đức Duy Hoàn đỡ cho, nên hắn không đau chút nào, ngược lại Đức Duy Hoàn hoàn toàn lãnh đủ.

Trước mặt Đức Duy Hoàn toàn là sao, tạm thời không động dậy được, Trình Trí Viễn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua được cơ hội báo thù nào tốt thế này, hắn

ngồi trên người Đức Duy Hoàn, một cú rồi một cú giáng xuống mặt Đức Duy Hoàn.

(Kaze: sai lầm khi cho cả hai người này cùng là “hắn” ...giờ thì phải đánh cả tên ra...- _ ây...)

Đức Duy Hoàn bị đánh càng thêm hoảng hốt.

Trình Trí Viễn càng đánh càng thỏa mãn, chỉ là hiệu quả của thuốc vẫn còn, sức lực không bằng bình thường, Đức Duy Hoàn dần dần khôi phục lại ý thức, một quyền đánh Trình Trí Viễn xuống khỏi người mình, rồi lập tức đánh vào sau gáy, lại bị Trình Trí Viễn một cước đá vào bụng, thiếu chút nữa là trúng vào chỗ chết người kia. Hai mắt Đức Duy Hoàn đỏ lên, càng thêm hung hãn đánh trả lại...

Hai người không ai chịu nhường ai, không chế không được lại quay ra đánh đấm nhau.

Lăng Thịnh Duệ được Chu Tường ôm ra ngoài phòng tắm, mất đi cảm giác bị lấp đầy của Trình Trí Viễn, anh cảm giác thân thể có một khoảng trống, phần lửa dục trong cơ thể vốn đã được đề xuống không ít nay lại bắt đầu bùng lên.

“Thật là khó chịu...” Anh thì thào nói, cơ thể nhẹ nhàng gầy dựa.

Thân thể Chu Tường cứng lại.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, muốn mình mình mẫn một chút, nhưng lại hoàn toàn ngược lại, việc đó càng khiến cho đầu óc càng thêm choáng váng.

Chu Tường nuốt một ngụm nước miếng, cơ thể nóng bỏng của anh cách một lớp áo không ngừng cuộn cuộn truyền qua bên cậu. Ánh mắt ẩm ướt, trong mắt giống như bị bao phủ bởi một tầng hơi nước mờ nhạt, vô tội, mờ mịt, một bộ mặt luôn luôn lãnh đạm nay lại tràn đầy tình dục, phá tan hoàn toàn lớp mặt nạ cảm dục bấy lâu nay, trở nên vô cùng... Dâm dăng.

(Kaze: edit mà cũng chảy nước miếng nữa...)

Một gương mặt như thế, cho đến cảm giác rất khác lạ, nhưng vẫn dụ nhân như thế.

Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm, nhưng Chu Tường không phải hoàn toàn không biết vì có gì Lăng Thịnh Duệ lại biến thành bộ dạng này: Anh bị trúng thuốc.....

Đang nhìn gương mặt Chu Tường, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười này, đều khiến cho hô hấp của Chu Tường gần như ngưng lại.

“Người đẹp, tới đây, cho chú đây thơm một cái nào ~” Lăng Thịnh Duệ không rõ ràng nói với cậu, giọng điệu tựa như người say vậy.

Chu Tường sửng sốt, nghe không hiểu lời anh nói, mà Lăng Thịnh Duệ cười càng thêm chói sáng, hai tay bắt lấy mặt cậu, hôn lên.

Nháy mắt Chu Tường hoàn toàn hóa đá.

Cậu không phản ứng lại, Lăng Thịnh Duệ cũng mặc kệ, tự thỏa mãn mục đích của bản thân hôn lấy, tuy rằng kỹ thuật hôn vẫn kém cỏi như cũ, nhưng lý trí bị đánh mất lại thôi thúc anh từ trong bản năng tìm kiếm sự vui vẻ, anh bắt đầu học theo Trình Trí Viễn làm với cậu, dùng đầu lưỡi đẩy cậu mở khớp hàm Chu Tường ra, luồn vào trong.....

Đại não đình chỉ, dùng một khoản thời gian lâu sau Chu Tường mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Người này đang hôn mình! Mình đang bị cưỡng hôn!

Trời ơi! Tận thế sắp tới rồi sao?

(Kaze: các tiểu công nhà này thật mất mặt... -_-)

Chu Tường cảm thấy không thể tưởng tượng được, có ý muốn quay đầu đi...

Lăng Thịnh Duệ phát hiện ra ý đồ của cậu, lập tức không vui, dùng sức cắn đầu lưỡi cậu một cái.

Chu Tường bị ăn đau, không dám động đây nữa, nặc cho Lăng Thịnh Duệ thỏa sức rong chơi trong miệng mình, rồi dần dần cậu cũng chìm đắm trong sự chiếm đoạt thô bạo, mạnh mẽ nhưng giản đơn của anh..

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 31: Chương 31

Chu Tường làm sao lại phản kháng được cơ chứ, dù sao cậu cũng vẫn là một thanh thiếu niên bình thường, cũng vẫn yêu Lăng Thịnh Duệ, lúc này lại bị Lăng Thịnh Duệ đối xử như thế, không có khả năng sẽ không phản ứng, nên rất nhanh, dục vọng của cậu bị chọc cho hưng phấn rồi.

Cậu thử vươn tay thăm dò, ôm lấy Lăng Thịnh Duệ.

Được cậu đáp lại khiến Lăng Thịnh Duệ rất thỏa mãn, hôn càng thêm cuồng nhiệt, thậm chí còn vén cả áo sơ mi của cậu lên, hai tay tùy ý chạy dọc theo sống lưng cậu.

Lòng bàn tay của anh rất nóng, khiến cả người Chu Tường run rẩy, thân dưới cũng không chịu được mà hưng trí bùng bùng.

Tay Lăng Thịnh Duệ trượt ra khỏi áo sơ mi cậu, cách lớp vải quần, đột nhiên nắm lấy cái ấy của cậu.

(Kaze: hay muốn đổi thành “Tường bé bỏng”???)

Khoái cảm xông lên trong nháy mắt, thân thể Chu Tường chấn động, toàn thân giống như đang có một dòng điện áp xẹt ngang qua.

Dưới tình huống này, làm sao cậu có thể nhẫn nhịn được đây? Ôm lấy người anh xoay lại, trực tiếp đặt anh dưới thân mình, Lăng Thịnh Duệ từ người chủ động biến thành bị động thì không khỏi có chút tức giận, muốn đẩy cậu ra. Chu Tường bắt lấy hai tay Lăng Thịnh Duệ, dùng tay phải kéo lên đỉnh đầu anh, rồi đem đầu mình chôn trước ngực anh, hôn lên xương quai xanh đầy khêu gợi.

Động tác của cậu không được thành thạo, nhưng rất cuồng dã, khiến cho hai chân anh bị cậu khiêu khích mà nhũn ra, gần như sắp không kìm được nữa rồi.

Chu Tường dùng tay trái cởi ra chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, kéo lên phía trên cổ tay phải của cậu, sau đó trói chặt hai tay Lăng Thịnh Duệ lại, rồi lập tức cởi quần mình ra.

Là một thiếu niên mới quen với tình dục, thì lúc nào cũng xúc động như vậy, không hề có kiên nhẫn.

Một phen xoay cả người Lăng Thịnh Duệ đi, khiến cho anh mặt giáp với bức tường, còn Chu Tường thì không chú lưu tình nào trực tiếp đâm thẳng vào người anh.

“Oa... a...”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng cổ lên, than nhẹ một tiếng.

Không dừng lại ở đó, Chu Tường vừa vào trong Lăng Thịnh Duệ đã điên cuồng công thành đoạt đất như cuồng phong bão táp, cậu ảo tưởng người đàn ông này rất lâu rồi, bây giờ cuối cùng nó cũng trở thành sự thật, hiện giờ cậu kích động đến gần như sắp ngất tới nơi, cơ thể anh so với tưởng tượng của cậu còn tiêu hồn hơn rất nhiều, thậm chí so với lần trước là hơn chứ không giảm.

(Kaze: trước là cuồng, lần này thúc hơi tình nguyện... -_-)

Chu Tường không có kiên nhẫn như Trình Trí Viễn, từ khi bắt đầu tiến vào đã như cuồng phong mà xông tới, Lăng Thịnh Duệ bị động tác thô bạo của cậu cứ hành hạ hết lần này tới lần khác, anh chịu không nổi đành phải vùng vẫy thoát ra.

Chu Tường gắt gao đè lại hai bàn tay bị trói của anh, không cho phép anh nhúc nhích.

Lăng Thịnh Duệ cố hết sức lắc đầu, một bên thở dốc, một bên nói ra những câu mơ hồ không rõ: “Đau quá..... Đau! Xin cậu..... xin... thả tôi ra...”

Chu Tường đã gần như tiến nhập vào trạng thái điên cuồng rồi, làm sao nghe được những lời anh nói đây? Tinh thần thì bị vây trong trạng thái hưng phấn cao độ, cậu đã hoàn toàn sa vào một loại cảm giác gọi là sung sướng, cho nên động tác càng lúc càng thô bạo.

Lăng Thịnh Duệ cau mày lại, biểu tình đau đớn vô cùng, chỉ là sau khi cơn đau ban đầu qua đi, thì một trận khóa cảm đột nhiên kéo tới, sau đó lại bị được tính trong cơ thể phóng đại lên vài lần.

Tiếng cầu xin của anh cũng dần dần biến thành tiếng thở dốc và rên rỉ đầy dục vọng.

Lăng Thịnh Duệ không hề phản kháng, Chu Tường tháo dây trói ra cho anh, tay cậu thì đặt trên lưng anh, cúi đầu, cậu hôn lên tấm lưng trần đầy mồ hôi của anh.

Hai người làm đến quên mình, mà hai người đang lẫn lộn khác cũng hết sức chuyên chú.

Đánh nhau kịch liệt đã sớm khiến hai người mặt mũi bầm dập, hai gương mặt đẹp trai đã thành một đồng hỗn độn.

Dưới tác dụng của thuốc, thể lực Trình Trí Viễn hiển nhiên là không ổn rồi, dần dần, hắn bị Đức Duy Hoán chiếm thế thượng phong, còn mình thì sắp không chống đỡ nổi nữa.

Giữa lúc Đức Duy Hoàn cười lên người Trình Trí Viễn đang hai mắt đỏ bừng, thì khóe mắt không cẩn thận quét qua hai người đang dính chặt lại một chỗ ở góc tường trong phòng, biểu tình trên mặt cứng đờ ra, cánh tay vung lên giữa không trung cũng khựng lại.

Trình Trí Viễn đã có chút chóng mặt, mà đối phương lại đột nhiên dùng tay làm hắn cảm thấy thật kỳ quái, chỉ là có cơ hội, nên Trình Trí Viễn vội đẩy mạnh Đức Duy Hoàn xuống khỏi người mình.

(Kaze: sao tui thấy hai người này cứ có gian tình sao ấy...)

Đang lúc hắn chuẩn bị đáng trả lại, thì cảm giác thấy có gì đó không đúng, lực chú ý của Đức Duy Hoàn không đặt ở đây.

Thế là, Trình Trí Viễn nương theo ánh mắt của Đức Duy Hoàn mà nhìn ra.

Khi vừa thấy rõ ràng thì thiếu chút nữa hắn bạo phát.

Rõ ràng người đàn ông đó đang mây mưa điên cuồng với hắn thế mà giờ đây lại quần lấy Chu Tường lẫn lộn không dứt trong góc phòng!

Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn gần như là cùng một lúc đứng dậy từ trên mặt đất, đánh về phía Chu Tường và Lăng Thịnh Duệ, đoạt lại anh từ đằng sau.

Chu Tường đang cao hứng thì lại đột nhiên bị cắt ngang thì có chút kinh ngạc, đợi được khi quay đầu nhìn thấy hai gương mặt đằng đằng sát khí phía sau thì mặt cậu cũng trở nên giận dữ. Cậu vừa định ra tay giáo huấn hai tên lưu manh không biết thức thời này, nhưng nắm tay của hai người kia lại nhanh hơn dồn về phía cậu.

(Kaze: ý Tường cũng là hai anh mặt dày không biết phải trái, đã ở ké mà còn giành người của cùng ấy:3)

Hai đấm mạnh bạo cùng đánh vào mặt cậu, trước mắt Chu Tường toàn là sao kim, có chút chao đảo.

Chu Tường cũng không cam lòng yếu thế đánh trả, nhưng một người bình thường như Chu Tường làm sao đánh thắng được hai người họ? Hơn nữa đối phương đã có kinh nghiệm chiến đấu nghiêm ngặt của tổ chức sát thủ, nên rất nhanh, Chu Tường phải là người chịu đòn.

Vì vậy, vốn là hai người Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn đang như oan gia đối đầu thì lại biến thành cả hai cùng hướng đánh Chu Tường.

Bên này, Lăng Thịnh Duệ vô lực mất đi sự chống đỡ, trực tiếp trượt chân té trên mặt đất, không đứng dậy nữa, Chu Tường làm được một nửa đã bị hai người kia lôi ra, mà được tính thì vẫn còn trong người anh chưa hết tác dụng, dục vọng không được giải tỏa hết, cái cảm giác khó chịu lại một lần nữa quay về, khiến anh nhất thời nóng nảy.

Hồ hấp có chút khó khăn, cảnh vật xung quanh thì càng lúc càng xoay tròn.

“Oe....”

Cảm giác chán ghét lại một lần nữa dâng lên, Lăng Thịnh Duệ che miệng, cổ hết sức lắc đầu, muốn giảm bớt cảm giác mòng mòng nặng trĩu của mình, nhưng lại bị phản tác dụng.

Đường nhìn càng lúc càng mơ hồ, Lăng Thịnh Duệ ôm lấy đầu mình cuộn lại thành một đoàn, sau đó thì cái gì cũng không biết.

**

Nóng quá.....

Ý thức của anh dần dần khôi phục lại, sau đó phát hiện mình đang ở giữa một biển lửa rực rỡ, lửa xung quanh bốc cháy dữ dội không chút lưu tình nào cắn nuốt anh, thiêu cháy cơ thể anh.

Anh cảm thấy đau đớn không chịu nổi, đúng lúc này đây, một thân ảnh cao gầy xuyên qua ngọn lửa tàn bạo chạy lại đây.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, gương mặt đối phương giấu vào bóng tối gần cách bởi bức tường lửa, Lăng Thịnh Duệ trừng lớn mắt ra, nhưng cho dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể nhìn rõ mặt người nọ được.

Lăng Thịnh Duệ khàn giọng cầu xin: “ Cứu tôi ...”

Người đó không nói chuyện, chỉ đứng một chỗ như thế, chăm chăm nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ vươn tay về phía người đó, muốn nắm lấy hắn, đột nhiên bên cạnh hắn lại nhảy ra thêm một bóng đen khác, cũng cao lớn giống nhau.

Lăng Thịnh Duệ sửng sốt, bàn tay khựng lại giữa không trung.

Một lát sau, lại có thêm một bóng đen khác xuất hiện nữa.

Càng lúc càng có nhiều bóng đen, Lăng Thịnh Duệ ngạc nhiên nhìn bọn họ, trong lòng sợ hãi vô cùng, từ lúc bóng đen tăng thêm thì càng mãnh liệt hơn.

Cuộn thành một đoàn, Lăng Thịnh Duệ run lên.

Ngon lửa dần dần tắt đi.

Nhưng cảm giác nóng nực vẫn không tiêu tán đi, Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, phát hiện ra mình đang bị một đám vây ở chính giữa.

Không có bức tường lửa ngăn lại, anh đã có thể thấy rõ mặt của họ rồi, sau đó anh mở to mắt ra.

Phương Nhược Thần, Trình Trí Viễn, Đức Duy Hoàn, Phương Vân Dật, Chu Tường.....

Năm người toàn thân đều trần như nhộng, diện mạo dữ tợn, trong tay họ còn cầm theo một đồng đao cụ, nào dây xích, còng tay, roi da,.....

Lăng Thịnh Duệ sợ hãi lên tiếng: “Các người muốn làm gì?”

Họ không trả lời anh, trên mặt lộ ra một nụ cười hung dữ, đè anh xuống mặt đất, Trình Trí Viễn khóa hai tay anh lại, Đức Duy Hoàn thì còng hai chân anh, Phương Vân Dật giơ cái roi da trong tay lên, nhe răng cười rồi mạnh tay quất xuống người anh, Phương Nhược Thần thì đứng một bên mỉm cười nhìn tất cả.

Cảnh tượng này thật khủng bố, Lăng Thịnh Duệ sợ sệt kêu to: “Không mà!”

ảo ảnh trong phút chốc tan biến đi, khung cảnh vốn đang đen tối bỗng trở nên sáng ngời, Lăng Thịnh Duệ nheo mắt lại, nhìn chằm chằm trần nhà trắng ngà trước mặt, có chút mơ hồ.

“Sao rồi?” Ba người bên giường lập tức vây lại, lo lắng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ vừa nhìn thấy mặt họ, sắc mặt anh trở nên trắng bệch, giật mình quát to: “Cút ngay, các người đừng tới đây!” Dứt lời, còn vung nắm tay về phía họ.

Cả ba vội tránh ra, liếc mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ. Người kia vừa tỉnh lại thì đã quá dị, vừa thấy mặt bọn họ thì làm như là thấy quỷ không bằng, cũng khiến họ không khỏi buồn bực, chả lẽ nhìn mình đáng sợ dữ vậy sao?

Đức Duy Hoàn vội vàng nắm chặt tay anh: “Lăng thúc! Lăng thúc! Đừng sợ, thấy tôi không, là tôi mà.”

Lăng Thịnh Duệ nhìn hẩn một cái, kinh sợ trong mắt vẫn không hề giảm xuống, Đức Duy Hoàn lộ ra một nụ cười tự cho là thân mật nhất với anh, lấy lòng anh, chỉ là mặt hẩn đang bị thương, hoàn toàn không trái ngược lại với mong đợi, khuôn mặt vốn anh tuấn rạng ngời lúc này thậm chí không đỡ nổi, khiến cho nụ cười mê hoặc lòng người của hẩn nhìn có chút buồn cười.

Lăng Thịnh Duệ nhìn hẩn, ánh mắt mịt mờ.

“Chỗ này là.....” Anh chần chừ mở miệng nói.

“Là phòng của anh đó.” Đức Duy Hoàn nhú mày: “Chẳng lẽ anh quên chuyện xảy ra rồi sao?”

Lăng Thịnh Duệ thở phào nhẹ nhõm, ra là nằm mơ, dọa chết người rồi.....

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

“À, thực ra cũng không có gì, trước đó anh ở trong nhà tắm làm..... ngất đi.” Đức Duy Hoàn do dự một chút, vẫn quyết định giấu sự thật thì tốt hơn.

“Ngất?” Lăng Thịnh Duệ khó hiểu nhìn hẩn.

“Đúng vậy.”

Đầu Lăng Thịnh Duệ đau nhức, Đức Duy Hoàn buông tay anh ra, Lăng Thịnh Duệ lấy tay che trán lại, nhắm mắt, anh nhớ kỹ mình và Trình Trí Viễn vào phòng tắm, giúp hẩn tắm, sau đó thì cái gì cũng không nhớ nữa.

“Đã có chuyện gì sao?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

Đức Duy Hoàn không trả lời, Lăng Thịnh Duệ nhìn hẩn, Đức Duy Hoàn tránh đường nhìn của anh.

Lăng Thịnh Duệ không được có đáp án, thì lập tức nhìn qua Trình Trí Viễn và Chu Tường đứng một bên, rồi lập tức bị bộ dạng của hai người họ dọa cho càng hoảng sợ.

Vết thương trên mặt hai người còn thảm hơn cả Đức Duy Hoàn nữa....

Ba tên này lại đánh nhau nữa à?

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Phát hiện ra ánh mắt nghi hoặc của anh, Trình Trí Viễn nheo mắt lại, sờ sờ cằm, cười xấu xa nói: “Đại thúc, trong phòng tắm anh rất nhiệt tình đó nha, không nghĩ tới bình thường anh trông nhã nhặn thế kia, mà một khi động tình thì lại nhiệt tình đến thế, tôi thật sự không kìm được luôn đó.”

Hắn càng nói càng rõ ràng, Chu Tường và Đức Duy Hoàn tàn bạo trừng mắt.

Lăng Thịnh Duệ nghe thấy mà cứ như lọt vào sương mù, nhưng vẫn hiểu rõ được hàm ý của hắn, sắc mặt nhất thời đổi từ hồng sang trắng liên tục, biểu tình khó coi vô cùng.

Anh nhẩn nhẩn xuống, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không có gì đâu, anh đừng nghe mấy lời nhảm nhí đó.”

Đức Duy Hoàn thì muốn che giấu, nhưng Trình Trí Viễn bên kia lại e sợ thiên hạ không loạn, chế nhạo nhìn Đức Duy Hoàn một cái: “Cậu sợ vậy sao? Ày, tôi thì lại càng muốn nói với anh ta.”

Đức Duy Hoàn trừng mắt với hắn, gằn nhẹ: “Câm miệng cho tôi!”

“Dùng vào cái gì bảo tôi câm miệng?” Ý cười của Trình Trí Viễn càng lúc càng đắc ý: “Chắc không phải vừa rồi cậu không được cùng anh ta làm nên cảm thấy ghen tị đúng chứ?”

“Thật đáng thương. ....” Trình Trí Viễn “Đồng tình” nhìn hắn.

(Kaze: sao mắt trí nhớ rồi anh trẻ con thế anh Viễn

~)

Lăng Thịnh Duệ vừa mới tỉnh lại, nên Đức Duy Hoàn cố nén không nổi giận, chỉ hung tàn trừng hắn: “Đồ tiểu nhân đê tiện! Chẳng phải cũng là nhờ dùng thủ đoạn hạ thuốc vô liêm sỉ thôi sao?”

“Với tôi mà nói, kết quả mới là quan trọng nhất, còn về phần dùng phương pháp gì thì không quan trọng.” Trình Trí Viễn nói.

“Đồ biến thái!”

“Ha, quả nhiên ghen tị.” Trình Trí Viễn lắc đầu, khinh bỉ nhìn hắn: “Hắn là lâu rồi cậu không được làm cùng anh ta nhỉ, cậu có biết bộ dạng chủ động của anh ta có bao nhiêu gọi cảm không? Tôi bị anh ta “Ngồi” lâu vậy, sướng muốn ngất đi luôn rồi.”

Một bên Trình Trí Viễn nói, một bên liếm môi, vì để kích thích Đức Duy Hoàn, hắn thậm chí còn quay qua. . . . Hỏi Chu Tường: “Có phải không, nhóc con? Cậu hẳn là cũng có cảm giác giống như vậy nhỉ?”

Bị gọi là nhóc con, nhưng Chu Tường cũng không hề nổi trận lôi đình như trước, mà ngược lại còn đỏ mặt, một lời cũng không nói ra được.

Trình Trí Viễn khoe khoang làm Đức Duy Hoàn then quá hóa giận, nắm chặt nắm tay: “Chết tiệt! Mày là thằng khốn nạn, đừng có quá đáng!”

“Quá đáng thế nào, mày cũng như tao thôi!”

“Mày muốn chết à!”

“Sợ nhau chác?”

Tiếng đánh nhau binh binh chát chát lại bắt đầu, Lăng Thịnh Duệ ôm lấy đầu mình, cảm giác như nó muốn nứt ra luôn.

Lời nói của Trình Trí Viễn đã quá mức rõ ràng, thế nhưng vì để muốn xác nhận lại thật kỹ anh đành ngẩng đầu lên nhìn Chu Tường, có thể coi là bình tĩnh mà hỏi cậu: “Lời cậu ta nói có thật không?”

Chu Tường không có can đảm để nhìn anh, do dự một chút rồi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 32: Chương 32

Sau khi đã có được đáp án, trên mặt Lăng Thịnh Duệ liền xuất hiện một vết nứt.

Nội tâm Chu Tường thấp thỏm lo âu, rất sợ ấn tượng của anh với mình khó khăn lắm mới tốt lên được lại một lần nữa sụp đổ, vì vậy cậu cẩn thận mở miệng: “Xin lỗi, lúc đó anh nhiệt tình quá, cho nên tôi không kèm chế được...”

Mí mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật, anh chậm rãi quay đầu lại. ..., trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì.

Chu Tường nhìn anh, cũng không dám nói tiếp, cậu vốn tưởng rằng mình lựa lời nói cẩn thận để giải vây cho bản thân, nhưng lại không ngờ tới lời nói đó lại là một đá kích trầm trọng đối với Lăng Thịnh Duệ.

Anh cúi đầu, nắm tay dần siết chặt lại.

Tuy rằng không nhớ gì hết, nhưng đại khái anh cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra: Trình Trí Viễn chuốc thuốc anh, khiến anh chủ động cầu tình với hắn, nửa đường thì bị Đức Duy Hoàn cắt ngang, anh thì chủ động quẫn lấy Chu Tường, cuối cùng cả ba xông vào đánh nhau, còn anh thì trực tiếp ngất đi. ...

Lăng Thịnh Duệ không dám tưởng tượng bộ dạng lúc đó của mình, chắc chắn là vô cùng hạ lưu và ti tiện.

Trời ơi, thật sự là không còn mặt mũi nào mà. ....

Lăng Thịnh Duệ đau khổ ôm lấy đầu mình.

Anh cuộn người thành một đoàn, cả người phát run lên, khiến cho Chu Tường có chút khản trương, cậu còn tưởng người đàn ông này không thoải mái ở đâu đó, vội vàng hỏi: “Lăng thúc, anh thấy không ổn ở đâu sao?”

Lăng Thịnh Duệ không để ý tới cậu, vùi đầu càng thấp hơn.

Chu Tường càng lúc càng lo lắng, cố sức tách tay anh ra: “Rất cuộc anh bị làm sao? Đừng có dọa tôi chứ!”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu nhìn cậu, cắn răng, mặt đỏ đến gần như sắp xuất huyết ra.

“Anh bị sốt sao, sao mặt đỏ thế này?” Chu Tường bị bộ dạng hiện giờ của anh dọa cho sợ hãi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, nhìn khuôn mặt gần sát mình mà cảm thấy khó chịu vô cùng, tưởng tượng đến việc trước đó mình đã chủ động câu dẫn cậu trai trẻ tuổi này thì liền hận không thể đâm một phát cho mình chết luôn cho rồi.

Nghĩ đến chuyện anh là một người đàn ông đường đường chính chính thế mà lại làm ra được loại chuyện hạ lưu kia sao?

Phản ứng của Lăng Thịnh Duệ quá mức khác thường, khiến Chu Tường càng lo lắng hơn nữa, cậu nắm chặt hai tay của anh: “Anh nói chuyện đi chứ!”

Lăng Thịnh Duệ vô lực nói: “Cậu buông tôi ra.”

Chu Tường sùng sốt, buông anh ra.

“Ừm...”

Lăng Thịnh Duệ than nhẹ một tiếng, tiếp theo lấy tay ôm đầu mình rồi rụt cổ lại.

Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn vẫn còn đang đánh nhau, không hề phát hiện ra, khi hai người cùng ngã lên giường anh, nhưng còn chưa kịp tách ra thì Lăng Thịnh Duệ bị bọn họ quây đến phiên nào cuối cùng cũng bùng phát, nắm lấy Đức Duy Hoàn đang ở gần mình nhất, mở miệng “tàn bạo” nói: “Hai người các cậu, muốn đánh nhau thì rút ra ngoài, đừng làm phiền tôi!”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói, Đức Duy Hoàn sùng sốt một chút, còn Trình Trí Viễn thừa dịp hắn không chú ý tẩn một quyền lên mặt hắn.

(Kaze: anh đúng là đồ cơ hội Viễn à~)

“Khốn nạn!, Đồ dê tiện, dám đánh lên!” Đức Duy Hoàn nổi giận, một phen gạt tay Lăng Thịnh Duệ ra khỏi người mình, nhào vào Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn tiếp được nắm tay hắn, đem những lời châm chọc trước kia phản ngược trở lại: “Hahaha, cậu không phải sát thủ à? Tốc độ phản ứng kém như thế, còn dám khinh thường tôi?”

“Đồ thiếu đòn!”

“Cậu này phải để tôi nói mới đúng.”

Thế là, hai người không vì Lăng Thịnh Duệ nổi giận mà dừng lại, ngược lại càng đánh càng kịch liệt.

Lăng Thịnh Duệ bị bọn họ làm cho sắp điên lên rồi, nhưng lại không có cách gì, anh chỉ đành che tai lại, mà Chu Tường đứng một bên nhìn thấy xương

quai xanh gọi cảm lộ ra dưới chiếc áo rộng thùng thình thì kinh ngạc đến ngẩn người. ...

(Kaze: nhà nuôi sói có khác:3)

Mặt trời lặn về phía Tây, lại một ngày nữa trôi qua.

Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn sau khi thành công điểm thêm lên gương mặt đối phương mấy khối u bầm tím thì mới ngừng cuộc chiến lại.

Tất cả mọi người đều đói bụng, Trình Trí Viễn nhìn Lăng Thịnh Duệ: “Tôi đói.”

Đức Duy Hoàn và Chu Tường cùng nhau gật đầu.

Lăng Thịnh Duệ hận không thể bỏ đói chết ba tên khốn này luôn, thế nhưng dưới ánh mắt tấn công của ba con sói con thì anh đành uể oải lê lét thân thể mình lên, sai bước đến nhà bếp, chỉ là mỗi bước chân cất lên thì thắt lưng và hậu huyệt anh lại truyền đến một cơn đau khó lòng chịu được, hơn nữa còn mệt mỏi quá độ đến bây giờ đầu vẫn còn đau, khiến anh hận sao mình không ngất luôn đi.

Ba người phía sau anh đều rất tự nhiên lộ ra bộ dáng tiêu sái, tất cả đều là một khuôn mặt đăm chiêu.

Có lẽ, động tác sau này phải nhẹ nhàng một chút. ....

Tuy rằng vừa nhìn tới là không vừa mắt đối phương, nhưng bởi vì quan hệ với Lăng Thịnh Duệ, nên Trình Trí Viễn, Đức Duy Hoàn và Chu Tường, cả ba người có thể coi là miễn cưỡng chung sống hòa bình với nhau, số lần cãi nhau, đánh nhau hàng ngày cũng giảm đi đáng kể, đại đa số thời gian họ đều trầm mặc làm việc của mình, nước sông không phạm nước giếng.

Có điều, thâm nhất vẫn là Lăng Thịnh Duệ.

Bởi vì anh không có thái độ gì đối với chuyện ngày hôm đó, nên cả ba đều nghĩ hẳn là anh đã chấp nhận rồi, hơn nữa trước đó còn có Trình Trí Viễn dẫn đầu. Nên là ba người đều không kèm nén dục vọng với anh nữa, trăm phương ngàn kế tạo ra cơ hội để ở một mình với anh, rồi dè anh xuống, không chút lưu tình nào ăn sạch sẽ anh từ trong ra ngoài.

Thế là, một chuỗi những ngày tiếp theo, Lăng Thịnh Duệ cơ bản đều sống trong trạng thái eo mõi lưng đau chân nhuyển triền miên.

Anh cảm thấy nếu như cứ tiếp tục cuộc sống thế này nữa thì điên mất, nhưng lại không có cách nào khác, ba tên này chẳng khác nào ruồi bọ, mặc cho anh đuổi thế nào cũng không chịu đi, đồng thời bọn họ còn cùng nhau chia sẻ anh nữa.

Tình trạng như thế, khiến Lăng Thịnh Duệ sắp chịu không nổi nữa rồi.

Anh đã thử chạy trốn, không chỉ một lần, nhưng mà lần nào cũng bị Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn “thần thông quảng đại” bắt trở về.

Cùng chung sống một nhà với ba người thanh thiếu niên trẻ tuổi này, hơn nữa mỗi người trong số họ đều có quan hệ thể xác với anh, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy thật hoang đường. Anh muốn kết thúc cái cuộc sống tình dục điên loạn này, mà bọn người Trình Trí Viễn cũng không nhịn được, yêu cầu anh chọn ra một người đi, tất nhiên Lăng Thịnh Duệ sẽ không chọn rồi, bởi vì một khi đã chọn, vậy chẳng khác nào là gián tiếp thừa nhận quan hệ với người nọ, rồi sau này người đó muốn làm gì với anh thì chẳng phải sẽ hiên ngang trực tiếp làm luôn sao.

Loại tình huống đó, chỉ cần nghĩ thôi đã khiến Lăng Thịnh Duệ dựng cả tóc gáy lên rồi.

Biện pháp giải quyết duy nhất đã không thể dùng, Lăng Thịnh Duệ đành phải ngậm đắng nuốt cay, tiếp tục bảo trì im lặng.

Trình Trí Viễn, Đức Duy Hoàn và Chu Tường đều tưởng anh sẽ chọn mình, nhưng đối phương vẫn cứ do dự không quyết định, điều này khiến cả ba người vô cùng ghen ghét, và cũng vô cùng tức giận, thế là mỗi ngày đều rất “Chăm chỉ” làm Lăng Thịnh Duệ, họ muốn dùng phương pháp này để nghiêm phạt tính không quả quyết của anh.

Không ngờ rằng, đến cuối Lăng Thịnh Duệ vẫn không muốn ở cùng với ai trong bất kỳ bọn họ.

Mỗi ngày như thế cứ không nặn không nhặt qua đi, lưng và hông Lăng Thịnh Duệ cũng dần dần quen với việc “rèn đúc” cao độ thế này. Ít nhất thì mỗi ngày rời giường, sẽ không còn đau đớn đến mức thắt lưng không thể thẳng dậy được.

Bởi vì vết thương trên mặt, ngày nghỉ của Chu Tường tăng lên thành mười ngày chẵn, sau khi quay lại làm việc thì cậu nhận được một chuyển công tác là quay về nước làm người đại diện cho trang phục của công ty thời trang Quốc tế Á Châu, chuyện này quả thật cậu cầu còn chẳng được nữa. chỉ là, khi cậu đang háng hái vội vàng ký hợp đồng với công ty thì cũng là lúc nghe thông báo cuộc hành trình, điểm đặt chân lại là đối từ thành phố S sang thành phố H.

Chu Tường vừa nghe qua địa điểm quen thuộc kia thì niềm vui sướng trong lòng phút chốc tan thành mây khói.

Cậu đã từng thề, sẽ không bao giờ. ... quay trở về nơi đó nữa, bởi vì cậu không chịu đựng được thái độ khinh thường của Chu Dực với cậu, cho nên cậu do dự.

Có nên về đó hay không?

Hợp đồng đã ký, nếu bây giờ cậu từ chối, thì hậu quả rất nghiêm trọng, không chỉ bồi thường cho họ, mà mức tiền phải nói là kinh khủng, nhưng tiền là cái thứ hai thôi, có thể công ty vì cậu bội ước mà trở mặt với cậu, thậm chí mấy người mẫu khác trong công ty sẽ cùng hợp tác để chèn ép cậu nữa. Người mẫu phương Tây tính tình không tốt bằng người mẫu Á Châu, hiện giờ cậu vất vả lắm mới đứng vững được ở đây, nếu chỉ vì chuyện thế này xảy ra, thì tiền đồ của cậu coi như xong đời.

Làm sao giờ?

Lý do chủ yếu khiến cậu không muốn về đó chính là vì Lăng Thịnh Duệ. Dường như giữa hai người đã xảy ra mâu thuẫn gì đó cho nên Lăng Thịnh Duệ mới trốn tránh anh ta đến tận đây, đây là thời cơ tốt nhất để cậu có thể bù đắp thêm tình cảm với anh. Hơn nữa khẳng định lần này về nhất định sẽ rất phổ trương thanh thế, thế nào Chu Dực cũng sẽ biết đến, đến lúc đó nhất định Chu Dực sẽ tìm gặp Lăng Thịnh Duệ, rồi cả hai giải quyết mâu thuẫn, đến khi đó cậu sẽ mất đi toàn bộ cơ hội của mình.

Cậu cảm thấy khó xử vô cùng, nên cậu quyết định sẽ bàn bạc lại với Lăng Thịnh Duệ.

Khi về tới nhà, cậu đem toàn bộ tình huống nói cho Lăng Thịnh Duệ nghe, trong lòng thầm hy vọng anh sẽ từ chối, nhưng không ngờ tới anh lại không một chút do dự nào, lập tức gật đầu đồng ý.

Nội tâm Chu Tường có chút tan vỡ, chỉ là mọi chuyện đã được quyết định hết rồi, cậu chỉ đành thuận theo thôi.

Ngày thứ hai, thu dọn hành lý xong rồi, Chu Tường và Lăng Thịnh Duệ đáp máy bay trở về nước.

Đi cùng còn có hai tên Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn nữa, vốn Chu Tường không muốn hai người đó đi chung, nhưng mà họ lại nói: Nếu bọn họ không được đi thì Lăng Thịnh Duệ cũng đừng hòng được đi đâu hết, Chu Tường biết đâu không lại họ, cậu rơi vào đường cùng không thể không đồng ý, thế là đành phải giả mạo thành nhân viên công tác cùng công ty với nhau.

Trong lòng Chu Tường ghen khuất, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

Anh không nghĩ lại trở về đây, về lại cái thành phố đã cho anh biết bao nhiêu ký ức đau buồn này một lần nữa, gút mắt với gia đình nhà họ Phương, sự phản bội của Chu Dực, còn có đứa con trai “vứt bỏ” anh, chỉ cần tưởng tượng đến những chuyện này thì anh chỉ cảm thấy mình sinh ra là chỉ để xứng đáng với hai chữ: thất bại mà thôi.

Nhưng mà, đây lại là công việc của Chu Tường, anh không có quyền nêu ý kiến, cũng chỉ đành chấp nhận.

Aiz, hy vọng không chạm mặt ba con người phiền phức kia....

Lăng Thịnh Duệ thở dài, trong lòng thầm cầu nguyện.

Về nước ngày đầu tiên, Chu Tường đã bắt đầu với công việc của mình, ban ngày thì quay hình chụp quảng cáo, buổi tối thì phải tham gia buổi ký tặng khán giả và tham gia phỏng vấn ở mấy tiết mục giải trí trong thành phố.

Hành trình một ngày tương đối khắc nghiệt, khiến cho Chu Tường một giây được nghỉ ngơi cũng không có.

Đợi đến khi tất cả công việc hoàn thành xong rồi thì trời cũng đã rạng sáng rồi.

Cả một ngày gần như không được chợp mắt lấy một cái. Hơn nữa do chênh lệch khí hậu nơi ở, lúc này đây Lăng Thịnh Duệ đã muốn không mở nổi mắt nữa rồi. Chu Tường thì đỡ hơn, cậu còn trẻ, mà thể lực cũng hơn người ta, cường độ công việc tuy lớn, nhưng cậu vẫn chịu được.

Trên đường quay về khách sạn, Lăng Thịnh Duệ đang ngủ trên xe, cho đến tận khi về tới nơi vẫn không hề tỉnh lại, mà Chu Tường cũng không kiên dè gì, cậu đơn giản đeo một chiếc kính râm lên, rồi không do dự ôm lấy anh đi vào khách sạn, cũng may bây giờ là đêm khuya, người trong khách sạn không nhiều, nên không ai nhận ra cậu cả.

Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn sau khi xuống máy bay thì không biết là đã đi đâu, không có sự cản trở của hai người họ, Chu Tường liền trực tiếp bế Lăng Thịnh Duệ về phòng mình, cũng không hề quản con mệt mỏi, trong khi cùng tắm với anh thì cậu không nhịn được ôm anh vào lòng, cùng ngồi vào bồn tắm lớn làm mấy hiệp.

Lăng Thịnh Duệ bị cậu làm cho tỉnh lại, nhưng thật sự là quá mệt rồi, nên anh cũng dễ mặc cậu làm, chỉ là qua không bao lâu anh đã ngủ gục trên vai Chu Tường.

Về mặt Chu Tường đen lại, nhưng mà cũng không đánh thức anh dậy, cũng không chịu dừng lại, giữ nguyên tư thế giao hợp mà ôm anh ra khỏi bồn tắm, hai người trở về giường, tiếp tục triển miên. Chỉ là, không giống với sự lỗ mãng trước đây, lúc này Chu Tường vô cùng dịu dàng, giống như là đang đối xử với người yêu trân quý nhất của mình, mỗi lần tiến tới cậu đều hết sức mềm nhẹ mà thông thả, nhưng là mỗi lần cậu đều không chút giữ kẽ xông thẳng tận gốc vào trong cơ thể anh, sau đó lại rút ra toàn bộ.

Cả căn phòng yên tĩnh, giờ chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người và tiếng da thịt va chạm vào nhau.....

Tuổi trẻ tinh lực dồi dào vô cùng tràn trề, đợi đến khi Chu Tường hoàn toàn thỏa mãn thì trời cũng đã bắt đầu sáng lên rồi. Cũng may buổi sáng Chu Tường không có công việc nào hết, chỉ có một buổi chụp hình tuyên truyền nhóm mà thôi, Chu Tường ôm Lăng Thịnh Duệ vẫn đang ngủ say vào lòng

mình, đầu cậu chôn sâu vào cổ anh, hài lòng nhắm mắt lại.

Đợi đến khi cậu hoàn toàn tỉnh lại, thì đã hơn mười hai giờ trưa rồi.

Công việc buổi chiều chỉ còn một tiếng rưỡi nữa là bắt đầu.

Lăng Thịnh Duệ vẫn chưa tỉnh lại, trong mắt Chu Tường lóe ra một tia sáng đùa dai, vươn tay bịt mũi anh.

Trong lúc mơ ngủ Lăng Thịnh Duệ cảm thấy thật khó thở, nhưng không hề tỉnh lại, chỉ hơi hơi nhăn mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 33: Chương 33

Lăng Thịnh Duệ vẫn còn chưa chịu tỉnh, thế là Chu Tường thấy thật thú vị, tiếp tục bóp chặt mũi anh.

Mặt dần dần đỏ lên, Lăng Thịnh Duệ vì phổi thiếu dưỡng khí trầm trọng mà dần dần tỉnh lại, anh mở mắt ra, vừa lúc đối mặt với đôi mắt đen tuyền tràn đầy ý cười của Chu Tường.

Lăng Thịnh Duệ sững sốt, Chu Tường bỏ tay ra.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh.” Chu Tường cười nói.

“Sao cậu lại ở trong phòng tôi?” Lăng Thịnh Duệ đen mặt hỏi.

“Phòng tôi mà ~”

“A, sao tôi lại ở trong phòng cậu?”

“Tôi bế anh vào đó.”

Đầu óc Lăng Thịnh Duệ hỗn loạn, anh sờ đầu mình, chợt những ký ức đêm qua lại chậm rãi hiện về, anh nhớ kỹ mình đang ngủ trên xe, sau đó lúc tỉnh lại, thì hình như anh đang ở trong bồn tắm lớn cùng Chu Tường ...

Lăng Thịnh Duệ biến sắc, ngồi bật dậy, do động tác quá mạnh, khiến cho phần eo của anh lập tức truyền tới một trận đau nhức vô cùng.

“Ừm. ....”

Lăng Thịnh Duệ đau đến rên lên một tiếng, thất lực nhuễn xuống.

“Anh không sao chứ?” Chu Tường vươn tay dịu lấy anh, có chút lo lắng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

Đợi đến khi cơn đau giảm xuống được rồi thì anh lại cảm nhận được một dòng dịch thể ấm nóng từ chỗ đó chảy ra.

Anh biết đó là thứ gì, sắc mặt Lăng Thịnh Duệ đỏ bừng rửa thắm trong lòng: Cái tên này, làm xong rồi mà ngay cả bước rửa sạch cũng không có!

Chu Tường có chút chột dạ, thật tình thì loại chuyện này cậu cũng chưa tìm hiểu kỹ càng nữa, nào đâu có biết là còn có mấy trình tự rửa sạch mà thế chứ, cậu chỉ cảm thấy là người kia đang giận vì bị cậu đè ra làm thôi, nhưng mà tối hôm qua rõ ràng đâu có bị cự tuyệt đâu ~, mặc dù sau đó anh ngủ mất tiêu, nhưng mà nhìn sơ cũng thấy rất hưởng thụ mà. ....

“Anh giận hả?” Chu Tường cẩn thận hỏi.

Ánh mắt của cậu quá xá vô tội, hết như chú chó con làm sai đang nhận lỗi với chủ nhân của nó vậy, Lăng Thịnh Duệ nhìn qua mà cũng không tức giận nổi.

Rầu rĩ xoa nhẹ tóc mình, Lăng Thịnh Duệ không nói lời nào.

Trong lòng Chu Tường càng lúc càng lo, dựa người đến sát mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Thật là giận hả?”

Vốn Lăng Thịnh Duệ chẳng thêm quan tâm tới cậu, chính Chu Tường cũng thấy vờ đáng thương không dùng được, thế là chuyển sang bộ dạng đáng yêu,

nở nụ cười lấy lòng với anh. Cậu trời sinh đã có sẵn gương mặt đẹp tựa thiên sứ rồi, mà giờ lại làm ra bộ mặt này thì lực sát thương không có gì bàn cãi nữa.

“Đại thúc, anh giận thật à?” Chu Tường tiếp tục mở miệng, giọng nói có chút uất ức: “Nhưng mà tối qua anh đâu có từ chối tôi đâu, tôi tưởng đâu anh tình nguyện làm với tôi...”

Lăng Thịnh Duệ vô lực đỡ lấy trán: “Không phải chuyện này...”

“Vậy chứ chuyện gì?” Chu Tường chớp chớp mắt, vẻ mặt hồn nhiên (như cô tiên..v)

Lăng Thịnh Duệ đỏ mặt, quay đi: “Cậu làm xong còn không biết rửa sạch mấy thứ đó đó.”

Ban đầu Chu Tường cũng không hiểu, nhưng rồi lại ngó ra: “Anh nói tình dịch ấy hờ, à... Ra là cái thứ đó phải rửa sạch sẽ à, không để lại trong cơ thể được sao?”

Cậu hỏi quá mức trực tiếp, khiến Lăng Thịnh Duệ xấu hổ vô cùng.

Chu Tường chớp chớp con mắt, giống như đang chờ anh giải thích.

Khóe miệng Lăng Thịnh Duệ giật giật, cái tên này thật sự không hiểu hay đang giả vờ không hiểu vậy? Ngay cả cái việc căn bản này mà cũng không biết á? Mấy lần trước đây cũng vậy, cứ làm xong rồi cậu lại vỗ mông bỏ đi, làm cho Lăng Thịnh Duệ phải nhìn xuống cái eo nhũc mồi của mình tự thân rửa sạch....

“Cái đó cần phải rửa sạch, nếu không sẽ không tốt... cho cơ thể.” Lăng Thịnh Duệ bắt đầu đi giải thích, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

“À~” Chu Tường gật đầu, ra vẻ như đã lĩnh ngộ: “Sau này tôi sẽ chú ý tới.”

Lăng Thịnh Duệ nghe thấy mà đau khổ ôm đầu.

Còn có sau này nữa hả.....

“Tôi đi tắm.” Không muốn ngồi chung với Chu Tường nữa, Lăng Thịnh Duệ xoay người muốn xuống giường.

Chu Tường lại kéo ngược anh về.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn cậu: “Cậu muốn gì đây?”

Chu Tường đè anh xuống giường, kèm chặt hai tay anh lại, lộ ra một khuôn mặt tươi cười tà ác: “Tạm thời khoan tắm, đợi lát nữa tôi rửa sạch cho anh.” Dứt lời liền cúi đầu, làm ra bộ dạng muốn hôn anh....

Lăng Thịnh Duệ bắt đầu giãy dụa, nhưng mà toàn thân đều bị Chu Tường đè lại, không nhúc nhích được.

“Buông ra!”

Chu Tường không để ý đến anh, tựa vào bên sườn mặt anh, ngậm lấy vành tai anh.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run lên.

Giữa lúc Chu Tường đang chuẩn bị công tác đè Lăng Thịnh Duệ ra ăn một bữa no nên thì chuông cửa đột nhiên reo lên.

Chu Tường dừng động tác lại, rất không hài lòng nhìn về phía cánh cửa kia, vốn cậu tính là chẳng thèm đoái hoài tới nó, nhưng là chuông cửa cứ thế reo lên không ngừng.

Thừa dịp lúc cậu đang thất thần, Lăng Thịnh Duệ lập tức đẩy cậu ra.

Chu Tường còn muốn kéo anh lại, nhưng động tác của Lăng Thịnh Duệ còn nhanh hơn cậu, anh nhảy xuống mặt đất, mặc kệ động tác vì quá mạnh mà khiến cho vòng eo truyền tới cơn đau, anh bắt đầu nhanh chóng mặc quần áo vào, mắt thì gắt gao nhìn chòng chọc Chu Tường, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Chu Tường vươn tay về phía anh.

Có điều cậu vừa mới động dậy, Lăng Thịnh Duệ đã nhảy ra.

Chu Tường vui thích, cảm thấy sao mà anh lại dễ phòng cậu như dễ phòng cường đạo thế?

Nếu như đầu thật, Lăng Thịnh Duệ tuyệt đối không phải là đối thủ của Chu Tường, cơ mà Chu Tường lại không muốn ép buộc anh, thế là cậu không động nữa, nằm nghiêng trên giường, cười tủm tỉm quan sát anh.

Mặt Lăng Thịnh Duệ nóng lên, anh vội vàng mặc quần áo vào rồi đi đến cửa, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại.

Chuông cửa vẫn còn đang vang lên.

Lăng Thịnh Duệ mở cửa ra, vừa nhìn được người đứng bên ngoài thì giống như có một đạo sấm sét xẹt ngang qua đầu anh, khiến cho cả người anh như rơi vào giấc mộng.

Người đứng ngoài cửa cũng là một khuôn mặt kinh ngạc, nửa ngày mới không thể tin được mà lên tiếng: “Đại thúc....”

(Kaze: Dục ca!!! T^T)

Nhìn khuôn mặt đang cực kỳ kinh ngạc mà quen thuộc kia, chợt một nơi nào đó trong ngực Lăng Thịnh Duệ lại đau nhói lên, ký ức của ngày hôm đó một lần nữa chuyển động trước mắt anh.

Thiếu niên xinh đẹp, còn có một hộp áo mưa.....

“Thật sự là anh!” Niềm nghi ngờ ban đầu qua đi, trên mặt Chu Dục hiện giờ là biểu tình mừng rỡ như điên, y vươn tay muốn ôm lấy anh.

Cánh tay Chu Dục vừa chạm tới bờ vai anh, thì Lăng Thịnh Duệ tựa như người vừa mới từ giấc mộng tỉnh dậy vội vàng lùi về phía sau.

Nét mặt của Chu Dục cứng lại, hai bàn tay dừng giữa không trung.

“Anh sao vậy?”

Chu Dục ngơ ngác nhìn người đàn ông khiến y hao tổn nhiều tâm tư trước mắt này, anh mất tích hơn một tháng rồi, bây giờ cuối cùng cũng trở về, nhưng sao lại dùng thái độ này đối xử với y chứ?

Sắc mặt anh trắng bệch, nét mặt rõ ràng rất đau khổ, trong mắt còn mang theo một chút oán hận nữa....

Oán hận?

Chu Dục sững sốt, y cho rằng mình đã nhìn nhầm rồi, xem kỹ lại, trong mắt anh chính xác là có niềm oán hận, tuy không rõ ràng, nhưng xem ra là không hề nhẹ.

Chu Dục cảm thấy sợ hãi, y đi từng bước về phía trước, Lăng Thịnh Duệ lại đột nhiên đóng cửa lại.

Chu Dục luôn là người phản ứng rất nhanh, nhưng mà dao động vừa rồi quá lớn, cả người y mơ hồ hồ hồ, đợi đến khi y phản ứng lại được thì cánh cửa đã sắp đóng lại rồi.

Hầu như là không chút suy nghĩ nào, Chu Dục nhanh tay chèn tay vào.

Động tác đóng cửa của Lăng Thịnh Duệ là dùng hết sức, thiếu chút nữa đã khiến cho cánh tay lạnh lặn của Chu Dục gãy xương.

Chu Dục cố nén âm thanh không kêu một tiếng, cũng cố nén xuống cơn đau của mình, hô to với người bên trong: “Đại thúc, anh đừng như vậy mà! Nếu anh có gì bất mãn với tôi thì cứ nói đi, anh mau mở cửa ra!”

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, một lời cũng không nói.

Anh quay về nước, thật ra đã chuẩn bị tốt tâm lý gặp lại Chu Dục rồi, nhưng lại không nghĩ đến trường hợp đối phương lại tự động tìm đến cửa thế này....

Lăng Thịnh Duệ cắn môi dưới, đến gần như chảy máu.

Anh cứ nghĩ rằng mình đã không còn dao động nữa, nhưng đến khi nhìn thấy Chu Dục thì vẫn cảm thấy nội tâm đau đớn quá.

Lăng Thịnh Duệ sống chết không chịu mở cửa ra, mà tay Chu Dục hiện đang bị kẹt giữa bức tường và cánh cửa, cơ thể không vào được cũng không ra được, dưới tình thế cấp bách đó, y đành vươn một cánh tay khác ra, bắt lấy cánh cửa dùng sức đẩy nó ra. Nhưng mà phương hướng dùng lực không thuận mà Lăng Thịnh Duệ còn đang sử dụng hết sức lực của mình, cho nên cho dù y dùng sức ra sao thì cánh cửa vẫn không hề chuyển động.

Cánh tay phải đau đến gần như chết lặng, cuối cùng Chu Dục cũng không chịu nổi mà rên lên.

Lăng Thịnh Duệ nghe được âm thanh, ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra cánh tay của Chu Dục còn đang kẹt bên trong cửa, nội tâm anh chấn động vội vàng rút tay về.

Lúc này Chu Dục mới lấy tay mình ra được, y chịu đựng cơn đau ở tay phải, dùng sức giật cánh cửa ra.

Lúc này đóng cửa đã không còn kịp nữa rồi, Lăng Thịnh Duệ đành phải lùi về phía sau, mắt trừng trừng nhìn y tiến lại gần, đứng trước mặt mình.

“Rốt cuộc là anh đang làm gì vậy?” Chu Dực nhìn anh, tức giận tra hỏi.

Lăng Thịnh Duệ quay đầu đi, không muốn nhìn thấy y.

Chu Dực bắt lấy đầu vai anh, dùng sức đặt lên tường, hai mắt y đỏ ngầu, rồi dùng chất giọng gần như là rống lên hỏi anh: “Anh nói chuyện đi chứ, bị cảm rồi à? Khi không anh lại chơi trò mất tích cả tháng trời, bây giờ vất vả lắm tôi mới gặp được anh thì lại bị anh đối xử như thế sao? Tôi đã làm gì khiến anh hận tôi như vậy hả?”

Lưng Lăng Thịnh Duệ đập mạnh lên bức tường bằng ngọc bích, anh bị đau rên lên một tiếng, chỉ là đau đớn của thân thể làm sao có thể so sánh được với nỗi đau của tâm lý chứ, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Chu Dực, nhìn thanh niên mình từng yêu thương, hơn nữa còn đã chuẩn bị tâm lý cùng người này sống đến bạc đầu, hai mắt anh hồng lên.

Anh không nói chuyện, biểu cảm trên mặt đau đớn vô cùng, giống như là sau đó sẽ chết đi vậy.

Chu Dực kinh ngạc, sững sốt một hồi mới đột nhiên lên tiếng: “Anh... Anh làm sao vậy?”

Chất lỏng trong suốt từ hốc mắt Lăng Thịnh Duệ chảy ra, anh nhìn y, cứ như thế mà yên lặng khóc.

Nội tâm Chu Dực sợ đến không có ngôn từ nào hình dung ra được, đây là lần đầu tiên Lăng Thịnh Duệ khóc trước mặt y. Y đã tìm hiểu tính cách người đàn ông này rồi, mặc dù yếu đuối, nhưng cực kỳ sĩ diện, sẽ không bao giờ khóc trước mặt người khác đâu, nhưng mà, bây giờ lại khóc trước mặt y.

Tuyệt vọng và đau đớn....

Chu Dực ngơ ngác nhìn anh, y không biết phải làm gì mới đúng nữa.

Đúng lúc này đây, thì một âm thanh từ bên cạnh truyền tới: “Anh... Chu Dực, đã lâu không gặp.”

Chu Dực quay đầu qua, Chu Tường đang đứng trước mặt y, nửa thân trên trần trụi, mà nửa người dưới chỉ đơn giản quấn một cái khăn tắm.

Đồng tử Chu Dực co thắt lại.

Chuyện Chu Tường trở về, đến hôm nay y mới vô tình nghe nữ nhân viên trong công ty bàn tán với nhau mà biết được, lúc sau xem báo mới phát hiện Lăng Thịnh Duệ cũng cùng nhau quay về, lấy thân phận là trợ lý của Chu Tường, thế là y lập tức cho người điều tra khách sạn mà bọn họ ở, sau đó chạy tới đây, mới đầu y đứng trước cửa phòng Lăng Thịnh Duệ gõ cửa nửa ngày cũng không có phản ứng gì, thế là chạy tới phòng của Chu Tường gõ cửa, nào ngờ mở cửa ra lại gặp ngay Lăng Thịnh Duệ.

Khi ấy y không có thời gian suy nghĩ vì sao anh ta lại có mặt ở phòng của Chu Tường, nhưng hiện giờ, xem ra y hiểu được rồi...

Cả tối hôm qua người đàn ông này vẫn một mực ở trong phòng của Chu Tường.

Hai người này, tối hôm qua luôn ở cùng nhau....

Hoặc phải nói là, tối qua hai người không ngừng....

Chu Tường khó có thể nào tin được nhìn về Lăng Thịnh Duệ, không thể nào chấp nhận được người đàn ông kia sau khi bỏ rơi mình, lại dám thông đồng với em trai ruột của y, lẽ vào biểu tình đau khổ vừa rồi của anh ta chỉ là diễn kịch thôi sao? Chỉ vì không muốn y phát hiện ra chuyện tình dơ bẩn của bọn họ thôi phải không?

Đối với ánh mắt nghi ngờ của Chu Dực, khiến sắc mặt Lăng Thịnh Duệ càng trắng bệch hơn.

Môi Lăng Thịnh Duệ mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng nhìn Chu Dực thì như nhớ tới cái gì đó thì trầm mặc lại.

Chu Dực vô cùng thất vọng, y cho rằng anh sẽ giải thích chút gì đó, nhưng mà đối phương không làm, anh chỉ cúi thấp đầu, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn y.

Chột dạ sao?

Chu Dực tức giận cười lên.

Ba người đều không ai nói chuyện, cho nên chu vi xung quanh trở nên yên tĩnh vô cùng, Lăng Thịnh Duệ cúi đầu nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt như muốn ăn thịt người của Chu Dực.

Vẫn là Chu Tường phá vỡ cục diện trước, cậu đi đến trước mặt hia người, gạt cánh tay đang giữ chặt vai Lăng Thịnh Duệ ra, kéo anh lại ôm vào lòng mình.

Lăng Thịnh Duệ không hề phản kháng, ngược lại còn chặt chẽ ôm lấy Chu Tường, cơ thể hai người cao xấp xỉ nhau, nhưng khí thế lại hoàn toàn khác nhau, đầu Lăng Thịnh Duệ chôn sâu vào cổ Chu Tường, giống hệt như một con vật đang một mực tựa vào đồng loại của mình để nghỉ ngơi, hoặc như là một chú chó đang bị thương, đang tựa vào lòng chủ nhân mình để giảm đi đau đớn.

Động tác của Chu Dực vốn đang định kéo anh trở về đột nhiên khựng lại, y không cam lòng rút tay về, đặt ở hai bên đùi, nắm tay siết chặt lại.

Nhìn gương mặt chịu đựng của y, trọng ngực Chu Tường dâng lên khoái cảm bảo được thù.

Cậu nhớ tới ngày trước.....

Thật ra trước kia cậu có một chút tình cảm riêng với anh trai mình, từ khi còn nhỏ cậu luôn rất vui vẻ đứng bên cạnh Chu Dực, mà Chu Dực đối với cậu cũng tốt lắm, tuy là cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm anh em của cả hai đều rất thân thiết, thẳng đến một ngày, Chu Dực đột nhiên bị tai nạn xe, mất đi toàn bộ ký ức, sau khi tỉnh lại thì thái độ đối với cậu hoàn toàn lạnh lùng.

Mới đầu cậu rất tức giận, nhưng sau này vô tình phát hiện ra Chu Dực bị tai nạn xe là do mẹ của cậu vì chiếm đoạt tài sản mà dựng lên kế hoạch, lúc đó cậu vô cùng chấn động, rồi sau đó thì cực kỳ áy náy. Cậu cố gắng cứu vãn tình cảm anh em của hai người, nhưng mà Chu Dực chưa bao giờ....chấp nhận cậu lần nữa, xem cậu như một người xa lạ.

Sau vài lần bị đả kích, Chu Tường triệt để mất hết hy vọng, sau này còn vì độc chiếm Lăng Thịnh Duệ mà tìm cơ tống cậu ra nước ngoài thì tìm cậu đã hoàn toàn rét lạnh, tình cảm anh em cậu cố gắng níu giữ đã bị Chu Dực vô tình lạnh lùng đốt đi, hiện giờ trong cậu chỉ còn lại chán ghét và oán hận mà thôi.

Có thể phản đòn lại Chu Dực thế này khiến cậu cảm thấy rất hài lòng.

Cậu sờ sờ đầu Lăng Thịnh Duệ, hôn nhẹ trên đầu anh một cái, nhẹ giọng an ủi: “Đừng đau lòng nữa, không thì anh đi ngủ một chút đi, anh hiện giờ hẳn là mệt muốn chết rồi phải không. Thật có lỗi với bảo bối quá ~, tối qua tôi hơi kích động, không cầm nổi lòng mình nên làm có hơi điên cuồng ~.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 34: Chương 34

Mặc dù cậu đang nói chuyện với Lăng Thịnh Duệ nhưng ánh mắt vẫn chăm chú quan sát Chu Dực.

Chu Dực trước sau vẫn mặt không biểu tình, chỉ là ánh mắt càng lúc càng lạnh hẳn xuống. Đầu nắm tay càng lúc càng siết chặt lại, bởi vì quá sức mà có chút run rẩy, mặc dù y cố gắng che giấu tốt lắm, nhưng Chu Tường vẫn bắt được một tia đau khổ xẹt qua trong mắt Chu Dực.

Khóe môi Chu Tường câu lên, nhưng rất nhanh lại thu trở về.

Chu Dực nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau trước mặt mình, nhìn tư thế ái muội của cả hai người mà ánh mắt y càng lúc càng giá băng.

Chu Tường đã chuẩn bị tốt tư thế xông vào đánh nhau với y, nhưng Chu Dực chỉ hờ hững lạnh lùng nhìn họ một hồi rồi ngay cả nhìn cũng không nhìn lại quay đầu ra khỏi cửa.

Chu Tường kinh ngạc nhìn bóng lưng y rời khỏi.

Anh ta cứ để thế mà bỏ đi á.....

Không có ngôn ngữ kích động nào nữa sao....

Không biết vì sao, Chu Tường cảm thấy buồn bực, cậu cố ý khiêu khích Chu Dực, chỉ vì muốn nhìn thấy y không khống chế được cảm xúc của chính mình mà xé rách lớp mặt nạ nguy trang dường như là vĩnh viễn cũng không cách nào vỡ nát được, nhưng vẫn thất bại.

Cho tới tận bây giờ, Chu Dực vẫn rất lãnh tĩnh, vẫn cứ ưu nhã và thông dong như thế.

Trong lòng Chu Tường dâng lên một ngọn lửa tức giận vô hình, và cũng đồng thời dâng lên nỗi bất an, lấy tính cách thật của Chu Dực thì chuyện này không thể nào trôi qua dễ dàng được....

Trong lòng Chu Tường đang rất loạn, mà Lăng Thịnh Duệ trong ngực cậu lại đột nhiên đẩy cậu ra, bối rối lau nước mắt trên mặt mình.

“Không có việc gì chứ?” Chu Tường hỏi.

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, đầu cũng không nâng lên, xoay người rời khỏi phòng.

Chu Tường im lặng nhìn anh bỏ đi, cậu định lên tiếng gọi anh lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Lăng Thịnh Duệ đi thẳng một mạch về phòng mình liền đóng cửa khóa trái lại, sau đó dựa lưng vào ván cửa, anh chậm rãi trượt xuống, ngồi bệch trên mặt đất.

Anh nhớ lại ánh mắt của Chu Dực, trong mắt tràn đầy nghi ngờ và phẫn nộ, còn có một tia yếu đuối vì bị tổn thương, hết như một con dế đang chịu thương tổn vậy.

Tại sao cậu ta lại có vẻ mặt đó?

Rõ ràng cậu ta đã ở cùng với người khác.....

Chỉ cần nghĩ tới thiếu niên kia, Lăng Thịnh Duệ không thể khống chế được bản thân không nghĩ tới hình ảnh hai người triền miên trên giường cùng nhau, điều đó khiến anh đau lòng không đỡ nổi.

Đây là người mà anh yêu thương nhất, tại sao có thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế chứ.....

Lăng Thịnh Duệ cố sức lắc đầu, muốn ngay lập tức đá đoạn ký ức đó ra khỏi đầu mình, nhưng không có chút hiệu quả nào, những hình ảnh đó hết như một cây đinh độc, ghim thẳng vào não anh, không cách nào gỡ ra được.

Lăng Thịnh Duệ dùng sức đánh vào đầu mình, rồi rống lên như điên: “Quên đi, không được nhớ nữa!”

Tiếng đập cửa vang lên.

Lăng Thịnh Duệ không thèm để ý tới nó, cho rằng tiếng động vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi, chỉ là qua vài giây sau, tiếng đập cửa lại vang lên.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ chấn động, tất cả động tác của anh đều khựng lại.

Phản ứng đầu tiên của anh là nhận định người đứng ngoài cửa là Chu Dực, lập tức ngay cả thở mạnh anh cũng không dám.

Anh không bao giờ..... muốn gặp lại người này nữa.....

Âm thanh ồn ào sau một hồi lại dừng lại.

Lăng Thịnh Duệ cố gắng lắng nghe âm vang bên ngoài cửa, nhưng bất đắc dĩ là hệ thống cửa cách âm của khách sạn tốt lắm, âm thanh bên ngoài hầu như không thể lọt vào đây được.

Đợi được vài phút trôi qua, Lăng Thịnh Duệ đứng dậy, mở cửa ra một cái rãnh nhỏ, thật cẩn thận quan sát bên ngoài, lúc này đây, đột nhiên có một bàn tay bất chợt len vào, nắm cánh cửa, dùng hết sức kéo nó ra bên ngoài. Lăng Thịnh Duệ bị cánh tay đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hãi, anh vội vàng lùi về phía sau mấy bước, ngồi phịch xuống mặt đất.

Cửa mở ra, người tới không phải Chu Dực, mà là Trình Trí Viễn đã mất tích mấy ngày qua.

“Tôi đã bảo thế quái nào gõ mãi mà không thấy có phản ứng gì, hóa ra ảnh trốn trong này giả bộ không nghe thấy à ~” Trình Trí Viễn đi đến trước mặt anh, ôm cánh tay cười như không cười nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm hắn.

Phản ứng của Lăng Thịnh Duệ có chút kỳ lạ, Trình Trí Viễn nhú mày, rồi lập tức phát hiện ra trên mặt đều là nước mắt vẫn chưa kịp lau sạch, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Anh khóc?”

Lăng Thịnh Duệ như người vừa mới tỉnh dậy, anh vội cúi đầu xuống, luống cuống lau nước mắt trên mặt mình.

Trình Trí Viễn ngồi xổm xuống, đưa tay bắt lấy cằm anh, cố sức nâng lên.

Lăng Thịnh Duệ cup mi xuống không muốn nhìn hắn, trên mặt hàm chứa một tia chán ghét nhưng vẫn không dám phản kháng lại.

Nhìn hai mắt sưng húp và lông mi uơn ướn của anh, vẻ mặt Trình Trí Viễn dần dần lạnh xuống: “Đã xảy ra chuyện gì? Có người bắt nạt anh?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

Trình Trí Viễn nhìn anh một cái, rồi dường như nhớ tới gì đó, lạnh lùng hỏi: “Là tên khốn Chu Tường kia phải không? Nó đã làm gì anh rồi?”

Lăng Thịnh Duệ vẫn không chịu lên tiếng, thẳng thẩn nhắm hai mắt lại.

Rõ ràng là biểu cảm ghét bỏ vô cùng, thế mà lại bị Trình Trí Viễn hiểu lầm là anh đang đau khổ vì bị tổn thương.

Trình Trí Viễn buông cằm anh ra, đứng bật dậy.

“Thằng lỏi đó, lá gan càng ngày càng lớn nhỉ, đúng là muốn chết mà!” Trình Trí Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nói, đi về phía cửa phòng.

Lăng Thịnh Duệ kéo kéo vạt áo khoác của hấn.

Trình Trí Viễn kinh ngạc quay đầu lại.

Lăng Thịnh Duệ không ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng nói: “Không phải cậu ấy đâu.”

“Không phải?” Trình Trí Viễn không thể hiểu được nhìn anh, rồi lập tức nhướn mày: “Chắc không phải vì anh sợ tôi sẽ giết nó, nên mới cố ý nói vậy đó chứ?”

“Thật sự không phải cậu ấy mà, chỉ là chuyện riêng của tôi thôi, không liên quan tới cậu ấy.” Lăng Thịnh Duệ tăng âm lượng lên, giọng nói có chút khàn khàn.

Trình Trí Viễn nửa nghi ngờ, nhưng rồi cũng nhanh chóng vứt bỏ ý tưởng giáo huấn Chu Tường ra khỏi đầu, có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, vươn tay kéo Lăng Thịnh Duệ từ dưới mặt đất lên.

Lăng Thịnh Duệ yên lặng đứng dậy.

Trình Trí Viễn nói đùa: “Không nghĩ tới anh từng tuổi này rồi mà vẫn còn khóc nữa.” Thấy Lăng Thịnh Duệ không có phản ứng, hấn lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà bộ dạng khóc của anh xem ra cũng không tồi đâu.”

Lời nói của hấn cốt là muốn nhìn xem dáng vẻ luống cuống của anh, nhưng mà đối phương lại là mặt không cảm xúc, anh chỉ cúi đầu, không nói một lời.

“Thật sự thì nhìn anh không đúng cho lắm. ....” Trình Trí Viễn bắt đầu lo lắng nói.

Lăng Thịnh Duệ xoay người, đi đến phòng tắm.

Trình Trí Viễn không nói gì nữa, đi theo phía sau anh.

Sau khi vào phòng tắm Lăng Thịnh Duệ cũng không làm ra động tác quái dị gì cả, chỉ là đánh răng rửa mặt bình thường thôi, nên nội tâm đang treo lơ lửng của Trình Trí Viễn lập tức thả xuống.

Lau khô bọt nước trên mặt, Lăng Thịnh Duệ đi tới bồn tắm lớn, mở vòi nước ra, rồi mới xoay người nhìn về phía Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn làm bộ như không hiểu ám chỉ của anh, hấn vẫn đứng nguyên ở khung cửa không hề nhúc nhích, mỉm cười nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ hết cách đành phải lên tiếng nhắc nhở: “Tôi phải tắm rửa, cậu mau ra ngoài đi.”

Nụ cười của Trình Trí Viễn càng trở nên tà ác hơn: “Anh để ý làm gì chứ? Chuyện gì chúng ta cũng đã làm hết rồi, nhìn anh tắm cũng đâu phải chuyện to tát gì.”

Nếu là bình thường, khi người kia nghe thấy câu này thì nhất định sẽ mặt đỏ tai hồng, nhưng hiện giờ lại không có chút phản ứng, gương mặt vẫn không có biểu tình gì, ngay cả một câu cũng không nói.

Trình Trí Viễn bị ánh mắt quỷ dị của anh nhìn làm cho nổi da gà, hấn đành giơ hai tay lên đầu hàng, vừa cười vừa lùi về phía sau: “Rồi rồi rồi, tôi ra ngoài đây, không làm phiền anh nữa.” Sau khi đi ra ngoài, hấn còn chủ động đóng cửa nhà tắm giúp Lăng Thịnh Duệ.

Anh thu hồi đường nhìn, bắt đầu cởi quần áo ra.

Thân mình chìm vào trong bồn tắm lớn, gáy anh gối lên thành bồn tắm, ngậy ra nhìn trần nhà.

“Này, có một chuyện tôi phải nói trước, tôi chỉ cho anh mười lăm phút thôi đó, nếu hết thời gian mà anh còn không đi ra, tôi sẽ trực tiếp tông cửa vào bế anh ra ngoài đó!” Âm thanh của Trình Trí Viễn từ bên ngoài truyền vào, mang theo một chút lo lắng.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, giả bộ như không nghe thấy.

Trình Trí Viễn đứng ngoài phòng tắm, nhưng toàn bộ tinh thần của hấn đều tập trung nghe ngóng động tĩnh bên trong, không phải bởi vì hấn muốn nghe tiếng Lăng Thịnh Duệ tắm rửa, mà là bởi vì hấn thật sự đề tâm tới chuyện người đàn ông kia nhất thời nghĩ quẩn mà làm chuyện xằng bậy thôi. Ánh mắt vừa rời của anh thật quá trống rỗng, gần như là không có tiêu điểm nào.

Trái tim nguội lạnh.

Không biết vì cái gì trong ngực Trình Trí Viễn đột nhiên nhảy ra câu này, khiến hấn càng lúc càng bất an hơn. Hấn không để ý đến đoạn thời gian mình rời đi đã xảy ra những chuyện gì, hiện giờ hấn lo lắng cho sự an toàn của anh hơn.

Lo lắng nhìn nhìn đồng hồ, chỉ mới qua có năm phút mà thôi, vẫn còn tới mười phút nữa lận.

“Đáng chết! Sao thời gian trôi qua chậm thế chứ?” Trình Trí Viễn thấp giọng mắng một câu.

Nếu là bình thường thì đứng trước tình huống này hẳn nhất định không chút do dự phá cửa xông vào, nhưng hiện giờ thì khác, hẳn vẫn không có dũng khí làm chuyện như thế.

Hắn không hề muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của người kia dành cho mình. ...

Trình Trí Viễn tự cao rằng mình không sợ trời không sợ đất, trong tù diên không hề có hai chữ sợ hãi, nhưng mà kể từ lúc yêu Lăng Thịnh Duệ thì hẳn phát hiện ra mình càng lúc càng e sợ hơn, những lúc xử lý những chuyện có liên quan tới anh thì thường thường hẳn sẽ có phản ứng hơi quá, dần dần tập thành thói quen.

Trình Trí Viễn ghét chuyện mình trở thành như vậy, nhưng lại không còn cách nào khác.

Đời này của hắn, chỉ sợ đã hoàn toàn thua trên tay người đàn ông “Ghê tởm” này mất rồi. ....

Trình Trí Viễn cười khổ lắc đầu.

Mười lăm phút rồi, mà Lăng Thịnh Duệ vẫn không mở cửa ra ngoài, Trình Trí Viễn hầu như không cần (phải) suy nghĩ gì nhiều lập tức mở cửa ra.

Lăng Thịnh Duệ đang đứng ở bồn tắm đưa lưng về phía hắn, bên dưới quần một cái khăn tắm, đang dùng một cái khăn khác lau tóc mình.

Đường nhìn của Trình Trí Viễn quét một vòng trong phòng tắm, không có cái gì bất thường cả. vì thế hắn thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lực chú ý của hắn lập tức bị nửa thân người cõng trần của Lăng Thịnh Duệ hấp dẫn.

Từ vị trí của hắn nhìn qua, lưng của anh gầy yếu mà rắn chắc, vai rộng, chậm rãi từ xuống theo đường cong dần thu hẹp lại là vòng eo mềm dẻo, xuống chút nữa là cái mông nhô lên lúc ẩn lúc hiện bị khăn tắm che đi, sâu xuống tí nữa là cặp chân thon dài ẩn hiện dưới lớp khăn tắm.

Dáng người góc cạnh đều hoàn mỹ, phát ra khí tức gợi cảm trên người người đàn ông thành thực này, câu dẫn người khác phạm tội. ...

Trình Trí Viễn nheo mắt lại, cổ nén cơn dục vọng đang nổi lên, chậm rãi đi tới phía sau anh.

Lăng Thịnh Duệ không hề phát hiện ra sự hiện diện của hắn, vẫn luôn chăm chú lau tóc mình, thẳng cho đến khi cái khăn tắm trên tay đột nhiên bị người đoạt mất.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc xoay người lại, đến khi nhìn rõ được người trước mặt thì vẻ mặt kinh ngạc và đề phòng trong phút chốc biến thành tức giận, Trình Trí Viễn huơ huơ cái khăn trong tay mình, cười cười nói: “Tôi giúp anh lau cho.”

Không cần.

Lăng Thịnh Duệ dùng ánh mắt nói cho hắn biết.

Nhưng Trình Trí Viễn lại làm như không thấy, trực tiếp đặt khăn lên đầu anh, rồi nhẹ nhàng xoa xoa.

Lăng Thịnh Duệ vô thức muốn đẩy tay hắn ra, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Trình Trí Viễn từ bên tai nhẹ nhàng truyền tới: “Không được cử động.”

Trên người hắn luôn có một cỗ khí chất bá đạo, chỉ đơn giản có mấy chữ, nhưng lại mang tính uy hiếp không cho phép kháng cự, Lăng Thịnh Duệ biết đó là tính tình của hắn, cũng chỉ biết nghe theo.

Trình Trí Viễn chăm chú giúp anh lau tóc, động tác ôn nhu đến không thể tưởng tượng được.

Lăng Thịnh Duệ nghi ngờ, sao đột nhiên Trình Trí Viễn lại trở nên dịu dàng thế?

Hay là... Cậu ta đang chơi trò lạt mềm buộc chặt?

Lăng Thịnh Duệ cứ thế bảo trì tư thế cảnh giác, đề phòng việc Trình Trí Viễn chơi trò đánh lén bất ngờ, thế mà đối phương chỉ đơn giản giúp anh lau tóc đơn thuần thôi, không hề làm ra chuyện gì khác nữa.

Hai người cũng không nói chuyện.

Lấy khăn tắm ra, Trình Trí Viễn cố ý xoa loạn mái tóc của anh.

Lăng Thịnh Duệ nghiêng đầu tránh đi ma trảo của hắn, mái tóc nghe lời dễ bảo, ngay cả một chút dấu hiệu rối loạn cũng không có.

“Tóc anh mềm thật.” Trình Trí Viễn không khỏi cảm thán.

Câu nói kia quả thật không nói đùa, tóc của anh rất mềm mượt. ...

Lăng Thịnh Duệ chỉ nhàn nhạt nhìn hấn một cái, rồi đi ra ngoài phòng tắm.

Trình Trí Viễn không để tâm tới bộ dáng lạnh lùng của anh, ý cười dịu dàng đi theo anh ra ngoài.

Ngay cả áo ngủ Lăng Thịnh Duệ cũng không thèm mặc, cứ thế trực tiếp leo lên giường nằm, đắp chăn lại, rồi mới lấy cái khăn tắm quấn ở nửa người dưới ra, đặt sang một bên.

Trình Trí Viễn có chút ngoài ý muốn, trước đây Lăng Thịnh Duệ phải nói là phòng hấn hết như phòng cường đạo, rất sợ hấn có cơ hội ở riêng một mình với anh, nhưng hiện giờ lại không chút nào chú ý tới hấn đang ở trước mặt, chủ động bò lên giường, còn ngủ khỏa thân nữa.

Người đàn ông này, đang khảo nghiệm mức độ kiên nhẫn của hấn à.....

Anh em của Trình Trí Viễn bắt đầu có dấu hiệu nóng lên.

Chỉ là hấn không nóng lòng thưởng thức ngay “Bữa ăn ngon” đã dâng lên đến miệng này, chỉ đơn giản ngồi xuống mép giường, lẳng lặng nhìn người kia tự bọc lấy người mình đến mức kín như bưng, chỉ để lộ cái đầu ra khỏi chăn.

Dáng vẻ hiện giờ của anh, có thể nói là yếu ớt vô cùng.....

Trình Trí Viễn có cảm giác tim mình có chút đau đốn, vươn tay muốn sờ đầu anh. Hấn không hiểu phải làm thế nào mới có thể an ủi người khác tốt hơn, đây là phương pháp tốt và duy nhất mà hấn có thể nghĩ ra được.

Trước khi hấn kịp chạm vào đầu anh thì đối phương quay người đi chỗ khác, đưa lưng về phía hấn.

Cánh tay Trình Trí Viễn cương cứng giữa không trung.

Hấn có chút tức giận, nhưng vẫn cố nén xuống không bộc phát ra ngoài, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh một hồi lâu thì mới chột “Bùng tỉnh ngộ ra”: chắc chắn đây là do anh cố ý giở thói trẻ con với hấn, nên lập tức mọi buồn bực của hấn đều tan thành mây khói.

Điều này có phải biểu hiện cho việc khoảng cách của cả hai đã rút ngắn lại rồi không?

Trình Trí Viễn cảm thấy rất hài lòng, hấn xúc chấn lên, nằm bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, kéo anh ôm vào lòng.

Lưng anh tiếp xúc với bờ ngực của Trình Trí Viễn, khiến cơ thể Lăng Thịnh Duệ chấn động một chút.

Trình Trí Viễn nhẹ nhàng hôn một cái ngay tai anh, nhẹ giọng hỏi: “Tâm trạng hôm nay của anh không được tốt lắm, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cả người anh cứng lại, vốn còn tưởng rằng Trình Trí Viễn sẽ cạy thế cường bạo mình, nhưng đối phương lại không làm thế, hấn chỉ ôm anh thôi.

Trình Trí Viễn của hôm nay, dường như dịu dàng hơn rất nhiều.....

“Humm, không định để ý đến tôi à?” Không có được câu trả lời của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn tiếp tục tự hỏi.

Mặt Trình Trí Viễn chôn ở cổ Lăng Thịnh Duệ, hơi thở của hấn phả ra truyền tới da thịt anh, có hơi ái muội, nhưng lại khiến anh không hề có chút cảm giác bài xích gì.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, hồi tưởng tới ban đầu anh và Trình Trí Viễn gặp nhau rồi quấn quýt dây dưa nhau.

Lần đầu tiên là gặp nhau trên đường cái, cậu thanh niên này bắt anh làm con tin để đối phó với cảnh sát....

Sau đó anh bị Phương Nhược Thần đánh cho vào viện nằm thì hấn lại cải trang thành bác sĩ, sau khi giúp anh làm phẫu thuật xong thì lại cưỡng bức anh, sau đó lại không nói một lời nào biến mất một đoạn thời gian dài.

Sau đó là đoạn hồi ức lặp đi lặp lại khiến anh không thể nào quên được, gặp lại nhau tại một nơi hẻo lánh rồi đánh “Đã chiến” với nhau.

Rồi anh bị hấn bắt lại, dùng xiềng xích cột anh vào giường, nhốt anh tròn một tháng trời, thẳng đến khi cậu thiếu niên xinh đẹp làm sát thủ kia xuất hiện.

Đến giờ Lăng Thịnh Duệ vẫn không thể hiểu được vì sao khi đó Trình Trí Viễn lại liều mạng bảo vệ anh như thế, với hấn, thì chắc là anh chỉ như một món đồ chơi mà thôi, cho dù có coi trọng, cũng không đến nỗi liều mình thế chứ nhỉ? Hơn nữa thái độ lúc trước Trình Trí Viễn đối với anh cũng vô cùng ác liệt, nên phân dịu dàng này khiến anh không thể hiểu nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 35: Chương 35

Lăng Thịnh Duệ nhẹ giọng mở miệng: “Trình Trí Viễn...”

“Hửm?” Âm cuối của Trình Trí Viễn cao lên, nghe vào thì thấy tâm trạng hắn đang rất vui sướng.

Lăng Thịnh Duệ hỏi: “Tại sao cậu cứ phải quẩn lầy tôi mãi thế?” Đây là vấn đề anh nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra.

“Anh muốn biết?”

“Ừm.”

Trình Trí Viễn cười xấu xa nói: “Chuyện này mà còn phải hỏi sao? Cơ thể anh ngon lành như thế, vóc người còn là loại hạng nhất nữa, nhìn rất đã mắt nè, “kỳ xảo” mặt sau gòì vô cùng, mỗi lần làm là tôi đều không muốn rút nó ra luôn. Anh nói coi, một người đàn ông tuyệt vời như thế, thì làm sao tôi có thể để vụt mất được đây.”

Hắn tận dụng cơ hội để trêu đùa Lăng Thịnh Duệ, mà anh thì trong suốt quá trình không phản ứng lại chút nào.

Trình Trí Viễn tự tìm niềm vui cho mình, hắn nhẹ nhàng dùng cảm cộ cộ lên vai Lăng Thịnh Duệ, suy nghĩ một hồi, rồi mới chuyển từ giọng điệu lưu manh thành nghiêm túc nói: “Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại như thế nữa, nhưng mà tôi rất muốn cột anh lại bên người mình, rất không muốn để anh rời đi.”

“Tại sao?” Lăng Thịnh Duệ hỏi.

Trình Trí Viễn thoáng chốc nở một nụ cười: “Hoặc có thể nói đây là yêu nhĩ.”

Lăng Thịnh Duệ im lặng.

“Tôi yêu anh.” Trình Trí Viễn nói.

Nếu như là lúc đầu thì anh sẽ không hiểu được hàm ý của hắn đâu, ý nghĩa của ba con chữ này làm sao anh không biết cho được chứ. Nhưng là ngàn vạn lần anh cũng không thể tin được là Trình Trí Viễn lại nói lời tỏ tình với anh, càng không nghĩ tới hắn thật sự ..... yêu anh, cho nên ngay lập tức Lăng Thịnh Duệ không biết mình phải phản ứng như thế nào cho tốt nữa.

Không biết vì sao, sau khi nói ra lời tỏ tình này thì Trình Trí Viễn có chút ngượng ngùng.

Đây là lần đầu tiên trong hắn xuất hiện loại cảm giác này.

Nhưng mà, người kia hình như không có phản ứng kích động gì thì phải.....

Trình Trí Viễn cảm thấy rất không hài lòng, hắn nhẹ nhàng cắn một ngụm vào cổ Lăng Thịnh Duệ, tức giận nói: “Tôi nói ra rồi, thế mà sao anh không có phản ứng gì vậy? Hay là, anh thấy tôi không đủ tư cách, không thêm tôi?”

Trình Trí Viễn nheo mắt lại đầy nguy hiểm, cả cơ thể trở nên căng cứng, chỉ cần người đàn ông này nói một chữ “Ừ” thôi thì hắn nhất định đè người này xuống ngay, rồi làm anh đến khi nào khóc lóc cầu xin tha thứ mới thôi.

Lăng Thịnh Duệ che cái cổ bị hắn cắn một cái lại, vẫn cảm thấy không thể tin được, lời bày tỏ của Trình Trí Viễn quá đột ngột rồi, khiến anh vẫn tưởng như mình còn đang ở trong mơ.

“Lời cậu vừa nói là thật hả?” Lăng Thịnh Duệ chậm chậm lên tiếng.

Trình Trí Viễn nhướn mi: “Anh cảm thấy tôi giống đang nói chơi lắm à?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời.

“Bây giờ anh đã rõ hết chưa, thật đúng là người đàn ông chậm tiêu mà.” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng cắn tai anh một cái, nở nụ cười vô lại nói.

Yêu cầu quá mức bá đạo, khiến cho Lăng Thịnh Duệ không còn đường nào đành lên tiếng nói: “Nhưng mà, tôi không muốn cùng cậu...”

Tay Trình Trí Viễn nhanh chóng mò xuống quần anh, rồi ở trên tai anh nhẹ thổi khí: “Hửm, anh nói gì cơ? Tôi nghe không rõ, nói lại lần nữa đi.”

(Kaze: hết sức thô bỉ...)

“.....”

Cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của hắn đang bao lấy chỗ yếu ớt của mình, thậm chí còn muốn dùng sức xoa nắn nó nữa, khiến cho lời nói Lăng Thịnh Duệ muốn thốt ra phải nuốt lại.

Uy hiếp trắng trợn như thế, đối với một người đàn ông mà nói, thì đó là một phương pháp tốc chiến tốc thắng không cần bàn cãi. ....

“Sao không nói chuyện, không phải anh muốn nói ra suy nghĩ trong lòng mình sao?”

Lăng Thịnh Duệ: “ .....”

Trình Trí Viễn nở nụ cười hài lòng: “ Anh đã không nói gì, vậy tức là anh đã đồng ý rồi đó.”

Lăng Thịnh Duệ cười khổ: “ Tôi còn có lựa chọn nào nữa không?”

“Có chứ.” Trình Trí Viễn nói: “Anh có hai sự lựa chọn, thứ nhất: là làm vợ tôi, thứ hai: là làm nô lệ của tôi, chính là loại làm ấm giường ấy, anh chọn cái nào?”

Lăng Thịnh Duệ: “ .....”

“Chắc không phải cậu định dù chuyện gì cũng không chịu buông tha tôi đó chứ?” Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới mình.

“Đương nhiên rồi, nếu muốn tôi buông tha cho anh, trừ khi một ngày nào đó tôi hết mắt toàn bộ ký ức hoặc chết đi.” Trình Trí Viễn thông thả nói, nhưng giọng điệu lại kiên định lạ thường.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, mặc dù không hài lòng lắm, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh chấp nhận sự thật này.

Cả đời này của anh, xem ra đã vĩnh viễn không còn cách nào trốn thoát khỏi sự truy đuổi của đại ác ma này rồi. ....

Anh thật sự không có cách nào tin được còn người này lại yêu anh, nhất là anh đã có kinh nghiệm đau thương từ Chu Dục, từ đó anh đã không còn tin vào chuyện yêu đương nữa rồi. Với anh, việc người này điên cuồng với anh cũng chỉ là chấp niệm mà thôi, một loại tình cảm mang tên quan hệ thể xác đầy vụn vụn, có thể là nay mai người ta sẽ đi tìm mục tiêu mới cũng nên.

Giống như Chu Dục vậy....

Mà như vậy cũng tốt, ít nhất anh sẽ không đáng thương tới nỗi không ai yêu thương, ít ra còn có người đang quan tâm tới anh, Lăng Thịnh Duệ anh, chắc sẽ không phải cô độc sống trọn tuổi già đâu nhỉ....

Nếu đã vậy rồi, thì tùy cậu đi.

Mục đích của họ, là cơ thể của anh, mà mục đích của anh, là một chút sự quan tâm ít ỏi từ họ....

Tất cả mọi người chỉ vì nhu cầu của riêng mình mà thôi.

Lăng Thịnh Duệ tiêu cực nghĩ.

Anh không nói chuyện, khiến cho Trình Trí Viễn còn tưởng anh đang do dự, thế là hấn tiếp tục nhõng nhẽo anh: “ Dù gì thì tôi cũng coi như anh đã đồng ý rồi đó nha, nếu sau này anh dám trốn khỏi tôi, tôi chắc chắn không tha cho anh đâu đó, hình thức trừng phạt của tôi hấn anh cũng biết rồi đó, chính là liên tục làm anh, cho đến khi nào anh khóc lóc cầu xin tôi tha thứ mới thôi.”

Lăng Thịnh Duệ im lặng suy nghĩ, chính là sau này anh cũng không có cái can đảm chạy trốn đâu, mấy người này lợi hại lắm, anh đã không còn nhiều sức lực để mà khảo nghiệm năng lực của họ nữa rồi, anh chán việc chơi trò mèo bắt chuột lắm, dù sao thì cho dù anh có trốn đến phương trời nào đi chăng nữa thì cũng bị họ bắt về thôi.

Lăng Thịnh Duệ nói với Trình Trí Viễn: “ Cậu muốn sao thì làm vậy đi, tùy cậu.”

Trình Trí Viễn siết chặt hai cánh tay lại, ôm Lăng Thịnh Duệ càng chặt hơn, hài lòng cười nói: “Chính miệng anh đã đồng ý đó nha ~”

Bỏ đi lớp ngoại trang sát thủ lạnh lùng, cuối cùng Trình Trí Viễn cũng để lộ ra một mặt nội tâm hết mực dè ép vào chỗ sâu vực thẳm đã lâu: một thanh niên trẻ tuổi hoạt bát và thẳng thắn vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ đã mệt lắm rồi, nên cũng không nói gì nữa.

Trình Trí Viễn lật người anh lại, để cho anh phải đối mặt với hấn, rồi sau đó hung hăng dùng sức hôn lấy anh.

Lăng Thịnh Duệ có chút không thích ứng được, nhưng cũng không hề phản kháng.

Trình Trí Viễn xoay người đè lên anh, nắm lấy tay anh đặt sang hai bên, rồi say sưa hôn anh. Tác phong của hấn luôn luôn như một dã thú, cho dù đứng trên bất kỳ tình huống nào hấn cũng không thể ôn nhu nổi.

Lăng Thịnh Duệ sớm đã quen với sự thô bạo đó rồi, nên cũng chỉ yên lặng chịu đựng mà thôi.

Phản ứng ản nhận của anh khiến cho Trình Trí Viễn càng thêm điên cuồng, cánh tay phải từ từ dôi xuống theo đường cong cơ thể đầy mê hoặc của anh, đứng trước cửa động phía sau, rồi nhẹ nhàng vỗ về nó.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ cương cứng một chút, lập tức nghiêng mặt đi... tránh cái hôn của hắn, nhỏ giọng nói: “Buổi chiều tôi còn có công việc nữa. ....”

Trình Trí Viễn do dự một hồi: “Chỉ làm một lần thôi mà, chắc là không sao đâu.”

Lăng Thịnh Duệ đáp: “Tôi thật sự mệt chết luôn rồi. ....”

Anh vốn chỉ thuận miệng nói mà thôi, trong lòng cũng không có hy vọng gì về việc Trình Trí Viễn sẽ dừng tay lại, thế mà hắn không những không tiếp tục tiến tới mà còn thật sự đứng dậy khỏi người anh nữa.

“Nếu vậy thì anh ngủ trước đi.” Trình Trí Viễn nói.

Lăng Thịnh Duệ sững sốt, gần như là không thể tưởng tượng được việc Trình Trí Viễn có thể bỏ qua dễ dàng vậy được.

Đây thật sự là Trình Trí Viễn thích làm theo ý mình sao. ....

Nhìn biểu cảm ngốc nghếch của anh, Trình Trí Viễn cười xấu xa, ngắt mặt anh một cái: “Sao nào, nhìn anh thất vọng vậy? Hay là suy nghĩ trong lòng và lời nói của anh không đồng nhất với nhau, thật ra là anh muốn tôi làm anh à?”

Hắn vừa dứt lời liền làm bộ xấn tới định hôn anh, Lăng Thịnh Duệ vội vàng cúi đầu tránh đi, thế là nụ hôn của Trình Trí Viễn đáp lên đỉnh đầu anh.

Nụ cười của Trình Trí Viễn ôn nhu vô cùng, gương mặt chôn vào mái tóc đầy mềm mại của anh. Hít lấy mùi thơm trên người anh, đầu tóc anh tán ra một luồng hương bạc hà nhàn nhạt.

Lăng Thịnh Duệ không dám cử động loạn xạ, anh sợ sẽ gọi lên dục vọng của Trình Trí Viễn, nhưng mà hắn cũng không hề có bất cứ động tác nào khác nữa, chỉ im lặng ôm lấy anh.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ dần dần buông lỏng xuống.

Con buồn ngủ cứ thế ập tới, khiến cho mí mắt của anh càng lúc càng nặng, rất nhanh anh chìm vào giấc ngủ. ....

Trình Trí Viễn nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán anh ra, đỡ lấy gương mặt ngủ say của anh.

So sánh với lúc trước, người này dường như đã gầy đi một vòng, nhưng lại càng đẹp hơn, lông mi dài và dày bao phủ toàn bộ đôi mắt anh, ánh lên một chút ánh sáng nhạt màu, đôi môi hơi mở ra, cánh môi hoàn mỹ, có phần nam tính, màu sắc cũng hơi nhạt, nhưng đó cũng là một loại dấu ấn của riêng anh, chân mày anh nhíu lại, biểu tình ôn nhu mà vô hại, toát ra loại thần tình không màng đấu tranh.

Bề ngoài của anh hoàn mỹ đến gần như là không có gì để bới móc ra được khuyết điểm gì, chỉ là điều khiến Trình Trí Viễn thích nhất vẫn là khí chất của anh, giống như loại khí chất thanh bạch, trong sáng, không màng danh lợi.

Có thể bây giờ anh vẫn chưa thích tôi, nhưng chắc chắn một ngày nào đó, tôi sẽ hoàn toàn khiến anh phải động lòng. ....

Nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày đang cau lại của anh, trong lòng Trình Trí Viễn âm thầm tuyên bố, về mặt đầy tự tin, không chút nào nghi ngờ năng lực của mình.

Trong lúc mơ ngủ, Lăng Thịnh Duệ như cảm giác được sự tỉnh trong lòng hắn, lông mi bất an mà run rẩy.

Công việc buổi chiều lại tăng lên, một mặt là làm khách mời đặc biệt cho một chi nhánh sắp khai trương, mặt khác cậu còn phải làm người mẫu chụp ảnh vào buổi tối, thế là Lăng Thịnh Duệ chỉ mới ngủ được đến ba giờ chiều đã bị gọi dậy, cùng với Chu Tường vội vàng đi đến địa chỉ của chi nhánh mới khai trương kia.

Đức Duy Hoàn còn chưa về, mà Trình Trí Viễn cũng không thích những nơi đông người, cho nên cũng không tham gia vào.

Bởi vì trong lúc chuẩn bị, bày bố an ninh và bảo vệ làm chưa được tốt lắm, cục diện có hơi hỗn loạn, đã sắp trễ hơn thời gian dự kiến nửa tiếng rồi mà vẫn chưa được bắt đầu.

Lăng Thịnh Duệ ngồi trong phòng nghỉ, cả người đều bất an vô cùng, không vì chờ đợi quá lâu, mà là anh cảm thấy dường như có cái gì đó đang ở một nơi bí mật theo dõi anh.

Vì công tác chuẩn bị đầy thiếu sót, cho nên phòng nghỉ không có nhiều, thậm chí còn không có cửa nữa nhân viên công tác bên ngoài cứ đi đi lại lại, có thể nói là vô cùng hỗn tạp.

Lăng Thịnh Duệ nhìn ngó xung quanh, cũng không phát hiện một người khả nghi nào, thế nhưng cảm giác đó mạnh lắm, anh không thể nào tự thuyết phục mình xem đó là ảo giác được.

Trong lúc vô tình, anh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong đám người đó.

Gương mặt đỏ đã khắc quá sâu vào trong ký ức của anh, chỉ cần liếc mắt là anh có thể biết được người đó là ai.

Phuong Nhựt Thần....

Lăng Thịnh Duệ ngây ra một lúc, sao cậu ta lại ở chỗ này?

Đợi đến khi Lăng Thịnh Duệ đứng dậy thì Phuong Nhựt Thần đã không thấy đâu nữa, Lăng Thịnh Duệ đi ra khỏi phòng nghỉ, nhìn xung quanh, cũng không hề phát hiện ra bóng dáng cậu đâu cả.

Anh gặp ảo giác sao.....

Lăng Thịnh Duệ nghĩ, rồi lập tức cười khò, xem ra thần kinh của mình dạo gần đây áp lực nhiều quá rồi, hơi chút là sinh ra ảo giác ngay.

Thông báo tới, buổi lễ khai trương sắp bắt đầu.

Chu Tường phải lên sân khấu, Lăng Thịnh Duệ không có việc gì làm đành phải đứng bên ngoài chờ.

Anh dự định đi vệ sinh một chuyến.

Vừa vào chưa được bao lâu, thì lại có người bước vào, đứng ngay bên cạnh anh.

Lăng Thịnh Duệ cũng không chú ý tới người vừa tới, mục tiêu đang nhìn của anh chính là vách tường trắng bóc trước mặt, anh đang suy nghĩ về đoạn đối thoại giữa mình và Trình Trí Viễn lúc sáng nay.

Đến khi anh đi xong rồi, lúc xoay người lại thì đường nhìn vô tình lướt đến người đứng bên cạnh anh nãy giờ, ngay lập tức cả người anh đều ngây ra.

Hóa ra vừa nãy anh không nhìn nhầm, Phuong Nhựt Thần thật sự tới đây.....

Cậu ta tới đây làm gì?

(Kaze: tất nhiên là dự tiệc rồi.... thức đa nghi quá...-_-)

Lăng Thịnh Duệ nghi ngờ và kinh ngạc nhìn cậu, theo bản năng muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, anh lại phát hiện ra, Lăng Thịnh Duệ căn bản không có ý định chào hỏi anh, cậu chỉ lạnh lùng đứng ở đó, ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn anh.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ hoảng sợ không ngừng, nhưng cả người đã dần dần tỉnh táo lại.

Anh nhẹ bước đi đến bồn rửa tay, đứng bên đó, từ tấm kính quan sát động thái của cậu.

Phuong Nhựt Thần trước sau vẫn không hề liếc mắt nhìn về bên này lấy một cái.

Cậu kéo khóa quần lên, rồi cũng tiến lại phía này.

Lăng Thịnh Duệ vội vàng cúi đầu xuống.

Phuong Nhựt Thần đi đến bên cạnh anh, rồi chỉ đơn giản rửa tay, lau khô, rồi cất bước đi ra khỏi cửa nhà vệ sinh, từ đầu tới cuối đều làm như không nhìn thấy anh.

Cửa đóng lại, Lăng Thịnh Duệ nhìn cánh cửa mà xuất thần.

Phuong Nhựt Thần giống như đã hoàn toàn quên mất anh rồi....

Lăng Thịnh Duệ ho nhẹ một cái, xem ra chấp niệm của thằng nhóc này đã không còn nữa, cậu ta trở lại đứng đường rồi.

Như vậy thì tốt.

Lăng Thịnh Duệ vốn đang có chút lo lắng Phuong Nhựt Thần sẽ giống như trước đây quấn lấy anh không chịu buông tha, như vậy chỉ khiến cả hai người họ đều rơi vào tình cảnh tự dấn vật lẫn nhau mà thôi, nhưng hiện giờ nhìn Phuong Nhựt Thần thì Lăng Thịnh Duệ nghĩ, đây có lẽ là phương thức giải quyết tốt nhất. Vốn cả hai người họ đã không thuộc về cùng một thế giới, nếu như miễn cưỡng ở cùng nhau thì sẽ rất khó dứt ra được.

Hiện giờ anh chỉ giống như một người hoàn toàn xa lạ bước qua cuộc đời cậu mà thôi...

Buổi lễ bắt đầu, Chu Tường được mời làm khách quý quan trọng, nên phía lên sân khấu, Lăng Thịnh Duệ thì đứng dưới đài, lúc Chu Tường đi tới bên người anh thì nhẹ nhàng nhìn anh một cái, khoe miệng câu câu lên một chút, rồi rất nhanh lại khôi phục lại bộ dáng lãnh khốc của mình.

Lăng Thịnh Duệ lại đang thất thần, nên cũng không hề chú ý tới cậu.

Phuong Nhựt Thần đứng một bên khác dưới đài, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người mẫu trên sân khấu.

Cả hai rất gần nhau, nhưng vẫn không nhìn nhau lấy một lần.

Tuy đã hóa giải khúc mắc rồi, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn không thể nào bình tĩnh chống đỡ tình cảnh này được, Chu Tường vừa biểu diễn xong, thì anh lập tức trở về phòng nghỉ.

Sau đó Chu Tường cũng vào theo, cậu đối với sự thất thần vừa rồi của anh có chút bất mãn: “Vừa rồi anh làm sao vậy? Như người mất hồn ấy.”

“A, không có gì, chỉ là âm nhạc âm ỉ quá.” Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu trả lời.

Chu Tường cũng không biết nói gì nữa, cậu đến phòng thay đồ thay lại quần áo của mình, rồi nói với Lăng Thịnh Duệ: “Tôi cũng không thích chỗ này, bảo vệ an ninh, bày trí cũng không xong, nhưng nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành rồi.” Chu Tường nhìn đồng hồ đeo tay: “Thời gian không còn nhiều, chúng ta đến chỗ chụp hình thôi.”

Lăng Thịnh Duệ đứng lên: “Đi thôi.”

Hai người im lặng rồi đi, đến địa điểm chụp hình.

So với buổi lễ khai trương hỗn loạn vừa rồi, chỗ chụp ảnh tựa như là thiên đường vậy, yên tĩnh, trình tự ngay ngắn, cũng không hề có tạp âm gì, nhưng mà đối với Lăng Thịnh Duệ mà nói, thì điều khiến anh an tâm nhất chính là ở đây, không có bóng dáng của Phuong Nhựt Thần. ....

Buổi chụp ảnh hôm đó, tâm trạng Chu Tường rất tốt, nên là dự tính mười giờ tối mới hoàn thành được thì chưa đến chín giờ tất cả đã xong xuôi ổn thỏa rồi, thế là lập tức thu dọn về nhà.

Cả ngày trạng thái tinh thần của Lăng Thịnh Duệ đều không tốt, nên Chu Tường cũng không mề neho với anh, sau khi hai người trở về khách sạn thì đều ai nấy về phòng mình.

Lăng Thịnh Duệ mở cửa ra, đèn trong phòng đang được mở, có một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ Tây màu xám đang ngồi trên sofa, mỉm cười nhìn anh.

Gương mặt đẹp trai có hơon phân nửa giống với Phuong Nhựt Thần, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cứng đờ ra, bàn tay nắm cửa từ từ trượt xuống.

Phuong Kiến Hồng.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 36: Chương 36

Con hoảng sợ nhanh chóng qua đi, Lăng Thịnh Duệ hầu như là nghe theo bản năng xoay người bỏ chạy, nhưng âm thanh thần nhiên trầm thấp của Phuong Kiến Hồng từ đằng sau đã truyền tới: “Đứng lại.”

Chỉ đơn giản hai chữ, nhưng lại uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự lại, như đóng đinh Lăng Thịnh Duệ tại chỗ, khiến anh không thể nào nhúc nhích được.

“Xoay người qua.” Giọng nói của Phuong Kiến Hồng lại một lần nữa vang lên.

Mặc dù rất không muốn, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn không tự chủ được phải nghe theo lời ông, quay mặt lại đối diện với Phuong Kiến Hồng.

“Lại đây.” Biểu tình Phuong Kiến Hồng lười biếng nói: “Sẵn tiện đóng cửa luôn.”

Lăng Thịnh Duệ do dự, không chịu làm theo.

“Tôi không thích nói một câu hai lần đâu, và cũng không muốn phí nhiều thời gian, anh hiểu không?” Phuong Kiến Hồng mỉm cười nói, lời ông nói là một câu hỏi, nhưng ngữ khí lại không có ý hỏi nào dành cho anh.

Ý định uy hiếp rõ ràng.

Lăng Thịnh Duệ càng lúc càng lo lắng hơn, Phuong Kiến Hồng có mạnh mẽ tới đâu chắc cũng không đánh lại Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn đâu nhỉ, năng lực của hai người kia anh đã thấy qua rồi, cơ bản đã đạt tới trình độ biến thái rồi, còn Phuong Kiến Hồng thì khí thế của ông rất mạnh, còn thân thủ

thế nào thì anh chưa được nhìn thấy.

Hoặc là, có thể ông ta chỉ là một con hổ giấy tốt mã dễ cùi (*) thôi nhĩ...

(*Kaze hình như là được bên ngoài nhưng bên trong không có gì ấy...)

Suy nghĩ mãi, Lăng Thịnh Duệ quyết định cách người này càng xa càng tốt.

Anh xoay người, ý định đi ra khỏi phòng.

Bước chân vừa nâng lên, thì giọng nói của Phuong Kiến Hồng một lần nữa lại cất lên: “Nếu anh dám bước đi thì tôi sẽ lập tức khiến anh cả đời này không thể đi bộ được nữa.”

Lăng Thịnh Duệ cho rằng ông chỉ uy hiếp suông thôi, nên cũng không để tâm đến.

Nhưng ngay khi anh bước được bước tiếp theo, thì đột nhiên mắt cá chân lại truyền tới một cơn đau nhức thật mạnh.

“A...”

Lăng Thịnh Duệ hừ nhẹ một tiếng, chân phải trực tiếp quỳ gối trên mặt đất.

Bên cạnh rơi xuống một cái bật lửa, bên ngoài được mạ một màu vàng kim sáng chói, nhìn rất sang trọng, đây chính là món vũ khí mà lúc này Phuong Kiến Hồng đã dùng để “Tập kích” anh.

“Xem ra lá gan của anh cũng lớn thật.” Phuong Kiến Hồng đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt anh, ông ngồi xổm xuống nhặt cái bật lửa lên rồi lúi từ trong áo ra một bao thuốc, kẹp một điếu vào giữa hai ngón tay của mình, châm lửa lên.

Động tác của ông không hối hả, mang bộ dạng của một người đàn ông trung niên thành thực nhã nhặn, thông dong, thậm chí còn có mùi vị nam tính hưng thịnh.

Một màu lam đậm sắc tỏa ra xung quanh, trong không khí nhất thời lan ra mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Lăng Thịnh Duệ ghét cái mùi này, anh hơi quay đầu đi...

Phuong Kiến Hồng lấy điếu thuốc xuống, dùng ngón trỏ và ngón giữa giữ nó lại, sau đó cố ý quay qua Lăng Thịnh Duệ phun một ngụm khói lên mặt anh, nhìn anh bị xông đến nỗi phải kiềm nén ho khan, khiến chó ý cười trên mặt ông càng sâu sắc hơn.

“Anh ghét mùi vị này sao?” Ông hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, nhưng sự chán ghét trên mặt anh đã nói rõ ràng tất cả.

Anh thử đứng lên, nhưng khi anh cử động nhẹ một cái thì đau đớn kịch liệt dưới chân lại truyền lên, anh đành phải bỏ cuộc. Động tác vừa rồi của Phuong Kiến Hồng dùng lực rất mạnh, khiến cho mắt cá chân của anh đến giờ vẫn còn tê rần, cử động một chút đã thấy vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện đứng lên.

“Anh đúng là một người quái dị.” Phuong Kiến Hồng nheo mắt lại, ánh mắt càng trở nên nguy hiểm hơn: “Không hút thuốc, một tên đàn ông khí chất sạch sẽ, tôi thích...”

Ông vừa dứt lời, đã dùng sức kéo cánh tay Lăng Thịnh Duệ ép anh đứng lên, thuận thế dùng chân đá cửa lại rồi đẩy anh lên ván cửa.

Lưng Lăng Thịnh Duệ đập mạnh lên ván cửa, lập tức từ lồng ngực truyền tới một cơn đau đớn, khiến cho trước mắt anh toàn là sao trời.

Anh thậm chí còn chưa kịp lên tiếng hô đau, thì Phuong Kiến Hồng đã dùng ánh mắt cảnh cáo anh: yên lặng.

Lăng Thịnh Duệ không rõ ý đồ của ông, nhưng vẫn bắt buộc phải nghe theo không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiếp ngay sau đó, chuông cửa chợt vang lên.

Phuong Kiến Hồng bật bộ đàm, dùng ánh mắt bảo anh nói chuyện.

Lăng Thịnh Duệ không dám ương bướng làm trái lời ông, đành mở lời với bộ đàm: “Vâng?”

Giọng nói có chút run rẩy.

“Tôi đây, là Đức Duy Hoàn, tôi về rồi nè.” Giọng nói của Đức Duy Hoàn từ phía bên kia bộ đàm truyền tới.

“Ừm, là cậu à.” Lăng Thịnh Duệ liếc mắt nhìn Phuong Kiến Hồng một cái, Phuong Kiến Hồng cũng nhìn anh, ánh mắt càng nghiền ngẫm nghiền cứu hơn.

“Lặng thức anh đang làm gì đó, mở cửa ra được không?”

Lăng Thịnh Duệ chần chờ mãi, vẫn không chịu lên tiếng.

Phương Kiến Hồng đặt điều thuốc về miệng mình, tay phải rảnh rang nhanh nhẹn mở xuống giường quần anh, nhẹ nhàng kéo khóa đi vào.

Lập tức Lăng Thịnh Duệ kêu lên đầy sợ hãi, rồi mới dừng lại, kinh ngạc nhìn Phương Kiến Hồng, mà đối phương thì lại đang mỉm cười nhìn chằm chằm vào anh.

Bàn tay Phương Kiến Hồng đặt ở chỗ yếu ớt của anh, cách một tầng quần lót mỏng manh mà xoa nắn nó.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì à?” Đức Duy Hoàn đứng bên ngoài lo lắng hỏi.

“Không, không có gì đâu, chỉ là tôi đã trúng chân thôi.” Lăng Thịnh Duệ trả lời.

“Có nghiêm trọng không, để tôi vào xem nào.”

“Không, không cần đâu!” Lăng Thịnh Duệ vội vàng từ chối, rồi lập tức ý thức được mình phản ứng hơi quá rồi, không chừng sẽ khiến Đức Duy Hoàn nghe ra manh mối gì đó, nên chợt dạ khụ một tiếng: “À, thật ra... tôi muốn đi ngủ, có chuyện gì mai nói đi.”

Động tác trên tay Phương Kiến Hồng vô cùng linh hoạt, tuy là chỉ xoa thôi, nhưng mà mỗi một lần ông chạm tới thì đều chạm trúng vào chỗ mẫn cảm nhất của anh, thậm chí còn thường xuyên vuốt ve một cái, mang đến cho anh tầng khoái cảm sướng tê người, Lăng Thịnh Duệ bị ông làm cho không nói được gì nữa, anh đang cố nén tiếng rên rỉ của mình lại.

Không bao lâu sau, anh đã cương cứng lên rồi.

“Thật sự không sao chứ?” Âm thanh của Đức Duy Hoàn càng lo lắng hơn.

“Không, không có gì quan trọng đâu....” Lăng Thịnh Duệ đè giọng mình xuống, cố gắng khiến giọng nói của mình nghe bình thường một chút, nhưng âm cuối vẫn không cách nào không chế được mà hơi run rẩy.

“Ừm, nếu đã vậy, thì thôi.” Giọng của Đức Duy Hoàn nghe có chút thất vọng.

“Ừ, vậy đi, tôi phải đi ngủ, cậu ngủ ngon.” Lăng Thịnh Duệ khó khăn trả lời, còn chưa nói xong thì đã bị Phương Kiến Hồng ác ý siết chặt tay dùng sức vuốt ve mạnh hơn, Lăng Thịnh Duệ bị đau, cơ thể run lên một cái, ngay cả giọng nói cũng dâng lên cao.

“Anh lại làm sao thế?” Đức Duy Hoàn dường như nghe ra được có gì đó không đúng lắm.

“Không có gì.” Lăng Thịnh Duệ vừa thẹn vừa giận trừng mắt với Phương Kiến Hồng, mà đối phương lại là một gương mặt tươi cười nham hiểm, Lăng Thịnh Duệ nắm chặt tay có ý dùng giọng nói thật khàn nói với Đức Duy Hoàn: “Cổ họng tôi hình như bị viêm rồi, nhưng không có chuyện gì đâu, nguyên ngày hôm nay tôi làm việc nhiều quá cho nên thấy rất mệt, tôi muốn nghỉ ngơi trước, gặp cậu sau.”

Còn không đợi hẳn trả lời, anh đã nhấn nút tắt bộ đàm đi rồi.

“Cậu trai này có quan hệ gì với anh thế?” Phương Kiến Hồng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không đáp lại.

Phương Kiến Hồng đắm chiêu nhìn anh một hồi, rồi mới trả lời thật chắc nịch: “Cậu ta đã lên giường với anh rồi.”

Lăng Thịnh Duệ không phản hồi lại, ánh mắt có phần né tránh.

Yên lặng chịu đựng....

Phương Kiến Hồng nhướng mi, dường như là có chút ngoài ý muốn: “Anh thật đúng là tên đói khát mà, đồng thời cùng nhiều người như vậy, cái cậu người mẫu kia nói không chừng cũng là quan hệ đó với anh rồi nhỉ, một người còn chưa đủ, vậy mà còn dám chơi hai người cùng một lúc, cũng không biết con trai tôi mê chỗ nào trên con người phóng túng như anh nữa.”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới, trong mắt anh hiện lên sự tức giận, nhưng nhiều nhất vẫn là nhục nhã và chịu đựng.

Phương Kiến Hồng rút ra bàn tay đang đặt trong đùi quần của anh, chà xát niêm dịch dính trên ngón tay mình, mỉm cười trêu chọc: “Anh đúng là mẫn cảm thật, chỉ mới xoa bóp chút xíu thôi mà anh đã cương cứng vậy rồi, còn chảy ra nhiều dịch nữa chứ. Thân thể dâm dăng thế này, cũng khó trách tại sao con tôi và cháu trai lại mê luyến anh đến nỗi không thể quên được.”

Lời nói hạ lưu, nụ cười trong mắt còn mang theo ý chế nhạo anh, bị ông lăng nhục như thế nhưng Lăng Thịnh Duệ chỉ dmas giận chứ không dám nói gì, anh cắn chặt răng mình, cúi thấp đầu sờ sờ kéo khóa quần lên.

“Làm sao, giận rồi?” Phương Kiến Hồng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không nói chuyện.

“Chẳng lẽ anh quên mất vừa rồi tôi mới nói gì sao?” Giọng của Phương Kiến Hồng dần lạnh xuống.

“Không có giận.” Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ trả lời.

“Lúc này mới chịu trả lời...” Bóng đen trên mặt Phương Kiến Hồng lập tức tan đi, lại khôi phục về trạng thái tươi cười như xưa: “Tôi thích nghe.”

Trên mặt Lăng Thịnh Duệ là nỗi nhọc nhằn không thôi, anh không nói chuyện.

Phương Kiến Hồng nhìn anh một cái, hút mạnh một ngụm khói, rồi cũng không thèm nhìn tới ném điều thuốc sang bên cạnh. Điều thuốc cháy được phân nửa trong không trung tạo thành một đường cong hình parabol hoàn hảo không sai lệch đáp xuống thùng rác trong góc phòng.

Sau đó dùng lực nắm cầm anh hôn xuống.

Nụ hôn ập tới quá mức bất ngờ và trực tiếp, nhưng cũng không có khe hở nào cho Lăng Thịnh Duệ phản kháng hay tránh né, Phương Kiến Hồng dùng đầu lưỡi mạnh mẽ cạy khớp hàm anh ra, sau đó đem toàn bộ khói thuốc phả vào miệng anh.

Khói thuốc chạy vào trong khí quản, khiến anh bị ngộp, anh đánh liều mạng gẩy dựa nhưng không thành công.

Sức lực của Phương Kiến Hồng không cùng cấp bậc với anh, đầu ngón tay ông bóp chặt khớp xương khiến nó như muốn vỡ nát ra, một chút cũng không nghĩ đến cảm nhận của anh. Cũng là cường hôn, nhưng Phương Nhược Thần và Trình Trí Viễn làm cùng với Phương Kiến Hồng hiện giờ chỉ có thể nói là dịu dàng hơn nhiều.

Môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, từng khói thỉnh thoảng từ miệng hai người tràn ra bên ngoài.

Trong không trung tràn ngập âm thanh rên rỉ khó chịu của Lăng Thịnh Duệ.

Đợi đến khi Phương Kiến Hồng chịu buông anh ra thì Lăng Thịnh Duệ hầu như sắp ngất đi rồi, anh tựa người lên vách tường ho khan kịch liệt.

Trong phổi truyền đến từng cơn đau quặn, khói thuốc tiến vào tạo thành cơn đau đớn như bị con dao sắt bén cứa lấy.

Phương Kiến Hồng khinh miệt nhìn anh một cái: “Thật vô dụng.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn ông một cái, một bên ho khan một bên cất tiếng chất vấn: “Rốt cuộc ông... Khụ khụ! Muốn làm gì hả?”

Bị chơi đùa hết lần này tới lần khác, khiến cho một người tính tình ôn hòa như Lăng Thịnh Duệ cũng phải bị chọc giận.

Phương Kiến Hồng nói: “Tất nhiên là có việc mới tìm tới rồi.”

Ông trở lại sô pha ngồi xuống, khoanh tay cười như không cười nhìn anh: “Tôi muốn anh đi làm một chuyện.”

“Làm gì?” Trực giác mách bảo anh sắp có chuyện không lành.

Phương Kiến Hồng dừng một chút, lập tức mỉm cười: “Tôi yêu cầu anh ngày mai phải đi tìm con trai tôi.”

Lăng Thịnh Duệ kiên quyết từ chối: “Cái này tôi không làm được.”

“Chắc chắn là anh làm được.”

“.....”

“Ngay buổi sáng ngày mai anh phải đến công ty tìm nó, mỗi ngày nó đều tới công ty rất sớm. Đương nhiên nếu anh đói khát đến không chịu nổi thì bây giờ có thể trực tiếp đến nhà tìm nó, anh phải biết là nó không ngại để anh quấy nhiễu giấc ngủ của nó đâu.” Phương Kiến Hồng nhìn anh, dùng giọng điệu gần như là đùa cợt để nói với anh.

Nhưng mà trong mắt lại không có chút vui đùa nào, anh có thể thấy rõ ẩn trong đó là sự uy hiếp dành cho anh. Lăng Thịnh Duệ biết, nếu anh từ chối, người đàn ông trước mắt này chắc chắn sẽ dùng phương pháp nào đó anh không biết tàn nhẫn tra tấn anh.

Lăng Thịnh Duệ do dự một hồi, chậm chạp không chịu cất lời.

Đến cả kiên nhẫn của Phương Kiến Hồng cũng phải bị hao mòn: “Anh có thể từ chối, tôi không làm anh bị thương đâu.”

Lăng Thịnh Duệ nghi ngờ nhìn ông, vẫn không thể tin được, lấy tính cách của Phương Kiến Hồng mà có thể tha cho anh dễ dàng vậy sao?

“Thật không?” Lăng Thịnh Duệ nhin không được hỏi.

“Tất nhiên, tôi nói chuyện luôn giữ chữ tín.” Phương Kiến Hồng dừng lại, rồi mới hàm súc nói: “Chỉ là, con trai anh đáng yêu như thế, nói không chừng.....”

Con người Lăng Thịnh Duệ co rút lại, sắc mặt trầm xuống: “Ông định làm gì với nó?”

“Đâu có đâu!” Phương Kiến Hồng nói: “Chỉ là thấy con trai anh rất đáng yêu, muốn đem nó về nhà chơi đùa.....” Hai chữ cuối cùng, ông cố ý kéo ra thật dài, hàm ý trong đó khỏi cần nghĩ cũng hiểu rồi.

Lăng Thịnh Duệ lạnh lùng nhìn ông, ánh mắt vô cùng sắc bén: “Nó chỉ là một đứa trẻ, ông không được chạm vào nó.”

Phương Kiến Hồng mỉm cười: “Vậy phải xem anh rồi.” Rồi bổ sung thêm: “Nhưng phải nói là con trai anh, quả thật đáng yêu xinh xắn nha, so với người cha vừa già lại vô dụng như anh thì thú vị hơn nhiều, chỉ là tính cách có hơi hoang dại, nếu như chịu khó điều giáo một tí thì có thể thả mồi người khác rồi.....”

(Kaze: thúc đẹp hơn chớ.....3)

Lăng Thịnh Duệ giận đến cả người run lên: “Ông câm miệng ngay!”

Anh không thể chịu được việc người khác lăng mạ con trai mình yêu thương nhất, cho dù là nói miệng cũng không được phép!

Phương Kiến Hồng nghiêng ngả mà cười, cũng không để ý đến lời nói của anh: “Sao nào, suy nghĩ lại rồi chứ?”

“Tôi đồng ý..” Lăng Thịnh Duệ cắn răng mở miệng.

“Ok.” Nhận được đáp án thuyết phục, Phương Kiến Hồng đứng dậy: “Vậy được rồi, tôi về nhà đây.”

Ngay lúc đi đến bên cạnh Lăng Thịnh Duệ thì ông ghé sát vào tai anh nhẹ giọng nói: “Đúng rồi....., ngày mai tới anh không được cho tiểu Thần biết là tôi yêu cầu anh, trước khi nó tan tâm anh tuyệt đối không được bước ra khỏi phòng làm việc của nó. Còn nữa, không được từ chối bất cứ yêu cầu nào của nó cả, tất nhiên, ngoại trừ việc nó cho anh ra ngoài. Đừng có quên, tôi rất thích đứa con trai xinh đẹp của anh đó.....”

Sắc mặt Lăng Thịnh Duệ vô cùng khó coi: “Tôi hiểu rồi.”

“Ừm, hiểu là tốt.....” Phương Kiến Hồng nhẹ nhàng liếm vành tai anh một cái, rồi mới hài lòng rời khỏi, chỉ để lại một mình Lăng Thịnh Duệ bưng tai sắc mặt trắng bệch đứng nguyên tại chỗ.

Phương Kiến Hồng vừa đi ra khỏi phòng, Lăng Thịnh Duệ ngay lập tức khóa trái cửa phòng lại, sau đó khập khiễng chạy vào phòng tắm đánh răng.

Rất phản cảm.....

Chỉ cần nghĩ đến những việc làm vừa rồi của người đàn ông biến thái kia làm thì anh đã cảm thấy buồn nôn rồi.

Trong miệng dường như vẫn còn sót lại một chút dư vị của khói thuốc, Lăng Thịnh Duệ trát hơn phân nửa chai kem, chà đến nỗi răng chảy máu mới cảm thấy tốt hơn được một chút.

Anh định nghỉ ngơi một chút sau khi tắm rửa xong.

Lăng Thịnh Duệ bật vòi hoa sen đến nấc lớn nhất, dòng nước ấm áp chảy xuống người anh như gột rửa đi những thứ dơ bẩn trên đó, nhưng tâm trạng của anh lại không thoải mái như thế, Phương Kiến Hồng bắt anh đi tìm Phương Nhược Thần, nhưng mà khó khăn lắm anh mới làm sạch được quan hệ với cậu, nếu lại đi tìm cậu, không biết sẽ lại kéo theo sự tình gì nữa đây.

Thật đau đầu.....

Sau khi tắm rửa xong, Lăng Thịnh Duệ trực tiếp leo lên giường đi ngủ.

Mấy ngày nay tâm tình anh không được ổn định, chất lượng giấc ngủ cũng kém đi thấy rõ, hơn nữa còn bị Phương Kiến Hồng uy hiếp khiến anh càng hoảng loạn hơn, tuy rằng đang mệt chết đi được, nhưng anh lại chỉ trở mình qua lại trên giường chứ không thể nào chìm vào giấc ngủ được.

Anh vẫn đang suy nghĩ không biết khi gặp lại Phương Nhược Thần thì nên dùng vẻ mặt nào đối mặt với cậu đây, mà đôi phương khi thấy anh sẽ có phản ứng gì?

Nhớ lại vẻ mặt lạnh lùng của Phương Nhược Thần khi anh nhìn thấy cậu trong toilet, Lăng Thịnh Duệ cảm thấy ngày mai có vẻ khó sống rồi đây.

Chỉ hy vọng đến lúc đó Phương Nhược Thần sẽ không trực tiếp trở mặt bảo anh cút là ổn rồi.....

Lăng Thịnh Duệ thờ dãi suy nghĩ.

Hầu như là cả một đêm không ngủ, Lăng Thịnh Duệ bật dậy từ rất sớm, anh cũng không thông báo cho nhóm người Chu Tường biết, chỉ để lại một tờ

giấy trong phòng rồi trực tiếp đến công ty của Phương Nhượng Thần.

Lúc đi thi Lăng Thịnh Duệ không hề do dự chút nào, nhưng khi anh đến được trước cửa công ty của cậu thì lại cảm thấy do dự, chần chạp không dám bước vào.

Có một chiếc xe chạy vào bãi đỗ, cửa xe mở ra, Phương Nhượng Thần từ trên xe bước xuống.

Lăng Thịnh Duệ đứng tại chỗ chăm chú nhìn cậu.

Tác giả: ông Phương mạnh quá nha ~ đáng tiếc tuổi tác lớn rồi, chỉ có thể chấp nhận số phận làm một người qua đường thôi, “khóc”...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 37: Chương 37

Phương Nhượng Thần dò xét xung quanh một vòng, đến khi nhìn thấy anh thì hơi dừng lại một chút, rồi giống như là không nhìn thấy gì mặt không biểu cảm thu ánh nhìn lại đi vào công ty, lúc nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ cậu đã hoàn toàn xem anh như một người xa lạ.

Thái độ lạnh lùng đó của cậu khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy có một chút mất mát, dù sao thì bọn họ cũng đã từng quá quen thuộc nhau rồi mà.

Lăng Thịnh Duệ mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được câu nào, anh cứ nhìn bóng dáng dần xa khuất của cậu, tấm lưng kia trông có vẻ vô cùng cô độc....

Lăng Thịnh Duệ đứng trước cửa công ty đợi hơn nửa tiếng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi vào trong.

“Xin hỏi có chuyện gì không ạ?” Người bảo vệ đứng lúc cản anh lại, sắc mặt không mấy thiện cảm hỏi anh, nhất định người ta đã xem hành động thấp thòm đứng ngoài công ty này giờ của anh và đồng thời xem anh như nhân vật khả nghi rồi.

Lăng Thịnh Duệ lễ phép mỉm cười với bảo vệ: “Tôi muốn tìm giám đốc của công ty.”

“Anh có hẹn trước chưa?” Câu hỏi theo khuôn khổ.

“À, không có.....”

“Vậy thì ngại quá, anh không thể vào được.” Bảo vệ lạnh lùng nói.

“Nhưng mà.....” Lăng Thịnh Duệ khó khăn nói: “Tôi thật sự có chuyện rất quan trọng cần tìm cậu ấy, các người có thể giúp tôi thông báo với cậu ấy được không?”

“Chuyện này chúng tôi không làm được.” Bảo vệ chắc như đinh đóng cột từ chối yêu cầu.

“Vậy, có thể.....”

“Thành thật xin lỗi, nếu anh đã không có hẹn trước với giám đốc Phương thì không thể gặp được, hơn nữa anh cứ đứng ngoài này, lên la lên lút, chúng tôi thật sự rất nghi ngờ thân phận của anh, nếu anh còn cố chấp không chịu đi, thì đừng trách tôi không khách khí.” Bảo vệ sắc mặt không đổi nói với anh, giọng điệu có thể nói là nhẹ nhàng khuyên bảo, nhưng hàm ý trong đó lại cứng rắn vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ không nói nữa, anh tin chắc rằng nếu mình lại mở cửa lần nữa, chắc chắn vị bảo vệ này sẽ không chút khách khí động tay động chân với anh đâu.

Thật sự là không còn cách nào khác, Lăng Thịnh Duệ không thể làm gì hơn ngoài việc rời khỏi.

Đúng lúc này, bộ đàm bên hông bảo vệ vang lên.

Lăng Thịnh Duệ ừ ừ, cũng không hề chú ý tới đoạn thoại của người bảo vệ, cho đến khi anh sắp đi xa rồi thì giọng nói của bảo vệ lại vang lên sau lưng anh: “Vị này, xin chờ một chút!”

Lăng Thịnh Duệ không xác định được bảo vệ có phải đang gọi mình hay không, anh quay đầu lại, nhìn người kia.

Bảo vệ ngoắc ngoắc tay, Lăng Thịnh Duệ đi qua đó, thái độ của bảo vệ so với mấy phút trước khác xa một trăm tám mươi độ, lễ phép cười nói với anh: “Anh có thể đi vào.”

Mặc dù Lăng Thịnh Duệ có nghi ngờ, nhưng không hỏi mà chỉ yên lặng đi vào công ty.

“Phòng làm việc của giám đốc Phương là căn phòng cuối cùng của lầu cao nhất.” Bảo vệ bổ sung thêm.

“Cảm ơn.” Lăng Thịnh Duệ gật đầu với bảo vệ một cái.

Vừa hay lúc này đang là giờ đi làm, cho nên người trong công ty tương đối nhiều, nhất là bên trong thang máy, đông đúc vô cùng. Lăng Thịnh Duệ bước vào thang máy đã tìm đến góc dễ đứng, dáng vóc anh cao gầy, khí chất bên ngoài thành thực trầm ổn, đứng trong đám người cực kỳ hấp dẫn ánh nhìn, mặc dù không nói gì, một thân anh mặc đồ thường, thế nhưng lại hấp dẫn nhiều người khác, nhất là mấy nữ nhân viên, có mấy người gan góc thậm chí đã bắt đầu đứng phía sau râm rì thấp giọng bàn luận, suy đoán về thân phận của anh rồi.

Lăng Thịnh Duệ một chút cũng không để ý tới, anh vẫn một mực cúi thấp đầu xuống, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười lo âu.

Có thể là bởi vì sắp tới phòng làm việc của giám đốc rồi, nên toàn bộ những lời rù rì đều yên ắng lại, công nhân trở nên nghiêm túc và chuyên nghiệp hơn lúc này rất nhiều.

Không khí có chút nặng nề.

Xuyên qua tầng tầng lối đi nho nhỏ, Lăng Thịnh Duệ đến trước căn phòng làm việc tuốt trong cùng, trên cửa có treo một tấm bảng có viết bảy con chữ ngay ngắn to rõ: Phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tìm Lăng Thịnh Duệ đập nhanh một cách bất ngờ, anh lấy dũng khí thật lâu rồi mới dám gõ cửa phòng.

Không có phản ứng.

Đợi một hồi, Lăng Thịnh Duệ lại tiếp tục gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói lạnh lùng của Phương Nhượng Thần từ sau cánh cửa vang lên.

Lăng Thịnh Duệ mở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phương Nhượng Thần đang ngồi trước bàn làm việc, cúi thấp đầu, chăm chú xem một phần tài liệu trên tay.

Lăng Thịnh Duệ bước vào phòng, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Có chuyện gì?” Phương Nhượng Thần hỏi, từ đầu đến cuối vẫn không ngẩng đầu lên.

“À, cái đó.....” Lăng Thịnh Duệ chần chờ mở miệng nói.

Nghe được giọng nói của anh, cơ thể Phương Nhượng Thần khiến người ta cảm giác cậu đang cứng lại, lập tức ngẩng đầu lên, đến khi nhìn được người đàn ông đang đứng trước mặt mình là Lăng Thịnh Duệ thì vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao anh vào đây được?” Cậu đứng bật dậy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lăng Thịnh Duệ bị thái độ kịch liệt của cậu dọa cho nhảy dựng lên, anh vội vàng giải thích: “Bảo vệ ngoài cửa cho phép tôi vào.”

“Sao lại dám cho anh vào chứ?” Phương Nhượng Thần thở hỗn hển hỏi.

“Cái này.... Tôi cũng không biết, ban đầu bảo vệ có cản tôi lại không cho vào, nhưng sau đó đột nhiên lại đổi ý....” Lăng Thịnh Duệ cũng cảm thấy buồn bực, thế quái nào mà bây giờ Phương Nhượng Thần lại ghét anh giữ vậy, biểu hiện của cậu chẳng khác nào đang nhìn thấy con gián cả, bộ anh khiến người khác ghê tởm đến vậy sao?

Dường như là thấy mình phản ứng hơi quá, Phương Nhượng Thần bình tĩnh lại, chỉ ra ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Tôi không biết tại sao anh lại vào được đây, nhưng bây giờ tôi yêu cầu anh ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới.”

Lăng Thịnh Duệ vội vàng lên tiếng: “Đừng, đừng gọi bảo vệ.”

Phương Nhượng Thần nhíu mày: “Rốt cuộc anh muốn gì đây?”

Lăng Thịnh Duệ định nói rõ nguyên nhân của mình, nhưng lại đột nhiên nhớ tới lời cảnh cáo của Phương Kiến Hồng, nhất thời anh không tìm ra được lý do gì khác, nên đành thuận miệng nói: “Tôi tới để nhìn cậu.”

Lý do gượng ép quá....

Phương Nhượng Thần ngồi xuống lại, mặt không biểu tình nhìn anh: “Bây giờ anh cũng nhìn được rồi, đi đi.”

Lăng Thịnh Duệ cắn cắn môi dưới: “Xin lỗi, tạm thời tôi không thể đi được.”

Phuong Nhực Thần cười lạnh: “Ý anh là muốn tôi tự mình ra tay?”

“Không, tôi không có ý đó, coi như tôi xin cậu, để tôi ở đây một ngày thôi cũng được, đừng đuổi tôi đi.” Lăng Thịnh Duệ gần như là cầu xin cậu, cái người tên Phuong Kiến Hồng kia có thể làm bất cứ chuyện gì, vì sự an toàn của Lăng Hạo, Lăng Thịnh Duệ quyết định cho dù Phuong Nhực Thần có kêu người tới lôi anh ra ngoài anh nhất định cũng không đi.

Yêu cầu này của anh quá mức kỳ lạ, Phuong Nhực Thần khó hiểu hỏi: “Tại sao?”

“Tôi không nói được.” Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu.

Phuong Nhực Thần nhìn xoáy vào anh một cái, rồi mới cầm lấy điện thoại trên bàn nhanh chóng nhấn nút.

“Alo, là bảo vệ đứng không, trong phòng tôi có người điên...”

Cậu còn chưa nói xong, Lăng Thịnh Duệ đã đột nhiên cướp lấy ống nghe của cậu, không nói một lời nhanh chóng gác máy.

Biểu tình của Phuong Nhực Thần càng lạnh băng hơn: “Anh làm gì đó?”

“Rất xin lỗi cậu, chỉ mong cậu đáp ứng yêu cầu này của tôi thôi.” Lăng Thịnh Duệ cắn môi dưới nói.

Phuong Nhực Thần yên lặng nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ lại không dám đối mặt trực tiếp với cậu, anh cúi thấp đầu hơn nữa.

“Được, tôi đồng ý.” Phuong Nhực Thần nói.

Lăng Thịnh Duệ không ngờ tới cậu lại nhanh chóng đồng ý nhanh như vậy, nhất thời không phản ứng lại kịp, anh kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Phuong Nhực Thần cười như không cười nhìn anh.

Mặt Lăng Thịnh Duệ nóng lên, vội vàng cúi đầu xuống: “Cảm ơn.”

“Vậy anh định dùng gì để trao đổi đây?” Phuong Nhực Thần không quan tâm tới lời cảm ơn của anh, lạnh nhạt hỏi.

“Gi cơ?” Lăng Thịnh Duệ không hiểu lắm hàm ý trong câu của cậu.

Phuong Nhực Thần nở nụ cười chế nhạo nói: “Chắc anh sẽ không ngu xuẩn tới nỗi nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý vô điều kiện với yêu cầu ngớ ngẩn này của anh đó chứ?”

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy thật hoang mang, rồi chợt nhận ra người trước mặt này thật xa lạ quá.

Đây vẫn là Phuong Nhực Thần cố chấp và kiêu ngạo đó sao?

Đây rõ ràng là một thương nhân xa lạ toàn thân đầy sự giả dối và mưu mô mà.

Lăng Thịnh Duệ thất bại hỏi: “Cậu muốn gì?”

Khóe môi Phuong Nhực Thần câu lên, hỏi lại: “Anh có thể cho tôi cái gì?”

Lăng Thịnh Duệ trung thực trả lời: “Tôi không biết.”

“Anh biết.” Phuong Nhực Thần cười nói, cậu vòng qua bàn làm việc, đi đến trước mặt anh.

Toàn thân cậu là bộ đồ Tây đậm màu, dáng người vẫn cao gầy như cũ, nhưng cả người lại toát ra cảm giác rất vô tình, giống như đã hoàn toàn không còn độ ấm nào nữa.

Phuong Nhực Thần từng bước từng bước tới gần, Lăng Thịnh Duệ bị ép phải lùi về phía sau.

Sau lưng tiếp xúc với mặt tường lạnh băng, Lăng Thịnh Duệ chăm chăm nhìn Phuong Nhực Thần gần như cũ tiến gần lại đây, trong mắt hiện lên một chút hoảng sợ.

“Cậu muốn làm gì?” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng hỏi, thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh run rẩy của bản thân mình.

“Chẳng lẽ anh lại không biết?” Phuong Nhực Thần chậm chọc cười lạnh.

Lăng Thịnh Duệ không phản kháng, lúc này nếu nói ra những từ như “Không nên” hay đại loại như thế thì thật quá giả tạo, nhưng Lăng Thịnh Duệ vẫn nhịn không được lên tiếng nói: “Xin cậu không nên như vậy...”

Phuong Nhựt Thần nắm lấy cằm anh, nâng nó lên, cưỡng ép anh phải nhìn thẳng vào mình: “Không nên thế nào? Anh nói rõ ra một chút đi.”

Từ trong đôi mắt cậu anh nhìn thấy được sự châm chọc, nó khiến anh đau đớn vô cùng.

Ánh mắt lạnh lùng thật....

Nhếch miệng, Lăng Thịnh Duệ không nói một lời.

“Anh bị cảm bị điếc à?” Phuong Nhựt Thần nhú mày, sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, sự châm chọc trong mắt tăng thêm vài phần: “Đúng là một chút anh cũng không hề thay đổi mà, vào lúc quan trọng thì lại giả vờ đáng thương.” Cậu hừ lạnh một tiếng: “Cũng chỉ có loại người bỏ đi như anh mới có thể làm ra bộ dạng này để tranh thủ sự đồng tình của người khác thôi, thật không hiểu tại sao lúc đó tôi lại bị anh lừa nhĩ.”

Lăng Thịnh Duệ yên lặng nghe vào hết những lời châm chọc khiêu khích của cậu, vẫn không nói lời nào.

Yên lặng nâng mặt anh lên, qua một hồi Phuong Nhựt Thần mới tiếp tục lên tiếng: “Khuôn mặt này có gì đặc biệt nhĩ, lớn lên cũng không đẹp bao nhiêu, hoàn toàn bình thường, một chút đặc sắc cũng không có, cứ luôn luôn bày ra vẻ mặt cau có như khổ qua đắng, ban đầu không hiểu tại sao tôi lại nghĩ nó đẹp được chứ?”

“Tuổi thì lớn, lại còn vô tích sự, phải dựa vào đàn ông khác để nuôi sống bản thân mình, anh sống trên thế giới này có ý nghĩa gì nhĩ? Anh trời sinh là đồ dễ tiện chỉ đáng để đàn ông làm thôi.”

(Kaze: đừng mà anh Thần... T^T, đau lắm đúng không???)

Theo dõi gương mặt anh cả ngày, Phuong Nhựt Thần cuối cùng cho ra kết luận: “Anh biết không, hiện giờ chỉ nhìn bộ dạng này của anh thôi thật CMN tôi đã thấy buồn nôn rồi.”

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, bình tĩnh nghe những lời nói lăng nhục càng lúc càng ác độc của Phuong Nhựt Thần, trên mặt không hề có chút biến đổi nào, mặc cho đối phương châm biếm anh không đáng một đồng nào.

Lúc Trình Trí Viễn ép buộc anh ở bên cạnh hắn thì tôn nghiêm của anh đã hoàn toàn bị đập thành hàng ngàn mảnh nhỏ rồi, cả cơ thể đầu đã bị đàn ông đùa giỡn hết cả, anh còn quan tâm... tới mấy vấn đề này chi nữa? hiện giờ với anh, ngoại trừ đứa con trai ruột ra thì không quan tâm tới cái gì khác nữa.

Phuong Nhựt Thần về mặt đầy chán ghét buông anh ra, lui về phía sau.

Lăng Thịnh Duệ đi tới ghế sofa bên cạnh, cúi đầu yên lặng định ngồi xuống.

Phuong Nhựt Thần lạnh lùng nói: “Đừng làm dơ sofa của tôi.”

Lăng Thịnh Duệ lại đứng dậy.

“Cách tôi xa một chút, đừng làm bẩn không khí xung quanh tôi.”

Lăng Thịnh Duệ yên lặng cất bước đến góc trong cùng của căn phòng rồi ngồi xuống.

Sắc mặt Phuong Nhựt Thần không hề thay đổi, cậu không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn anh một cái, rồi một lần nữa ngồi trở lại bàn làm việc, tiếp tục đọc phân nửa văn kiện còn lại của mình.

Chỉ là, cậu lúc này lại có chút phiền não.

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, không ngừng nghe tiếng lật văn kiện trong tay cậu, thật ồn ào.

Qua một lúc lâu, Phuong Nhựt Thần đập thật mạnh mớ giấy tờ lên mặt bàn làm việc, lập tức cầm lấy điện thoại.

“Alo, Lê Tát, bây giờ cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Đúng, ngay bây giờ.”

“Đẩy qua cho người khác đi! Kế hoạch gì đó để sau làm cũng được, hạn cho cô ba phút nữa lập tức tới phòng tôi ngay, nếu không thì chuẩn bị cuốn gói đi đi!” Phuong Nhựt Thần nói chuyện rất thô bạo, đến cuối cùng còn rống lên nữa, mạnh mẽ đập ống nghe lên bàn làm việc.

Lăng Thịnh Duệ bị âm thanh làm cho run rẩy cả người, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng thấy qua một Phuong Nhựt Thần như vậy, nhưng anh cũng biết Phuong Nhựt Thần trở thành như vậy cũng là do anh, cho nên ngay cả thờ ơ anh cũng không dám, rất sợ đối phương đột nhiên trở mặt, rồi trực tiếp tổng cổ anh ra ngoài mất.

Phuong Nhựt Thần nôn nóng ngồi ở bàn làm việc, ngón tay không nhanh không chậm gõ gõ lên mặt bàn.

Cả căn phòng nhất thời tràn ngập trong bầu không khí áp lực vô cùng, mà nó chủ yếu là tập trung lên người Lăng Thịnh Duệ.

Mấy phút đồng hồ qua đi, cửa phòng mở ra, một cô gái xinh đẹp có vóc người nóng bỏng vội vàng mà thong thả bước vào.

“Động tác của cô chậm quá.” Phương Nhục Thần bắt tay vào chuẩn bị ký tên, cười như không cười nhìn cô.

“Giám đốc Phương. ....” Cô gái thờ phỉ phò, chạy tới trước bàn làm việc, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà tạo ra âm thanh hỗn độn trong phòng làm việc vốn vô cùng yên tĩnh, có chút chói tai.

“Chẳng lẽ cô không nghe tôi vừa mới nói gì sao?” Phương Nhục Thần không vì cô sắp giải thích mà nhẹ giọng xuống: “Tôi vừa nói cho cô trong vòng ba phút phải tới đây, thế mà cô tận hơn năm phút mới tới nơi.”

Trên mặt cô nàng hiện ra sự hoảng sợ, run giọng giải thích: “Thành thật xin lỗi, nhưng vừa rồi là tôi đã dùng tốc độ nhanh nhất mới tới được đây.”

“Trịnh Lily, tôi thấy cô hình như không luyện tiếc chỗ này cho lắm thì phải.” Phương Nhục Thần cười nhạt nói.

Cậu từng bước ép sát tới, thậm chí còn kêu thẳng đích danh của cô ra luôn, mà không phải là tên tiếng Anh của cô, chuyện này cho thấy cậu đang tức giận tới cực điểm.

Trong mắt cô gái tên Trịnh Lily có loại kinh khủng không thể diễn tả được, cô dùng sức lắc đầu: “Không có ạ, tôi thật sự không có! Tôi tuyệt đối không hề có ý nghĩ đó đâu.”

Khóe mắt cô rung rung, âm thanh càng lúc càng nức nở, mà Phương Nhục Thần lại không hề có một chút ý định thương hoa tiếc ngọc nào.

“Vậy hẳn là, cô vẫn muốn tiếp tục làm công việc ở đây?” Cậu lạnh lùng hỏi.

“Vâng đúng ạ, giám đốc Phương.” Trịnh Lily vội gật đầu.

“Ha, tốt, nếu đã vậy, cô tiếp tục làm chuyện mà chiều hôm qua còn đang dang dở đi.” Khóe môi Phương Nhục Thần câu lên, lộ ra nụ cười châm chọc.

“Hả?” Ban đầu cô không nghe hiểu được hàm ý trong câu của cậu, nhưng sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì đó thì sắc mặt trong thoáng chốc đã đỏ bừng.

Ánh mắt Phương Nhục Thần càng lạnh hơn nữa: “Cô không muốn?”

Trịnh Lily cắn môi dưới không nói chuyện.

“Cô ba lần bốn lượt câu dẫn tôi không phải là muốn kéo tôi lên giường sao, hôm nay tôi sẽ thỏa mãn cô.” Phương Nhục Thần gác cây bút vào ống đựng bút trên bàn.

Cậu nói rất thẳng thừng, Trịnh Lily nhẹ nhàng cắn môi, rồi sắc mặt càng lúc càng ửng hồng, lộ ra một tia nhục nhã khó coi, cúi thấp đầu sợ hãi không dám nhìn sự hờ hững ẩn chứa trong đôi mắt Phương Nhục Thần.

“Ngay tại phòng làm việc sao?” Trịnh Lily nhỏ giọng hỏi.

“Không đây thì đâu nữa, hay cô muốn tôi đặt trước một phòng trong khách sạn năm sao?” Phương Nhục Thần cười như không cười châm biếm nói.

Trịnh Lily do dự một chút, rồi crun tay bắt đầu cởi cúc áo.

Phương Nhục Thần lùi lại dựa lưng vào thành ghế ngồi, mỉm cười nhìn cô cởi đồ ra.

Không khí có chút nhuốm mùi tình dục, khiến Lăng Thịnh Duệ mơ hồ đoán được chuyện sắp xảy ra kế tiếp, anh yên lặng đứng dậy đi tới nhà vệ sinh cách đó không xa, anh không hề nghĩ tới Phương Nhục Thần lại phóng túng đến nỗi sẽ làm loại chuyện này ngay trước mặt người khác như thế.

Người thanh niên này thật sự là Phương Nhục Thần sao?

Anh càng nghĩ thì chỉ cảm thấy người này là một cậu thanh niên nhà giàu kêu ngoa mà xa lạ thôi. ...

“Đứng lại, anh muốn đi đâu?”

Giọng nói lạnh băng của Phương Nhục Thần từ phía sau truyền tới, khiến cho Trịnh Lily cũng phải sợ hãi la lên.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 38: Chương 38

Lăng Thịnh Duệ dừng bước, nhưng không hề quay đầu lại, anh nhàn nhạt nói với Phương Nhược Thần phía sau lưng mình: “Tôi vào nhà vệ sinh tránh mặt, như vậy sẽ không làm phiền tới hai người.”

“Ai nói với anh là có thể tự do đi lại trong phòng làm việc của tôi?” Phương Nhược Thần lạnh giọng nói.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

“Quay lại cho tôi, ngồi ngay chỗ vừa rồi anh ngồi, nếu không thì lập tức rút ra ngoài.”

Lăng Thịnh Duệ bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà tôi không muốn.....”

“Câm miệng.”

Lăng Thịnh Duệ đành phải im lặng, lặng lẽ trở về chỗ của mình.

Phương Nhược Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái, xong lại lập tức đánh mắt về phía Trịnh Lily.

Sắc mặt cô lúc này trông khó coi vô cùng.

Vừa lúc tiến vào phòng thì toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt hết lên người Phương Nhược Thần rồi, nên không hề chú ý tới chuyện trong phòng còn có sự hiện diện của một người nữa, lúc nhìn theo đường nhìn của Phương Nhược Thần, cô bị dọa cho sợ hãi. Cô vừa cời ra áo khoác của mình, nửa người trên chỉ còn duy nhất đồ lót, làm lộ ra hơn phân nửa cơ thể trắng nõn, có thể nói là xuân sắc vô biên.

(Kaze: mắc ói quá!!!)

Nhưng lại nghe được đoạn hội thoại của Phương Nhược Thần và hành động của mình có thể bị người đàn ông xa lạ kia nhìn thấy, lập tức trên mặt Trịnh Lily là biểu tình kinh khủng và bối rối, cô luống cuống tay chân cầm áo mặc trở vào.

Phương Nhược Thần nhìn cô: “Ai bảo cô mặc lại?”

Trịnh Lily cắn mạnh môi dưới, ánh mắt có chút hờn giận, tựa như đang trách tội cậu vậy.

“Tiếp tục cời.” Phương Nhược Thần ra lệnh.

Trịnh Lily trừng lớn hai mắt mình, gần như là không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, người này, thế mà lại để cô phải ** trước mặt người đàn ông khác!

Động tác cô chậm rì rì, khiến cho Phương Nhược Thần mất kiên nhẫn, cậu đập mạnh xuống bàn: “Cởi cho tôi!”

Trịnh Lily càng sợ sệt hơn, hai chân mềm nhũn, rồi trực tiếp ngã xuống mặt đất.

“Bây giờ thì bắt đầu vờ thanh khiết à? Hôm qua không mời cô cũng tự mò tới, ở chỗ này không phải cời rất tự nhiên sao, bây giờ tôi chính miệng bảo cô cời cô lại không chịu làm à?” Phương Nhược Thần châm chọc cười lạnh.

Tại cô bắt đầu hồng lên, chỉ là một chút biểu hiện này lại không gọi được một chút lòng thương xót nào từ Phương Nhược Thần cả, trong đôi mắt cậu nhìn cô ngoại trừ ghét bỏ thì chỉ còn khinh thường thôi, chuyện này khiến cho lòng tự cao của cô không thể nào chấp nhận được. Nhan sắc cô không tồi, lại có dáng người mê hoặc, mục tiêu duy nhất của cô chính là mấy tay nhà giàu, sau đó một bước gia nhập vào giới thượng lưu.

Cô vào công ty này không bao lâu, nhưng khi mới bước vào đã lập tức nhắm trúng Phương Nhược Thần, cô muốn thu tóm “Con rùa vàng” này, cho nên mới tìm đủ mọi cách câu dẫn cậu, nhưng mà Phương Nhược Thần lại không hề cắn câu. Cô vô cùng tin tưởng vào mị lực của bản thân mình, nhưng dần dần lại bắt đầu hồi hộp hơn, ngay buổi chiều ngày hôm qua cô thẳng thắn trực tiếp chạy ào vào phòng làm việc của cậu, dùng phương pháp nhanh gọn nhất khơi lên dục vọng của Phương Nhược Thần, chỉ là cuối cùng vẫn thất bại.

Người thanh niên này, hình như là không thấy có hứng thú gì....

Vừa rồi cậu kêu cô vào phòng làm việc, rồi nói ra câu đó, khiến cho trong lòng cô có thể dùng chữ mừng như điên để diễn tả, cô còn tưởng rằng cuối cùng thì mình cũng được cậu chú ý rồi, nhưng lại không ngờ tới kết quả cuối cùng lại thành ra thế này.

“Nếu đã thế, cô có thể về.”

Trong lúc do dự, thì giọng nói lãnh đạm của Phương Nhược Thần truyền tới, kéo cô từ trong mộng trở về.

“Không, tôi cời.....” Trịnh Lily gian nan đưa ra quyết định. Nhất định phải ở lại công ty này, khó khăn lắm cô mới leo lên được vị trí của ngày hôm nay, nếu như chỉ vì chuyện này mà bị đuổi đi, thì chẳng phải tất cả công sức đều đổ sông đổ bể hết sao.

Trịnh Lily suy nghĩ một hồi, cũng không quan tâm đến việc có người ngoài ở đây nữa, dù gì thì cũng chả như nhau, nên cô bắt đầu tiếp tục cời.

Cơ thể cô cực kỳ nóng bỏng, được cho là bảo vật ưu tú, cơ thể này nhất định có thể khiến cho tất cả bọn đàn ông đều phải điên cuồng, nhưng Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy nhìn không được nữa rồi, anh chỉ cảm thấy bị ai thôi, chỉ vì một phần công tác mà bán đứng thân thể mình, như thế có phải là chính cô ta tự đập đổ danh dự mình không.

Nhưng rất nhanh anh lại nhớ tới, tình huống hiện tại của anh cũng không tốt hơn cô là bao.

Hơn nữa anh còn là một người đàn ông. ....

Lăng Thịnh Duệ cảm thấy thật đau xót, anh vui đâu càng thấp hơn.

Phuong Nhượng Thần mắt không chuyển đi nhìn chăm chăm Trịnh Lily cời đồ đến trần trụi, biểu cảm trên mặt không chút biến đổi nào, ánh mắt lạnh lùng, trông chẳng khác nào chỉ đang nhìn một bức tượng điêu khắc mà thôi.

Sự thờ ơ đó của cậu khiến cô có chút không cam tâm, cô vòng qua bàn làm việc, ngồi khóa trên đùi cậu, hai tay ôm chặt lấy cổ cậu, động tác càng lúc càng to gan.

Sắc mặt Phuong Nhượng Thần khẽ biến đổi, không hề có dấu hiệu bài xích nào.

Khóe môi Trịnh Lily hơi cong lên, lộ ra một nụ cười mỉm mang ý nghĩa thắng lợi: cho dù có lạnh lùng ra sao đi nữa, thì Phuong Nhượng Thần vẫn là đàn ông, đứng trước tình huống này, chẳng lẽ lại không có phản ứng được sao?

Cô vươn tay xoa lấy gương mặt Phuong Nhượng Thần, cảm thấy si mê, trong mắt bắt đầu dấy lên một ngọn lửa nóng bùng.

Một gương mặt hoàn mỹ. ....

Trịnh Lily ban đầu còn cho rằng cậu đã bị cô khơi mào dục vọng rồi, nhưng rất nhanh lại phát hiện ra, cô đã sai rồi, tuy rằng cả cơ thể cô đều đang dán chặt trên người cậu, nhưng cậu vẫn không hề liếc mắt nhìn cô, mà ánh mắt cậu từ đầu tới cuối vẫn không hề dời đi mà nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang cuộn thành một khối ở góc tường đằng kia.

Trịnh Lily kinh ngạc, người đó với Phuong Nhượng Thần có quan hệ gì chứ?

Chẳng lẽ. ....

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một loạt ý tưởng đáng sợ, khiến cho sắc mặt cô lập tức trở nên vô cùng khó coi, sau đó thì chuyển thành phẫn nộ. Nếu Phuong Nhượng Thần chứng mất vì cô thiếu hoàn mỹ thì cô có thể chấp nhận được, nhưng cô tuyệt đối không chịu được chuyện mình bị đáng bại dưới tay một người đàn ông, mà thậm chí đó còn là một người lão già bình thường nữa.

Bồi hồi nhìn ngắm Phuong Nhượng Thần một hồi, Trịnh Lily nheo mắt lại, trong mắt hiện ra một tia ác độc khác xa đáng về hiền hòa ngày thường của cô, sau đó cô nhìn chăm chăm vào cậu, ánh mắt càng mê hoặc hơn, cô cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, rồi chậm rãi dời xuống bên dưới.

Cô không tin, mình đẹp như thế mà lại thua bởi một ông già.

Động tác của Trịnh Lily lôi kéo được lực chú ý của Phuong Nhượng Thần, cơ thể cậu cứng lại một chút, rồi vươn tay ra, mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng cô, kéo cô vào người mình.

Hành động của cậu có chút thô bạo, nhưng Trịnh Lily lại rất hợp thời thở gấp một hơi.

Lăng Thịnh Duệ lui trong góc phòng, cơ thể run nhẹ một cái, cúi đầu xuống thấp nữa.

Tiếng thở dốc của Trịnh Lily càng lúc càng rõ ràng hơn, thường thường còn phát ra vài tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Lăng Thịnh Duệ chỉ cảm thấy âm thanh này thật khó nghe, nhưng lại không dám ngắt đầu lên, anh sợ Phuong Nhượng Thần trách tội anh rình trộm mà đuổi anh ra ngoài.

Không biết Phuong Nhượng Thần đã làm gì, mà khiến cho Trịnh Lily đột nhiên ré lên, sau đó phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, thanh âm này cứ quanh quẩn mãi trong căn phòng yên tĩnh, rất đột ngột khiến cho nó chói tai vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ cố sức lắc đầu, che tai mình lại.

Anh không thể nghe nổi nữa rồi.

Vì kìm đồng tiền mà một cô gái bán thân mình cho một thiếu gia bản tính hắc ám, đúng là bọn họ cho người khác thấy được bề ngoài xuất chúng của mình, nhưng bên ngoài lại làm ra những chuyện vô cùng dơ bẩn. ....

Giao dịch trắng trợn.

Thật khó chịu....

Lăng Thịnh Duệ cố gắng nhìn xuống xúc động muốn xông cửa chạy ra ngoài, anh cố sức bịt chặt tai lại, liều mạng cắt đứt âm thanh dâm mỹ đang không ngừng cuộn cuộn phát ra đằng kia.

Bên tai đã yên tĩnh lại, cuối cùng cũng không nghe thấy âm thanh khó nghe nữa.

Sau một lát, lúc cơ thể Lăng Thịnh Duệ dần dần bình ổn lại thì cánh tay anh đột nhiên bị nắm lấy, không đợi anh phản ứng được thì cả người đã bị ép đứng lên.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Phuong Nhựt Thần đang đứng trước mặt anh, một khuôn mặt không cảm xúc nhìn anh, quần áo trên người chỉnh tề vô cùng, trừ việc cái caravat có hơi lộn xộn thì nhìn không thấy một dấu vết mất trật tự nào nữa.

Lướt qua vai cậu, Lăng Thịnh Duệ nhìn xuống phía sau cậu, cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia không biết đã đi từ lúc nào rồi.

Lăng Thịnh Duệ hơi kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rồi cậu ta không làm chuyện gì hết sao?

Cánh tay bị siết thật sự rất đau, Lăng Thịnh Duệ nhắm mi lại, định bụng bảo Phuong Nhựt Thần buông mình ra, nhưng đối phương đã nhanh chóng quay người, lôi kéo anh về phía bàn làm việc.

Động tác của Phuong Nhựt Thần quá đột ngột, Lăng Thịnh Duệ lao đảo vài cái, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, anh vội vàng mở miệng: “Phuong Nhựt Thần, cậu chậm đã!”

Phuong Nhựt Thần không lên tiếng, mà cũng không quay đầu lại, lực tay cũng không giảm bớt chút nào.

Lăng Thịnh Duệ miễn cưỡng lấy thăng bằng cho cơ thể mình, nhưng cánh tay đã đau đến sắp chết lặng rồi.

Anh không biết Phuong Nhựt Thần định làm gì mình cả, nhưng khi hai người đến được bàn làm việc thì Phuong Nhựt Thần một tay gạt hết tờ giấy tờ trên bàn xuống, xong rồi ấn ngã anh lên bàn, lập tức anh biểu được đối phương đang muốn làm chuyện gì.

Phuong Nhựt Thần lại muốn sử dụng bạo lực.....

Chuyện này khiến cho cả người Lăng Thịnh Duệ phát run, ký ức đau đớn của mấy năm nay lại một lần nữa hiện lên trước mắt anh....

“Đừng mà....” Lăng Thịnh Duệ run giọng cậu xin cậu.

Cử động của người phía sau dừng một chút, rồi mới đưa tay lên đằng trước người anh, cởi bỏ thắt lưng của anh, sau đó trực tiếp kéo xuống quần ngoài và quần lót của anh ra.

Nửa người dưới đột nhiên tiếp xúc với hơi lạnh, khiến cho Lăng Thịnh Duệ căng cứng lại.

Mặt trước anh ép vào trên mặt bàn, nửa người trên và nửa người dưới tạo thành một góc vuông chín mươi độ, nên không thể thất rõ tình hình phía sau, nhưng anh cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh bên dưới kia.

Âm thanh kim loại thâm thúy vang lên, đó là Phuong Nhựt Thần đang cởi dây thắt lưng của mình.

Tiếp đó là âm thanh lôi kéo cái gì đó.

Cuối cùng, một vật thể cực kỳ nóng bỏng đặt tại phía sau Lăng Thịnh Duệ.

Biết được đó là cái gì, khiến nội tâm Lăng Thịnh Duệ sợ hãi vô cùng, anh bắt đầu giãy dụa: “Phuong Nhựt Thần, không mà! Vạ lần xin xâu.....”

Lời còn chưa nói xong thì phía sau anh đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn vì bị xé rách.

“A!” Lăng Thịnh Duệ ngẩng mạnh đầu lên, kêu một tiếng thảm thiết.

Không hề có bước chuẩn bị trước cũng như bôi trơn, Phuong Nhựt Thần cứ thế trực tiếp đi vào, cứ như thế hung hăng xuyên vào cơ thể anh.

“Không, buông... cầu xin cậu. Đừng mà... ha...a....” Lăng Thịnh Duệ cố nén cơn đau nhức cầu xin cậu, âm thanh bởi vì cơn đau mà có chút run rẩy nhẹ.

Chỉ là, dường như không hề chiếm được chút lòng thương xót nào của Phuong Nhựt Thần cả, cậu chỉ nghỉ ngơi thích ứng một chút rồi ngay sau đó bắt đầu cử động.

Trước mắt Lăng Thịnh Duệ chợt tối sầm, chỉ thiếu chút nữa là ngất đi.

Buồng xuôi ý thức, đại não Lăng Thịnh Duệ trống rỗng, hai tay cào loạn mặt bàn xung quanh, anh muốn trốn khỏi hoàn cảnh khó chịu này, nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Hai tay bị nắm lấy, có một cái gì đó mềm mại quấn lên cổ tay anh, đem hai tay anh trôi chảy ra phía sau lưng.

Đó là caravat của Phương Nhược Thần....

Hai tay không thể cử động được, Lăng Thịnh Duệ đành phải an phận chấp nhận, vốn đang là kịch liệt phản kháng cũng dần dần dịu xuống, ngoại trừ việc bởi vì đầu gối mà run rẩy ra thì anh không còn làm chuyện gì khác nữa.

Động tác của Phương Nhược Thần càng lúc càng hung hăng, thúc đến nỗi khiến thân thể Lăng Thịnh Duệ không ngừng trượt về phía trước, đùi trong không ngừng cọ sát thật mạnh lên mặt bàn, đã đau đến gần như chết lặng rồi.

Cái bàn cứng rắn, cố định cũng không thể thừa nhận được sức lực mạnh bạo của Phương Nhược Thần mà dần di chuyển khỏi vị trí của nó, cùng với tiếng chân bàn ma sát dưới mặt đất là tiếng thân thể đánh vào nhau vô cùng dâm mỹ đã lẫn át được tiếng hít thở nặng nề mà Phương Nhược Thần gắng sức che giấu.

Trong lúc chuyển động kịch liệt, chiếc quần vốn chỉ tuột xuống đùi của Lăng Thịnh Duệ đã chịu không nổi mà thẳng tắp trượt xuống mắt cá chân anh.

Kề sát vào phía sau của anh, chính là thứ vải vóc mềm mại trên người Phương Nhược Thần.

Ngay cả quần cậu ta cũng chưa từng cởi ra.....

Lẽ nào hiện giờ mình đã biến thành bộ dạng không đáng một xu nhiều như thế sao? Lăng Thịnh Duệ từ trong ý thức mông lung của mình nghĩ, rồi bỗng dưng cảm thấy đau xót.

Anh của cậu hiện tại, chỉ đáng là một thứ công cụ tiết dục bị người khác chơi đùa mà thôi....

Ánh sáng trong mắt dần dần trở nên âm trầm hơn, Lăng Thịnh Duệ nghiêng đầu, mặt trái vì bị ma sát mãnh liệt với mặt bàn mà sinh ra một chút đau đớn, nhưng mà anh lại không có cảm giác gì, ánh mắt mất đi tiêu cự nhìn chăm chăm vào chậu hoa cảnh đối diện mình, ánh mắt trống rỗng, không hề tức giận.

Phương Nhược Thần vén vạt áo sơ mi anh lên, kéo thẳng qua tấm lưng làm lộ ra bờ lưng dài thon gầy, hai tay cậu lập tức trượt vào trong.

Trên cơ thể anh toàn là mồ hôi, nhiệt độ có chút lạnh lẽo.

Phương Nhược Thần cúi người xuống, đè lên lưng anh, đầu cậu chôn vùi vào cổ anh, nhẹ nhàng cắn vào phía sau cần cổ anh, động tác di chuyển trở nên chậm chạp hơn, chỉ là phản lực sử dụng không những không giảm mà còn mạnh lên.

Khoái cảm xông thẳng lên đại não.

Cơ thể người đàn ông này, vẫn tiêu hồn như xưa.....

Không biết từ lúc nào, Lăng Thịnh Duệ đã bắt đầu nhỏ giọng nức nở rồi, thanh âm không lớn, nhưng vừa vặn có thể lẫn át được mọi âm thanh khác, chịu đựng và yếu ớt, có vẻ vô cùng đáng thương, chỉ là đối với một Phương Nhược Thần hiện đang bị tình dục kích thích mất đi lý trí, thì đó chẳng khác nào đòn dụ dễ trí mạng.

Động tác của cậu càng trở nên thô bạo hơn....

Một đoạn thời gian dài kế tiếp, Phương Nhược Thần vẫn một mực rong ruổi trên cơ thể Lăng Thịnh Duệ, mà người đàn ông đáng thương kia đã bị cậu hành hạ đến mức nửa sống nửa chết.

Đợi đến khi Phương Nhược Thần hoàn toàn thỏa mãn thì đó đã là chuyện của nhiều giờ sau đó rồi.

Đứng thẳng dậy, Phương Nhược Thần rời khỏi cơ thể Lăng Thịnh Duệ, cậu kéo khóa quần lên, xong rồi mới chỉnh chu lại quần áo mình, biểu tình vốn nóng bỏng đã dần dần lạnh xuống, chuyển thành gương mặt lạnh lùng trong trẻo như trước.

Trọng lượng đè lên cơ thể cuối cùng cũng rời đi, Lăng Thịnh Duệ bị dằn vò đến gần như sắp hôn mê cũng tỉnh táo lại một chút.

Dẫn vật kết thúc rồi....

Caravat trôi buộc hai tay đã được cởi bỏ, Lăng Thịnh Duệ gian nan nâng người mình dậy, anh cố nén phần eo đang đau đớn của mình mà khom người xuống, kéo cái quần vắt ở mắt cá chân lên, hong che giấu mớ hỗn tạp ở nửa thân người dưới. Thắt lưng bị gián tiếp chà đạp trong thời gian dài hầu như đã chết lặng, khiến cho một động tác đơn giản này của anh thôi cũng trở nên khó khăn đến không gì sánh được.

Một dòng dịch thể ẩm ướt dọc theo đùi trong chảy xuống, không biết đó là tinh dịch hay là máu nữa, mà Lăng Thịnh Duệ cũng chẳng buồn quan tâm.

Anh thông thả kéo dây lưng lại, đại đa số cúc áo đều bị kéo bung ra hết, anh cố gắng cài lại hai chiếc cúc còn nguyên vẹn nhất lại với nhau.

Trong toàn bộ quá trình, hai tay anh run nhè nhẹ, khiến cho hiệu suất không mấy khả quan.

Phuong Nhựt Thần đứng một bên, nhìn động tác ngốc nghếch của người kia, khiến biểu tình trên mặt cậu kéo ra một tia buồn bực. tại nhiều lần nhìn ngón tay anh siết chặt lấy cúc áo mà không cài được, cuối cùng cậu không nhịn nổi nữa mà vươn tay ra giúp anh.

Lăng Thịnh Duệ không phản kháng lại, chờ đến khi hai chiếc cúc áo đã được cài lại cẩn thận, thì anh chỉ lãnh đạm nói cảm ơn, rồi xoay người đi, khép kiếng đi tới góc tường mình vừa ngồi lúc trước.

Chỉ hai chữ đơn giản mà khiến cho cả người Phuong Nhựt Thần trở nên cứng ngắt.

Giọng nói của anh rất nhẹ, nghe không ra biểu cảm gì hết, nhưng vào lúc này đây Phuong Nhựt Thần nghe vào tai, phảng phất giống như phần lớn là một lời châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 39: Chương 39

Phuong Nhựt Thần vươn tay về phía Lăng Thịnh Duệ, nhưng khi nhìn đến bóng lưng run rẩy nhè nhẹ của anh thì cậu mấy đi dừng khí kéo anh lại, do dự cả ngày, cậu quyết định rút tay về, nắm chặt lại thành quyền.

Móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay, phát ra một trận đau nhức khiến cho tâm tình đang hỗn loạn của Phuong Nhựt Thần tỉnh táo lại đôi chút.

Cậu hạ thấp giọng, giả bộ như không thèm để ý tới nói: “Anh không cần ngồi lại chỗ cũ đâu, lên sofa ngồi đi.”

Lăng Thịnh Duệ không quay đầu lại, mà cũng không hề dừng bước, giống như là hoàn toàn không nghe được những lời cậu nói, thất tha thất thủ bước chân về phía góc tường, cẩn thận ngồi xuống. mặc dù anh đã cố gắng nhẹ nhàng lắm rồi, nhưng đến khi cái mông phải chịu chà đạp trong thời gian dài tiếp xúc với mặt đất thì lại truyền đến một cơn đau khó mà chấp nhận được.

Cơ thể anh run rẩy một chút, anh nhìn không được rên nhẹ một tiếng, yếu ớt mà ảm đạm, tựa như một cành cây mảnh mẽ đâm vào trong lòng Phuong Nhựt Thần.

Ngực động lại vô số niềm oán hận không chỗ phát tiết ra, Phuong Nhựt Thần nắm chặt tay thành nắm đấm hung hăng nện xuống mặt bàn, âm thanh chói tai vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh vắng vẻ.

Lăng Thịnh Duệ gạt mình, không dám nhúc nhích mạnh lùi về phía sau một chút, vùi đầu càng thấp hơn.

Sự phòng bị của anh khiến Phuong Nhựt Thần càng thêm khó chịu, tự trách và hối hận như một cơn sóng to cuộn cuộn dâng trào lên, nuốt chửng vào trong nó.

Ngồi lại bàn làm việc, Phuong Nhựt Thần lạnh mặt, bắt đầu không ngừng hút thuốc, một điếu tiếp theo một điếu.

Mùi thuốc lá nhanh chóng lan tỏa khắp trong phòng làm việc, càng lúc càng nồng nặc.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thịnh Duệ mới đột nhiên khụ lên một tiếng.

Phuong Nhựt Thần dừng một chút, nhìn thoáng qua hướng anh ngồi, rồi tiếp tục đốt lửa hút thuốc tiếp.

Cậu nghĩ muốn cấp gói thuốc đi, rồi lại phát hiện ra cả gói thuốc đã bị cậu xử lý sạch trong vài giờ rồi, vốn là cả một gói thuốc nguyên vẹn nay chỉ còn lại đầu thuốc trong tang gác mà thôi, cậu tức giận vò gói thuốc thành một cục rồi ném thẳng vào thùng rác, đứng lên, cậu mở cửa sổ ra.

Một trận không khí thanh sạch tiến vào trong phòng làm việc, xua tan đi bầu không khí không sạch sẽ trong phòng.

Đứng trước cửa sổ thật lâu, Phuong Nhựt Thần lại chuyển qua đi về phía cửa chính, khi đến được cửa chính thì lại do dự không muốn đi ra ngoài.

Quay qua....., cậu nhìn thoáng qua bóng người đàn ông đang cuộn tròn trong góc tường đằng kia.

Vốn là một người đàn ông thân hình cao lớn, mà lúc này lại thu người lại, giống hệt như một động vật nhỏ đang bị thương vậy.

Không biết vì cái gì, trong ngực Phuong Nhựt Thần dâng lên một cơn tức giận, rõ ràng lúc đó chính cậu đã nói sẽ không quán lấy anh nữa, vì sao bây giờ anh lại chủ động tìm đến trên chóc cậu chứ? Anh ta biến thành như thế, là tự làm tự chịu! Phuong Nhựt Thần vì nhất thời xúc động mà phạm phải sai lầm đang tự tìm cơ bào chữa cho mình, cậu đi về phía của anh.

Đi đến trước mặt Lăng Thịnh Duệ, Phương Nhựt Thần ngồi xổm xuống.

Vừa rồi cách quá xa, nên cậu không hề để ý tới, bây giờ khoảng cách rất gần nên cậu mới phát hiện ra, cơ thể anh đang run rẩy.

Là vì đau hay vì sợ hãi?

Hay là... Đang khóc?

Tâm tình của Phương Nhựt Thần càng trở nên trầm trọng hơn, cậu vươn tay, nắm lấy cổ tay Lăng Thịnh Duệ.

Đột nhiên bị chạm vào, khiến cơ thể Lăng Thịnh Duệ giật lên một cái, sau đó anh ngẩng đầu, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, đến khi nhìn đến Phương Nhựt Thần thì nỗi sợ trong mắt anh càng sâu hơn.

Chỉ mới chạm vào một chút, vậy mà phản ứng cơ thể của anh lại mãnh liệt như thế, trong mắt Phương Nhựt Thần hiện lên một tia đau đớn, cậu gian nan rút tay về.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, sắc mặt tái nhợt đi, trên khuôn mặt toàn là mồ hôi, nhưng khóe mắt vẫn khô khan.

Anh không có khóc....

Nội tâm Phương Nhựt Thần thả lỏng xuống.

Trong phòng làm việc mở máy điều hòa, nhiệt độ lại không nóng, nhưng cả người của anh đều đổ mồ hôi, đến cả áo sơ mi cũng đã bị thấm ướt, dán chặt lên da thịt của anh.

Phương Nhựt Thần phiền não cực kỳ, người anh hiện giờ nhất định rất đau, phía sau chắc chắn đã bị thương rồi....

Cậu vươn tay dịu lấy anh, nghĩ rằng sẽ gọi bác sĩ tới xem cho anh, nhưng khi hai bàn tay chạm vào người anh thì đột nhiên bị đối phương đập một cái.

Phương Nhựt Thần rút tay về, từ mu bàn tay bị đánh truyền đến một cơn đau rát, không cần xem cũng biết, chỗ đó chắc chắn bị đỏ lên rồi.

Cậu vừa định nổi giận lên nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của anh thì tan thành mây khói, mới ban đầu cậu nghĩ rằng phản ứng kịch liệt đó của anh là đang đổ lỗi cho tên đáng ghét như cậu, sau rồi mới bình tĩnh lại, đối phương như thế là bởi vì chính cậu đã cường bạo anh.

Nội tâm sinh ra một trận đau khô, cậu đứng lên định rời khỏi đó.

Mắt thấy định đi, sự đề phòng trong mắt Lăng Thịnh Duệ giảm xuống một bậc.

Trong mắt Phương Nhựt Thần hiện lên một tia đau thương, rồi nhanh chóng mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn anh một cái, xoay người trở về chỗ mình.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cậu, cho đến khi cậu ngồi vào bàn làm việc thì anh mới thu đường nhìn lại, một lần nữa cúi đầu xuống.

Phương Nhựt Thần không nói chuyện, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không ngẩng đầu lên nữa, lập tức áp lực bủa vây xung quanh, khiến thời gian như đọng lại, mỗi một giây như dài đằng đẳng.

Từ lúc Lăng Thịnh Duệ bước vào phòng làm việc của Phương Nhựt Thần đến giờ tan tầm cũng chưa quá chín tiếng, nhưng anh lại cảm thấy nó còn dài hơn cả quãng đời mình cộng lại nữa.

Đợi đến khi anh lần thứ hai ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ thì nó đã chỉ đúng sáu giờ.

Nhiệm vụ hoàn thành....

Lăng Thịnh Duệ đứng lên, có chút loạng choạng bước đi dưới sự nâng đỡ của đôi chân đã tê rần, đi về phía cửa.

Mặc dù đang giả bộ như không thèm quan tâm, nhưng tất cả lực chú ý của Phương Nhựt Thần đều đặt trên người Lăng Thịnh Duệ, khi nhìn anh đứng lên, cậu liền biết rằng anh muốn bỏ đi, sắc mặt cậu càng kém hơn.

Ngay khi Lăng Thịnh Duệ mở cửa ra, Phương Nhựt Thần nhin không được mà lên tiếng: “Đứng lại, anh nghĩ cứ thế mà đi được sao?”

Lăng Thịnh Duệ quay lại... nhưng không hề nhìn cậu, anh nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cậu hôm nay cho tôi ở lại đây, không kêu người đuổi tôi ra ngoài.” Giọng nói khàn khàn, không hề có chút sức lực nào.

Phương Nhựt Thần trầm mặc, cậu không rõ tại sao Lăng Thịnh Duệ nhất định phải đợi ở đây, nhưng nội tâm cậu lại sinh ra chút hài lòng. Từ cái lần cậu quyết định buông tay đó thì cậu đã cho rằng Lăng Thịnh Duệ sẽ không bao giờ chịu đứng chung một chỗ với cậu nữa, lúc đó cậu tưởng rằng mình đã chết rồi, cậu sẽ không bao giờ nhớ thương người này nữa, nhưng cậu chợt nhận ra, tình yêu của cậu đối với người đàn ông này đã xâm nhập tận sâu vào xương cốt rồi. Đã qua lâu như thế, nó không những không giảm bớt mà thậm chí còn sâu đậm hơn nữa....

Mắt thấy người kia sắp bước ra khỏi phòng, cậu vội vàng gọi anh lại: “Anh không thể bỏ đi dễ dàng vậy được!” Rồi lập tức đứng lên, bước nhanh đến bên cạnh anh.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu, yên lặng nhìn cậu.

Nhìn đôi mắt trống rỗng đó của anh, trong ngực Phương Nhược Thần vô cùng đau đớn, nhưng cậu lại mạnh mẽ kìm nén lại, lạnh lùng nói: “Trước đây tôi đã đồng ý buông anh ra rồi, nhưng lần này lại do chính anh tự mình tìm tới khiêu khích tôi, nếu đã như vậy, thì anh cũng đừng hòng vọng tưởng đến chuyện tôi sẽ lần nữa buông tha cho anh.”

Lăng Thịnh Duệ khép mi lại.

Phương Nhược Thần lấy từ trong túi quần ra một chiếc điện thoại, đưa đến trước mặt anh: “Cầm lấy cái này, nếu như tôi gọi điện tới thì anh nhất định phải ngay lập tức chạy đến bên tôi, bằng không tôi sẽ cho anh ăn hận cả đời.” Trong giọng nói của cậu mang theo hàm ý uy hiếp.

Phương Nhược Thần vừa nói ra thì đã hối hận, ý định thật của cậu đâu phải như vậy, cậu muốn chính là sử dụng biện pháp mềm mỏng khiến cho anh tự nguyện đáp ứng yêu cầu của mình, thế nào mà lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã biến thành thế này rồi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn thoáng qua chiếc điện thoại mới tinh trong tay cậu, lộ ra nụ cười thảm thương.

Kêu lúc nào thì đến lúc đó sao.....

Không do dự gì nhiều, Lăng Thịnh Duệ trực tiếp cầm lấy cái điện thoại, sắc mặt bình tĩnh đến nỗi khiến cho Phương Nhược Thần phải bất an.

Anh như vậy, thật chẳng khác nào một cái xác không hồn.....

“Còn chuyện gì nữa không?” Lăng Thịnh Duệ bỏ điện thoại vào trong túi quần, cười hỏi cậu.

Nụ cười bình thản đó, khiến Phương Nhược Thần hết hồn, một hồi lâu cậu mới mở miệng nói: “Không, hết rồi.”

Lăng Thịnh Duệ nhàn nhạt nhìn cậu một cái, xoay người rời đi.

Phương Nhược Thần nhìn bóng lưng anh, mà nội tâm sinh ra một tia khủng hoảng, cậu có ảo tưởng rằng người đàn ông đó có thể sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này ngay lập tức vậy.....

Cậu đột nhiên có xúc động muốn mạnh mẽ ép buộc anh ở lại, nhưng cuối cùng vẫn là đánh bay cái ý nghĩ đó đi.

Làm ra loại chuyện như thế này rồi, cậu không còn mặt mũi hay dũng khí gì đối mặt với anh nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 40: Chương 40

Lăng Thịnh Duệ vừa bước ra khỏi cửa công ty đã trực tiếp đi đến ven đường đón một chiếc taxi, chiếc xe chạy xa thì anh đã tựa ghế sau ngủ, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đến khi xe chạy đến địa chỉ anh đưa mà anh vẫn không tỉnh dậy, tài xế không nhận được đánh phai đánh thức anh.

Bước xuống xe, anh bị gió lạnh thổi tới khiến cho tỉnh lại đôi chút, sau đó cúi đầu, dưới ánh mắt soi mói của bảo vệ khách sạn bước vào bên trong. Anh biết đáng vấp hiện giờ của mình nhất định là chặt vật lắm, cũng may là bảo vệ không quá nghi ngờ anh là tên điên trực tiếp đuổi anh ra ngoài.

Lúc mở cửa phòng ra, không ngoài dự tính ba người Chu Tường, Trình Trí Viễn và Đức Duy Hoàn đều đang ngồi chờ trong phòng anh, Lăng Thịnh Duệ cười khổ, sau đó cúi đầu đi vào.

“Anh đi đâu thế?” Chu Tường nôn nóng mở miệng lên tiếng hỏi đầu tiên: “Sao lại chỉ để lại một tờ giấy thôi, mà ngay cả địa chỉ nói là đi đâu cũng không có?”

Lăng Thịnh Duệ không trả lời, anh vòng qua người bọn họ, đi thẳng đến phòng tắm.

Trình Trí Viễn đứng lên, ngăn chặn trước mặt anh, neho mắt quan sát anh từ trên xuống dưới, đến khi nhìn thấy được mấy dấu hôn màu hồng khả nghi đằng sau gáy anh thì sắc mặt hắn liền đen lại.

Một người tính tình cẩn thận như Đức Duy Hoàn hiển nhiên cũng nhận ra điểm đó, sắc mặt lập tức cũng biến đổi, mà một người đơn thuần như Chu Tường thì lại như lọt vào trong sương mù.

“Anh đã đi đâu?” Trình Trí Viễn lạnh băng hỏi.

Lăng Thịnh Duệ đầu vầng mắt hoa, căn bản không có ý định trò chuyện cùng hắn, anh vô lực lên tiếng nói: “Đừng hỏi, bây giờ tôi mệt lắm, có gì để sau hãy nói được không?”

Anh gần như là trút hết sức lực để nói ra, thế mà Trình Trí Viễn lại không để ý đến nhiều chuyện như vậy, hắn trực tiếp nắm chặt tay anh, bắt buộc anh xoay người.

Lăng Thịnh Duệ không hề phản kháng, vẫn rất phối hợp.

Đến khi nhìn thấy hàng loạt dấu răng và dấu hôn màu hồng, rậm rạp lưu trên cổ anh, thì sắc mặt Trình Trí Viễn đã đen hơn cục than rồi, mà Chu Tường với Đức Duy Hoàn đứng một bên sắc mặt cũng thay đổi theo.

“Anh ra ngoài lâu như vậy, chẳng lẽ là đi hẹn hò với người khác sao?” Trình Trí Viễn cao giọng chất vấn anh.

Lăng Thịnh Duệ trả lời: “Không có.”

“Còn nói không có!” Đức Duy Hoàn nổi giận: “Anh định giải thích sao đây?”

Lăng Thịnh Duệ máy móc lắc lắc đầu: “Tôi thật sự không có mà, mọi chuyện không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Vậy anh giải thích ra sao về mấy cái dấu hôn trên cổ mình đây hả?” Đức Duy Hoàn hỏi.

Đứng trước tình huống này, một người vẫn luôn luôn giữ thái độ dịu dàng với Lăng Thịnh Duệ như Đức Duy Hoàn cũng phải lạnh xuống.

Lăng Thịnh Duệ không muốn giải thích với họ, anh nhàn nhạt nói: “Bây giờ tôi không có sức để nói mấy chuyện này với các cậu...., các cậu muốn nghĩ thế nào thì là thế đó đi.” Một bên nói, một bên vòng qua Trình Trí Viễn, đi tới phòng tắm.

Lấy tính cách cao ngạo của Trình Trí Viễn, làm sao có thể chịu được thái độ có lệ của anh đây? Siết chặt cánh tay phải của Lăng Thịnh Duệ, Trình Trí Viễn kéo anh về, kéo thẳng đến bên giường ngủ, đẩy anh ngã lên giường sau đó hắn ngồi khóa trên người anh, vờn tay lột đồ anh ra, động tác có phần thô bạo.

Nếu là bình thường, Trình Trí Viễn dám đối xử hung ác như vậy với Lăng Thịnh Duệ thì Đức Duy Hoàn và Chu Tường nhất định sẽ liên hợp với nhau đánh hắn, nhưng mà hiện giờ hai người họ chỉ hờ hững đứng một bên giường, nhìn anh.

Quần áo bị xé mở, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không hề phản ứng.

Anh không biết Trình Trí Viễn muốn làm gì, mà anh cũng chẳng muốn biết tới, thế là anh dứt khoát nhắm mắt lại.

Trình Trí Viễn không hề chú ý tới việc này, hắn vẫn như cũ tự đắc coi đồ anh ra.

Cẩn thận tỉ mỉ như Đức Duy Hoàn đã nhận ra có gì đó không đúng, vội ngăn cản hành động của Trình Trí Viễn lại: “Khoan, chờ một chút, Lăng thúc hình như không giống bình thường.”

Trình Trí Viễn nhíu mày, lập tức nhìn gương mặt Lăng Thịnh Duệ.

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của anh, hiện giờ hầu như đã không còn chút máu nào, trắng bệch như một tờ giấy, nhưng có điều là vẻ mặt của anh lại bình tĩnh đến lạ thường, thậm chí ngay cả lông mi cũng không nháy một cái, giống hệt như một con rối không có linh hồn vậy.

Anh như vậy, khiến cho những người có mặt ở đây cảm thấy cực kỳ kinh sợ.

Trình Trí Viễn do dự một hồi, rồi mới leo xuống từ người Lăng Thịnh Duệ, nhẹ giọng hỏi han: “Đại thúc, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?”

Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng giống như chẳng buồn quan tâm tới mọi chuyện, nhìn lên trần nhà.

“Mệt chết đi được....” Qua nửa ngày, anh mới thì thào lên tiếng, giọng nói rất nhẹ, tựa như chỉ đang lẩm bẩm một mình mà thôi.

Trình Trí Viễn vốn còn muốn tiếp tục bức cung gắng hỏi anh, nhưng Đức Duy Hoàn lại trừng mắt bảo hắn không nên, Trình Trí Viễn là một người rất ghét bị người khác ra lệnh cho mình, nên thường thường rất vui vẻ đối nghịch với Đức Duy Hoàn, nhưng mà tình huống hiện giờ hắn không thể đánh nhau hay cãi nhau được, thế là nhìn Lăng Thịnh Duệ một cái, yên tĩnh lại.

Bọn họ không nói chuyện nữa mà chỉ im lặng đứng nhìn Lăng Thịnh Duệ bên dưới.

Lăng Thịnh Duệ thân nhiên liếc nhìn ba người một cái, sau đó nhắm mắt lại. Ban đầu anh chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút thôi, nhưng trong lúc hỗn loạn anh dần dần ngủ mất.

Cả ba người cũng không dám đánh thức anh dậy, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên nhìn anh.

Cho đến khi Lăng Thịnh Duệ tỉnh dậy thì đã là giữa trưa ngày hôm sau, xoa xoa cái đầu nhức như búa bổ của mình, Lăng Thịnh Duệ từ trên giường ngồi dậy.

Ba thanh thiếu niên vẫn chưa từng bỏ đi, họ đều ghé người vào bên giường mà ngủ, vây anh vào chính giữa.

Màn cửa sổ bay lên, để ánh dương sáng lạn lợt vào phòng ngủ. trải qua mấy ngày âm u liên tục, thì khí trời đã bắt đầu sáng sủa hơn nhiều rồi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn thoáng qua ba cái đầu xù đang ghé vào bên cạnh giường. Ba cậu trai trẻ tuổi, cứ như thể lẳng lặng đứng bên cạnh anh, giống như đang bảo hộ cho anh, hình ảnh đó ám áp đến nhường nào, khiến cho anh cảm thấy thật ra cũng không hề khó chịu như mình vẫn nghĩ.

Ít ra, còn có người quan tâm tới anh. ....

Lăng Thịnh Duệ thật cẩn thận bước xuống giường, đi về phía phòng tắm.

Quần áo trên người anh vẫn là bộ đồ của ngày hôm qua, Lăng Thịnh Duệ thở phào một tiếng, xem ra ba người đó không hề lợi dụng thời cơ lúc anh ngủ mà trộm cởi đồ anh ra. ....

“Anh tỉnh rồi à?” Âm thanh của Trình Trí Viễn từ phía sau truyền tới.

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng đáp lời.

“Đi tắm sao?”

“Ừ.”

“Có muốn tôi giúp không?” Trình Trí Viễn rất bình tĩnh hỏi, nghe không ra... Hàm ý nào khác cả.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

“Vậy anh đi tắm đi. ....” Một lát sau, Trình Trí Viễn nói. Giọng điệu nghe vào dường như có chút buồn bực.

Không biết vì sao, tâm tình của Lăng Thịnh Duệ trở nên tốt hơn nhiều, khoe môi anh hơi cong lên, đi tới phòng tắm, đóng cửa lại.

Ngày này, không ai nhắc tới chuyện đã từng xảy ra, tựa như không hề có chuyện gì hết.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, thái độ đối xử với Lăng Thịnh Duệ của họ trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, số lần cãi cọ cũng giảm đi đáng kể, chuyện này khiến Lăng Thịnh Duệ bớt lo không ít, và cũng dần dần bắt đầu cảm thấy rằng ở cạnh bọn họ thế này thật ra cũng không đau khổ mấy.

Phuong Nhựt Thần cho Lăng Thịnh Duệ cái di động kia, anh luôn đặt nó ở đầu giường ngủ trong khách sạn, mấy ngày đầu qua đi, Phuong Nhựt Thần chưa từng gọi điện cho anh, mà Lăng Thịnh Duệ lúc ban đầu còn cảm thấy vô cùng lo lắng không biết cậu có gọi điện liên tục quẩn quít hay không, nhưng rồi cũng dần dần yên lòng lại.

Có thể là, Phuong Nhựt Thần chỉ dọa anh thôi. ....

Nhưng mà, vào một buổi sáng của một tuần sau, Lăng Thịnh Duệ sắp sửa quên mất tiêu chuyện này thì điện thoại di động cuối cùng cũng vang lên, Phuong Nhựt Thần bên kia đầu dây, yêu cầu Lăng Thịnh Duệ phải lập tức tới nhà họ Phuong, mà hôm đó Lăng Thịnh Duệ còn có công việc, hoàn toàn không thể phân thân được, nhưng Phuong Nhựt Thần lại không hề thông cảm cho anh, uy hiếp anh nội trong một tiếng nữa phải có mặt ở nhà cậu, nếu không đừng trách sao cậu không khách khí, Lăng Thịnh Duệ thương lượng cả nửa ngày với cậu, sau đó dường như là cậu xin cậu, nhưng đối phương từ đầu tới cuối đều rất cứng rắn, Lăng Thịnh Duệ không còn cách nào khác, đành phải lấy lý do cơ thể không khỏe để xin về, rồi vội vàng chạy đến nhà họ Phuong.

Ngày hôm đó, Lăng Thịnh Duệ buổi chiều mới về được khách sạn trong tình trạng mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần.

Trên đường trở về, anh hồi tưởng lại thái độ lúc ban ngày của Phuong Nhựt Thần, lúc ban đầu có thể nói là tốt lắm, ngoại trừ vẻ mặt bên ngoài có phần lãnh đạm ra thì cũng có thể coi là vô cùng dịu dàng, thế nhưng khi trò chuyện với cậu một vài vấn đề thì hình như câu trả lời nào đó của anh khiến cậu rất bất mãn, thế là không tốn nhiều thời gian cậu đã lộ ra nguyên hình, rồi mới không chút thương tiếc nào cưỡng ép anh.

Cứ liên tiếp vài ngày sau, hầu như là mỗi ngày Phuong Nhựt Thần đều gọi điện kêu anh tới nhà cậu.

Vì không muốn để nhóm người Trình Trí Viễn phát hiện ra, Lăng Thịnh Duệ đành phải thương lượng với Phuong Nhựt Thần, cứ mỗi ngày đến đêm anh sẽ tới, sau đó rạng sáng thì quay trở về khách sạn, ban đầu Phuong Nhựt Thần không chịu chấp nhận, nhưng cuối cùng dưới sự cầu xin không thể lay chuyển của Lăng Thịnh Duệ, cậu đành phải đồng ý với anh.

Có điều, dường như là cậu đoán được nguyên nhân khiến anh phải sắp xếp như vậy thì thái độ của Phuong Nhựt Thần đối với anh càng trở nên ác liệt hơn, mỗi ngày cậu đều sử dụng hết tất cả sức lực của mình vắt kiệt cơ thể anh.

Lăng Thịnh Duệ không có sức phản kháng, anh chỉ đành yên lặng chịu đựng, dần dà anh cả ngày đều trầm mặc, hơn nữa bị thiếu ngủ vô cùng nghiêm trọng, tinh thần càng lúc càng trở nên ngán ngợp, trong công việc thì anh thường bị vấp trong trạng thái mơ màng, ánh mắt dại ra, quả thật giống hệt như

một con rồi.

Bọn họ đều nhìn ra thay đổi của anh, nhưng lại nghĩ rằng chắc hẳn là anh có tâm sự riêng, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi, thế là cũng không quá để ý, cứ để mặc anh.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 41: Chương 41

Thể chất của Lăng Thịnh Duệ cũng tốt lắm, chỉ là cho dù là người có thể lực tốt bao nhiêu đi nữa thì đứng dưới tình huống không mấy khả quan này cũng không thể nào chịu nổi, cuối cùng vào một ngày trước khi Chu Tường hoàn thành hết công việc trong nước thì anh đã tái xanh mặt mày không chống đỡ nổi nữa trực tiếp té xỉu ở chỗ chụp hình, rồi được Chu Tường lòng như lửa đốt ngay lập tức mang anh vào bệnh viện.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có, cơ thể không có gì nghiêm trọng, chỉ là một mỏi quá độ dẫn đến suy nhược thần kinh mà thôi, chẩn đoán bệnh cho thấy anh bị hội chứng uất ức * nhẹ.

Kaze: * theo logic có lẽ thúc mắc bệnh tự kỷ ấy:3

Kết quả này khiến cho nhóm người Trình Trí Viễn cảm thấy rất kinh ngạc.

Bọn họ không thể nào hiểu được vì sao anh lại mắc chứng bệnh này. Mặc dù bình thường anh ít trò chuyện với người khác, tính tình cũng lạnh nhạt, nhưng mà trên người không hề có dấu hiệu mắc chứng bệnh tự kỷ mà, sao lại đột nhiên nhảy ra vậy?

Lăng Thịnh Duệ ở bệnh viện hai ngày sẽ xuất viện.

Anh ghét bệnh viện, cái chôn này đã cho anh rất nhiều ký ức bây giờ nghĩ lại mà còn thấy sợ hãi, mỗi khi nhìn thấy bác sĩ mặc áo khoác trắng đeo mắt kính thì tinh thần anh sẽ trở nên vô cùng khẩn trương.

Tất nhiên mấy người Trình Trí Viễn sẽ không đồng ý rồi, thậm chí Chu Tường còn xin công ty cho anh nghỉ dài hạn, muốn anh phải nghỉ ngơi cho tốt. Thái độ của bọn họ quá mạnh mẽ, kiên quyết không cho anh lấy giấy phép xuất viện của bác sĩ, Lăng Thịnh Duệ không thể thương lượng được với họ, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác ngoài việc ngồi ngốc ra trong bệnh viện.

Một lần nằm nghỉ là đã một tuần trôi qua.

Dựa vào nhân viên điều dưỡng tỉ mỉ cẩn thận chăm sóc, Lăng Thịnh Duệ dần dần khôi phục lại.

Chỉ là hội chứng tự kỷ của anh thì lại càng có xu hướng nặng thêm, anh thường thường ngồi chờ người ra nhìn cửa sổ, trong ngực có một loại cảm giác không tên nào đó, tựa như một khoảng trống vắng tự đào ra, thậm chí anh còn bắt đầu tự hỏi bản thân mình sống trên thế giới này rốt cuộc có ý nghĩa gì, rồi vài lần trong đầu anh mọc ra ý niệm tự sát, nhưng vẫn bị anh mạnh mẽ kềm nén lại.

Anh không nỡ rời xa đứa con Lăng Hạo của mình.

Vào một buổi tối trước ngày xuất viện, Lăng Thịnh Duệ cũng giống như bình thường, nằm lên giường nghỉ.

Không biết trải qua bao lâu, cửa phòng bệnh bị mở ra, đang lúc nửa mê nửa tỉnh, thì tiếng bước chân chợt vang lên, chậm rãi đi tới bên giường bệnh của Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, anh hoảng sợ ngồi dậy.

Một dáng người cao to đang đứng bên giường anh, đang lặng lẽ nhìn chăm chăm anh.

Dựa theo ánh đèn u ám truyền tới từ bên ngoài cửa sổ, Lăng Thịnh Duệ thấy rõ được gương mặt của người kia, lập tức nội tâm đầy sợ hãi của anh chuyển biến thành sự kinh ngạc.

Anh vươn tay mở đèn lên, chậm chậm hỏi y: “Chu Dực, sao cậu lại tới đây?”

Chu Dực không nói chuyện, đôi con ngươi tối đen như mực của y trông cực kỳ sâu lắng, hệt như bầu trời đêm ngoài cửa sổ, không hề có một chút độ ẩm nào, cả người y dường như đều tản ra một cỗ khí tức lạnh như băng hàn.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ rơi lộp bộp.

Anh xoay người xuống giường, định chạy ra khỏi phòng bệnh.

Chu Dực kéo cánh tay anh, Lăng Thịnh Duệ quay đầu lại, Chu Dực lạnh lùng quét mắt liếc nhìn anh một cái, dùng sức ném anh trở về giường.

Động tác của y rất mạnh, khiến lưng anh đập thật mạnh vào vách tường ở đầu giường, làm anh rên lên một tiếng đau đớn, sau đó bị bật lại xuống giường.

“Cậu muốn gì?” hai tay Lăng Thịnh Duệ che lấy sau lưng mình, hoảng sợ nhìn y.

Chu Dực không đáp lời, một tay nắm lấy anh lật lại, bắt anh nằm ngửa ra giường, sau đó là còi dây lưng của mình ra, cột chặt hai tay anh lên cột sắt ở đầu giường.

“Chu Dực, rốt cuộc cậu muốn gì đây?” Lăng Thịnh Duệ thật sự rất luống cuống.

“Làm anh.”

Chu Dực trắng trợn phun ra hai chữ cực kỳ đơn giản, rồi lập tức bò lên giường, nằm đè lên người anh.

Lăng Thịnh Duệ không thể nào tin được câu nói này lại xuất phát từ miệng y, trong ký ức của anh, người này luôn là một con người tính tình ôn nhu vô cùng, mỗi lần hai người nói chuyện y đều dùng ngôn ngữ rất uyển chuyển, chưa từng có lần nào quá đáng cả, càng đừng nói tới những lời thô tục, nhưng hiện giờ, đối phương như là một người hoàn toàn khác vậy, thái độ thô bạo cực kỳ.

Đây thật sự là Chu Dực sao?

Lăng Thịnh Duệ gần như là lâm tường con người biểu tình lạnh băng trước mặt này là Phương Nhượng Thần.

Chu Dực cũng không nhiều lời, một bên kéo xuống cái quần bệnh nhân rộng thùng thình của anh, tách ra vắt chúng lên vai mình, sau đó y kéo khóa quần của bản thân xuống tới đầu gối, để phần thân của mình đặt ngay lóe vào.

Chu Dực vừa tới đã vào ngay chủ đề chính, Lăng Thịnh Duệ bị y làm cho sợ hãi không nhẹ, giấy dựa mạnh hơn: “Đừng, không mà, Chu Dực, cậu đừng đối xử với tôi như vậy!”

Cậu đã tổn thương tôi một lần rồi, đừng làm đau tôi lần nữa mà....

Tôi không chịu được nữa đâu....

Chu Dực siết lấy cằm anh, u ám cất lời: “Anh ít giả bộ thuần khiết trước mặt tôi đi! Anh tưởng mình còn có thể lừa tôi được nữa sao? Có tôi còn chưa đủ, anh thậm chí còn lên phen với em trai ruột của tôi, giấu diếm tôi trốn theo nó, được, nếu anh đã đói khát như thế thì chính tôi đây sẽ hoàn toàn thỏa mãn anh.”

“Không, không phải như cậu nghĩ đâu mà!” Lăng Thịnh Duệ hoảng loạn giải thích cho mình.

“Hả? Vậy thì là gì?” Chu Dực cười lạnh nói, tuy đó là câu hỏi nghi vấn, nhưng nghĩ khí mang theo thì hoàn toàn không phải, tựa như dẫn ra loại ý nghĩa châm chọc anh.

Thái độ lạnh lùng của y khiến nội tâm Lăng Thịnh Duệ đau đớn.

Sự thật chứng minh, Chu Dực không hề tin anh....

Ánh mắt Chu Dực đã nói rõ hoàn toàn dự định của y, Lăng Thịnh Duệ biết cho dù anh có biện hộ thế nào đi chăng nữa y cũng nhất định không tin, vì vậy anh quyết định yên lặng.

Sự trầm mặc của anh khiến Chu Dực nghĩ rằng anh đang chột dạ.

“Không phản đối à?” Chu Dực hỏi lại, nhưng không đợi Lăng Thịnh Duệ trả lời, y đã thẳng thắt lưng lên, đem toàn bộ phần thân của mình tiến vào trong cơ thể Lăng Thịnh Duệ.

“A....” Cơ thể Lăng Thịnh Duệ giật bắn lên một cái, rên ra thành tiếng.

“Thoải mái không?” Chu Dực cười hỏi.

Lăng Thịnh Duệ nhìn y, cắn chặt môi dưới lại, mặc dù anh đang đau đớn đến cả người run lên, nhưng không nói một lời nào.

Sau một lúc tạm nghỉ ngơi, Chu Dực bắt đầu thẳng thắt lưng về trước, động tác tuy không nhanh nhưng lực đạo lại không hề nhẹ nhàng chút nào, mỗi một lần là rút ra hoàn toàn rồi không chút lưu tình đâm thẳng vào toàn bộ.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ bị y thúc đến không ngừng chuyển động, thậm chí đến ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng sắp bị thúc ra ngoài rồi, trong phổi truyền tới một trận đau thối lại.

Lăng Thịnh Duệ điên cuồng giãy dụa, hai tay bị dây lưng trói chặt không ngừng quơ quào lung tung, nhưng cũng không có tác dụng gì, thậm chí tay anh

còn bị cắt đến nổi chảy máu.

“Quả nhiên rất đói khát nhỉ, sướng đến vậy sao.....”

Trong lúc hỗn loạn, Lăng Thịnh Duệ nghe được giọng nói của Chu Dực từ bên trên truyền tới, ngữ khí vẫn như cũ mang theo ý cười chế nhạo nồng đượm.

Lăng Thịnh Duệ nhìn Chu Dực, đối phương cũng đang nhìn anh, trong ánh mắt nay đã không còn đáng vẻ cùng nụ cười dịu dàng lúc xưa nữa, mà thay vào đó chỉ có tàn nhẫn và thô bạo mà thôi.

Lúc này đây y đã hoàn toàn hóa thân thành một con dã thú khát máu.

Đại não anh trống rỗng, vô ý thức nhìn y, trong mắt không thể xác định được.

Người này thật sự là Chu Dực sao.....

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu mình, sau đó bình tĩnh mở ra một lần nữa, nhìn về phía cậu thanh niên đang đè trên cơ thể mình, gương mặt đó vẫn không hề thay đổi, vẫn là gương mặt của Chu Dực.

Không phải ảo giác.....

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên nhớ tới đoạn đối thoại khi xưa của Chu Tường, lúc đó cậu nói rằng Chu Dực hoàn toàn không hề giống như bên ngoài biểu hiện ra đâu, ý nói là Chu Dực cũng không phải người tốt đẹp gì, lúc đó anh không tin, còn tưởng đâu cậu tức giận nên nói xấu anh trai mình, nhưng hiện giờ, thì anh tin.

Chỉ là, Lăng Thịnh Duệ không thể nào tin Chu Dực của ngày xưa và một Chu Dực có bộ mặt điên cuồng và máu lạnh này là cùng một người được.

Chẳng lẽ, đây mới chính là bộ mặt thật của y sao.....

Không, không phải đâu, làm sao mà, Chu Dực anh yêu lại là người như thế được chứ?

Nhất định là có chỗ nào đó không đúng rồi.....

Sự thật rành rành ra trước mắt, nhưng trong lòng anh lại phản đối, anh tự lừa mình dối người không chịu chấp nhận, ánh mắt càng trở nên u tối hơn.

Bộ dáng thất thần của anh khiến nhân thần của Chu Dực càng lạnh xuống như băng: “Anh thất thần. ... đang nghĩ tới Chu Tường phải không?”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu.

“Phù nhận cũng vô dụng,” ánh mắt của Chu Dực nổi lên tơ máu.

“Có phải Chu Tường nó làm anh đến sướng lắm đúng không? Cho nên anh mới bỏ rơi tôi chạy trốn theo nó?” Chu Dực hỏi anh.

Lăng Thịnh Duệ vốn không nghe thấy những gì y nói, chỉ mơ hồ biết là y đang hỏi chuyện gì đó thôi, anh mơ mơ màng màng không suy nghĩ gì nhiều, gật gật đầu.

Sắc mặt Chu Dực khó coi vô cùng, động tác của y càng lúc càng mạnh bạo hơn, đáp án của Lăng Thịnh Duệ đã thành công phá nát lớp phòng thủ lý trí cuối cùng của y.

Y lấy điện thoại di động trong túi quần ra, ở mục danh bạ tìm đến tên của Chu Tường ấn gọi. trong lúc chờ điện thoại được nối máy y cười lạnh nói với Lăng Thịnh Duệ: “Nếu đã vậy thì tôi sẽ gọi Chu Tường tới đây, cả hai chúng tôi sẽ cùng nhau làm anh, cùng nhau thỏa mãn cái cơ thể dâm dăng của anh, thế nào?”

Y nói rất chậm, âm lượng cũng không lớn, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại nghe cực kỳ rõ ràng lời y nói, an him lặng nhìn y, trên mặt Chu Dực tràn đầy vẻ điên cuồng, thậm chí còn mang theo nỗi oán hận dày đặc.

Y điên rồi.....

Lăng Thịnh Duệ nghĩ, rồi thì thảo mở miệng: “Sao lại đối xử với tôi như thế.....”

Lời anh nói khiến Chu Dực càng trở nên tức giận, hạ người xuống, áp mặt tới gần anh, nắm chặt cằm anh, tàn bạo cắn từng tiếng một: “Tại sao ư? Anh còn dám hỏi tôi tại sao à? Loại người như anh mà cũng dám nói ra câu này sao? Anh ở sau lưng tôi dụ dỗ Chu Tường, bây giờ còn dám hỏi tôi tại sao? Anh là đồ đê tiện!”

Lúc này Chu Dực đã hoàn toàn không thể khống chế được bản thân nữa, đáng vẻ trầm ổn, ôn nhu trước đây so với bộ dạng bây giờ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lăng Thịnh Duệ nhìn y, cảm thấy có vết thương đã sắp lành nào đó sâu trong ngực mình đang chậm rãi vỡ toang ra, từng mảnh nhỏ rơi xuống, rồi chậm

rãi tan ra sau đó bị gió thổi cho tan thành mây khói...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 42: Chương 42

Lăng Thịnh Duệ run rẩy lên tiếng: “Chu Dực, cậu nói những lời này vốn dĩ chỉ là do cậu tự nghĩ vậy, tôi không hề dụ dỗ Chu Tường, sau khi tôi ở cùng cậu thì tôi càng không hề làm chuyện gì có lỗi với cậu cả.” Nói xong, anh lí nhí giải thích thêm: “Ít nhất tôi chưa từng có những suy nghĩ như thế...”

Chu Dực nhìn anh, giống như đang nghe một câu chuyện cười, ngay lập tức ánh mắt y càng trở nên hiểm ác hơn.

Cuộc gọi với Chu Tường đến giờ vẫn chưa nối máy được, không có người nghe máy, y không kiên nhẫn đặt điện thoại qua một bên, bắt lấy hai chân Lăng Thịnh Duệ dùng sức ép sát vào trước ngực anh, hầu như tư thế đó sắp làm thất lưng anh đứt rồi ra, sau đó hạ thân y xông lên càng thêm mãnh liệt.

“Đến giờ mà anh còn giả mồm!” Chu Dực thở hỗn hển tàn bạo nói.

Cơ thể bị ép thành tư thế vô cùng si nhục, lồng ngực bị siết chặt, khiến hô hấp của anh khó khăn vô cùng, trước mắt gần như sắp hóa thành một màu đen.

Chỉ là anh cố gắng sử dụng hết tất cả sức lực của mình để nói: “Chu Dực, cậu không có tư cách nói tôi, cậu và cậu thiếu niên kia không phải quan hệ rất tốt sao? Cậu đã phản bội thì có tư cách gì nói tôi....”

Hiện giờ anh hoàn toàn không còn hy vọng gì với y nữa, sau khi nói ra câu này thì trong lòng anh ngoại trừ thất vọng thì không còn gì nữa.

Anh không quan tâm nữa.

Nghe anh nói xong, trên mặt Chu Dực là biểu tình khó có thể tin được: “Thiếu niên gì?”

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại: “Cậu tự biết.”

“Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?” Về mặt Chu Dực càng trở nên mờ mịt, y lạnh giọng nói: “Tôi với thiếu niên nào có quan hệ tốt chứ? Anh nói rõ xem nào?”

Lăng Thịnh Duệ chỉ hờ hững nhìn y, trong mắt toàn là thất vọng.

Chu Dực nhìn anh một hồi, rồi sắc mặt y đột nhiên lạnh lại: “Anh cố ý bịa chuyện đúng không, thiếu niên nào chứ, tôi phản bội anh hồi nào, mấy chuyện này chắc không phải chỉ là cái cớ anh lấy cho có lệ chứ?”

Lời y nói khiến lòng anh hoàn toàn giá lạnh.

Buổi tối hôm đó là anh tận mắt chứng kiến, thậm chí đến tận bây giờ anh vẫn nhớ rõ như in trong ký ức, mà bây giờ Chu Dực lại biện hộ cho mình, đem mọi tội lỗi đổ thẳng lên đầu anh.

Phải là một người có nhân phẩm thế nào mới có thể vô si đến mức độ này đây?

Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy từ trước đến giờ mình vì một con người như thế này mà tự ngược bản thân thì thấy thật đáng buồn.

“Anh nói rõ ra cho tôi nhanh, hay là không còn gì để nói?” Thấy Lăng Thịnh Duệ không trả lời, Chu Dực tức giận, tàn nhẫn nắm lấy cổ anh.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại vẫn không để ý đến y.

Chu Dực đang nghĩ đến chuyện bức cung anh, nhưng cùng lúc đó chiếc điện thoại ở một bên lại vang lên âm thanh: Điện thoại được nối máy.

Chu Dực cầm điện thoại đưa đến bên tai mình.

“Alo.” Y chậm lại động tác hung hăng của mình, miễn cưỡng lên tiếng.

“Anh tìm tôi làm gì?” giọng nói của Chu Tường ở đầu dây bên kia vang lên, trong giọng nói còn ang theo sự phòng bị nhỏ.

Chu Dực không nhanh không chậm nói: “Tất nhiên là có chuyện tốt tìm cậu rồi.” Y cũng không quan co lòng vòng nữa, cười hỏi: “Đoán xem hiện giờ tôi đang ở đâu nào?”

Chu Tường im lặng, một lát sau lớn tiếng nói: “Anh đang ở bệnh viện?”

Chu Dực nở nụ cười: “Quả nhiên rất thông minh, không hổ là em ruột của tôi. ....” Hai chữ “Em ruột” y cố gắng giấu chữ, giọng nói chứa đựng sự châm chọc được che giấu đi.

“Anh không được động vào anh ấy, có chuyện cứ tìm tôi, anh ấy vô tội!”

Giọng của Chu Tường rất lớn, đến nỗi Lăng Thịnh Duệ ở xa như vậy mà vẫn nghe thấy được rõ ràng.

Chu Dực nhủ mảy, đưa điện thoại ra xa khỏi tai mình, chờ đến khi Chu Tường rống xong lại đưa về: “Cậu đúng là che chở anh ta thật đấy, cậu lo lắng tôi sẽ làm gì anh ta nào? Anh ta là người có hôn ước với tôi, dù thế nào thì cũng là người của tôi, tôi làm gì anh ta thì cần gì cậu phải quản?”

Ngữ khí của y rất bình tĩnh, nhưng ý tứ trong câu nói lại sắc bén vô cùng.

“Hiện giờ anh ta rất yếu, anh đừng làm anh ta bị thương.” Giọng nói của Chu Tường mềm nhẹ hơn, thậm chí có thể nói là cầu xin.

“Tôi không làm anh ta bị thương, hiện giờ anh ấy đang rất sung sướng. ....”

Chu Dực nói xong thì đưa điện thoại xuống dưới chỗ nửa thân dưới đang giao hợp kịch liệt của hai người, sau một hồi lại chuyển điện thoại lên mặt anh, khiến cho âm thanh kết hợp dâm mỹ cùng với giọng rên rỉ, thờ dốc đầy thống khổ của Lăng Thịnh Duệ đều thông qua điện thoại truyền vào tai Chu Tường.

“Sao, đoán được vừa rồi là tiếng gì không?” Chu Dực lấy điện thoại lại để lên tai mình.

“Khốn nạn, tôi muốn anh phải chết!” Chu Tường ở một chỗ khác tức giận rít lên.

“Rất hoan nghênh cậu.” Chu Dực cười cười, rồi mới tắt điện thoại.

Bỏ điện thoại vào lại túi, Chu Dực cười lạnh nói với Lăng Thịnh Duệ: “Chu Tường sắp tới đây rồi, có phải anh đang rất mong chờ không? Hai anh em chúng tôi sẽ tận tâm hầu hạ anh. ....”

Lăng Thịnh Duệ không phản ứng lại, hết như không hề nghe thấy lời y nói, anh nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt thần thờ.

Chu Dực vốn tưởng người đàn ông này sẽ sợ sệt, nhưng không hề có, giống như đang bình thần đón nhận, khiến cho Chu Dực cảm thấy vô cùng buồn tẻ vô vị, trong lòng càng lúc càng mờ mịt.

Mọi chuyện phát triển theo hướng hiện giờ, trong ngực Chu Dực không những đau mà còn rối bời nữa, y có tính độc chiếm rất cao, những thứ y thích hoặc là của y thì tuyệt đối y không cho phép người khác nhúng chân vào, cho nên khi y nhìn thấy Chu Tường và Lăng Thịnh Duệ có hành động mờ ám trong khách sạn hôm nọ thì chỉ kém chút nữa y đã ra tay giết người rồi, cũng may y có thể nhịn được đến giờ.

Sau khi biết được Lăng Thịnh Duệ thay lòng đổi dạ thì nội tâm y đột nhiên nảy sinh một sự sợ hãi không hiểu được, y thật sự rất sợ rằng từ nay về sau sẽ mất đi người đàn ông này.

Y không thể chịu đựng được nếu chuyện đó xảy ra, cho nên y đã tự hỏi rất lâu và cho ra quyết định: Hủy diệt người đàn ông này.

Bản thân mình nếu đã không chiếm được gì thì người khác cũng đừng mong mơ tưởng đến.

Tất nhiên, y sẽ không nỡ làm anh bị thương hoặc giết chết anh, người này là người đàn ông duy nhất đời này y quan tâm tới. Y quyết định sẽ khiến tâm lý anh hoàn toàn vỡ nát rồi sau đó mạnh mẽ khóa chặt bên người mình, sẽ không bao giờ. .... để cho anh có cơ hội có ý nghĩ chạy trốn trong đầu một lần nào nữa. Nếu không thể chiếm được tâm can anh, vậy thì hủy diệt anh, độc chiếm cơ thể anh.

Chuyện hiện tại nằm trong kế hoạch của y, không hề lệch lạc.

Anh không hề tức giận, Chu Dực biết thành công đã sắp đến gần rồi, thế mà trong lòng lại không có được một sự hài lòng nào, ngược lại càng thêm buồn bức hơn, thậm chí còn có nghi ngờ rằng mình làm vậy là đúng hay là sai.

Đây là lần đầu tiên trong đời y sinh ra sự hoài nghi đối với quyết định của mình, bởi vì từ nhỏ cho đến lớn y đã trải qua rất nhiều chuyện, hơn nữa còn bị ảnh hưởng rất nhiều từ cha mẹ ruột, nên ngay từ nhỏ y đã là người rất quyết đoán, sẽ không đơn giản đưa ra một quyết định nào, nhưng mà nếu đã quyết thì sẽ dốc hết sức lực để hoàn thành, tuyệt đối không hề có bất kỳ sự do dự nào, thế nhưng lần này lại không giống nhau, lần đầu tiên y có cảm giác đau khổ trống rỗng thế này.

Y bất đắc dĩ phát hiện ra, người đàn ông này có sức ảnh hưởng với y còn lớn hơn tưởng tượng nữa. ....

Do dự thật lâu y vẫn quyết định làm theo kế hoạch đã định.

Từ hành lang truyền đến bước chân gấp gáp sột rột, từ xa truyền tới không cần nghĩ cũng đoán được hẳn đó là Chu Tường, cậu tới còn nhanh hơn dự định của Chu Dực nữa, chỉ dùng vốn vẹn có mười phút, mà bình thường từ khách sạn cậu ở đi đến bệnh viện này mất cũng ít nhất là hai mươi phút.

Gần như là vừa đến cậu đã mở cửa ra xông vào, sau khi Chu Tường vào phòng nhìn thấy được chuyện xảy ra bên trong thì cậu hết như con mèo mất xương, đồng tử co rút lại.

Chu Dực nhìn cậu một cái: “Cuối cùng cũng tới.”

Chu Tường đóng cửa phòng bệnh lại, từng bước đi tới bên giường bệnh, nắm tay siết lại đến nỗi run lên cho thấy cậu đang cực kỳ tức giận.

Chu Dực nhẹ giọng mở miệng: “Còn nhớ đoạn băng ghi hình câu gửi cho tôi không?”

Cơ thể Chu Tường chấn động mãnh liệt, kinh ngạc nhìn y.

“Nếu cậu không muốn đoạn ghi hình năm đó cậu cưỡng bức anh ta bị tung lên mạng một lần nữa thì nghe lời tôi nói.” Chu Dực cười nói.

“Anh.... không phải đã hủy rồi sao?” Chu Tường không thể tin được hỏi.

Ngày hôm đó khi cậu gửi đoạn băng đến cho Chu Dực thì lại bị trả về vì địa chỉ không hợp lệ, vốn cậu tưởng rằng Chu Dực sẽ không thể nhận được.

“Tất nhiên, không những tôi nhận được mà còn cẩn thận xem qua nó một lần rồi.” Chu Dực mỉm cười nói, nhưng sâu trong mắt y nồng đượm sát ý: “Không phải cậu hy vọng tôi như thế sao?”

“Chỉ là....” Chu Tường nửa tin nửa ngờ lên tiếng, sau đó lập tức yên lặng.

Lấy năng lực của Chu Dực và nhân lực của y thì chuyện giả tạo một tài khoản không phải chuyện gì khó. Chỉ là cậu không hề nghĩ tới chuyện y đã xem hết đoạn băng ghi hình mà vẫn có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.....

“Chuyện khi đó là tôi không đúng, anh ta bị tôi cưỡng bức, cho tới bây giờ anh ta vẫn không hề tự nguyện.” Chú ý tới người bị đè dưới thân y, Chu Tường cố gắng nhịn xuống cơn tức của mình mà bình tĩnh lại.

“Hừm? Vậy sao.....” Mặc dù Chu Dực nói thế nhưng vẻ mặt rõ ràng là không tin.

“Đúng.” Chu Tường cắn cắn môi dưới.

Chu Dực không ngó ngang tới lời giả thích của Chu Tường, vươn tay cởi dây lưng trói hai tay anh ra, xốc lên ôm anh vào lòng, để anh ngồi dậy, khiến cho lưng anh đối diện với mặt của Chu Tường, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc cái đó của y vẫn không hề rời khỏi cơ thể Lăng Thịnh Duệ.

Hình ảnh đó, khiến cho hàm răng Chu Tường đánh lập cập vào nhau.

Sau khi điều chỉnh tốt tư thế thì Chu Dực mới nhân nhợt nói với Chu Tường: “Cùng tôi làm anh ta một trận.”

(Kaze: như lý do ở chương 34, dài quá nên tui chia ra làm..._-)

Một người đơn thuần như Chu Tường lúc ban đầu nghe không hiểu lời nói của y, cứ ngây ngốc đứng ngay tại chỗ.

Lăng Thịnh Duệ nghe là đã hiểu, cơ thể anh run mạnh một cái.

Chu Dực vô cùng nhạy cảm nhận ra phản ứng của anh, y nắm chặt cầm anh nhìn thật sâu sự kinh khủng trong mắt anh rồi tàn nhẫn cười nói: “Anh sợ? Loại chuyện này hẳn phải khiến anh vui vẻ mới đúng chứ nhỉ, cơ thể đối khát này của anh cùng lúc chứa đựng hai người chúng tôi hẳn là không khó đâu, nghĩ cũng biết là rất sướng rồi.”

Lời y nói thành công biến sự kinh khủng trong mắt anh thành tuyệt vọng.

Ý cười của Chu Dực càng thêm sâu sắc, y nhìn Chu Tường rồi lạnh lùng nói: “Nhanh lên một chút.”

Chu Tường do dự, nhưng cũng đi qua.

Chu Dực tiếp tục ra mệnh lệnh: “Cởi quần.”

Chu Tường phân vân nhưng cũng từ từ cởi dây lưng, cởi quần mình ra.

“Tốt. Đem cái đó của cậu cắm vào đi.” Thái độ nghe lời của Chu Tường khiến y vô cùng thỏa mãn.

Chu Tường không lên tiếng, Lăng Thịnh Duệ còn tưởng rằng cậu đang do dự, nhưng đến khi một vật thể nóng rực cùng tiến vào với cái đó của Chu Dực ở phía sau thì niềm hy vọng cuối cùng của anh đã biến thành tro bụi, anh cảm thấy mình đã mất hết can đảm rồi, anh nhắm hai mắt lại.

“Đi vào, động tác nhanh lên.” Chu Dực nói với Chu Tường.

Cơ thể cùng lúc tiếp nhận hai cái đó của đàn ông, loại đau đớn này Lăng Thịnh Duệ chưa từng bị đối xử qua, nhưng cũng nhờ Chu Dực trước đó đã thô bạo chà đạp nên khi vào chỗ đó của anh không hề bị thương, chỉ là cơn đau nhức khiến anh thiếu chút nữa đã kêu lên thảm thiết, trước mắt anh dần biến

thành màu đen, dường như là sắp ngất luôn rồi.

Đợi đến khi cả hai người cùng nhau chen vào được hết, thì Lăng Thịnh Duệ cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà nhỏ giọng nức nở.

Nghe được âm thanh nghẹn ngào của anh, cơ thể Chu Tường ở đằng sau cứng đờ, động tác dừng lại.

“Không được ngừng, tiếp tục.” Chu Dực uy hiếp nhìn cậu một cái.

Chu Tường bất đắc dĩ, cậu không thể làm gì khác ngoài kiềm nén xúc động xuống mà tiếp tục.

Trong một đoạn thời gian dài tiếp theo, hai thanh thiếu niên vẫn cứ như thế, cùng nhau phát tiết thú tính trên người Lăng Thịnh Duệ, lần qua lần lại khiến anh chết đi sống lại, đến nỗi ngay cả một ngón tay anh cũng không còn sức để động đậy nữa, đầu anh dựa vào vai Chu Dực, cả người xụi lơ bị hai người bọn họ ép vào chính giữa.

Đợi đến lúc cả hai người họ đều thỏa mãn thì cũng đã hơn nửa đêm.

Rời khỏi cơ thể anh, cũng không thêm quan tâm anh vì bị chà đạp thô thảm không thương tiết mà ngã lên giường, Chu Dực kéo khóa quần lên, rồi nhìn sang Chu Tường vẫn còn đang đờ ra nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ nói: “Còn nhìn cái gì, mau mặc quần vào rồi đi thôi.”

Chu Tường cắn môi dưới do dự một chút, sau đó yên lặng mặc quần ra khỏi phòng bệnh.

Chu Dực đi phía sau cậu ra ngoài, lúc đi đến cửa thì y dừng lại quay đầu nói với Lăng Thịnh Duệ: “Ngày mai chúng tôi sẽ tới, anh cứ việc ở đây chờ, nếu dám trốn tôi nhất định khiến anh phải hối hận cả đời.”

Chu Tường tái nhợt nhìn y, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Chu Dực không nhịn được nhìn cậu một cái: “Đi.”

Chu Tường áy náy nhìn Lăng Thịnh Duệ đang xụi lơ trên giường, cắn răng quay đầu đi. ... Thật ra thì, cậu không quan tâm tới mình lắm, cậu chỉ sợ nếu đoạn ghi hình đó truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến Lăng Thịnh Duệ thôi, cho nên cậu mới bất đắc dĩ phục tùng Chu Dực, cậu tính là cứ tạm thời đi trước đã, đợi lát nữa rồi ghé lại sau.

Dường như là nhìn thấu được ý nghĩ của cậu, Chu Dực cười lạnh nói: “Tối nay tôi qua chỗ cậu ngủ, tối mai chúng ta cùng tới đây.”

Chu Tường không còn cách nào khác nữa.

Chu Dực đóng cửa phòng bệnh lại.

Lăng Thịnh Duệ chôn mặt vào trong giường bệnh, đờ đẫn nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa trên hành lang.

Không biết qua bao lâu, anh mới gian nan ngồi dậy chậm rãi đi đến bên phòng tắm.

Đúng lúc này đây, tiếng nhạc chuông đột ngột vang lên.

Âm thanh quen thuộc khiến Lăng Thịnh Duệ không thể đứng thẳng thiếu chút nữa đã trượt chân té ngã.

Đó là nhạc chuông điện thoại của Phương Nhượng Thần.

Sau khi nhập viện Lăng Thịnh Duệ đã ném cái điện thoại vào ngăn tủ đầu giường bệnh, mà buổi tối mấy ngày nay hầu như mỗi ngày Phương Nhượng Thần đều gọi tới, chỉ là Lăng Thịnh Duệ vẫn không dám tiếp điện thoại, mỗi lần như vậy anh đều rúc vào trong giường, cho đến khi tiếng chuông ngừng hẳn.

Chỉ là lần này Lăng Thịnh Duệ lo sợ rằng sự từ chối lần nữa của mình sẽ khiến Phương Nhượng Thần tức giận rồi thì Lăng Hạo sẽ gặp bất lợi nên anh quyết định nghe điện thoại.

Lấy điện thoại từ trong tủ ra, Lăng Thịnh Duệ bấm nút nghe, nhưng không đợi anh đưa đến bên tai mình thì đầu bên kia đã vang lên tiếng rống giận giữ của Phương Nhượng Thần: “CMN mấy hôm nay anh trốn đi đâu rồi hả? Tại sao không nghe máy của tôi?”

Lăng Thịnh Duệ vốn vừa định giải thích rằng mình bị bệnh phải nhập viện, nhưng đối phương lại không cho anh cơ hội này, cậu tiếp tục gào thét: “Tôi hạn cho anh nửa tiếng nửa phải tới đây, nếu không thì đừng trách!”

Biết là cho dù mình có nói gì nữa thì cũng vô dụng, Lăng Thịnh Duệ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Ừm.” Sau đó nhanh chóng ngắt điện thoại.

Mặc dù đã đoán trước được chuyện sẽ xảy ra khi tới đó, nhưng anh đã không còn cảm thấy sợ hãi gì nữa rồi, cùng một chuyện, bị một lần hay hai lần thì cũng như nhau, quay về hiện thực anh có trốn tránh cỡ nào cũng không thoát được.

Mặc đồ vào, Lăng Thịnh Duệ rời khỏi bệnh viện.

Lúc này đã là ba giờ sáng, tất cả xe cộ trên đường đều đã không thấy bóng dáng đâu, ở ngã tư hầu như đã không còn chiếc xe nào nữa, không thể đón

taxi, Lăng Thịnh Duệ đành phải cuộc bộ, cũng may nhà họ Phương cách đây cũng không xa, nếu đi tắt cũng chỉ có hai ba dặm đường.

Nửa người dưới hầu như đã mất hết tri giác, Lăng Thịnh Duệ đi đứng khó khăn vô cùng, nhưng cũng vẫn chỉ chống đỡ chịu đựng đi về phía trước.

Dịch thể dính nhớp đang không ngừng chảy ra từ phía đằng sau anh, đó chính là tinh dịch Chu Dực và Chu Tường để lại bên trong qua không biết bao nhiêu lần phát tiết.

Con đường vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ có mấy tiếng xe chạy từ bên ngoài truyền tới thì hầu như là không còn bất cứ âm thanh nào nữa, yên tĩnh đến tận lương, ngọn đèn đường ánh ra một màu da cam sắc nhọn, giống như kéo dài đến vô tận không có điểm dừng, mọi áp lực này khiến Lăng Thịnh Duệ nghĩ con đường phía trước chính là con đường dẫn tới địa ngục.

Mà sự thật cũng chính là như thế, nhà của Phương Nhượng Thần với anh mà nói chẳng khác nào cánh cửa địa ngục....

Trong lúc đi qua một con hẻm hẻo lánh thì Lăng Thịnh Duệ thật sự là không trụ được nữa, ngay cả sức lực để đứng thẳng anh cũng không còn. Bên cạnh đó hình như có một nhà kho bỏ hoang, Lăng Thịnh Duệ nghĩ không muốn người khác nghĩ mình là an xin bị người khác coi thường nên anh đành đi vào trong.

Mấy đồ vật bên trong hơi nhiều, không rõ đó là cái gì, nhưng lại có một mùi hương gay mũi xộc đến, chắc hẳn đó là một chất hóa học nào đó, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại không để ý tới việc này, anh đi tới một vị trí khá là tốt ngồi xuống, lưng nhẹ nhàng dựa vào vách tường rồi xoa xoa đầu gối bên trái đau nhức không chịu được.

Gần đây đầu gối bên trái của anh có chút khác thường, mỗi lần trời chuyển gió là nó lại đau râm ran, anh nghi ngờ không biết có phải vì lúc trước Trình Trí Viễn đã anh bị thương đã để lại di chứng hay không nữa.

Sắp tới nửa tiếng rồi, mà nửa đoạn đường anh cũng chưa đi tới.

Anh đang nghĩ mình có nên gọi điện thoại báo một tiếng cho Phương Nhượng Thần hay không, đến khi anh lấy điện thoại ra thì bên ngoài lại truyền tới bước chân, sau đó có tiếng người cãi nhau bên ngoài nhà kho.

“Cũng đều tại anh hút thuốc, mỗi ngày hút nhiều thế không sợ bị ung thư phổi à.” Một người phụ nữ hung hăng lên tiếng nói.

“Đàn ông hút thuốc là chuyện bình thường mà, cô là phụ nữ thì biết cái mẹ gì? Biến biến biến, rách việc.” Tiếp đó là giọng nói không kìm được của một người đàn ông.

“Bảo anh đừng lấy nữa, bỏ đi!” Đột nhiên giọng người phụ nữ ré lên.

“Cô bị động kinh à? Dựa vào cái gì, cô tưởng cái này chỉ là bật lửa thôi à? Ày, thôi đi! Số hàng bật lửa này đắt tiền lắm đó!”

“Tôi mặc kệ!”

Âm thanh thanh thúy vang lên, có cái gì đó rơi xuống từ phía cửa chính, là cái bật lửa như trong lời nói của người đàn ông kia.

Gần như đúng lúc bật lửa rơi xuống đất thì cùi cạnh cửa cũng theo đó tràn ra, sau đó là một ngọn lửa lan tràn ra với tốc độ chóng mặt.

Lăng Thịnh Duệ nhìn cảnh tượng này cứ như mình đang mơ vậy....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 43: Chương 43

Trong nháy mắt ngọn lửa đã dâng lên cao, hơn nữa còn có xu thế lan ra càng mạnh, Lăng Thịnh Duệ bình tĩnh lại vô ý thức muốn đứng dậy, nhưng hai chân anh lại nhũn ra rồi lập tức ngã trở về, miệng nện xuống mặt đất tạo nên con đau khiến trước mắt anh tối sầm đi.

“Á! Cháy rồi, gọi 119 mau!” Âm thanh bén nhọn của người phụ nữ bên ngoài vang lên.

“Đừng! Tuyệt đối không được!” Người đàn ông mở miệng can lại.

“Điên rồi hả!” Giọng người phụ nữ tràn đầy sự kinh ngạc: “Lửa cháy lớn thế này, ai mà lại có thể trở mặt ra nhìn nó cháy chứ?”

“Cô bị ngu hả, vừa rồi chính cô đã làm rơi bật lửa đó, nếu như điều tra ra, thì đây chính là tội cố ý phóng hỏa, cô muốn ngồi tù à?” So với người phụ nữ đang rất hoảng sợ kể bên thì người đàn ông nhìn có vẻ điềm tĩnh hơn, thậm chí có thể nói là lạnh lùng.

“Vậy sao giờ?”

“Lập tức chuẩn bị khỏi đây, giả bộ như chưa từng tới đây.”

“Nhưng mà.....” Người phụ nữ do dự.

“Không có nhưng mà, chỗ này chỉ là cái nhà kho bỏ đi thôi, bị cháy thì cũng chả làm sao cả, đi nhanh lên.”

Sau đó là tiếng bước chân vang lên và càng ngày càng nhỏ.

Hai người đó đã chạy trốn rồi.....

Lăng Thịnh Duệ vốn định cầu cứu bọn họ, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói thì họ đã chạy mất tiêu rồi.

Lửa càng lúc càng lớn, càng ngày càng cuộn cuộn, khiến cho Lăng Thịnh Duệ hầu như không mở nổi mắt mình ra nữa, đến cả hô hấp cũng cực kỳ khó khăn, anh gian nan đỡ tường đứng dậy, nhưng lại phát hiện ra con đường đi tới cửa đang bị ngọn lửa nóng hừng hực chiếm cứ, nếu hiện giờ mà lao ra cửa lớn thì không thể có chuyện bình an vô sự được.

Lấy tay bảo vệ mắt mình, Lăng Thịnh Duệ nhìn xuyên qua khe hở để xem xét tình huống xung quanh.

Nhiệt độ quá cao dẫn đến ngọn khói dày đặc khiến cho cảnh tượng xung quanh trở nên vô cùng mờ mịt, Lăng Thịnh Duệ mở mắt ra tinh táo tìm kiếm cánh cửa gần nhất.

Trong lúc vô ý, anh thấy được ở phía đối diện đặt mấy chõng thùng sắt cao ngất cũng bị ngọn lửa vây quanh.

Nhìn chằm chằm mấy thùng sắt vài giây, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an.

Hình như sắp có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.....

Trong lúc anh đang thất thần thì mấy cái thùng sắt kia đã không chịu nổi được nhiệt độ cao của lửa, dùng một tiếng nổ tung, thanh âm vang lên đinh tai nhức óc, và cũng đồng thời lúc đó ngọn lửa cũng bao vây đến mấy chiếc thùng nằm trong góc đồng loạt nổ vang, từng mảnh nhỏ chói mắt bắn về phạm vi Lăng Thịnh Duệ đang đứng.

Chuyện này xảy ra quá mức đột ngột, đại não anh còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã theo quán tính làm ra hành động, anh cúi mạnh người xuống gập người lại che đầu mình.

May là bên trái có vật cản nên có thể ngăn chặn được tiếng nổ và ngọn lửa mãnh liệt đang cuộn cuộn dâng trào.

Lăng Thịnh Duệ bình an vô sự, anh khó khăn từ trên đất bò dậy rồi lùi sâu vào vị trí bên trong.

Dưới tình huống này thì anh không thể nào chạy thoát được rồi.

Ý thức được chuyện đó, nhưng Lăng Thịnh Duệ lại bình tĩnh lạ thường.

Có thể, đây là số mệnh của anh.....

Biết rằng mình sẽ sớm bị thiêu chết, nhưng trong lòng anh lại không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, mà trái lại còn cảm thấy hài lòng nữa.

Cuối cùng thì anh cũng được giải thoát rồi, không còn phải bị đám người mặt người người dạ thú kia thi nhau độc chiếm cũng như đùa giỡn anh nữa.....

Đúng lúc này đây, tiếng nhạc chuông quen thuộc của di động vang lên.

Lăng Thịnh Duệ lấy di động trong túi quần ra, về mặt bình tĩnh nhìn dãy số của Phương Nhục Thần, anh bấm nút nghe máy.

“Sao anh còn chưa tới nữa hả? Đã qua một tiếng rồi, tôi cảnh cáo anh, đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi!” Giọng nói hung hỏ của Phương Nhục Thần vang lên, rồi dường như ý thức được có cái gì đó không đúng, cậu cảnh giác hỏi: “Sao bên anh có nhiều tạp âm vậy? Anh đang ở đâu đó?”

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, ngữ khí thản nhiên đáp: “Phương Nhục Thần, xin lỗi cậu, tôi không có cách nào đến nhà cậu được nữa rồi, tôi phải thất hứa thôi.....”

“Làm sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh nói mấy lời này là có ý gì đây?” Giọng nói của Phương Nhục Thần khàn trơ hơn, cậu liên tiếp đặt câu hỏi.

Lăng Thịnh Duệ không trả lời câu hỏi của cậu, tựa như anh đang nói chuyện với chính bản thân mình: “Tôi biết cậu hận tôi, nhưng xin cậu thương tình cho người sắp chết như tôi, đừng tới tìm con trai tôi được không? Nó còn rất nhỏ, cái gì cũng không hiểu đâu. Đây là nguyện vọng duy nhất trong cuộc đời này của tôi đó.”

“Rốt cuộc anh đang nói gì vậy? Bây giờ anh đang ở đâu? Tôi lập tức đi tìm anh!” Phương Nhục Thần ở bên kia đầu dây đang rống lên, trong giọng nói

còn nhập trần sự hoảng sợ.

“Vĩnh biệt cậu, Phương Nhượng Thần.....”

“Chờ chút, anh.....”

Sau khi nói ra một câu nhẹ nhàng đó, không đợi Phương Nhượng Thần nói nữa, Lăng Thịnh Duệ đã ngắt cuộc gọi, sau đó ném sang một bên.

“Đừng.....”

Lại một tiếng nổ mạnh vang lên, khắp xung quanh giống hệt như gặp động đất bắt đầu run lên mãnh liệt. Sau đó là âm thanh ầm ầm nổ, nhà kho bỏ hoang không thể nào thừa nhận nổi trận xung đột này mà bắt đầu đổ sụp xuống.

Căn phòng trước mặt anh ngã xuống, đứng lại bên vách tường, vây Lăng Thịnh Duệ vào chính giữa, khiến anh đứng trước nguy cơ bị thiêu sống và bị vách tường, nóc nhà ngã xuống.

Mặc dù không sinh ra ảo giác gì, thế nhưng ngọn lửa đang cháy lại lấy gần hết toàn bộ dưỡng khí của anh, Lăng Thịnh Duệ lấy tay ấn ngực mình, từng ngậm từng ngậm hít thở khó khăn, không khí trong phổi bị thiếu trầm trọng khiến cho lồng ngực truyền tới cơn đau như bị dao cắt xé, cả ý thức của anh cũng dần trở nên mơ hồ.

Lăng Thịnh Duệ ngã xuống bên cạnh.

Trước khi hôn mê, thì trong đầu anh hiện lên gương mặt xinh xắn của con trai Lăng Hạo, tên nhóc đó vẫn nở nụ cười xán lạn chạy tới chỗ anh, miệng gọi ra tiếng kêu ngọt ngào: “Papa.....”

Một giọt nước mắt im lặng chảy qua khóe mắt.

Xin lỗi con, tiểu Hạo.....

Papa không thể chăm sóc con được nữa, hy vọng một ngày nào đó con sẽ tha thứ cho papa, không hận papa nữa, papa rất yêu con.....

.....

Sau khi Lăng Thịnh Duệ tắt điện thoại thì bên kia Phương Nhượng Thần gần như rơi vào trạng thái điên cuồng, cậu liên tục bấm nút gọi vào số máy kia, thế nhưng đầu dây vẫn cứ vang lên giọng nói ngàn năm không đổi: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Câu nói vừa rồi của anh vẫn cứ luẩn quẩn bên tai cậu, cái câu “Người sắp chết như tôi” hệt như một cục gạch nặng trĩu tiếp nện xuống, khiến đầu óc cậu choáng váng.

Rốt cuộc là có ý gì?

Cái gì mà “Người sắp chết?”

Nỗi sợ hãi trong lòng dâng lên, lan tràn ra như muốn nuốt chửng cậu.

Nỗi bất an càng lúc càng mạnh hơn.

Não bộ Phương Nhượng Thần rối loạn thành một cục, nhưng rồi cậu cũng cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lập tức gọi điện cho tòa nhà trình thám cậu có hợp tác cùng, yêu cầu họ dựa theo thiết bị định vị tìm ra vị trí mà Lăng Thịnh Duệ vừa mới gọi điện cho cậu, hiện giờ cậu đã khẳng định anh đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Rất nhanh đã có kết quả, chỗ Lăng Thịnh Duệ đang ở, vị trí là một nhà kho bỏ hoang trên đường XXX, và bọn họ còn mới nhận được một tin báo rằng chỗ đó vừa xảy ra một vụ cháy rất lớn.

Tin tức này không nghi ngờ gì chính là một tia sét đánh ngang tai cho cậu, khiến cả người cậu ngây ra.

Điện thoại di động trong tay trượt xuống, rơi thẳng trên mặt đất.

Sau đó, Phương Nhượng Thần hệt như một con gió phóng nhanh ra khỏi phòng mình.

Bên ngoài hiện đang là cơn mưa rất lớn, Phương Nhượng Thần vừa ra đã bị xối cho ướt từ đầu đến chân, nhưng là cậu lại hoàn toàn không hề phát hiện ra, mà chỉ phóng vào trong xe bằng tốc độ nhanh nhất.

Vốn đường đến đó phải chạy xe ít nhất là bốn năm phút thì nay cậu chỉ chạy mất có hai phút mà thôi.

Cái nhà kho kia nằm ở một vị trí rất vắng vẻ, vốn dĩ phải vô cùng đìu hiu thì nay lại vô cùng náo nhiệt, xe cứu hỏa và cả đoàn người chen chúc nhau vây xem, khiến cho hiện trường bỗng chốc chật như đên không có kẻ hở.

Phuong Nhựt Thần xuống xe đi vào trong đám người đông nghịt bên kia.

Hiện trường trước mặt cậu đã trở thành một đồng hỗn tạp bị thiêu rụi, gần như là không còn chỗ nào nguyên vẹn nữa.

Lập tức sắc mặt của Phuong Nhựt Thần trắng bệch ra.

“Bị thiêu cháy sạch luôn, ngọn lửa này lớn giữ vậy sao? Có hơi quá rồi đó.”

“Hình như ở trong có nhiên liệu gì đó đó, cho nên nó mới nổ mạnh như vậy, lúc đó tôi đang ngủ thì nghe thấy âm thanh đó, dọa đến suýt đứng tim.”

Bên cạnh có người đang thấp giọng bàn tán về vụ cháy, đang nghe các cô nói chuyện thì Phuong Nhựt Thần đột nhiên quay đầu qua nhìn về phía hai người phụ nữ trung niên bên kia.

“Khủng khiếp thật, bà nói coi cái người mới vừa được khiêng ra còn có thể cứu được không?”

“Không biết, mong là cứu được đi, mà cũng may thật bỗng nhiên trời lại đổ mưa to, cũng nhờ nó chứ không người kia nói không biết chừng đã bị đốt ra thành từ đời nào rồi.”

“Ày, đáng thương thật.....”

Lời nói của cô bị Phuong Nhựt Thần cắt đứt, cậu tiến lên nắm giữ lấy bả vai của một người phụ nữ, lớn tiếng hỏi: “Người vừa được cứu ra có phải là một người đàn ông lớn tuổi không?”

Hai người phụ nữ bị hành động đột ngột này dọa cho sợ hãi, người phụ nữ bị cậu nắm bả vai chỉ thiếu chút nữa đã hét lên, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt sùng sốt không giấu nổi sự sợ hãi của cậu thì mới áp ứng nói: “Phải.... đúng rồi, xem bộ dạng thì hình như đúng là một người đàn ông lớn tuổi.”

Máu trên mặt Phuong Nhựt Thần cắt không còn một giọt, sắc mặt cậu trắng bệch hòa với bóng đêm vô cùng dọa người.

Hai người kia cứ chăm chăm nhìn cậu, cảm thấy cậu thanh niên cao lớn trước mặt này hình như bị sốc rất mạnh rồi, nhìn cậu bây giờ hết như một linh hồn phiêu lãng đầy mê lương và sợ hãi.

“Người đó được ai đưa tới bệnh viện nào?” Cả người Phuong Nhựt Thần run rẩy, trong giọng nói của cậu thậm chí có thể coi là nức nở.

“Theo hướng xe cứu thương thì hình như là bệnh viện XX....”

Có được đáp án thì Phuong Nhựt Thần nhanh chóng xoay người, mắt đỏ lên xông ra khỏi đám người, lúc lên xe thì cả người cậu ướt đầm, cậu nhấc chân ga rồi nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, trong kính phản chiếu ra ảnh của cậu nhìn vô cùng chật vật, đầy mệt và cổ toát là nước mưa, bọt nước đang liên tục nhểu xuống theo đường gương mặt, tựa như cậu đang khóc vậy.

Đương nhiên cậu không khóc, nhưng mà tim cậu thì đã rơi lệ rồi, rơi vào tình trạng hối hận cực độ, nó đau đến khiến cậu gần như sắp chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 44: Chương 44

Nhờ vào nhân viên cấp cứu tận tụy cứu chữa, nên tính mạng của Lăng Thịnh Duệ được bảo vệ an toàn, chỉ là tình huống không mấy lạc quan. Bởi vì anh vẫn đứng bên trong quây hàng nên không tiếp xúc trực tiếp với ngọn lửa, nhưng vẫn bị nhiệt độ cao làm bị thương không ít, bề mặt không lớn, không đến 10%, mức độ thấp nhất vẫn là cấp độ 1.

Nhưng đây cũng không phải vấn đề chính, điều khiến bác sĩ cảm thấy khó giải quyết chính là chuyện nhiễm trùng vết thương và đường hô hấp có vấn đề.

Bởi vì hôm đó trời mưa rất to, mà nhân viên chữa cháy lại không để ý đến bên trong còn có người, đến khi có một nhân viên cứu hỏa tỉ mỉ xem xét lại nhà kho bị thiêu cháy thì mới phát hiện ra Lăng Thịnh Duệ đang hấp hối bên trong, trong lúc rối loạn người đó mới gọi xe cấp cứu tới, đưa anh vào bệnh viện, nhưng miệng vết thương bị phát hiện quá trễ, lại bị nước mưa thấm vào, khiến nó bị nhiễm trùng, cộng thêm anh hít nhiều khí độc từ ngọn lửa khiến đường hô hấp của anh bị thương nặng, nếu không cẩn thận có thể dẫn đến nhiễm trùng hô hấp, cho nên thở không được có thể dẫn đến tử vong.

Sau khi hoàn thành xong, anh được đưa ngay vào phòng bệnh cách ly chống khuẩn, trong vòng hai mươi bốn tiếng để kiểm tra tình trạng sinh mệnh của anh.

Nhưng mà, đã sắp qua một tuần mà anh vẫn không hề tỉnh lại.

Bác sĩ nói là, tình trạng của anh mặc dù nguy hiểm, nhưng không đến nỗi không sống được, chỉ có thể là tình trạng liên quan đến tinh thần của anh thôi:

Vốn dĩ anh không hề có dự vọng muốn sống tiếp nữa, cơ thể anh không chịu hấp thu thuốc đưa tới thậm chí còn sinh ra phản ứng bài xích với thuốc men, loại tình huống này ảnh hưởng nghiêm trọng đến chuyện phục hồi như cũ của anh, và cũng vì thế mà anh vẫn không thoát khỏi được trạng thái nguy hiểm, thậm chí là một chút chuyển biến tốt đẹp cũng không có nữa.

Trước tình trạng đó, khiến cho Phương Nhượng Thần cực kỳ hối hận, và căm thù bản thân mình, mỗi khi cậu đứng nhìn bên ngoài cửa kính cách ly, nhìn về phía người đàn ông đang nằm im trên giường, người quần đầy băng gạc và cầm đủ thứ loại ống truyền thì cậu lại thấy vô cùng đau đớn, cậu hận người nằm trên đó là mình chứ không phải anh.

Liên tục vài ngày như thế, Phương Nhượng Thần không ngủ chút nào, cậu cứ như vậy đứng bên ngoài phòng cách ly, nhìn anh, thẳng đến khi không thể chịu đựng được nữa, cậu mới đến khách sạn gần bệnh viện nhất nghỉ ngơi một hồi.

Cậu không dám đi quá lâu, rất sợ rằng anh sẽ vĩnh viễn bỏ lại cậu mà đi. Cho nên mỗi ngày cậu đều ngủ không quá bốn tiếng đã chạy lại bệnh viện.

Cho dù thể chất cơ thể cậu có tốt đến đâu đi chăng nữa, thì liên tục vài ngày tiếp theo, cơ thể cậu đã có chút không chịu nổi.

Nhưng cậu không quan tâm.

Trong lòng cậu sớm đã bị hai cảm giác ân hận và đau lòng đóng chiếm rồi, trừ Lăng Thịnh Duệ ra, trong đầu cậu không còn chứa đựng được bất kỳ chuyện gì nữa.

Thật ra là có thể bước vào phòng bệnh cách ly, chỉ cần mặc đồ phòng hộ vào, làm tốt công tác phòng chống vi khuẩn, thì cậu có thể vào trong.

Nhưng cậu không dám.

Cậu cảm thấy mình không có tư cách tới gần Lăng Thịnh Duệ. Nếu như hôm đó cậu không ép anh đến nhà mình, thì hẳn là anh sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Tất cả mọi chuyện, đều do cậu tạo nên.....

Vài ngày kế tiếp, bốn người Trình Trí Viễn, Chu Dực, Chu Tường, Đức Duy Hoàn đều nhận được tin mà chạy tới, đều tập hợp tại chỗ này, bọn họ nghe đến tình huống của anh thì đều cảm thấy sợ hãi, khi biết được anh không còn dự vọng sống tiếp nữa thì trong lòng họ đều biến thành tự trách.

Trong số họ, Chu Dực là người cảm thấy hổ thẹn nhất, không thua chút nào so với Phương Nhượng Thần.

Cùng ngày y và Chu Tường về nhà thì sang ngày thứ hai lại nhận được tin tức từ bệnh viện Lăng Thịnh Duệ mất tích. Lúc đó Chu Dực vô cùng tức giận, âm thầm quyết định phải bắt cho bằng được anh trở về sau đó giáo huấn một phen, khiến cho anh không dám có ý định.... Bỏ trốn nữa, nhưng mà, tìm vài ngày cũng không hề có kết quả.

Trong lúc đó, y nhớ lại Lăng Thịnh Duệ đã từng nói qua, theo như lời anh nói y “ngoại tình” ....., còn có thiếu niên xinh đẹp gì đó nữa.

Ngay từ đầu, y còn tưởng đâu Lăng Thịnh Duệ nói bừa thôi, thế nhưng sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, y bỗng dưng nhớ tới mấy tháng trước đúng là có một thiếu niên nào đó đến cửa tìm y, sau đó lại lấy lý do là tìm nhầm rồi chạy mất.

Thiếu niên kia rất đặc biệt, tuy chỉ nhìn mặt một lần, nhưng Chu Dực cũng loáng thoáng nhớ kỹ được mặt cậu ta. Vì vậy y lập tức bắt tay vào tìm người điều tra, buộc cậu ta nói ra sự thật, cậu ta nói có người dùng tiền mua chuộc mình, kêu cậu cố ý đứng trước cửa nhà y dãn cảnh khiến Lăng Thịnh Duệ hiểu lầm Chu Dực...ngoại tình.

Chu Dực nghe tới đây thì tức đến không còn gì bằng, nhưng mà cho dù có ép hỏi người đứng đằng sau là ai thì cậu ta cũng nói không biết, dù y có nghiêm hình bức cung thế nào thì cậu ta cũng không cho ra đáp án khiến y hài lòng.

Sau đó là Đức Duy Hoàn và Trình Trí Viễn tra ra được tin tức của Lăng Thịnh Duệ, sau đó thông báo với Chu Tường, vì một trận hỏa hoạn mà anh đang phải nằm viện.

Lúc đầu y cho rằng có lẽ chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng khi đến bệnh viện rồi mới biết được tình huống nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Đứng bên ngoài phòng cách ly, sắc mặt Chu Dực vô cùng khó coi.

Sau khi điều tra rõ mọi hiểu lầm thì y vô cùng hối hận với sự xúc động không kiềm nén được của mình, vốn y định sẽ giải thích cận kề với anh, vẫn hỏi lại tình cảm của hai người.

Nhưng hiện giờ.....

Anh không có dịp để nghe được nữa.

Quay người đi, Chu Dực hung hăng nện thật mạnh vào bức tường phía sau mình, sức lực quá lớn, khiến cho tay y chảy ra từng tơ máu đỏ chói mắt, nhưng Chu Dực lại thấy vẫn không đủ.

So với đau đớn khi người kia gặp nạn thì cơn đau nhỏ nhoi này có là gì chứ?

Y tình nguyệt khi Lăng Thịnh Duệ tỉnh dậy, sau đó chửi mắng, đánh y thế nào cũng được, cho dù có là dùng dao cắt sủng bản y cũng không oán hận anh, y chỉ hy vọng anh có thể lập tức tỉnh dậy.

“Khốn nạn! Tại sao lại không chịu suy nghĩ kỹ càng chứ? Sao mày có thể hiểu lầm anh ấy? Sao lại có thể làm tổn thương anh ấy hả?” Chu Dực oán giận nói, một nắm lại một nắm nện vào bức tường, khiến cho nắm tay của y trắng da tróc vảy, máu tươi đầm đìa đến nỗi dọa người, nhưng y lại không hề cảm thấy đau đớn: “Tên ngốc này, sao lúc đó không chịu tìm tôi hỏi rõ ràng chứ, anh chỉ nhìn thấy cảnh đó thôi mà đã hiểu lầm rồi à? Tại sao lại không chịu tin tưởng tôi chứ? Khốn kiếp.....”

Một Chu Dực luôn luôn trầm tĩnh nay lại hoàn toàn khác biệt,

Đối với sự mất kiểm soát của y thì những người khác chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thôi, tiếp tục nhìn người đàn ông đang nằm trong phòng bệnh cách ly.

Ngoại trừ Đức Duy Hoàn.

Im lặng nhìn Chu Dực đang điên cuồng tự ngược đãi bản thân mình, Đức Duy Hoàn cúi đầu, đột nhiên mở miệng: “Thiếu niên kia là do tôi phải tội.”

Chu Dực dừng lại, kinh ngạc nhìn hắn.

“Ban đầu anh ta cứ khẳng khái đòi phải trở về, về bên cạnh anh, anh ta yêu anh như thế, khiến tôi không thể chịu nổi.....” Đức Duy Hoàn thông thả nói, ngữ khí có chút đè nén.

Không chờ hắn nói xong, Chu Dực đã lao qua, nắm chặt áo hắn, đánh một quyền thật mạnh vào mặt hắn.

Đức Duy Hoàn không hề phản kháng, thành thật nhận lấy con giận của Chu Dực.

“Khốn nạn! Tao muốn giết mày!” Chu Dực không chút lưu tình đáng tiếp một cú nữa, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi chẳng khác nào một con dã thú.

Cuối cùng là do chính Trình Trí Viễn ngăn lại, lạnh lùng nhìn y: “Anh cho rằng anh có tư cách dạy dỗ cậu ta sao.”

Một câu nói, chấm dứt tất cả.

Lập tức cả người Chu Dực mất đi sức lực, buông tay xuống, y vô lực trượt xuống khỏi mặt tường, hai tay ôm lấy đầu mình, đau khổ tự mình lâm nhâm: “Đều là lỗi của tôi, nếu hôm đó tôi không làm thế với anh ta, anh ta đã không chạy ra ngoài, đề rồi gặp chuyện thế này.....”

“Phải nói là, lỗi của tất cả mọi người.....” Bị đánh đến sưng mặt, Đức Duy Hoàn mặt mũi dính đầy máu tươi nhắm mắt lại, đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều im lặng.

Mặc dù tàn nhẫn, nhưng lời hắn nói là sự thật.

Bọn họ đều yêu Lăng Thịnh Duệ, nhưng không một ai trong số họ là ngoại lệ... không gây tổn thương cho anh, ích kỷ độc chiếm anh, tra tấn tinh thần anh, từng bước một đẩy anh vào vực thẳm vạn kiếp bất phục.....

Chu Tường từ đầu vẫn luôn im lặng đột nhiên đi tới trước mặt Chu Dực, từ trên cao nhìn xuống y, lạnh lùng lên tiếng: “Đứng lên.”

Nếu là bình thường có người dám dùng giọng điệu đó nói chuyện như thế với Chu Dực thì y nhất định sẽ dùng phương pháp cực đoan nhất khiến người đó phải hối hận cả đời, nhưng hiện giờ, y lại không có sự quyết đoán đó, y im lặng đứng dậy.

Chu Tường mặt không cảm xúc nhìn y.

Ngay sau đó, cậu đánh một quyền thật mạnh vào bụng Chu Dực.

“Ừm.....”

Chu Dực rên lên một tiếng, hia tay ôm chặt bụng mình, chậm rãi gập người xuống.

Chu Tường rút tay về, khinh bỉ nhìn y một cái, thân nhiên nói: “Chu Dực, anh là một tên khốn nạn không hơn không kém.”

Một nắm này của Chu Tường có thể coi là dùng hết sức lực của mình, khiến Chu Dực đau đến hít thở không thông, ngay cả nói cũng không nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 45: Chương 45

Chu Dực gian nan ngẩng đầu lên, vẻ mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, Chu Tường khinh thường nhìn y một cái, sau đó hồ hững đứng lại chỗ của mình, tiếp tục nhìn người đàn ông đang nằm trong phòng bệnh cách ly.

Trong một phút này, cậu thấy trong lòng mình vô cùng hối hận.

Nhớ lại hành động tàn nhẫn đêm đó mình đối với anh, cậu hận không thể hung hăng tát cho mình mấy cái.

Cậu không thể tha thứ cho mình, cho dù có là do Chu Dực ép buộc đi chăng nữa.

Không biết qua bao lâu, từ hành lang trống vắng chợt truyền tới bước chân, tiết tấu dồn dập gấp gáp. Từ đầu hành lang, Phương Văn Dật không biết mất tích ở đâu đã vội vã chạy tới đây.

Mọi người đều thần nhiên liếc nhìn cậu một cái, Phương Nhượng Thần nhìn cậu chạy đến cạnh mình thì mới lên tiếng: “Tiểu Dật, cuối cùng em cũng tới rồi.”

Phương Văn Dật thở hồng hộc, nhìn thoáng qua bên trong phòng bệnh, khi nhìn đến Lăng Thịnh Duệ nằm bất động trên giường thì trên gương mặt xinh đẹp của cậu hiện lên vẻ sợ hãi.

Cậu áp úng hỏi Phương Nhượng Thần: “Anh ấy..... đại thúc sao rồi?”

Kể từ lúc rời khỏi nhà họ Phương, thật ra cậu vẫn liên lạc với Phương Nhượng Thần, mặc dù mối quan hệ rất gượng gạo nhưng Phương Nhượng Thần vẫn xem cậu như em ruột mà đối xử, cậu không nỡ cắt đứt mối quan hệ anh em của hai người, ban đầu Phương Văn Dật vẫn không tình nguyện phản ứng lại với cậu, nhưng dần dần cậu cũng gỡ xuống chướng ngại vật trong lòng.

Mặc dù không gặp mặt, nhưng quan hệ của hai người đã cải thiện hơn rất nhiều.

Phương Nhượng Thần gục đầu xuống: “Tình trạng rất nghiêm trọng, chủ yếu là vì anh ta không muốn sống nữa. Bác sĩ nói, nếu cứ để như thế thì anh ta..... là chuyện sớm muộn.”

Cậu dừng một chút, tận lực tránh nói chữ kia ra.

Phương Văn Dật nghe xong, mãi vẫn không nói được gì, tâm tình giống như bị cái gì đó buộc lại, cảm giác sợ hãi từ trong lòng ngực ào ạt trào ra, khiến cậu gần như không thể đứng vững được.

Lúc nhận được điện thoại của Phương Nhượng Thần thì cậu tức tốc chạy lại đây. Trong điện thoại Phương Nhượng Thần nói rất qua loa, không hề nói rõ tình huống của Lăng Thịnh Duệ lúc này, chỉ nói là anh gặp chuyện hiện đang nằm trong bệnh viện, bảo cậu mau chóng tới đây, Phương Văn Dật vội vã chạy tới thì mới biết được tình trạng của anh còn nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều.

“Anh ấy còn cứu được không?” Giọng nói của Phương Văn Dật run rẩy.

“Cũng không biết nữa.” Phương Nhượng Thần lắc đầu: “Cái này còn phải xem bản thân anh ấy, nếu anh ta thật sự không muốn sống nữa....”

Cậu tiếp theo, cậu không nói cũng biết.

Phương Văn Dật cảm thấy trước mắt mình toàn là một màu đen, cơ thể lao đảo, gần như không thể đứng vững lên được, cậu lấy tay chống tường, cậu vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng một chữ cũng không thốt lên được.

Cậu cố nén nội tâm đau đớn của mình, nhìn về phía người đàn ông trên giường bệnh kia, anh im lặng nằm đó, trên mặt có đeo thêm dụng cụ dưỡng khí, vẻ mặt bình thản khiến lòng người nhói đau.

Rời khỏi nhà họ Phương, cậu sinh hoạt một mình, hoàn toàn biến thành một cậu công tử hào hoa, cả ngày cậu chỉ lưu luyến ở quán bar đồng tính, tìm kiếm con mồi thích hợp cho mình, tùy ý phóng túng bản thân. Trước đây khẩu vị của cậu rất hỗn tạp, chỉ cần lớn lên xinh đẹp, vóc người tốt một chút, là cậu có thể để vào mắt.

Nhưng trong đoạn thời gian này, cậu lại phát hiện ra khẩu vị của mình càng ngày càng ít đi, cậu thích loại đàn ông thành thực trầm tính, có cá tính ôn hòa thôi.

Ngay từ đầu cậu bản thân không giải thích được, cho đến một ngày, cậu vô thức phát hiện ra hình tượng người đàn ông trong lòng cậu với Lăng Thịnh Duệ giống hệt nhau, một người luôn ngại phải cười nhưng khi cười thì lại lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, đáng người cực kỳ tốt, màu da cũng đẹp vô cùng.

Trong một phút đó, cậu chợt phát hiện ra, cậu đã yêu Lăng Thịnh Duệ rồi, loại tình cảm này không chừng đã thâm nhập vào sâu trong cốt tủy của cậu rồi cũng nên.

Vì thế, trong lòng cậu chối bỏ thật lâu, cuối cùng mới chấp nhận chuyện này.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, cả người cậu đều thay đổi, cậu không bao giờ.... đi tới chỗ đó ăn chơi trác táng nữa, cậu trở nên giữ mình thật trong sạch, nghĩ đến một ngày nào đó tìm được Lăng Thịnh Duệ thì sẽ đối tốt với anh, bù đắp lại khoản thời gian phạm sai lầm trước đây, tận tâm tận lực yêu thương người đàn ông này.

Sau đó, cậu cũng yên lặng chờ đợi tin tức của Lăng Thịnh Duệ.

Chỉ là, cậu không thể nào ngờ tới được, lần tiếp theo khi nhận được tin tức của anh lại là trong loại tình huống thế này.

Trong ngực cậu có rất nhiều điều muốn nói với anh, lời xin lỗi này, sự áy náy này, còn có yêu thương anh nữa, thậm chí là dịu dàng với anh.... cậu muốn cho Lăng Thịnh Duệ nhiều lắm, nhưng cậu lại không có cơ hội đó rồi, người kia đã không còn nghe cậu nói nữa, mà cậu chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn người đó ở sát biên giới tử vong mà thôi.

Máu trên mặt cậu dần dần biến mất, gương mặt trắng nõn của Phuong Vân Dật giờ phút này đây lại trắng bệch tựa như bông tuyết.

Đột nhiên, cậu như nghĩ ra cái gì đó, vội vàng kéo tay Phuong Nhượng Thần, kích động mở miệng: “Đại thúc không phải có con trai sao? Hình như anh ta rất thương đứa con đó đúng không, nếu bảo cậu nhỏ đó tới đây, nói không chừng anh ta sẽ bị kích thích, bệnh tình sẽ chuyển biến tốt đẹp thì sao? Chúng ta lập tức kêu cậu ta tới đi!”

Phuong Nhượng Thần lắc đầu: “Trước đó anh có tìm rồi, nhưng cậu ta không có nhà, anh cũng không điều tra được bất cứ tin tức gì. Bây giờ đang là kỳ nghỉ, nói không chừng cậu ta đã cùng với bạn trai mang mắt kính kia ra nước ngoài nghỉ phép rồi, nếu thật sự là thế thì nội trong một thời gian ngắn cậu ta sẽ không quay về nước đâu....”

Niềm hy vọng cuối cùng bị phá vỡ, Phuong Vân Dật mặt xám xịt quay về chỗ, cúi đầu thật thấp.

Dưới tình huống này, bọn họ đã không còn cách nào nữa rồi....

Không một ai lên tiếng, trên hành lang là một mảnh tĩnh mịch, sáu thanh thiếu niên yên lặng đứng bên ngoài cửa phòng cách ly, bầu không khí chột ảm mùn thê lương ảm đạm

Không biết qua bao lâu, Trình Trí Viễn vẫn im lặng nhìn chằm chằm Lăng Thịnh Duệ đột nhiên mở miệng thì thào: “Anh đã làm tôi mất đi ký ức rồi, lẽ nào còn muốn phá nát tâm can tôi luôn sao....”

Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng những người khác đều nghe ra trong câu nói đó là niềm xúc động lớn lao, khiến tất cả đều nhìn về phía hắn.

Sau đó, dường như nhớ tới chuyện gì đó, hắn đứng bật dậy, nhìn về phía Phuong Nhượng Thần, gấp gấp hỏi: “Nhà của anh ta ở đâu? Nói địa chỉ cho tôi.”

Phuong Nhượng Thần vốn định nói với hắn là có đi cũng vô dụng thôi, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Phuong Nhượng Thần dừng một chút, nói địa chỉ của anh ta: “Đường XX khu nhà YY, chỗ đó là nhà của anh ta.”

Cậu vừa dứt lời, Trình Trí Viễn đã tức tốc chạy đi.

Phuong Nhượng Thần vốn không có nhiều hy vọng gì, cậu chỉ liếc nhìn bóng lưng hắn một cái, rồi trầm mặc quay đầu đi.

Nửa tiếng sau, Trình Trí Viễn đã trở về, trong tay hắn cầm một cuốn nhật ký. Hắn nói với những người khác: “Trong ngăn kéo của Lăng Hạo tôi tìm được thứ này, tôi có lật xem một chút rồi, bên trong có rất nhiều nội dung viết về đại thúc, nếu chúng ta đọc cho anh ta nghe, nói không chừng sẽ có hiệu quả.”

“Ý hay!” Đức Duy Hoàn đứng bật dậy, lập tức tỏ vẻ tán thành.

Mấy người khác cũng vô cùng kích động, đều cảm thấy làm thế có thể sẽ khiến Lăng Thịnh Duệ có động lực sống tiếp, Phuong Nhượng Thần cảm thấy buồn bực, tại sao mình lại không sớm nghĩ ra chuyện này chứ? Như vậy thì anh sẽ không cảm thấy đau khổ nhiều như vậy. Nghĩ đến đây, cậu lại tự trách....

Dưới sự trợ giúp của nhân viên, Trình Trí Viễn mặc đồ phòng hộ cách ly vào, cầm lấy cuốn nhật ký đã được khử độc xong rồi bước vào bên trong phòng bệnh.

Nhìn đến Lăng Thịnh Duệ nằm trên giường, hắn đè nén xuống cảm giác đau thắt trong lòng ngực mình, ngồi bên giường, hắn mở nhật ký ra, bắt đầu đọc nội dung có liên quan đến Lăng Thịnh Duệ cho anh nghe.

[Ngày 21 tháng 6 năm 200X.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười lăm của tôi, nguyện vọng ngày sinh nhật của tôi là mong papa có thể quay về, nhưng tôi đợi đến hơn mười hai giờ đêm rồi mà papa vẫn không trở về, chiếc bánh kem tôi mua riêng bị tên Quan Thế Kiệt biến thái kia ăn hết mất, thật tức chết mà!

Papa, pa đang ở đâu vậy? Con nhớ papa lắm, về với con đi....

Ngày 3 tháng 7 năm 200X

Hôm nay là ngày họp phụ huynh trong trường, nhưng papa lại không có đây, tôi không tìm được người đi họp cho mình, phiền thật! Nhưng nếu không tìm được người đi thì mất mặt chết mất, cái tên Quan Thế Kiệt biến thái kia lại nói anh ta sẽ đi, tôi không thèm, anh ta cũng đâu phải người thân của tôi chứ, ày, nếu có papa ở nhà thì tốt quá.

Ngày 15 tháng 7 năm 200X

Giết, hôm nay tên biến thái Quan Thế Kiệt ấy vậy mà lại cưỡng hôn tôi, chém! Thiếu gia đây còn chưa thành niên đó, tên khốn kia! Nếu có papa ở đây thì chắc chắn tên đó sẽ ăn một đấm nhớ đời rồi nha!

Ngày 1 tháng 8 năm 200X

.....]

Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, Trình Trí Viễn vẫn luôn một mực đọc cuốn nhật ký này, lúc đầu hắn chỉ chọn những phần nội dung có liên quan tới Lăng Thịnh Duệ thôi, nhưng rồi sau đó mỗi ngày đều đọc hết, đem những phiền não và buồn chán trong cuộc sống hằng ngày của thiếu niên nói hết cho anh nghe.

Lăng Thịnh Duệ nghe xong nhưng cũng không tỉnh lại, nhưng những cơn sốt do đặc trên người anh lại chuyển biến tốt một chút.

Nước mắt từ khóe mắt anh trào ra, theo gương mặt chậm rãi chảy xuống.

Nước mắt của anh khiến Trình Trí Viễn vô cùng lo lắng, nhưng rất nhanh sau đó lại biến thành vui mừng, kích động: anh khóc, chứng tỏ anh có nghe thấy được.... những chuyện này, cứ vậy thì, sớm muộn gì anh cũng sẽ tỉnh thôi.....

Mấy ngày tiếp theo, sáu người luân phiên nhau tiến vào phòng bệnh, đọc cuốn nhật ký cho Lăng Thịnh Duệ nghe.

Nội dung trong đó rất trẻ con, một Lăng Hạo trẻ tuổi học cách trưởng thành, hết như một ông cụ non vậy, vô cùng đáng yêu, khiến cho mọi người sẽ bất tri bất giác có ấn tượng tốt với đứa nhỏ này, nhưng bọn họ lại cảm thấy đồ kỳ, trong lòng người đàn ông đó, đứa con trai này luôn giữ vị trí thứ nhất.

Mà bọn họ.....

Anh thà chết chứ không thèm nhìn mặt.

Anh ghét bọn họ.

Tuy rằng chán ngán, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng nhìn xuống.

Anh vẫn không tỉnh lại, nhưng cơ thể đã bắt đầu có dấu hiệu hồi phục, bác sĩ nói, cứ tiếp tục như thế, chuyện anh tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi.

Tin tức này khiến nhóm người họ hưng phấn vô cùng.

Một ngày nọ, đến phiên Đức Duy Hoàn đọc nhật ký cho anh, lúc hắn đứng dậy chuẩn bị đi ra thì ngón tay phải của Lăng Thịnh Duệ đột nhiên giật giật.

Lúc này Đức Duy Hoàn đã xoay người đi, không để ý thấy được, nhưng mấy người vẫn luôn dán mắt vào trong xem tình huống thì lại thấy rõ mồn một, bọn họ kích động đến gần như sắp điên cuồng.

Trình Trí Viễn dùng sức gõ tấm thủy tinh, tiếng vang đó khiến Đức Duy Hoàn ngạc nhiên nhìn về phía họ, Trình Trí Viễn dùng khẩu hình miệng nói với hắn: đại thúc vừa mới có phản ứng, cậu mau đọc tiếp đi.....

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng Đức Duy Hoàn vẫn ngồi xuống mép giường, tiếp tục đọc nhật ký.

Qua một hồi, ngón tay của Lăng Thịnh Duệ lại giật một chút.

Lần này, Đức Duy Hoàn cũng nhìn thấy được, hắn mừng rỡ đến mức sắp nhảy dựng lên, nhưng lại mạnh mẽ kìm nén xuống, tiếp tục đọc nhật ký, chỉ là hai bàn tay cầm nhật ký không nhìn được mà phát run, đến nỗi lật vài trang mà cũng không thành công.

Vài phút trôi qua, lông mi của Lăng Thịnh Duệ bắt đầu run nhẹ, sau đó, anh chậm rãi mở mắt ra.

Cuối cùng anh cũng tỉnh lại.

Ngay lúc anh hôn mê gần tròn một tháng trời.....

Đức Duy Hoàn thật sự không thể nhìn được nữa rồi, hắn buông nhật ký ra, đến gần bên người Lăng Thịnh Duệ, khẩn trương nhìn chăm chăm anh, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở. Những người khác đều đã nhanh chóng khoác đồ phòng hộ vọt vào trong phòng, trước khi bọn họ vào tới, Đức Duy Hoàn tựa vào sát bên tai anh, giọng nói run rẩy của hắn vang lên đầy dục dục: “Xin lỗi, đại thúc. Tôi yêu anh.....”

Q.4 - Chương 46: (Đại Kết Cục)

Ánh nắng đầu hạ ấm áp mà sáng sủa, Lăng Thịnh Duệ ngồi trên chiếc ghế dựa trong căn biệt thự, anh miễn cưỡng ngồi đó phơi nắng.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, mang đến tia thích ý trong trẻo, bên cạnh là chiếc loa đang truyền ra giọng ca tự nhiên của ca sĩ Ân Nhã Na, giọng hát nhẹ nhàng du dương, có hiệu quả thôi miên cực kỳ tốt.

Dưới chân núi là thành phố phồn hoa, cách đây không xa lắm, nhưng lại như hai thế giới hoàn toàn khác nhau, ở đây không có sự hỗn loạn hay âm ỉ của chốn đô thị đông đúc dân cư, ở đây chỉ là bên ngoài yên tĩnh và an lành thôi, bầu không khí như vậy hòa chung với khí tức trên người anh lại hòa hợp một cách diệu kỳ.

Lăng Thịnh Duệ hít thật lại suy nghĩ, anh nhìn bầu trời trong xanh như được tẩy rửa trên đầu mình, khóe miệng vươn lên nụ cười nhợt nhạt.

Ba năm rồi, anh vẫn ở đây, an tĩnh trị liệu.

Ba năm trước anh gặp phải một trận hỏa hoạn lớn, nó đã để lại trên người anh vài vết thương khá nghiêm trọng, và cũng để lại không ít vết sẹo, nhưng hai năm trước anh đã từng đi trị liệu cũng như phẫu thuật qua nên bây giờ hầu như đã không còn lại vết tích gì.

Khi đó, Trình Trí Viễn đã liên hệ với một vị bác sĩ đa khoa có chức có quyền bên Mỹ tới, vì anh mà lập ra bản kế hoạch chu đáo. Ban đầu anh không muốn, nhưng mấy thanh thiếu niên lại quá kiên quyết, thậm chí còn có thể coi là cầu xin anh đi trị thương nữa, anh thật sự là không thể chịu đựng được bọn họ cứ lải nhải nhõng nhẽo bên tai anh, cho nên không thể làm gì khác hơn anh đành đồng ý, trong cả quá trình tuy rằng có đau đớn, nhưng mà kết quả đạt được lại rất hoàn mỹ.

Chỉ là, thương tích trên cơ thể tuy rằng đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi, nhưng bóng ma tâm lý của anh cho tới bây giờ vẫn rất nghiêm trọng.

Anh mắc chứng sợ hãi giam cầm nghiêm trọng, cho dù đứng ở một không gian nhỏ hẹp, hay một nơi nào đó có ánh sáng u ám thì nhất định tâm lý anh sẽ sinh ra cảm giác khủng hoảng, những lúc nghiêm trọng nhất thì thậm chí có thể không khống chế được mình, do đó có thể sẽ làm ra những chuyện gây thương tổn đến bản thân.

Chính vì nguyên nhân đó mà mấy thanh niên kia cộng vào đóng góp lại mua một mảnh núi nhỏ vùng ngoại ô, sau đó thiết kế một căn biệt thự đặc biệt trên đó. Nói đặc biệt là bởi vì kết cấu của tòa biệt thự này ngoại trừ đơn giản ra thì đại đa số vách tường đều được chế bằng thủy tinh đặc thù, từ bên trong nhìn ra thì có thể thấy toàn bộ diễn biến của bên ngoài, nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì sẽ không thấy gì cả.

Căn biệt thự này, khiến Lăng Thịnh Duệ cảm thấy rất hài lòng, cũng như rất vui.

Hiện tại anh có hội chứng ngại tiếp xúc với xã hội, ba năm gần đây, hầu như không có ngày nào anh bước chân ra khỏi đây, nhưng anh lại không hề cảm thấy buồn tẻ, ngược lại còn cảm thấy cuộc sống thế này mới là hoàn mỹ nhất.

Sáu thanh niên rất tự nhiên ở chung một chỗ với anh, mà Lăng Thịnh Duệ cũng không hề ghét bọn họ như trước nữa.

Từ lần gặp họa kia thì thái độ của họ đối với Lăng Thịnh Duệ thay đổi một cách không lường trước được, họ không bao giờ..... có hành vi ép buộc anh nữa, trước mặt anh, cũng là dịu dàng hết mực, và mối quan hệ gay gắt của sáu người họ cũng cải tiến tốt hơn, chưa thể nói là đạt tới quan hệ bạn bè nhưng cũng có thể gọi là chung sống hết sức hòa bình, thậm chí còn bắt đầu hòa hợp, cùng nhau chăm sóc Lăng Thịnh Duệ.

Bọn họ đều có công việc riêng của mình, chỉ là chiều nào họ cũng sẽ tụ họp về đây, dựa theo lời nói của họ thì đây chính là căn nhà của đại gia đình họ.

Ánh mặt trời dần dần ngã về phía tây, cũng sắp đến giờ sáu người họ về rồi.

“Lại phơi nắng à, aizz... Đã nói với anh rồi phơi nắng không tốt cho da mà, vậy mà anh vẫn không vâng lời.” Phương Nhượng Thần về đầu tiên đi tới bên cạnh Lăng Thịnh Duệ, cậu có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu, không thèm để ý đến cậu, vẫn tiếp tục tự mình phơi nắng.

Thái độ lạnh nhạt của anh khiến Phương Nhượng Thần tức giận, nhưng cậu lại không được bộc phát ra, không thể làm gì khác cậu đành dụ giọng xuống: “Đừng phơi nữa có được không? Đi tắm trước đi.”

Lăng Thịnh Duệ suy nghĩ một chút, ừ một tiếng coi như trả lời.

“Vậy được, tôi vào pha nước cho anh trước, anh vào sau nhé.”

Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng gạt đầu.

Phuong Nhực Thần cười với anh một cái, rồi lập tức đi vào nhà tắm.

Vài phút sau, cậu ló đầu từ cửa ra: “Được rồi đó, nước pha xong rồi, anh vào tắm đi.”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ lên tiếng đáp, lập tức tắt đèn nhạc đi, anh đứng lên.

Tắm là hai người cùng nhau tắm, bởi vì Lăng Thịnh Duệ không chịu một mình một người đứng ngốc trong phòng một mình, hơn nữa còn cực kỳ ghét bỏ.

Lăng Thịnh Duệ và Phuong Nhực Thần cùng nhau đứng dưới vòi hoa sen, cậu cẩn thận kỳ cọ cơ thể cho anh.

Trong mắt cậu không phải là không có dự vọng, chỉ là nó đã bị cậu mạnh mẽ đè ép xuống thôi, động tác không có chút nào gọi là không đứng đắn.

Năm tên thanh niên kia cũng không ngoại lệ, cho dù có ham muốn với Lăng Thịnh Duệ cũng phải nhịn xuống, xong hết mọi chuyện thì mới trộm dùng tay giải quyết.

(Kaze: ậy.....v:v:v)

Tình trạng đó, đã kéo dài ba năm rồi.

Lăng Thịnh Duệ luôn luôn lạnh nhạt, hơn nữa trước đó bọn họ đã tạo thành bóng ma trong lòng anh, ba năm này, anh gần như là sống trong trạng thái cảm dục, mà bọn họ cũng phải cố kiềm nén xuống, không thể muốn “Làm” chuyện gì là làm được.

nói trắng ra là, đã ba năm rồi bọn họ không có quan hệ thể xác với Lăng Thịnh Duệ.

Tuy rằng ghen vô cùng đau khổ đến không gì sánh được, nhưng chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh thì họ bằng lòng thỏa hiệp.

Nhìn vẻ mặt chịu đựng của Phuong Nhực Thần, Lăng Thịnh Duệ làm bộ như không nhìn thấy.

Chỉ là lần này, cơ thể anh có chút khác thường.

Đang nhìn đến khuôn mặt ghen đến nổi tức giận của Phuong Nhực Thần, thì hạ thân anh đột nhiên phát nóng lên, một cỗ quỹ dị nào đó đều tập trung xuống nơi nào đó khó mở miệng.

Tuy rằng rất không cam lòng, nhưng anh lại bất đắc dĩ phát hiện ra mình thế mà lại có phản ứng.....

Đây là lần đầu tiên kể từ khi anh cùng bọn họ tắm chung từ trước tới giờ, anh vì phản ứng cơ thể hiện giờ của mình mà cảm thấy ngượng vô cùng.

Anh xoay người, muốn chạy ra khỏi phòng tắm.

Phuong Nhực Thần kéo anh lại, cố gắng nhịn cười: “Không cần phải xấu hổ thế đâu, bất kể là ai đều có dự vọng, phản ứng của anh là rất bình thường.”

Lăng Thịnh Duệ cúi thấp đầu, mặc dù anh biết chuyện đó, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Phuong Nhực Thần nhìn gương mặt đỏ bừng của anh, nhịn không được mà bật cười: “Đại thúc à, ở đâu cũng tốt mà, anh không cần giữ khư khư cái suy nghĩ cổ hủ mãi đâu, không cần quá để ý cái nhìn của người ta, anh sống như vậy không cảm thấy mệt mỏi à?”

Lăng Thịnh Duệ không đáp lời.

“Tôi thấy anh ghen lâu vậy rồi, chắc là khó chịu lắm.” Vừa nói, Phuong Nhực Thần đột nhiên ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đưa phân thân của Lăng Thịnh Duệ vào miệng mình.

Lăng Thịnh Duệ kinh ngạc nhìn cậu, vốn định từ chối, nhưng khi nơi đó của anh được khoang miệng ấm áp của cậu vây lấy thì đại não của anh trống rỗng, cuối cùng không còn ý tưởng vùng vẫy nào nữa, anh sa vào, thậm chí còn vô thức dùng hai tay nắm lấy tóc cậu, dùng sức đẩy cái đó của mình vào sâu nhất trong khoang miệng Phuong Nhực Thần.

Cậu bị anh làm cho khó chịu, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, tận lực lấy lòng anh.

Rất nhanh sau đó, Lăng Thịnh Duệ xuất ra trong miệng cậu.

Qua một hồi lâu Lăng Thịnh Duệ mới tỉnh táo trở lại, anh ý thức được chuyện mình vừa làm khiến anh xấu hổ chết đi được.

Phuong Nhực Thần nhả phân thân của anh ra, sau đó Lăng Thịnh Duệ còn nghe được cả tiếng nuốt xuống từ phía cậu.

Phuong Nhực Thần đứng dậy, lấy tay lau đi dịch thể còn dính bên khóe môi của mình, nhìn anh cười cười: “Thoải mái không, đè ép lâu quá không phải là thói quen tốt đâu.”

Cậu nói một câu hai nghĩa, vươn tay ra, cậu thử ôm lấy Lăng Thịnh Duệ.

Trong nháy mắt tay cậu chạm được vào người anh thì Lăng Thịnh Duệ chẳng khác nào bị lửa thiêu, anh nhanh chóng nhảy sang một bên.

Nụ cười trên mặt Phương Nhược Thần cứng đờ, hai tay cậu khựng lại giữa không trung.

Lăng Thịnh Duệ cảnh giác nhìn cậu, rồi sau đó mặt dần dần hóa thành không cảm xúc, anh cầm lấy khăn tắm bọc nửa người của mình lại, đầu cũng không thèm quay mà bước thẳng ra ngoài.

Cửa đóng lại, chỉ còn một mình Phương Nhược Thần ngẩn ngơ đứng bên trong đó, sắc mặt chột xanh chột trắng.

Thật vất vả mới khiến cho Lăng Thịnh Duệ có dục vọng, cậu tính toán thừa dịp này đột phá phá hủy chướng ngại tâm lý trong lòng anh luôn, nhưng người kia lại thỏa mãn xong rồi thì trở mặt với cậu.

Phương Nhược Thần cậu, thế mà lại bị “vứt bỏ”.....

Ủ rũ bước ra khỏi phòng tắm, Phương Nhược Thần thở dài, Lăng Thịnh Duệ đang đứng bên cửa sổ sát mặt đất, toàn thân anh chỉ có suy nhất một cái khăn tắm vấy lấy nửa người, thân trên trần như nhộng, đường cong của eo và lưng vô cùng hoàn mỹ nhìn vào chỉ khiến người ta muốn phạm tội thôi.

Phương Nhược Thần cố nén xuống cảm xúc muốn phun máu mũi lại, oán hận dõi theo bóng lưng anh, ảo tưởng để tự an ủi mình.

Đúng lúc này đây, Lăng Thịnh Duệ lại đột nhiên xoay người về phía cậu, trong đôi mắt tối đen ánh lên tia sáng không rõ ràng, dường như là anh đang đấu tranh cái gì đó.

“Không phải cậu kiềm nén rất khó chịu sao?” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng hỏi.

Phương Nhược Thần sững sốt một chút, cậu không hiểu câu hỏi này của anh có ý nghĩa gì, nhưng cậu vẫn thành thật trả lời: “Tất nhiên rồi...”

Trên mặt Lăng Thịnh Duệ hiện lên một chút ngượng ngùng, anh do dự nửa ngày mới mở miệng: “Nếu thật sự cậu ghen khó chịu như vậy thì cậu... tới đi, tôi không ngại đâu.” Lời nói anh ngắt quãng, âm thanh nhỏ đến nỗi khó có thể nào nghe được.

Phương Nhược Thần lại nghe rất rõ ràng, cậu ngơ ngác nhìn anh, dùng thời gian rất lâu mới có thể hiểu được ý của anh, thật không thể nào tin được tai mình mà.

Anh, đang chủ động dụ dỗ mình đúng không?

“Anh, nói thật hả?” Phương Nhược Thần kích động đến nỗi nói cũng không rõ ràng nữa.

“Ừ.” Lăng Thịnh Duệ gật đầu.

“Anh không ngại?”

“Không ngại.”

“Anh sẽ không vì chuyện này mà lại.... ghét tôi nữa chứ?”

“Không đâu.”

Giống như không thể tin được, Phương Nhược Thần cứ thế liên tiếp hỏi một chuỗi thật dài, Lăng Thịnh Duệ cũng thuận theo trả lời cậu, mặt anh càng ngày càng hồng, giống hệt như sắp xuất huyết luôn rồi, anh có chút hối hận với quyết định vừa rồi của mình.

Chỉ là, trước khi anh kịp đổi ý, Phương Nhược Thần đã nhanh chóng lao ra, ôm chặt anh vào lòng cậu, Lăng Thịnh Duệ bị hành động đột ngột này của cậu dọa cho sợ hãi, anh muốn vùng vẫy thoát ra nhưng lại bị Phương Nhược Thần giáng xuống nộ hôn giam cầm.

Đã ba năm trôi qua rồi, Lăng Thịnh Duệ mới cùng người khác hôn môi lại.

Cũng cùng là một nụ hôn sâu, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác với ký ức của anh, Phương Nhược Thần rất nhiệt tình, nhưng động tác lại hết sức ôn nhu.

Hai người triền miên quấn lấy lười nhau, dần dần Lăng Thịnh Duệ bị hạ gục bởi sự dịu dàng vô hạn của Phương Nhược Thần.

Trong lúc quấn lấy nhau, thì khăn tắm trên người hai người đã tự động rơi xuống, vắt bên chân họ, nhưng hai người lại hoàn toàn không để ý tới, cứ như vậy lạng lẹ hôn nhau.

Không biết qua bao lâu, có một thứ gì đó nóng hừng hực đặt tại lưng anh.

Giọng nói trầm thấp của Trình Trí Viễn vang lên sau lưng: “Đại thúc, cuối cùng thì anh cũng thông suốt rồi. Tôi đợi ngày này lâu lắm rồi đó....”

Hắn vừa mới trở về cách đây không lâu thì lại thấy ngay tình trạng nóng bỏng này, tất nhiên ngay lập tức dục vọng của hắn bị chọc cho nổi lên, hắn không chút do dự tiến vào cuộc chơi.

Đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng thì lần thứ hai hắn cũng có thể thưởng thức cơ thể mỹ vị của người đàn ông này rồi.....

Một mảng nóng rực đặt trên lưng anh, xúc cảm ái muội này khiến da đầu Lăng Thịnh Duệ tê dại.

“Đại thúc, tôi nhịn không được nữa.....” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng nói.

Đã ba năm trôi qua, cảm giác lần thứ hai bị tiến vào khiến tim anh vẫn đập nhanh như cũ, chỉ là cảm giác lần này lại hoàn toàn không giống, không hề có một chút đau đớn nào, chỉ có thoải mái đến nỗi khiến chân anh như nhũn cả ra.

Cơ thể anh, nằm giữa Phương Nhược Thần và Trình Trí Viễn, hầu như là không có kẽ hở nào.

Nhiệt độ nóng hồi từ lồng ngực vững chắc của hai người cuộn cuộn truyền tới người anh, hô hấp của Lăng Thịnh Duệ càng trở nên vô cùng gấp gáp, nhưng không cự tuyệt họ.

Trình Trí Viễn bắt đầu động thân, từ phía sau xông tới thân thể anh, động tác của hắn rất chậm, nhưng sức lực lại rất mạnh, đồng thời, tay Phương Nhược Thần lại mò lên ngực anh, nhẹ nhàng xoa nắn nó.

Lăng Thịnh Duệ nhịn không được mà than nhẹ ra, thanh âm của anh bị Phương Nhược Thần ép lại trong cổ họng.

Lăng Thịnh Duệ nhắm mắt lại, hưởng thụ sự chiếm đoạt ôn nhu của hai người.

Đến khi anh mở mắt ra một lần nữa thì mới phát hiện ra, Chu Dục, Đức Duy Hoàn, Chu Tường, Phương Vân Dật đều đã trở về, vây xung quanh anh, nhìn anh với ánh mắt tràn đầy ngọn lửa dục vọng.

Lăng Thịnh Duệ có hơi sợ sệt, nhưng trong mắt bọn họ đã không còn sự thô bạo và bá đạo như lúc trước nữa rồi.

Nội tâm sợ hãi của Lăng Thịnh Duệ chậm rãi biến mất.

Anh cảm nhận được sự biến đổi này của bọn họ.

Vô cùng dịu dàng.

Khoái cảm từng trận từng trận ập tới, cuối cùng Lăng Thịnh Duệ không kìm được nữa mà rên rỉ thành tiếng.....

Buổi tối ngày hôm đó là một buổi tối trăng thanh gió mát không ngủ, cả sáu người thanh niên đều sử dụng kỹ năng của mình, dùng tình cảm ngọt ngào của họ để khiến Lăng Thịnh Duệ vượt qua một đêm khó quên nhất.

Cũng từ ngày đó trở đi, bóng ma trong lòng Lăng Thịnh Duệ đã hoàn toàn biến mất, anh không còn chán ghét chuyện làm tình nữa.....

Buổi sáng ngày hôm sau, Lăng Thịnh Duệ tỉnh dậy trong trạng thái cả người mệt mỏi, ánh nắng ấm áp buổi sáng chiếu vào từ cửa sổ, trong lòng Lăng Thịnh Duệ đột nhiên sinh ra một cảm giác ấm áp tựa như ánh bình minh vậy.

Cả căn phòng không có lấy một bóng người.

Cả sáu người đều đã đi làm cả rồi, trên bàn là bữa sáng ngon lành không biết là do ai làm nữa, anh đoán là Chu Dục làm cho anh.

Nhìn cả bàn ăn được làm tỉ mỉ khéo léo kia, Lăng Thịnh Duệ nghĩ, cuộc sống như thế này thật ra cũng không tệ.

Ít nhất thì so với tưởng tượng của anh vẫn là tốt hơn nhiều lắm.....

Toàn văn kết thúc ——

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 47: Phiên Ngoại-Bản Tình Ca Của Phương Nhược Thần 1

Editor: Kaze Haru

Phuong Nhực Thần vẫn chưa hề trải qua cảm giác ghen khuấy bao giờ.

Từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn luôn chịu sự giáo dục khắc nghiệt của người cha vô lương tâm của mình, nhằm mục đích bồi dưỡng ra người thừa kế hoàn hảo nhất của Phuong gia.

Khi mới 1 tuổi, những đứa trẻ khác chỉ mới học bò, thì Phuong Kiến Hồng đã bắt cậu học đi, ngã thì phải tự đứng lên, nếu cậu dám khóc, thì cơm chiều đừng hòng được ăn.

Sau vài lần bị bỏ đói, cậu cũng không còn khóc nữa, thậm chí khóe mắt cũng không hề đỏ lên, điều này làm cho Phuong Kiến Hồng rất vừa ý.

Khi 8 tuổi, độ tuổi mà các nhóc con khác còn đang vùi vịnh cha mẹ mua cho các loại đồ chơi, thì Phuong Nhực Thần vì đặc thù bối cảnh trong gia tộc mà phải đến các võ quán luyện tập, từ công phu Trung Quốc, đánh võ tay không, thậm chí Muay Thái (*), đều học rất vững chắc, mục đích là tránh mình bị kẻ thù của Phuong gia bắt cóc, hãm hại.

Khi 12 tuổi, cậu bắt đầu học các loại vũ khí, trong cặp cậu luôn luôn cất giấu một khẩu súng phòng chuyện bất ngờ.

Khi 15 tuổi, cậu quen bạn gái đầu tiên, lớn hơn cậu 8 tuổi, nhưng cậu không chú ý nào. Chỉ là, ngay ngày hôm sau khi cậu khai trai, thì người phụ nữ đã chủ động thương nhớ cậu, đã trở thành tình nhân của Phuong Kiến Hồng.

Không lâu sau đó, mẹ Phuong Nhực Thần không chịu nổi tịch mịch, đã thông đồng với kẻ thù của Phuong gia, lựa chọn việc phản bội Phuong gia, bị chính người đa mưu túc trí như Phuong Kiến Hồng không chút lưu tình bắn chết ngay trước mắt Phuong Nhực Thần, một khẩu súng, sáu phát, tất cả đều bắn vào đầu bà, máu tươi và óc chảy ra đầy đất.

Phuong Nhực Thần tuổi trẻ, nhìn cảnh mẹ mình chết không nhắm mắt mà sắc mặt trắng bệch, Phuong Kiến Hồng thu lại súng lục, đi đến trước mặt cậu, mỉm cười dạy bảo cậu: “Đối với người phản bội mình, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình.”

Phuong Nhực Thần nghe xong, rất nghe lời gật đầu.

Ngày hôm sau, cậu cũng đồng dạng dùng phương pháp này giết chết bạn gái phản bội cậu, bởi vì người phụ nữ kia ở sau lưng cậu đã nói là: cô ta làm bạn gái cậu, mục đích là để câu dẫn cha cậu, Phuong Nhực Thần vừa không có tiền vừa không có quyền lực nắm trong tay, cô nhìn cũng không vừa lòng.

Nhìn thấy tình nhân mình thích nhất bị con trai ruột giết chết, Phuong Kiến Hồng ngay cả mày cũng không nhăn lại, thậm chí còn khích lệ phương pháp của cậu rất tốt, còn tặng cho cậu vài mỹ nữ coi như phần thưởng.

Chính là bắt đầu từ ngày hôm đó, Phuong Nhực Thần hóa thành công tử đào hoa, thay phụ nữ còn nhanh hơn thay quần áo. Cứ sinh hoạt như thế, tiếp diễn đến một ngày qua sinh nhật cậu không lâu trước đó.

Cậu gặp phải khắc tinh của mình.

Lăng Thịnh Duệ.

Nói đến người đàn ông này, ngoại trừ dáng vẻ bên ngoài được ra thì không có chỗ nào hơn người, tính cách không lạnh không nóng, thậm chí phải nói là yếu đuối, bộ dạng sợ hãi, rụt rè, nhất gan sợ phiền phức, tuổi cũng hơi lớn, hơn nữa lại còn tốt bụng quá đáng. Như bình thường, cậu ghét nhất loại người này.

Ngay từ đầu đã là như thế, cậu thật lòng chán ghét đại thúc bình thường phé vật này, mỗi lần nhìn thấy là tức giận, nhưng vẫn mạnh mẽ đè nén xuống bộ dáng lửa giận xông lên, rất nhanh Phuong Nhực Thần có cảm giác hơi phiền, vì thế mà bắt đầu tra tấn ác liệt người đàn ông này, muốn nhìn thấy anh bùng nổ hoặc là bị phá vỡ.

Nhưng cậu lại thất vọng, bất luận cậu có đối đãi thô bạo cùng vô lý đến đâu, người đàn ông này cũng chỉ yên lặng chịu đựng, thậm chí khi không chịu đựng được nữa, thì có thể sẽ cầu xin tha thứ.

Điều này làm cho sự khinh thường trong lòng Phuong Nhực Thần càng ngày càng tăng cao, nhưng vẫn khiến cậu cảm thấy hứng thú.

Cậu muốn khám phá thử điểm yếu của người đàn ông này là cái gì...

Thời gian dần trôi, cảm giác đối với Lăng Thịnh Duệ dần biến đổi, cảm giác chán ghét lúc ban đầu dần biến mất, một loại tình cảm đặc biệt dần xâm chiếm nội tâm cậu, ban đầu cậu không biết đó là gì, đến sau này cậu mới nhận ra... Cậu yêu người đàn ông này.

Lúc mới biết, cậu đấu tranh, không thể chấp nhận được mình lại là đồng tính luyến ái, mà còn yêu phải tên đàn ông vô dụng này.

Trong thời gian đó, cậu thông qua phụ nữ để dò đi lực chú ý của bản thân, cũng thử qua nhiều ngoại hình và tính cách khác nhau, trong một buổi tối điên cuồng cùng 3 người phụ nữ, cậu phát hiện cho dù mình có cố gắng thế nào, cảm giác với phụ nữ trong cậu ngày càng mờ nhạt. Thậm chí sau này khi làm tình, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh bộ dáng Lăng Thịnh Duệ bị mình đặt dưới thân tùy ý xâm phạm mới làm cậu đạt được cao trào mong muốn. Đấu tranh thật lâu, Phuong Nhực Thần cuối cùng bắt buộc phải chấp nhận hiện thực.

Sau đó, cậu bắt đầu toàn tâm toàn ý theo đuổi người này, tất nhiên cậu dùng phương pháp của mình, không ai có thể nhìn ra là cậu thích người đàn ông này.

Nhưng vốn là một người tài giỏi trên phương diện tình trường là cậu, khi đứng trước con đường này lại gặp phải khó khăn.

Người đàn ông bề ngoài yếu đuối nhưng bên trong lại mạnh mẽ lạ thường, Phương Nhượng Thần chưa từng nói với anh về chuyện mình yêu anh, cũng không biết phải lấy lòng anh thế nào, hơn nữa tính tình không được tốt, mỗi lần đều khiến Lăng Thịnh Duệ sinh ra hiểu lầm, mỗi lần như vậy, hai người lại càng cách xa nhau hơn.

Nhìn thấy người kia càng ngày càng xa lánh mình thậm chí dùng ánh mắt xa lạ để nhìn mình, Phương Nhượng Thần chỉ cảm thấy thất bại, nhưng không thể hề hà, cậu thử thổ lộ với anh, nhưng mỗi lần đều không thể thốt ra khỏi miệng, đợi đến khi cậu có dũng khí nói ra được, mới phát hiện rằng đã quá muộn, trong tâm của anh, hoàn toàn đã bị xâm chiếm bởi bóng dáng của người khác.

Người đàn ông khác kia tên Chu Dực, hẳn là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất trên thương trường với cậu, bất cứ lúc nào, trên mặt cũng là nét cười thân nhiên, cho người ta cảm giác ý xuân dạt dào.

Chỉ cậu mới biết, người đàn ông này thủ đoạn thâm sâu, giỏi ngụy trang đến đâu.

Phương Nhượng Thần không sợ Chu Dực nhưng lại rất ghét, từ lần đầu 2 người cạnh tranh cậu đã thua ngay từ lúc bắt đầu, sau này lòng căm ghét ấy bị hành động cướp đi người yêu thương của cậu tăng đến cực điểm.

Hai người bắt đầu lần lượt giao chiến, trong thời gian đó phần lớn cánh báo chí mỗi ngày đều đăng tin công ty hai người đối đầu nhau, đến sau này, thậm chí ngay cả báo giải trí cũng chạy vô góp vui, viết ra không biết bao nhiêu câu chuyện hường phấn, chuyện xấu trên các trang báo đầu.

Toàn bộ tinh lực của họ đều đặt hết lên việc hạ gục đối phương, lại không thể phòng chuyện phía sau, người kia mất tích, chỉ gọi cho Phương Nhượng Thần một cuộc điện thoại, sau đó thì biến mất tung mất tích, thời gian dài đến một năm rưỡi.

Một năm rưỡi kia, với Phương nhượng Thần mà nói, tựa như sinh hoạt chốn Địa Ngục tối tăm vậy.

Sau này, Lăng Thịnh Duệ trở về, thái độ vẫn lạnh nhạt như trước, với cậu tránh còn không kịp, Phương Nhượng Thần hạ quyết tâm, dù có thế nào, cũng sẽ không bao giờ buông tay người này ra nữa...

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 49: Phiên Ngoại-Bản Tình Ca Của Phương Nhượng Thần 2

Editor: Kaze Haru

Trong thời gian kế tiếp đó, Phương Nhượng Thần thật sự không còn áp bách anh nữa, hết lòng hết dạ khiến mình ôn nhu hơn, thậm chí không còn qua lại với nữ giới nữa, học cách làm thế nào lấy lòng người mình yêu. Đáng tiếc là cậu cứ ngốc ngốc dùng phương pháp ôn nhu yêu thương anh, thì người kia lại không có chút nào cảm kích cậu, thậm chí còn cho rằng cậu đang đùa cợt anh.

Điều này làm cho Phương Nhượng Thần vừa như phát điên, lại vừa bất lực.

Cậu biết, chuyện mình đối xử bạo lực với anh ngày trước đã tạo ra trong lòng anh một bóng ma, nhưng lại không hề hay biết, có một người lừa cháy đồ thêm dầu, người em cậu yêu thương nhất, Phương Vân Dật.

ượt Thần 2

Bản tình ca của Phương Nhượng Thần (2)

Editor: Kaze Haru

Trong thời gian kế tiếp đó, Phương Nhượng Thần thật sự không còn áp bách anh nữa, hết lòng hết dạ khiến mình ôn nhu hơn, thậm chí không còn qua lại với nữ giới nữa, học cách làm thế nào lấy lòng người mình yêu. Đáng tiếc là cậu cứ ngốc ngốc dùng phương pháp ôn nhu yêu thương anh, thì người kia lại không có chút nào cảm kích cậu, thậm chí còn cho rằng cậu đang đùa cợt anh.

Điều này làm cho Phương Nhượng Thần vừa như phát điên, lại vừa bất lực.

Cậu biết, chuyện mình đối xử bạo lực với anh ngày trước đã tạo ra trong lòng anh một bóng ma, nhưng lại không hề hay biết, có một người lừa cháy đồ thêm dầu, người em cậu yêu thương nhất, Phương Vân Dật.

(diamondking1218.wordpress.com)

Mỗi lần Lăng Thịnh Duệ lộ ra biểu tình kinh hoàng và yếu ớt trước mặt cậu, cậu đều có cảm giác rất phẫn nộ.

Người kia không tin cậu, cậu hiểu rất rõ chuyện này, nhưng cậu thật sự đã cố gắng hết sức cải thiện tình hình rồi, vậy mà đồ phượng lại xem như không thấy.

Phương Nhượng Thần thấy rất ủy khuất, nhưng cũng vẫn cố nén, cậu vốn tin rằng sẽ có một ngày nhất định anh sẽ hiểu tâm ý của cậu, tin tưởng cậu hơn.

Đến một ngày nọ, Lăng Thịnh Duệ lại đột nhiên vào tù vì tội giết người, khi ra tù anh lại lựa chọn Chu Dực để nương tựa.

Chuyện này đối với Phương Nhượng Thần chính xác là một đả kích nặng nề, lần đầu tiên trong đời cậu hoài nghi về mình, cũng đột nhiên tỉnh ngộ ra, số người yêu Lăng Thịnh Duệ, không chỉ mình cậu, người mà anh có thể dựa vào, cũng không phải chỉ mình cậu.

Điều này làm cho nội tâm Phương Nhượng Thần sinh ra sợ hãi, vừa nghĩ đến chuyện Lăng Thịnh Duệ và những nam nhân khác yêu nhau, thậm chí cùng chung sống, tim cậu có cảm giác như bị dao cắt vào.

Tình huống rất ác liệt, Phương Nhượng Thần liên hệ với hôn thê của Chu Dực, kế hoạch kia là để thần không hay quỷ không biết tham gia hôn lễ, vốn cậu định mượn chuyện này lật ra lớp mặt nạ dối trá của Chu Dực, nhưng không ngờ tên kia rất giáo hoạt phù nhận hoàn toàn chuyện này, làm như mình không liên quan đến, thành ra tình cảm của hai người lại càng ngày càng tốt.

Hôn lễ biến thành trò cười, Phương Nhượng Thần trở mắt nhìn hai người ngọt ngào bước ra khỏi khách sạn, không thể ngăn cản.

Trong lúc đó, cậu có cảm giác như trái tim mình bị một thanh đao cứa qua cứa lại.

Sau đó, cậu chọn biểu lộ tình cảm, dùng gần như là phượng thức tự sát để tỏ lộ với Lăng Thịnh Duệ, mắt thấy sắp thành công, lại ngoài ý muốn bị một chiếc xe mất đi phương hướng làm trọng thương.

(Kaze: có số ai nhọ hơn anh nữa hông chứ T^T)

Sau đó, cậu tưởng rằng mình sẽ chết chắc, nhưng cậu tuyệt không muốn chết, tuyệt đối không. Không phải cậu sợ chết, mà là một khi cậu chết rồi, cậu sẽ không còn được gặp Lăng Thịnh Duệ nữa, người đàn ông cậu muốn nhất, từ nay về sau sẽ không còn quan hệ nào với cậu, điều này làm cho linh hồn cậu cũng phải run lên đầy sợ hãi.

Chính lúc đó, cậu mới biết, mình yêu Lăng Thịnh Duệ sâu bao nhiêu, sâu đến mức cả chính cậu cũng không thể tưởng tượng được.

Trước lúc hôn mê, Phương Nhượng Thần xuyên qua một mảnh đồ tươi huyết sắc, nhìn người kia hoàn loạn chạy về phía mình, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Đây có thể coi là đối phương bị hành động của mình làm cho cảm động không?

Nếu thật là như vậy, thì tốt quá...

Tàn nhẫn hơn là, khi cậu hôn mê tỉnh lại, mới phát hiện ấn tượng về mình trong lòng Lăng Thịnh Duệ cũng không có gì đổi mới, vẫn lạnh nhạt như cũ.

Vì vậy Phương Nhượng Thần bị đả kích trầm trọng, cậu chọn giả vờ bất động trên giường, lừa gạt sự quan tâm của anh.

Tuy hành động này có hơi vô sỉ, cậu không đến mức phải làm vậy, nhưng cậu lo là một khi tỉnh lại, Lăng Thịnh Duệ sẽ không đến bệnh viện thăm cậu nữa.

Sau một thời gian, trên cơ bản cậu đều phòng bị. Nhưng ngoài ý muốn là Lăng Thịnh Duệ lại phát hiện ra cậu giả hôn mê, cực kỳ tức giận mà rời khỏi. Mặc dù cậu có nỗi khổ, nhưng không biết phải giải thích ra sao, cậu đích thực là đã lừa dối anh, điều này khiến cậu chột dạ.

Sau khi đi rồi, Lăng Thịnh Duệ cũng không trở lại nữa, Phương Nhượng Thần vì chuyện này mà tiêu cực mất một đoạn thời gian dài, thậm chí ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình trạng sức khỏe của mình.

Sau đó, cậu lấy lý do tổ chức mừng sinh nhật, lừa Lăng Thịnh Duệ vào nhà mình, còn giam cầm anh, sau lấy cớ vì phải dưỡng thương, mang anh đến Australia, ban đầu nghĩ kia thực sự không tình nguyện, nhưng sau này dần dần bị cậu cảm hóa, tuy rằng mấy việc này cậu thật sự không gọi là nhạy cảm lắm, nhưng cậu nhận ra rất rõ rằng đối phương đang thay đổi.

Cậu vốn muốn tận dụng triệt để khoảng thời gian này để chiếm tâm tư của anh, nhưng không ngờ một chuyện ngoài ý muốn lại diễn ra, Lăng Thịnh Duệ bị một vị khách không mời mà đến bắt đi.

Phương Nhượng Thần gần như phát điên, điều động toàn bộ lực lượng tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không có tung tích.

Tuy biết rằng quá xa vời, nhưng cậu vẫn không buông tay, vẫn tìm kiếm, cậu có linh cảm, Lăng Thịnh Duệ nhất định không sao, nhất định sẽ lại quay về bên cạnh cậu.

Chỉ là cậu không hề nghĩ đến, một lần nữa thấy anh, lại là một kỷ ức thống khổ nhất đời cậu và cũng là một kỷ ức khiến khắc cốt ghi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 50: Phiên Ngoại-Bản Tình Ca Của Phương Nhược Thần 4

Editor: Kaze Haru

“Phương Nhược Thần, cậu nhìn tôi vậy làm gì?” Thanh âm của Lăng Thịnh Duệ vang lên bên cạnh.

Phương Nhược Thần hồi phục tinh thần, lập tức mỉm cười: “Không có gì, chỉ là cảm giác gần đây thấy anh càng ngày càng dễ nhìn.”

Biểu tình vốn không nhìn được trên mặt anh, khi nghe đến mấy lời này, anh hơi ngẩn ra, lập tức đỏ mặt.

Phương Nhược Thần thấy phản ứng của anh thật sự rất thú vị, quen nhau nhiều năm như vậy, tính cách ngượng ngùng của anh vẫn cứ như vậy không thay đổi.

Buổi trưa đầu hạ, ánh nắng rất nóng, Lăng Thịnh Duệ ngồi trên ghế mây (*) thật sự không thể chịu đựng được biểu tình mang theo chút đùa giỡn và tràn hàm ý trên gương mặt Phương Nhược Thần nữa, anh quay đầu đi, giả vờ thưởng lãm phong cảnh cách đó không xa.

Một tay Phương Nhược Thần chống cằm, mỉm cười nhìn gương mặt nghiêng tuấn mỹ của anh, trong mắt toàn là tình yêu nồng đậm.

Trải qua vài năm trị liệu, bóng ma trong lòng Lăng Thịnh Duệ trên cơ bản đã khỏi hẳn, dấu vết ở trên người anh cũng dần dần tắt đi, rất có sinh khí.

Phương Nhược Thần nhớ rõ, hai năm trước khi xuất viện, Lăng Thịnh Duệ hoàn toàn không phản ứng với cậu. Dù cậu làm gì, nói gì, cũng không để ý tới, xem cậu như không khí, thiếu chút nữa làm cho cậu buồn bực đến chết luôn.

Trong hai năm kia, cậu đã xuất ra tất cả chiêu thức cả người mình, tận tâm lấy lòng Lăng Thịnh Duệ, đáng tiếc kết quả toàn là thất bại, cuối cùng cậu dùng đến mưu kế nhỏ nhỏ, đó là vào thời điểm một đêm tuyết rơi hơi lạnh xuyên vào qua cửa sổ, dẫn đến phát sốt, tranh thủ dùng khổ nhục kế, mới làm cho tâm của người kia mềm xuống, tiếp nhận cậu.

Chuyện cũ nghĩ tới thật kinh, chỉ cần nghĩ tới đoạn kỷ ức chưa xốt kia, Phương Nhược Thần lại cảm giác vô cùng ủy khuất.

Mặt trời hơi nóng, Lăng Thịnh Duệ lau mồ hôi trên trán, đứng dậy nói với Phương Nhược Thần: “Nóng quá, vào trong vẫn tốt hơn, ở đây khó chịu quá.”

Phương Nhược Thần cũng đứng lên: “Được.”

Trở lại phòng, Lăng Thịnh Duệ tiến vào phòng tắm, Phương Nhược Thần cũng theo thói quen đi theo phía sau anh.

Lăng Thịnh Duệ dừng bước, do dự nói: “Cái này, tôi tự tắm được rồi.”

Phương Nhược Thần nhướng mày: “Nhưng tôi không muốn xảy ra chuyện giống lần trước, vì kinh hoàng mà ngốc luôn, dọa người khác một trận.”

Cậu đang nói đến việc sau khi anh xuất viện không lâu, khi đó chứng sợ hãi giam cầm của anh thật sự rất ác liệt, hoàn toàn không chịu được cảnh đứng một mình ở trong không gian kín hoặc là nhỏ hẹp.

Lăng Thịnh Duệ lúng túng nói: “Có lẽ hiện giờ tôi có thể.....”

“Không được.” Phương Nhược Thần không do dự cự tuyệt lời anh, ôn nhu nhìn anh: “Tôi không muốn anh chịu thêm tổn thương nữa, nên nhất định không đi đâu.”

Lăng Thịnh Duệ bối rối tránh đi ánh mắt nhu tình của cậu, do dự nói: “Vậy cậu...”

Phương Nhược Thần mỉm cười nói: “Tôi làm sao?”

“Cậu cũng không thể...” Lăng Thịnh Duệ ấp úng.

“Tôi không thể?” Phương Nhượng Thần đoán được ý của anh, cố ý đùa anh.

“Cậu không được động tay động chân với tôi.” Lăng Thịnh Duệ gian nan nói ra khỏi miệng, máu trên mặt gần như sắp tràn cả ra ngoài.

“Động chân kháng định là không, nhưng tôi giúp anh cởi quần áo đương nhiên phải động tay rồi, không thì tôi cởi kiểu gì được đây?” Phương Nhượng Thần cười đầy tà ác, cố ý lấy câu cất nghĩa.

“Ai, ai cần cậu cởi giùm chứ?” Lăng Thịnh Duệ cắn răng nói, sinh khí trùng mắt liếc nhìn cậu, nhưng đến khi nhìn đến thần sắc tươi cười trên mặt cậu anh mình biết mình bị lừa, sắc mặt nhất thời xanh mét, không nói một lời đi vào phòng tắm.

Phương Nhượng Thần vội vàng đi theo sau, cười làm hòa: “Vừa rồi tôi nói đùa thôi, anh ngàn lần đừng giận tôi nha.”

Lăng Thịnh Duệ làm lơ, không để ý tới cậu.

“Được, được, được, tôi đồng ý với anh, tuyệt đối chỉ tắm bên ngoài thôi.” Phương Nhượng Thần bắt đắc dĩ nói.

“Cái này còn được.” Lăng Thịnh Duệ hừ một tiếng.

Phương Nhượng Thần hít sâu một hơi, chút nữa là bị nghẹn chết, tuy biết tính tình người kia tương đối tốt, nhưng vẫn là không thể quen được bộ dạng lạnh lùng của anh.

Quá trình tắm rửa, vô cùng ái muội.

Hai người đứng dưới vòi hoa sen, Phương Nhượng Thần lại không làm hành làm bất cứ hành động nào, chỉ nhìn chăm chăm Lăng Thịnh Duệ.

Lăng Thịnh Duệ đang tươi mát đứng bên cạnh cậu, tay phải cầm bông tắm chà lau cơ thể mình, thân thể thon dài rắn chắc tràn đầy bọt xà phòng trắng tinh, làn da đậm sắc nhuộm màu của dòng nước, còn thoát ẩn thoát hiện, quả thật khiến người ta phạm tội.

Thân dưới dấy lên một cỗ nhiệt, Phương Nhượng Thần cố nén xuống để mình không hóa thân thành sói.

Ngay khi Lăng Thịnh Duệ quay đầu nhìn về phía Phương Nhượng Thần, thì bị ánh mắt của cậu làm cho sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Bởi vì phải nén dục vọng, hai mắt Phương Nhượng Thần đỏ lên, hô hấp nặng nhọc, giống như đã đói bụng rất lâu rồi, bây giờ con mồi thú mới tìm được con mồi mỹ vị này.

Lăng Thịnh Duệ nhìn nhìn cậu, sau đó đỏ mặt quay đi.

Bộ dáng thẹn thùng của anh với Phương Nhượng Thần mà nói, chính là trực tiếp dụ dỗ người khác, nhìn anh rũ mắt xuống, còn có tia ửng đỏ xuất hiện trên gương mặt tuấn mỹ, làm trong đầu cậu sắp nổ tung rồi, lồng ngực kịch liệt phập phồng, giống như lý trí sắp mất đi vậy.

Lăng Thịnh Duệ nhìn bộ dạng sắp cuồng hóa của cậu, trong mắt lóe lên tia kinh hoàng.

Phương Nhượng Thần tự ghé chân mình, âm thầm cảnh cáo mình không thể thất thủ, tắt máy nước ấm, vặn nhiệt độ nước lên lớn nhất, cậu muốn dùng nước lạnh để tiêu diệt ngọn lửa nóng hừng hực trong lòng mình, nhưng hoàn toàn vô dụng: đã vài ngày cậu chưa chạm vào người anh, đã sớm nghẹn đến điên rồi.

Nóng lạnh đan xen tạo nên kích thích, khiến thân thể cậu phát run.

Nhìn vẻ mặt đầy thống khổ của cậu, Lăng Thịnh Duệ không đành lòng: “Thật sự khó chịu thế sao?”

Phương Nhượng Thần gian nan nặn ra một nụ cười vắn vẹo với anh, khàn giọng nói: “Không, tuyệt đối không khó chịu, anh không cần lo.” Cậu không biết, trên trán mình đều nổi lên đầy gân xanh.

Anh trầm mặc trong chốc lát: “Nếu cậu khó chịu như thế, vậy làm .... với tôi đi.” Thanh âm nhỏ đến mức mình còn không thể nghe thấy được.

“Anh...” Phương Nhượng Thần gần như không thể tin vào tai mình được nữa, người này đang chủ động “mời” cậu sao?

“Nếu cậu không muốn, vậy quên đi.” Lời nói vừa rồi, đối với một người bảo thủ như anh để nói ra được là chuyện rất khó khăn, do dự của Phương Nhượng Thần khiến anh nghĩ là cậu không muốn, nhất thời vô cùng xấu hổ.

“Tôi đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý!” Xác định mình không nghe nhầm, Phương Nhượng Thần cao hứng hân lên, chỉ thiếu là nhào qua người anh, vờn hai tay, ôm chặt lấy anh.

“Cậu nhẹ nhàng thôi nhé, động tác mạnh bạo như trước, tôi, tôi không chịu được.” Lăng Thịnh Duệ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Được, tôi tuyệt đối sẽ rất dịu dàng.” Phương Nhượng Thần thề nguyện sắc son.

Sự thật chứng minh, khi mà các tiểu công nói với tiểu thụ là “tuyệt đối dịu dàng”, đó chính là lời nói dối trắng trợn nhất, không qua bao lâu, Lăng Thịnh

Duệ vì sự mềm lòng của mình đã phải trả giá trong “Khoái hoạt” suốt cả quá trình. ....

Trong một thời gian rất dài, bên trong phòng tắm đều tràn ngập những tiếng vang khiến cho người ta mất đồ tìm đập, thờ dốc, gằm nhẹ, rên rỉ, tiếng thân thể va chạm, thường thường còn có vài câu cầu xin tha thứ, hòa cùng với tiếng nước chảy, tấu ra một khúc nhạc hoan ái mang âm điệu êm tai...

Kích tình qua đi, thể lực kinh người – Phương Nhục Thần cười tủm tỉm ôm người đã không còn khả năng đi lại – Lăng Thịnh Duệ ra khỏi phòng tắm.

“Ăn uống no say.” So với tình thần phấn chấn sau khi ăn của Phương Nhục Thần, Lăng Thịnh Duệ chỉ có thể ẻo uột nằm cuộn trong vòng tay cậu.

“Cậu buông tôi xuống, để tôi tự đi.” Lăng Thịnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi buông lời kháng nghị.

Anh có một mối phiền chính là đám tiểu công hờ một tí là ôm anh lên, mà còn là ôm kiểu công chúa nữa, tư thế đó khiến anh không được tự nhiên, một người đàn ông trưởng thành như anh, dựa vào cái gì mà bị một đám người so với mình còn trẻ hơn nhiều cứ ôm tới ôm lui như vậy?

“Haizz, anh đừng cậy mạnh thế nữa, mỗi lần anh được tôi “yêu thương” có lần nào có thể thuận tiện xuống giường sao?” đáng cười của cậu rất đáng ăn đập.

Anh cắn răng: “Mới kêu cậu nhẹ nhàng.”

“Tôi không nhịn được, ai bảo anh mê người thế này chứ? Lại nghe được lời mời gọi của anh, tôi liền không khống chế được bản tính của mình.”

Lăng Thịnh Duệ im bặt.

“Đại thúc, anh thật đáng yêu.” Phương Nhục Thần nhìn không được hôn một cái lên vầng trán của anh.

Hai người đang lỏa thể, nhưng hình ảnh Phương Nhục Thần nhắm mắt hôn lên trán anh lại không mang chút cảm giác sắc tình nào, mà ngược lại là tràn đầy bình thân và ấm áp. Ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, bao phủ trên thân thể hai người, mộng ảo ưu nhã, tựa như thiên thần trong thần thoại Hy Lạp.

(Kaze: ô.v thiên thần luôn mới chùi)

“Đại thúc, tôi yêu anh.” Môi rời khỏi trán anh, cậu say mê nhìn anh, thổ lộ tình cảm, tuy ba chữ này đã nghe không ít lần, nhưng Lăng Thịnh Duệ không có cảm giác không, không nói gì, nhưng khóe miệng lại lộ ra tươi cười thần nhiên.

Vùi đầu vào cổ anh, Phương Nhục Thần cười nói: “Đại thúc, chừng nào anh mới nhận là thích tôi đây? Tôi luyến tiếc không buông tay anh ra đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 51: Phiên Ngoại-Bản Tình Ca Của Phương Nhục Thần 5

Editor: Kaze Haru

Sau khi tắm rửa xong, là đến giờ nghỉ trưa.

Nhẹ nhàng đặt Lăng Thịnh Duệ lên giường, Phương Nhục Thần lấy máy sấy tóc cho anh, Lăng Thịnh Duệ muốn tự làm thì bị Phương Nhục Thần đè tay lại: “Đừng nhúc nhích, tôi giúp anh.”

Lăng Thịnh Duệ đành phải thu tay lại.

Máy sấy tóc phả ra luồng khí nóng, ấm áp, Lăng Thịnh Duệ hơi nhắm mắt, toàn thân trầm tĩnh xuống.

Sau khi tóc khô, Phương Nhục Thần buông máy sấy xuống, vươn hai tay ra ôm anh từ sau lưng, tựa mặt vào đỉnh đầu anh, nhắm mắt lại, ngửi hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ những sợi tóc của anh.

“Đại thúc, anh thơm thật.”

Hai người chưa mặc quần áo, lồng ngực cậu kề sát vào bóng lưng của anh, nước chưa khô, làm cho da thịt họ có chút lạnh lẽo.

Tiếp xúc thân mật quá mức làm anh không được tự nhiên cho lắm, nhẹ nhàng kháng cự, nhưng không cách nào tránh được cái ôm ấp của người phía sau, anh bất đắc dĩ nói: “Phương Nhục Thần, lúc này cậu làm nhiều lần lắm rồi, không được làm nữa.” nói tới đây, cái miệng vẫn còn ửng ửng đau.

Phuong Nhực Thần khẽ cười một tiếng: “Anh lo nhiều quá, chẳng lẽ anh nghĩ chúng ta ở chung chỉ có thể làm tình thôi sao?”

Chẳng lẽ không đúng sao...

Anh không nói gì chỉ nhìn trời.

“Tôi biết anh vẫn chưa thừa nhận, nên, trừ khi anh đồng ý, nếu không tôi không ép buộc anh.” Ngực khí của cậu ngược lại rất ủy khuất: “Tuy hầu hết thời gian tôi đều nhìn khó chịu lắm.”

“Ai bảo cậu không đứng đấy.” anh nhỏ giọng nói thầm, trên mặt hơi hơi nóng.

Hai tay Phuong nhực Thần đặt trước ngực anh thả lỏng một chút: “Sao anh nói tôi không đứng đấy, đó là dục vọng của từng người đàn ông, giống tôi đối với anh vậy đó, bất cứ khi nào nhìn thấy anh, tôi đều muốn ôm lấy anh, sau đó áp đảo anh trên giường, tận lực yêu thương anh, đây chính là biểu hiện tình yêu với anh.”

“Tôi cũng là đàn ông...” Anh nhỏ giọng kháng nghị.

“Tôi biết chứ.” nụ cười vô cùng ôn nhu: “anh đẹp trai thế này, mới có khí chất đàn ông, không ai đem anh so sánh với phụ nữ hết, tất nhiên tôi cũng không ngoại lệ, bởi anh là nam, nên tôi mới yêu anh.”

(Kaze: nhớ hồi đó anh Hoàn có nói câu giống vậy nè:3)

“thế nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ không đứng đấy với cậu...” thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Phuong Nhực Thần thất thần. lục lọi một hồi lâu cậu mới phát hiện ra hàm nghĩa khác trong câu của anh, nội tâm nhất thời vui mừng như điên, không dám tin vào tai mình.

Người này đang nói là... yêu cậu?

Trời ơi!!!

(Kaze: á á á á á!!! e la gùm anh zồi đó:v)

Phuong Nhực Thần chưa từng nghĩ anh sẽ yêu mình, cậu đã từng làm ra chuyện ngu xuẩn, làm hại thiếu chút nữa chết trong đám cháy, còn thiếu bị hủy dung nữa thôi, cậu thậm chí nghĩ sẽ dùng cả đời để bù đắp lại tổn thương do cậu tạo ra, không muốn cho anh tiếp tục sợ hãi mình, càng không nghĩ xa hơn là anh sẽ yêu mình.

Nhưng bây giờ, đối phương đang “thỏ lộ” với mình...

Tuy lời nói rất hàm súc, nhưng hàm ý trong lời nói lại lại hiện ra rõ mồn một.

Nội tâm Phuong Nhực Thần mừng như điên, thân thể run nhè nhẹ, nhận thấy được khác thường, anh có chút lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? sao run dữ vậy?”

“Không có gì.” Phuong Nhực Thần ổn định cảm xúc của mình lại, dùng sức vỗ đầu: “Đột nhiên tôi cảm thấy rất vui.”

“Cậu vui cái gì?” Lăng Thịnh Duệ khó hiểu, không hề phát giác ra được mình vừa lỡ miệng.

“Đại thúc, nếu tôi không đứng đấy với anh, anh cũng có thể không đứng đấy lại với tôi, đều là đàn ông cả, dù sao làm gì cũng chỉ để tăng thêm tình thú thôi.” Cậu cười hi hi chuyển đề tài, ngón tay cậu gian xảo lướt nhẹ qua sợi tóc mềm mại của anh, khiến tâm tình cậu nhẹ nhàng hơn.

“Luu mạnh!” mặt anh đỏ lên.

“Đúng, tôi chính là luu mạnh.” Phuong Nhực Thần cười ha ha, thanh âm lập tức trầm thấp hơn, ẩn chứa biết bao nhu tình: “Tôi chỉ giờ thôi luu mạnh đùa giỡn một mình anh thôi, nếu anh không phục có thể phản lại, anh muốn đùa tôi thế nào thì làm, tôi tuyệt không oán hận câu nào hết.”

(Kaze: thật ra muốn dịch là anh muốn “chơi” tôi thế nào thì “chơi” cơ:v)

“Ai, ai nói muốn đùa giỡn cậu.” anh cắn chặt răng.

“Vậy thì đừng trách tôi mạnh tay, anh đó, cả đời này chỉ có thể đùa giỡn với tôi thôi.” Nụ cười tràn ngập ác ý.

Lăng Thịnh Duệ cắn môi, không lên tiếng.

Thời tiết bên ngoài sáng sủa, ánh dương quang theo cửa thủy tinh chiếu vào, làm cho không khí trong phòng ấm áp mà sáng ngời, trên chiếc giường, hai người miễn cưỡng nằm trên tấm ra nệm trắng tinh, Phuong Nhực Thần tựa ở đầu giường, gắt gao ôm chặt Lăng Thịnh Duệ vào lòng vào ngực mình, tuy cả hai đều đang trần truồng, nhưng lại không mang đến một chút tình dục dâm tà nào, mà giữa hai người đàn ông anh tuấn đó chỉ có cảm giác ngọt ngào

và ấm áp mà thôi.

Đây chính là tình yêu...

Đầu anh gối lên vai cậu, mí mắt anh chùng xuống, con buồn ngủ chợt kéo đến.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cả hai còn nghe được tiếng hít thở của nhau.

Ngay lúc anh sắp ngủ say, Phương Nhược Thần lại chủ động đánh vỡ trầm mặc, nhẹ nhàng ngâm lên một khúc ca. giai điệu quen thuộc khiến anh bừng tỉnh.

Bài ca này, chính là tác phẩm anh ký hợp đồng với công ty soạn nhạc, cũng là một tác phẩm xuất sắc do ca sĩ nổi tiếng của công ty họ trình bày, giai điệu mang theo bi thương mà xinh đẹp, giờ đây lại do cậu cất lên một lần nữa, hát lên không giống nhưng lại tràn đầy ấm áp.

Đây là lần đầu tiên anh nghe cậu hát, sự thật hiển nhiên không phải giọng hát trời cho, rất nhiều nhịp điệu rời rạc, làm cho giai điệu duyên dáng cũng bị mờ xé ra, nhưng Lăng Thịnh Duệ không thấy khó nghe một chút nào, nội tâm anh giống như bị cái gì đó nhẹ nhàng cọ vào.

Bất tri bất giác, hốc mắt anh ẩm ướt...

Tựa vào tai anh, Phương Nhược Thần hát vô cùng chăm chú.

Tiếng ca của cậu gọi nên những ký ức sâu trong thâm tâm anh, những yêu hận cứ bám lấy anh như con ác mộng, mà giờ đây lại không hề có cảm giác đó. Anh có thể thật bình tĩnh hồi tưởng lại tất cả, thậm chí có thể cảm giác được hành vi thô bạo khi ấy của cậu chứa chấp bao nhiêu tình yêu trong đó.

Thanh niên bướng bỉnh, lạnh như băng, giống như băng sơn ngàn năm, rõ ràng trong lòng cậu vô cùng hoang vắng, nhưng lại cho anh tình yêu sâu đậm, dày đặc nhất.

Một buổi chiều yên bình, anh nhắm mắt lại, lắng lắng nghe giọng ca không gọi là hay của người phía sau. Cậu ôm anh vô cùng ấm áp mà kiên định, khiến anh đột nhiên ngộ ra: cuộc sống hạnh phúc ấm áp an lành anh hằng mong ước, vẫn luôn luôn hiện diện bên người.

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 52: Phiên Ngoại-Hồi Úc Của Trình Trí Viễn 1

“Đại thúc à, tôi đói.” Thanh âm trong trẻo vang lên trong phòng, mang theo một chút hàm ý làm nũng.

Buông tờ báo trong tay xuống, Lăng Thịnh Duệ nhìn chàng thanh niên tuấn mỹ đang đứng làm nũng trước mặt mình, nhăn mày lại: “Không phải tôi vừa mới nấu một nồi cháo cho cậu sao?”

“Hiện giờ tôi không có cách nào cảm ơn được mà.” Thanh niên mở đôi tay ra, trên cổ tay là miếng băng gạc trắng tinh.

Lăng Thịnh Duệ trầm mặc.

Thanh niên luôn dùng đôi mắt tím xinh đẹp nhìn anh, ánh mắt luôn tràn đầy sự hớn hờ, khi phách giờ đây lại mang vẻ đáng thương vô cùng.

Trong phòng yên lặng một cách đáng sợ.

Anh bắt lặc vỗ trán, đứng lên: “Được rồi, tôi dứt cậu ăn.”

Thanh niên nhếch môi, lập tức lộ ra khuôn mặt vui vẻ, nụ cười sáng chói trên gương mặt tuấn tú khiến tim Lăng Thịnh Duệ đập trật mắt một nhịp: “Biết ngay bảo bối anh tốt với tôi nhất.” Dứt lời liền nhào tới, ra vẻ như muốn ôm lấy anh.

Mí mắt Lăng Thịnh Duệ giật giật, vội vàng lùi về phía sau hai bước, tránh khỏi cánh tay hắn, cánh giác nhìn: “Trình Trí Viễn, dứt cậu ăn cơm thì được, nhưng tôi có cho phép cậu thừa cơ lấy cớ làm những chuyện khác không hả?”

Trình Trí Viễn chớp chớp đôi mắt, trên mặt là biểu tình rất ư là vô tội: “Làm chuyện gì với anh cơ?”

“Cậu tự biết!”

“Thật sự tôi không biết mà.”

Trình Trí Viễn tiếp tục giả bộ ngây thơ.

“Giống như hôm qua, cậu kiếm có bắt tôi tắm cho rồi làm vài chuyện...” Lăng Thịnh Duệ cắn răng nói. Khi nói tới đây, ngữ khí có chút tức giận. Từ sau khi hai tay bị thương, mỗi ngày Trình Trí Viễn đều lấy có này có kia để anh giúp hắn làm vài chuyện, hết giúp tắm rửa, mặc quần áo, đến cuối cùng thường thường là “giúp” lên trên giường luôn, lợi dụng sự đồng tình và áy náy bắt anh tuân theo sự chi phối, đem sự “Chủ động” dâng lên của anh làm anh đến chết đi sống lại, bây giờ từ eo trở đi vẫn đau chết đi được.

Trình Trí Viễn không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn anh, khuôn mặt tươi cười dần dần biến mất.

Tìm anh thiếu chút nữa lại mềm xuống, vội vàng chuyển tầm nhìn, tránh đi tầm mắt hắn, anh nắm chặt hai tay, cảnh cáo chính mình ngàn lần cũng không được mềm lòng.

“Được rồi, nếu anh không muốn thế thì tôi không làm phiền anh nữa, dù sao thì việc phế bỏ hai tay là tự tôi quyết định, nếu có trách thì chỉ có thể trách tôi tự làm tự chịu thôi.” Ngữ khí của Trình Trí Viễn lọt vào tai nghe ừ rừ tốt cùng.

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục trầm mặc.

“Dù sao thì người trong nhà cũng chết hết rồi, không ai để ý tới tôi, có chết đói cũng không ai thương xót.” Nói xong, Trình Trí Viễn xoay người ra khỏi phòng, bóng lưng có hơi cô đơn hiu quạnh.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước...

Trong lòng Trình Trí Viễn đếm bước chân, đợi đến khi bước ra bước thứ ba, thì âm thanh của Lăng Thịnh Duệ từ phía sau truyền đến, trong giọng nói tràn đầy ý nghĩa không còn cách nào khác: “Thôi quên đi, vẫn là để tôi dứt cho.”

Khóe miệng Trình Trí Viễn hơi cong lên, sâu trong ánh mắt là ý cười giảo hoạt của âm mưu đã đạt được.

Người kia đầu hàng so với tưởng tượng của hắn nhanh hơn một chút.

Trình Trí Viễn xoay người, nửa tin nửa ngờ mở miệng: “Thật không? Anh sẽ không dứt được một nửa lại bỏ đi chứ?”

“Sẽ không.” Lăng Thịnh Duệ thờ dài.

“Anh thề.”

“.....”

“Bỏ đi, anh hoàn toàn không có thành ý gì hết, để tôi tiếp tục tự sinh tự diệt đi.” Hai người mắt trừng mắt một hồi, Trình Trí Viễn mới hạ mi xuống, nhìn thoáng qua đôi tay của mình, thờ dài: “Aizz, không biết tôi có thể chống đỡ đến khi hai tay hồi phục không nữa.”

“Được được, Tôi thề là được rồi chứ gì?” Lăng Thịnh Duệ cố nén xúc động, bắt đầu dõng dạc tay phải hướng lên trời: “Tôi Lăng Thịnh Duệ xin thề, trước khi dứt Trình Trí Viễn ăn no tuyệt đói không bỏ đi nửa chừng.” Sau đó hung tợn liếc mắt trừng hắn: “Như vậy vừa lòng chưa?”

“Cực kỳ vừa lòng.” Trình Trí Viễn nhếch môi, lập tức cười tà mị không gì sánh được.

Sau lưng Lăng Thịnh Duệ dâng lên 1 luồng khí lạnh, anh lập tức ừ rừ. Thậm chí anh đoán được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến đôi tay bị thương kia anh đành nhìn mà chống đỡ.

Mấy năm nay, tổ chức sát thủ ở chỗ Trình Trí Viễn liên tục phái người tới ám sát anh, chỉ là do được bảo hộ quá chặt chẽ cho nên anh vẫn bình an vô sự. Vì muốn rời khỏi tổ chức, cũng vì bảo đảm an toàn cho anh, Trình Trí Viễn mới đàm phán với tổ chức, thẳng đến khi gần đây mới đạt thành hiệp ước giảng hòa, nhưng điều kiện hắn phải tự cắt đứt gân tay của mình thì mới có thể tự do, làm thế là để phế đi võ nghệ và tài năng của mình, bởi tất cả những cái này đều do tổ chức dạy cho hắn.

Tuy biết rằng chấp niệm của hắn với mình rất sâu, nhưng Lăng Thịnh Duệ trăm triệu lần cũng không ngờ được Trình Trí Viễn thật sự đáp ứng điều kiện này, trước mặt thành viên mà tổ chức phái tới không chút do dự cầm lấy dao găm tự chặt đứt gân tay của mình, ngay cả lông mày cũng không nhăn lại dù chỉ một chút, giống như đôi tay kia hoàn toàn không phải của hắn.

Lăng Thịnh Duệ còn nhớ rất rõ ràng, sau khi làm xong hết, Trình Trí Viễn ném dao găm xuống đất, không thèm nhìn đôi tay đang máu me đầm đìa của mình, xoay người dùng ngữ khí vô cùng thoải mái nói với anh: “Chú à, từ nay trở đi sẽ không còn người nào đến uy hiếp anh nữa, còn có, về sau anh phải chăm sóc tôi cho tốt đó.”

(Kaze: hiu hiu... thay mặt thúc em đồng ý .... =^=)

Nghĩ đến đây, hai mắt Lăng Thịnh Duệ hơi cay cay, một là đau lòng vì Trình Trí Viễn, mặt khác là vì anh bị tầm chân tình của hắn làm cảm động.

“Anh ngây ra đó làm gì thế?” Giọng nói của Trình Trí Viễn đột nhiên từ phía sau vang lên.

“Không, không có gì.” Anh hồi phục tinh thần, lúc này mới phát hiện Trình Trí Viễn đã chạy tới trước mặt mình, cười như không cười nhìn anh.

“Mắt anh hơi đỏ, chẳng lẽ chăm sóc tôi khiến anh khó chịu thế sao?”

“Không có, cậu nghỉ nhiều rồi.” Lăng Thịnh Duệ vội vàng nở một nụ cười ôn hòa: “Được rồi, vào phòng khách đi, tôi dứt cậu ăn.” Nói xong, anh vòng qua hân, ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng anh, khoe môi Trình Trí Viễn cau lên, trong mắt tràn đầy hàm ý cung chiêu.

Thật sự là người đàn ông lương thiện dễ bị lừa mà....

Quá trình dứt com là một trải nghiệm đầy gian nan, không phải Trình Trí Viễn không hợp tác, thực tế hân vô cùng phối hợp, cái anh không chịu được là, một bên Trình Trí Viễn vừa ăn, một bên là dùng ánh mắt YY cực điểm nhìn anh chăm chăm, còn thường thường vuron đầu lưỡi ra liếm thìa, phát ra âm thanh “Ngon” quá mức phô trương, cái đó nhìn không giống đang ăn uống gì hết, mà ngược lại như đang liếm láp gì đó khiến người khác mặt đỏ tim đập thì đúng hơn.(diamondking1218.wordpress.com)

Không khí xấu hổ muốn chết, anh cười gượng hai tiếng, chủ động khơi lên đề tài: “Cháo ngon không? Bên trong tôi bỏ nhiều thịt nạc lắm”

“Ngon.” Trình Trí Viễn nheo mắt lại, đánh giá trên dưới người anh một phen, ý đồ ám chỉ điều gì đó: “Nhất định là món ăn ngon nhất, còn có dư vị nữa, đúng thật đã cho rất nhiều “Thịt” nha

”

Giờ phút này đây, Lăng Thịnh Duệ thật sự đang nuôi một loại xúc động mang tên chạy trốn.

Vắt và dứt xong hai chén cháo, Đại Ma Vương sờ sờ bụng, nói: “Tôi khát.”

“Cậu hân là có thể tự cầm ly chứ.” Lăng Thịnh Duệ đứng lên, nhanh chóng dọn dẹp đồ ăn.

“Không cầm nổi.”

“Cậu chưa thử mà, sao biết là không nổi?”(diamondking1218.wordpress.com)

Trình Trí Viễn “Gian nan” giờ tay phải lên, nhẹ nhàng cầm cái ly một chút, rồi thu tay về, nhìn qua Lăng Thịnh Duệ: “Anh xem, thật sự tôi cầm không nổi.”

Gân xanh trên trán Lăng Thịnh Duệ đồng thời khởi nghĩa: “Vốn dĩ cậu không dùng tí sức nào hết.”

“Có dùng.”

“Không dùng.”

“Có.”

“Hoàn toàn không dùng sức.”

Đối mặt với sắc mặt xanh mét của anh, Trình Trí Viễn đột nhiên im lặng, hân lẳng lẳng cúi đầu một lát, sau đó tui thân nói: “Được rồi, để tôi khát chết luôn cho rồi.”

“.....”

Trong phòng khách một mảnh yên tĩnh.

“Được, tôi dứt cậu uống nước.” Lăng Thịnh Duệ không tình nguyện cầm lấy ly nước, đột nhiên rất muốn khóc lên.

Ly nước đưa tới miệng, Trình Trí Viễn lại không chịu há miệng.

Anh khó hiểu nhìn hân: “Mở miệng ra, không phải cậu muốn uống nước sao?”

“Tôi không muốn uống thể này, anh phải dùng phương thức khác dứt cho tôi.” Trong mắt Trình Trí Viễn đột nhiên lóe lên một tia tà ác.

Anh có loại dự cảm không lành: “Phương thức nào?”

Trình Trí Viễn nở nụ cười, lộ ra hàm răng chính tề cùng răng nanh trắng nõn: “Dùng miệng dứt ấy.”

“.....”

Trong phòng khách lại một lần nữa yên lặng.

Trầm mặc đặt ly nước xuống bàn, Lăng Thịnh Duệ tiếp tục dọn dẹp bàn ăn.

Ánh mắt Trình Trí Viễn dần dần dâng lên niềm ai oán.

Lăng Thịnh Duệ không để ý tới hắn. (diamondking1218.wordpress.com)

“Tôi muốn uống nước.” Trình Trí Viễn không chớp mắt nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục tự động bỏ qua sự tồn tại của hắn.

“Tôi rất khát.”

Lăng Thịnh Duệ mặt không thay đổi bưng đồ lên đi vào nhà bếp, vừa bỏ chén vào bồn rửa, thì bên ngoài lại vang lên tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ nhảy dựng lên, phát hiện ly thủy tinh đã rơi xuống sàn nhà, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, Trình Trí Viễn thì đang ngồi xổm trên mặt đất, cố sức tìm nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, trên tay đã bị cắt thành mấy đường, máu đang chảy ra.

“Cậu làm gì vậy?” Anh vội vàng chạy lên, khăn trương nắm hai tay hắn.

“Khi uống nước không cần thận làm rơi thôi.” Đầu cũng không ngước lên, Trình Trí Viễn thản nhiên nói.

“Vậy cũng không cần cậu tự nhặt chứ, xem này, tay bị cắt hết rồi.” Nhìn vết thương trên tay Trình Trí Viễn bị thêm mấy vết cắt, Lăng Thịnh Duệ đau lòng vô cùng. “Đề tôi nhặt không phải được rồi sao?”

“Hừ hừ, dù sao cũng không ai quan tâm tôi sống chết ra sao.” Trình Trí Viễn hừ lạnh một tiếng.

Vô lực gục đầu xuống, Lăng Thịnh Duệ bị đánh bại hoàn toàn, nội tâm thở dài một hơi, anh bắt đầu đi giờ tay đầu hàng: “Haizz, để tôi đút cậu uống nước.”

“Muốn dùng miệng cơ.” Trình Trí Viễn được một tác lại muốn lấn một thước.

“Rồi...” Lăng Thịnh Duệ kéo dài thanh âm, yếu ớt trả lời.

Tác giả: Phiên ngoại của Tiểu Trình sẽ tương đối thoải mái.

Kaze: hê hê tui cũng thấy anh Viễn cưng quá trời luôn:3

Bù lại cho phiên ngoại anh Thần ám áp bao nhiêu, phiên ngoại ngoại anh Viễn hài ngọt bất nhiêu:3 trình độ đeo bám, mặt dày làm nũng của anh không ai sánh bằng

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 53: Phiên Ngoại-Lời Sám Hối Của Chu Dực 2

Đó là một đứa trẻ vô cùng xinh đẹp, mặt mày hệt như một bức tranh vẽ, cả người cậu nhóc giống như được điêu khắc ra thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, vẻ mặt có vài phần giống với Lăng Thịnh Duệ, chỉ là có phần sắc xảo hơn nhiều.

Sau khi bước vào phòng nhìn thấy Lăng Thịnh Duệ thì cậu ta đã bỏ nhào tới, mặc kệ những người có mặt ở đây, cậu ghì chặt lấy cổ của anh khóc đến nổi nước mắt lưng tròng. Lăng Thịnh Duệ phục hồi lại tinh thần thì sững sốt một chút, rồi lập tức quay lại ôm lấy Lăng Hạo, hốc mắt cũng đỏ hoe.

Một màn này, không hiểu sao lại khiến trong lòng tôi như có có axit đang ăn mòn.

Tuy rằng đã nhiều năm không gặp, nhưng tình cảm của hai cha con lại tốt cực kỳ, hai cha con ôm nhau khóc ròng một thời gian thì dừng lại, Lăng Hạo xù lông giống hệt một con mèo con đang giận giữ, trừng thẳng mắt liếc mỗi người trong phòng một cái, tức giận hỏi chuyện này là thế nào, tại sao papa lại biến thành thế này?

Mọi người trong phòng đều trầm mặc, nghĩ nghĩ, tôi đứng dậy: “Xin lỗi, đều tại tôi sai, là tôi hại anh ta biến thành như thế.....”

Lời còn chưa nói hết, Lăng Hạo đã hệt như một con thú bị chọc giận vọt đến đây, không nói năng gì, hung hăng nện một quyền lên mặt tôi, cậu ta nhìn qua thì có vẻ yếu ớt, nhưng sức lực lại lớn đến kinh người, chỉ một đấm này thôi đã khiến tôi không thể đứng thẳng nổi rồi, trước mắt nổi lên biếc bao

hiều sao kim

“Con mẹ nó anh là đồ khốn nạn, tại sao lại hại ông ấy thành bộ dạng này hả?” Tiếng rống giận của đứa trẻ đó vang dội khắp phòng, tôi miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, mỉm cười với cậu ta: “Cậu nói đúng.”

Nụ cười của tôi chính thức chọc giận cậu nhỏ, vì thế cậu ta liều mạng lao tới đánh tôi, mà tôi không tránh, vẫn bình tĩnh đón nhận từng con giận của cậu ta.

Trong miệng xộc lên một mùi tanh ngọt, tôi cười khò, đứa trẻ này thật hung dữ, thật không biết Lãng Thịnh Duệ như thế làm sao mà có thể nuôi dạy ra được một đứa nhỏ bạo lực thế này chứ.

(Kaze: Hạo con bạo lực là để bảo vệ papa khỏi biến thái

)

Ý thức dần dần mơ hồ, cả cơ thể mềm nhũn ra, từ khi Lãng Thịnh Duệ tỉnh dậy, tôi không hề ngủ đủ giấc nào, thời gian nghỉ ngơi cũng không hề đúng với quy luật, cơ thể tôi đã sớm không còn cường tráng như trước nữa rồi, cũng không chịu nổi đợt hành hung như thế, nhưng tôi vẫn cố nhịn không hề rên lấy một lời, tôi quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường, hy vọng anh có thể có phản ứng, cho dù chỉ là nhún mày nhẹ thôi tôi cũng thấy mãn nguyện rồi.

Đáng tiếc, anh ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái.

Tôi như rơi thẳng xuống vực sâu không đáy, rồi lập tức cười khò, tôi thì có tư cách gì oán trách chứ, cũng đều do tôi tự làm tự chịu mà.

Không biết qua bao lâu, Lãng Thịnh Duệ cuối cùng cũng mở miệng: “Đừng đánh nữa, tiểu Hạo.”

Hệt như âm thanh giáng xuống từ thiên đường, nó làm nội tâm tôi vui mừng như điên.

Chỉ là, cậu nói tiếp theo lại đánh tôi xuống mười tám tầng địa ngục, anh nói: “Đánh chết cậu ta con phải chịu trách nhiệm đó, đánh vài cái là được rồi, đừng đánh chết người.”

Cổ họng dâng lên một cổ ngọt lịm, thiếu chút nữa tôi phun máu ra.

Chống đỡ để không ngã xuống, tôi không thể tin được nhìn Lãng Thịnh Duệ, không dám tin rằng lời nói lạnh lùng vô tình đó lại xuất phát từ miệng anh ra.

Đáng giận là, đồ phương ngay cả liếc nhìn cũng lười làm.

Lãng Hạo đã sớm nổi điên rồi, làm sao còn nghe thấy lời anh nói được nữa, cậu vẫn cố sống cố chết đánh tôi, cho đến khi người thanh niên đi cùng cậu thật sự không nhìn nổi nữa mới đi tới bắt lấy tay Lãng Hạo, kéo cậu ta vào ngực mình, nói: “Đừng đánh nữa tiểu Hạo, em đã đánh cậu ta tới mức này rồi, bỏ đi.”

“Tần Phong anh đừng can tôi!” Mặt Lãng Hạo đỏ lên, khuôn mặt xinh đẹp vì con tức giận mà trở nên vặn vẹo: “Anh ta biến papa tôi thành như vậy, cho dù đánh chết tôi cũng thấy anh ta đáng bị như vậy.”

“Đủ rồi.” Tần Phong thương hại nhìn tôi một cái, tiếp tục khuyên bảo Lãng Hạo: “Như vậy cũng được rồi, đã mấy năm em không được gặp cha rồi, cứ ôn chuyện với ông ấy trước đi.”

Tôi lấy tay quệt vết máu bên khóe miệng mình: “Không cần đâu, để cậu ấy đánh tiếp đi.”

“Anh nghe không, tên khốn mặt dày này, Tần Phong mau buông ra! Để tôi đánh hắn ta!” Lãng Hạo trong ngực anh giậm chân, khóc lóc la lối hét như một đứa trẻ.

Tần Phong lạnh mặt: “Nếu em còn như vậy nữa thì sau này anh sẽ không bao giờ..... cho em đi gặp cha em nữa đâu, em biết anh luôn là người nói được làm được mà.”

Lãng Hạo thật sự không cam lòng, nhưng vẫn cố nhịn xuống, Tần Phong buông cậu ra, cậu cúi thấp đầu, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý tới, hung hăng đá một cái thật mạnh lên đầu gối của tôi, xong rồi nhanh nhẹn lên đến chỗ của Lãng Thịnh Duệ, rồi nhẹ nhàng tron mắt gầm nhẹ với tôi: “Là tự anh tìm chết thôi!”

Đầu gối tê rần, tôi quỳ một chân xuống nền đất, kêu lên thành tiếng.

Về mặt Tần Phong đen lại, nhìn nhìn Lãng Hạo đang dựng thẳng ngón giữa với tôi, rồi sau đó nhìn sang tôi, cuối cùng vươn tay đỡ tôi dậy: “Thật xin lỗi, đứa nhỏ này tính tình hơi hoang dại, quá trình dạy dỗ chưa được tốt, cậu đi tìm bác sĩ xem vết thương đi.”

(Kaze: theo như nguyên tác bên cp Lãng Hạo thì Tần Phong lớn hơn tất cả các tiểu công của chúng ta, nên là để vậy hợp hơn, dù gì Chu Dực cũng là doanh nhân có tiếng, mà Tần Phong nhớ không lầm cũng không tầm thường, nên để vậy đi)

“Không sao đâu.” Tôi cười chua xót với anh ta: “Đây là tôi tự làm tự chịu.”

Tần Phong không thềm nói nữa, chỉ thờ dài.

Từ khi có Lăng Hạo tới đây, mỗi ngày của tôi đều cực kỳ khó khăn, tên tiểu ma vương cho rằng tôi khi dễ papa nó, suốt ngày biến đổi biết bao nhiêu kiểu dạng làm phiền tôi, không phải châm chọc khiêu khích thì cũng là quyền đâm cước đá, mà tất cả những chuyện này tôi đều phải yên lặng chịu đựng, chỉ là rất nhanh sau đó, cậu ta phát hiện ra hung thủ gây thương tổn cho papa yêu dấu của nó không chỉ dừng ở con số một, đó là điềm dữ báo cho tai họa của những người ở đây, bởi vì cậu ta là bảo bối của Lăng Thịnh Duệ, nên không ai dám phản kháng, ngay cả con người có cá tính bá đạo như Trình Trí Viễn cũng chỉ yên lặng chịu đựng, vì thế mà gánh nặng của tôi giảm đi không ít, nhưng chịu thiệt nhiều nhất chính là: Lăng Thịnh Duệ vẫn không thềm để ý đến tôi, đây là chuyện khiến tôi khó chịu nhất.

Lăng Thịnh Duệ xuất viện không lâu thì bị bệnh nặng một thời gian, khiến cho tâm lý bị dày vò mấy tháng nay của tôi lại thêm một hồi chịu đựng khiến tôi gầy đi một vòng lớn, chỉ là tôi vẫn cố chống chọi không để lộ ra ngoài, mỗi ngày tôi đều dán dính lấy anh.

Lăng Thịnh Duệ đã từng rất thích tài nấu ăn của tôi, vì thế sau khi ra viện tôi liền đổi biện pháp làm đồ ăn cho anh, nhưng mà anh lại không muốn có bất cứ tiếp xúc nào với tôi cả, kể cả món ăn cũng vậy lấy theo, cho tới bây giờ cũng vậy, nhưng tôi vẫn rất siêng năng làm đồ ăn cho anh ăn, hy vọng một ngày nào đó có thể động được vào lại trái tim anh.

Hôm đó, tôi tự mình xuống bếp, làm vài món anh mà anh thích nhất, vốn là định để lấy lòng anh, kết quả là bị Lăng Hạo nhìn cũng không thềm hắt vào trong sọt rác.

Nhìn món ăn mình cẩn thận tỉ mỉ làm ra bị đối xử như vậy, khiến trong lòng tôi rất khó chịu, nhưng lại không dám bộc lộ ra ngoài với tên đầu sỏ, chỉ có thể xấu hổ đứng ở đó.

Quan Thế Kiệt quát mắng Lăng Hạo một hồi, đối với thanh niên mạnh mẽ mang mắt kính này, Lăng Hạo không dám thờ ơ, chỉ là cố chấp cúi đầu xuống.

Tôi biết nó không hề có ý xấu gì, chỉ vì quá yêu thương papa mà thôi, cho nên mới trở nên ác liệt như thế, vì thế tôi mới làm bộ như không có chuyện gì cười nói: “Không sao đâu, tôi làm lại phần khác cũng được.”

“Ai muốn anh làm? Ai biết con người anh đang âm mưu chuyện gì chứ, hay anh tính có để bỏ độc vào đồ ăn?” Tôi vừa dứt lời, Lăng Hạo đã không chút khách khí gầm nhẹ lên.

“Tôi thấy là em ngứa đòn rồi đó.” Quan Thế Kiệt không chút thay đổi néo tai cậu một cái, rồi gắt gỏng đầu với tôi, sau đó kéo tên sói con đang kêu ré lên không ngừng kia trở về phòng dạy dỗ.

Trong phòng khách đột nhiên trở nên im lặng, tôi liếc mắt nhìn Lăng Thịnh Duệ đang im lặng ngồi trên sofa, trầm mặc trở về nhà bếp.

Vừa mới bước được một bước thì tôi liền cảm thấy đầu choáng mắt hoa, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Khi tỉnh lại tôi đã ở bệnh viện, bác sĩ nói tôi hôn mê đã ba ngày rồi, kết quả kiểm tra khiến tôi bất ngờ, nhưng may mà đã phát hiện kịp thời, còn có thể chữa trị, chứ nếu không đợi mấy tháng nữa thì nó đã chuyển thành ung thư gan rồi.

Tin tức này khiến tôi như bị sét đánh, tôi chỉ mới 27 tuổi thôi mà, sao lại mắc bệnh này được chứ?

Trong khoảng thời gian kế tiếp, cả người tôi đều sa sút, từ lúc tôi tỉnh lại thì cũng không có ai đến thăm tôi, trong phòng bệnh luôn là một mảnh trống trơn, yên tĩnh đến dọa người.

Bệnh của tôi, Lăng Thịnh Duệ hẳn là đã biết, anh là một người dễ mềm lòng, rất dễ đồng cảm với người khác, nhưng hiện giờ lại mặc kệ tôi, khiến cho lòng tôi chợt lạnh hẳn, thậm chí tôi đã có luôn cái ý nghĩ buông tha cho bản thân mình, nhưng là chỉ trong nháy mắt mà thôi, loại ý tưởng này nhanh chóng biến mất: Tôi yêu anh ấy đến không thể nào kiềm nén được, cho dù chết cũng phải ở bên cạnh anh.

Chẳng lẽ anh thật sự hận tôi đến thế sao?

Cái suy nghĩ này cứ mãi quanh quẩn trong đầu tôi, khiến tôi đứng ngồi không yên.

Không quá hai ngày, tôi mặc kệ việc phản đối xuất viện mãnh liệt từ bác sĩ, ừ rừ trở về nhà, thế mà Lăng Thịnh Duệ lại phá lệ nói ra câu đầu tiên từ khi tỉnh dậy với tôi: “Cậu còn trẻ, không thể không ô lãng cho cơ thể của mình được”

Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, nói chuyện cũng không chịu nhìn tôi, nhưng ngữ khí của anh lại vô cùng quan tâm tới tôi, khiến cho hốc mắt tôi lúc này nóng lên. Có được những lời này của anh, khiến nội tâm buồn bực mấy ngày nay của tôi lập tức biến mất không còn chút gì, tôi ôm chặt lấy anh, vùi đầu mình vào cổ anh, nước mắt có thể nói là không ngừng trào ra.

Cơ thể của anh có chút cứng lại, rõ ràng anh đối với cái ôm của tôi vẫn rất bài xích, nhưng tôi không quan tâm nhiều như thế, một bên tôi khóc, một bên lại nói lời xin lỗi với anh, tôi không ngừng xin lỗi anh, giải thích cho anh.

Anh vẫn không nói gì, sau đó lại dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi lập nghiệp tôi khóc trước mặt người khác, nhưng tôi không thấy mắt mặt chút nào cả, mà những người khác đã cứng đờ khi

nhìn thấy tôi, thậm chí ngay cả Lăng Hạo luôn nhắm vào tôi cũng ngoài dự đoán đều trầm mặc xuống, nhếch môi, không nói lời nào.

Từ chuyện đó trở đi, quan hệ của tôi với Lăng Thịnh Duệ tốt hơn rất nhiều, tuy là anh vẫn rất lạnh lùng với tôi, nhưng lại không hề xem tôi như không khí mà đối xử, chỉ là không đem tôi đặt lên quá cao mà thôi, ngẫu nhiên anh sẽ hỏi thăm đến bệnh tình của tôi, điều đó khiến trong lòng tôi vui sướng vô cùng.

Đối với bệnh của tôi, tôi cũng không quá quan tâm tới, dù gì bác sĩ nói nó có thể từ từ khỏi hẳn, vì bệnh của tôi chỉ mới là giai đoạn đầu thôi. Tất cả tâm tư của tôi đều đặt hết lên người Lăng Thịnh Duệ, tôi chỉ hy vọng có thể đem tình cảm của mình bù đắp lại khoảng thời gian trước cho anh, cho dù là mất nửa cái mạng này cũng chẳng sao.

Đối với thái độ của tôi, thì Lăng Thịnh Duệ cũng dần tốt với tôi hơn nhiều, tuy rằng so với hồi trước thì kém xa một trời một vực, nhưng tôi lại cảm thấy rất vui rồi, bởi vì tôi hiểu tính anh, cho dù có cố gắng lạnh lùng vô tình đến đâu đi chăng nữa thì bản chất của anh vẫn là một con người thiện lương và yếu đuối, là một người rất dễ mềm lòng với sự dịu dàng, chuyện tôi cần làm chính là dốc hết sức lực bù đắp lại hình tượng của mình với anh, khiến anh quên đi những chuyện nghĩ lại mà kinh đã xảy ra trong quá khứ, khiến cho anh có lại được niềm vui từ tận đáy lòng mình.

Tôi từng thề rằng muốn dùng cả cuộc đời này để bù lại cho anh, thương yêu anh, bảo vệ anh, mà hiện giờ, chính là lúc tôi phải thực hiện những lời hứa đó.....sh

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Pháp Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 54: Phiên Ngoại-Hồi Úc Của Trình Trí Viễn 3

Lúc mát xa chỗ ót cho Trình Trí Viễn, ngón tay Lăng Thịnh Duệ vô tình xẹt qua một cái gì đó gồ lên, khiến động tác anh dừng lại.

Đây chính là một vết sẹo, chính xác hơn là miệng vết thương còn lưu lại lúc hắn bị tẩy não.

Lăng Thịnh Duệ không ngừng chạm vào vết sẹo này, mỗi lần như vậy trong lòng anh lại có cảm giác vô cùng khó chịu, có xúc động muốn rơi nước mắt, không chỉ là khó xử, mà nhiều nhất vẫn là cảm động, tình yêu của Trình Trí Viễn rất bá đạo rất vận vẹo, nhưng cũng rất chân thực và thẳng thắn, chuyện này với anh mà nói, làm sao có thể không bằng giá trị của châu ngọc quý hiếm được cơ chứ?

Vuốt ve qua lại vết sẹo đó, Lăng Thịnh Duệ thở dài trong lòng.

Trình Trí Viễn đột nhiên mở miệng nói: “Đừng có sờ như thế, không thoải mái.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra, vội rút tay lại: “Xin lỗi cậu.”

“Không sao đâu, nếu anh thích sờ thì tôi cũng không đề ý đâu.” Trình Trí Viễn nắm lấy tay anh, dùng mặt cọ cọ mu bàn tay anh, nhắm mắt lại, hắn hết như một con mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân vậy, sau đó cười xấu xa nói: “Chỉ là anh phải để tôi sờ lại là được.”

Tình cảm dịu dàng trong lòng anh bất chợt tan tành theo mây khói. Trình Trí Viễn vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm tay anh một cái, biểu cảm đó thật chẳng khác nào một con mèo lớn.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run lên một cái, rút tay về, về mặt đen xì nói sang chuyện khác: “Lúc cậu bị..... có thấy đau không?” Hai chữ tẩy não anh không nói ra.

“Tất nhiên đau rồi~”

“Đau như thế nào?” Lăng Thịnh Duệ lập tức khẩn trương hỏi.

“Chỗ này.” Trình Trí Viễn chỉ chỉ vị trí trái tim của mình, mỉm cười nói: “Lúc tỉnh lại mọi thứ tôi đều không nhớ, chỉ cảm thấy được chỗ này cực kỳ trống rỗng, chẳng khác nào một cái hố sâu cả.”

Lăng Thịnh Duệ đau lòng nói: “Rất khó chịu đúng không?”

“Ừm, nhưng mà trong não lại thường xuyên hiện ra hình dáng của anh, nhưng tôi có thể nào cũng không thể nhớ ra được, thật sự lúc đó tôi khó chịu lắm.” Trình Trí Viễn vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, chôn mặt vào ổ bụng của anh, qua một hồi lâu hắn mới rầu rĩ nói: “Nếu lúc đó không nhờ Đức Duy Hoàn, thì có lẽ cả đời này tôi cũng không thể nhận ra anh đâu.” Khi nói đến đây, giọng nói của Trình Trí Viễn có chút run rẩy.

Lăng Thịnh Duệ xoa rối mái tóc hắn, cười nói: “Haha, gì chứ, chuyện này sao có thể xảy ra được?”

Trình Trí Viễn không trả lời, qua một hồi lâu hắn mới nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Lăng Thịnh Duệ còn tưởng đầu mình nghe nhầm: “Gi cơ?”

“Tôi nói xin lỗi anh.”

“Tại sao tự nhiên lại nói cái này?”

“Lúc mới đầu gặp lại anh tôi đối xử tệ bạc với anh, còn đánh anh ra nông nổi đó nữa.”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, cười khổ: “Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.”

“Trước đó tôi đối xử với anh có phải cũng rất thô bạo không?”

“Trước lúc mất trí nhớ hả?”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ không chút do dự mà gật đầu.

Trình Trí Viễn trầm mặc.

Lăng Thịnh Duệ biết hiện giờ đại khái là hắn đang rất buồn bực, anh cười nói: “Có điều hiện giờ cậu tốt với tôi là được rồi, tôi là người không thích nhớ lại những chuyện đã qua.”

“Thật không?” Giọng của Trình Trí Viễn có thể nói là đang cực kỳ hưng phấn: “Đại thúc anh thật tốt ~”

Lăng Thịnh Duệ cười khẽ lắc đầu.

“Anh có thể nói những chuyện trước đây cho tôi được không? Ví dụ như chuyện tại sao chúng quen nhau, còn có chuyện lần đầu tiên với tôi nữa

~” Trình Trí Viễn quay đầu lại, nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nhủ mảy, thật sự không muốn bàn tới chuyện này, nhưng khi nhìn đến đôi mắt sáng lấp lánh (v) của Trình Trí Viễn, thì ngực anh lại lập tức mềm nhũn ra: “Rồi.”

“Nói đi nói đi.” Ánh mắt sáng ngời.

“Chúng ta quen nhau trên đường, lúc đó có mấy người cảnh sát truy bắt cậu, còn cậu thì mượn tôi làm con tin.”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu đánh bị thương mấy người đó rồi bỏ chạy.”

“A? Vậy thôi á.” Trình Trí Viễn rõ ràng có chút thất vọng.

“Đúng vậy, chứ không cậu muốn thế nào nữa hả.” Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng gõ lên trán hắn một cái.

“Tôi còn tưởng anh sẽ vừa nhìn là trúng tiếng sét, rồi thì nhất kiến chung tình với tôi cơ ~”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Đúng thật là nhất kiến chung tình, nhưng phải là đối ngược lại đó thôi. Nhớ lại cảnh tượng năm đó, khóe môi Lăng Thịnh Duệ cong lên, ánh hoàng hôn kia, nơi ngõ nhỏ heo lánh, còn có cậu thanh niên đẹp trai với đôi mắt tím xinh đẹp khiến người khác hít thở không thông đó, và với loại hành động lưu manh hoàn toàn không hợp với hình tượng của mình kia nữa.

Lăng Thịnh Duệ còn nhớ rõ, cứ mỗi lần nhớ đến chuyện đó anh lại cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng hiện giờ nhớ lại, trong lòng anh lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thật hạnh phúc.....

“Lần đầu tiên của chúng ta là như thế nào vậy?” Đây là vấn đề khiến Trình Trí Viễn cảm thấy hứng thú nhất.

“Lúc đó tôi bị đau dạ dày và vừa làm xong ca phẫu thuật không lâu, còn cậu thì giả trang làm bác sĩ vào phòng tôi, dùng dây truyền dịch trói tôi lại, sau đó là cưỡng bức tôi, khi đó vết thương còn chưa khép miệng, bị động tác của cậu làm đến nỗi sắp nứt ra.” Nói tới đây, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên lạnh xuống.

“Không thể nào?” Trình Trí Viễn nửa tin nửa ngờ: “Tôi đâu có hư hỏng giữ vậy?”

“Tuyệt đối là có.”

Trình Trí Viễn hạ mi mắt xuống, nhìn qua hết sức tủi thân.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ không đành lòng, vỗ vỗ hai má hần: “Đó cũng đã là chuyện của mấy năm trước rồi, tôi cũng sắp quên gần hết nên đừng lo.”

“Ừm.” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng lên tiếng, thật ra là có chút áy náy.

Về mặt đó của hần, khiến cho Lăng Thịnh Duệ cho dù có sắp tức giận cũng không cánh mà bay, đột nhiên có thể thuần hóa được thanh niên tựa như một con dã thú thành một chú mèo ngoan ngoãn khiến người ta cảm thấy vô cùng thích thú.

Thật lâu sau đó, Trình Trí Viễn mới nhìn anh, thề thốt: “Tôi tuyệt đối sẽ không đối xử với anh như vậy nữa.”

“Được thì tốt.” Lăng Thịnh Duệ nheo mắt hần một cái: “Tuổi tôi cao rồi, thật sự không thể chịu nổi sức ép cậu gây ra nữa đâu.”

“Tầm bảy, anh mới có ba mươi sáu thôi mà.”

“Cũng sắp bốn mươi rồi.”

“Cho dù anh có là ông già đi chăng nữa tôi vẫn yêu anh như thế.”

Lăng Thịnh Duệ cười khò: “Đến khi đó cậu đừng có là người đầu tiên vứt bỏ tôi đó.”

“Anh không tin tưởng tôi tới vậy sao?” Trình Trí Viễn nhướn mi.

“Tôi tin cậu mà.” Lăng Thịnh Duệ đáp cho có lệ.

Trình Trí Viễn lập tức lạnh mặt, rồi nhanh chóng chuyển thành u buồn: “Tay tôi hiện giờ biến thành thế này, trở thành thua xa mấy người kia, anh sẽ không bỏ rơi tôi chứ?”

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ chấn động mạnh, anh vội vàng nói: “Sao lại thế được chứ, chỉ cần cậu không vứt bỏ tôi, thì tôi vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ với cậu.”

Trình Trí Viễn nheo mắt: “Thật không?”

“Thật.” Lăng Thịnh Duệ dùng sức gật đầu.

“Vây là tốt rồi.” Trình Trí Viễn vừa lòng cười nói: “Tôi chỉ biết anh là người yêu thương tôi nhất.”

Thật ra ấy, tay hần không có nghiêm trọng lắm đâu, chỉ cần điều dưỡng, trị liệu cho thật tốt là có thể như người bình thường được rồi, chỉ là mức độ mất cảm và sức lực có thể sẽ thua người thường một chút, súng và dao hay mấy đồ vật đại loại thế thì không thể sử dụng lại nữa, chỉ là sinh hoạt hằng ngày thì khẳng định không có vấn đề, hần nói mấy lời khoa trương đó thật ra là để tranh thủ sự đồng cảm của anh mà thôi.

Lăng Thịnh Duệ tất nhiên là không hề biết chuyện gì hết, kết quả là cứ thế ngoan ngoãn sa vào bẫy rập.

Một hồi sau, Trình Trí Viễn lại bắt đầu không chịu an phận, đứng dậy, hần ôm lấy Lăng Thịnh Duệ không ngừng cọ tới cọ lui, giống hệt như một con dã thú đang tới kỳ động dục.

Lăng Thịnh Duệ nheo mắt: “Cậu làm gì đó?”

“Tôi buồn nôn.”

“Có chỗ nào khó chịu sao?” Lập tức Lăng Thịnh Duệ khẩn trương lên.

“Bên dưới muốn phun ra.”

Lăng Thịnh Duệ dùng thời gian rất lâu mới có thể hiểu được hàm ý trong câu nói của hần, chỉ thiếu chút nữa là hôn mê: Cái con người của cậu còn có thể hạ lưu hơn vậy được nữa không?

“Đại thúc, cho tiểu đệ của tôi được ra bên trong hoa cúc của anh được không? Nếu không sẽ làm bẩn chỗ ngồi mất.” Trình Trí Viễn cười đến có thể gọi là cực kỳ dâm dăng.

Lăng Thịnh Duệ vừa mới cho con sói con này ăn no rồi, làm sao còn đủ sức lực để hần tiếp tục dày vò nữa chứ, thế là anh một mực từ chối: “Không cho.”

“Đại thúc.....” Đến lúc này đây, tiếng gọi của Trình Trí Viễn ngọt ngào vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ không thêm đề ý tới.

“Đại thúc.....”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục làm bộ không nghe.

“Đại thúc.....”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục làm bộ, Trình Trí Viễn kêu một hồi mà anh vẫn không chịu phản ứng lại, thế là hần buông anh ra, yên lặng xoay người đi: “Đôi tay đáng thương của tôi.....”

Lăng Thịnh Duệ hầu như là ngay lập tức giơ tay đầu hàng: “Rời rời rồi, tôi đồng ý với cậu còn không được sao?”

Trình Trí Viễn vẫn không quay đầu lại, tiếp tục than vãn: “Tôi muốn giống như lần đầu tiên của chúng ta, lấy dây trói tay anh lại, cho anh không thể phản kháng.”

“Không được!” Lăng Thịnh Duệ ghét nhất là bị người ta trói lại.

“Tay của tôi.....”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

“Haizz, tôi biết ngay không ai quan tâm tôi hết mà.” Trình Trí Viễn bắt đầu ân hận.

Lăng Thịnh Duệ bất lực, tức giận nói: “Tùy cậu, cậu muốn làm gì thì làm đi, giết chết tôi rồi cậu nhất định rất vui.”

Trình Trí Viễn lập tức xoay người ôm lấy anh, nở nụ cười mê hoặc đến chết người không cần đèn mạng: “Sao lại vậy được chứ? Đại thúc đừng lo mà, tôi chỉ làm cho anh cảm thấy cực kỳ sung sướng thôi.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu nhìn trời: “Các người đều muốn gây áp lực cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng vì các người mà hư thân mất thôi...”

(Kaze: chắc là ra nhiều sẽ dẫn đến hư thân á:3)

Lúc mát xa chỗ ót cho Trình Trí Viễn, ngón tay Lăng Thịnh Duệ vô tình xẹt qua một cái gì đó gồ lên, khiến động tác anh dừng lại.

Đây chính là một vết sẹo, chính xác hơn là miệng vết thương còn lưu lại lúc hần bị tẩy não.

Lăng Thịnh Duệ không ngừng chạm vào vết sẹo này, mỗi lần như vậy trong lòng anh lại có cảm giác vô cùng khó chịu, có xúc động muốn rơi nước mắt, không chỉ là khó xử, mà nhiều nhất vẫn là cảm động, tình yêu của Trình Trí Viễn rất bá đạo rất vận vẹo, nhưng cũng rất chân thực và thẳng thắn, chuyện này với anh mà nói, làm sao có thể không bằng giá trị của châu ngọc quý hiếm được cơ chứ?

Vuốt ve qua lại vết sẹo đó, Lăng Thịnh Duệ thở dài trong lòng.

Trình Trí Viễn đột nhiên mở miệng nói: “Đừng có sờ như thế, không thoải mái.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩn ra, vội rút tay lại: “Xin lỗi cậu.”

“Không sao đâu, nếu anh thích sờ thì tôi cũng không đề ý đâu.” Trình Trí Viễn nắm lấy tay anh, dùng mặt cọ cọ mu bàn tay anh, nhắm mắt lại, hần hệt như một con mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân vậy, sau đó cười xấu xa nói: “Chỉ là anh phải để tôi sờ sờ lại là được.”

Tình cảm dịu dàng trong lòng anh bất chợt tan tành theo mây khói. Trình Trí Viễn vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm tay anh một cái, biểu cảm đó thật chẳng khác nào một con mèo lớn.

Cơ thể Lăng Thịnh Duệ run lên một cái, rút tay về, về mặt đen xì nói sang chuyện khác: “Lúc cậu bị..... có thấy đau không?” Hai chữ tẩy não anh không nói ra.

“Tất nhiên đau rồi~”

“Đau như thế nào?” Lăng Thịnh Duệ lập tức khẩn trương hỏi.

“Chỗ này.” Trình Trí Viễn chỉ chỉ vị trí trái tim của mình, mỉm cười nói: “Lúc tỉnh lại mọi thứ tôi đều không nhớ, chỉ cảm thấy được chỗ này cực kỳ trống rỗng, chẳng khác nào một cái hố sâu cả.”

Lăng Thịnh Duệ đau lòng nói: “Rất khó chịu đúng không?”

“Ừm, nhưng mà trong não lại thường xuyên hiện ra hình dáng của anh, nhưng tôi có thể nào cũng không thể nhớ ra được, thật sự lúc đó tôi khó chịu lắm.” Trình Trí Viễn vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, chôn mặt vào ổ bụng của anh, qua một hồi lâu hần mới rầu rĩ nói: “Nếu lúc đó không nhờ Đức Duy Hoàn, thì có lẽ cả đời này tôi cũng không thể nhận ra anh đâu.” Khi nói đến đây, giọng nói của Trình Trí Viễn có chút run rẩy.

Lăng Thịnh Duệ xoa rối mái tóc hần, cười nói: “Haha, gì chứ, chuyện này sao có thể xảy ra được?”

Trình Trí Viễn không trả lời, qua một hồi lâu hần mới nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Lăng Thịnh Duệ còn tưởng đầu mình nghe nhầm: “Gì cơ?”

“Tôi nói xin lỗi anh.”

“Tại sao tự nhiên lại nói cái này?”

“Lúc mới đầu gặp lại anh tôi đối xử tệ bạc với anh, còn đánh anh ra nông nổi đó nữa.”

Lăng Thịnh Duệ lắc đầu, cười khổ: “Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.”

“Trước đó tôi đối xử với anh có phải cũng rất thô bạo không?”

“Trước lúc mất trí nhớ hả?”

“Ừm.” Lăng Thịnh Duệ không chút do dự mà gật đầu.

Trình Trí Viễn trầm mặc.

Lăng Thịnh Duệ biết hiện giờ đại khái là hân đang rất buồn bực, anh cười nói: “Có điều hiện giờ cậu tốt với tôi là được rồi, tôi là người không thích nhớ lại những chuyện đã qua.”

“Thật không?” Giọng của Trình Trí Viễn có thể nói là đang cực kỳ hưng phấn: “Đại thúc anh thật tốt ~”

Lăng Thịnh Duệ cười khề lắc đầu.

“Anh có thể nói những chuyện trước đây cho tôi được không? Ví dụ như chuyện tại sao chúng quen nhau, còn có chuyện lần đầu tiên với tôi nữa

~” Trình Trí Viễn quay đầu lại, nhìn anh.

Lăng Thịnh Duệ nhủ mầy, thật sự không muốn bàn tới chuyện này, nhưng khi nhìn đến đôi mắt sáng lấp lánh (v) của Trình Trí Viễn, thì ngực anh lại lập tức mềm nhũn ra: “Rồi.”

“Nói đi nói đi.” Ánh mắt sáng ngời.

“Chúng ta quen nhau trên đường, lúc đó có mấy người cảnh sát truy bắt cậu, còn cậu thì mượn tôi làm con tin.”

“Sau đó thì sao?”

“Cậu đánh bị thương mấy người đó rồi bỏ chạy.”

“A? Vậy thôi á.” Trình Trí Viễn rõ ràng có chút thất vọng.

“Đúng vậy, chứ không cậu muốn thế nào nữa hả.” Lăng Thịnh Duệ nhẹ nhàng gõ lên trán hân một cái.

“Tôi còn tưởng anh sẽ vừa nhìn là trúng tiếng sét, rồi thì nhất kiến chung tình với tôi cơ ~”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

Đúng thật là nhất kiến chung tình, nhưng phải là đổi ngược lại đó thôi. Nhớ lại cảnh tượng năm đó, khóe môi Lăng Thịnh Duệ cong lên, ánh hoàng hôn kia, nơi ngõ nhỏ hẻo lánh, còn có cậu thanh niên đẹp trai với đôi mắt tím xinh đẹp khiến người khác hít thở không thông đó, và với loại hành động lưu manh hoàn toàn không hợp với hình tượng của mình kia nữa.

Lăng Thịnh Duệ còn nhớ rõ, cứ mỗi lần nhớ đến chuyện đó anh lại cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng hiện giờ nhớ lại, trong lòng anh lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thật hạnh phúc.....

“Lần đầu tiên của chúng ta là như thế nào vậy?” Đây là vấn đề khiến Trình Trí Viễn cảm thấy hứng thú nhất.

“Lúc đó tôi bị đau dạ dày và vừa làm xong ca phẫu thuật không lâu, còn cậu thì giả trang làm bác sĩ vào phòng tôi, dùng dây truyền dịch trói tôi lại, sau đó là cưỡng bức tôi, khi đó vết thương còn chưa khép miệng, bị động tác của cậu làm đến nỗi sắp nứt ra.” Nói tới đây, Lăng Thịnh Duệ đột nhiên lạnh xuống.

“Không thể nào?” Trình Trí Viễn nửa tin nửa ngờ: “Tôi đâu có hư hỏng giữ vậy?”

“Tuyệt đối là có.”

Trình Trí Viễn hạ mi mắt xuống, nhìn qua hết sức tủi thân.

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ không đành lòng, vỗ vỗ hai má hấn: “Đó cũng đã là chuyện của mấy năm trước rồi, tôi cũng sắp quên gần hết nên đừng lo.”

“Ừm.” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng lên tiếng, thật ra là có chút áy náy.

Về mặt đó của hấn, khiến cho Lăng Thịnh Duệ cho dù có sắp tức giận cũng không cánh mà bay, đột nhiên có thể thuần hóa được thanh niên tựa như một con dã thú thành một chú mèo ngoan ngoãn khiến người ta cảm thấy vô cùng thích thú.

Thật lâu sau đó, Trình Trí Viễn mới nhìn anh, thề thốt: “Tôi tuyệt đối sẽ không đối xử với anh như vậy nữa.”

“Được thì tốt.” Lăng Thịnh Duệ nheo mắt hấn một cái: “Tuổi tôi cao rồi, thật sự không thể chịu nổi sức ép cậu gây ra nữa đâu.”

“Tầm bảy, anh mới có ba mươi sáu thôi mà.”

“Cũng sắp bốn mươi rồi.”

“Cho dù anh có là ông già đi chăng nữa tôi vẫn yêu anh như thế.”

Lăng Thịnh Duệ cười khổ: “Đến khi đó cậu đừng có là người đầu tiên vứt bỏ tôi đó.”

“Anh không tin tưởng tôi tới vậy sao?” Trình Trí Viễn nhướn mi.

“Tôi tin cậu mà.” Lăng Thịnh Duệ đáp cho có lệ.

Trình Trí Viễn lập tức lạnh mặt, rồi nhanh chóng chuyển thành u buồn: “Tay tôi hiện giờ biến thành thế này, trở thành thua xa mấy người kia, anh sẽ không bỏ rơi tôi chứ?”

Nội tâm Lăng Thịnh Duệ chấn động mạnh, anh vội vàng nói: “Sao lại thế được chứ, chỉ cần cậu không vứt bỏ tôi, thì tôi vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ với cậu.”

Trình Trí Viễn nheo mắt: “Thật không?”

“Thật.” Lăng Thịnh Duệ dùng sức gật đầu.

“Vây là tốt rồi.” Trình Trí Viễn vừa lòng cười nói: “Tôi chỉ biết anh là người yêu thương tôi nhất.”

Thật ra ấy, tay hấn không có nghiêm trọng lắm đâu, chỉ cần điều dưỡng, trị liệu cho thật tốt là có thể như người bình thường được rồi, chỉ là mức độ mất cảm và sức lực có thể sẽ thua người thường một chút, súng và dao hay mấy đồ vật đại loại thế thì không thể sử dụng lại nữa, chỉ là sinh hoạt hằng ngày thì khẳng định không có vấn đề, hấn nói mấy lời khoa trương đó thật ra là để tranh thủ sự đồng cảm của anh mà thôi.

Lăng Thịnh Duệ tất nhiên là không hề biết chuyện gì hết, kết quả là cứ thế ngoan ngoãn sa vào bẫy rập.

Một hồi sau, Trình Trí Viễn lại bắt đầu không chịu an phận, đứng dậy, hấn ôm lấy Lăng Thịnh Duệ không ngừng cọ tới cọ lui, giống hệt như một con dã thú đang tới kỳ động dục.

Lăng Thịnh Duệ nheo mắt: “Cậu làm gì đó?”

“Tôi buồn nôn.”

“Có chỗ nào khó chịu sao?” Lập tức Lăng Thịnh Duệ khăn trương lên.

“Bên dưới muốn phun ra.”

Lăng Thịnh Duệ dùng thời gian rất lâu mới có thể hiểu được hàm ý trong câu nói của hấn, chỉ thiếu chút nữa là hôn mê: Cái con người của cậu còn có thể hạ lưu hơn vậy được nữa không?

“Đại thúc, cho tiểu đệ của tôi được ra bên trong hoa cúc của anh được không? Nếu không sẽ làm bẩn chỗ ngồi mất.” Trình Trí Viễn cười đến có thể gọi là cực kỳ dâm đãng.

Lăng Thịnh Duệ vừa mới cho con sói con này ăn no rồi, làm sao còn đủ sức lực để hấn tiếp tục dày vò nữa chứ, thế là anh một mực từ chối: “Không cho.”

“Đại thúc.....” Đến lúc này đây, tiếng gọi của Trình Trí Viễn ngọt ngào vô cùng.

Lăng Thịnh Duệ không thêm đề ý tới.

“Đại thúc.....”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục làm bộ không nghe.

“Đại thúc.....”

Lăng Thịnh Duệ tiếp tục làm bộ, Trình Trí Viễn kêu một hồi mà anh vẫn không chịu phản ứng lại, thế là hần buông anh ra, yên lặng xoay người đi: “Đôi tay đáng thương của tôi.....”

Lăng Thịnh Duệ hầu như là ngay lập tức giơ tay đầu hàng: “Rồi rồi rồi, tôi đồng ý với cậu còn không được sao?”

Trình Trí Viễn vẫn không quay đầu lại, tiếp tục than vãn: “Tôi muốn giống như lần đầu tiên của chúng ta, lấy dây trói tay anh lại, cho anh không thể phản kháng.”

“Không được!” Lăng Thịnh Duệ ghét nhất là bị người ta trói lại.

“Tay của tôi.....”

Lăng Thịnh Duệ: “.....”

“Haizz, tôi biết ngay không ai quan tâm tôi hết mà.” Trình Trí Viễn bắt đầu ân hận.

Lăng Thịnh Duệ bắt lực, tức giận nói: “Tùy cậu, cậu muốn làm gì thì làm đi, giết chết tôi rồi cậu nhất định rất vui.”

Trình Trí Viễn lập tức xoay người ôm lấy anh, nở nụ cười mê hoặc đến chết người không cần đèn mạng: “Sao lại vậy được chứ? Đại thúc đừng lo mà, tôi chỉ làm cho anh cảm thấy cực kỳ sung sướng thôi.”

Lăng Thịnh Duệ ngẩng đầu nhìn trời: “Các người đều muốn gây áp lực cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng vì các người mà hư thân mất thôi...”

(Kaze: chắc là ra nhiều sẽ dẫn đến hư thân á:3)

“Chuyện này anh không phải lo lắng đâu, “Bù thêm” nhiều vào chắc chắn sẽ không hư.” Trình Trí Viễn cười xấu xa.

Lăng Thịnh Duệ rơi nước mắt: Cái tên này sao mà đáng ghét quá vậy.....

Thế là, trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, Lăng Thịnh Duệ đáng thương lại một lần nữa bị con sói con đói khát Trình Trí Viễn ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài, đánh dấu chủ quyền.....

“Chuyện này anh không phải lo lắng đâu, “Bù thêm” nhiều vào chắc chắn sẽ không hư.” Trình Trí Viễn cười xấu xa.

Lăng Thịnh Duệ rơi nước mắt: Cái tên này sao mà đáng ghét quá vậy.....

Thế là, trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, Lăng Thịnh Duệ đáng thương lại một lần nữa bị con sói con đói khát Trình Trí Viễn ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài, đánh dấu chủ quyền.....

Bạn đang đọc truyện *Dã Thú Phá Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.